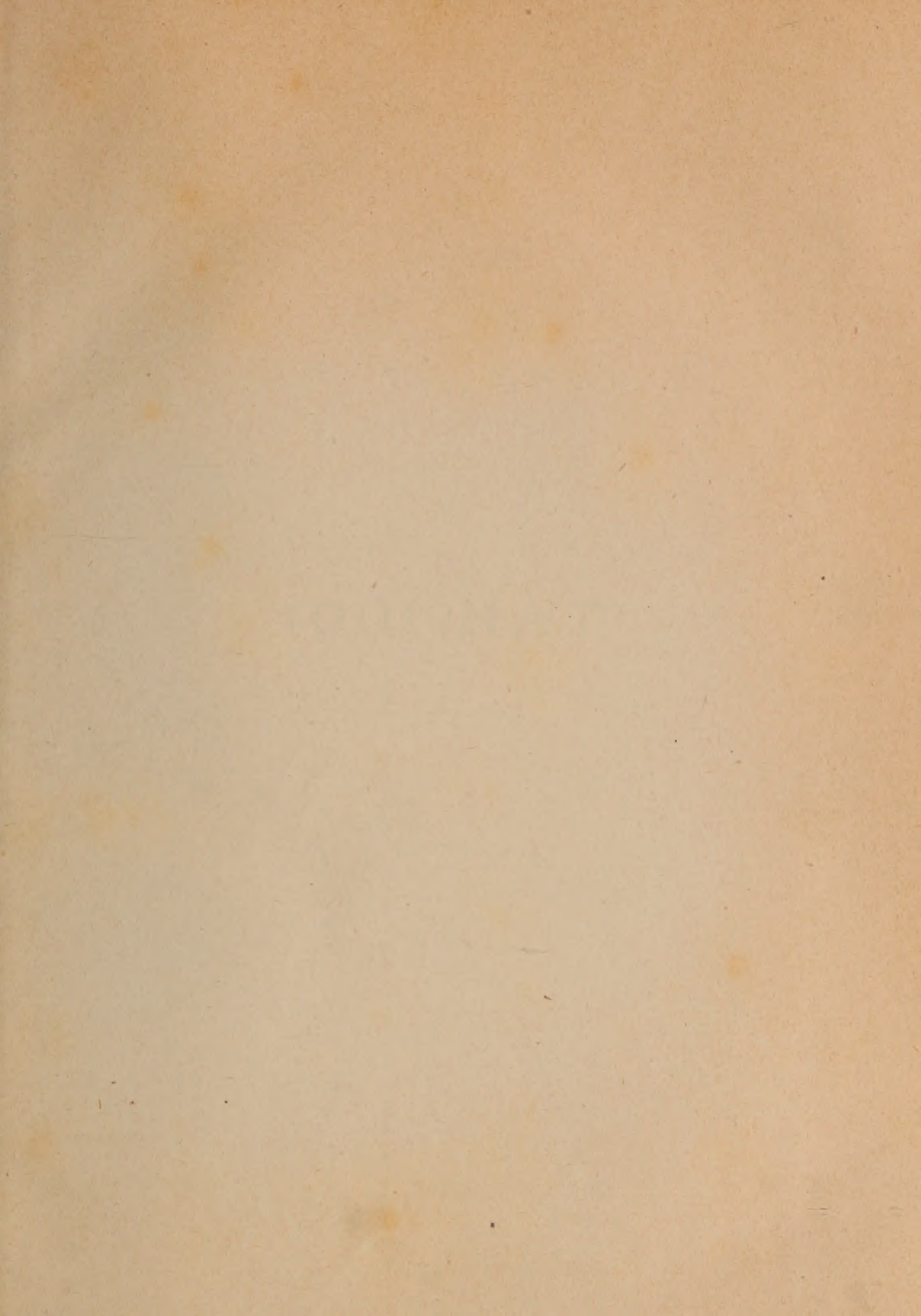

1001 NAT

1001 NAT

PAA NY UDGIVET
EFTER VALDEMAR THISTEDS DANSKE GJENGIVELSE

INDLEDNING OG NOTER

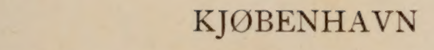
AF

J. ØSTRUP

VIGNETTER OG FRISER AF **HANS NIC. HANSEN**

TREDIE DEL

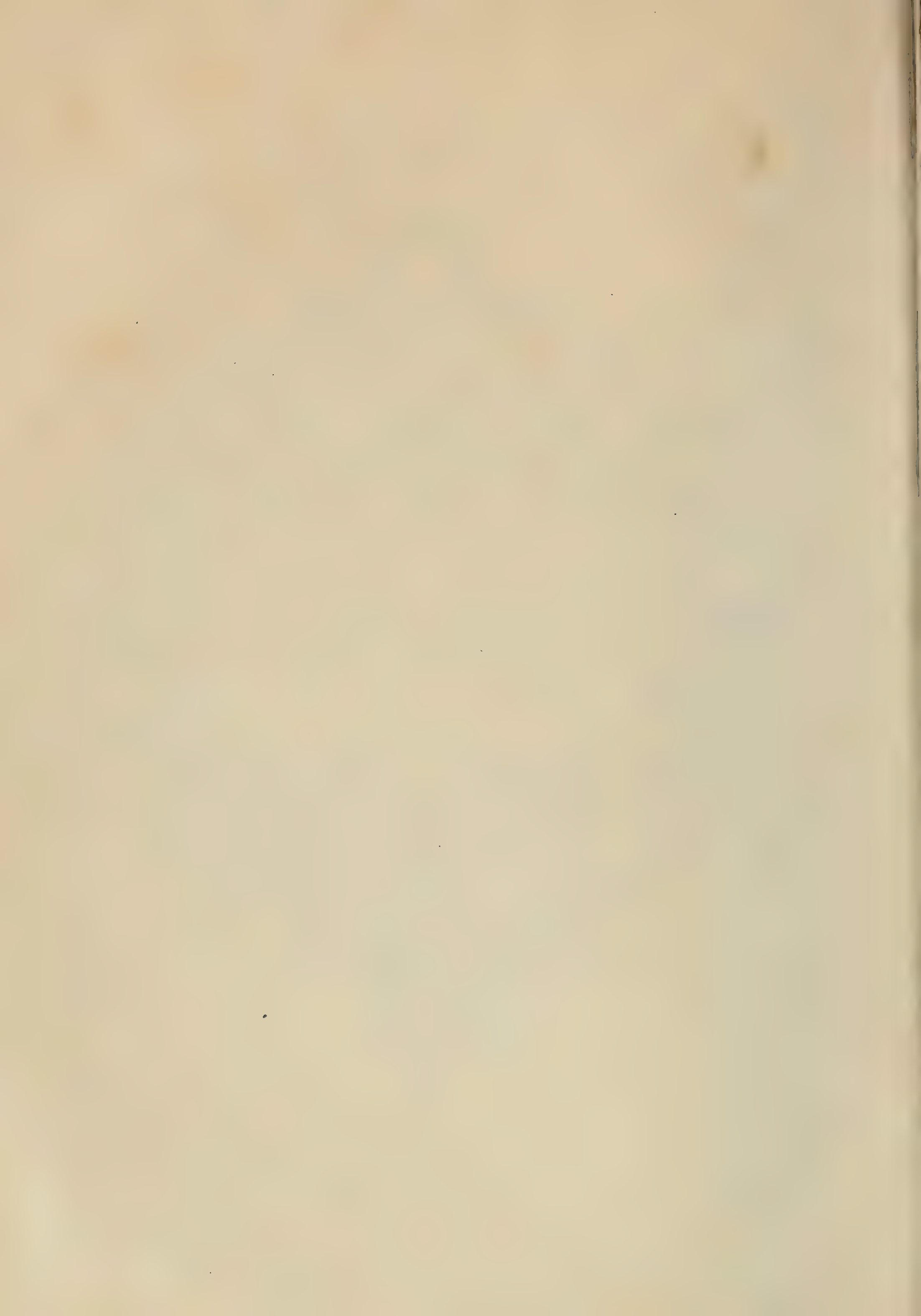
KJØBENHAVN
DET SCHUBOTHESKE FORLAG
— LYBECKER & HIRSCHSPRUNG —

1895—96

Kjøbenhavn. I. Cohens Bogtrykkeri. A. A. Lange & Co.

Tredie Del

Ibn Mansur og de splidagtige Elskende.

Khalifen Harun al Rashid havde en Gang en urolig Nat; han følte sig saa beklemt om Hjertet og væltede sig paa sit Leje fra den ene Side til den anden uden at kunne finde Hvile.

Da kaldte han paa Mesrur og sagde: »Tilvejebring strax noget, der kan opmuntre mig!«

»Hersker over de Troende,« svarede Mesrur, »har Du ikke Lyst til at gaa ned i Haven, som findes ved dit Palads, og se Stjernerne oprinde, og Maanen, som spejler sig i Vandbassinerne?«

»Nej, dertil har jeg ingen Lyst.«

»Naadige Herre,« vedblev Mesrur, »Du har over trehundrede dejlige Piger i dit Palads. Hvis Du ønsker det, skal jeg befale dem at trække sig tilbage hver paa sit eget Værelse; saa

kan Du gaa fra den ene til den anden og underholde Dig med dem.«

»O, Mesrur,« svarede Harun, »Slottet og Haven er mine, og Pigerne er min Ejendom; intet af alt dette kan more mig.«

»Saa vil jeg befale dine Omgangsvenner og dit Hofs Digtere at indfinde sig hos Dig for at snakke med Dig og forelæse Dig Digte.«

»Nej, heller ikke det bryder jeg mig om,« var Khalifens Svar.

»Nu,« sagde Mesrur, »saa lad Hovedet hugge af mig! Maaske kan det more Dig.«

Da kom Khalifen til at le, og sagde: »Se en Gang efter, hvem af mine Omgangsvenner der er udenfor!«

Mesrur gik ud, men vendte hastig igjen tilbage og berettede: »Ali, Mansurs Søn, er udenfor.«

»Lad ham da træde ind!« befalede Khalifen.

Ali traadte ind og hilste Khalifen. Harun al Rashid gjengjældte hans Hilsen og sagde: »O, Mansurs Søn, fortæl mig én af dine Historier!«

»Skal jeg fortælle noget, jeg har hørt berette,« spurgte Ali, »eller noget, jeg har set med egne Øjne?«

»Fortæl mig helst noget, som Du selv har oplevet,« svarede Khalifen, »thi der er stor Forskjel imellem overleverede og oplevede Eventyr.«

Da begyndte Ali at fortælle:

»Du maa vide, at jeg aarlig har en Forretning at afgjøre med Muhammed, Solimans Søn, Statholder i Basra. Da jeg saaledes en Gang ifølge gammel Sædvane besøgte ham, fandt jeg ham just ifærd med at ride ud paa Jagt. Han bad mig om at gjøre Jagten med; men jeg undskyldte mig med

min Alder, og bad ham om at lade mig blive hjemme i det til fremmede Gjæster bestemte Hus. Heri samtykkede han, og anbefalede mig til Hushovmesteren, som ogsaa beværtede mig paa det herligste.

Da tænkte jeg ved mig selv: »Ved Allah, højst besynderligt! Nu har jeg været saa mange Gange i Basra, og kjender endnu ikke andet deraf end Statholderens Palads og Have. Nu eller aldrig maa jeg have Tid til at spadsere omkring i Staden og se mig om.«

Jeg iførte mig da mine smukkeste Klæder og gik ud i Byen. Men nu véd Du jo, Hersker over de Troende, at Basra har ikke mindre end halvfjerdsindstyve Kvarterer [1]), større og mindre; intet Under da, at jeg tilsidst forvildede mig og gik omkring saa længe, at jeg var nær ved at vansmægte af Tørst.

Da standsede jeg endelig udenfor en stor Dør med tvende Messingringe og et rødt Forhæng; udenfor Døren fandtes der tvende Smaabænke, overskygget af Rankeplanter. Jeg tog Plads, træt og udtømt som jeg var. Men jeg havde ikke siddet længe, førend jeg hørte en bævende Stemme sørgmodigt fremsige følgende Vers:

— Hvorfor skal jeg uskyldig lide Skilsmissens Kvaler? —
Aldrig var jeg Dig ulydig; aldrig brød jeg vor Kjærlighedspagt!
Min eneste Glæde var at leve i Nærheden af Dig. —

---

[1]) De orientalske Byer inddeltes tidligere i Kvarterer, indbyrdes adskilte ved Mure og Porte. Ethvert Kvarter havde da sine særlige Politiembedsmænd og om Natten afbrødes al Forbindelse mellem Kvartererne indbyrdes. I Damaskus haves endnu nogle Spor af denne gamle Inddeling.

Da tænkte jeg ved mig selv: »Jeg gad dog gjerne med mine Øjne se den Person, som har saa smuk en Stemme!«

Jeg nærmede mig Døren og løftede Forhænget i Vejret; da saa jeg en Pige, skjøn som Maanen, med en Hud saa hvid som et Lillieblad, med Øjne og Hals som en Gazelle, og med Læber som Koraller. Hendes Mund lignede Salomons Seglring, hendes Tænder de klareste Perler.

Saasnart Pigen fik Øje paa mig, sagde hun til sin Slavinde: »Gaa hen og se, hvem der er ved Døren!«

Slavinden kom hen til mig og sagde: »Du gamle Mand, skammer Du Dig ikke med dine graa Haar ved at trænge ind i et fremmed Hus for at se andre Folks Kvinder?«

»Hav mig undskyldt,« svarede jeg, »jeg er fremmed her paa Stedet og er nærved at dø af Tørst.«

Da kaldte den dejlige, unge Pige paa en anden af sine Slavinder og sagde til hende: »Giv ham at drikke af det gyldne Bæger!« Strax bragte Slavinden mig et Bæger, kostbart prydet med Perler og Ædelstene, duftende af Ambra og Moskus og tildækket med et grønt Silkeklæde.

Jeg tog imod Bægeret og drak langsomt, medens jeg tilkastede den unge Pige stjaalne Blikke. Endelig gav jeg det igjen tilbage, men blev staaende ved Døren.

Da spurgte Pigen: »Hvad forlanger Du mere?«

»Jeg anstiller Betragtninger over Skjæbnens Omvexlinger,« svarede jeg.

»Du har Ret,« sagde den unge Dame, »Tiden gjør Underværker. Men hvad foranlediger Dig netop i denne Stund og paa dette Sted til slige Betragtninger?«

»Jeg tænkte paa Ejeren af dette Hus, som en Gang var min Ven,« ytrede jeg sukkende.

»Hvad hed da han?« spurgte Damen.

»Han hed Muhammed, Ali, Juvelerens Søn. Det var en meget rig Mand; har han efterladt sig Børn?«

»Ja, men alene en Datter ved Navn Badur, som har arvet hele hans Formue.«

»Mon ikke Du selv skulde være denne Datter?«

»Jovist er jeg det! Men nu har Du snakket længe nok; gaa nu din Vej, gamle Graaskjæg!«

»Som Du befaler, min Herskerinde! Men jeg ser mørke Sorgers Skygge paa dit skjønne Aasyn. Meddel mig, hvori Skjæbnen er gaaet Dig imod! Maaske kan jeg hjælpe Dig.«

»Ja, hvis Du virkelig er en paalidelig Mand, vil jeg betro Dig min Hemmelighed; dog, sig mig først dit Navn!«

»Unge Dame, jeg er Ali, Mansurs Søn fra Damaskus, Khalifen Harun al Rashids Bordkammerat og Omgangsven.«

Saasnart Damen hørte mit Navn, steg hun ned af Sofaen, kom mig hjertelig i Møde og bød mig velkommen, idet hun sagde:

»Jeg elsker og er adskilt fra min Elskede.«

»Visselig,« ytrede jeg, »en saa fornem, rig og klog Pige kan alene nære en ædel Kjærlighed!«

»Du har Ret, Ali, jeg elsker Djubejr, Emir over Shejbans Sønner, den smukkeste og ædleste Mand i Verden.«

»Vexler I da ingen Breve og har ingen Sammenkomster med hinanden?«

»Jovist; dog er der endnu ikke sluttet nogen Ægteskabskontrakt imellem os.

»I er altsaa bleven uenige! Hvorledes er det gaaet til?«

»En Dag opsatte denne Slavinde her mit Haar, og da hun havde flettet mine Pidske, syntes hun saa godt om mig, at hun

faldt mig om Halsen og kyssede mig. I det samme traadte Djubejr ind i Værelset. Da han saa dette, vendte han sig hastig og gik vred bort; og siden den Tid har jeg ikke hørt det mindste fra ham.«

»Nu, saaledes! — Men sig mig, hvad kan jeg da nu gjøre for Dig?«

»Bring ham blot et Brev fra mig! Hvis Du bringer Svar derpaa tilbage, skal Du faa femhundrede Dinarer; kommer Du derimod tomhændet, giver jeg dig hundrede Dinarer for din Ulejlighed.«

Da jeg erklærede mig beredt til at overbringe hendes Brev, forlangte hun Blæk, Pen og Papir, og gav sig til at skrive:

— O, min Elskede, hvor længe skal dog endnu denne Tilstand vare; hvor er vor Kjærlighed og dens Lykke flygtet hen? — Hvor længe skal endnu Søvnen fly mine trætte Øjne; naar skal jeg gjense Kjærlighedens skjønne Afbilled i dine dyrebare Træk? — O, vistnok har Du laant Bagvaskeren Øre! Men vogt Dig vel for at fæste Lid til hans falske Ord! Ved dit Liv besværger jeg Dig, hvad har man fortalt Dig om mig? Betænk, hvor let ethvert Ord lader sig mistyde og fordreje; — er ikke selve Loven, Guds hellige Ord, bleven forfalsket af et helt Folk[1])? — Hvor ofte har ikke falske Rygter udbredt sig? Troede ikke Jakob, at hans kjæreste Søn Josef var bleven stjaalen? — Erindre Dig, at der en Gang vil times en frygtelig Dag, da Du og jeg og mine Bagvaskere skal stilles over for hinanden, Ansigt til Ansigt! —

Hun forseglede Brevet og overrakte mig det. Jeg gik da hen til Djubejr og ventede i hans Hus, indtil han kom tilbage

[1]) Muhammedanerne tro, at baade det gamle og det nye Testament er bleven forfalsket af Jøderne og de kristne.

fra Jagten. Saasnart jeg saa ham komme ridende, følte jeg mig ganske blændet af hans Skjønhed. Han kjendte mig strax, omfavnede og kyssede mig, og jeg troede at omfavne hele den kjære, skjønne Verden. Derpaa førte han mig ind i sit Hus og anviste mig Plads paa Sofaen. Efter at vi havde udhvilet os noget, blev der fremsat et Bord af det fineste Træ fra Khorasan med alle Slags Bagværk, Steg og søde Spiser.

Da Djubejr indbød mig til at spise, svor jeg og sagde: »Ved Allah, jeg vil ikke røre nogen Bid, førend Du har hørt mit Anliggende.«

»Og hvori bestaar det?« spurgte han. Da overrakte jeg ham Badurs Brev.

Men saasnart han havde læst Brevet og mærket sig dets Indhold, sønderrev han det, kastede Stumperne paa Jorden og sagde: »O, Ibn Mansur, hvilketsomhelst end dit Anliggende er, vil jeg med Glæde føje Dig deri; men paa dette Brev faar Du mig ikke til at svare!«

Da rejste jeg mig i Vrede. Men han holdt mig tilbage ved mit Klædebon og sagde: »Ali, jeg vil spørge Dig om noget.«

»Nu, hvorom da?« spurgte jeg.

»Har ikke hun, der har skrevet dette Brev, lovet Dig femhundrede Dinarer, hvis Du bragte et skriftligt Svar tilbage, og hundrede Dinarer for din Gang!«

»Jo, ganske rigtig,« svarede jeg.

»Nu, saa bliv hos mig denne Dag tilende og gjør Dig tilgode! I Morgen skal Du faa fem hundrede Dinarer af mig.«

Saa blev jeg da hos ham; vi spiste og drak og underholdt hinanden med allehaande Fortællinger. Endelig ytrede jeg: »Kjære Herre, gives der da slet ingen Sang i dit Hus?«

»Ved Allah, Du har Ret!« udraabte han. »Vi har allerede drukket altfor længe uden Musik.«

Derpaa lod han én af sine Slavinder kalde. Hun fremstillede sig med en fint poleret Cithar, baaren i et Silkebaand, tog Plads i Nærheden af os, greb i Strengene og sang:

— Hvo, som ikke kjender Kjærlighedens Sødme og Bitterhed, den véd ikke, hvad det er at leve. — Jeg hengav mig til Kjærligheden, indtil jeg havde udtømt alle dens Saligheder og Smerter. — Hvor mangen Nat har ikke min Elskede tilbragt hos mig og ladet mig beruse mig i paradisisk Sødme paa hans Læber! — Men — vort Samværs Nat var saa kort, som om Aften- og Morgenrøden havde kysset hinanden; da forraadte Skjæbnen os og skilte os vide fra hinanden! — Dog, hvo kan modsætte sig Skjæbnens Forudbestemmelse? Hvilken Slave kan trodse sin Herres Befalinger? —

Neppe havde Slavinden sunget disse Vers tilende, førend hendes Herre udstødte et højt Skrig og sank i Afmagt. Da sagde Slavinden til mig: »Allah fordømme Dig, at Du har brudt Husets Skik! Vi drak hidindtil uden Sang, og vor Herre forblev rolig. Gaa nu ind i hint Værelse; der staar en Seng til Dig! Vor Herre bliver dog ikke længere oppe.«

Jeg faldt silde i Søvn og sov til den lyse Morgen; da blev jeg vækket af en Dreng, som bragte mig fem hundrede Dinarer og sagde:

»Her er de Penge, min Herre har lovet Dig! Du behøver ikke at vende tilbage til den unge Dame, og vi vil ikke tale mere om den Ting.«

Jeg tog Pungen og gik min Vej, men tænkte ved mig selv: »Den stakkels Pige venter mig. Ved Allah, jeg maa hen og fortælle hende, hvad der er forefaldet imellem mig og hendes

Elskede; ellers vil hun fatte slette Tanker om mig og alle mine Landsmænd.«

Saasnart den unge Pige fik Øje paa mig, raabte hun mig i Møde: »Din Sendelse er mislykket; jeg kan se det paa Dig!«

»Hvoraf véd Du det?« spurgte jeg.

»Skal jeg sige Dig endnu mere? — Da han havde modtaget mit Brev, rev han det i Stykker, kastede det paa Gulvet og sagde: »Jeg vil føje Dig i alt, hvad Du kan have at bede mig om, kun ikke i at besvare dette Brev.« Saa stod Du fortørnet op; men han holdt Dig tilbage og bød Dig fem hundrede Dinarer for at blive hos ham Dagen tilende. Saa underholdt I Eder med hinanden; men tilsidst indtraadte en Slavinde og foredrog et Vers, hvorved Djubejr faldt i Afmagt.«

»Du maa jo have været tilstede iblandt os!« udraabte jeg forbauset.

»Véd Du ikke, hvad en Digter har sagt?« svarede hun.

— De forelskedes Hjerter ser bedre end andre Folks Øjne. —

Derpaa vedblev Badur: »O, Ibn Mansur, der oprinder ingen Dag eller Nat over noget, at det jo omskiftes og forandres.« Derpaa hævede hun Blikket imod Himlen og udraabte: »O, min Herre og min Gud, overfør den Kjærlighed, som brænder i mit Hjerte, til Djubejrs kolde Indre!«

Efter et kort Ophold tog jeg Afsked fra den unge Dame og vendte tilbage til Statholderens Palads. Denne var imidlertid igjen kommet hjem fra Jagten; jeg afgjorde mine Forretninger med ham, og vendte tilbage til Bagdad.

Da jeg Aaret efter igjen var i Basra, og efter fuldendte Forretninger allerede igjen vilde rejse hjem til Bagdad, faldt de splidagtige Elskende mig ind, og jeg tænkte ved mig selv: »Ved Allah, jeg vil dog først underrette mig om, hvorledes det gaar Badur og hendes frafaldne Elsker!« og begav mig strax paa Vejen til Badurs Bolig.

Da jeg havde naaet Huset, fandt jeg Pladsen foran Døren omhyggelig fejet og vandet; herlige Tæpper prydede Indgangen, og en Mængde rigt klædte Tjenere stod udenfor.

»Ak,« tænkte jeg ved mig selv, »den arme Pige er vistnok død af Sorg, og nu bor en eller anden rig og overdaadig Emir i hendes Hus!«

Bedrøvet forlod jeg Stedet og begav mig hen til Djubejrs Bolig. Der fandt jeg al Ting ødelagt, forsømt og fuldt af Støv og Urenlighed. »Ak,« sagde jeg ved mig selv, »hvor Livet dog er omskifteligt! Han er rimeligvis ogsaa død!« Og jeg fremsagde vemodig følgende Sørgevers:

> — O, mine Venner er borte, — og mit Hjerte følger efter dem! — Ak, vendte de tilbage, det vilde være en Paradisets Salighed! — Jeg staar udenfor Eders Bolig og græder og jamrer mig; med mig græder Husets Ruiner, naar jeg spørger dem: — »Hvor er de blevet af, som var saa lyksalige indenfor Eders Mure?« — —

Medens jeg saaledes udtalte min Sorg og Rørelse, traadte en sort Slave ud til mig og sagde: »Hvad gjør Du her, Graaskjæg? — Gid dog din Moder aldrig havde født Dig til Verden! Hvorfor beklager Du saaledes dette Hus og varsler os Ulykker?«

»Dette Hus tilhørte én af mine Venner,« ytrede jeg.

»Hvad hed denne Ven?« spurgte Slaven.

»Hans Navn var Djubejr. O, sig mig, hvad der er blevet af ham?«

»Djubejr befinder sig ganske vel; men Allah har i sin Vrede hjemsøgt ham med Kjærlighed til en ung Dame, som hedder Badur, og denne Elskov har forvandlet ham fra et Menneske til en Kampesten. Naar han er sulten, forlanger han ikke at spise, og naar han tørster, siger han ikke: »Giv mig noget at drikke!«

»Spørg ham en Gang, om han vil modtage mit Besøg!«

»Min Herre, vil Du besøge en forstandig Mand eller en forrykt Nar?«

»I ethvert Tilfælde ønsker jeg at se ham.«

Da førte Slaven mig ind til Djubejr. Jeg fandt ham siddende ubevægelig med stive Blikke. Jeg tiltalte ham; men han svarede mig ikke et Ord. Da sagde én af Slavinderne: »Du maa tiltale ham i Vers, ellers faar Du intet Svar af ham.«

Jeg henvendte da følgende Vers til ham:

— Har Du glemt din Kjærlighed til Badur, eller stræber Du med Vold at undertrykke den? — Tilbringer Du dine Nætter i Slummer og Hvile, eller i Pine og Søvnløshed? —

Da opløftede han sine Øjne og bød mig velkommen og sagde: »Nu er Spøgen bleven til ramme Alvor.«

»Kjære Herre,« ytrede jeg medlidende, »kan jeg ikke være Dig til nogen Nytte?«

»Jo maaske!« svarede han. »Jeg vil medgive Dig et Brev til Badur. Bringer Du Svar igjen tilbage, skal Du faa tusinde Dinarer; bringer Du intet, vil jeg give Dig to hundrede for din Ulejlighed.«

»Gjør, hvad Dig tykkes!« svarede jeg.

Da lod Djubejr sig af en Slavinde række Papir og Blæk, og nedskrev følgende Vers:

— Jeg besværger Dig ved Allah, hav Taalmodighed med mig; thi Kjærligheden har berøvet mig Forstanden! — En Gang agtede jeg Kjærlighedens Lykke ringe, og holdt den kun for letfærdig Tant; nu er Kjærligheden bleven min strenge Herre, og tumler mig tyrannisk omkring paa et oprørt Dyb. — Hav Medlidenhed med mig, og giv mig Haab om et saligt Gjensyn! —

Han forseglede Brevet og gav mig det. Jeg gik uden Tidsspilde med det hen til Badur, og løftede, som tidligere, uanmeldt Dørforhænget en Smule i Vejret. Da fik jeg Øje paa ti Jomfruer saa dejlige som Stjerner, og Fuldmaanen iblandt dem var Badur selv, hos hvem man ikke formaaede at opdage det mindste Spor af Sorg og Lidelse. Saasnart hun fik Øje paa mig, bød hun mig velkommen og bad mig træde indenfor. Jeg nærmede mig hende da, hilste ærbødig og overrakte Djubejrs Brev.

Saasnart Badur havde læst Brevet og mærket sig dets Indhold, sagde hun leende: »En af vore Digtere siger:«

— Jeg fatter Mod og slaar mig tiltaals, indtil der atter kommer et Bud fra Dig. —

»Nu, Ibn Mansur,« vedblev hun derpaa, »jeg vil levere Dig et Svar, forat Du kan faa af ham, hvad han har lovet Dig.« Derpaa lod hun sig af en Slavinde bringe Skrivematerialier, og nedskrev følgende Vers:

— Hvorfor har Du forladt mig, da jeg var Dig inderlig hengiven? Hvorfor var Du uretfærdig, medens jeg var Retfærdigheden selv? Du alene var Skyld i Skilsmissen, da jeg trofast og om-

hyggelig plejede vor Kjærligheds Lykke. — Nu har jeg med egne Øjne set og tillige af andre hørt, hvad der mishager Dig hos mig. Skulde jeg da nedværdige mig selv og trygle om din Kjærlighed? Sandelig, hvis Du havde holdt mig i Ære, skulde Du ingensinde have mistet din Plads i mit Hjerte! —

Da jeg havde læst dette Brev, udbrød jeg: »Ved Allah, min Herskerinde, dette Brev vil give ham Døden!« Og jeg rev det i Stykker og bad hende skrive nogle andre Vers. Da skrev hun paany:

— Jeg er trøstet, og Søvnen vederkvæger atter mit Øje; thi velunderrettede Venner har fortalt mig alt Dig vedkommende. Nu har mit Hjerte forglemt Dig, og mine Øjenlaag vil ikke længer vaage. —

»Ved Allah, min Herskerinde,« udraabte jeg, »saasnart han faar læst disse Linier, vil Sjælen forlade hans Legeme!«

Da svarede den unge Dame: »I Sandhed, Ibn Mansur, — der maa være en Ende derpaa!« Og hun forlangte paany Pen og Papir, og skrev med Taarer i Øjnene et Brev, som ingen i selve Divanet skulde gjøre hende efter. Blandt andet fandtes deri følgende Vers:

— Ak, hvor længe endnu saa egenvillig og uretfærdig! Skulde Du virkelig være helbredt, medens mit Hjerte endnu banker højt i sin Smerte? Har jeg imod mit Vidende fejlet, saa sig mig, hvori min Synd bestod! — Du er mig mere dyrebar, end Søvnen mine trætte Øjne! Med Dig har jeg tømt Kjærligheds Bæger; — finder Du mig beruset, saa dadl mig ikke! —

Da Badur havde forseglet dette Brev, gav hun mig det med de Ord: »Gaa nu; dette Brev maa helbrede enhver lidende!«

Jeg tog Brevet og fjærnede mig. Men Badur raabte efter mig: »Sig ham med det samme, at jeg i Aften vil være hans Gjæst!«

Hjertelig glad ilede jeg tilbage til Djubejr, hvis Øjne imidlertid ikke havde været vendt fra Døren, i Forventning af, at jeg skulde vende tilbage med et Svar. Men saasnart han havde læst Brevet, udstødte han et højt Skrig og faldt i Afmagt.

Da han igjen kom til sig selv, sagde han: »Ibn Mansur, har Badur virkelig med egen Haand skrevet dette Brev?«

»Min Herre,« svarede jeg, »saavidt jeg véd, gives der ingen, der skriver med Fødderne.« Og, ved Allah, neppe havde jeg udtalt, førend vi fornam Klangen af hendes Ankelringe.

Saasnart Djubejr saa hende, sprang han op og omfavnede hende, som om han pludselig var bleven fuldkommen helbredet; derpaa satte han sig igjen ned. Men Badur blev staaende for ham, og da han spurgte hende, hvorfor hun ikke tog Plads, svarede hun: »Kun under én Betingelse tager jeg Sæde hos Dig.«

»Og hvad er det for en Betingelse?« spurgte jeg.

»Det er en Elskovshemmelighed, som ingen maa vide,« lød hendes Svar. Og hun bøjede sig ned imod Djubejrs Øre og tilhviskede ham noget.

»Ved Allah, din Villie er min!« svarede han strax, og talte derpaa nogen Tid sagte med én af Slavinderne. Slavinden fjernede sig, men kom snart igjen tilbage med den opløste Hemmelighed: Kadi'en og to Vidner.

Da hentede Djubejr en Pung med tusinde Dinarer og sagde

til Kadi'en: »Skriv en Ægteskabskontrakt mellem mig og denne Dame! Her er tusinde Dinarer i Morgengave.«

Kadi'en spurgte Badur, om hun samtykkede; og da hun hertil havde svaret ja, satte han sig til at skrive Kontrakten. Badur tog da en Haandfuld Guldstykker og delte dem imellem Kadi'en og Vidnerne; de øvrige Penge gav hun Djubejr tilbage.

Nu var altsaa de Elskende blevet Ægtefolk. I den behageligste Underholdning blev jeg hos dem indtil langt ud paa Natten; da tænkte jeg ved mig selv: »Her er to Elskende, som længe var adskilt; jeg vil nu lade dem ene med hinanden.«

Men da jeg stod op for at anbefale mig, holdt Badur mig tilbage og sagde: »Hvad falder Dig dog ind? Du tror vist, at vi ønsker at være alene? Men bliv kun siddende! Vi skal nok sige Dig, naar Du skal fjerne Dig.«

Jeg satte mig altsaa igjen, og vi forblev sammen indtil henimod Morgengry. Da lod Badur mig søge Hvile i et Værelse, hvor der var redt et Leje til mig, og jeg sov indtil højt op paa Dagen.

Da jeg endelig stod op, traadte en Tjener ind med et Vadskebækken; jeg tvættede mig og holdt min Morgenbøn. Da kom Djubejr og hans Kone fra Badet i Huset, og vred deres vaade Lokker. Jeg ønskede dem en god Morgen og Lykke til deres Forening, og tilføjede: »Hvo, som gjør et fromt Løfte og holder samme, den gaar det godt.«

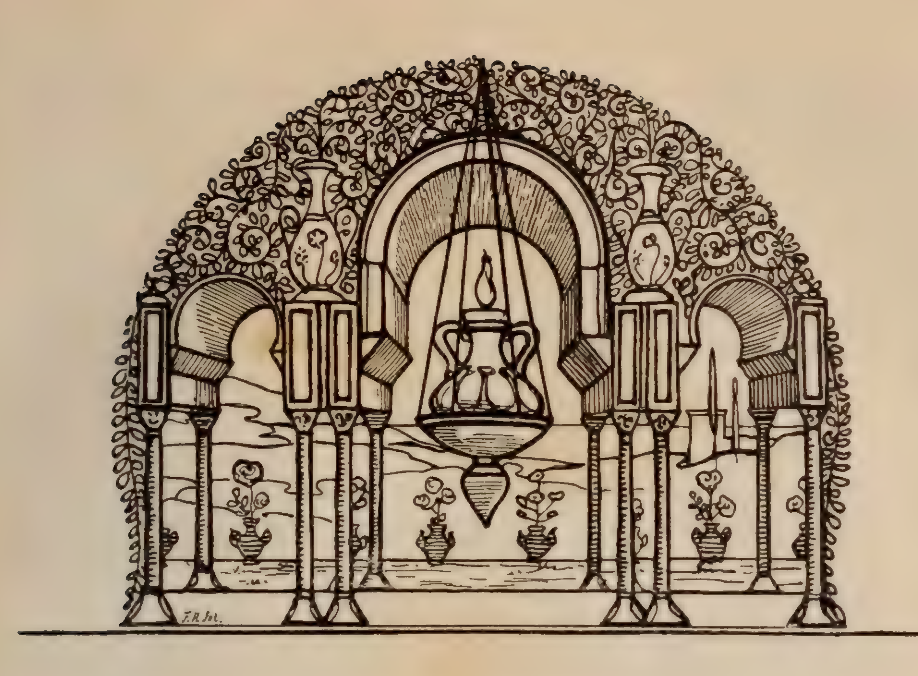
»Du har Ret, Ibn Mansur,« svarede Djubejr, »og jeg havde heller ingenlunde glemt det.« Derpaa hidkaldte han sin Skatmester, og lod mig give tusinde Dinarer.

Da tog jeg Afsked med det lykkelige Par, og rejste tilbage til Bagdad. Siden har jeg ikke gjenset Djubejr og hans Kone; men jeg har Grund til at tro, at de vide at bevare Foreningens

Sødme, efter saa fuldt at have prøvet Skilsmissens Bitterhed. — Det er min Historie, og Allah være med Dig!«

Harun havde med Fornøjelse hørt paa den gamle Ibn Mansurs Historie, og hans Tungsindighed var saa ganske forsvunden, som om den aldrig havde været til. Maatte det ofte gaa saalunde! —

De sex Piger.

En Gang sad de Troendes Behersker paa sit Slot, omgiven af sine Vezirer og Venner og sine Yndlingsdigtere. Da fortalte en af hans Bordfæller, ved Navn Muhammed, følgende Historie:

En rig Kjøbmand i Bagdad havde sex Slavinder: den ene var hvid, den anden gul, den tredie fed, den fjerde mager, den femte brun og den sjette sort. Alle lignede de imidlertid hinanden deri, at de var skjønne og usædvanlig dannede.

En Aften, da de var samlede, sagde deres Herre til dem: »I er jo alle vel bevandrede i Koranen, har studeret de gamle Tiders Historie, og kjender de bedste Digte og Ordsprog; lad nu Eders Dannelse se, idet hver af Eder for sig fremhæver

sine egne Fortrin og derpaa sine Søstres Mangler og anfører Beviser for begge Dele!«

Da rejste sig den hvide Slavinde og sagde, idet hun fæstede sit Blik paa den sorte:

— Ve Dig, Du Nattens Billed, — jeg er det klare Lys og den straalende Maane! Jeg besidder den hvide Roses, den venlige Dags, de blinkende Stjerners rene Farveglands. — Allahs Profet har ogsaa sagt: »De, hvis Ansigter er hvide[1]), skulle evig forblive i Naade hos Allah.« Desuden er Muselmændene jo ved hvide Turbaner adskilt fra de Vantroende; og hvid falder Sneen ned fra Himlen paa de høje Bjerge. Jeg kan med Lethed endnu anføre tusinde Ting, som anbefaler den hvide Farve; men jeg foretrækker uden Tidsspilde — at gaa over til dine Mangler, Du sorte Værk af en smudsig Smed, Du uheldspaaende Ravn! — Kjender Du Digterens Ord:

»Kostbar er den hvide Perle; men Kul har kun ringe Værd. Et hvidt Ansigt forkynder Lykke og Glæde; et sort derimod antyder en satanisk Natur.«

— Du kan heller ikke have forglemt, at de sorte nedstamme fra Cham, hvem Noah for hans Uterligheds Skyld forviste fra sit Ansigt til den fjerne Udørk, Abyssinien. — Tag Dig dette til Hjerte og tilhyld dit Aasyn, Du Nattens skumle Billed! —

Derpaa rejste den sorte Slavinde sig paa et Vink af sin Herre, udstrakte Haanden imod den hvide og begyndte:

— Har Du glemt, Du farveløse og matte Stakkel, at Allah i Koranen sværger: — Ved Natten, naar det mørknes, — ved Dagen, naar den lyser —? Havde Natten været noget foragteligt, vilde Allah ikke have svoret ved den, endnu mindre have nævnet den før Dagen. — Er ikke det sorte Skjæg Mandens stolte Prydelse, medens det hvide bringer ham Svaghed, Livslede og Bekymring? — Hvis

---

[1]) Meningen er naturligvis: uskyldige.

den sorte Farve ikke netop var den kostbareste, vilde den ikke have sin Plads midt i Øjet. — Er det ikke Natten, som er de Elskende huld og velsignes af dem? — Er Allahs Ord ikke skrevet med sort Blæk, og er ikke Ambra og Moskus begge Dele sorte? — Du roser Dig af din hvide, kolde, blegsottige Farve, og tænker ikke paa, at Sne og Hagl skulle formere Helvedes Pine! — Og har desuden ikke en Digter sagt:

»Hvad er mere kostbart end Moskus, hvad er billigere end Gibs? — Det hvide i Øjet nytter slet intet; kun igjennem det sorte indsuger det Lyset.« —

Derpaa lod Kjøbmanden den fede Slavinde rejse sig. Hun stod op, blottede sin Arm og sagde:

— Kaster kun et Blik paa mig! Ikke behøves der mange Ord, hvor der er Syn for Sagen. — Skulde jeg virkelig vidtløftig indlade mig med hint Fugleskræmsel af Magerhed, tale vidt og bredt om hendes Storkeben og Hejrehals, om hendes vindtørre Lemmer, som klapre imod hinanden, naar Vinden blæser? — Nej, derfor maa Du virkelig forskaane mig, Herre! —

Kjøbmanden maatte hjertelig le, og gav derpaa den magre Tegn til at tale. Den magre Slavinde hævede Armene i Vejret og begyndte:

— Priset være Allah, der gav mig en skjøn menneskelig Skikkelse! — Jeg har aldrig i mine Dage hørt, at en Elsker nogensinde sammenlignede sin Pige med en Elefant eller fed Kalv, tværtimod med Palmetræets slanke Gren, med det indiske Rør eller den tørstige Gazelle. — Jeg er altid frisk og munter, bevæger mig med Lethed fra Sted til Sted; min Gang er som en Dands, og min Dands er et Forspil til Paradisets Henrykkelser. — Men Du, Velmæskede, tør ikke rose Dig af din Fedme, der kun da havde nogen Fortjeneste, hvis Du var bestemt til at slagtes! — Du er bestandig lad, tvær, kjedsommelig. Gaar Du, bliver Du træt; sidder Du, kan Du

ikke mere rejse Dig; ligger Du, falder Du i Søvn; sover Du, snorker Du saa højt som en rallende Oxe, og selv ikke et Allerhelvedes Spektakel kan vække Dig igjen. Du ligner, som Digteren saa smukt og passende siger:

»En Lædersæk, fyldt med Vind, et Bjerg af Kjød og Klæder. Og naar hun en Gang sætter Foden til Jorden i det yderste Østen, saa hører man hende i der fjerneste Vesten.« —

Nu kom Raden til den gule Slavinde. Hun rejste sig og henvendte sig til den brune:

— Min Farve har den almægtige Gud hævet højt over alle andre Farver; hedder det ikke: — »Hun være gul, af en Farve, som fryder Sjæl og Øje.« —? Det er om mig, at Digteren siger:

»Min Elskede ligner den gyldne Sol; hendes Farve blænder og behager Øjet som blanke Dinarer; hun kvæger Blikket som den liflige Safran.«

— Men véd Du, hvilken Farve Du fremviser? — Ingen anden end Bøffeloxens, hvilken alle fly, den giftige Rusts, den afskyelige Glentes! Du har en Mellemfarve, som ingen finder Behag i; der gives hverken brune Roser eller brunt Guld. —

Tilsidst rejste sig den brune Slavinde og udraabte:

— Priset være Allah, at han ikke skabte mig hverken hvid eller sort eller gul! Thi min Farve er, uagtet alt, hvad derimod kan siges, dog den mest yndede af alle. Digterens Mund strømmer over af Ros, naar han nævner denne Farve. Hvad bliver vel oftere besunget hos Ynglinger og Piger end et brunt Mærke paa Kinden? — Men mindst af alt misunder jeg dog Dig, Du gule Pommerants, Du gamle Stykke Elfenben! Du maa visselig være skabt af sveden Vælling! — Det er om Dig, at Digteren siger:

»Naar jeg ser en gul Pige, tror jeg, at hun er syg; og nødes jeg til at nærme mig hende, føler jeg mig saa beklemt om Hjertet, som om jeg var buden i Selskab med den lede Pest.«

Kjøbmanden havde kostelig moret sig, og hans Latter var lang og hjertelig. Men saasnart han havde udlet, lod han det være sig magtpaaliggende at gjenoprette Freden imellem de ophidsede skjønne; hertil hjalp fortræffelig Foræringen af en smuk Kjole til hver af dem.

Da Khalifen havde hørt denne Fortælling tilende, følte han en levende Lyst til at eje disse sex Slavinder, og det lykkedes ham ogsaa ved Muhammeds Mægling at bringe dem i sin Besiddelse for en Pris af sex tusinde Dinarer. Men kort efter modtog han fra Kjøbmanden, som havde overladt ham dem, følgende Vers:

— Sex Skjønheder har stjaalet mit Hjerte, og min Glæde er flygtet tilligemed dem. De var mit Syn, min Hørelse, min Næring, min Søvn, mit Liv! Mit Savn er saa stort, at jeg længes efter Graven. —

Disse Vers rørte Khalifen saa inderlig, at han ikke alene sendte Kjøbmanden Slavinderne tilbage, men oven i Kjøbet lod ham beholde de sex tusinde Dinarer, som han havde faaet i Betalig for dem.

Den gule Abul Hassans Historie.

Der fortælles, at Harun al Rashid (Allah være ham naadig!) en Gang havde en urolig og søvnløs Nat. Han kaldte derfor paa Mesrur, hans Vredes Sværd, og bød ham at hente Barmekiden Djafar, hans Storvezir.

Da denne havde indfundet sig, sagde Khalifen: »Jeg er i Nat saa urolig og kan slet ikke sove, uden at vide Aarsagen dertil. Kjender Du intet Middel til at banlyse den kvalfulde Uro, hvorunder min Sjæl lider?«

»Hersker over de Troende,« svarede Djafar, »de vise siger: »Besøg hos Kvinder, Badets Velgjerning, Sang og Strengeleg fordriver Sorg og Griller.«

»Nej Djafar, intet af alt dette kan hjælpe ved denne Lejlighed,« svarede Khalifen. »Kom hastig med et andet og bedre Raad, eller jeg véd ikke, hvad jeg gjør. Jeg er næsten bange for mig selv; mærk Dig det, Djafar, og lær ogsaa Du at frygte!«

»Nuvel da, min naadige Herre,« svarede Storveziren, »saa véd jeg intet andet Raad, end at vi bestiger en Baad og sejler

ned til et Sted ved Navn Karn Asserat; maaske vil vi der faa noget nyt at høre eller se. Hedder det ikke: »Ved trende Ting kan man fordrive Sorgen, nemlig ved at se noget, som man aldrig har set, eller høre noget, som man aldrig har hørt, eller erfare noget, som man ingensinde har erfaret.« Med Guds Hjælp vil din Sorg forsvinde paa denne Udflugt Paa begge Flodbredder findes Landsteder med Vinduer og Altaner; maaske hører eller ser eller erfarer vi noget, som egner sig til at glæde og styrke Hjertet.«

Khalifen fandt Behag i Djafars Forslag. Ifølge med Fadhil, Ishak, Abu Nuwas og Mesrur besteg de tilsammen en forgyldt Baad og lod sig ro hen til det antydede Sted. Paa Vejen hørte de en fortryllende Pigestemme til Citharen synge følgende Vers:

> — Stat op, min Ven! Vinen er klar, og Nattergalen synger i Buskene! Hvor længe vil Du endnu hvile og drømme? Vaagn op! Livet er kun et laant Gods. Modtag det paany af en øm Kvindes Haand, i hvis Blikke Kjærligheden lyser, og paa hvis Kinder der voxer friske Roser ved Siden af purpurrøde Kirsebær! —

Khalifen følte sig henreven af denne Stemme og sagde:

»O Ishak, hvad siger Du til denne Stemme?« Ishak, Khalifens daglige Omgangsven, var nemlig sin Tids dueligste Citharspiller.

»Hersker over de Troende,« svarede Ishak, »mit Øre har aldrig før hørt noget saa fortræffeligt! Og dog tager Forhænget det halve af Lyden bort. Hvorledes maa ikke denne Stemme lyde i Nærheden!«

Khalifen, der var en ligesaa stor Beundrer af det smukke Kjøn som af Eventyr, svarede hertil, uden at betænke sig: »Nuvel, saa vil vi melde os som Gjæster hos Husets Herre!

Maaske faar vi da at vide, hvem det er, der synger saa smukt.«

»Vi steg (det er nemlig Barmekiden Djafar, der fortæller) ud af Baaden, bankede paa Døren til det Hus, hvorfra Sangen lød, og bad om Tilladelse til at træde indenfor. Strax traadte en smuk og artig ung Mand os i Møde og sagde: »Velkommen i mit Hus, mine naadige Herrer! Træd kun ind og lad ganske, som om I var hjemme hos Eder selv!«

Han førte os derpaa ind i Huset, som stod midt i en herlig Have frit til alle Sider. Lofterne i Værelserne var indlagt med Guld, og Væggene var opmurede med Lazursten. I en stor Sal stod der en Sofa af Elfenben og Ibenholt, vel udstyret med bløde Hynder af kostbar Art. Paa denne Sofa sad fem Piger, skjønne som Fuldmaanen. Saasnart den unge Mand traadte ind, stod de alle op fra deres Sæde. Da henvendte den unge Mand sig til Djafar og sagde: »Naadige Herre, jeg formaar ikke at skjelne, hvo der er den fornemste iblandt Eder; derfor beder jeg Eder i Allahs Navn selv at tage Plads efter Eders indbyrdes Rang.«

Da traadte Khalifen frem og satte sig først. Han var meget spændt paa at faa nærmere Oplysning angaaende denne unge Mand, hvis Væsen behagede ham i overordentlig Grad. Derpaa satte sig de øvrige, paa Mesrur nær, som blev staaende for at gjøre Opvartning. Da de saaledes var komne til Sæde, sagde den unge Mand: »Hvis mine kjære Gjæster tillader det, vil jeg befale, at der skal bringes dem en ringe Forfriskning.«

Han klappede i Hænderne, og fire Slavinder traadte ind, som paa hans Vink frembar et Bord af det kostbareste Træ, og besatte det med Smaafade og Skaale af Krystal og kinesisk forgyldt Porcellæn, hvori fandtes stegte Duer og Ager-

høns, de kosteligste Smørspiser og syltede Frugter. I Randen af Bordpladen læstes følgende Vers:

> — Bryd Brødet og Kagerne, lad Fuglevildtet og Bagværket smage Dig, førend Du rækker Haanden ud efter Fiskene! Guddommelig smager derefter Stegen med Grøntsagerne og de sure Spiser. Til Desserten passer Melspiser og allehaande søde Retter[1]. O, hvor Livet dog er nydelsesrigt! Taalmodighed, blot Taalmodighed! Skjæbnen er en forunderlig Ting! Den ene Dag nedbøjer og betynger den os, den næste tager den atter Byrden af vore Hjerter. —

Vi spiste, indtil vi var mætte; derpaa vadskede vi vore Hænder i Rosenvand i Sølvfade. Dernæst sagde den unge Mand: »Jeg takker Eder for den Ære, I har gjort mig ved Eders Besøg. Hvis I har et eller andet paa Hjertet, saa sig det blot, at jeg kan have den Glæde at føje Eder deri!«

»Vil Du ogsaa virkelig dette? spurgte de ham.

»Ja, tilvisse,« svarede han, idet han lagde Haanden paa sit Hoved.

»Nu, saa vid da, vedblev de fremmede: »at vi er trængt ind i dit Hus, fordi vi hørte en overordentlig dejlig Stemme! Vi beder Dig nu, at Du vil forunde os at høre den i Nærheden; saa vil vi, saasandt Allah lever, tilfreds igjen begive os tilbage ad samme Vej, som vi kom.«

»Med Glæde opfylder jeg Eders Begjæring,« sagde Husherren, og tilraabte en sort Slavinde: »Bed din Herskerinde indfinde sig!«

---

[1]) Den konventionelle orientalske Menu er med Hensyn til Retternes Rækkefølge meget forskjellig fra vor, og den i dette Vers omtalte Ordning, som jo vil forekomme os noget besynderlig, vil man ofte i det daglige Liv endnu kunne træffe Exempler paa.

Slavinden forlod Værelset og blev en lille Stund borte. Da hun kom tilbage, medbragte hun en kinesisk Stol, overtrukket med græsk Silkestof. Efter hende fulgte en ung Pige, dejlig som Fuldmaanen; hun hilste med Ynde og tog Plads paa Stolen. Derpaa rakte en anden Slavinde hende et Foderal, der var overtrukket med rødt Taft; Sangerinden aabnede det og fremtog en Cithar, rigt indlagt med Guld og Ædelstene, som Digteren siger:

— Naar hun tager den i sit Skjød, vækkes der Liv i den. Den er paa det herligste smykket; men de Toner, hun aflokker den, gjør alle Sandser til lutter Øre. —

Den skjønne, unge Kvinde tog Citharen, trykkede den til sin Barm, og bøjede sig over den, ligesom en Moder over sit Barn; derpaa greb hun i Strengene og slog en Tone an ligesom Stemmen af en Glut, der kalder paa sin Moder. Med det samme begyndte hun at synge:

— Tiden er vendt tilbage med Gjenstanden for min Elskov. — O min Ven, da Du nu dog er vendt tilbage, saa lad os drikke af Vinen, som neppe bedugger Hjertet, førend al Sorg omskiftes til Henrykkelse. — Selve Vestenvinden aandede i mit Bæger, og priste Vinen, som var deri. Og Fuldmaanen kyssede dens blanke og mørke Spejlflade. — Hvor mangen Nat har jeg ikke kjærlig spøget med Fuldmaanen over Tigrisfloden, forinden den gik ned? Men naar den dvælede over Vandene, var det, som om den til Afskedshilsen strøede Guld i Flodens Skjød. —

Da hun havde fuldendt disse Vers, brød hun ud i en heftig Graad. Men vi var lige henrykt over hendes herlige Sang og skjønne Skabning. Khalifen bøjede sig over imod

Ishak og tilhviskede ham: »Nu, hvad synes Dig, Du Sangernes Mester?«

»O, Hersker over de Troende,« svarede Citharspilleren, »hendes Kunst er uforlignelig!«

Derpaa gav Khalifen sig til at betragte den unge Mand, og maatte beundre hans Skjønhed og Anstand, uagtet hans Ansigt var saa gulladent, som om der ikke var Blod i hans Kinder.

»Unge Mand,« spurgte Khalifen, »maa jeg gjøre Dig et Spørgsmaal?«

»De Troendes Behersker har at befale,« svarede den unge Mand, idet han kastede sig ned. Han havde nemlig imidlertid faaet at vide, at han havde selve Muhammeds Efterfølger til Gjæst hos sig.

»Jeg gad nok vide,« vedblev Khalifen, »om den gule Farve er dit Aasyn medfødt, eller om den først har indfundet sig ved en eller anden Sygdom.«

»Hersker over de Troende,« svarede den unge Mand, »den er først senere bleven mig egen.«

»Men hvorledes?« spurgte Khalifen videre. »Fortæl! Maaske kan der endnu findes Raad derimod!«

»Naar I befaler det,« sagde Husherren, »skal jeg gjerne fortælle Eder min Livshistorie.«

»Jeg baade ønsker og befaler det,« var Khalifens Svar.

»Saa vid da, Hersker over de Troende,« begyndte den smukke, unge Mand, »at jeg er en Kjøbmand fra Staden Oman. Min Fader var ogsaa Kjøbmand, besad en stor Formue og drev en vidtløftig Søhandel. Han var en ædel Mand og en from Fader; han sørgede for, at jeg tidlig modtog en Opdragelse, som det sømmer sig en god og oplyst Muselmand.

En Dag sad jeg i min Bolig tilligemed flere andre Kjøbmænd; da kom en Tjener og sagde: »Herre, der er en Mand udenfor, som beder om at faa Eder i Tale.« Jeg bød ham at føre Manden ind for mig, og strax efter indtraadte en Mand med en Lastdrager, der bar en tildækket Kurv paa Hovedet. Han hilste mig og lod Kurven sætte ned for mine Fødder. Da jeg afdækkede den, fandt jeg allehaande sjeldne og kostelige Frugter deri. Jeg takkede ham for hans smukke Gave og forærede ham hundrede Dinarer; ogsaa Lastdrageren fik en rigelig Betaling.

Den Fremmede tog Afsked, idet han ønskede mig megen Lykke. Da han var gaaet, delte jeg Frugterne mellem de tilstedeværende, og spurgte Kjøbmændene, hvorfra slige Frugter kom. De svarede mig: »Fra Basra«, beskrev mig Stedet og tilføjede: »Der gives i hele Verden ingen herligere og behageligere Stad end Bagdad, og ingen bedre og mere dannede Mennesker end sammes Beboere.«

Disse faa Ord tændte mit Hjerte i Brand. Jeg havde fra dette Øjeblik ingen Ro paa mig; saaledes længtes jeg efter at rejse til Basra og Bagdad. Tilsidst besluttede jeg at sælge alt, hvad jeg ejede, og følge min brændende Tilbøjelighed. Først solgte jeg mine Varer og Skibe for hundrede tusinde Dinarer, dernæst mine Slaver og Slavinder. Da jeg havde solgt alt, beløb min Formue sig til en Million Dinarer, uden at regne Smykker og løse Ædelstene.

Jeg besteg det første det bedste Skib og lod mine Skatte bringe om Bord. Skibet gik til Basra; her opholdt jeg mig i nogen Tid. Men min Længsel drev mig videre; det varede ikke længe, inden jeg lejede mig et andet Skib og med mine Skatte sejlede op ad Floden til Bagdad. Saasnart jeg var

naaet hertil, forespurgte jeg mig, hvor Kjøbmændene boede. Svaret lød: »I et Kvarter, som kaldes Karch.« Her lejede jeg det smukkeste Hus i den saakaldte Safransgade, lod alt mit Gods bringe vel i Forvaring og levede nogen Tid meget behagelig.

En Dag, det var en Fredag, gik jeg hen i Moskeen for at holde min Bøn. Da jeg forlod Moskeen, fulgte jeg Menneskestrømmen ud til et Sted, som kaldes Karn Asserat, og naaede paa Vejen et gammelt Hus med Altaner ud til Floden og forgyldte Jerngittere for Vinduerne. Mange Folk traadte efterhaanden hen til Gitteret og talte med nogen indenfor. Da jeg af Nysgjerrighed ogsaa nærmede mig, fandt jeg en smuk, gammel Mand siddende indenfor Gitteret, iført kostbare Klæder og duftende af den fineste Vellugt, med et Skjæg, der ligesom tvende Sølvfloder bølgede ham ned ad Brystet. Fire Slavinder og fem Slaver stod omkring ham til hans Opvartning.

Forundret spurgte jeg de hosstaaende: »Hvad er det for en smuk, gammel Mand?«

»Det er Zaher, Ali's Søn,« svarede man mig, »som barmhjertig tager sig af alle tørstige Sjæle i Bagdad. Enhver, som vil, kan tage ind til ham, kan spise og drikke og faa smukke Piger at se.«

»Ved Allah,« svarede jeg, »saadant et Hus har jeg længe søgt forgjæves!«

Jeg gik altsaa hen til den gamle, hilste ham og sagde: »Herre, jeg har noget at sige Dig.«

»Kom frem med det!« svarede den gamle.

Jeg traadte ind i Huset; Oldingen rejste sig og kom mig i Møde.

»Herre, jeg ønsker i Nat at være din Gjæst!« sagde jeg til ham.

»Det skal være mig en Glæde at tage imod Dig,« svarede Oldingen. »Se, min Søn, jeg har en Mængde dejlige Piger i Huset; udvælg Dig iblandt dem den dejligste, den, af hvem Du helst ønsker at blive betjent og underholdt!«

»Herre,« tog jeg fuld af Henrykkelse atter til Orde, »lad mig blive boende her hos Dig! thi hos Dig behager det mig!« Og jeg udbetalte ham med det samme hundrede Dinarer for en hel Maaned.«

Oldingen lod mig bringe i Bad, og derfra føre ind i et Værelse, hvor jeg fandt en Pige skjøn som en Huri, til hvem Tjeneren sagde: »Her har Du din Gjæst.« Den skjønne Pige tog vel imod mig, gav mig Sæde hos sig, og befalede fire Slavinder, som omgav hende, at de skulde bringe mig at spise og drikke. De fremsatte for mig et kosteligt Bord, hvorpaa der fandtes skrevet følgende Vers:

— Skulde Du ikke have Lyst til Bedekjød, kogt i en Kjedel under lukket Laag, duftende som Rosenvand, Moskus og Ambra? Gider Du spise, saa grib til! Gider Du ikke, saa vær en Nar længe nok! —

Man bragte os tillige en kostelig Vin. Men Pigen tog en Cithar og sang, medens jeg spiste.

Jeg tilbragte herlige Dage i den smukke Piges Selskab. Men efter nogen Tids Forløb opgav jeg dog hende og gik til en anden; og saaledes blev jeg ved, indtil jeg kom til den skjønneste af dem alle. Hun var i Sandhed et Underværk af Skjønhed, Ynde og Elskværdighed.

En Aften hørte jeg Larm og høje Skrig udenfor Huset.

Jeg spurgte, hvad det var, og fik til Svar, at alle Stadens Indvaanere foretog sig en Sejltur paa Floden. »Min Søn,« sagde den gamle, »hvis Du vil, kan Du se alt fra Husets Terrasse.«

Jeg steg altsaa med ham op paa Terrassen, og saa derfra en Mængde Mennesker med Voxkjærter og Fakler sejle op og ned ad Tigris. Men da jeg traadte videre frem paa Terrassen, lagde jeg Mærke til et smukt Forhæng, som skjulte Indgangen til et af de øvre Værelser. Jeg drog Tæppet til Side og kiggede derind. I Midten af Værelset stod en Sofa af Cypressetræ, indlagt med Guld og udstyret med prægtige Hynder og Puder, og paa Sofaen sad en ung Pige, saa vidunderlig dejlig, at jeg ingensinde havde set hendes Lige. Men ved Siden af Pigen stod en Yngling, som havde slynget sin Arm om hendes Hals og kyssede hende. Da jeg blev Vidne hertil, o, Hersker over de Troende, tabte jeg ganske Herredømmet over mig selv, og vidste ikke, hvad jeg gjorde.

Da jeg igjen var kommen ned i mit Værelse, forhørte jeg mig angaaende den dejlige Pige hos min Selskaberinde, idet jeg spurgte hende: »Hvad er det for en ung Pige, der er saa henrivende skjøn, at min Hjerne svimler, naar jeg tænker derpaa?«

Pigen svarede smilende: »Havde Du maaske Lyst til ogsaa at slynge din Arm om hendes Hals og kysse hende?«

»Ja, ved Allah,« udraabte jeg, »selv om det skulde koste mig hele min Formue, ja, Livet selv!«

Da sagde Pigen: »Det er Zahers egen Datter; alle vi andre er hendes Slavinder. Vil Du vide, hvad det koster at kysse hende og blive opvartet af hende? — Femhundrede Dinarer! — Det maa visselig gaa en Kjøbmand nær til Hjerte.«

Men jeg tænkte ved mig selv, at dette kun var en ringe Pris for saadan paradisisk Lykke.

Med Utaalmodighed ventede jeg den næste Dag. Ved Morgengry steg jeg i Badet, iførte mig min kostbareste, med Guld og Ædelstene prydede Klædning, og begav mig paa Vejen til Oldingen. Han bød mig velkommen og spurgte, hvad jeg vilde.

»Jeg ønskede gjerne at faa din egen Datter til min Tjenerinde,« var mit Svar.

»Der er intet i Vejen,« svarede han; »Du kjender vel Prisen?«

Hertil svarede jeg ja, og bragte ham strax femten tusinde Dinarer for en hel Maaned. Dermed var Sagen afgjort; Oldingen befalede strax en Tjener at bringe mig op til sin Herskerinde.

Jeg blev ført ind i en Bolig, som i Pragt og Herlighed ikke fandt sin Lige i Verden. Den unge Huri sad paa Sofaen. Saasnart jeg fik Øje paa hende, kastede jeg mig beundrende ned og prisede Allah, at han havde frembragt slig en fortryllende Skabning. Hun var saa skjøn og blomstrende, som Digteren beskriver hende:

— Hvis hun vilde rivalisere med Solen, vilde Hedningerne med Foragt vende sig bort fra denne og tilbedende falde ned for hende. Hvis hun lod sin Munds Aande udgaa over Havet, vilde det vinde en liflig Sødme. — Hvis hun i det fjerne Vesten viste sig for en from Eremit, vilde denne forlade Østen og vandre Jorden rundt for at opsøge hende i Vesten. —

»Kort sagt, o, Hersker over de Troende,« vedblev den unge Mand, »hun var dejlig over al Forestilling!«

Da jeg hilste hende, stod hun op og kom mig i Møde, paa en fortryllende Maade bydende mig velkommen. Jeg saa hende gaa, nej, hun gik ikke, — hun svævede. Henrivende Ynde var udbredt over hele hendes Væsen. Atter og atter maatte jeg i mit Hjerte prise Allah, der havde skabt hende saa fuldkommen.

Jeg tog Plads hos hende, og hun befalede sine Slavinder at bringe Maaltidet. Da traadte fire unge Piger ind med et Bord, bedækket med Spiser, som de kun findes paa Kongernes Taffel, og satte det for os. Jeg greb efter Retterne og spiste uden at vide, hvad jeg gjorde. Da vi havde spist sammen, vadskede vi vore Hænder. Derpaa bragte man os Vin; en af Slavinderne bragte min Elskede en Cithar, som hun lagde paa sit Skjød og stemte. Hvilke Toner! De lader sig kun beskrive med Digterens Ord:

— Vi drak ædel Vin med hinanden i den dunkle Nat under Hemmelighedens Slør. Hun gav sig til at synge og spille for mig; hun trykkede Citharen imod sin Barm, lod Hals- og Armbaand hænge ned derover, og bøjede sig kjærlig ned over den, som om hun havde sit elskede Barn i Skjødet. —

Saaledes, o, Hersker over de Troende, — levede jeg den ene Maaned efter den anden, indtil jeg havde forødt alle mine Penge. En Dag sad jeg hos hende og tænkte ovor, at jeg nu snart maatte skilles fra hende; da formaaede jeg ikke at holde mine Taarer tilbage.

»Hvorfor græder Du?« spurgte hun.

»Over vor nære Skilsmisse, Du mine Øjnes Lys,« svarede jeg.

»Og hvorfor maa vi adskilles?« spurgte hun videre.

»Ved Allah,« lød mit bedrøvelige Svar, »lige fra den Dag, da jeg kom til Dig, tager din Fader daglig fem hundrede Dinarer af mig, og nu har jeg ingen flere Penge. Hedder det ikke: Fattigdommen gjør et Menneske til en fremmed i hans Hjem, og Rigdommen gjør, at den fremmede ikke savner noget Hjem?«

»O, bryd Dig aldrig derom!« sagde min Elskede; »Du maa vide, at min Fader skjænker enhver ung Mand, som har forødt sin Formue hos os, endnu trende Dage, førend han viser ham ud af Huset. Men med Dig skal det ikke komme dertil; jeg skal nok indrette det saaledes, at vi aldrig kommer til at skilles. Min Fader er nemlig saa umaadelig rig, at alene Allah véd Ende paa hans Rigdom, og alle sine Penge giver han mig at opbevare. Herefter vil jeg daglig give Dig fem hundrede Dinarer, som Du saa betaler min Fader; alt eftersom han sender mig disse Penge i Forvaring, overgiver jeg dem i dine Hænder, og paa denne Maade kan Du blive hos mig, saalænge Allah tillader.«

Da jeg hørte min Elskede tale saaledes, Hersker over de Troende, sprang jeg op og kyssede henrykt hendes Hænder, og vi begyndte paany at leve et lyksaligt Liv med hinanden.

Paa denne Maade forløb et helt Aar, uden at vi vidste, hvor Tiden var bleven af. Da var det Allahs Villie, at vor Lykke skulde være tilende. Min Elskede straffede nemlig en Dag en af sine Slavinder temmelig haardt; da blev Slavinden forbitret og raabte: »Du har ved dine Slag voldt mig Smerte; — ved den store Allah, nu vil jeg ogsaa volde Dig Smerte!« Derefter ilede hun bort og fortalte min Elskedes Fader hele Sammenhængen fra Begyndelse til Ende.

Saasnart hendes Fader hørte dette, søgte han mig op og sagde til mig: »Unge Mand fra Oman, i dette Hus er det

Skik, at der skjænkes enhver, der har forødt sin Formue, endnu trende Dage; men Du har allerede svælget et helt Aar over Taxten.« Derpaa befalede han en Tjener, at han skulde trække mine kostbare Klæder af mig. Tjeneren adlød Befalingen, og tilkastede mig nogle gamle Pjalter, som ikke var en Drachme værd. Derpaa gav Oldingen mig ti Drachmer i Tærepenge, idet han tilføjede: »Gaa nu din Vej! Jeg vil ikke slaa Dig og intet ondt ønske Dig. Men forlad saa hastig, Du kan, dette Sted og dette Land, og lad aldrig noget Ord undslippe Dig om, hvad Du har oplevet; ellers kommer dit Blod over dit eget Hoved!«

Derpaa aabnede han Døren for mig; fortabt og elendig vankede jeg bort, uden at vide, hvorhen.

Jeg var nærved at fortvivle, naar jeg tænkte paa alle de Penge, jeg havde forødt. Jeg var rejst hjemmefra med en Million Dinarer; den havde jeg sat til i den skjændige Oldings Hus, og vandrede nu ud i den vide Verden, elendigere end nogen Tigger. Der gaves ingen Magt og ingen Frelse uden hos Allah, den almægtige! — Jeg opholdt mig endnu i fire Dage i Bagdad, men kunde af Sorg hverken spise eller drikke. Paa den fjerde Dag saa jeg et Skib, som lettede Anker til Basra; jeg gik ombord og gav de ti Drachmer, alt, hvad jeg ejede, for at blive optagen iblandt de rejsende.

Da jeg i Basra, plaget af Sult, gik omkring paa Torvet, traf jeg en Mand af mit tidligere Bekjendtskab, som handlede med Grøntsager. Saasnart han fik Øje paa mig, stod han op, omfavnede mig kjærlig og spurgte mig, hvorledes det var gaaet mig, siden jeg viste mig i saa usle Klæder. Jeg fortalte ham da hele min Historie, uden at lægge Skjul paa det mindste.

Efterat han havde hørt mig tilende, sagde han: »Ven, Du har baaret Dig ad som en gal Mand; hvad har Du nu i Sinde at gribe til?« — »Ved Allah, det véd jeg ikke!« svarede jeg. — »Nu da,« vedblev Manden, »saa bliv hos mig og før mine Bøger; saa skal Du daglig faa to Drachmer foruden Kosten.« »Dertil er jeg villig,« gjensvarede jeg, »alting maa jo dog gaa efter den almægtige Allahs Villie!«

Jeg blev altsaa hos denne Mand, men ikke længer end til jeg havde samlet mig hundrede Dinarer; da lejede jeg mig ind i et Hus ved Floden, og ventede paa et Skib, som vilde gaa til Bagdad.

En Dag kom der et Skib rigt ladet med allehaande Varer. Alle de store og de rige Kjøbmænd paa Stedet gik ombord for at kjøbe; jeg blandede mig i Mængden. Da steg tvende Mænd ud af Skibet; man satte Stole for dem, hvorpaa de tog Plads. De forsamlede hilste dem, og Tjenerne fik Befaling til at udbrede Tæpper. Da dette var sket, lod de to Handelsherrer bringe en hel Sæk fuld af Perler og Ædelstene, Kormaler, Krystaller, Koraller og meget mere. Derpaa sagde de: »I Kjøbmænd, i Dag sælger vi ikke andet end dette.« Da gav de kjøbelystne sig til at overbyde hverandre, og der blev i en Hast solgt for fire hundrede Dinarer. Da fik en af de rejsende, som var ombord paa Skibet, Øje paa mig; da han kjendte mig fra tidligere Dage, kom han hen til mig og hilste paa mig.

»Hvorfor handler Du ikke ogsaa med Kjøbmændene?« spurgte han mig.

»Den onde Skjæbne i Verden har overfaldet mig og røvet mig min Formue,« svarede jeg. »Jeg besidder nu ikke mere end hundrede Dinarer; saaledes har det uden Tvivl været Allahs Villie.«

Jeg skammede mig saa inderlig for ham, at Taarerne ved disse Ord kom mig i Øjnene. Men da min Ven saa mig i denne Tilstand, følte han Medlidenhed med mig, og gav sig til at græde med mig. Derpaa sagde han til Kjøbmændene, som stod trindt omkring: »I er mine Vidner, at jeg for hundrede Dinarer sælger denne Omaner dette Tæppe tilligemed alt, hvad derpaa findes. Det er dobbelt saa meget værdt; men jeg under ham det gjerne.«

Dybt rørt ønskede jeg min Ven Alverdens godt, og alle Kjøbmændene roste hans ædle Gavmildhed.

Jeg tog Varerne, gik dermed op paa Perlemarkedet og handlede et Aar tilende. Men nu traf det sig, at der iblandt disse Ædelstene ogsaa fandtes en Amulet af Koraller, der var fuldt beskreven med ganske fine Talismaner, som jeg ikke forstod, saa smaa og fine som Sporene af Bifødder. Denne Amulet tog jeg og overgav til en Mægler, at han skulde raabe den ud og se til at faa den solgt. Efter nogen Tids Forløb kom han tilbage og spurgte mig: »Vil Du sælge den for ti Drachmer?« — »Nej,« svarede jeg, »for den Pris er den ikke tilfals.« Da lagde han Amuletten fra sig, og gik sin Vej.

Den følgende Dag lod jeg den atter udraabe. Om Aftenen kom Mægleren igjen tilbage og spurgte mig: »Vil Du sælge den for fem Drachmer?« Jeg svarede intet, men tog Amuletten fra ham og forvarede den.

Da jeg en Dag sad i min Bod, kom en rejsende hen til mig og hilste paa mig. Jeg besvarede hans Hilsen. Derpaa tog den fremmede til Orde: »Tillad mig nøje at gjennemse alt, hvad Du her har lagt frem til Salg!« — »Gjør, som Eder behager!« var mit Svar. Men jeg følte mig højlig skuffet, da han tilsidst ikke bestemte sig til at kjøbe andet end den for-

agtede Amulet. Dog kunde jeg mærke paa ham, at han fandt meget Behag i den; thi saasnart han fik Øje paa den, straalede hans Øje og han kyssede paa sin Haand.

»Vil Du sælge denne?« spurgte han.

»Ja,« svarede jeg langtrukket, da jeg mærkede, at han følte stor Lyst til at kjøbe den.

»Hvor dyr er den?« spurgte han videre.

»Hvor mange Penge har Du hos Dig?« lød mit Spørgsmaal i Stedet for Svar.

»Tyve Drachmer,« svarede han.

»Saa lad kun Amuletten ligge,« sagde jeg, »og gaa din Vej!«

»Nu, saa vil jeg give halvtredsindstyve Dinarer,« vedblev den fremmede.

Nu kunde jeg ikke tro andet, end at han drev Spøg med mig, og svarede: »Gaa din Vej og lad mig være i Fred! Jeg er ikke oplagt til at lade mig spøge med.«

»Jeg vil give Dig hundrede Dinarer,« overbød den fremmede hastig sig selv; »to hundrede — fem hundrede — tusinde!«

Nu var jeg aldeles vis paa, at han vilde have mig til Nar. Men den fremmede vedblev at byde sig selv over, med den alvorligste Mine af Verden: to — tre — fem — ti — femten tusinde Dinarer. Jeg var saa forbitret, at jeg ikke svarede ham et Ord mere. Endelig sagde han: »Saa hør da nu mit allersidste Bud — tyve tusinde Dinarer!«

Da kunde jeg ikke andet end briste i Latter, og følte mig næsten oplagt til at gaa ind paa Spøgen. Imidlertid havde der forsamlet sig en stor Mængde Mennesker omkring min Bod; disse tilraabte mig: »Lad ham kun faa den for de tyve tusinde!

Hvis han ikke staar ved sit Ord, er vi alle enige om at pidske ham ud af Staden.«

»Nu, saa lad mig da rigtig faa at vide, hvor mange Penge Du har!« ytrede jeg.

»Ja, men sig mig først, om Du vil sælge den!« indvendte den fremmede.

»Ja, hvorfor ikke, naar jeg faar den godt betalt,« svarede jeg.

»Jeg besidder tredive tusinde Dinarer,« sagde da den fremmede, »vil Du sælge den derfor, saa lad mig faa den!«

Da henvendte jeg mig til de tilstedeværende og sagde: »I er mine Vidner,« og sagde derpaa til Kjøberen: »Dog vil jeg ikke overlade Dig den, førend Du siger mig, hvorledes Du kan være tjent med at betale den saa dyrt.«

»Lad os først afslutte Handelen,« svarede den fremmede, »saa skal jeg sige Dig det, i Tillid til, at Du frygter Allah og bliver staaende ved din Forpligtelse.«

»Nu, lad gaa da; for denne Sum er Amuletten din!« svarede jeg.

Da blev han overmaade glad, tog Pengene frem og talte mig dem til, og modtog Amuletten, som han strax hængte om sin Hals, idet han spurgte: »Er Du nu tilfreds?«

»Ja, jeg er,« svarede jeg.

Da sagde den fremmede til de omkringstaaende: »I er mine Vidner, at han er tilfreds og har taget imod Amulettens Værdi.« Derpaa henvendte han sig til mig og sagde: »Ved den store Allah, havde Du forlangt mere, jeg havde givet Dig hundrede, to, ja, tre hundrede tusinde Dinarer!«

Da jeg hørte ham tale saaledes, var det mig, som om jeg vaagnede op af en Drøm. Blodet strømmede mig ud af Næse,

Mund og Øjne, og fra denne Tid af har jeg ifølge Allahs Bestemmelse (han være priset!) beholdt denne gule Ansigtsfarve.«

»Og hvad vil Du bruge den til?« fremstammede jeg.

»Min Søn,« svarede han, »Du skal høre min Historie.«

Imidlertid havde der samlet sig flere hundrede Mennesker omkring os. Men den fremmede gav sig til at fortælle:

»Du maa altsaa vide, at Kashmir, den store Konge af Yemen, som hersker over en Trediedel af Verden, er Fader til den dejligste Kvinde paa Jorden. Men desværre er hun plaget med den faldende Syge. Kongen lod forgjæves alle sine Stjernetydere komme for at helbrede hende. Da sagde en af de tilstedeværende: »Herre, jeg kjender en Mand, som hedder Abdallah fra Babel; det er den dueligste Mester til at helbrede Sygdomme af dette Slags. Hvis det behager Dig, saa send mig hen til ham!«

Kongen gav ham et Stykke Karneol og hundrede tusinde Dinarer; Manden rejste dermed til Landet Babel, opspurgte den vise Abdallah og overgav ham Foræringerne. Oldingen tog imod dem, og iagttog Stjernerne i syv Maaneder, indtil han fandt det heldige Øjeblik, i hvilken han efter sin dybe Indsigt skrev Talismaner og hellige Navne paa denne Amulet.

Sendebudet rejste tilbage og overgav Amuletten til Kongen, som strax hængte den om sin Datters Hals. Den unge, dejlige Kvinde var lænket med fire Jernkjæder; hver Nat maatte der vaage en Mand hos hende, som den følgende Morgen blev henrettet. Men saasnart Kongen havde hængt hende Amuletten om Halsen, blev hun atter karsk ifølge den almægtige Allahs Villie, og fra samme Stund af havde hun ikke mere noget Anfald. Kongen var hjertelig glad over denne heldige Virkning af Amuletten, og overøste Sendebudet med Foræringer; ikke

mindre viste hele Stadens Indvaanere denne Mand Velgjerninger, naar og hvor de kunde. Men en Dag gjorde Prindsessen tilligemed sine Slavinder en Spadserefart paa Floden og øvede allehaande Lege med dem. Da strakte en Slavinde i Spøg sin Haand rask ud imod hende. Ved Prindsessens Bevægelse gik Amuletten løs og faldt i Vandet. Strax sank Prindsessen i Afmagt og blev sin gamle, forfærdelige Sygdoms Bytte.

Da Kongen fik dette at vide, gav han mig Penge og bød mig at rejse hen til Oldingen i Landet Babel for at faa en ny Amulet. Men da jeg kom til Stedet, hvor han skulde bo, var han død. Allahs Barmhjertighed være med ham! — Da sendte Kongen os ud, ti og ti, til alle Sider, for at vi i den vide Verden skulde forsøge vor Lykke og gjenfinde Amuletten. Jeg var den heldige. Det er min hele Historie.«

Med disse Ord tog han Amuletten og gik sin Vej.

Nu véd Du, Hersker over de Troende, hvorfor min Ansigtsfarve er saa gul.

Derpaa rejste jeg tilbage til Bagdad og lejede mit gamle Hus. Strax den følgende Morgen efter min Ankomst til Staden iførte jeg mig mine bedste Klæder og gik hen, hvor Zaher boede. Da jeg naaede Stedet, fandt jeg alle Vinduer tillukket. Fortabt blev jeg staaende udenfor Huset og fordybede mig i Betragtninger over Skjæbnens Omskiftelser og min egen Elendighed. Endelig viste en af Husets Tjenere sig.

Jeg henvendte mig til dette Menneske og spurgte: »Hvad er der blevet af dette Huses Herre?«

»Min Onkel [1]),« svarede Tjeneren, »han har omvendt sig til den barmhjertige Allah.«

---

[1]) Iblandt den lavere Klasse i Østerland er denne og lignende vilkaarlige Benævnelser Udtrykket for Venskabelighed og Agtelse.

»Hvad har da foranlediget ham dertil?« spurgte jeg videre.

»For nogle Aar siden,« forklarede Tjeneren, »kom der en Mand til os ved Navn Abul Hassan fra Oman, hvem min Herres Datter fik inderlig kjær. Da han forlod os, blev hun saa syg, at hun efter kort Tids Forløb var Døden nær. Da hun ikke længer formaaede at skjule sin Hemmelighed, aabenbarede hun den for sin Fader, som derved følte sig saa bevæget, at han lod udgaa Bud til alle Lande for at opsøge den tabte Abul Hassan. Den, der var saa heldig at finde ham, lovede han hundrede tusinde Dinarer.

Men alle vendte de tilbage, uden at have opdaget mindste Spor af ham. Ved dette slette Udfald af én Foranstaltning, hvortil hun havde knyttet hele sit Livshaab, forværredes min Herskerindes Sygdom i den Grad, at hun nu kun har Dage og Timer tilbage at leve i. Men hendes Fader gik denne Ulykke saa nær til Hjerte, at han solgte alle sine Piger og omvendte sig til den almægtige Allah.«

Da spurgte jeg Tjeneren: »Hvad vilde Du sige, hvis nogen viste Dig Abul Hassan?«

»O,« raabte han, »jeg besværger Dig ved Allah, hjælp mig og min gamle Herre ud af denne Elendighed!«

»Saa gak ind og sig,« sagde jeg til ham, »at Abul Hassan fra Oman staar udenfor og lader hilse!«

»Er det Sandhed, hvad Du siger?« udraabte Tjeneren. »Ved din Tro besværger jeg Dig, sig Sandheden!«

»Gaa kun ind og sig, hvad jeg har paalagt Dig!« bød jeg ham. Og Tjeneren ilede bort som en Mulæsel, der er sluppet ud af Møllen.

Efter en Stund kom Slaven tilbage med Oldingen, sin Herre. Saasnart Zaher gjenkjendte mig, vaklede han mig i

Møde, omfavnede mig med Rørelse, og sagde: »Priset være Allah, at han har opholdt Dig!«

Og han vendte sig om og gav Tjeneren tusinde Dinarer for det glædelige Budskab, han havde bragt. Derpaa omfavnede han mig paany og holdt mig længe trykket til sit Bryst, idet han gjentagne Gange udraabte: »Priset være Allah, den Almægtige!«

»Hvor har Du været saa længe, min Søn?« spurgte han derpaa. »Min Datter har for din Skyld været nærved at smage Dødens bitre Kalk. Følg nu ind med mig!«

Og jeg traadte ind med ham i Huset, hvor han bød mig tage Plads, indtil han havde forberedt sin Datter paa mit uventede Komme.

»O, min Datter,« sagde han til hende med Taarer, »Allah frelse Dig fra denne Sygdom!«

»Ak, min Fader,« svarede Pigen, »jeg bliver ikke helbredet, førend jeg gjenser mit Hjertes Elskede! Maatte jeg dog blot, inden jeg døde, kaste et eneste Blik paa hans dyrebare Aasyn!«

»Vær trøstig, min Datter!« vedblev Oldingen. »Jeg lover Dig forvist, at Du skal blive gjenforenet med din Elskede. Lad Dig nu kun først bringe i Bad og styrk Dig med nogen Spise!«

Da Pigen hørte disse Ord, begyndte hun at skjælve, og udraabte: »Taler Du Sandhed, o, min Fader?«

Men Oldingen vendte sig til Gildingen og befalede ham: »Gak og hent den Mand, som nylig traadte ind i Huset med mig!«

Tjeneren førte mig ind i Sygeværelset. Men ved det første Blik paa mig, o, Hersker over de Troende, faldt min Elskede i Afmagt.

Da hun atter kom til sig selv, drog hun dybt sin Aande og fremsagde med mat Stemme følgende Vers:

— Sikkerlig, det er ham, den tabte, jeg har gjenset! Men mit Hjerte blev saa svagt, at jeg ikke en Gang formaaede at byde ham velkommen.

Derpaa rejste hun sig paa Lejet og sagde: »O, min Herre, jeg troede, at jeg drømte, da jeg saa Dig igjen!« Og hun slyngede Armen omkring min Hals og græd heftig og længe.

Da hun atter havde fattet sig, sagde hun til sin Fader: »Nu er mit Hjerte frydefuldt; giv mig noget at spise!«

Den gamle gjorde intet heller. Han bragte Spise og Drikke, og vi nød Maaltidet med hinanden.

Fra denne Dag af blev jeg hos hende. Hendes Skjønhed og Ynde vendte med en vidunderlig Hast tilbage i deres fulde Glands. Efter nogen Tids Forløb lod hendes Fader Kadi'en og Vidner hente, og gav mig hende til Kone. Og jeg er lykkelig uden Maal og Ende, o, Hersker over de Troende! Allerede har hun født mig en Søn, som jeg beder Dig forunde et venligt Blik.«

Og den unge Mand hentede en Dreng, der var smuk som den opstigende Maane, og kyssede Jorden for Khalifens Fødder. Men denne tog Drengen i sine Arme, kyssede ham paa Panden og roste hans Skjønhed.

Khalifen havde fundet meget Behag i denne Fortælling. Da den unge Mand atter havde taget Drengen fra ham, stod han op for at fjerne sig, idet han sagde til Djafar: »Ved Allah, det er en underfuld Begivenhed!« Derpaa tog de Afsked med Abul Hassan, forlod Huset og steg igjen i deres Baad.

Da Khalifen den følgende Morgen sad paa sin Trone, lod han Mesrur kalde, og bød ham at bringe tre Centner Guld, et fra Bagdad, et fra Arsan, og et fra Basra, og lægge det hele i en Hob. Tilsammen udgjorde de en saa uhyre Sum af Guldstykker, at alene Allah kjendte Tallet paa dem. Derpaa befalede Khalifen at hente den unge Mand.

Djafar begav sig hen til Abul Hassans Hus og bankede paa Døren. Saasnart Husherren var traadt ud til ham, tog han til Orde og sagde ham, at de Troendes Behersker ønskede at se ham hos sig.

Abul Hassan ilede at kaste sig ned for Harun al Rashids Trone. Men han skjælvede over hele Legemet og lod sine Arme hænge; thi han frygtede for, at han paa en eller anden Maade havde fortørnet Profetens Efterfølger, — hvis Rige Allah forevige og velsigne med ethvert jordisk Held! —

Men Khalifen modtog ham helt naadig og bød ham at drage det Tæppe til Side, som han havde ladet kaste over Gulddyngen. Da den unge Mand havde løftet Tæppet og set den umaadelige Mængde af Guld, blev han forskrækket og tav ganske stille. Men Khalifen sagde: »Jeg forærer Dig alt dette Guld til Erstatning for hint, som Du tabte ved Salget af Amuletten.«

»O, Fyrste over de Troende,« udraabte den unge Mand, »det er jo mere end det dobbelte Beløb!«

Men Khalifen henvendte sig til de omkringstaaende og sagde: »I er mine Vidner, at jeg forærer denne unge Omaner alt dette Guld.«

Da traadte den unge Mand nærmere, kyssede Støvet under Khalifens Fødder, men formaaede ikke at frembringe noget Ord. Taarerne styrtede ud af hans Øjne, og han skammede

sig overfor en saa grændseløs Ædelmodighed. — Men, o Under! — Med den almægtige Guds Tilladelse vendte pludselig Blodet tilbage i hans Kinder, og hans Aasyn straalede som Fuldmaanen.

Da de Troendes Behersker bemærkede dette, udraabte han: »Der gives ingen Gud uden Allah, priset være den evig uomskiftelige! — Se Dig engang i et Speil!«

Saasnart den unge Mand havde kastet et Blik i Spejlet, faldt han paa Knæ og prisede Allah og takkede inderlig Khalifen, det ædle Redskab for hans Miskundhed.

Men Harun al Rashid sagde: »Ved Allahs Herlighed og hans fuldkomne Væsen, jeg tager ingen Drachme af disse Penge tilbage! Jeg skjænker Dig det hele, og en Æresgave, véd Du, tør ikke vises tilbage.«

Da vægrede Abul Hassan sig ikke længer. Khalifen lod Guldet bære hjem til ham og tog ham selv i sin personlige Tjeneste. Han blev hans stadige Omgangsven og Deltager i alle hans Glæder og Adspredelser, trofast indtil Døden, som først sent skilte dem fra hinanden.

Abdallah paa Havet og Abdallah fra Landet.

Der levede en Gang en Fisker ved Navn Abdallah, som havde en meget talrig Familie. Han besad en Kone og ni Børn, forresten aldeles intet uden sit Net og en faldefærdig Hytte.

Hver eneste Dag, som Allah (priset være hans Navn evindelig!) lod ham skue, gik han ned til Havet og fiskede. Fangede han en Smule, anvendte han de indkomne Skillinger paa sine Børn, alt eftersom Nøden krævede det haardest. Gjorde han derimod en rigelig Fangst en Gang imellem, anvendte han sin Overflod til Anskaffelsen af god og nærende Spise; han kjøbte Vin og Frugter, og lod staa til, saa længe han havde noget. Naar saa alt var fortæret, sagde han: »I Morgen vil Allah sende os en ny Velsignelse; enhver Dag maa føde sig selv.«

Da nu hans Kone endelig atter nedkom med en lille, talte

han ikke mindre end ti Børn. Men denne Dag skulde det netop træffe sig, at han ikke havde det allermindste i Huset, og hans Kone trængte dog saa haardt til nogen styrkende Næring, ikke at tale om de ni smaa, der var ligesaa mange stedse aabne Munde. Hans Kone bad ham da, at han endelig maatte gjøre Udvej til nogle Penge og det snarest muligt. »Jeg er jo allerede paa Vejen ned til Havet i Tillid til Allah, — hvis Navn være priset!« sagde han. »Vi skal nu faa at se, hvilken Lykke det nyfødte Barn bringer os i Huset.«

»Ja, sæt kun dit Haab til Allah!« svarede hans Kone. Og han tog sit Net paa Ryggen og vandrede afsted. Da han havde naaet Havet, kastede han sit Net ud, idet han bad: »O Allah, gjør det nyfødte Barns Ophold let og ikke svært, og lad det medbringe Overflod og Glæde og ingen Bekymring!«

Derpaa ventede han en Stund, inden han igjen drog sit Net til sig. Men da han havde halet det op paa Land, fandt han ikke andet end Sand, Sten og Tang deri; saa nøje han end saa efter, var der ikke en eneste Fisk fulgt med fra Dybet.

Han kastede altsaa anden Gang sit Net ud, men med ligesaa lidt Held som første Gang. Han udkastede det tredie, fjerde og femte Gang; men Havet syntes ikke at indeholde en eneste Fisk. Da begav han sig hen til et andet Sted, bad Allah om et bedre Held, og vedblev med at kaste sit Net ud lige indtil Aften, dog uden at gjøre noget Bytte.

Derover undrede han sig da højligen, og tænkte ved sig selv: »Skulde Allah da virkelig ikke have anvist noget Underhold for denne stakkels Orm, som han har ladet fødes? Jo sikkerlig; den, der har aabnet Mundene, sorger ogsaa for noget at fylde dem med; han er algod og sorger miskundelig for hele sin Skabning.«

Derpaa viklede han sit Net sammen og begav sig sørgmodig paa Hjemvejen. Han havde forladt sin Familie uden Næring, og hans stakkels Kone havde ikke faaet det mindste at styrke sig paa. »Hvad i Alverden skal jeg dog gjøre?« spurgte han sig selv, medens han vandrede hjemad. »Hvormed skal jeg i Aften stille mine hungrige Børn tilfreds?«

Hans Vej førte ham just forbi en Bagers Bod, udenfor hvilken der stod en hel Del Folk; der herskede netop Dyrtid i Landet, og der fandtes kun ringe Forraad af Levnetsmidler. Folkene bød Bageren Penge for hans Varer; men han hørte ikke paa dem, fordi der var for mange, til at han kunde tilfredsstille dem alle. Fiskeren stod langt borte og indaandede begjærlig den liflige Duft af det friske Brød. Bageren fik Øje paa ham og tilraabte ham: »Fisker, kom en Gang hid!«

Abdallah adlød Indbydelsen og nærmede sig.

»Vil Du have Brød, Fisker?« spurgte Bageren ham. Da Fiskeren blev ham Svaret skyldig, vedblev han: »Tal kun rent ud af Skjæget og undse Dig ikke! Allah er stor og god! Hvis Du tilfældigvis ingen Penge skulde have hos Dig, vil jeg give Dig Brød paa Borg, og vente, indtil Du en Gang kommer til Penge.«

Nu tog Abdallah Bladet fra Munden og svarede: »Ved Allah, Mester, Du har truffet det; jeg har ingen Penge! Men vær saa god at give mig saa meget Brød, at jeg til Nødtørft kan mætte min Familie, og tag mit Net i Pant.«

Men Bageren gjensvarede: »Stakkels Mand, Nettet er jo saa godt som din Ager eller din Bod; det er Indgangsdøren til dit Udkomme; gav Du mig det i Pant, hvormed vilde Du da fiske og erhverve Dig Opholdet? Hvor mange Brød behøver Du?«

»For ti Nusf Faddah'er[1],« svarede Abdallah, og Bageren gav ham, hvad han forlangte, tilligemed Brødets Pris oven i Kjøbet, idet han sagde: »Herfor skal Du lade Dig koge et ordentligt Maaltid Mad. I Morgen kan Du tilbagebetale mig de tyve Nusf Faddah'er i Fisk. Men skulde Du være saa uheldig intet at fange, saa kom kun igjen til mig og hent for dine ti Nusf Faddah'er Brød tilligemed sammes Værdi i Penge. Jeg skal gjerne have Taalmodighed med Dig, indtil Du en Gang bliver sat i Stand til at betale mig tilbage, hvad Du skylder.«

»Allah — priset være hans Navn! — belønne Dig for din Godhed imod mig!« svarede Abdallah. »Maatte Du blive delagtig i enhver Lykke her og hisset!«

Derpaa tog han sine Brød, tilligemed de ti Nusf Faddah'er og gik fornøjet hjemad. Undervejs indkjøbte han et og andet, som ikke oversteg hans Evner, for at kunne byde sine kjære et fuldstændigt Maaltid, og ilede derpaa med at naa sin fattige Bolig, hvor han vidste, at han var længselsfuldt ventet. Han fandt sin stakkels, syge Kone i Færd med at berolige Børnene, som græd af Sult, idet hun sagde: »Nu kommer Fader strax hjem og bringer Eder at spise.« Han tøvede heller ikke med at komme frem med alt, hvad han havde at byde, og der blev stor Glæde imellem den fattige Hyttes Beboere. Medens de spiste sammen, fortalte han sin Kone, hvad der var mødt ham. »Allah er god imod enhver, som trænger,« sagde hun.

Den følgende Morgen tog Abdallah atter sit Net paa Hovedet og vandrede ned til Havet, idet han bad: »O Herre,

---

[1]) En Nusf Faddah ɔ: en halv Faddah, en Betegnelse for den mindste Skillemønt.

giv mig i Dag, hvad jeg har behov, for at jeg kan gjøre mit Ansigt hvidt for Bageren!« [1])

Saasnart han havde naaet Stranden, gav han sig til at kaste sit Net ud, og blev ved dermed den hele udslagne Dag, dog uden at fange det allermindste. Bedrøvet gav han sig atter paa Hjemvejen, og kom ligesom den forrige Dag forbi Bagerens Bod. Han kunde ikke en Gang undgaa at komme der forbi, om han endogsaa havde villet, og tog saa lange Skridt som muligt, forat Bageren ikke skulde bemærke ham.

Da han havde naaet Bagerens Bod, saa han atter en Mængde Mennesker staa udenfor, og ilede med at komme forbi. Men Bageren fik alligevel Øje paa ham og tilraabte ham: »Hejda, Fisker, kom dog hid og hent dit Brød og dine Penge! Har Du glemt, hvad Du hedder?«

»O nej, Mester,« svarede Abdallah, »jeg har ingenlunde glemt din Godhed mod mig i Gaar; men jeg skammede mig ved at træde Dig under Øjne, eftersom jeg ikke har fanget det allermindste.«

»Du behøver slet ikke at skamme Dig,« svarede Bageren. »Har jeg ikke sagt Dig, at det havde slet ingen Hast med Betalingen?« Derpaa gav han ham Brød og Penge ligesom den foregaaende Dag, og Abdallah ilede dermed hjem til sin Bolig, hvor han meddelte sin Kone, hvorledes det atter var gaaet ham.

---

[1]) Det »hvide Ansigt« er den almindelige metaforiske Betegnelse for Sjælsro og Sindsligevægt; det »sorte« Ansigt derimod betegner Vrede eller Sorg. »Allah gjøre dit Ansigt hvidt« er et almindeligt Ønske i Betydningen: Gud skænke Dig Fred og Lykke, ligesom: »Allah gjøre dit Ansigt sort« er en hyppig anvendt Forbandelsesformular.

»Ja, Allah er algod tilvisse,« ytrede den fromme Kone. »Hvis det er hans Villie, vil Du ogsaa snart blive i Stand til at betale tilbage, hvad Du er den barmhjertige Mand skyldig.«

I ikke mindre end fyrretyve Dage vedblev den stræbsomme Abdallah at gaa ud paa Fiskefangst, og kom bestandig tilbage med tomme Hænder. Men hver eneste Dag rakte Bageren ham dog ligefuldt Brød og Penge, og mindede ham aldrig om Tilbagebetalingen. Og naar Abdallah begyndte at tale derom, afbrød han ham med de Ord: »Lad kun det være godt; det har slet ingen Hast! Naar Du en Gang kommer under gode Vilkaar, kan vi tidsnok gjøre Afregning med hinanden.«

Fiskeren takkede, og bad af Hjertet for den gode og barmhjertige Bager.

Paa den en og fyrretyvende Dag sagde Abdallah til sin Hustru, at han vilde skjære sit Net i Stykker og ganske opgive sin hidtilværende Næringsvej.

»Hvorfor det?« spurgte hun.

»Fordi det lader, som om jeg ikke mere skulde finde mit Underhold ved Fiskeriet. Hvor længe skal det vel vedblive at gaa, som det gaar? En Gang maa det dog briste! Ved Allah, jeg skammer mig som en Hund for den gode Mand, Bageren, og vil ikke mere begive mig ned til Havet og gaa forbi hans Udsalg og Bolig! Undvige ham kan jeg ikke, og saasnart jeg kommer hans Bod forbi, kalder han bestandig paa mig og giver mig Brød og Penge. Jeg kommer med hver Dag dybere i hans Gjæld, og det kan jeg ikke udholde.«

Men hans Kone ytrede: »Allah være lovet, at han har rørt hans Hjerte til at give Dig Brød! Hvorledes kan Du have saa meget derimod?«

»Jeg skylder ham allerede saa meget,« svarede Abdallah, »og saa god han end er, maa den Tid dog en Gang komme, da han vil have sine Penge tilbage.«

»Har han ladet Dig høre ondt for det, Du skylder ham?« spurgte Konen.

»Nej, det er langtfra!« var Abdallahs Svar. »Tværtimod har han aldrig villet gjøre Afregning med mig, men har stedse sagt, at det var tidsnok, naar jeg kom i gode Omstændigheder.«

»Naar han derfor en Gang skulde kræve Dig,« bemærkede Abdallahs Kone, »behøver Du jo kun at sige: »Vent blot, indtil jeg kommer i gode Omstændigheder!««

»Men naar vil disse vel indtræffe?« spurgte Abdallah. »Udsigterne dertil er kun daarlige.«

»Allah er algod,« gjentog Konen.

»Ja, deri har Du Ret,« var Mandens endelige Svar.

Abdallah gik altsaa atter til sin gamle Dont, tog sit Net og gik ned til Havet, idet han bad: »O Herre, skjænk mig dog i det mindste en eneste Fisk, at jeg kan vise mig taknemlig imod min Velgjører, Bageren!« Derpaa kastede han sit Net ud, og da han igjen drog det til sig, var det overmaade svært. Det kostede Anstrengelse, inden han fik det halet ind til sig; men ak, — han fandt kun et dødt Æsel deri, som stank afskyelig! Dette nye Uheld tog han sig meget nær til Hjerte; bedrøvet rensede han sit Garn og sagde: »Der gives ingen Magt og Barmhjertighed uden hos Allah, den store og almægtige! — I mit Mismod sagde jeg til min Kone, at Havet ikke længere vilde ernære os, og at jeg vilde opgive Fiskerhaandværket; men hendes Ytring: »Allah er algod!« bragte

mig paa andre Tanker. — Er da dette døde Æsel en Gave fra den algode Gud?«

Dybt bekymret gik han hen til et andet langt bortliggende Sted for at undgaa Stanken af Aadselet, og kastede sit Net ud paany. Efter nogen Tids Forløb drog han det atter i Land, og det var ogsaa denne Gang meget svært, saa svært, at han fik blodige Striber i Hænderne af at drage det til sig. Men da han endelig fik Nettet paa Land, fandt han et Væsen deri, som ikke var uligt et Menneske. Strax faldt det ham ind, at det maatte være en af de Aander, som Salomo kastede i Havet, indesluttede i forseglede Kobberflasker; Tiden havde maaske fortæret Flasken, og det banlyste Væsen var saaledes maaske kommen i hans Net. Greben af Forfærdelse tog Abdallah Flugten og raabte: »Barmhjertighed, Barmhjertighed, o Aand, mod en stakkels fattig Mand!«

Men det gaadefulde Væsen raabte ud af Nettet: »Lad Dig ikke forfærde, Fisker! Du behøver ikke at løbe din Vej; jeg er et Menneske ganske som Du! Fri mig blot ud af Nettet, og Du skal faa en god Belønning af mig!«

Ved denne Tiltale følte Fiskeren sig nogenlunde beroliget; han vendte sig om og sagde: »Du er altsaa slet ikke nogen Aand?«

»Nej,« svarede Manden i Nettet, »jeg er et Menneske som Du, og tror paa Allah og Profeten.«

»Men hvorledes kommer Du da i Havet?« spurgte Abdallah.

»Jeg er et af Havets Børn,« svarede Manden. Jeg gik nede paa Havbunden og spadserede, uden at tænke paa mindste ondt, da Du kastede mig dit Net over Hovedet. Vi udgjør ogsaa et Folk, som adlyder Allahs Bud, og er velsindede imod alle hans Skabninger. Hvis jeg ikke havde frygtet for

at vise mig gjenstridig imod Allahs Villie, kunde jeg naturligvis let have sønderrevet dit Net. Men nede hos os er det Skik og Brug, uvægerligen at finde sig i alt, hvad Allah tilskikker en. Men naar Du nu gjør mig fri, er Du min Herre og jeg din Slave. Hvis Du da vil skjænke mig Friheden og slutte et Forbund til vor gjensidige Fordel og Fornøjelse, saa bring mig daglig paa dette Sted en Del af Landjordens forskjellige Frugter! I har jo baade Vindruer, Æbler, Granater, Oranger, Meloner, og Allah véd, hvad det altsammen hedder! Vi derimod har Overflod af Koraller, Hyazinther, Smaragder og andre Ædelstene, og deraf skal Du til Gjengjæld hver Dag faa den Kurv fyldt, hvori Du bringer mig Frugter. Hvad er din Mening om dette Forslag, min Broder?«

Fiskeren ytrede sin fuldkomne Tilfredshed, endskjøndt han havde ondt ved at tro noget af, hvad han havde hørt, og de lovede hinanden en trofast Opfyldelse af denne Overenskomst. Derpaa løste Fiskeren sin Fange ud af Nettet, og spurgte ham: »Men sig mig dog, hvad hedder Du?«

»Jeg hedder Abdallah fra Vandet,« svarede Manden. »Naar Du derfor kommer hid og ikke finder mig, behøver Du kun at raabe: »Hvor er Du, Abdallah fra Havet?« og jeg vil strax være tilstede. Men hvad hedder Du?«

»Jeg hedder ogsaa Abdallah,« svarede Fiskeren.

»Du er altsaa Abdallah paa Landet,« vedblev Manden, »og jeg er Abdallah fra Havet. Men bi nu lidt, at jeg kan hente Dig en sømmelig Foræring, min Broder!«

Med disse Ord kastede Abdallah fra Havet sig i Bølgerne. Abdallah paa Landet var nærved at fortryde, at han havde befriet sin Fange af Nettet; thi han frygtede for, at Havmanden skulde blive borte med det samme. »Han kalder mig vist

en god Nar, at jeg saaledes har ladet ham løbe,« tænkte han ved sig selv. »Havde jeg beholdt ham i Nettet, kunde jeg dermed have fortjent en kjøn Skilling ved at vise ham frem i Staden.«

Medens han endnu var beskjæftiget med saaledes at give ondt af sig imod sig selv, dukkede den anden Abdallah pludselig igjen frem af Havet, og havde begge Næver fulde af Perler og Koraller, Hyazinther og Smaragder. Disse herlige Sager rakte han Fiskeren, idet han sagde: »Tag mig ikke ilde op, min Broder, at jeg kommer med det i Hænderne! Jeg har ingen Kurv i mit Eje. Hvis jeg havde haft nogen, skulde jeg have fyldt den for Dig indtil Randen.«

Fiskeren var naturligvis over al Maade glad ved denne herlige Gave. Abdallah fra Havet ytrede blot endnu, at han hver Morgen før Solopgang vilde træffe sammen med ham paa dette Sted, tog Afsked, og forsvandt atter i Havet.

Glad og vel tilmode vandrede Fiskeren tilbage til Staden. Da han kom forbi Bagerens Bod, traadte han ind til ham og sagde: »I Dag har jeg haft Lykken med mig, min Broder, og det er nu paa Tide, at vi gjør Afregning med hinanden.«

»Den Afregning er snart gjort,« svarede Bageren. »Har Du noget at give mig, saa lad mig faa det; har Du intet, saa tag dit Brød og dine Penge, som sædvanlig, og lad trøstig Sagen bero, indtil Du en Gang kommer i gode Omstændigheder!«

»Allahs Naade har tilskikket mig en god Gave,« var Fiskerens Svar. »Nu er jeg Dig en stor Sum Penge skyldig; tag imod disse Sager til Betaling!«

Med disse Ord rakte han Bageren en Haandfuld Perler

og Ædelstene, Halvdelen af alt, hvad han selv ejede, og tilføjede: Men giv mig dog nogle Smaapenge tilbage, for at jeg kan have lidt at give ud af, indtil jeg faar afsat disse Kostbarheder!«

Bageren gav ham strax alle sine rede Penge, og en hel Del Brød i en Kurv, idet han takkede og sagde: »Jeg er din Tjener og din Slave.« At han virkelig mente, hvad han sagde, beviste han strax i Gjerningen, idet han bar Kurven med Brødet hjem for Abdallah; derpaa gik han hen paa Torvet og kjøbte Olie og Frugter og blev hos ham den hele Dag for at opvarte ham.

Abdallah gjorde alvorlige Forestillinger derimod og sagde blandt andet: »O, min Broder, jeg er ikke vant til at lade mig betjene; og Du er oven i Kjøbet min Velgjører.«

»At betjene Dig er ikke mere end min Skyldighed,« svarede Bageren, »thi din Godhed har velsiget mig med Overflod, og jeg er bleven din Tjener.«

»Nej, ikke min Tjener,« indvendte Abdallah, »Du var tværtimod min Herre og Velgjører i Nødens og Dyrtidens Dage.«

Dog Bageren lod sig ikke afvise; han blev hos ham ogsaa til Aften, og de blev inderlig gode Venner.

Fiskeren fortalte sin Hustru, hvorledes det var gaaet ham med Abdallah fra Havet, og hendes Glæde derover var ubeskrivelig stor. Men hun raadede sin Mand til for al Ting vel at holde tæt med sin Hemmelighed, for at han ikke skulde komme i Forlegenhed med den gridske Statholder. Fiskeren lovede hende at tie med sin Hemmelighed for alle og enhver undtagen sin gode Ven, Bageren, hvem han allerede havde betroet den.

Allerede samme Aften fyldte han en Kurv med alle Slags udsøgte Frugter; men den følgende Morgen stod han tidlig op, tog Kurven paa Hovedet og vandrede ned til Havet. Da han havde naaet Stranden, satte han sig ned i Sandet og raabte: »Hvor er Du, Abdallah fra Havet?«

»Her er jeg, til din Tjeneste!« lød det op af Havet, og den anden Abdallah dukkede frem af Bølgerne.

Fiskeren rakte ham Kurven med Frugterne; han tog imod den og dukkede atter under Vandet. Efter en Stund kom han igjen tilsyne, og bragte Kurven med sig, helt fyldt med Perler og Ædelstene. Abdallah paa Landet tog den paa Hovedet og vendte tilbage til Staden dermed.

Da han igjen kom forbi Bageren, sagde denne til ham: »O, min Herre, jeg har bagt fyrretyve Kager til Dig og sendt dem til dit Hjem; nu vil jeg bage Brød til Dig af det fineste Mel, og bringe Dig det, saasnart det er færdigt fra Ovnen. Med det samme skal jeg hente Kjød til Dig og Grøntsager.«

Abdallah paa Landet rakte Bageren tre Haandfulde af sin Kurvs Indhold, og gik derpaa videre. Saasnart han var kommen hjem, udvalgte han af sine Klenodier tre af de skjønneste Stykker af forskjellig Art, og gik dermed hen paa Juvelerbazaren. Her traadte han ind til Juvelerernes Formand og bød ham sine Juveler til Salg.

Forbauset spurgte Juveleren, om han endnu besad flere af samme Slags, og fik til Svar at han ejede en hel Kurv fuld.

»Og hvor bor Du?« vedblev Juveleren, idet han holdt fast paa de tre Juveler, som om han aldrig igjen vilde slippe dem.

Fiskeren betegnede sin Bolig for ham. Men saasnart dette var sket, lod Formanden for Juvelererne sine Folk bemægtige sig Fiskeren, idet han ytrede, at han maatte være den, som

havde stjaalet Sultanindens Juveler. Derpaa gav han Befaling til at prygle ham, lod ham Hænderne binde paa Ryggen og slæbte ham bort med sig for at fremstille ham for Kongen. Alle Bazarens Kjøbmænd fulgte efter ham og sagde: »Nu har vi faaet fat paa Tyven; ingen anden end denne Usling har stjaalet Sultanindens Juvelsmykke. Det er vist ogsaa ham, der har begaaet Tyveriet i Oldermandens Hus for Smedelauget,« tilføjede en anden. Kort sagt, den arme Abdallah fik Skyld for alle de Tyverier, der var begaaet i Staden de sidste fem Aar. Men han lod Folk snakke, og tav bomstille, indtil han stod for Sultanen.

Forstanderen for Juvelererne kastede sig ned og tog saaledes til Orde: »O, Alverdens Konge, da Sultanindens Halsbaand blev stjaalet, sendte Du Bud til os og kundgjorde os Tyveriet, med Forlangende at vi skulde opspore Tyven. Her staar han nu for Dig, og disse Ædelstene er nogle af din Sultanindes.«

Sultanen gav strax Obersten for Gildingerne Befaling til at begive sig ind hos Sultaninden, forevise hende de tre Ædelstene og forespørge, om de hørte hende til.

Obersten for Gildingerne udførte sit Ærinde og forelagde Sultaninden Juvelerne. Den høje Dame beundrede dem, men sagde, at hun havde gjenfundet sit Halsbaand og at de nærværende Ædelstene ikke tilhørte hende. De var endnu langt smukkere end de, hvoraf Halsbaandet bestod; Sultanen maatte endelig ikke forgribe sig paa Ihændehaveren, der sandsynligvis var deres rette Ejermand. Hvis denne imidlertid vilde sælge dem, skulde han kjøbe dem til sin Datter Umm-es-Su-ud[1]), og lade gjøre et Halsbaand deraf til hende.

---

[1]) Lyksalighedens Moder.

Da Obersten for Haremsbevogterne kom tilbage med dette Svar, vrededes Sultanen højligen paa Juvelerernes Formand, og paa alle dem, der var i Ledtog med ham. De gav sig ydmygeligen til at bede om godt Vejr: »Ophøjede Hersker, Alverdens Lys! Vi vidste, at denne Mand kun var en fattig Fisker, og mente med Grund, at han ikke med Rette kunde have saa kostbare Ting i sit Eje; derfor troede vi, at han havde stjaalet disse Ædelstene.«

Men Sultanen talte onde Ord til dem og sagde: »I elendige, holder I en troende Muselmand ikke for værdig til noget godt, saa fortrykt han end monne være under Skjæbnens haarde Villie? Hvorfor har I ikke først spurgt Eder for? Maaske har Allah — højlovet være hans Navn! — netop velsignet ham paa en Maade, der var vidt fjernet endog fra hans egne Tanker. Hvorledes kunde I saaledes uden videre stemple denne Mand som en Tyv og oven i Kjøbet mishandle ham? Bort, bort fra mine Øjne, og Allahs Velsignelse være og forblive langt fra Eder!«

Da gik Juvelererne og Kjøbmændene bort med Blusel og i stor Frygt. Men saasnart de var borte, henvendte Sultanen sig til Fiskeren og sagde: »Allahs Velsignelse være med Dig i alt, hvad han har beskjæret Dig! Men nu maa Du sige mig, hvorledes Du er kommen til disse Klenodier. Tal Sandhed, Fisker! Thi jeg er en Sultan og besidder ikke deres Lige.«

Hertil svarede Fiskeren, Abdallah: »Hjemme har jeg en hel Kurv fuld af slige Sager, og er kommen dertil paa følgende Maade:

Derpaa fortalte han Sultanen hele sit Eventyr med Abdallah fra Havet, og hvilken Overenskomst de havde truffet med

hinanden. Opmærksom og med stedse stigende Forbauselse hørte Sultanen paa hans Tale. Men da han var færdig med at fortælle, tog han saaledes til Orde: »Slig en Rigdom forudsætter nødvendigvis en høj Rang og en anselig Stilling, og jeg vil desaarsag sørge for, at Du kan leve uden at føle Dig underordnet eller afhængig af andre. Men det kunde hænde sig, at jeg enten døde eller blev stødt fra Tronen, og at en efterfølgende Magthaver vilde lade Dig dræbe for dine store Rigdommes Skyld. Derfor er det mit Ønske, at Du ægter min Datter og bliver min Vezir, samt udnævnes til min Efterfølger i Regjeringen. »Før denne Mand i Badet!« befalede Sultanen derpaa sine Slaver.

Slaverne førte Abdallah i Badet, hvor de vadskede, afgned og salvede ham, og derpaa iførte ham nye og prægtige Klæder, som det sømmede sig for en Fyrste. Da de derpaa havde ført ham tilbage til Kongen, udnævnte denne ham med det samme til sin Vezir. Derpaa sendte Fyrsten Bud efter den forrige Fiskers, den nuværende Vezirs Gemalinde og Børn. I Optog drog Kongens egen Livvagt, Paladsets Embedsmænd og Slaver, samt alle Hoffolkenes Gemalinder hen til den usle Fiskerhytte; Abdallahs Kone og Børn blev opklædt med med fyrstelig Pragt, og i Bærestole ligesom i Triumf bragt til det kongelige Palads, Livvagten og Hoffolkene gik foran, og Paladsets Slaver sluttede Toget.

Den gode Mo'er Abdallah var ligesom nedfalden fra Skyerne, og var nærved at synke i Jorden af Blusel over al den Ære, der vistes hende. Men Kongen modtog hende med stor Huldrighed, tog hendes Børn paa Skjødet og lod dem sidde hos sig. De ni af dem var Drenge; men Kongen besad intet Afkom uden den nylig nævnte eneste Datter.

Ogsaa Sultaninden viste Abdallahs Kone al mulig Ære, og gjorde hende til sin Hofmesterinde. Ægteskabet imellem Abdallah og Prindsessen blev ufortøvet fuldbyrdet. Abdallah anviste hende til Morgengave alle de Ædelstene, som han for Tiden havde i sin Besiddelse, og påa Kongens Befaling fejrede hele Staden med jublende Fryd den glædelige Begivenhed.

Tidlig den næste Morgen efter Bryllupet sad Sultanen ved Vinduet, og saa sin Svigersøn forlade Paladset med en Kurv fuld af Frugter paa Hovedet.

»Hvad har det at betyde?« spurgte han. »Hvor skal Du hen?«

»Jeg gaar ned til min Ven,« svarede Abdallah, »til Abdallah fra Havet, for at vise ham, at jeg ikke har glemt vor gjensidige Overenskomst.«

»Det gjør Du Ret i,« ytrede Sultanen, og Abdallah gik videre.

Men Abdallah var allerede en bekjendt Person i Staden; derfor vakte han Opmærksomhed overalt, hvor han kom hen, og Folk hviskede hinanden i Øret: »Der gaar Sultanens Svigersøn hen at tilbytte sig Ædelstene for en Kurv med Frugter.«

Disse Morgenvandringer fortsatte saaledes Abdallah uden Afbrydelse, og ophobede Skatte af umaadelig Værdi. Allerede havde han i ti Dage baaret Frugter ned til Havet og bragt Ædelstene tilbage, og hans Vej førte ham stedse forbi Bagerens Bod; men bestandig havde han fundet den lukket. Dette var ham naturligvis paafaldende, og den ellevte Dag forhørte han sig derfor hos Naboerne angaaende sin trofaste Ven i Nødens og Usselhedens Dage; paa denne Maade erfarede han, at den arme Bager var syg.

Abdallah gav sig da til at banke paa Døren til hans Bolig; dog længe maatte han banke forgjæves. Men endelig stak Bageren selv sit Hoved ud af Vinduet; da saa han til sin store Overraskelse sin gode Ven staa udenfor med en fuld Kurv paa Hovedet. Ogsaa Abdallah følte sig glædelig overrasket; thi hans Ven saa slet ikke sygelig ud; tværtimod vidnede hans Trivelighed og friske Farve om gode og magelige Dage.

Bageren skyndte sig med at aabne Døren. Abdallah paa Landet omfavnede ham med Inderlighed, spurgte efter hans Befindende og fortalte, hvor meget han havde ængstet sig for hans Skyld, da han maatte erfare, at han var syg.

»Jeg er aldeles ikke syg, min Hjertebroder,« svarede Bageren opvakt, »men jeg fik rigtignok en ordentlig Skræk i Livet, da jeg erfarede, at man havde fængslet Dig og ført Dig for Sultanen. Saasnart jeg fik dette at vide, lukkede jeg Boden, og har siden den Tid siddet og kukkeluret indenfor lukkede Døre. Forøvrigt er jeg Dig hjertelig forbunden for din Deltagelse. Men sig mig nu, hvorledes det egentlig er fat med Dig!«

Nu fortalte Abdallah paa Landet ham alt, hvad der var hændet ham paa Juvelerernes Bazar og for Sultanens Aasyn, og sluttede med at berette, at han for Øjeblikket var Sultanens Svigersøn og første Vezir. Endelig tømte han hele sin Kurv i Bagerens Sofa.

Da Abdallah nu kom tomhændet tilbage til Paladset, spurgte Kongen ham, om han denne Gang ikke havde truffet sin Ven, Abdallah fra Havet. Abdallah svarede, at han ganske rigtig havde truffet ham, og, som sædvanlig, faaet sin Kurv fyldt, men havde skjænket en Bager, sin gode Ven, hele dens Indhold.

Kongen forlangte da at vide, hvad det var for en Bager, og Abdallah fortalte ham, i hvor høj Grad han var denne Mand forpligtet. »Og hvad hedder han?« spurgte Sultanen.

»Bageren Abdallah,« gav Abdallah paa Landet til Svar, »og min anden Ven hedder Abdallah fra Havet.«

Da sagde Kongen: »Og mit Navn er ligeledes Abdallah; og alle Guds Tjenere[1]) er hinandens Brødre. Lad derfor din Ven Bageren komme, at jeg kan gjøre ham til min anden Vezir!«

Strax blev Bageren hentet til Hoffet, og Sultanen udnævnte ham til sin Vezir paa venstre Haand, ligesom Abdallah paa Landet allerede var hans Vezir paa højre.

Et helt Aar tilende havde Abdallah paa Landet daglig forsynet sin vaade Ven med allehaande Frugter og faaet Klenodier i Stedet. Gaves der ingen friske, bragte han ham tørrede Frugter; Abdallah fra Havet tog til Takke med alt, og gav stedse rundeligt Vederlag. En Morgen havde Veziren, Abdallah, atter bragt sin Ven en Kurv med Frugter, og stod endnu ved Bredden og smaasnakkede med Havmanden, der sad paa Hug i Vandet. Iblandt andre Ting kom de ogsaa til at tale om hellige Steder, og Abdallah fra Havet ytrede:

»O min Broder, der gaar et Sagn, at Profeten — hvem Allah miskundelig opholde! — ligger begravet hos eder paa Landjorden. Véd Du maaske, hvor hans Grav findes?«

---

[1]) Abd-Allah betyder: Guds Tjener.

»Ja, det véd jeg rigtignok,« svarede Abdallah paa Landet, »nemlig i Staden Jathrib[1]).

»Bliver da denne Grav ikke besøgt af de troende?« spurgte Havmanden videre.

»Tilvisse; enhver Muselmand paa Landet maa besøge den i det mindste en Gang i sit Liv.«

»Gid det maatte bringe eder Mennesker paa Landet Glæde, Lykke og Velsignelse, at I kan besøge denne højmodige, barmhjertige og velsignelsesrige Profets Grav! Lyksalig er I, at I paa saadan Maade kan erhverve eder hans barmhjertige Forbøn! Har Du allerede selv besøgt Profetens hellige Grav?«

»Nej,« svarede Abdallah paa Landet, »indtil for kort Tid siden var jeg jo en stakkels, fattig Mand og besad hverken Tid eller Penge til at gjøre denne Valfart. Først ved Dig blev jeg rig, anset og lykkelig, som Du selv véd. Men nu længes jeg inderlig efter at besøge Allahs hellige Hus[2]); alene mit Forhold til Dig har hidtil holdt mig tilbage, idet jeg nemlig ikke en eneste Dag kan afse Dig.«

Abdallah fra Havet gjorde sin Ven milde Bebrejdelser, at han ligesom kunde vakle imellem en jordisk Ven og den himmelske Profet, ja, endog give den første Fortrinet. Alene Profeten var jo mægtig til at frelse ham af Ilden og aabne ham Paradisets Porte. Abdallah fra Landet søgte imidlertid at retfærdiggjøre sig saa godt, som muligt, og sagde, at han blot ventede paa sin Vens Tilladelse til at rejse. Til at give denne

---

[1]) Et af de mange Navne paa den Stad i Arabien, som sædvanlig bliver kaldet: el-Medina, d. s. v. Staden.

[2]) Templet i Mekka.

var Havmanden strax villig, og ytrede: »Naar Du staar ved Profetens Grav, maa Du endelig hilse ham fra mig. Jeg har ogsaa en Offergave at medgive Dig; og hvis Du vil følge med mig ned i Havet, skal Du faa min Stad at se og min Bolig, og jeg skal beværte Dig efter ringe Evne, saa længe Du vil blive hos mig. Saa tager Du min Offergave med Dig tilbage; og naar Du nedlægger den paa Profetens Grav, skal Du sige: »Abdallah fra Havet sender Dig denne Gave, du Allahs store og barmhjertige Sendebud, og beder Dig fri ham ud af Ildens forsmædelige Pine«.

Abdallah paa Landet havde meget at indvende imod Besøget paa Havets Bund; — han var jo ikke født i Vandet, og kunde derfor ligesaa lidt friste Livet i dette ham fremmede Element, som Abdallah fra Havet paa Landjorden.

»Deri har Du Ret,« maatte Havmanden tilstaa, »paa Landjorden hentæres jeg og kan kun en liden Stund taale Solheden og de tørre Vinde; skulde jeg opholde mig der i længere Tid, maatte jeg visseligen dø.«

»Ganske paa samme Maade vilde det gaa mig i Bølgerne, ytrede Abdallah paa Landet, »Vandet vilde strax kvæle mig.«

Men Havmanden forsikrede, at derfor behøvede han slet ikke at være bange. Han vilde nemlig bringe ham en vis Salve; naar han indgned sig med den over hele Kroppen, vilde han i langsommelig Tid kunne holde ud under Vandet. »Du vil kunne sove og vaage deri, overhovedet befinde Dig aldeles ligesom paa Landjorden,« tilføjede Havmanden, »og i ingen Henseende være udsat for nogen Ubekvemmelighed eller Fare.«

Da bestemte Abdallah paa Landet sig endelig til at gjøre et Forsøg og følge sin Ven under Bølgerne.

Abdallah fra Havet tog atter Kurven, dukkede under dermed, og kom snart igjen tilbage med en gulagtig Salve, som havde en ejendommelig behagelig Lugt. Abdallah paa Landet spurgte sin Ven, hvoraf denne Salve bestod, og erfarede, at den blev tilberedt af Leveren af en Fisk, som var den største blandt alle dem, der fandtes i Havet, og tillige var Havbeboernes frygteligste Fjende; den var meget større end nogetsomhelst Landdyr, og vilde være i Stand til uden videre at sluge en hel Elefant.

»Hvoraf lever da dette skrækkelige Uhyre?« spurgte Abdallah paa Landet.

»Af Sødyr,« svarede Abdallah fra Havet. »Har Du aldrig hørt det Ordsprog: »Det gaar til, som imellem Fiskene i Havet, hvor de smaa gaar i Maven paa de store.« —? —

»Det Ordsprog kjender jeg ret godt. Men sig mig, gives der da ret mange Fisk af denne Art hos Eder i Havet?«

»Ingen formaar at tælle dem uden Allah. — Lovet være hans Navn!«

»Det gjør mig dog virkelig noget urolig;« ytrede Abdallah paa Landet, »jeg er bange for, naar jeg gaar med Dig ned i Havet, at et af disse Uhyrer skal komme og sluge mig.«

»Det skal ikke ængste Dig; thi saasnart saadan en Fisk fik Dig at se, vilde den i Dig erkjende en af Adams Sønner og strax gribe Flugten. For intet i Havet er den saa bange som for Menneskene; thi saasnart den slugte et Menneske, vilde den øjeblikkelig dø, eftersom Menneskekjød er en dræbende Gift for den. Ikke heller kommer vi nogensinde i Besiddelse af denne Fisks Lever, uden naar den af Vanvare har faaet noget i sig af et Menneske, som er druknet og er blevet ukjendeligt ved Saltvandets Indvirkning; thi saa sygner den hen,

og det er ikke længer vanskeligt for os at gjøre os til Herrer over den. Ja, til at dræbe hin uhyre Fisk hører der ikke mere end blot Lyden af en menneskelig Stemme; saasnart et Menneske giver sig til at skrige, maa de øjeblikkelig dø, saa mange som har vovet at nærme sig det.«

»Nu, saa giver jeg mig da i Allahs Haand,« sagde Abdallah paa Landet, klædte sig af og skjulte sine Klæder i et Hul, som han gravede i Sandet. Efterat han derpaa fra Isse til Fod havde indgnedet sig med den af Havmanden bragte Salve, gik han ud i Vandet og dukkede under tilligemed sin vaade Ven. Saasnart han var under Vandet, prøvede han paa at aabne sine Øjne, og der var ikke det mindste i Vejen. Overhovedet var Vandet ham i ingen Henseende til Besvær; han gik frem og tilbage, til hvilken Side, han vilde, steg i Vejret og gik dybere ned, ganske efter Behag. Ovenover ham udbredte Havfladen sig som et lyseblaat Telt; nedenunder sig saa han den grønne, med allehaande store og smaa Væxter frodig overgroede Havbund.

»Hvad ser Du, min Broder?« spurgte Abdallah fra Havet.

»Jeg ser alene hvad godt er,« svarede Abdallah paa Landet, »og Du har fortalt Sandhed, min Broder; Havvandet gjør mig slet ingen Skade.«

Havmanden bad sin Ven følge sig, og de skred hastig videre. Abdallah paa Landet havde sin store Fornøjelse af at se sig omgiven af Vand paa alle Sider, og af de mangehaande Sødyr af enhver Størrelse, som boltrede sig eller for frem og tilbage igjennem Vandet. Nogle af dem lignede Bøfler, andre Hunde, atter andre Mennesker; men alle greb de Flugten ved Abdallahs Tilnærmelse. Da han endelig spurgte sin Ledsager, hvorfor disse Havets Skabninger flygtede for ham, fik han føl-

gende Svar: »De er bange for Dig, min Broder; thi alt, hvad Allah har skabt, nærer frygt og Ærbødighed for Adams Sønner.«

Endelig naaede de tilsammen et højt Bjerg, som de besteg. Pludselig hørte Abdallah paa Landet et højt Skrig lyde gjennem Havet; forskrækket saa han sig omkring, og øjnede et mørkt Legeme, som nærmede sig dem ovenfra. Det havde et saa uhyre Omfang, at det lignede en svømmende Ø eller en mørk Sky, og sank i Vandet med en helt voldsom Fart. Forbauset spurgte Abdallah paa Landet sin Ledsager, hvad dette havde at betyde.

»O, min Broder,« svarede Havmanden bævende af Skræk, »det er netop en af hine uhyre Fisk, som jeg talte til Dig om! Den gaar paa Jagt efter mig, og jeg beder Dig for Allahs Skyld at raabe den i Møde, inden den naaer mig; ellers er jeg fortabt.«

Abdallah paa Landet gav sig til at skrige af alle Livsens Kræfter, og — plump! sank Uhyret som en død Masse ned paa Havets Bund.

Da Abdallah paa Landet saa dette, udraabte han: »Priset være Allahs Fuldkommenhed! Jeg slog dette Uhyre hverken med Eggen af mit Sværd eller Spidsen af min Dolk, men alene ved en Lyd og et Mundsvejr! Hvorledes er det vel muligt, at et saa mægtigt Dyr ikke kunde fordrage Lyden af min Stemme?«

»Det skal Du ikke undre Dig over;« svarede Havmanden, »thi ved Allah, min Broder, selv om der kom tusinde eller endog to tusinde af disse Uhyrer, vilde de dog alle gaa til Grunde blot ved en eneste Lyd fra din Mund.«

Endelig kom de til en Stad, hvor der boede lutter Koner

og Piger, men ikke en eneste Mand. Da Abdallah paa Landet gav sin Forbauselse herover tilkjende, fortalte hans Ledsager ham, at denne Stad hed Kvindestaden, og at sammes Indvaanerinder var Havfruer, som Havets Konge havde forvist til dette Sted. Saasnart nogen af dem forlod Staden, blev hun strax et Bytte for Havuhyrerne. Men i de øvrige Stæder boede Mænd og Kvinder sammen, ligesom oppe paa Landjorden.

Abdallah paa Landet betragtede med Opmærksomhed disse Havfruer, og fandt, at de af Ansigt lignede Fuldmaanen i Dejlighed, og havde et langt bølgende Haar ligesom Landjordens Kvinder. Iøvrigt havde de aldeles menneskelig Skabning, med Barm, Arme og Ben, paa det nær, at de havde en Tilvæxt af en lang skjællet Fiskehale.

Efterat Abdallah paa Landet havde set sig mæt paa disse halv forføreriske og halv afskrækkende Skabninger, førte Havmanden ham videre til en anden By, hvor der boede Mænd og Kvinder tilsammen. Disse havde ganske den samme Skabning som de forrige. Abdallah paa Landet spurgte sin Fører, hvorledes det hernede forholdt sig med Ægteskabet, og erfarede, at Ægteskabet ingenlunde var almindeligt imellem Havets Beboere, eftersom der gaves Bekjendere af mange forskjellige Religioner; der fandtes nemlig baade Muhammedanere, kristne, Jøder og Hedninger. Ægteskabet var saa godt som udelukkende kun i Brug hos Muhammedanerne; de øvrige levede med hinanden, som de bedst kunde og efter Lyst og Lune.

Abdallah paa Landet forlangte nu noget at vide om den Maade, hvorpaa Ægteskaberne sluttedes i Havet; herom fik han følgende Besked:

»Naar nogen vilde gifte sig og bejlede til en Pige, blev der paalagt ham at udrede en vis Morgengave, bestaaende af Fisk

og Sødyr, tusinde, to eller endog tre tusinde, alt eftersom Brudens Fader stillede sin Fordring. Naar Brudgommen havde bragt det forlangte tilveje, forsamlede hans egen og Brudens Familie sig til et højtideligt Maaltid, efter hvis Slutning Brud og Brudgom blev bragt sammen og overladt til hinanden. Siden efter maatte Manden fange Fisk og ernære sin Kone; kunde han ikke ernære hende, maatte hun gaa paa Fiskefangst og ernære ham.«

Derefter førte Havmanden sin Ven til en anden Stad og fremdeles til en Mængde andre, indtil han havde vist ham ikke mindre end firsindstyve. Overalt var der meget at forbauses og undres over. Med disse Besøg medgik der ligesaa mange Dage, og Abdallah paa Landet begyndte endelig at blive kjed af Livet under Vandet, navnlig af den Aarsag, at han ikke fik andet end raa Fisk at spise. Derfor spurgte han en Dag sin Ven, hvorfor han endnu ikke havde gjort ham bekjendt med sin egen By; han længtes efter at faa Ende paa Sagen og igjen nyde en Mundfuld ordentlig Luft over Vandet. Herpaa modtog han følgende Svar:

»Fra min By er vi endnu et godt Stykke fjernet; den findes nemlig i Nærheden af Kysten, hvorfra vi er hidkommet. Hvis Du imidlertid ønsker det, kan vi strax vende om og paa Tilbagevejen besøge mit Hjem.«

De vendte altsaa tilbage i den samme Retning, hvori de var skredet frem, og naaede efter en lang Vandring den af Havmanden beboede Stad, der rigtignok kun var liden i Sammenligning med de andre, som han havde vist sin gode Ven fra Landjorden. Her traadte de ind i en rummelig Hule, og Abdallah fra Havet tog til Orde:

»Her ser Du min Bolig; alle Vaaningerne i denne By er

af samme Art, nemlig hugget ind i Fjeldet. Naar nogen vil indrette sig et Hus, fremstiller han sig for Kongen og melder, at han har i Sinde, her eller der at tage fast Bolig; saa sender Kongen ham en Skare Fisk, som har Horn eller Næb, hvormed de kan gjennembore og knuse Fjeldet, og disse faar en vis Mængde af mindre Fisk i Løn for deres Arbejde. Fiskene udhuler nu hastig en Bolig i Fjeldet, efter den dem givne Anvisning, og imidlertid fanger den, som lader bygge, Fisk til dem og fodrer dem, indtil de er færdig med deres Arbejde og atter bliver sendt tilbage. Saaledes bærer alle sig ad hernede, naar de vil indrette sig paa huslig Fod. Forresten er der hernede hverken Tale om Handel eller Vandel imellem Indvaanerne; enhver skjøtter sig selv, og er alene betænkt paa at skaffe sig Livets Ophold. Derfor tjener ikke heller den ene den anden; de eneste tjenesteydende er Fiskene og Sødyrene, ligesom disse overhovedet udgjør det eneste Næringsmiddel.«

Saasnart de var traadt ind i Havmandens Bolig, kaldte denne paa sin Datter, der øjeblikkelig viste sig. Hun havde et rundt og fyldigt Ansigt ligesom Maanen, et langt Haar, smukke Øjne med en Indfatning af lange, mørke Øjenhaar, en slank Væxt, overhovedet alle en Kvindes Fuldkommenheder — tilligemed en afskyelig Fiskehale.

Saasnart hun fik Øje paa den fremmede Mand, spurgte hun forundret sin Fader: »Hvad er det for en sær halelos Skabning, som Du der har bragt med Dig?«

»Min Datter,« svarede Havmanden, »det er min Ven fra Landjorden, af hvem jeg har modtaget de Frugter, som jeg hidtil bragte Dig. Kom nærmere og hils paa ham!«

Den unge Pige traadte nærmere, hilste paa Abdallah med flydende Tunge, og bragte derfor ifolge sin Faders Opfordring

to mægtige raa Fisk, der skulde tjene dem til Maaltid. Abdallah paa Landet var rigtignok baade led og kjed af denne evige Fiskemad; men hvad skulde han gjøre? Han var sulten som en Haj, og der gaves ingen anden Spise.

Efter nogen Tids Forløb fremtraadte ogsaa Havmandens Kone, efterfulgt af tvende Smaabørn, alle med reglementerede Fiskehaler; hvert af Børnene havde en Fisk i Haanden, hvoraf de ganske gemytligt gnavede. Men saasnart disse unge Personer fik Øje paa Manden fra Landjorden, kunde heller ikke de igjen komme sig af Forundring over det sære haleløse Væsen, betragtede ham fra alle Sider og lo, saa at Vandet kom dem i Øjnene.

Man kan let begribe, at Abdallah paa Landet ikke fandt noget synderligt Behag i denne Munterhed paa hans Bekostning, og han spurgte derfor i en halv forlegen, halv ærgerlig Tone sin gode Ven, om han havde indbudet ham til sig for at gjøre ham til Spot for sin Kone og sine Børn. Havmanden bad ham bære over med hans Familie, og ikke lægge nogen videre Vægt paa den ufrivillige Uartighed, der vistes ham. Hans Kone og Børn var enfoldige Havbeboere, og vidste i deres Uskyldighed ikke selv, hvad de gjorde; de havde aldrig besøgt Oververdenen; paa Havets Bund gaves der kun Folk med Haler, og det blev anset baade for Skade og Skam, naar nogen ved et eller andet ulykkeligt Tilfælde mistede denne sin fornemste Prydelse. — Derpaa bad Havmanden sin Kone og sine Børn at iagttage en beskeden Taushed, og de viste sig strax hans Befaling lydige.

Medens de endnu sad sammen og spøgte og snakkede, indtraadte ti store og statelige Personer og tog saaledes til Orde:

»O, Abdallah, Kongen har faaet at vide, at Du har medbragt en Mand uden Hale fra Landjorden; formodentlig er det ham, som vi her ser for os?«

»Det er, som I siger,« svarede Havmanden, »denne Mand er min Gjæst, og skal nu af mig føres tilbage til Havets Overflade.«

»Vi har faaet Ordre til at fremstille ham for Kongen,« vedblev Afsendingerne, »hvis Du har noget at indvende derimod, er det bedst, at Du selv følger med og taler med Kongen.«

Ifølge denne Besked forestillede Havmanden sin Gjæst, at der under slige Omstændigheder ikke kunde være Tale om nogen Modstand, og at man uvægerlig maatte føje sig i Kongens Villie. Men han skulde være aldeles uden Frygt; thi med Allahs Hjælp vilde Kongen nok lade ham uhindret igjen drage sin Vej, saafremt han erfarede, at han hørte hjemme paa Landjorden, og ikke var i Stand til at leve af raa Fisk paa Havets Bund.

»Jeg er villig til at følge Dig,« svarede Abdallah, paa Landet; »jeg sætter min Lid til Allah.«

De begav sig altsaa tilsammen til Kongeborgen og lod sig fremstille for Landets Fyrste. Men saasnart denne fik Øje paa Manden fra Landjorden, brast han ud i Skoggerlatter tilligemed hele sit Hof. Imidlertid traadte Abdallah fra Havet nærmere, og benyttede det første belejlige Øjeblik til at fortælle, hvilken Sammenhæng det havde med hans Gjæst, idet han tilføjede den Bøn, at det maatte staa ham frit for at vende tilbage til Landjorden, saasnart han ønskede det.

Kongen fandt sig i Billighed og gjorde aldeles ingen Indvendinger herimod. »Eftersom han ikke kan leve iblandt os paa ordentlig menneskelig Vis,« behagede det Hs. Hojhed at

ytre, »saa maa Du føre ham tilbage, hvorhen han ønsker sig, saasnart vi har beværtet ham efter vor Stilling og Evne.«

Kongen udstedte sine Befalinger, og der blev bragt Abdallah alle Slags lækre Fisk af forskellig Skabning og Farve, af hvilke han tvang sig til at spise af Lydighed imod Fyrsten, der mente at vise ham en stor Naade og berede ham en stor Nydelse dermed. Da han havde afspist, tillod Kongen ham at udbede sig én eller anden Naade.

Abdallah betænkte sig ikke længe, men bad om en halv Tønde smukke Ædelstene. Kongen lod ham da føre ind i sit Skatkammer, for at han der skulde udvælge sig Ædelstene efter eget Tykke. Saasnart han havde faaet den halve Tønde fuld af de mest udsøgte Ædelstene, anbefalede han sig og vendte med sin Stalbroder tilbage til dennes Vaaning. Da han endelig tog Afsked, flyede Havmanden ham en Pung med den Anvisning, at han efter Løfte skulde nedlægge denne hans Gave paa Profetens Grav. Derpaa brød de op for at vende tilbage til Strandbredden.

Paa denne deres Tilbagevej kom de forbi en Mængde Havmennesker, der muntre og syngende sad sammen og gjorde sig tilgode med en Overflødighed af raa Fiskemad. Abdallah spurgte sin Fører, hvad denne Festlighed og Glæde havde at betyde, om de maaske højtideligholdt et Bryllup.

Hertil svarede Abdallah fra Havet: »Det er ikke nogen Bryllupshøjtid, men en Begravelsesfest, de fejrer.«

»I jubler altsaa og gjør Eder tilgode, naar nogen iblandt Eder dør?« spurgte Abdallah paa Landet forbauset.

»Ja, hvad ellers?» svarede Havmanden. »Hvorledes bærer I Eder ad ved slig en Lejlighed?«

»Naar nogen dør hos os, saa jamrer vi os, græder og

klager; vore Kvinder slaar sig i Ansigtet og sønderriver deres Klæder.«

Derover studsede Abdallah fra Havet højligen, og fordrede hastig den til Profetens Grav overleverede Offergave tilbage. Saasnart de derpaa havde naaet Landjorden, talte han saalunde til sin Ven:

»Med vort Venskab og Kammeratskab maa det nu have Ende; jeg vil fra denne Stund ikke se Dig mere, og Du faar heller ikke mig mere at se.»

»Hvorfor dette, min Broder?« spurgte Abdallah paa Landet forbauset.

»Er I ikke alle, saa mange som I er, Allahs Skabninger, stillet i hans barmhjertige Haand?«

»Tilvisse, hvo vilde nægte det?«

»Nu, saa sig mig da, hvorledes I kan jamre Eder og klage, naar Allah forlanger Livet, sit Naadespant, tilbage af Eder? Og hvorledes skulde jeg kunne betro en Offergave til Profeten i et Menneskes Haand, som græder, sørger og fortvivler, naar Allah kalder en Sjæl tilbage til dens himmelske Hjem? Sligt et Kammeratskab gider jeg intet vide af at sige.«

Med disse Ord tog Havmanden en brat Afsked fra Abdallah og dukkede under i Havet.

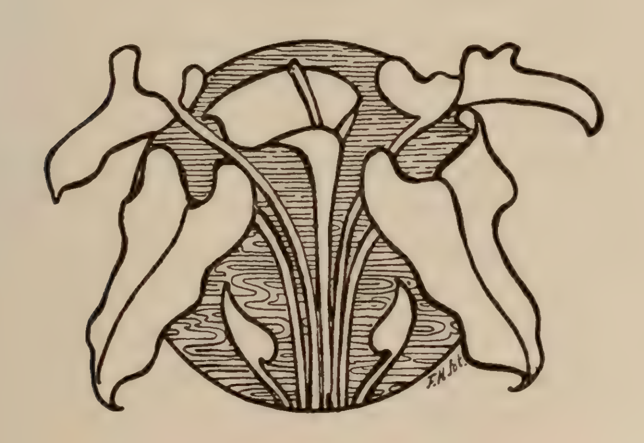
Abdallah opsøgte igjen sine Klæder, som han havde nedgravet i Sandet ved Havbredden, klædte sig paa, og vendte tilbage til Sultanen, sin Svigerfader, med den af Havkongen modtagne kostelige Gave.

Sultanen havde følt en inderlig Længsel efter ham og blev meget glad ved at faa ham at se igjen. Han vilde naturligvis strax vide, hvorfor han saa længe ikke havde set ham, og han maatte da vidtløftig fortælle om alle de Underværker, som han

havde set og oplevet paa Havets Bund. Da han havde fortalt tilende, ytrede Sultanen sin Beklagelse over, at han saa uoverlagt havde talt til Havmanden om Menneskenes Sorg over de afdøde. Havmanden havde utvivlsom Ret i sin studsende Uvillie, og det havde i ethvert Tilfælde været klogt at vedligeholde og bevare en saa interessant og nyttig Forbindelse med Havets Beboere.

Abdallah fortsatte endnu en lang Tid daglig sine Vandringer til Havet og kaldte paa sin vaade Ven fra Havdybet. Men denne lod sig fra hin Stund hverken se eller høre oftere. Da opgav Abdallah endelig Haabet om nogensinde mere at træde i Forbindelse med ham.

Endnu mange Aar derefter levede Abdallah tilligemed sin Svigerfader og Gemalinde et roligt og lykkeligt Liv og udspredte talrige Velgjerninger, indtil han indhentedes af ham, der ender al jordisk Glæde og adskiller Hjerterne.

Harun al Rashid paa Eventyr.

Stundom befinder man sig i en saa lykkelig Stemning at man indgyder alle Glæde, som nærmer sig én, og er oplagt til igjen at dele alles Glæde. Til andre Tider derimod lider man af et Tungsind, som gjør én til en Plage for én selv og alle andre, og som gjør én ligegyldig for den hele Verden. I denne sidste Stemning befandt de Troendes Behersker sig en Dag, da hans trofaste Djafar indfandt sig hos ham. Han traf ham imod Sædvane ganske alene, og han kunde desuden ikke tage fejl af hans onde Lune; thi Khalifen blev siddende ubevægelig og saa ikke en Gang hen til den Side, hvor hans Vezir stod. Djafar kjendte sin Herre, og vovede ikke at forstyrre ham; taus og ubevægelig blev han selv staaende og ventede paa, at Khalifen skulde værdige ham et Blik. Endelig saa Harun i Vejret, men vendte strax igjen sit Øje mod Jorden og sank atter tilbage i sin dødlignende Fortabelse.

Ved denne Bevægelse havde Storveziren dog haft Lejlighed til at se sin strenge Herre i Øjet, og han havde intet uheldvarslende læst deri; derfor vovede han i dæmpet Tone at bryde den lange Taushed.

»Hersker over de Troende,« sagde han, »tør Eders tro Tjener spørge Eder om Aarsagen til en Stemning, der synes saa lidet at harmonere med Eders daadkraftige Væsen?«

»Du har Ret,« svarede Khalifen, ligesom levende op fra de døde, »af Naturen er jeg fremmed for mørke Grublerier; og først i dette Øjeblik, da Du vakte mig, er jeg bleven opmærksom paa mit tungsindige Drømmeri. Men jeg vil ogsaa strax udrive mig derfra, og igjen tilhøre den lyse og levende Verden. Og heri maa Du hjælpe mig, min tro Djafar; hvis Du ikke netop kommer for at melde mig en opmuntrende Nyhed, maa Du opfinde noget, som kan adsprede mig.«

»Hersker over de Troende,« svarede Storveziren, »alene min Pligt fører mig dennesinde til Eder. Jeg kommer for at minde Eder om, at I af egen høje Villie har besluttet personlig at vaage over den gode Orden i Eders Hovedstad og Rige. Det er netop én af hine Dage, som I har bestemt til Eders Udflugter under Forklædning; maaske er dette ogsaa den allerbedste Lejlighed, som kunde frembyde sig til Adspredelse for Eder.«

»Herligt, Djafar!« svarede Khalifen. »Det havde jeg ganske glemt, og Du erindrer mig i et lykkeligt Øjeblik derom. Gaa altsaa strax hen og tag din Forklædning paa, medens jeg gjør det samme!«

Efterat de begge havde forklædt sig som fremmede Kjøbmænd, forlod de Paladset ganske ene og igjennem en Havedør, som førte ud til den aabne Mark. De gjorde derpaa i en

temmelig betydelig Afstand fra Portene deres sædvanlige Runde omkring Byen, uden at der mødte dem noget overordentligt, og lagde Tilbagevejen over den Bro, som forbinder Stadens ved Floden Tigris adskilte Dele. Her stødte de paa en blind Mand, som bad dem om en Almisse. Khalifen gav ham et Guldstykke; dog den blinde var ikke tilfreds med at have modtaget denne gavmilde Almisse, men greb og fastholdt Giverens Haand, idet han sagde:

»Ædelmodige Herre, hvo I end er, hvem Gud indgav at række mig en saa rig Almisse, nægt mig ikke den Villighed at give mig en Ørefigen! Jeg har ærlig fortjent en langt haardere Tugtelse.«

Med disse Ord slap han Khalifens Haand, for at han skulde give ham Kindhesten; men af Frygt for, at han skulde fjerne sig uden at have opfyldt hans Forlangende, holdt han ham fast ved hans Klædebon.

Højlig forundret over den blindes Forlangende og Adfærd sagde Khalifen: »Gode Mand, jeg skal vel vogte mig for ved en saa slet Behandling at berøve min Almisse al Fortjeneste.«

Men den blinde modsatte sig hans blide Bestræbelser for at frigjøre sig, og holdt ikkun desto fastere i hans Kjortel, idet han svarede: »Tilgiv min Paatrængenhed! Men I maa enten give mig en Ørefigen eller ogsaa tage Eders Gave tilbage. Kun under denne Betingelse kan jeg modtage noget af Eder, naar jeg ikke vil krænke et helligt Løfte, jeg har aflagt. Hvis I kjendte Sammenhængen, vilde I ligesom jeg selv anse denne Straf for yderst mild.«

For endelig at slippe løs fra den blinde gav Khalifen ham en let Ørefigen. Da gav Mennesket øjeblikkelig slip paa ham, takkede og velsignede ham.

Saasnart Harun havde fjernet sig nogle Skridt, sagde han til sin Vezir: »Denne blinde maa visselig have en Aarsag til sin højst besynderlige Adfærd imod dem, der rækker ham en Almisse, og jeg gad nok lære Sammenhængen at kjende. Vend derfor tilbage og sig den blinde, hvem jeg er, og befal ham at indfinde sig i Paladset i Morgen ved Eftermiddagsbønnens Time, da jeg ønsker at tale med ham!«

Djafar vendte altsaa tilbage, gav Tiggeren en ny Almisse og en ny Kindhest, og meddelte ham Khalifens Befaling. Derpaa skyndte han sig med at indhente Khalifen.

Da de atter var gaaet et Stykke Vej med hinanden, traf de paa en fri Plads i Staden en stor Mængde Mennesker forsamlet, der stod og betragtede en ung Mand, som med slap Tøjle red en Hoppe i Volte, og med Pidsk og Sporer exercerede den saaledes, at den var ganske bedækket med Skum og Blod. Forbauset spurgte Khalifen de omkringstaaende, hvad dette havde at betyde, men erfarede ikke andet, end at den unge Mand i den senere Tid daglig ved den samme Tid saaledes mishandlede sin Hoppe. Efterat Khalifen og hans Storvezir i nogen Tid havde været Vidne til det oprørende Skuespil, gik de videre med hinanden; men Djafar fik Befaling til at indstævne den unge Mand for Khalifens Trone, til samme Tid, som den blinde var bleven tilsagt at give Møde.

Førend Khalifen endnu var naaet tilbage til sit Palads, bemærkede han i en af ham i lang Tid ikke betraadt Gade en ganske ny Bygning, som havde Udseende af at tilhøre en eller anden af Rigets Stormænd. Khalifen spurgte Djafar, hvem den tilhørte. Denne vidste det ikke, men gik strax hen at forhøre sig desangaaende. Hos en Nabo erfarede han da, at Paladset tilhørte Khodjah Hassan, med Tilnavnet Ahabbal (ɔ: Rebslager),

hvilket han havde fra Rebslagerhaandværket, som Naboen selv havde set ham drive i den yderste Armod; men pludselig var Manden, ingen vidste, hvorledes, kommen til en saa stor Formue, at han med Lethed havde kunnet bestride Omkostningerne ved denne Pragtbygning. Disse Oplysninger meddelte Djafar Khalifen, og denne befalede ham, ogsaa at lade Khodjah Hassan den følgende Dag give Møde i Paladset, paa samme Tid som de to andre.

Den følgende Dag forestillede Storveziren, saasnart Eftermiddagsbønnen var holdt, de trende omtalte Personer for de Troendes Behersker. Underdanig kastede de sig ned for hans Trone. Da de igjen havde rejst sig, spurgte Harun den blinde om hans Navn.

»Jeg hedder Baba Abdallah,« svarede den blinde.

»Baba Abdallah,« vedblev Khalifen, »din Maade at bede om Almisse paa havde i Gaar saa meget paafaldende for mig, at jeg, hvis jeg ikke havde haft mine besynderlige Grunde til det modsatte, vel skulde have vogtet mig for at føje Dig i dit tilsyneladende urimelige Forlangende, men tvertimod skulde have hindret Dig i fremdeles at give saadan offentlig Forargelse. Jeg har ladet Dig bringe for mig, for af din egen Mund at erfare Foranledningen til hint besynderlige Løfte, og deraf at se, om jeg fremdeles kan tillade Dig en Adfærd, der synes mig at give et meget slet Exempel for de Troende. Fortæl altsaa uden Forbehold, hvorledes Du har faaet dette sære Indfald!«

Denne Dadel fra Khalifens Mund gjorde den blinde baade angst og bange. Han kastede sig paany for Khalifens Fodder, og begyndte derpaa næsten skjælvende at gjore Rede for sig.

»Hersker over de Troende, jeg beder Eder forst og frem-

mest om Tilgivelse for den Paatrængenhed, hvormed jeg søgte af Eders Højhed at tiltvinge mig noget, som virkelig synes at stride imod den sunde Fornuft. Jeg kjender min Forseelse; men da jeg ikke vidste, at jeg havde Eders Højhed for mig, haaber jeg, at I lader Naade gaa for Ret. Om min Adfærd end i Verdens Øjne synes en Taabelighed, for den alvidende Gud, der ser i Hjerterne, er det en vel forskyldt Bod, uagtet den ikke staar i noget Forhold til den uhyre Synd, som jeg har begaaet, og som jeg ikke kunde udsone, selv om Alverdens dødelige, den ene efter den anden, vilde slaa mig paa Øret. Eders Højhed vil selv indse dette, saasnart jeg har fortalt Eder min Historie.«

Den blinde Baba Abdallah's Historie.

»Hersker over de Troende, jeg er født her i Staden Bagdad, og arvede efter mine Forældre, som døde hastig efter hinanden, en lille beskeden Formue. Endskjøndt jeg endnu var ung og uerfaren, bortødslede jeg dog ingenlunde mine Midler, efter unge Menneskers Sædvane, som pludselig kommer til Frihed og faar Penge imellem Hænder, men stræbte tværtimod at holde dem sammen og forøge dem. Paa denne Maade bragte jeg det endelig saa vidt, at jeg havde firsindstyve Kameler, hvilke jeg udlejede til Karavanekjøbmænd, og disse Dyr indbragte mig ved de Rejser, som jeg gjorde med dem til forskjellige Provindser i Eders Rige, ikke ubetydelige Summer.

Saaledes kom jeg engang, — det var lykkelige Dage, Eders Højhed! — fuld af Drømme om, hvorledes jeg i kort Tid skulde vorde endnu rigere, med mine ubelæssede Kameler tilbage fra Basra, hvorhen jeg havde bragt Varer, som skulde ind-

skibes til Indien. I en Egn, hvor der fandtes god Græsning, lod jeg mine Kameler græsse, og medens jeg selv udhvilede mig, indhentedes jeg af en Dervish, der tilfods var rejst fra Basra ligesom jeg, og tog Plads hos mig. Da vi nu havde gjort hinanden Regnskab for, hvorfra vi kom og hvorhen vi agtede os, delte vi vort Mundforraad med hinanden og spiste sammen. Imidlertid underholdt vi os om ligegyldige Ting, indtil Dervishen i Fortrolighed rykkede mig nærmere og meddelte mig, at han vidste, hvor der i Nærheden fandtes en saa umaadelig Skat, at jeg deraf kunde belæsse alle mine firsindstyve Kameler med Guld og Ædelstene, uden at man skulde kunne spore, at Skatten derved var bleven formindsket.

Min Glæde herover var ikke mindre stor end min Overraskelse, og da jeg ingen Grund havde til at anse Dervishen for en Vindmager, faldt jeg ham ude af mig selv om Halsen og raabte:

»Gode Dervish, jeg kan vel tænke mig, at Du i din Stand kun lidet bryder Dig om denne Verdens Rigdomme! Følgelig kan Du selv ingen Nytte have af, at Du kjender denne Skats Tilværelse. Vis da mig, hvor den er at finde! Jeg vil saa belæsse mine firsindstyve Kameler dermed, og af Taknemlighed skjænke Dig et af Dyrene.«

Det var rigtignok kun lidet, jeg bød ham; men mig forekom det den Gang at være overmaade meget — af den Skat, jeg allerede betragtede som min. Saa hastig havde Begjærligheden, den umættelige Havesyge gjort sig til Herre over mig. Dette kunde Dervishen vel mærke; dog tog han sig tilsyneladende min skammelige Unøjsomhed ikke videre nær, men svarede ganske rolig:

»Min Broder, Du maa vistnok selv indse, i hvilket Mis-

forhold dit Tilbud staar til den Velgjerning, Du forlanger af mig. Jeg havde jo slet ikke behøvet at sige Dig noget om Skatten; at jeg alligevel gjorde det, maa vise Dig min gode Hensigt. Jeg vil gjøre din Lykke, men tillige min. Hør altsaa et Forslag af større Billighed! Som Du omtalte, har Du firsindstyve Kameler; jeg vil føre Dig hen til Skatten, hvor vi belæsser dem med Guld og Ædelstene, saavidt deres Kræfter strækker, mærk Dig vel, paa den Betingelse, at Du saa afstaar Halvdelen af dine Dyr til mig tilligemed deres Ladning. Maa Du end skjænke mig fyrretyve Kameler, vinder Du ved mig til Gjengjæld nok til at kjøbe Dig tusinde andre.«

Dervishens Forlangende var aabenbart ikke ubilligt; men alligevel forekom Afstaaelsen af mine fyrretyve Kameler mig at være et stort Tab, og det saa meget større, som Dervishen paa denne Maade vilde blive ligesaa rig som jeg selv. Kort sagt, jeg gjengjældte en mig ganske frivillig og af et godt Hjerte tilbudt Velgjerning med den sorteste Utaknemlighed, endog endnu førend jeg havde faaet den meddelt. Imidlertid havde jeg intet Valg; enten maatte jeg finde mig i den stillede Betingelse, eller hele min Levetid fortryde, at jeg havde ladet en Lejlighed til at gjøre en umaadelig Lykke gaa ubenyttet forbi. Jeg samlede derfor strax mine firsindstyve Kameler, og vi brød op med hinanden.

De tvende Bjerge, som dannede den dybe Dals Sider, og i Baggrunden lukkede den af, var saa høje og stejle, at vi ikke behøvede at frygte for at blive beluret ved vort Forehavende. Saasnart vi havde naaet Stedet, sagde Dervishen:

»Her maa vi standse; lad dine Kameler knæle, for at vi uden Besvær kan belæsse dem! Saa vil jeg aabne os Adgangen til Skatten.«

Jeg gav mig i Færd med Kamelerne, medens Dervishen samlede en Del tørre Kviste, slog Ild og antændte Baalet. Derpaa kastede han nogen Røgelse i Ilden og mumlede nogle uforstaaelige Ord; øjeblikkelig steg en tæt Røg op imod Himlen. Men Dervishen gav sig til at vifte den bort, og saasnart Røgen havde fordelt sig, viste der sig i det høje, lodrette Fjeld en Aabning af Størrelse som en Port med tvende Fløje, der med overordentlig Kunst syntes udarbejdet i Klippen, uden at der forhen havde været endog blot det mindste Spor at opdage deraf. Igjennem denne Aabning saa vi ind i en i Fjeldet udarbejdet, over al Maade stor og herlig Hvælving, der snarere syntes at være Aanders end Menneskers Værk, saa storartet og dristigt forekom det os. Dog jeg for min Del skjænkede selve Kunstværket ikke nogen lang Opmærksomhed; de umaadelige Skatte, som Hvælvingen fremviste, stak mig i Øjnene og blændede mit Syn og min Forstand aldeles. Som afsindig styrtede jeg mig over en Dynge af Guld, og gav mig til at fylde i en af de Sække, som jeg i denne Hensigt havde ført med mig. Sækkene var dygtig store, og jeg havde gjerne set dem propfulde; men heri maatte jeg dog tage Fornuften fangen og afpasse Byrderne efter mine Kamelers Kræfter. Dervishen var ikke mindre virksom end jeg; men han holdt sig næsten udelukkende til Ædelstenene og Perlerne. Da jeg bemærkede dette, anstillede jeg mine Betragtninger, og fulgte hans Exempel. Endelig var alle vore Sække fyldt med Guld og Perler og Ædelstene; vi belæssede dermed vore Kameler, og havde nu intet andet tilbage, end igjen at lukke Skatkammeret efter os.

Førend dette fandt Sted, vendte Dervishen endnu en Gang tilbage i Hvælvingen, hvor der foruden hine Kostbarheder, som

vi især havde holdt os til, gaves en stor Mængde af de mærkværdigste og værdifuldeste Sjældenheder af forskjellig Art. Deriblandt fandtes ogsaa en hel Del prægtige Vaser af ædle Stene. Nysgjerrig, mistænksom og misundelig fulgte jeg Dervishen lige i Hælene. Da han havde set sig omkring, som om han søgte noget bestemt, fremtog han endelig ud af en af Vaserne en lille Trædaase, og skjulte den hastig i Barmen, efter at han havde vist mig, at den ikke indeholdt andet end en Smule Salve. Derpaa tillukkede han Skatkammeret paa samme Maade, som han havde aabnet det, og der var igjen intet Spor af Aabning at se i Fjeldet.

Nu delte vi Kamelerne, og lod dem rejse sig med deres Byrder. Jeg stillede mig i Spidsen for min Andel; Dervishen overtog de øvrige, som jeg havde maattet afstaa ham, og vi drog tilsammen tilbage ud af Dalen for igjen at naa Landevejen.

Her skulde vi skilles, eftersom jeg vilde til Bagdad, men Dervishen vilde tilbage til Basra. Efter at jeg i de stærkeste Udtryk havde bevidnet ham min Taknemlighed for, at han havde undt mig en Andel i disse umaadelige Skatte, omfavnede vi hinanden hjertelig, sagde hinanden Farvel, og drog hver sin Vej.

Men neppe var jeg vandret nogle Skridt bagefter mine Kameler, der imidlertid allerede var kommet et Stykke forud i den betegnede Retning, førend Misundelsens og Utaknemlighedens Djævel pludselig slog sine Klør i mit Hjerte. Jeg beklagede Tabet af de fyrretyve Kameler, og endnu mere Tabet af de Skatte, de bar. »Dervishen behøver jo slet ikke alle disse Skatte,« sagde jeg til mig selv, »han er jo raadig over hele Skatten, og kan tage saa meget deraf, som det lyster

ham.« Jeg kunde ikke staa imod, men fulgte blindthen disse Indskydelser af den sorteste Utaknemlighed, og besluttede hos mig selv, paa en eller anden Maade at skille ham ved hans Kameler og deres kostbare Ladninger. I denne Hensigt standsede jeg mine egne Kameler, og løb tilbage henad Vejen, idet jeg gav mig til at skrige af alle Livsens Kræfter for at betyde Dervishen, at jeg havde noget at sige ham. Saasnart han hørte mig, lod han sine Kameler gjøre Holdt, og vendte sig om imod mig.

»Min Broder,« begyndte jeg, da jeg havde naaet ham, »neppe havde jeg forladt Dig, saa kom jeg til at tænke paa noget, som ikke tidligere er faldet mig, maaske heller ikke Dig selv, ind. Du er en from Dervish, vant til et roligt Liv, der ikke har kjendt anden Idræt end den, at dyrke Gud paa den ham behageligste Maade. Du har følgelig vist neppe noget Begreb om, hvilket Arbejde Du er gaaet ind paa, idet Du har paataget Dig at føre et saa stort Antal velfodrede Kameler. Hvis Du vil følge mit Raad, skal Du kun beholde tredive; disse vil sikkerlig gjøre Dig nok af det. Du kan trygt forlade Dig paa min Erfaring i denne Henseende.«

»Jeg tror, at Du har Ret,« svarede Dervishen, der, som det syntes, følte sig i min Magt, »men jeg maa tilstaa, at det ikke er faldet mig ind, førend Du nu siger det. Tag altsaa ti Kameler tilbage, hvilke Du selv vil, og drag din Vej i Fred og med Gud!«

Jeg udsøgte altsaa ti Kameler, som jeg lod vende om og følge efter mine andre Dyr. Men Dervishens uventede Eftergivenhed pirrede kun end mere min Havesyge, og bragte mig til at tro, at jeg uden Vanskelighed vilde kunne afpresse ham

ti Kameler til. Derfor vedblev jeg, uden en Gang saa meget som at takke ham for den nylig modtagne rige Gave:

»Min Bekymring for din Velfærd er saa stor, at jeg ikke kan forlade Dig, uden endnu en Gang at bede Dig overveje, hvilket vanskeligt Arbejde det er for en med Faget ubekjendt Mand at føre endog blot tredive Kameler. Du vilde, det forsikrer jeg Dig, befinde Dig langt bedre ved at gjentage din nylig gjorte fornuftige Indrømmelse. Du maa endelig ikke tro, at det er Egennytten, som bringer mig til at tale saaledes; det er tværtimod det rene, uegennyttige Venskab! Skil Dig derfor endnu ved ti Kameler, og overlad dem til en Mand, hvem hundrede Kameler ikke gjør mere Ulejlighed end en eneste!«

Mine Ord blev ikke uden Virkning. Dervishen gav mig ganske godvillig endnu ti andre Kameler, og jeg var nu Herre over tredsindstyve Ladninger, hvis Værdi oversteg mangen Fyrstes Skatte. Men ligesom den vattersottige kun formerer sin Tørst ved at drikke, saaledes følte ogsaa jeg kun en endnu større Begjærlighed efter Rigdom, og jeg foresatte mig at hænge paa, indtil jeg fik skilt Dervishen ogsaa ved de tyve tiloversblevne Kameler. Jeg begyndte altsaa med nye Forestillinger og Bønner, og lod ham ikke utydelig mærke, at jeg i Nødstilfælde kunde tage, hvad han ikke vilde give mig. Dervishen gjorde heller ikke nogen synderlig Modstand, men overlod mig ganske spagfærdig endnu ti Kameler. Nu havde han ikkun ti tilbage. Da jeg saa, at min Plan lykkedes saa vel, gav jeg mig til at omfavne, kysse og kjærtegne ham, idet jeg besvor ham at sætte Kronen paa den Forbindtlighed, han for stedse havde paalagt mig, ved til Slutning at overlade mig ogsaa de sidste ti Kameler. Som jeg havde forudset, kunde han ikke

modstaa; jeg var ham i enhver Henseende for stærk. Tilsidst indrømmede han mit skamløse Forlangende, idet han med Blidhed sagde:

»Gjør alene en god Brug af disse Rigdomme, min Broder, og erindre Dig, at Gud kan ligesaa let berøve os vore Rigdomme, som han gav os dem, naar vi tillukker vort Hjerte og vor Haand for den fattige, hvem Gud alene af den Grund lader forblive i sin Trang, for at give de rige Anledning til ved gode Gjerninger at samle Skatte for hin evige Verden.«

Jeg hørte ham vel taalmodig tilende; men min Forblindelse var saa stor, at jeg ingen Nytte drog af dette veldædige Raad. Endnu ikke tilfreds med de firsindstyve Kameler og deres umaadelige Skatte, kom jeg pludselig paa den Tanke, at hin Trææske, som Dervishen havde taget og vist mig, maaske kunde indeholde noget, der var endnu langt kostbarere end alle de Skatte, som jeg havde ham at takke for. »Det Sted, hvor Æsken fandtes, og den Omhu, hvormed han gjemte den,« sagde jeg til mig selv, »giver mig Grund til at formode, at den indeholder noget ganske overordentligt, som han vil skjule og beholde for sig selv.« Disse Betragtninger førte mig til den Beslutning, ikke at vige fra Stedet, førend jeg ogsaa havde faaet Æsken i min Vold.

Jeg havde just omfavnet ham og sagt Farvel, da jeg atter vendte mig om imod ham med de Ord:

»Endnu et! Hvad vil Du da med den Æske Salve, som jeg saa Dig tage? Den synes mig saa værdiløs, at jeg ikke begriber, hvorledes Du har gidet forvare den. Lad se en Gang! En Dervish, der har gjort Afkald paa alle Verdens Forfængeligheder, behøver ingen Salve.«

Gud give, han havde nægtet at udlevere den! Dog, hvad

havde vel ogsaa dette hjulpet! Hildet, som jeg var, i Begjærlighedens Vanvid, havde jeg, eftersom jeg var den stærkeste, sikkerlig med Magt taget den fra ham; thi jeg var nu fast besluttet paa, at han ikke skulde rose sig af at besidde selv det allermindste af Skatten, hvis retmæssige Besidder han dog egentlig var.

Men i Stedet for at nægte mig Æsken, tog Dervishen den strax frem af Barmen og rakte mig den med rolig og venlig Mine.

»Der, tag den da,« sagde han, »for at din Tilfredshed kan være fuldkommen! Kan jeg endnu tjene Dig i noget andet, saa behøver Du blot at tale.«

Jeg aabnede Æsken, betragtede Salven og sagde: »Eftersom Du er saa god og føjelig imod mig uden Indskrænkning, saa beder jeg Dig ogsaa at sige mig, hvilken særegen Anvendelse denne Salve har.«

»Dermed har det en højst mærkværdig, ja, forunderlig Sammenhæng,« svarede Dervishen. »Naar Du nemlig stryger noget deraf omkring dit venstre Øje og paa sammes Øjelaag, saa opdager Du alle Skatte, som findes skjult i Jordens Skjød; anvender Du den derimod paa det højre Øje, bliver Du strax blind.«

For nu at forsøge Salvens vidunderlige Virkning paa mig selv, rakte jeg Dervishen Æsken med den Bøn, at han skulde stryge mig noget af Salven omkring mit venstre Øje, da jeg brændte af Utaalmodighed efter at erfare en Sammenhæng, der syntes mig hartad utrolig.

Dervishen var strax villig til at føje mig; jeg maatte tillukke mit venstre Øje, og han bestrøg det med Salven. Da jeg derpaa aabnede det, saa jeg i Virkeligheden en hel Del

underjordiske Skatkamre, med saa umaadelige og mange Slags Rigdomme, at det svimlede for mig. Men eftersom jeg imidlertid med Haanden maatte holde det højre Øje til, og dette trættede mig, bad jeg Dervishen om ogsaa at stryge noget paa mit højre Øje.

»Det maa Du ikke forlange af mig,« svarede Dervishen, »betænk blot, at Du saa bliver blind!«

Men jeg troede ham ikke; jeg bildte mig tværtimod ind, at der hermed stod en anden ikke mindre kostbar Hemmelighed i Forbindelse, som han vilde skjule for mig. Derfor indvendte jeg med et vantro Smil, at Salven dog umulig kunde have to hinanden saa aldeles modsatte Egenskaber.

»Og dog forholder det sig saaledes, som jeg siger Dig,« svarede Dervishen, kaldende Allah til Vidne, »og Du kan tro mig paa mit Ord.«

Men min ulyksalige Begjærlighed efter at kunne betragte, maaske endogsaa efter eget Tykke tilegne mig, hvad jeg vilde, af alle Jordens Skatte, gjorde mig stokdøv for enhver Advarsel og blind for al Fare. I min Forblindelse faldt jeg paa den Tanke, at Salven maaske havde den Egenskab, uden videre at stille alle de Skatte, som Øjet opdagede, til den Persons Raadighed, som bestrøg sit højre Øje dermed; i det mindste ventede jeg derved at opdage dobbelt saa mange Skatte. Derfor trængte jeg ind paa Dervishen, haardnakket fordrende, at han ogsaa skulde bestryge mit højre Øje; men ligesaa føjelig som han havde været tidligere, ligesaa stivsindet syntes han nu at være.

»Efterat jeg har bevist Dig saa store Velgjerninger,« sagde han, »kan jeg ikke bestemme mig til at gjøre Dig ulykkelig. Betænk dog en Gang selv, hvad det er for en Ulykke at være Synet berøvet, og fritag mig for den sørgelige Nødvendighed

at føje Dig i en Ting, som Du vilde komme til at fortryde hele dit Liv igjennem!«

Men langtfra at give efter, blev jeg haardnakket ved mit Forlangende.

«Min Broder,« sagde jeg temmelig bister til ham, »hidtil har Du paa højmodig Vis tilstaaet mig alt, hvad jeg bad Dig om; skal jeg nu for slig Ubetydeligheds Skyld med Utilfredshed skilles fra Dig? I Allah's Navn, vis mig denne sidste Tjeneste! Hvad end Følgen maatte blive, jeg skal ikke give Dig men alene mig selv Skylden derfor.«

Endnu stedse vedblev Dervishen at gjøre den alvorligste Modstand. Men da han saa, at jeg var paa Nippet til at anvende Vold imod ham for at tvinge ham, sagde han endelig: »Nuvel, da det ikke kan være anderledes, saa faar jeg vel gjøre det.«

Jeg lukkede altsaa mit højre Øje, og han strøg Salve derpaa. Men da jeg atter aabnede det, var der tykt Mørke for begge mine Øjne; — jeg var blind, og har siden hint Øjeblik været det.

»Usalige Dervish,« raabte jeg, »det er kun altfor sandt, hvad Du sagde mig! O, i hvilken Afgrund af Elendighed har ikke min skammelige Nysgjerrighed og Havesyge styrtet mig! — Jeg er selv Skyld deri, jeg tilstaar det; men, kjære Broder, forbarm Dig over mig! Skulde Du, der er saa vis, saa kjærlig og medfølsom, ikke kjende et eneste Middel til atter at skjænke mig mit tabte Syn?«

»Ulykkelige,« svarede Dervishen, »det var ikke min Skyld, at Du styrtede i Fordærvelsen. Det er kun gaaet Dig efter din Fortjeneste. Du er bleven blind paa Øjet, fordi Du var blind i Aanden. Ja, vistnok er jeg i Besiddelse af mangfoldige

underfulde Hemmeligheder, men ikke af en eneste, der kan give Dig Synet tilbage. Den Gud alene, for hvem intet er umuligt, kan atter gjøre Dig seende. Men ham har Du grovelig fortørnet. Han havde givet Dig Rigdomme, som Du ikke fortjente; han har taget dem fra Dig igjen, for ved min Haand at give dem til andre, som er dem værdigere.«

Andet sagde Dervishen ikke, og jeg for min Del havde ikke et eneste Ord at gjensvare ham. Han overlod mig til min Forfærdelse og ubeskrivelige Smerte, samlede mine firsindstyve Kameler og drev dem henad Vejen til Basra. I min Angst anraabte jeg ham, dog ikke at overlade mig til min Elendighed, hjælpeløs midt i Ørkenen; men han forblev døv for alle mine Bønner og Veklager.

Berøvet mit Syn og alle Livsfornødenheder, vilde jeg være omkommen af Sorg og Nød, hvis ikke en Karavane, som den følgende Dag kom fra Basra, havde taget sig af mig og bragt mig hid til Bagdad. Efter at have været en Mand, som i Rigdom og Pragt, om end ikke i Magt, kunde have stillet sig ved Siden af Fyrster, var jeg nu en elendig, hjælpeløs Tigger, hvis Tilværelse alene var afhængig af Menneskenes Medlidenhed. Jeg maatte beslutte mig til at bede om Almisser, og deraf har jeg indtil denne Dag levet. Men for at afsone min Utaknemlighed imod Allah, paalagde jeg mig fra Begyndelsen af den Straf, ikke at modtage nogen Almisse, med mindre den barmhjertige Giver tillige meddelte mig en Kindhest. »Og dette,« vedblev den blinde, »er Grunden til hin Opførsel, der forekom Eder saa besynderlig og maatte vække Eders Uvillie. Eders Slave beder Eder endnu en Gang om Tilgivelse derfor, og underkaster sig villig den velfortjente Straf. Men hvis det be-

hager Eder, nærmere at afveje min Brøde og sammes Straf imod hinanden, saa er jeg vis paa, at I vil finde Straffen saare uforholdsmæssig og ubetydelig.«

Den blinde tav, og Khalifen sagde til ham:

»Baba Abdallah, Du har haardelig forbrudt Dig; dog, Gud være lovet, at Du har indset det og selv paalagt Dig denne offentlige Bod! Men nu maa det være nok dermed; herefter maa Du indskrænke Dig til at gjøre Bod i dit Hjerte, idet Du i dine daglige Bønner anraaber Himlen om Tilgivelse. Men for at Omsorgen for dit Underhold ikke skal afdrage Dig fra Boden, tilstaar jeg Dig for Livstid daglig fire Sølvdrachmer, som min Storvezir vil lade Dig udbetale. Bliv derfor her saa længe, indtil han har erfaret og udført min Villie!«

Baba Abdallah kastede sig ned foran Khalifens Trone, og ønskede ham, efter atter at have rejst sig, Alverdens Held og Lykke. Fuldkommen tilfredsstillet ved den blindes Fortælling vendte Harun al Rashid sig derpaa til den unge Mand, som han havde set saa ubarmhjertig mishandle sin Hoppe, og spurgte ham om hans Navn.

»Jeg hedder Sidi Numan,« svarede den unge Mand.

»Sidi Numan,« begyndte da Khalifen, »jeg har i min Levetid set mange Heste blive tilredet og har selv redet mange til, men aldrig paa saa barbarisk en Maade, som Du i Gaar til almindelig Forargelse gjorde. Imidlertid har Du mig slet ikke Udseende af at være et raat og grusomt Menneske, og da jeg véd, at Du allerede i længere Tid har tilredet din Hoppe paa denne Maade, slutter jeg med Grund, at det hermed maa have en

særegen Sammenhæng. Jeg har altsaa ladet Dig komme, for at Du skal sige mig Grunden til din besynderlige Fremfærd. Fortæl mig Sagen, som den er, og skjul intet for mig!«

Sidi Numan begreb fuldkommen Khalifens Mening, men befandt sig øjensynlig i den største Forlegenhed med Svaret. Han skiftede flere Gange Farve, og røbede alle Kjendetegn paa Forvirring og Raadvildhed. Men der maatte vises Khalifens Villie Lydighed. Derfor kastede han sig ned for de Troendes Behersker, rejste sig atter og forsøgte paa at tage til Orde, men forblev stum endnu, mindre dog af Beklemmelse over Fyrstens Højhed, for hvis Aasyn han var stedt, end af indre Modbydelighed for de Kjendsgjerninger, han havde at fortælle. Den af Naturen i højeste Grad utaalmodige Khalif viste imidlertid ikke det mindste Tegn til Uvillie over Sidi Numans Taushed. Han begreb nemlig fuldkommen, at den unge Mand enten manglede Frimodighed, gjort frygtsom ved den temmelig bestemte Tone, hvori han var bleven tiltalt, eller at han havde Ting at omtale, som han heller havde holdt hemmelige. For altsaa at give ham Mod eller i alt Fald anspore ham, vedblev Khalifen:

»Sidi Numan, fat Dig! Forestil Dig, at Du ikke havde mig, men en eller anden god Ven til Tilhører! Skulde der forekomme noget i din Fortælling, som maa sætte Dig i Forlegenhed, eller hvorom Du tror, at det kunde fornærme mig, saa tilsiger jeg Dig herved forud min Tilgivelse! Vær altsaa ganske ubekymret, og tal saa aabent og ligefrem til mig, som om jeg ganske var en af dine jævnlige!«

Khalifens Tiltale beroligede Sidi Numan saavidt, at han endelig kom til Orde:

»Hersker over de Troende, saa stor end den Forvirring hos mig er, som maa bemægtige sig enhver dødelig i Nær-

heden af Eders Højhed og glorværdige Herlighed, saa føler jeg mig dog stærk nok til at tro, at denne bævende Ærefrygt ikke skal hindre min Tunge i at vise Eder den skyldige Lydighed, og trolig gjøre Eder Rede for alt, hvad I maatte forlange at vide af mig. Jeg vover derfor at erklære, at er jeg end langtfra noget fuldkomment Menneske, saa er jeg dog heller ingenlunde saa ond af Tænkemaade, at jeg skulde have forbrudt mig imod Lovene, eller endog blot have haft i Sinde at krænke dem, hvorfor jeg heller ikke har nogen Grund til at frygte deres hævnende Strenghed. Min Villie var stedse god; dog dette bevarede mig ikke altid for Fejl og Uvitterlighedssynder. Alligevel tror jeg ikke at behøve den Tilgivelse, som Eders Højhed saa naadig forud har tilsagt mig. Jeg underkaster mig derfor med Frimodighed Eders Dom, og den Straf, I maatte tro, at jeg fortjener. At den Maade, hvorpaa jeg i den senere Tid har behandlet min Hoppe, er paafaldende og grusom, og egner sig til at give et slet Exempel, det tilstaar jeg; men jeg haaber forvist, at I vil finde Aarsagen til denne min Adfærd vel begrundet, og snarere anse mig for værdig til Medlidenhed end til Straf. Men, for at jeg ikke længer skal friste Eders billige Nysgjerrighed, vil I naadig aabne Eders Øre for, hvad jeg egentlig har at fortælle!«

Sidi Numans Historie.

»Jeg vil ikke opholde mig ved min Herkomst, eftersom den ikke er glimrende nok til at fortjene Eders Højheds Opmærksomhed. Af Lykkesgoder havde mine Forfædre ved Sparsomhed efterladt mig saa meget, som jeg behøvede for ved beskedne Fordringer at leve som en retskaffen og uafhængig Mand. Til

min fuldkomne Lykke fattedes alene en elskværdig Kone, som fortjente hele min Ømhed og som ved sin Gjenkjærlighed havde erhvervet sig Ret til at dele min øvrige Lykke med mig. Men det behagede ikke den alvise Gud at opfylde mit Ønske i denne Henseende. Jeg fik tværtimod en Kone, som lige fra Bryllupsdagen satte min Taalmodighed paa en Prøve, om hvilken alene den kan gjøre sig en Forestilling, der har gjort lignende Erfaringer. Da Ægteskaberne i Følge den gjældende Skik og Brug bliver afsluttet, uden at man forud har lært sin Brud at kjende, eller endog blot har set hende, saa har en Ægtemand ingen Grund til at beklage sig, naar hans Kone blot ikke er afskrækkende styg, og naar forøvrigt hendes Forstand og Adfærd kan tjene til at bringe smaa legemlige Ufuldkommenheder i Forglemmelse.

Efterat min Kone med de sædvanlige Højtideligheder var bleven bragt mig i Huset, og jeg første Gang saa hende uden Slør, Ansigt til Ansigt, glædede jeg mig hjertelig over ikke at finde mig skuffet i mine Forventninger med Hensyn til hendes gode Udseende. Med et Ord, jeg fandt hende ganske og aldeles efter min Smag.

Dagen efter Bryllupet havde vi til Middag flere forskjellige Retter. Da jeg traadte ind i Spiseværelset og ikke fandt min Kone, lod jeg hende kalde. Længe maatte jeg vente, inden hun kom; men jeg undertrykte min Utaalmodighed. Vi satte os da til Bords sammen, og jeg begyndte mit Maaltid med at tage fat paa Risen, hvilken jeg, som sædvanlig, spiste med en Ske. Men min Kone fremtog af et Etui, som hun havde hos sig, en lille Ting som en Øreske, og førte dermed Risen til Munden, Gryn for Gryn; thi mere kunde Skeen ikke rumme ad Gangen.

Højlig forundret sagde jeg til hende: »Amine,« dette var hendes Navn, »har Du hjemme lært at spise Ris paa saadan en Maade, eller bærer Du Dig kun saaledes ad, fordi Du har en svag Appetit? Eller er det din Hensigt at tælle Grynene, for ikke den ene Gang at tage flere end den anden? Hvis det derimod kun er af Sparsommelighed, Du handler saalunde, maaske for at formane mig til at holde sammen og intet forøde, saa kan Du i denne Henseende være ganske rolig; thi jeg kan forsikre Dig om, at vi aldrig skal ruinere os ved at spise os mætte. Vi har, Gud ske Lov, hvad vi behøver, og endda lidt til. I ethvert Tilfælde beder jeg Dig, min kjære Amine, at spise ligesom jeg og andre Mennesker.«

Mine venskabelige Formaninger syntes dog i det mindste at have fortjent et artigt Svar; men hun svarede mig ikke et Ord, og vedblev at spise paa sin egen besynderlige Maade, kun, ligesom for at ærgre mig, endnu desto langsommere. Med de andre Spiser gik det ganske paa samme Maade; i Stedet for at dele disse med mig, tog hun kun en Gang imellem nogle Brødkrummer i Munden, omtrent saa meget ad Gangen, som en Spurv kunde have pikket op. Dette Egensind ærgrede mig vistnok; men jeg undskyldte hende i mit Hjerte saa godt jeg kunde, og indbildte mig, at hendes besynderlige Adfærd havde sin Grund i Undseelse, eftersom hun ikke havde været vant til at sidde tilbords med Mænd, og allermindst med en Ægtemand, i hvis Nærværelse man maaske havde indpræntet hende at iagttage en Tilbageholdenhed, som hun nu i sin Enfoldighed til det yderste overdrev. Desuden faldt det mig ind, at hun maaske allerede havde spist til Middag, eller havde i Sinde at spise sig mæt, naar jeg havde afspist, og afholdt mig derfor fra at ytre mig videre over Sagen, og give hende mit Mishag

tilkjende paa en Maade, som maatte være gaaet hende til Hjerte.

Men ved Aftensbordet, den følgende Middag, og fremdeles hver eneste Gang, vi holdt Maaltid sammen, bar hun sig ad ganske paa samme Maade, og nu kunde jeg ikke længer tvivle om, at der jo maatte stikke en Hemmelighed under, da et Menneske umulig kunde leve af saa lidt, som min Kone tog til sig i Døgnet. Da jeg var kommen til denne Erkjendelse, tog jeg min Tilflugt til Forstillelse, og lod, som om hendes Adfærd slet ikke mere havde noget paafaldende for mig, i det Haab, at hun lidt efter lidt skulde vænne sig til at følge almindelig Bordskik. Men dette var kun et tomt Haab, som jeg snart overbeviste mig om.

En Nat nemlig, da Amine troede mig fast indslumret, stod hun op, uden Støj, for ikke at vække mig. Jeg lod da ogsaa, som om jeg sov, for paa denne Maade at erfare, hvad hun havde i Sinde. Stille og hastig klædte hun sig paa, og forlod Værelset. Næppe var hun ude, førend jeg sprang op, kastede en Pelts om mig, og ilede hen til Vinduet, som vendte ud imod Gaarden. Jeg kom netop tidsnok til at se, at hun aabnede Døren ud til Gaden og forsvandt.

Strax ilede jeg efter hende. Døren stod paa Klem; uden Støj slap jeg ud og fulgte efter hende i Maaneskinnet, indtil hun havde naaet en i Nærheden liggende Begravelsesplads. Her forsvandt hun. Forsigtig nærmede jeg mig og kigede over Muren. Hvad skulde mine Øjne faa at se! Amine befandt sig i Selskab med en rædselsfuld Ghul [1])! Det maa være Eders

[1]) Ghul (ɔ: Rædsel) er en Personifikation af den natlige Ensomheds Rædsel, og de tænkes derfor særlig at have deres Opholdssted i Ørkener og paa andre ensomme Steder. Undertiden tænkes de ogsaa som en Slags Vampyrer eller Lamier som i den foreliggende Fortælling.

Højhed tilstrækkelig bekjendt, at der under dette Navn forstaas onde Aander, som ved Nattetid vanker om paa Markerne, hvorfra de overfalder Vandringsmanden, dræber og med grusom Lyst fortærer ham; i lige Maade opgraver de Ligene paa Begravelsespladserne for derved at holde deres skrækkelige Maaltider.

Ubeskrivelig var min Rædsel, da jeg saa Amine i Selskab med Ghulen at opgrave et nylig bisat Lig, sønderrive og fortære det paa Randen af Graven. [1]) Under dette forfærdelige Maaltid underholdt de sig ganske gemytlig med hinanden; men jeg stod for langt borte til at høre noget af, hvad de talte om. Efterat de havde endt deres gyselige Maaltid, kastede de Levningerne af Liget igjen ned i Graven og fyldte denne paany med Jord. Men jeg blev ikke, indtil de hermed var færdige; som pidsket af onde Aander ilede jeg igjen hjem, lod Gadedøren blive staaende aaben, smuttede i min Seng og lod, som om jeg sov fast og sikkert. Kort efter kom ogsaa Amine listende, klædte sig af, uden at gjøre Støj, og lagde sig igjen til Sengs, som det syntes, inderlig glad over, at jeg ikke havde mærket noget.

Forestillingen om det skrækkelige Skuespil, hvortil jeg nylig havde været Vidne, og Rædselen for den Kvinde, der for nogle Øjeblikke siden havde taget en saa væsentlig Andel deri og som nu laa ved min Side, forjog for længere Tid Søvnen fra mine Øjne. Endelig faldt jeg dog atter i en urolig Slummer, fuld af skrækkelige Drømme; men ved det første Raab til Morgenbønnen vaagnede jeg, stod op og klædte mig paa, og begav mig hen i Moskeen. Efter Bønnen gik jeg ud af Staden og

---

[1]) At opgrave et nys begravet Lig er under almindelige Forhold en meget let Sag, da Liget ikke er lagt i nogen Kiste; tilmed plejer man at gjøre Graven meget lidet dyb.

tilbragte hele Formiddagen med at spadsere i Haverne og tænke over, hvad jeg skulde gjøre for at vænne min Kone til en anden og menneskeligere Levemaade.

Jeg blev hastig enig med mig selv i at forkaste alle voldsomme Midler; alene med det gode lod der sig udrette noget her, det indsaa jeg vel. Under slige Betragtninger var jeg tilsidst, uden selv at vide det, slaaet ind paa Vejen til mit Hjem, og betraadte Huset, just som det var Spisetid. Amine lod strax Maden bære frem, og vi satte os til Bords. Da hun endnu stedse vedblev at spise Ris Gryn for Gryn, sagde jeg med den størst mulige Skaansel til hende:

»Du véd, Amine, hvor forbauset jeg Dagen efter vort Bryllup blev over at se Dig nyde saa lidet, og paa en Maade, der vistnok vilde have opbragt enhver anden Ægtemand end netop mig. Du véd fremdeles, at jeg alene derved ytrede min Fortrydelse derover, at jeg bad Dig ogsaa at nyde af de øvrige Spiser, der fandtes paa Bordet, og som var tilberedt paa de forskjelligste Maader, for at din Smag kunde blive tilfredsstillet. Siden den Dag har vort Maaltid bestandig været indrettet paa samme Maade, uden for saavidt som der idelig har fundet Afvexling Sted i Spiserne; men mine Forestillinger forblev stedse uden Virkning, og Du har indtil den Dag i Dag hele Tiden givet mig den samme Anledning til Misfornøjelse. Dog alligevel tav jeg, fordi jeg ikke vilde paalægge min Hustru nogen Tvang, endnu mindre tilføje hende nogen Krænkelse.«

Næppe var de sidste Ord udtalt, forend Amine, som mærkede, at jeg havde beluret hende forrige Nat, kom i et skrækkeligt Raseri. Hendes Mund skummede, hendes Ansigt glødede, Øjnene var nærved at springe hende ud af Hovedet. Ubevægelig af Rædsel over dette grufulde Syn, formaaede jeg

ikke at undvige den ondskabsfulde Idræt, som min Kone i det samme fremdrog af sit mørke Indre. Hun greb nemlig en Skaal med Vand, dyppede Fingrene deri, idet hun mumlede nogle mig uforstaaelige Ord, og stænkede mig i Ansigtet. »Elendige«, skreg hun rasende; »modtag Straffen for Din Nysgjerrighed og bliv en Hund!«

Indtil dette Øjeblik havde jeg ikke kjendt Amine som troldkyndig. Men næppe var hine djævelske Ord hende ude af Munden, førend jeg ogsaa saa mig omskabt til en Hund. Af Overraskelse og Gru over denne uhørte Forgjørelse glemte jeg i rette Tid at være betænkt paa min Flugt; derved fik hun Lejlighed til at gribe en Stok og mishandle mig paa saadan Maade, at det endnu i Dag er mig ubegribeligt, hvorledes jeg slap derfra med Livet. Endelig undveg jeg hendes Raseri og slap ud i Gaarden; men ogsaa der blev jeg forfulgt af hende, og kunde med al min Smidighed dog kun undgaa enkelte af hendes grusomme Slag. Men tilsidst blev hun træt af at slaa, dog uden at hendes Hævnsyge endnu var mættet; opbragt over, at hun ikke kunde faa Livet taget af mig, hittede hun paa en ny og endnu føleligere Grusomhed. Hun aabnede nemlig Gadedøren paaklem, med det Forsæt at klemme mig ihjel i Aabningen, naar jeg forsøgte paa at smutte igjennem. Men uagtet jeg var bleven nedværdiget til en Hund, gjennemskuede jeg dog klart hendes fordærvelige Plan. Ligesom der ofte tilligemed den overhængende Fare pludselig fremavles Snille hos os til at undgaa samme, saaledes gik det ogsaa her; jeg passede nemlig mit Snit saa vel, at jeg lykkelig kom ud af Døren, og alene Spidsen af min Hale blev en Smule indeklemt. Af Smerte gjøede og hylede jeg, idet jeg løb ned ad Gaden, og lokkede mig derved nogle andre Hunde paa Halsen

som ynkelig bed mig. [1]) Endelig reddede jeg mig dog ind i Boden hos en Mand, som handlede med kogte Hoveder, Tunger og Fødder af Lam og Beder. Denne Mand tog ogsaa strax i Begyndelsen mit Parti, og hindrede de øvrige Hunde i at fare ind efter mig. Men Bodens Herre hørte til hine i deres religiøse Anskuelser overspændte Mennesker, som anser Hundene for urene Dyr, og ikke kan faa Vand og Sæbe nok, naar de tilfældigvis er kommet i Berørelse med dem. Jeg fandt derfor ikke det Fristed, som jeg havde haabet at finde i den Krog, hvor jeg var krøben sammen. Næppe var mine Forfølgere borte, saa forsøgte Manden alt muligt for igjen at jage mig ud, hvilket dog ikke vilde lykkes for ham. Paa denne Maade tilbragte jeg, lige Stik imod hans Ønske, Natten i hans Bod, og jeg trængte i Sandhed haardt til denne Hvile, for at komme mig noget efter de Mishandlinger, jeg havde lidt ved Amines Haand. Men da Manden den følgende Dag traadte ind i Boden med de friske Varer, som han i Morgenstunden havde indkjøbt paa Torvet, forlod jeg frivillig min Krog, og sluttede mig til de andre Hunde paa Gaden, hvilke Kjødlugten havde forsamlet i Nærheden af Huset, under Forventning af, at der kunde falde en eller anden god Mundfuld af til dem.

Til min store Glæde forekom det mig, som om Manden

---

[1]) Hundene i de orientalske Byer leve i Almindelighed i Flokke, saaledes at hver Plads har sit Kvarter, som de omhyggelig vaage over. Naar en fremmed Hund kommer ind iblandt dem vil den øjeblikkelig blive overfaldet og skambidt. Disse Hunde, som hele Orienten over alle tilhøre en Race, fredes i Reglen, hvor de bidrage til Renlighedstilstanden paa Gaderne ved at fortære al Affald. I Konstantinopel avles disse Hunde i Tusinder; da Englænderne for nogle Aar siden i Kairo udryddede Gedehundene, dræbtes paa en Gang over 4000.

ved Fordelingen af det, han undte os sultne Kreaturer, tog billigt Hensyn til, at jeg slet intet havde faaet at spise, saa længe jeg havde opholdt mig hos ham; der faldt nemlig baade flere og større Stykker i min Lod end i de øvrige Hundes. Da Manden var færdig med Uddelingen, gjorde jeg Mine til igjen at ville begive mig ind i Boden, idet jeg, logrende med Halen, kastede mine bedende Blikke paa ham. Men det vilde han ikke vide af at sige; med Stokken i Haanden traadte han mig saa bestemt i Vejen, at jeg maatte bortfjerne mig.

Et Par Huse længer nede i Gaden standsede jeg udenfor en Bager, der syntes mig at være ved meget bedre Lune end den surmulende Mester med Lammehovederne. Han var netop i Begreb med at spise Frokost, og endskjøndt jeg ikke havde givet noget Tegn fra mig, at jeg var sulten, kastede han et Stykke Brød ud til mig. Førend jeg gav mig i Færd dermed, saa jeg paa ham med Blikke, hvori jeg søgte at lægge saa meget Udtryk, som muligt, idet jeg logrede med Halen for at tilkjendegive ham min Taknemlighed. Hvorvidt han forstod mig, formaar jeg ikke at sige; men han smilede dog i det mindste derved.

Jeg var i Grunden slet ikke sulten; imidlertid tog jeg dog det mig tilkastede Stykke Brød og fortærede det, men temmelig langsomt, ligesom for at antyde, at jeg gjorde det mest for at behage Giveren. Bageren holdt Øje med mig, og der dannede sig en Slags Forstaaelse imellem os, hvis nærmeste Følge var, at han taalte mig i Nærheden af sin Bod. Altsaa slog jeg mig til Ro udenfor Boden, og tog Plads med Ansigtet vendt imod Gaden, hvorved jeg ønskede at antyde saa meget, som at jeg for Øjeblikket alene trængte til min nye bekjendts Naade og Beskyttelse. Han tilstod mig ogsaa begge Dele, ja, kjærtegnede

mig endogsaa, hvoraf jeg med Fortrøstning fattede det Haab, at jeg turde vove at betræde selve Boden. Dette sidste Skridt til en mere end flygtig Forbindelse foretog jeg paa en saadan Maade, at Husherren tydelig maatte kunne mærke, at jeg gjorde det alene under Forudsætningen af hans gunstige Tilladelse. Bageren lagde mig under disse Omstændigheder heller ikke den mindste Hindring i Vejen; ja, han var endogsaa saa god at anvise mig et Sted, hvor jeg kunde gjøre mig det bekvemt uden at være ham i Vejen, og dette Sted betragtede jeg ogsaa som mit, saa længe jeg var hos ham.

I hele denne Tid blev jeg behandlet af ham paa det bedste, hvorfor jeg ogsaa viste mig saa taknemlig og hengiven, som det stod i en Hunds Magt at vise sig. Ingensinde slap jeg Husets Herre af Øjne; saasnart han lavede sig til at gaa ud, var jeg stedse i Hælene paa ham. At denne Vedhængenhed gjorde ham Fornøjelse, mærkede jeg tydelig deraf, at han, naar jeg en enkelt Gang ikke lagde Mærke til, at han vilde forlade Huset, kaldte paa mig med Navnet: »Stumphale«, som han allerede den første Dag af vort Bekjendtskab havde tillagt mig. Paa dette Raab ilede jeg ud paa Gaden, og sprang og løb frem og tilbage foran Døren, indtil han traadte ud deraf. Derpaa ledsagede jeg ham trolig, idet jeg snart var foran, snart bagefter ham, og fra Tid til anden stod stille og saa paa ham for at bevidne ham min Glæde.

Jeg havde allerede været en rum Tid i dette Hus, da en Kone, som kjøbte Brød hos min Herre, blandt andre Mønter gav ham et falsk Pengestykke. Bageren forlangte et andet i Stedet for samme; men Konen paastod, at det var godt og gyldigt. Dog min Herre blev ved sin Paastand, og ytrede: »Skillingen er saa aabenbart falsk, at endogsaa min Hund, der

dog kun er et ufornuftigt Dyr, vil kunne udpege det. Kom hid, Stumphale!« raabte han derpaa, og behændig sprang jeg op paa Regnebordet, hvor Bageren udbredte Pengene for mig. »Er der ikke et falsk Pengestykke derimellem?« spurgte derpaa min Herre videre.

Betænksom undersøgte jeg Pengene, Skilling for Skilling, indtil jeg kom til det falske, hvilket jeg med Bestemthed skjød til Side, idet jeg med Betydning saa paa min Herre, som om jeg vilde sige: »Det er det.«

Da Bageren naturligvis kun for Spøg havde beraabt sig paa min Dom, er det let at forestille sig, til hvilken yderlig Grad han forbausedes ved denne Prøve paa min Forstand og Indsigt. Baade han og Konen var som faldet ned fra Skyerne. Konen maatte imidlertid rykke ud med en anden Skilling, og saasnart hun var borte, spildte min Herre intet Øjeblik, inden han fik kaldt sine Naboer sammen, og med stor Overdrivelse gjort dem bekjendt med sin Hunds vidtudstrakte Talenter. Enhver vilde selv overbevise sig derom, og jeg havde i lang Tid nok at bestille med at udfinde og udsondre falske Pengestykker, som med Flid var blandet imellem gode og ægte. Ogsaa Konen fortalte alle sine bekjendte Eventyret, og Rygtet om den vidunderlige Pengesands, jeg besad, udbredte sig ikke alene i Nabolaget, men ogsaa i hele Kvarteret, ja, tilsidst endog over hele Staden.

Nu fattedes der mig ikke paa Beskjæftigelse hele Dagen, idet jeg maatte aflægge Prøve paa mit Talent for enhver, som kjøbte Brød i min Herres Bod. Ved denne Lejlighed fik han efterhaanden saa mange Kunder, at han næppe kunde tilfredsstille dem alle, og holdt mig højt i Ære som Skaberen af hans Lykke. Men ingen Lykke er uden Misundelse; man begyndte

at efterstræbe hans Skat, og han turde intet Øjeblik slippe mig ud af Øjnene.

En Dag traadte der ogsaa af Nysgjerrighed en Kone ind til os og kjøbte Brød. Min sædvanlige Plads var nu paa Regnebrædtet; Konen kastede sex Pengestykker hen for mig. Der fandtes deriblandt et falsk, hvilket jeg strax betegnede og skjød til Side. »Rigtig,« sagde Konen: »det er det falske; Du har ikke bedraget Dig.« Efterat hun derpaa længe havde betragtet mig, lavede hun sig til at gaa igjen, men gav mig i det samme, uden at Bageren bemærkede det, et Tegn til at følge hende. Saa meget jeg nu end stedse higede efter at vorde befriet fra min sælsomme Forgjørelse, og endskjøndt det faldt mig ind, at Konen maaske havde anet min Ulykke og vidste Raad derimod, lod jeg hende dog gaa sin Vej, og indskrænkede mig til at følge hende med Øjnene. Men saasnart hun var kommen et Par Skridt bort, vendte hun sig og gjentog sin Opfordring, at jeg skulde følge hende. Da betænkte jeg mig ikke længer, men sprang, da min Herre just var beskjæftiget med at rengjøre Ovnen til en ny Bagning, let og ubemærket ned af Regnebrædtet, og løb efter Konen, som tydelig gav mig sin Glæde derover tilkjende.

Da vi havde naaet hendes Hus, aabnede hun Døren, traadte ind, og vendte sig om til mig med de Ord: »Følg kun med! Det skal ikke angre Dig, stakkels Stumphale!« Vi gik op ovenpaa, hvor der i et smukt Værelse sad en ung Pige af en overordentlig Skjønhed og broderede; det var den barmhjertige Kones troldkyndige Datter. Saasnart vi var indenfor, tog den gamle Kone til Orde:

»Her, mit Barn, bringer jeg Dig Bagerens vidt berømte Hund, der saa godt forstaar at skjelne imellem rigtige og falske

Penge. Du véd, at jeg allerede for længe siden ytrede den Formodning, at det maaske kunde være et forhexet Menneske. I Dag fik jeg det Indfald at kjøbe Brød hos hin Bager, og overbevise mig om Sandheden af det, som Folk gjorde et saadant Væsen af. Det er ogsaa lykkedes at lokke Hunden med mig. Hvad mener Du, min Datter? Har jeg haft nogen Grund til min Formodning?«

»Du har ikke anet fejl, kjæreste Moder,« svarede den dejlige, unge Pige, »hvilket jeg snart skal overbevise Dig om.« Med disse Ord stod hun op, tog et Fad med Vand og bestænkede mig dermed, idet hun sagde: »Er Du født som en Hund, saa forbliv, hvad Du er! Har Du derimod en Gang været et Menneske, saa paatag Dig atter din forrige Skikkelse!«

Øjeblikkelig ophævedes Trylleriet, og jeg var igjen et Menneske, som jeg havde været før. Gjennemtrængt og henreven af denne Velgjernings Størrelse, kastede jeg mig for den unge Piges Fødder, kyssede Fligen af hendes Klædebon og sagde: »Jeg føler mig saa dybt greben af Eders exempelløse Godhed imod en fremmed, at jeg beder Eder selv at angive mig, hvorved jeg paa en værdig Maade kan lægge min Taknemlighed for Dagen! Eller betragt mig hellere fra denne samme Stund som Eders Slave, over hvem I har at raade, som Eder tykkes. Men forat I kan vide, hvem I, lig en Engel fra Himlen, har udrevet fra forsmædelig Elendighed og Fortvivlelse, vil jeg i faa Ord fortælle Eder min Historie«.

Jeg fortalte hende altsaa, hvem jeg var, og hvorledes det var gaaet mig siden mit Giftermaal med Amine; til Slutning takkede jeg Moderen for den ubeskrivelige Lykke, som hun havde ført mig i Møde,

»Sidi Numan,« tog den unge Pige til Orde: »I behøver

ikke at gjøre mange Ord af den Forbindtlighed, I tror at være mig skyldig; en god Gjerning lønner stedse sig selv, og jeg er allerede fuldt belønnet ved Eders Glæde. Men hvad Eders Kone angaar, saa har jeg kjendt hende vel før hendes Giftermaal, og har alt længe vist, at hun forstod sig paa Hexeri; vi har nemlig haft den samme Mesterinde i denne farlige Kunst. Senere har vi af og til talt med hinanden i Badet; men eftersom vore Gemytter slet ikke harmonerede med hinanden, afbrød jeg snart al Forbindelse med hende, og undrer mig nu slet ikke over hendes Ondskab. For Eders Vedkommende er det mig dog ingenlunde nok at have hævet Eders Forgjørelse; jeg vil ogsaa hjælpe Eder til at straffe Eders onde Plageaand efter Fortjeneste, idet I nemlig vender tilbage til Eders Hjem og haandhæver den Eder tilkommende Anseelse. Slaa Eder for nogle Øjeblikke til Ro i min Moders Selskab! Jeg skal snart være her igjen.«

Min skjønne Frelserinde traadte ind i et Sideværelse, og jeg benyttede Lejligheden, medens hun var fraværende, til endnu en Gang for Moderen at udtrykke, hvor inderlig forbunden jeg følte mig hende og hendes Datter. Hertil svarede den gamle Kone: »Min Datter er, som I ser, ligesaa erfaren i Hexeri som Amine; men hun gjør af disse sine Evner en saa god Brug, at I sikkerlig vilde forbauses ved at faa at høre, hvor mange Velgjerninger hun udspreder omkring sig ved Hjælp af sin hemmelige Videnskab«. Næppe havde hun begyndt at fortælle mig nogle af de Underværker, hvortil hun selv havde været Vidne, førend hendes Datter igjen traadte ind med en Flaske i Haanden, og tiltalte mig paa følgende Maade:

»Sidi Numan, jeg har af mine Bøger set, at Eders Kone for Øjeblikket ej er hjemme, men snart vil vende tilbage til sin

Bolig. Disse udsiger endvidere, at hun for Eders Tjenerskab fremhykler den største Sorg og Uro, og har bildt det ind, at der ved Middagsbordet var rundet Eder en Forretning i Hu, som havde nødt Eder til strax at forlade Hjemmet. I havde derved ladet Husdøren staa aaben efter Eder, og en Hund havde benyttet Lejligheden til at smutte ind i Spisesalen, hvorfra hun havde udjaget den med dygtige Stokkeprygl. — Vend derfor uden Tidsspilde hjem med denne Flaske, og vent i Eders Værelse, indtil Amine kommer tilbage! Naar I faar Øje paa hende, da gaa hende strax i Møde ud i Gaarden. Hun vil blive heftig forskrækket ved det uventede Syn af Eder i egen Person, vige sky tilbage og forsøge paa at flygte. Men da bestænker I hende med Vandet af denne Flaske, og udtaler dristig disse Ord: »Modtag Lønnen for din Ondskab!« Virkningen deraf vil I snart faa at se.«

Jeg mærkede mig nøje disse Ord, og da der intet længer holdt mig tilbage, tog jeg Afsked fra mine tvende Velgjørerinder, den unge og den gamle, under levende Bevidnelser af min evige Taknemlighed.

Alting kom virkelig ganske saaledes, som den unge Pige havde forudsagt. Amine gav et højt Skrig fra sig, saasnart hun fik mig at se, og vendte sig for at fly; men jeg stænkede øjeblikkelig Vand paa hende af Flasken og udtalte de mig indpræntede Ord. I samme Øjeblik blev min uværdige Kone forvandlet til en dejlig Hoppe; »dette er den samme, som Eders Højhed saa i Gaar.«

Strax greb jeg fat i den overraskede og førte hende, uagtet alt hvad hun stred imod, ved Manken ind i min Stald. Her lagde jeg en Grime paa hende, bandt hende fast under de bitreste Bebrejdelser af hendes Ondskab, og pidskede hende saa

længe jeg kunde røre mig; da maatte jeg af Nødvendighed holde op med Tugtelsen, men lovede hellig mig selv, at Afskummet hver eneste Dag skulde komme til at undgjælde paa samme Maade.

»Hersker over de Troende,« saaledes sluttede Sidi Numan sin Fortælling, »jeg nærer det Haab, at I ingenlunde vil misbillige min Adfærd, men meget mere indrømme, at denne onde og farlige Kvinde er bleven behandlet langt mildere, end hun egentlig fortjener.«

»Det er vistnok en forunderlig Historie,« bemærkede Harun al Rashid, da Sidi Numan havde fortalt tilende, »og din Kones Ondskab lader sig ikke undskylde. Heller ikke just fordømmer jeg den Maade, hvorpaa Du hidtil har tugtet hende: men jeg giver Dig at betænke, hvor stor i og for sig den Straf er, at se sig nedværdiget til et Dyr, og mit Ønske er, at Du lader Dig nøje med den Bod, som heri er hende paalagt. Ja, jeg vilde endog befale Dig, af den troldkyndige Pige at fordre hendes Forgjørelse løst, hvis jeg ikke frygtede for, at der deraf skulde times Dig noget endnu værre, end Amine første Gang gjorde ved Dig. I alt Fald er det mit Raad til Dig, at Du hos den unge og dejlige, tillige gode Tryllerske søger Erstatning for, hvad Du har maattet lide af den onde.

Khalifen vendte sig nu til den tredie af dem, som Djafar havde befalet at fremstille sig for ham, og tog til Orde:

»Khodjah Hassan, da jeg i Gaar gik forbi dit Hus, forekom det mig saa prægtigt, at jeg gjærne gad vide, hvem det

tilhørte, og jeg erfarede da, at Du havde ladet det bygge, efter at Du tidligere havde drevet et Haandværk, som ikke kunde ernære Dig. Man fortalte mig tillige, at Du gjorde en god Brug af dine Rigdomme, og dine Naboer havde alene fordelagtigt at sige om Dig. Alt dette glæder mig; men jeg er falden paa den Tanke, at Forsynet ad overordentlige Veje har velsignet Dig, og det er i denne Henseende, jeg ønsker at indhente Oplysninger fra din egen Mund. Vær altsaa ganske aabenhjertig imod mig. at jeg med desto større Grund kan glæde mig over din Lykke! Men for at fjerne enhver Mistro, som Du muligen kunde have til mine Hensigter, tilsiger jeg Dig forud min naadige Beskyttelse og fuld Ret til ubeskaaren at nyde din Lykke.«

Efter Khalifens Forsikringer kastede Khodjah Hassan sig ned for Tronen og tog til Orde, saasnart han atter havde rejst sig:

»Hersker over de Troende, enhver anden, hvis Samvittighed var mindre ren end min, vilde være bleven forfærdet over Budskabet om at skulle træde frem for Khalifens Aasyn. Da jeg imidlertid stedse kun har næret et ærbødigt Sindelag mod Eder, og aldrig har forbrudt mig hverken imod Eder eller Lovene, havde jeg ikke anden Frygt end den, ikke at kunne taale Glandsen af Eders Magt og Højhed. Det almindelig udbredte Sagn om Eders Godhed og Naade skjænkede mig imidlertid Beroligelse, og jeg blev overbevist om, at I selv vilde indgyde mig Mod til at give Eder de forlangte Oplysninger. Dette har Eders Højhed ogsaa nylig gjort, idet I tilsagde mig Eders mægtige Beskyttelse, endog førend I vidste, om jeg ogsaa fortjente den. Men Allah være lovet, jeg er overbevist om, at I vil bevare dette naadige, mig over al Maade dyrebare

Sindelag, naar jeg, Eders Bud lydig, har fortalt Eder mine Eventyr.«

Ved denne lige saa artige som værdige Tiltale sikrede Hassan sig Khalifens Velvillie. Efter nogle Øjeblikke at have overvejet, hvad han havde at sige, begyndte han paa følgende Maade:

Khodjah Hassan Ahabbal's Historie.

»Hersker over de Troende, for bedre at gjøre Rede for, hvorledes jeg er kommen til min store Formue, maa jeg først tale om to Venner, jeg har. De er Borgere af denne Stad og endnu levende og kan bevidne Rigtigheden af mine Udsagn. Dem skylder jeg, næst Allah, den første Kilde til alt godt, hele min Lykke.

Dissse to Venner hedder Saadi og Saad. Saadi er mægtig og rig, og har stedse hyldet den Anskuelse, at der ikke gives nogen Lykke i denne Verden uden en saa stor Formue, at man kan leve fuldkommen uafhængig deraf. Saad derimod er af en anden Mening. Vel indrømmer han, at man til Lykke maa være i Besiddelse af saa meget, som man behøver for at leve, men paastaar tillige, at forresten Dyden alene maa udgjøre Menneskenes Lykke, uden anden Sammenhæng med denne Verdens Goder, end for saavidt som disse er Fornødenhed eller tjene til at afhjælpe andres Trang i Forhold til Personens Stilling og Vilkaar. Saad lever selv meget lykkelig og tilfreds under saadanne Betingelser. Uagtet nu Saadi i materiel Forstand er langt rigere end han, bestaar der dog et inderligt Venskab imellem begge, og hverken Rang eller Rigdom formaar at sætte Splid imellem dem. Naar undtages hint eneste Punkt, hvori de

stedse er uenige, har de endnu aldrig haft nogen Strid med hinanden og vil sandsynligvis heller aldrig faa nogen.

Da deres Underholdning en Dag ganske tilfældigvis atter drejede sig hen paa dette Emne, paastod Saadi, at de fattige blot af den Aarsag var fattige, at de enten var født saaledes, eller selv havde forødt deres Formue, eller mistet den ved uforudsete Uheld. De er blot fattige,« vedblev han, »fordi de aldrig har kunnet samle saa mange Penge, at de ved Driftighed har kunnet arbejde sig op af Usselheden. Hvis de blot en Gang kunde bringe det saa vidt, saa tror jeg, at de ikke alene vilde blive velhavende, men med Tiden ogsaa rige.«

Heri kunde Saad ikke give sin Ven Ret og sagde: »Dit herved givne Middel til at gjøre en fattig rig synes mig endda ikke saa sikkert. Jeg for min Del tror, at en fattig Stakkel med samme Sandsynlighed kan blive rig paa enhver anden ganske tilfældig Maade. Man gjør ofte ved det blotte Tilfælde større Lykke, end med Dynger af Guld, som Du mener, — saa klogt man end bærer sig ad for at mangfoldiggjøre sin Formue.«

Saadi rystede paa Hovedet og svarede: »Nu vel da, for at gjøre et Forsøg paa at overbevise Dig om det rigtige i mine Anskuelser, vil jeg anvende en efter vort eget Skjøn tilstrækkelig stor Sum paa en af hine Haandværkere, som, fattige fra Fødselen af, ikke har mere end af Haanden og i Munden. Lykkes det mig ikke at tilvejebringe Bevis for min Paastand paa denne Maade, saa er Raden til Dig at forsøge det paa din Maner.«

Nogle Dage senere kom de to Venner paa en Spadseretur igjennem det Kvarter af Staden, hvor jeg drev mit Haandværk som Rebslager. Min Paaklædning og hele min Indretning lod

tydelig min Fattigdom skinne igjennem. Derved erindrede Saad sig sin Ven Saadi's Forslag og tog til Orde:

»Hvis Du ikke har opgivet det Forsæt, Du nylig fattede, Saadi, saa er her en Mand,« — i det samme pegede han paa mig — »som jeg længe har set drive sit Haandværk, uden at komme videre, end han er. Jeg véd, at han fortjener din Veldædighed, og er følgelig en i alle Henseender passende Person til at anstille Forsøget paa.«

»Jeg har hverken opgivet eller glemt mit Forsæt,« svarede Saadi. »Beviset herfor er, at jeg bærer den til Forsøget fornødne Pengesum hos mig, alene ventende paa en Lejlighed til i din Nærværelse at bringe min Plan til Udførelse.«

De to Venner kom hen imod mig, og da jeg saa, at de havde i Sinde at tale med mig, holdt jeg op med mit Arbejde. De hilste mig, og Saadi spurgte derpaa om mit Navn.

»Herre,« sagde jeg, efter at have gjengjældt Hilsenen, »jeg hedder Hassan, og er desuden paa Grund af mit Haandværk almindelig bekjendt under Tilnavnet Ahabbal.«

»Hassan,« vedblev Saadi, »saasom ethvert Haandværk ernærer sin Mester, maa dette vistnok ogsaa være Tilfældet med Eder, og jeg undrer mig kun over, at I ikke efterhaanden har faaet saa meget tilovers, at I kunde udvide Eders Haandværk.«

»Herre,« svarede jeg, »Eders Forundring vil aldeles forsvinde, naar jeg forklarer Eder, at hele min Fortjeneste fra Morgen tidlig til Aften silde næppe er tilstrækkelig til at mætte min Familie med Brød og Bælgfrugter. Jeg har en Kone og fem smaa Børn; der hører meget til, og Husholdningen maa være saa indskrænket, som den vil, bliver der dog stedse utallige Fornødenheder at anskaffe. Med alt dette er vi dog tilfreds, og takker Allah for det nøjsomme Sind, der intet lader

os savne, saalænge vi blot har vort daglige Brød, og ikke behøver at falde andre besværlige for at faa det.«

»Denne Forklaring er aldeles fyldestgjørende,« ytrede Saadi, »og jeg undrer mig ikke længere over Eders Fattigdom. Men hvis jeg nu forærede Eder to hundrede Guldstykker, tror I da, at I ved Hjælp af denne Sum i en kort Tid vil kunne blive i det mindste ligesaa rig som de første Mestre i Eders Haandværk?«

»Herre,« svarede jeg, »I ser mig altfor agtværdig ud til, at jeg skulde antage, at I drev en grusom Spøg med mig. Eders Tilbud maa vel følgelig være alvorlig ment. Jeg drister mig derfor til at erklære Eder, at en meget mindre Sum vilde være tilstrækkelig for mig, til ikke at blive ligesaa rig som de første i mit Haandværk, men til at ethverve mig større Formue, end de alle tilsammen besidder i denne Stad, saa stor og folkerig den end er.«

Den ædle Saadi beviste paa Stedet, at han havde talt i Alvor, tog en Pung frem og trykkede mig den i Haanden, idet han sagde:

»Modtag her to hundrede Guldstykker, og Allah give sin Velsignelse dertil, saa at Du drager den Nytte af Pengene, som Du venter Dig! Det vilde berede mig og min Ven en stor Glæde, hvis denne Sum maatte bidrage til at forbedre dine Omstændigheder.«

Jeg skjød Pungen ind i Barmen, men formaaede for Rørelse ikke at finde Ord til at tolke min Taknemlighed. Uvilkaarlig udstrakte jeg Haanden efter Sømmen paa min Velgjørers Klædebon for at kysse det; men han drog sig tilbage og fjernede sig hastig tilligemed sin Ven.

Imedens jeg endnu efter deres Bortgang igjen begyndte og

fortsatte mit Arbejde, gav jeg mig først og fremmest til at overveje, hvor jeg skulde opbevare Pungen; mit fattige Hus indesluttede nemlig hverken Kiste eller Skab, overhovedet nogetsomhelst sikkert Sted, hvor Pungen kunde gjemmes, uden at jeg behøvede at frygte altfor meget ængstelig for en Opdagelse. Da jeg nu, som alle andre fattige Stakler, plejede at skjule min Smule Penge i min Turban, saa gik jeg i min Forlegenhed hjem fra Arbejdet, idet jeg for mine Kammerater foregav, at jeg vilde bringe noget i Orden ved min Turban.

Som jeg havde ventet og ønsket, traf jeg hverken min Kone eller mine Børn hjemme. Uden Opsættelse gav jeg mig altsaa til det vigtige Arbejde at skjule min Rigdom. Ti Guldstykker tog jeg fra, for deraf at bestride de nærmeste og mest paatrængende Udgifter; de øvrige hundrede og halvfemsindstyve anbragte jeg saa snildt imellem Folderne af Turbanklædet, at det var umuligt for nogen at se nogen Forandring paa det smudsige, værdiløse Stykke. Endnu samme Dag indkjøbte jeg mig et dygtigt Forraad af Hamp, og da der i lang Tid ikke var kommen Kjød paa vort Bord, anvendte jeg nogle Skillinger paa en god Bedesteg til vort Aftensmaaltid.

Da jeg fuld af Glæde bar Kjødet hjem, slog pludselig en forsulten Glente ned derpaa. Jeg havde begge Hænder fulde, og kunde derfor ikke værge mig imod den; imidlertid holdt jeg fast paa Kjødet af alle Kræfter, for at den ikke skulde rive det fra mig. Men Rovfuglen vilde ikke give Slip paa, hvad den ansaa for sit retmæssige Bytte; vi brødes med hinanden op og ned, ind og ud, og under den stærke Bevægelse faldt Turbanen mig ulykkeligvis af Hovedet. Øjeblikkelig gav Glenten Slip paa Kjødet, slog sine Klør i Turbanen og fløj bort dermed, inden jeg kunde lægge mig derimellem. Ved dette

Syn brød jeg ud i et forfærdeligt Skrig, saa at alle Folk, der var i Nærheden, forskrækket for sammen og stemmede i med i Skriget, eftersom disse Rovfugle derved undertiden lader sig skræmme til igjen at lade deres Bytte fare. Men denne Glente var os for klog, og holdt fast paa, hvad den havde; snart havde jeg ganske tabt den af Syne tilligemed min Turban og mine Penge.

Dybt nedslaaet over dette Tab vendte jeg tilbage til mit Hjem. Først og fremmest maatte jeg kjøbe en ny Turban, hvorved der atter gik noget i Løbet af de ti Guldstykker, som jeg havde taget ud af Pungen. Det, jeg saaledes beholdt tilbage, var langtfra tilstrækkeligt til Virkeliggjørelsen af de skjønne Forhaabninger, jeg havde næret. Mest af alt nagede mig dog den Tanke, at min ædelmodige Velgjører havde faaer Aarsag til at angre sin Gavmildhed imod mig, der maatte synes ham anbragt paa fuldkommen urette Sted. Jeg kunde jo rigtignok fortælle ham min Ulykke, som den var, og derved forsøge paa at rense mig i hans Øjne; men det hele var saa lidet sandsynligt, at det snarere endmere maatte opbringe ham som en skamløs Usandhed, end forsone ham som en simpel Retfærdiggjørelse.

Imidlertid forskaffede jeg dog, saa længe de ti Guldstykker varede, mig selv og min Familie bedre Kaar og blidere Dage; men saasnart disse Penge var sluppet op, sank jeg atter tilbage i min tidligere Elendighed, uden at øjne nogen Mulighed til at arbejde mig op deraf. Alligevel knurrede jeg ingenlunde mod Gud, men sagde: »Allah har blot villet prøve mig, idet han skjænkede mig Formue, da jeg allermindst ventede det. Han berøvede mig den ogsaa næsten øjeblikkelig igjen, alene fordi det saaledes behagede ham, og jeg har intet andet tilovers end

at prise ham, ligesom jeg hidtil har priset ham for alle de Velgjerninger, han har ladet tilflyde mig. Hans almægtige Villie ske!«

Af slige Betragtninger var jeg selv opfyldt, medens min Kone viste sig utrøstelig over det uhyre Tab, vi havde lidt. Hun var nemlig bleven indviet i Sagen, saasnart Ulykken var sket. Ogsaa til mine Naboer havde jeg uforvarende ladet nogle Ord falde om de hundrede og halvfemsindssyve Guldstykker, som jeg havde mistet tilligemed Turbanen; men her blev jeg udlet baade af ung og gammel, eftersom enhver kjendte den dybe Armod, hvori jeg levede.

Omtrent sex Maaneder efter at Glenten var fløjen bort med mine Penge, kom de to Venner paa deres Spadseretur atter en Gang i Nærheden af min Bolig. Saad kom derved til at tænke paa mig, og sagde til Saadi: »Her er vi i Nærheden af Hassan Ahabbals Bolig; lad os dog se efter, om de to hundrede Guldstykker, som Du gav ham, har bragt ham i det mindste i noget bedre Omstændigheder end dem, hvori vi traf ham første Gang!«

Hertil fandtes Saadi villig, og de to Venner drejede ind i den af mig beboede Gyde. Saad fik fra det fjerne først Øje paa mig, og ytrede for Saadi: »Det forekommer mig dog næsten, som om Du hoverer altfor tidlig, min Ven. Hist staar Hassan Ahabbal; men jeg iagttager ikke den allermindste Forandring hos ham undtagen den, at han bærer en mindre daarlig Turban. Prøv selv, om jeg ikke har Ret!«

Saadi maatte nødvendigvis, da han kom nærmere, gjøre aldeles den samme Erfaring, min Person vedkommende; men han var saa lidet i Stand til at forklare sig dette Særsyn, at

han blev staaende foran mig ganske stum af Forundring. Følgelig blev det Saad, der først tiltalte mig, idet han efter den sædvanlige Hilsen ytrede:

»Nu, Hassan, vi spørger slet ikke om, hvorledes det er gaaet Eder, siden vi sidst saas; thi ved Hjælp af de to hundrede Guldstykker maa Eders Omstændigheder naturligvis have bedret sig ganske overordentlig.«

»Ædle Herrer,« svarede jeg, henvendt til begge, »med levende Smerte maa jeg tilstaa, at Eders Ønsker og Forhaabninger ligesaa lidt som mine egne er gaaet i Opfyldelse, hvor meget vi end begge havde Grund til at vente det. I vil næppe fæste Lid til den exempelløse Ulykke, der har kastet sig i Vejen for Eders gode Hensigter; alligevel forsikrer jeg Eder som en ærlig Mand, at intet er sandere, end hvad jeg nu vil fortælle Eder.« Derpaa fortalte jeg dem alt saaledes, som jeg nylig havde den Ære at fortælle Eders Højhed det. Men Saadi vilde intet vide deraf at sige, og ytrede:

»I vil kun have os tilbedste, min gode Hassan! Hvad I der opvarter os med, er rent utroligt. Glenterne bryder sig ikke om slige Sager som Turbaner, men søger alene Gjenstande, hvorpaa de kan tilfredsstille deres glubende Hunger. Men Du er ikke et Haar bedre end alle andre af din Stand. Har de en overordentlig Vinding, eller bliver der dem beskjæret en uventet Lykke, saa lader de Arbejdet ligge, slaar sig løs og lever lystig, saalænge Pengene varer. Naar Pungen saa er tom, synker de igjen tilbage i deres tidligere Usselhed, og bliver ene og alene siddende deri, fordi de saaledes fortjener det, og har vist sig de modtagne Velgjerninger uværdige.«

Hertil svarede jeg: »Herre, villig taaler jeg disse og endnu haardere Bebrejdelser, hvilke I kan gjøre mig, eftersom I

er min Velgjører, og jeg føler med mig selv, at jeg ikke har vist mig Eders Godhed uværdig. Begivenheden er her i Kvarteret saa almindelig bekjendt, at ethvert Barn véd at tale derom.«

Saad tog mit Parti og fortalte sin Ven saa mange ikke mindre overraskende Historier om Glenter, at denne tilsidst tog sin Pung frem og paany tiltalte mig to hundrede Guldstykker, hvilke jeg, i Mangel af en Pung, puttede ind paa Brystet.

»Hassan,« sagde han til mig, da han var færdig med at tælle Pengene, »jeg vil anvende endnu denne Pengesum paa Dig; men gjem den vel, at Du ikke igjen skal miste den, og bær Dig overhovedet saaledes ad, at Du ikke igjen gaar glip af den Lykke, som allerede den tidligere skulde have forskaffet Dig!«

Jeg forsikrede den ædle Saadi, at min Forpligtelse til ham for denne anden Foræring var saa meget større, som jeg efter det, der var mødt mig, hverken havde kunnet vente eller havde fortjent slig fornyet Godhed fra hans Side, og lovede ham dyrt og hellig, at jeg skulde gjøre alt, hvad der stod i min Magt, for at følge hans gode Raad. — Jeg vilde sige endnu mere; men Saadi bød mig tie, og fjernede sig tilligemed sin Ven.

Saasnart de var borte, forlod jeg mit Arbejde, og begav mig hjem til min Bolig, hvor jeg hverken fandt min Kone eller mine Børn. Dette forekom mig netop at træffe sig meget belejligt. Jeg tog mine Penge frem, puttede ti Guldstykker af de to hundrede til Side, og bandt de øvrige sammen i et Tørklæde, hvilket jeg efter moden Overvejelse gjemte paa Bunden af en stor Lerkrukke, fuld af Klid, som stod og i umindelige Tider havde staaet i en Krog. Her skulde det ikke lettelig falde nogen ind at søge efter Penge. Strax efter kom min

Kone hjem. Da jeg kun havde en ringe Del Hamp i Huset, sagde jeg til hende, at jeg vilde gaa hen at indkjøbe nogen, men omtalte ikke med et eneste Ord de to Venner og deres Gave.

Men nu skulde det netop træffe sig, at der i min Fraværelse kom et Menneske, der solgte Vadskeler, som Fruentimmerne bruger det i Badet, og udraabte sine Varer. Da min Kone netop trængte til noget, lod hun Manden komme ind i Huset; men da hun ingen Penge havde, tilbød hun ham Krukken med Klid i Bytte. Snart blev de enige; min Kone fik Vadskeler, og Manden gik bort med Klidkrukken, hvori mine hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker var.

Kort efter kom jeg tilbage, belæsset med Hamp som et Muldyr, og bagefter mig fulgte fem ligesaa svært belæssede Lastdragere. Efterat jeg havde lagt Hampen ind i et dertil bestemt Træskur og affærdiget Dragerne, udhvilede jeg mig en Smule efter Anstrengelsen. Som jeg saaledes sad, faldt det mig ind at se mig om efter Klidkrukken; — den var intet Steds til at øjne! — Ikke formaar jeg at skildre Eders Højhed min Forbauselse og Forfærdelse, ligesaa lidt overhovedet, hvad der i dette Øjeblik foregik i mig!

Saasnart jeg atter havde samlet mig lidet, spurgte jeg hastig min Kone, hvor Krukken var bleven af; uden mindste Anelse af ondt fortalte hun mig sin Handel som en Sag, hvorved hun troede ikke at have haft ringe Fordel.

»Ulyksalige Kvinde,« udraabte jeg, »Du véd ikke, hvilken Elendighed Du ved denne Handel har beredt mig, Dig selv og vore Børn! Ak, nu er vi da ødelagt for bestandig! Du troede blot at sælge Klid, og har gjort Vadskelershandleren hundrede

og halvfemsindstyve Guldstykker rigere, hvormed den ædle Saadi anden Gang i sin Vens Nærværelse havde velsignet mig!«

Min Kone var nærved at fortvivle, saasnart hun havde erfaret, hvilken Ulykke hun i sin Uvidenhed havde anstiftet. Hun jamrede sig, slog sig for Brystet, afrev sig Haarene og sønderrev sine Klæder. »Jeg elendige!« udraabte hun, »fortjener jeg vel efter saadant forfærdeligt Misgreb længer at leve? Hvor skal jeg opspore denne omvandrende Kræmmer, som jeg i Dag for første Gang saa for mine Øjne, og maaske aldrig mere faar at se? — Ak, kjære Mand,« vedblev hun, »Du har gjort stor Uret ved at gaa saa hemmelig til Værks i saadan vigtig Sag! Ulykken vilde ikke være sket, naar Du blot havde gjort mig delagtig i din Hemmelighed!«

Jeg vil forskaane Eders Højhed for en Gjentagelse af alt det, som Smerten ved denne Lejlighed indgav min gode Kone I véd jo selv, hvor snakkesalige Kvinderne er, især i Ulykken.

»Hold Maade med din Heftighed, kjære Kone!« sagde jeg, »Du betænker ikke, at din Hulken og Skrigen vil hidkalde alle Naboerne, som ingenlunde behøver at erfare vort Uheld, eftersom det kun vilde fremkalde deres Spot over vor Enfoldighed. Det bedste er, i Stilhed og taalmodig at bære vor Ulykke, og prise Allah for, at han af de to hundrede Guldstykker dog i det mindste har ladet os beholde ti, som, efter den Maade, hvorpaa jeg har anvendt dem, dog altid vil bidrage noget til at forbedre vore Kaar.«

Men saa forstandige og indlysende end mine Grunde var, vilde min Kone dog ikke strax føje sig derefter. Tiden, som mildner selv de største, og, som det synes, endog ulægelige Onder, bevirkede, at hun dog endelig atter gav sig tilfreds. Vi trøstede hinanden, saa godt vi kunde, og føjede os taalmodig i

vor Skjæbne; alene den Tanke foruroligede mig nu og da, hvorledes jeg skulde bestaa for den ædle Saadi, naar han en Gang atter indfandt sig for at kræve mig til Regnskab for Anvendelsen af de nye to hundrede Guldstykker.

Det varede imidlertid denne Gang meget længe, inden de to Venner igjen indfandt sig hos mig. Vel havde Saad ofte erindret Saadi derom; men denne havde idelig opsat Besøget. »Jo længer vi venter,« sagde han, »desto rigere vil Hassan være bleven, og desto større Glæde vil jeg have af min Velgjerning.« Men Saad var uforandret af en ganske anden Mening angaaende Virkningen af sin Vens Godgjørenhed. »Du tænker altsaa,« sagde han, »at Hassan denne Gang har anvendt din Gave bedre? Smigre Dig ikke altfor meget med dette Haab, for at ikke din Ærgrelse, naar Haabet slaar fejl, skal vorde altfor stor!«

»O,« svarede Saadi, »det sker ikke hver Dag, at en Glente røver en Turban! Desuden vil Hassan ogsaa være bleven forsigtigere.«

»Men hvo kan vide,« indvendte Saad, »hvilket andet Uheld der kan være mødt ham! Jeg beder Dig endnu en Gang om at holde Maade med din glædelige Forventning; Du maa i det mindste være ligesaa fattet paa Hassans Ulykke som paa hans Lykke. Ærlig talt, jeg har en lille Anelse om, at det vil lykkes mig bedre end Dig at vise, hvorledes en fattig Djævel kommer op af Armodens og Elendighedens Uføre.«

En Dag endelig, da Saad atter længe havde disputeret med sin Ven over denne Gjenstand, ytrede Saadi: »Lad det nu hermed være godt; jeg vil endnu i Dag skaffe mig Underretning om Sagernes virkelige Stilling. Det er netop nu Tid

til at spadsere; lad os ikke opsætte noget Øjeblik længer, men forvisse os om, hvem af os der har vundet Væddemaalet!«

De to Venner begav sig altsaa paa Vejen hen til mig. Saasnart jeg i det fjerne fik Øje paa dem, blev jeg saa forskrækket, at jeg heller havde ladet mit Arbejde i Stikken og var løben min Vej. Imidlertid blev jeg dog og lod, som om jeg ikke bemærkede dem, indtil de stod tæt foran mig og hilste mig. Men jeg slog strax igjen Øjnene ned, og gav mig til udførlig at fortælle dem mit sidste Uheld, idet jeg stræbte at gjøre dem begribeligt, hvorfor jeg endnu var ligesaa trængende som nogensinde forhen. »Vel kan I indvende,« sagde jeg tilsidst, »at jeg havde kunnet finde et bedre Gjemmested for mine Penge end en Klidkrukke. Men allerede i flere Aar havde Karret staaet urørt paa sin Plads til dette Brug, og saa ofte det var fuldt, og min Kone solgte Kliden, blev Karret stedse tilbage. Kunde jeg altsaa vel forudse dette Tilfælde med den omvandrende Kræmmer? Rigtignok kan I indvende, at jeg skulde have gjort min Kone delagtig i Hemmeligheden; men som kloge Mænd maa I selv indse det mislige i slig Fortrolighed. Kvinderne formaar nu en Gang ikke at holde tæt. Men spørger I mig, hvorfor jeg ikke skjulte Pengene paa et andet Sted, — hvo indestaar mig da for, at de der vilde have været mere sikkert forvaret? »Herre,« vedblev jeg, henvendt til Saadi: »Allah vilde i sin uransagelige Visdom ikke, at Eders ædle Gavmildhed skulde vorde mig til Velsignelse. Min Lod er det nu en Gang at være fattig og ikke rig. Men derfor er jeg Eder dog ligesaa taknemlig, som om Eders Godhed havde haft de attraaede Følger.«

»Hassan,« svarede Saadi, »om jeg endogsaa kunde bekvemme mig til at tro, at alt dette forholder sig, som Du siger,

og at Du ved din Historie om Klidkrukken ikke blot har villet tildække din Ødselhed eller en forrykt Husholdning, saa vilde jeg dog vel vogte mig for at gjøre mere for Dig, og haardnakket vedblive med Forsøg, som tilsidst maatte ruinere mig selv. Jeg ærgrer mig ikke over Tabet af de fire hundrede Guldstykker, hvormed jeg havde tænkt at udrive Dig af Elendigheden, men beklager kun, at jeg dermed ikke henvendte mig til en anden, som maaske vilde have draget større Nytte deraf. »Saad,« vedblev han derpaa, henvendt til sin Ven, »Du kan forøvrigt af disse mine Ord mærke Dig, at jeg endnu ikke ganske har givet Spillet tabt imod Dig. Det staar nu til Dig, ved et Forsøg at bevise din saa længe imod mig forfægtede Paastand. — Bevis mig nemlig, at der foruden Penge gives endnu andre Midler til at gjøre en fattig Mands Lykke i den Betydning, som vi mener det, og lad Hassan være den, hvorpaa Du gjør din Prøve! Hvad Du saa end har i Sinde at give ham, kan jeg dog ikke faa i mit Hoved, at han derved skulde blive rigere end ved Hjælp af mine fire hundrede Guldstykker.«

»Du lagde Mærke til,« svarede Saad, idet han viste sin Ven et Stykke Bly, »at jeg tog dette Stykke Bly op fra Vejen; det vil jeg give Hassan, og vi faar at se, hvad det vil indbringe ham.«

Saadi gav sig til at le højt og raabte: »Et Stykke Bly! Hvad kan det vel indbringe ham mere end en lumpen Skilling, og hvad skal han kunne udrette med en Skilling?«

Dog Saad lod sig ikke forstyrre, men overgav mig Blyet med de Ord: »Lad Du kun Saadi længe nok le, og tag trøstig imod min Gave! Jeg er vis paa, at vi en Gang vil faa store Ting at høre om den Lykke, som den har bragt Dig.«

Endskjøndt jeg nu ikke kunde tro andet, end at Saad

vilde drive Spøg med mig, tog jeg dog med Tak imod Blyet, og stak det til mig for at føje den ædle Giver. De to Venner fortsatte derpaa deres Spadseregang, og jeg gik igjen til mit Arbejde, hvorved jeg snart aldeles glemte den nye Foræring, jeg havde modtaget. Først om Aftenen, da jeg klædte mig af, og Blyet faldt fra mig paa Gulvet, kom jeg til at tænke derpaa, og lagde det paa det første det bedste Sted, der frembød sig.

Men samme Nat bemærkede en af mine Naboer, som var Fisker, da han gjorde sine Næt i Stand, at der et Steds fattedes et Stykke Bly. Til at kjøbe noget var det for silde, og dog maatte han to Timer før Solopgang ud paa Fiskefangst, hvis han den følgende Dag vilde have noget at leve af med sin Familie. Han meddelte sin Kone den ærgerlige Mangel, og bad hende, om muligt, i Nabolauget at opdrive et lille Stykke Bly.

Konen gik forgjæves paa begge Sider af Gaden fra Hus til Hus. Da hun berettede sin Mand dette daarlige Udfald af sine Bestræbelser, nævnte han hende flere Naboer, med det Spørgsmaal, om hun ogsaa havde været hos dem. Konen svarede ja til alt. Endelig spurgte han: »Men har Du ogsaa været hos Hassan Ahabbal?« — »Nej;« svarede hun, »han bor for afsides, og desuden véd jeg af Erfaring, at man kun da skal henvende sig til ham, naar man intet har behov.«

»Snik, Snak,« svarede Manden, »maaske finder Du denne Gang netop hos ham, hvad Du søger! Men Du var for doven til at gaa saa langt. Gaa nu strax; jeg forlanger det udtrykkelig!«

Fiskerkonen gav sig knurrende paa Vejen, indfandt sig

ved min Dør og bankede paa. Jeg vaagnede ved Larmen, og spurgte, hvem der var ude: »Hassan,« svarede Konens mig vel bekjendte Stemme, »min Mand savner et lille Stykke Bly til sit Næt; har I noget, saa vær saa god at lade os faa det!«

Paa Øjeblikket faldt det Stykke Bly mig ind, som jeg havde faaet af Saad. Jeg tilraabte Nabokonen, at jeg netop havde et Stykke, og at min Kone strax skulde fly hende det. Imidlertid var min Kone ogsaa bleven vaagen; hun stod op, fandt Blyet paa det af mig betegnede Sted, og rakte det ud til Fiskerkonen, der blev saa glad derover, at hun sagde: »Naboerske, I gjør os dermed saa stor en Tjeneste, at jeg lover Eder alle de Fisk, som min Mand faar i sit første Dræt. I kan forlade Eder paa, at han vil holde, hvad jeg lover!«

I Virkeligheden gjorde Fiskeren i sin Glæde over ganske imod Forventning dog tilsidst at have faaet, hvad han manglede, sin Kones Løfte til sit, gjorde sit Net fuldkommen færdigt, og gik, som sædvanlig, to Timer før Solopgang ud paa Fiskefangst.

Ved det første Kast fangede han kun en eneste Fisk, der imidlertid var over en Alen lang og forholdsvis tyk. Derpaa gjorde han endnu andre heldige Dræt; men ikke en eneste Fisk kunde i Størrelse maale sig med Fisken af det første Dræt.

Saasnart Fiskeren var vendt tilbage, tænkte han strax paa mig. Ikke lidet forbauset blev jeg, da han kom og tilbød mig den store Fisk. »Nabo,« sagde han, »her kommer jeg for at bringe Eder, hvad min Kone har lovet Eder. Tag tiltakke! Havde mit Næt været fuldt af Fisk, havde I ogsaa faaet saa mange, som der havde været; Allah har imidlertid kun beskjæret Eder denne ene.«

»Nabo,« svarede jeg, »den Smule Bly var jo slet ikke

værdt at tale om; gode Naboer maa staa hinanden bi, hvor de kan. Jeg vilde slet ikke modtage Eders Gave, naar jeg ikke vidste, at I gjerne undte mig den, og at I vilde føle Eder fornærmet, hvis jeg ikke tog imod den. Derfor siger jeg mange Tak for Eders Fisk, og skal lade den smage mig vel.«

Dermed var vor venskabelige Samtale til Ende, og jeg bragte Fisken til min Kone. »Der har Du en Fisk!« sagde jeg, »vor Nabo, Fiskeren, har bragt os den til Tak for det Stykke Bly, vi gav ham. Og derved vil rimeligvis den Lykke bero, som den ædle Saad mente, at hans Gave skulde bringe os.« Med det samme fortalte jeg hende om det sidste Besøg, som de to Venner havde aflagt hos mig, og hvad der ved denne Lejlighed var foregaaet imellem os.

Min Kone kom ikke i ringe Forlegenhed med den store Fisk, eftersom hun kun besad en Rist til smaa Fisk, og ikke havde noget Kogekar, som var stort nok til at koge den i. Hun gav sin Raadvildhed tilkjende for mig; men jeg overlod det til hende selv, hvorledes hun vilde bære sig ad, og gik til mit Arbejde. Men da hun nu gjorde Fisken i Stand, fandt hun indeni den et temmelig stort Stykke gjennemsigtigt Glas eller Krystal, som Fisken ved en eller anden Lejlighed maatte have slugt i sig. Det var et ret smukt Stykke, men syntes ikke at kunne være til nogen Nytte; min Kone gav det derfor til Børnene at lege med, og disse havde deres store Glæde af Krystallets vexlende Farveglands, naar Lysstraalerne brød sig deri. De var endnu ikke blevet kjed af deres Legetøi, da Lampen om Aftenen blev tændt; meget mere blev de nu ganske henrykt ved at bemærke, at Glasset lyste af sig selv, naar deres Moder, som syslede frem og tilbage under Tilberedelsen af Aftensmaaltidet, hændelsesvis kom til at træde imellem dem og

Lyset. Dette vilde naturligvis enhver af dem se, og ved denne Lejlighed rev de hinanden Stenen ud af Hænderne. De mindre gav sig til at græde, naar de større ikke vilde lade dem beholde Glasset længe nok; men da Børn umulig kan lege og more sig uden at komme i Strid med hverandre, agtede min Kone ikke paa den Larm, som derved opstod, saa meget mindre, som den snart igjen hørte op, da de større af Børnene kort efter fik deres Plads ved Aftensbordet, og de mindre modtog deres Andel af Maaltidet, hvor de var.

Men efter Maaltidet begyndte Larmen paany, og nu lagde jeg mig derimellem. Jeg kaldte altsaa de ældste af Børnene hid til mig og bød dem sige mig Aarsagen dertil. Da erfarede jeg, at et i Mørket lysende Stykke Glas havde givet Anledning til Striden. Jeg lod dem vise mig det forunderlige Stykke Glas, og spurgte tillige min Kone, hvorledes det dermed hang sammen. Hun forklarede mig, hvorledes hun havde fundet Glasstykket og givet Børnene det at lege med.

Med Opmærksomhed undersøgte jeg Børnenes nye Legetøj, og undrede mig i mit stille Sind over dets usædvanlige Egenskaber. Thi det lyste virkelig i Mørket, som de smaa sagde; det var ligesom om det igjen gav de Straaler fra sig, som det havde indsuget om Dagen eller ved Lampens kunstige Skin. For ret at forsøge Glassets Kraft til at lyse lod jeg min Kone skjule Lampen i Kaminen, og se, — det underlige Glas- eller Krystalstykke udbredte saa klart et Lys, at vi intet Lys behøvede til at gaa i Seng ved! Jeg lod altsaa Lampen slukke, og lagde Glasstykket paa Kamingesimsen, for at det skulde lyse for os.

»Det er rigtignok ikke nogen uvæsentlig Fordel,« sagde

jeg, »som hint Stykke Bly har forskaffet os, idet vi herefter slipper for at kjøbe Olie.«

Da Børnene saa, at Lampen var slukket, og at Glasstykket fuldkommen gjorde Nytte i Stedet for samme, brød de ved dette Underværk ud i et saa højt og hvinende Glædesskrig, at man kunde høre det vidt og bredt i Nabolaget. Jeg og min Kone forøgede Larmen kun end mere, idet vi af alle Livsens Kræfter gav os til at raabe imellem dem for at faa dem til at tie. Men vi fik ikke rigtig Fred igjen i Huset, førend Børnene var kommet i Seng og var faldet i Søvn. Da gik jeg og min Kone ligeledes til Hvile. Men den følgende Morgen gik jeg igjen til mit Arbejde, uden at tænke mere paa det underfulde Glasstykke.

Nu maa Eders Højhed vide, at der imellem mit og min Nabos Hus kun var en ganske tynd Væg af Bindingsværk. Nabohuset tilhørte en meget rig jødisk Juveler, og hans og hans Kones Sovekammer stødte netop lige til Skillevæggen. Mine Nabofolk var allerede faldet i Søvn, da mine Børn gav sig til at hvine af Glæde over Experimentet med Lampen og Glasstykket. Ved denne skjærende Støj blev de vækkede, og kunde i lang Tid ikke falde i Søvn igjen. Det var derfor ganske naturligt, at Jødens Kone den følgende Morgen kom ind til min Hustru, og paa sine egne og sin Mands Vegne bitterlig beklagede sig over den natlige Forstyrrelse.

»Min gode Rachel,« (— saaledes hed Jødinden) — svarede min Kone, »det er mig selv et yderst ubehageligt Tilfælde, og jeg beder Eder mange Gange om Forladelse. I véd jo nok selv, hvorledes Børn er; de baade ler og græder over Ubetydeligheder, og uden Larm kan det aldrig gaa af. Træd en Gang

med indenfor, og jeg skal forklare Eder Aarsagen til det hele Spektakel!«

Jødinden gik ind med, og min Kone tog Glasstykket ned fra Kaminranden og overrakte hende det med de Ord: »Se, dette Tøjeri gav i Aftes Anledning til et sandt Oprør iblandt Børnene!« Og medens Jødinden helt forundret betragtede og undersøgte Glasstykket, vendte og drejede det og holdt det for Lyset, fortalte min Kone hende, hvorledes hun havde fundet Glasstykket i Bugen paa en Fisk, og hvorledes alt havde tildraget sig.

Da min Kone havde talt til Ende, gav Jødinden hende Glasstykket tilbage, idet hun sagde: »Aïscha, (saaledes hedder min Kone) det er, som Du ganske rigtig siger, ikke andet end Glas. Men da det er meget smukkere end sædvanligt Glas, og jeg netop har et andet Stykke hjemme omtrent af samme Udseende og Størrelse, hvormed jeg undertiden pynter mig, og hvortil det ret godt kunde passe, saa vil jeg afkjøbe Eder det, forudsat at I vil give Slip derpaa.«

Da de smaa hørte, at der var Tale om at sælge deres Legetøj, gav de sig saaledes til at skrige, og bad deres Moder saa indstændig om at beholde det, at hun, for at faa Ro i Huset, maatte love dem det baade med Haand og Mund.

Jødinden havde noget at bestille hjemme og gik sin Vej; men førend hun tog Afsked fra min Kone, som havde fulgt hende til Dørs, bad hun sagte endnu en Gang min Kone om, at hun, saafremt hun havde i Sinde at sælge hint Stykke Glas, ikke maatte vise det til nogen uden forud at have underrettet hende derom. Derpaa opsøgte hun ufortøvet sin Mand, som allerede tidlig om Morgenen havde begivet sig hen i sin Bod paa Juvelerbazaren, og meldte ham, hvilken Opdagelse hun

havde gjort, idet hun angav det formentlige Glas- eller Krystalstykkes Størrelse og omtrentlige Vægt, skildrede ham dets Glands og rene Vand, og fremfor alt dets Egenskab til at lyse om Natten, hvoraf min Kone i sin Uskyldighed havde gjort saa stort et Væsen for hende. Uden at betænke sig længe gav Jøden sin Kone Befaling til at give sig i Handel med min Kone om det lille mærkværdige Flitterskaar, men paalagde hende udtrykkelig, i Begyndelsen kun at byde ganske lidt, dernæst ganske lempelig at prøve sig frem, efterhaanden forhøjende sit Bud i Forhold til de Vanskeligheder, der maatte vise sig, og endelig at afslutte Handelen for enhver blot rimelig Pris.

Jødinden vendte strax tilbage til min Kone og forlangte at komme til at tale med hende i Enrum. Uden først at forhøre sig, om hun imidlertid havde bestemt sig til at sælge det lysende Glasstykke, bød hun hende friskvæk tyve Guldstykker derfor. Dette forekom rigtignok min Kone at være en god Pris for et Stykke Glas, og hun følte sig stærkt fristet til at tage Jødinden paa Ordet; men da hun kom til at tænke paa mig, indskrænkede hun sig til hverken at afvise eller modtage Tilbudet, idet hun svarede, at hun i ethvert Tilfælde først maatte raadføre sig med sin Mand.

Medens de tvende Kvinder endnu stod i Døren og talte om Sagen, kom jeg netop tilbage fra mit Arbejde for at spise til Middag. Strax spurgte min Kone mig, om jeg vilde afhænde Glasstykket for tyve Guldstykker, hvilke Nabokonen havde budt for det. Et bejaende Svar uden Betænkning svævede mig just paa Læberne, da det faldt mig ind, med hvilken tillidsfuld Sikkerhed Saad havde lovet, at hint Stykke Bly skulde gjøre min Lykke. Ubestemt dvælede jeg med at svare. Men Jødinden, som troede, at hendes Bud syntes mig for ringe, forhøjede ufor-

tøvet sit Bud til halvtredsindstyve Guldstykker. Denne Hast, hvormed hun overbød sig selv, vakte min Opmærksomhed, og jeg svarede blindthen i Vejret, at hun endnu var langt under den Pris, hvorfor jeg havde i Sinde at sælge mit Glasstykke. »Nabo,« ytrede hun da med en næsten feberagtig Iver, »saa lad gaa da, — hundrede Guldstykker! Det er mange Penge, og jeg véd ikke en Gang, om min Mand vil være tilfreds med slig en Handel.«

Nu gik der pludselig et Lys op for mig, og jeg var ganske enig med mig selv. »Jovist,« svarede jeg, »en Diamant af den Størrelse og Skjønhed faas ikke for en Slik! Hundredetusinde Guldstykker maa jeg have for den, ikke en Hvid mindre. Den er aabenbart langt mere værd; men for gammelt Venskabs Skyld vil jeg nøjes med denne runde Sum og unde Eder den fordelagtige Handel. Vil I imidlertid ikke give dette, skal det være mig let at finde en anden Juveler, som giver mig langt mere!«

I mit inderste prisede jeg, at jeg havde slaaet en saa høj Tone an; thi Jødinden, langtfra at afbryde Underhandlingen, søgte nu ved alle Overtalelsens Midler at faa Handelen afsluttet, og bød mig, rask stigende, ikke mindre end halvtredsindstyve tusinde Guldstykker. »Mere,« sagde hun, »kan jeg ikke byde uden min Mands Samtykke. Han kommer først hjem i Aften, og jeg beder Eder derfor alene om den Villighed at vente, indtil han selv har talt med Eder og set Diamanten.«

Om Aftenen fik Jøden naturligvis strax af sin Kone at vide, hvorledes Sagerne stod, og afpassede det Øjeblik, da jeg kom hjem fra mit Arbejde.

»Nabo,« sagde han, »vær dog saa god at vise mig den Sten, som min Kone har set hos Eder!«

Jeg lod ham træde ind med, og viste ham Stenen. Da

det allerede mørknede og der ingen Lampe var tændt, saa erkjendte han strax af det Lys, som Stenen kastede fra sig, at hans Kone ikke havde berettet ham andet end den pure Sandhed om dens vidunderlige Egenskab. Længe betragtede og undersøgte han den med synlig Beundring, og ytrede derpaa: »Nabo, som jeg hører, har min Kone allerede budt Eder halvtredsindstyve tusinde Guldstykker for denne Sten; for at stille Eder fuldkommen tilfreds, vil jeg endnu lægge tyve tusinde til.«

Jeg gav ham herpaa det samme Svar, som jeg havde givet hans Kone, at jeg ikke afhændede den for mindre end hundrede tusinde. Vilde han ikke give denne Sum fik han ikke Diamanten; det var min uforanderlige Villie. Alligevel vedblev han længe at prutte med mig, i det Haab, at jeg skulde slaa noget af; men da han endelig mærkede, at det var forgjæves, gik han ind paa Handelen, af Frygt for, at jeg skulde henvende mig til en anden Juveler med Diamanten, hvilket jeg naturligvis ogsaa havde gjort. Han gav mig strax to tusinde Guldstykker paa Haanden, og lovede at betale Resten den følgende Dag ved samme Tid; han havde nemlig ikke flere rede Penge i Huset. Han holdt ogsaa redelig Ord; Diamanten gik følgelig over i hans Hænder.

Da jeg nu saaledes imod al Forventning pludselig var bleven rig, saa umaadelig rig, takkede jeg Allah for hans store Naade imod mig, og vilde strax være gaaet hen til den ædle Saad, have kastet mig for hans Fødder og takket ham, hvis jeg blot havde kjendt hans Opholdssted. Den samme Taknemlighed følte jeg for Saadi, min Lykkes første Ophavsmand, endskjøndt hans gode Hensigter med mig ikke havde naaet deres Maal.

Da jeg var kommen lidt til Ro efter min næsten svimlende Glæde, overvejede jeg hos mig selv, hvorledes jeg bedst skulde gjøre en saa stor Sum Penge frugtbringende. Min Kone, forfængelig som alle af hendes Kjøn, raadede mig til først og fremmest at anskaffe kostbare Klæder til hende og Børnene, kjøbe mig et Hus og indrette det paa det prægtigste. Men jeg gav hende tydelig at forstaa, at vi ikke maatte slaa saa stort paa det i Begyndelsen; først senere, naar det viste sig, at alt gik godt fra Haanden, vilde der blive Raad til slig forfængelig Tant. Rigtignok duede Penge ikke til andet end til at give ud; men først maatte man dog indrette det saaledes, at der igjen kom noget ind. Man skulde leve af Kapitalen, men ikke fortære den. Kort sagt, det var min Hensigt at indrette mig paa en husholderisk Fod, og strax den følgende Dag vilde jeg gjøre de fornødne Skridt til at sætte mine Planer i Værk.

Den næste Dag anvendte jeg til at besøge en hel Del af mine Standsfæller, som omtrent befandt sig i de samme Omstændigheder, hvori jeg hidtil havde været. Jeg gjorde dem Forskud, og bestilte hos dem, i Forhold til deres Duelighed og Kræfter, allehaande Rebslagerarbejde, idet jeg lovede dem, ved Arbejdets Aflevering stedse at betale dem punktlig og anstændig. Den samme Overenskomst traf jeg Dagen efter med de øvrige fattige Rebslagere, og fra den Tid af arbejder saa godt som alle Rebslagere i hele Bagdad for mig, og er vel tilfreds med den Maade, hvorpaa jeg holder mit dem givne Løfte.

For at faa Plads til den store Mængde Varer, som jeg indsamlede fra saa talrige Arbejdere, lejede jeg Magasiner i forskjellige Dele af Staden, og indsatte paa hvert Sted en Fuldmægtig, der skulde tage imod det indleverede og igjen udsælge det i større og mindre Partier. Ved denne Indretning havde

jeg snart en meget betydelig Vinding. Senere fik jeg i Sinde at forene alle disse adsplittede Magasiner under et, og kjøbte derfor et Hus, som ikke duede til andet end til at rives ned, men indtog et betydeligt Fladerum, lod det nedrive og paa Pladsen opføre hin store Bygning, som Eders Højhed i Gaar har lagt Mærke til. Saa prægtig og storartet den end tager sig ud, indeslutter den dog kun de mig nødvendige Lagre og en Bolig for mig og min Familie.

Allerede i nogen Tid havde jeg beboet det, da Saadi og Saad igjen erindrede sig mig, og besluttede at foretage en Spadseretur for at besøge mig. Hvor forundret blev de ikke, da de ikke mere fandt mig ved mit Arbejde i den gamle velbekjendte Gade! De forespurgte sig om, hvad der var blevet af mig, og hørte med stedse stigende Forbauselse, at jeg var bleven en stor Kjøbmand, ikke mere hed slet og ret Hassan, men Khodjah[1]) Hassan Ahabbal, og i den og den Gade havde ladet bygge mig et Hus, der lignede et Palads.

Vennerne søgte mig nu op, hvor jeg boede, og paa Vejen derhen ytrede Saadi, som ikke kunde faa i Hovedet, at jeg havde hin Stump Bly min store Lykke at takke for: »Det glæder mig overordentlig, at Hassan er bleven rig ved min Hjælp; men Uret er og bliver det dog af ham, at han har ført mig bag Lyset tvende Gange for at aflokke mig desto flere Penge. Hvad hint Stykke Bly angaar, saa er Du dog vel ikke saa urimelig at søge hans Lykkes Oprindelse deri?«

Hertil svarede Saad, at han havde sin egen fra Saadi's afvigende Mening, uden at være urimelig, og at han paa ingen Maade kunde indse, hvorfor den stakkels Hassan skulde stemples

[1]) Khodjah betyder: Herre, Mester, Patron.

som en Løgner. »Indtil videre,« sluttede han, »maa Du tillade mig at tro, at han har talt Sandhed, og at netop hin Stump Bly, som jeg gav ham, er bleven Kilden til hans Lykke. Om lidt vil han selv afgive tilfredsstillende Forklaring.«

Under slige Samtaler naaede Vennerne den Gade, hvori mit Hus laa, og spurgte derefter. Da det blev dem vist, troede de næppe deres egne Øjne, saa statelig forekom min Bolig dem, og Saadi spurgte helt tvivlende min Dørvogter, der aabnede paa deres Banken: »Dette Hus har man betegnet for os som Khodjah Hassan Ahabbal's; forholder det sig virkelig saaledes?«

»I er ikke gaaet fejl,« svarede Tjeneren, paa vid Gab aabnende Døren. »Træd kun indenfor! Min Herre er inde i Salen; en Slave skal strax melde Eder hos ham.«

Da de to Venner blev anmeldt for mig, strømmede mit Hjerte over af inderlig Glæde. Intet Øjeblik havde de været ude af mine Tanker, og jeg havde uden Ophør beklaget, at der ingen Lejlighed frembød sig for mig til at bevidne dem min levende Taknemlighed. Saasnart de traadte ind, ilede jeg dem hastig i Møde og vilde kysse Sømmen paa deres Klædebon. Men de hindrede mig deri, og jeg blev tvungen til at lade mig omfavne af dem. Jeg bad dem tage Plads paa en ophøjet Sofa til fire Personer, hvorfra de havde en vid Udsigt over min smukke Have. Atter blev der gjort mange Omstændigheder, idet de forlangte af mig, at jeg skulde indtage Hæderspladsen paa Sofaen; men denne Fordring viste jeg bestemt tilbage. »Ædle Herrer,« sagde jeg, »jeg har endnu ikke glemt, at jeg for kort Tid siden var den arme og fattige Hassan Ahabbal; og selv om jeg var en ganske anden, end jeg virkelig er, og Eder ikke forpligtet i en saa overordentlig

Grad, saa tilkommer dog Æren Eder ene og alene. Mænd af Eders Art er overmaade sjeldne, og maa højlig agtes; I har nemlig vist, at I baade i Eders Hjerte og Eders Pung har noget tilovers for den fattige og lidende, og den højeste Rang i Verden er og bliver dog den, at bære og fortjene Navn af Menneskehedens Velgjører.«

»Khodjah Hassan,« begyndte Saadi, »jeg kan ikke noksom udtrykke Dig min Glæde over at se Dig under Omstændigheder af saadan Art, som jeg omtrent ønskede Dig, da jeg to Gange efter hinanden — Du maa ikke se nogen Bebrejdelse i mine Ord — forærede Dig to hundrede Guldstykker. Thi det er dog sikkerlig disse Penge, som har foranlediget denne lige saa glædelige som overraskende Forandring i dine Vilkaar. En Ting er mig imidlertid højst paafaldende; jeg begriber nemlig ikke, hvorfor Du tvende Gange forvanskede Sandheden og foregav ulykkelige Tilfælde, der endnu den Dag i Dag forekommer mig ligesaa utrolige, som den Gang Du fortalte mig dem. Kom det maaske deraf, at Du, da vi saa Dig sidste Gang, baade med de første og de næste to hundrede Guldstykker endnu kun saa lidet havde forbedret din Stilling, at Du skammede Dig ved at forklare os den? Jeg maa foreløbig antage dette, og venter af din Mund at høre min Mening bekræftet.«

Saad havde utaalmodig, for ikke at sige uvillig, hørt sin Ven tale, og givet sit Mishag til Kjende ved vexelvis at slaa Øjnene ned og ryste paa Hovedet. Alligevel lod han ham tale helt ud, inden han tog til Orde:

»Saadi,« sagde han, »Du maa undskylde, at jeg tager Ordet, førend Hassan har svaret Dig; men jeg kan umulig længere tie med, hvor meget jeg undrer mig over din forudfattende Mening mod Hassans Oprigtighed. Hvad jeg allerede

ofte har sagt Dig, gjentager jeg i hans egen Nærværelse, at jeg nemlig strax fra Begyndelsen fattede fuldkommen Lid til Beretningen om de tvende Uheld, der var mødt ham, og intet har senere i mindste Maade formaaet at svække min Overbevisning. Men lad ham nu selv tale, at vi af hans egen Mund kan faa at vide, hvem af os der har bedømt ham rigtig!«

Herpaa tog jeg Ordet. »Mine ædle Herrer,« sagde jeg, »aldrig skulde endog blot et eneste Ord komme over mine Læber vedkommende Løsningen af det opgivne Stridsspørgsmaal, naar jeg ikke var fast overtydet om, at Eders Uenighed angaaende mit Forhold paa ingen Maade er i Stand til at sønderrive de Baand, som knytter Eders Hjerter til hinanden. Men jeg tager ikke i Betænkning at føje mig i Eders Ønske og give Eder den afæskede Forklaring, vær forud forsikret om, med en Oprigtighed, der er fri for Plet og Dadel.« Derpaa fortalte jeg dem al Ting nøjagtig saaledes, som Eders Højhed nylig har hørt mig fortælle. — Men alle mine Forsikringer var dog ikke i Stand til at udrydde de hos Saadi rodfæstede Fordomme.«

»Khodjah Hassan,« sagde han, »Historien om Diamanten i Fiskens Bug forekommer mig i det mindste ligesaa usandsynlig som din tidligere Fabel om din Turbans Bortførelse ved en Glente og Klidkrukkens Overlevering i Udraaberens Hænder tilligemed de hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker. Men lad dette nu end forholde sig, som det vil; jeg er derfor ikke mindre overbevist om, at Du nu er bleven rig, som Du før var fattig; det var netop det, jeg vilde gjøre Dig til, og jeg tager en levende Andel i din Lykke.«

Da det imidlertid var blevet temmelig silde, gav han derpaa sin Ven et Vink, og begge stod op for at tage Afsked.

Jeg rejste mig ligeledes og sagde, idet jeg holdt dem tilbage: »Mine kjære Herrer, jeg har en Villighed at bede Eder om, som I ikke maa afslaa mig. Vis mig den Ære at modtage et tarveligt Aftensmaaltid og et Natteleje hos mig! Saa vil jeg i Morgen til Vands føre Eder ud til et lille Landsted, som jeg har kjøbt for en Gang imellem at nyde en Mundfuld rigtig frisk Luft. Endnu samme Dag skal I komme igjen tilbage her til Byen, til Lands, hvis I ønsker det, paa et Par dygtige Heste af min egen Stald.«

»Naar Saad ikke er forhindret af Forretninger,« svarede Saadi, »tager jeg for min Del med inderlig Glæde imod Eders Tilbud.«

»Jeg kjender aldrig til Forretninger,« svarede Saad, »naar der er Tale om at kunne nyde dit Selskab. — Men vi maa dog lade dem vide hjemme, at de ikke skal vente os i Aften.«

Jeg kaldte strax paa en Slave, og medens Vennerne paalagde ham deres Ærinder, bestilte jeg Aftensmaaltidet.

Den korte Tid forinden Maaltidet benyttede jeg til at vise mine ædle Velgjørere hele mit Hus og hvad dermed stod i Forbindelse; de fandt al Ting meget smukt og hensigtsmæssig indrettet og passende for min Stand. Jeg kaldte dem begge uden Forskjel mine Velgjørere, fordi Saad uden Saadi aldrig var falden paa at give mig hint Stykke Bly, og Saadi uden Saad ikke havde faaet i Sinde at forære mig de fire hundrede Guldstykker, hvormed hin havde tænkt at skabe min Lykke.

Da vi vel havde set os om overalt, førte jeg de to Venner tilbage til Salen. Den øvrige Tid gik hen med, at mine Gjæster udspurgte mig om et og andet mine Forretninger angaaende, hvorpaa jeg svarede til deres fuldkomne Tilfredshed. Saasnart

man havde meldt mig, at Maden var baaren frem, førte jeg dem ind i Spisesalen. Begge Vennerne kunde ikke noksom rose Salens smukke Indretning og glimrende Oplysning, det nette Taffel og de velsmagende Spiser. Under Maaltidet lod jeg dem underholde ved Sang og Musik, og senere fremtraadte et Selskab af Dandsere og Dandserinder, som gjorde deres bedste. Alt dette havde jeg ladet foranstalte for paa enhver optænkelig Maade at vise mine Gjæster, hvor dybt og inderlig Taknemligheden havde gjennemtrængt mig.

Den følgende Morgen begav vi os endnu før Solopgang ned til Tigrisfloden for at nyde Morgenens Kjølighed. Her ventede os en net, med Tæpper beklædt Baad med sex dygtige Roerkarle. I den korte Tid af omtrent halvanden Time blev vi af Strømmen vugget ned til mit Landsted.

Da de to Venner var stegen ud af Baaden tæt ved Landingsstedet, blev de staaende fortabt i Beskuelse, mindre dog beundrende min landlige Boligs smukke Bygningsmaade, end sammes skjønne Beliggenhed, der til alle Sider frembød de herligste, hverken for indskrænkede eller for vidt udstrakte Udsigter. Jeg førte dem omkring i Værelserne og de var høflige nok til at finde al Ting meget smukt. Derpaa gik vi ud i Haven, hvor vi fordybede os i en hel Skov af Pomerants- og Citrontræer, der enten stod i Blomster eller var overlæsset med herlige Frugter, plantet i regelmæssige Rader, og vandet af en lille Bæk, som var afledt fra den forbirindende Strøm. Den herlige Skygge, Luftens balsamiske Friskhed under selve Middagsheden, Bækkens sagte Rislen, talrige Fugles melodiske Sang, alt dette tilligemed en Mængde andre Behageligheder overraskede dem i den Grad, at de blev staaende næsten ved

hvert eneste Skridt, snart for at tilkjendegive mig deres Taknemlighed for, at jeg havde fort dem ud til et saa henrivende Sted, og snart for at ønske mig til Lykke med Besiddelsen af alle disse Herligheder. Jeg førte dem helt igjennem den vidt udstrakte Skov af frugtbærende Træer, og gjorde dem ved sammes Ende opmærksom paa en Lund af meget høje Skovtræer, som dannede min Haves Grændse og Hegn imod Norden. Endelig førte jeg dem tilbage til en paa alle Sider aaben Kiosk, trindt omgiven af ranke Palmetræer, der snarere begunstigede end stod i Vejen for den frie Udsigt, og indbød dem til at udhvile sig her paa en med Hynder og Tæpper udstyret Sofa.

Paa mit Landsted havde vi forefundet tvende af mine Sønner, som jeg for kort Tid siden havde sendt derud tilligemed deres Lærer for at de skulde nyde nogen Forfriskning efter deres Studeringer. Børnene var trængt ind i Lunden for at søge Fuglereder, og fik endelig Øje paa en stor Rede imellem Grenene af et højt Træ. Da de selv hverken besad Kræfter eller Behændighed nok til at klatre op i det høje Træ, bod de en ung Slave, som jeg havde givet dem med, at klatre op og hente dem de unge Fugle. Slaven krøb altsaa i Vejret; men da han havde naaet Reden, saa han til sin store Forbauselse, at den var dannet af en gammel Turban. Han tog derfor hele Reden, som den var, og steg dermed ned af Træet for at vise mine Sønner denne Opmærksomhed. Tillige lod han sig forlyde med, at det vel ogsaa vilde more mig at faa den kunstige Rede at se, og overgav den i den ældstes Haand, for at han skulde bringe mig den.

Allerede i det fjerne saa jeg mine smaa komme løbende med den jublende Glæde, som Børn plejer at vise, naar de har fundet noget, som forekommer dem mærkværdigt. »Fader,«

raabte den ældste, saasnart han kom nær nok til at blive hørt: »her skal Du se en Fuglerede i en Turban!«

Saadi og Saad viste sig højlig forbauset over dette Særsyn. Men deres Forbauselse var dog kun for intet at regne imod min; thi jeg gjenkjendte den mig af Glenten frarøvede Turban.

Efterat jeg med taus Forundring havde betragtet den fra alle Sider, og følt dens betydelige Vægt i min Haand, spurgte jeg mine Gjæster:

»Mine ædle Herrer, vil I nu tro mig, naar jeg forsikrer Eder, at dette er den selvsamme Turban, som jeg havde paa hin Dag, da I første Gang viste mig den Ære at tiltale mig?«

»Min Overbevisning har i let ved at vinde i dette Stykke;« sagde Saad, »min Vens derimod gaar det ikke saa hastig med, det har jeg lært af Erfaring. Imidlertid tror jeg dog næppe, at han vilde tvivle længere, hvis virkelig de hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker fandtes i Turbanen.«

»Nuvel!« svarede jeg. »Men førend jeg giver mig til at røre ved den, beder jeg Eder vel at bemærke, at Turbanen allerede i langsommelig Tid maa have befundet sig oppe i Træet, samt at den Tilstand, hvori den befinder sig, og selve Reden, der saa snildt er anlagt deri, uden at nogen menneskelig Haand har haft noget dermed at bestille, er ubedragelige Kjendetegn paa, at Turbanen har ligget oppe i Træet fra den Dag af, da Glenten røvede den fra mig, og enten af egen Drift anbragte den til en Rede i Træet, eller hændelsesvis tabte den i Luften, saaledes at den blev hængende imellem hint Træes Grene. Tag mig ikke ilde op, at jeg saa alvorlig fordrer Eders Opmærksomhed for disse Omstændigheder! Det er mig nemlig i høj Grad magtpaaliggende at betage Eder endog den mindste Skygge af Mistanke om Bedrageri fra min Side.«

Saad gjorde øjeblikkelig min Sag til sin og henvendte sig til Saadi: »Saadi,« sagde han, »det er møntet paa Dig og ikke paa mig; jeg tvivlede ingensinde om Hassans Oprigtighed.«

Imidlertid viklede jeg Lærredet af den egentlige Hue, søgte og fandt, hvad jeg søgte; — med Fryd drog jeg den tabte Pung frem og nedlagde den for mine Gjæsters Øjne. Saadi kunde ikke andet end anerkjende den for den samme, som han en Gang havde givet mig, Jeg tømte den ud paa Tæppet for hans Øjne, idet jeg sagde: »Her er Eders Guldstykker; tæl nu selv efter, om de er rigtige!« Saad talte dem op i Rækker paa ti Stykker, indtil Tallet hundrede og halvfemsindstyve var fuldt. En saa aabenbar Sandhed formaaede Saadi ikke længere at tvivle om eller benægte, og ytrede derfor: »Hassan, jeg nødes til at anerkjende, at disse hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker ikke har kunnet bidrage noget til at erhverve Dig Rigdom; men hvorledes forholder det sig vel med de hundrede og halvfemsindstyve andre, som Du foregiver at have skjult i en Krukke med Klid?«

»Med Hensyn til hine Penge,« svarede jeg, »har jeg lige saa fuldt talt Sandhed som med Hensyn til de nærværende. Det kan dog sikkerlig ikke være Eders Mening, at jeg skulle fornægte Sandheden og Eder til Behag gjøre mig skyldig i en Løgn?«

»Hassan,« afbrød Saad mig, »tag Dig ikke Sagen saa nær, med lad Saadi kun blive staaende ved sin forudfattede Mening! Mig for min Del er det en ligegyldig Sag, at han formener ved sin sidste Gave at have været Aarsag til din Lykke, naar han blot indrømmer, at ogsaa jeg ved mit Stykke Bly har bidraget dertil, og ikke drager den kostbare Diamants Fund i Fiskens Bug i Tvivl.«

»Saad,« svarede Saadi, »jeg forlanger ikke mere end at Du tillader mig at blive ved min egen Dig vel bekjendte Tro, at man kun ved Hjælp af Penge er i Stand til at skrabe Penge sammen.«

»Hvorledes?« udraabte Saad. »Naar jeg nu tilfældigvis finder en Diamant af halvtredsindstyve tusinde Guldstykkers Værdi, og jeg virkelig indløser denne Sum for den, vil Du da ogsaa sige, at jeg har erhvervet mig disse Penge ved Penges Hjælp?«

Hertil vidste Saadi intet at svare, og Striden kom indtil videre til at bero derved. Vi stod op og vendte tilbage til Huset, hvor Middagsmaaltidet allerede fandtes beredt. Efter Bordet overlod jeg mine Gjæster til sig selv, for at de kunde benytte Dagens hedeste Timer til at udhvile sig i; imidlertid gav jeg mine Folk de nødvendige Befalinger. Senere kom vi atter sammen og talte med hinanden om forskjellige Ting, indtil Dagens Hede var overstaaet. Da begav vi os atter ud i Haven, hvor vi forblev næsten til Solnedgang. Da Aftenen begyndte at falde paa, brød jeg endelig op tilligemed mine Venner, og indtraf i Bagdad, ledsaget af en eneste Slave, omtrent Kl. to om Natten ved det dejligste Maaneskin.

Tilfældigvis — ved hvilken Efterladenhed af mine Folk, det var sket, véd jeg ikke — fattedes der ved vor Hjemkomst Havre til vore Heste. Magasinerne var allerede for længe siden lukket, og laa desuden altfor vidt fjernet til, at vi derfra kunde forsyne os og raade Bod paa den øjeblikkelige Mangel. I vor Forlegenhed løb en af Slaverne omkring i Nabolaget, og fandt endelig en Bod aaben, hvori allehaande gamle Sager frembødes til Salg. Imellem Skramleriet fik han tilfældigvis Øje paa en stor Krukke med Klid. Dette syntes ham at være noget, han

kunde bruge; han kjøbte Kliden, og lovede at bringe Krukken tilbage den følgende Dag.

Slaven ilede tilbage til de utaalmodige Heste, og rystede Krukkens Indhold ud i deres Krybbe. Men idet han med Haanden udjævnede og fordelte Kliden, fik han til sin store Forundring et Tørklæde i Haanden, som var omhyggelig sammenknyttet og indesluttede noget overmaade tungt.

Slaven bragte strax Tørklædet op til mig, ganske som han havde fundet det, idet han ytrede, at det maaske netop var det Tørklæde, hvilket han saa ofte havde hørt mig omtale, og fortalte, hvorledes han havde fundet det.

Da henvendte jeg mig fuld af Glæde til mine Velgjørere og sagde: »Mine ædle Herrer, Allah vil ikke, at I skal forlade mit Hus uden først at være fuldkommen overbevist om Sandheden af mine Udsagn. Heri findes,« vedblev jeg henvendt til Saadi, »de andre hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker. Jeg har ikke undersøgt Pakkens Indhold, endnu mindre talt Pengene, som jeg formoder, at den indeholder; men jeg gjenkjender mit Tørklæde. I Eders Paasyn vil jeg nu aabne det.«

Jeg løste nu Tørklædet, og talte de hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker op for dem.

Derpaa lod jeg selve Krukken hente, hvilken jeg øjeblikkelig kjendte igjen. Til Overflødighed lod jeg den bringe over til min Kone, med Forespørgsel om hun ikke kjendte den, og med den udtrykkelige Befaling, at man ikke maatte sige hende noget om, hvad der var forefaldet. Min Kone gjenkjendte Krukken øjeblikkelig, og lod mig sige, at det netop var den Krukke, som hun havde byttet bort for Vadskeleret.

Nu gav Saadi sig endelig tabt og sagde til Saad: »Du

har Ret, min Ven; — Penge er ikke altid et sikkert Middel til at blive rig!

Da tog jeg igjen Ordet og henvendte mig til Saadi, idet jeg sagde: »Ikke understaar jeg mig til at tilbyde Eder disse trehundrede og firsindstyve Guldstykker, som atter er kommen tilstede. Men ikke heller jeg ønsker at beholde dem; jeg har nemlig god Grund til at være tilfreds med det, som Allah ad anden Vej har beskjæret mig. Jeg gjør derfor Regning paa Eders Samtykke til, at jeg i Morgen uddeler disse Penge imellem de fattige, for at de en Gang kan komme os tilgode hinsides i det evige Liv.«

De to Venner tilbragte endnu denne Nat hos mig. Men den følgende Morgen omfavnede de mig og vendte atter hjem, inderlig glad over den Modtagelse, de havde fundet hos mig, samt over den gode Brug, jeg gjorde af en Lykke, som jeg, næstefter Gud, var dem skyldig. »Eders Højhed han tænke sig, at jeg ikke undlod til Gjengjæld at aflægge Besøg hos dem. Siden hin Tid regner jeg det for en stor Lykke og Ære at kunne omgaaes de tvende ædle Mennesker som mine Venner.«

Harun al Rashid havde med en saa spændt Opmærksomhed hørt paa Khodjah Hassans Fortælling, at han endnu hang ved hans Læber, ganske fortabt i Indtrykket, længe efter at han havde ophørt at tale.

»Hassan,« sagde han endelig, »jeg har ikke længe hørt noget, der har beredt mig saa megen Fornøjelse som Beretningen om den Maade, hvorpaa det har behaget Allah at gjøre din Lykke. Vedbliv, som Du har begyndt, at vise Dig samme værdig! Det glæder mig at kunne lade Dig vide, at hin Diamant,

der har gjort din Lykke, befinder sig i mit Skatkammer. For nu imidlertid at opløse den sidste svage Rest af Tvivl hos Saadi, hvis han endnu virkelig skulde nære nogen saadan, saa kan Du ved Lejlighed bringe ham og hans Ven herhid, for at min Skatmester kan vise dem denne herlige Diamant, som jeg selv anser for det kostbareste Stykke iblandt alle mine Kostbarheder. Da vil Saadi uden Tvivl, om end ikke før, komme til den Overbevisning, at Penge ikke altid er et sikkert Middel for den fattige til hastig og uden Møje at blive rig. Med det samme maa Du fortælle min Skatmester din Historie; det er nemlig min Villie. at han skriver den op og nedlægger den i mit Skatkammer ved Siden af Diamanten.«

Da Khalifen havde talt saaledes, gav han ved en Hovedbøjning Khodjah Hassan, Sidi Numan og Baba Abdallah sin allerhøjeste Tilfredshed til Kjende. Paa dette Tegn kastede de sig til Afsked ned for hans Trone, og stod kun op igjen for med det samme at fjerne sig.

Ali Khodjah.

Under Khalifen Harun al Rashids Regjering levede i Bagdad en Kjøbmand ved Navn Ali Khodjah, der hverken hørte til de rigeste eller fattigste, men førte et beskedent Liv i sit fædrene Hus, uden Kone og Børn. Medens han paa denne Vis henlevede fuldkommen uafhængig og tilfreds med sine Kaar, drømte han tre Nætter efter hinanden, at en alvorlig Olding med et strengt Blik traadte hen til hans Leje og dadlede ham for, at han endnu ikke havde gjort nogen Pilgrimsvandring til Mekka, hvilken enhver Muhammedaner er pligtig til at gjøre i det mindste en Gang i sit Liv.

Denne Drøm foruroligede ham i høj Grad og vakte allehaande Betænkeligheder hos ham. Hidtil havde han troet, at hans Omsorg for Hus, Handel og Ejendom afgav tilstrækkelig Undskyldning for, at han hidtil ikke havde tænkt paa nogen Pilgrimsfart, men ved Almisser og andre gode Værker bestræbt sig for at opfylde Profetens Villie. Men efterat han havde haft

denne Drøm, rørte hans Samvittighed sig saa stærkt, at han af Frygt for, at en eller anden Ulykke skulde tilstøde ham, besluttede ufortøvet at begive sig paa Vejen til Mekka.

For endnu i det løbende Aar at kunne udføre sin Hensigt, solgte Ali nu efterhaanden hele sit Indbo, sin Bod og den største Del af sine Varer, idet han blot beholdt dem tilbage, der kunde finde god Afsætning i Mekka, og sit Hus lejede han ud. Paa denne Maade var han fuldkommen rejsefærdig ved den Tid, da Karavanen brød op fra Bagdad til Mekka, og havde nu alene tilbage at bringe en Kapital af tusinde Guldstykker i Sikkerhed, som dannede Overskudet af den Sum, hvilken han havde beregnet til Rejseudgifter, og som følgelig kun vilde have været ham til Besvær paa hans Rejse. Han lagde derfor Pungen ned paa Bunden af en stor Krukke, pakkede den fuld af Oliver, og lukkede godt for Aabningen; derpaa bar han den hen til en Kjøbmand, med hvem han stod i venskabelig Forbindelse.

»Som Du véd, min Broder,« sagde han til denne, »rejser jeg en af de første Dage til Mekka; jeg vil derfor bede Dig forvare denne Krukke med Oliver for mig, indtil jeg kommer tilbage.«

Beredvillig svarede Kjøbmanden: »Der har Du Nøglen til mit Pakhus! Bring selv din Krukke derind og sæt den, hvor Du vil! Naar Du kommer tilbage, skal Du sikkert finde den paa samme Sted, hvor Du har efterladt den.«

Da Karavanen brød op fra Bagdad, sluttede Ali Khodjah sig til samme med en Kamel, der var belæsset med lutter udsøgte Varer, og som tillige tjente ham til Ridedyr. Uden Uheld naaede han den hellige Stad. Først tænkte han paa at fyldestgjøre sine religiøse Pligter; derpaa udstillede han til Salg eller Ombytning de Varer, han havde medbragt. En Dag kom der

tvende Kjøbmænd forbi, hvem Varerne, endskjøndt de ingen Brug havde derfor, behagede i saa høj en Grad, at de blev staaende stille for at betragte dem. Da de havde tilfredsstillet deres Nysgjerrighed, sagde den ene til den anden, idet de gik videre:

»Dersom denne Kjøbmand vidste, med hvilken Fordel han kunde afsætte disse Varer i Kairo, saa vilde han intet Øjeblik spilde, inden han brød op til denne By, i Stedet for at byde dem til Salg her paa Stedet.«

Denne Ytring undgik ikke Ali, og da han allerede havde hørt saa meget tale om Ægypten, besluttede han strax heraf at tage Anledning til at gjøre en Rejse derhen. Han pakkede altsaa sine Varer sammen, og sluttede sig til en Karavane, som drog til Kairo. Heller ikke fik han Aarsag til at fortryde denne sin Beslutning; i faa Dage havde han afsat alle sine Varer til uventet høje Priser. Strax kjøbte han andre, for at bringe disse til Torvs i Damaskus, og benyttede de sex Uger, som han maatte vente, inden nogen Karavane brød op til denne Stad, til at bese alt mærkværdigt i og omkring Kairo. Saaledes besøgte han ogsaa Pyramiderne, sejlede et Stykke opad Nilen, og benyttede Lejligheden til at besøge de vigtigste Stæder ved sammes Bredder.

Da Rejsen til Damaskus gik over Jerusalem, betraadte han ogsaa Templet i denne ældgamle By; dette Tempel bliver anset for det helligste næst efter det i Mekka, hvorfor ogsaa Jerusalem bærer Navn af den hellige Stad. I Damaskus fandt Ali Khodjah det inderligste Velbehag; Overflødigheden af frisk Vand, de saftiggrønne Enge og de yppige Haver, al denne Herlighed forekom ham at staa langt over alt, hvad han havde læst om denne Stads yndige Beliggenhed, og han følte sig saa stærkt

fængslet, at han dvælede paa Stedet meget længere, end det havde været hans første Bestemmelse. Dog gik hans dyrebare Fædrehjem ham aldrig ud af Minde. Da det derfor syntes ham, at han i tilstrækkelig Maal havde nydt alt, hvad der var at nyde i Damaskus, tiltraadte han endelig sin Hjemrejse, og kom til Aleppo, hvor han atter opholdt sig nogen Tid. Derfra drog han videre og satte over Eufrat, naaede Staden Mossul, og besluttede herfra at lade sig føre nedad Floden Tigris, for saaledes at komme hastigere hjem og paa en bekvemmere Maade. men i Mossul lod han sig af de persiske Kjøbmænd, i hvis Selskab han havde tilbagelagt Vejen fra Aleppo, og med hvilke han var bleven meget fortrolig, uden stor Vanskelighed overtale til at ledsage dem videre indtil Shiras, hvorfra han uden stor Besværlighed og med stor Vinding kunde vende tilbage til Bagdad.

Altsaa fulgte han med Kjøbmændene igjennem mange store Stæder til Shiras, gjorde derfra en Rejse med dem til Indien og igjen tilbage, og havde alt i alt været syv Aar borte fra Bagdad, da han endelig fast bestemte sig til at vende tilbage til denne sin Fædrenestad.

I denne lange Tid havde hin Ven, som Ali havde betroet Krukken med Oliver, vel næppe en eneste Gang tænkt hverken paa ham eller hans Krukke. Men netop paa samme Tid, som Ali Khodjah var under Vejs med en Karavane fra Shiras til Bagdad, hændte det sig, at Kjøbmanden en Aften spiste sammen med sin Familie, og Talen ved denne Lejlighed tilfældigvis kom paa Oliver. Hans Kone ytrede da det Ønske at faa nogle at spise, idet hun beklagede, at der i lang Tid ikke havde været Oliver i hendes Hus.

»Siden vi taler om Oliver,« afbrod Kjøbmanden hende,

»falder det mig ind, at Ali Khodjah for syv Aar siden, da han drog til Mekka, gav mig en Krukke Oliver i Forvaring. Jeg gad dog nok vide, hvad der er blevet af den stakkels Ali! Rigtignok hørte jeg ved Karavanens Tilbagekomst, at han var rejst videre til Ægypten; men siden har jeg intet erfaret om ham. Han maa vel sagtens være død, siden han saaledes bliver borte, og vi kan gjerne spise hans Oliver, hvis de for Resten endnu er brugelige. Giv mig et Fad og et Lys! Jeg vil hente nogle; saa kan vi jo prøve dem.«

»Kjære Mand,« svarede Konen, »for Guds Skyld, begaa dog ikke saa afskyelig en Handling! Du véd jo, at intet skal være os helligere end betroet Gods. Ali Khodjah har rigtignok været syv Aar borte; men man har jo sagt Dig, at han var rejst til Ægypten. Det er ikke urimeligt, at han derfra er rejst videre; da Du ingen Efterretning har modtaget om hans Død, kan han hver kommende Dag vende tilbage. Hvilken Skam vilde det da ikke være for Dig og din hele Familie, naar Du ikke kunde levere ham hans Krukke tilbage i den samme Tilstand, som Du har modtaget den? Jeg forsikrer Dig, at jeg ganske har tabt min Lyst til Oliver. Hvorledes kan Du forøvrigt indbilde Dig, at disse Oliver efter hele syv Aars Forløb endnu skulde være spiselige? Og naar saa Ali vender tilbage, hvilket jeg har en sikker Anelse om, hvad vil han da tænke om dit Venskab og din Ærlighed? Lad det være, kjære Mand; jeg beder Dig derom!«

Men Konen havde ingenlunde, som hun sagde, mistet sin Lyst til Oliver; hun brugte alene saa mange Ord, fordi hun tydelig kunde se paa sin Mand, at han var fast bestemt paa at følge sit eget Hoved. I Virkeligheden tog han Lyset og Fadet, og begav sig ud i sit Pakhus. Her opsøgte han Krukken, fandt

og aabnede den; men da han tog Laaget af viste det sig, at Oliverne var raadne. For nu at se, om ogsaa de underste var fordærvet, rystede han de øverste ud i Fadet, ved hvilken Bevægelse ogsaa nogle Guldstykker faldt klingende ud. Den af Naturen havesyge Kjøbmand saa hastig i Krukken, og opdagede at saa godt som alle Oliverne laa i Fadet, og at Krukkens øvrige Indhold bestod af fuldvægtige Guldstykker. Da han studsende havde betænkt sig et Øjeblik, kom han Oliverne igjen i Krukken, dækkede den atter til, og vendte tilbage til sin Kone, hvem han fortalte, at hun havde haft Ret i, at Oliverne var fordærvet. Han havde derfor igjen tillukket Krukken saaledes, at Ali, hvis han skulde komme tilbage, ikke kunde bemærke, at den havde været aabnet.

»Du havde gjort bedre i slet ikke at have aabnet den,« ytrede hans Kone. »Give Gud, at der ikke maa opstaa en Ulykke deraf!«

Men Kjøbmanden lagde lige saa liden Vægt paa disse sin Kones Advarsler som paa hendes tidligere; tværtimod laa han hele Natten og tænkte over, hvorledes han skulde bære sig ad med at tilegne sig Ali's Penge og beholde dem, selv om denne kom igjen og krævede dem tilbage af ham.

Den følgende Morgen gik han tidlig ud, kjøbte friske Oliver, tømte ganske Ali's Krukke og bragte Guldstykkerne i Sikkerhed, og fyldte den derpaa igjen med de friske Oliver, hvorpaa han dækkede den godt til, og stillede den hen paa samme Plads, hvor Ali selv havde sat den.

En Maaned efter at Kjøbmanden havde begaaet denne slette Handling, der, som det anede hans Kone, virkelig skulde komme ham dyrt til at staa, indtraf Ali til Bagdad. Da han før sin Afrejse havde udlejet sit Hus, tog han ind i en Khan

for at opholde sig der, indtil han havde tilkjendegivet Lejeren sin Ankomst, og denne havde skaffet sig en anden Bolig.

Strax den følgende Dag gik Ali Khodjah hen til sin Ven, Kjøbmanden; denne modtog ham med aabne Arme og ytrede sin levende Glæde over at gjense ham efter en saa lang Fraværelse, at han næsten ganske havde opgivet Haabet om, at han igjen skulde vende tilbage. Efter at de havde vexlet de sædvanlige Høflighedsytringer, bad Ali Khodjah Kjøbmanden om at give ham den Krukke med Oliver tilbage, som han havde betroet til hans Varetægt, idet han tillige gjorde mange Undskyldninger for, at han saa længe havde gjort ham Ulejlighed dermed.

»Dyrebare Ven,« svarede Kjøbmanden, »Du behøver slet ingen Undskyldninger at gjøre; din Krukke har ingensomhelst Ulejlighed voldet mig; i lignende Tilfælde vilde jeg have bedet Dig om ganske den samme Tjeneste. Der er Nøglen til mit Pakhus! Du vil finde din Krukke paa selvsamme Sted, hvor Du har sat den.«

Ali Khodjah hentede altsaa sin Krukke ud af Pakhuset, leverede Nøglen tilbage, takkede endnu en Gang, og vendte tilbage til Khanen, hvor han midlertidig havde taget Bolig. Saasnart han befandt sig ene, undersøgte han Krukken, idet han med sin ene Haand følt efter Guldstykkerne, men sporede til sin store Overraskelse ikke det mindste til dem. For desto hastigere at komme til Vished, tog han, hvad han havde ved Haanden af Fade og andre passende Kar, som hørte til hans Rejsekjøkken, og tømte alle Oliverne ud deri, men fandt til sin store Forskrækkelse ikke et eneste Guldstykke deriblandt. Slagen af Forbauselse hævede han sine Hænder og Øjne imod Himlen og udraabte: »Er det muligt, at et Menneske, som jeg

holdt for min bedste Ven, har kunnet begaa sligt Forræderi imod mig!«

I Øjeblikkets Angst over at se sig truet med et saa betydeligt Tab, ilede Ali strax tilbage til sin gode Ven, Kjøbmanden, og sagde: »Min kjære Ven, Du maa ikke undre Dig over den hastige Fornyelse af mit Besøg. Den Olivenkrukke, som jeg nylig hentede ud af dit Pakhus, er ganske rigtig min; men foruden Oliver havde jeg forvaret tusinde Guldstykker deri, og nu, da jeg tømmer Krukken, finder jeg ikke et eneste. Maaske har Du haft Trang til dem og anbragt dem i din Handel. I dette Tilfælde staar de fremdeles til din Raadighed; kun maa Du befri mig fra min Angst og give mig et Bevis for Pengene. Med Hensyn til Tilbagebetalingen vil jeg ganske rette mig efter din Lejlighed.«

Kjøbmanden havde naturligvis ventet noget lignende, og havde derfor sit Svar paa rede Haand. »Bedste Ali,« sagde han, »har jeg endog blot med en Finger berørt din Krukke, da Du bragte den ind til mig? Gav jeg ikke Nøglen til mit Pakhus i dine egne Hænder? Bar Du den ikke selv derind, og gjenfandt Du den ikke paa selvsamme Sted, hvor Du havde sat den? Har Du lagt Penge deri, mig uafvidende, maa Du ogsaa have gjenfundet dem deri. Til mig talte Du alene om Oliver, og jeg troede Dig paa dit Ord. Videre véd jeg ikke om Sagen. Tænk forresten, hvad Du vil; din Krukke har Du faaet, og dermed er jeg løst fra min Forpligtelse, og betragter mig som værende ganske udenfor Sagen!«

Ali Khodjah, der var en godmodig Mand, opbød alle Midler for med det gode at faa Kjøbmanden til at gaa i sig selv. »Jeg er en Fjende af al Ufred,« sagde han, »og skrider kun nødtvungen til en offentlig Anklage, hvormed Du visselig

ogsaa, enten Du overbevises eller ikke, kun vilde være daarlig tjent. Betænk vel, at vi Kjøbmænd fremfor alt maa stræbe at holde vort gode Navn rent og uplettet! Med faa Ord, det skulde gjøre mig inderlig ondt, hvis Du tvang mig til det yderste og gjorde en Indstævning for Retten nødvendig; jeg vil endog meget hellere opgive en Del af min gode Ret og saaledes enes med Dig i Mindelighed.«

»Ali,« giensvarede Kjøbmanden, »Du tilstaar selv, at Du igjen har modtaget den Krukke med Oliven af mig, som Du havde givet mig i Forvaring, og forlanger nu dertil tusinde Guldstykker af mig. Har Du maaske sagt mig noget om denne Sum, eller at der overhovedet fandtes Penge i Krukken? Jeg véd jo ikke en Gang, om Krukken virkelig indeholdt Oliven; thi Du har ikke vist mig dem. Hvorfor forlanger Du ikke hellere Perler og Diamanter af mig? — Jeg tænker, det er bedst, at Du gaar din Vej, førend Du foranlediger et Folkeopløb udenfor min Bod.«

Allerede var nogle Personer bleven staaende, og Kjøbmandens sidste, med Heftighed udtalte Ord bevirkede, at ikke alene et større Antal Mennesker samlede sig udenfor Boden, men ogsaa, at Kjøbmændene fra de nærmeste Boder kom ilende til for at høre, hvad der var paa Færde, og om muligt, at stifte Fred imellem de stridende. Saasnart Ali havde sat Sagen ud fra hinanden, spurgte de mest ansete iblandt Kjøbmændene hans troløse Ven, hvad han hertil havde at svare. Denne indrømmede vel, at han havde modtaget en Krukke af Ali til Forvaring i sit Pakhus, men vedblev at benægte, at han havde rørt ved samme. Han svor højt og dyrt paa, at han alene af Ali Khodjah havde erfaret, at der var Oliven deri, og tog alle

tilstedeværende til Vidner paa den Beskjæmmelse, der var bleven ham tilføjet i hans eget Hus.

»Ja, Du kalder selv Beskjæmmelsen ned over dit Hoved!« sagde nu Ali Khodjah, idet han tog Kjøbmanden ved Armen. »Eftersom Du er saa forstokket i din Ondskab, tvinges jeg til at indstævne Dig for Allahs Lov og Retfærdighed. Vi vil se, om Du ogsaa for Kadi'en tør benægte din Forbrydelse.«

Denne Fordring, som enhver god Muselmand maa følge, der ikke vil gjøre sig skyldig i Brud paa Religionen, vovede Kjøbmanden ikke at unddrage sig. »Du kommer mig netop i Forkjøbet,« sagde han derfor, »til Kadi'en altsaa, for hvem det skal vise sig, hvo der har Uret, Du eller jeg!«

Ali førte Kjøbmanden for Kadi'en, og anklagede ham for at have bedraget ham for en Sum af tusinde Guldstykker, idet han fremstillede Sagen, som vi allerede kjende den. Da Kadi'en derpaa spurgte ham, om han kunde føre Vidner, maatte han svare, at han ikke havde tænkt paa denne Forsigtighedsregel, saasom han havde anset Kjøbmanden for sin Ven og tillige hidtil kjendt ham som en retsindig Mand. Paa modsat Side gjentog Kjøbmanden til sit Forsvar, hvad han allerede havde fremført for Ali Khodjah i Naboernes Nærværelse, og sluttede med den Erklæring, at han vilde gjøre sin Ed paa, ikke alene, at han ej havde tilvendt sig de omhandlede Guldstykker, men ogsaa, at han overhovedet slet ikke havde vidst noget af disse Penge at sige. Kadi'en lod ham aflægge Eden og frikjendte ham derpaa. Rigtignok protesterede Ali Khodjah, i sin Ærgrelse over at se sig truet med saa betydeligt et Tab, paa det heftigste imod denne Dom, og erklærede at han vilde forebringe sin Klage for selve Khalifen Harun al Rashid, som nok vilde hjælpe ham til hans gode Ret. Dog Kadi'en lagde sig ikke

dette videre paa Sinde, men ansaa hans Heftighed alene for den sædvanlige Ytring af Ærgrelsen over en tabt Sag, og troede i fuldkommen Grad at have opfyldt sin Pligt, idet han med hans Ed frikjendte en anklaget, som der ingen Vidner optraadte imod.

Medens Kjøbmanden, inderlig glad over for saa billigt Kjøb at være bleven tusinde Guldstykker rigere, vendte tilbage til sit Hjem, opsatte Ali Khodjah et Bønskrift, og afventede det Øjeblik den følgende Dag, da Khalifen efter Middagsbønnen vilde vende tilbage fra Moskeen.

Da Tiden kom, tog han Plads i en Gade, gjennem hvilken han maatte komme, og holdt sit Bønskrift i Vejret. En dertil særlig ansat Betjent, som gik foran Khalifen, kom strax hen imod ham, modtog Bønskriftet og overrakte Khalifen det. Da nu Ali ret vel vidste, at Khalifen strax efter sin Tilbagekomst til Paladset plejede at læse de ham paa denne Maade overrakte Bønskrifter, saa fulgte han efter Toget til Slottet, og ventede, indtil den Embedsmand, som havde modtaget hans Andragende, igjen kom ud fra Khalifens Værelser. Af denne erfarede han, at Khalifen allerede havde læst hans Bønskrift, og fik en Tid bestemt, da han skulde indfinde sig den efterfølgende Dag. Tillige maatte han opgive Stedet, hvor hans Modstander boede, for at Embedsmanden kunde indstævne ogsaa ham til at møde for Khalifen ved den samme Tid.

Samme Dags Aften gjorde Harun al Rashid, ledsaget af sin Storvezir Djafar og Mesrur, Obersten for Gildingerne, sin sædvanlige Vandring igjennem Staden. Da han hørte Larm i en snever Gade, fremskyndede han sine Skridt og kom til en

Dør, som førte ind til et indskrænket Gaardsrum. Herfra kom Larmen. Harun lagde Øjet til en Revne i Døren og oversaa paa denne Maade hele Rummet; det var en halv Snes Drenge, som i det klare Maaneskin legede med hverandre. Nysgjerrig efter at lære Børnenes Leg at kjende tog Khalifen Plads paa en Bænk tæt ved Døren, uden at forlade Sprækken, hvorigjennem han kunde iagttage alt, hvad der foregik.

»Nu vil vi lege noget andet!« hørte han en munter Dreng raabe. »Vi vil lege Kadi. Jeg er Kadien; fører nu Ali Khodjah frem for mig, og den Kjøbmand, der har snydt ham for tusinde Guldstykker!«

Ved disse Ord kom Harun til at tænke paa det Bønskrift, han samme Dag havde modtaget af Ali Khodjah, og fordoblede sin Opmærksomhed for at erfare, hvorledes Dommen i denne forviklede Sag vilde falde ud.

Da Striden imellem Ali Khodjah og Kjøbmanden hørte til Dagens Historie, og selv hos Stadens Ungdom havde vakt Opsigt, saa fandt hint Forslag øjeblikkelig Bifald, og Drengene fordelte Rollerne indbyrdes. Den Dreng, der strax havde opkastet sig til Kadi, vedblev uden Modsigelse at være det. Saa snart denne med en virkelig Kadi's Værdighed og strænge Mine havde indtaget en ophøjet Plads, førte en anden Dreng, i Egenskab af Retsbetjent, to af sine Kammerater frem for ham, som skulde forestille Ali Khodjah og Kjøbmanden. Derpaa tog den forstilte Kadi Ordet, henvendte sig først til Ali Khodjah og spurgte:

»Hvad forlanger Du af denne Kjøbmand der?«

Den Dreng, som skulde forestille Ali Khodjah, gjorde ved dette Spørgsmaal et dybt Buk, og foredrog derpaa Kadi'en sin

Sag Punkt for Punkt, med stor Nøjagtighed, og sluttede med den Bøn, at Kadi'en vilde benytte en Dommers Klogskab og Myndighed til at forhindre, at han led Tab af saa stor en Sum.

Nu spurgte Kadi'en Kjøbmanden, hvorfor han ikke leverede Ali hans Penge tilbage; herpaa afgav den tiltalte Dreng omtrent den samme Forklaring, som Kjøbmanden havde afgivet for den virkelige Kadi af Bagdad, og tilbød sig, ligesom hin, til at gjøre Ed paa Rigtigheden af sit Udsagn.

»Stop lidt!« svarede den unge Dommer. »Førend vi kommer til Eden, gad jeg dog gjerne en Gang se Krukken med Oliverne. Ali Khodjah,« vedblev han, »har Du bragt Krukken med?«

Da denne hertil svarede nej, bød han ham gaa hjem at hente den.

Drengen, der spillede Alis Rolle, fjernede sig altsaa et Øjeblik, men kom snart igjen tilbage og lod, som han stillede et Kar hen for Kadi'en, idet han ytrede, at det var det samme, som han i sin Tid havde overgivet den anklagede til Forvaring og igjen afhentet hos ham. For at fyldestgjøre enhver Formalitet, spurgte nu den unge Kadi Kjøbmanden, om han erkjendte det for at være det samme. Saasnart denne i Taushed havde vedkjendt sig Krukken, befalede Kadi'en, at man skulde aabne den.

Ali Khodjah lod nu, som om han tog Laaget af Krukken, og Kadi'en syntes at se ned deri. »Det er smukke Oliven,« sagde han derpaa, »jeg vil dog smage en Gang.«

Han lod, som om han smagte paa én, og tilføjede: »Det er jo ganske fortræffelige Oliven. Men,« vedblev han, »af syv

Aars gamle Oliven synes de mig dog næsten for gode. Man hidkalde nogle Olivenhandlere, som kan afgjøre, hvorledes Sagen egentlig forholder sig!«

Nu blev der forestillet ham to Olivenhandlere, tvende andre Drenge, hvilke han spurgte, om de ogsaa var rette Kjendere af Oliven. Da de havde bekræftet dette, vedblev han: »Saa sig mig en Gang, hvorlænge forbliver vel ordentlig nedlagte Oliven spiselige?«

»Herre,« svarede de, »saa megen Umage man end gjør sig ved Nedlægningen, vil de dog allerede i det tredie Aar have tabt baade Smag og Farve og maa kastes bort som ubrugelige.»

»Naar dette er Tilfældet,« ytrede Kadi'en, »saa se en Gang efter, hvor gamle vel disse Oliven i Krukken der monne være!«

Olivenhandlerne syntes nu at undersøge og smage paa Frugterne, og sagde derpaa til Kadi'en, at de endnu var friske og gode.

»Deri maa I visselig tage fejl, godt Folk,« vedblev Kadi'en, »Ali Khodjah her paastaar nemlig at have nedlagt dem for syv Aar siden.«

»Herre,« gjensvarede de sagkyndige Frugthandlere, »vi kan kun forsikre, at disse Oliven maa være fra i Aar; alle forstandige Folk i Bagdad vil bekræfte dette vort Vidnesbyrd.«

Nu forsøgte den af Ali Khodjah anklagede Kjøbmand paa at gjøre Indvendinger; men Kadi'en levnede ham ingen Tid dertil. »Ti!« raabte han. »Du er en overbevist Tyv. Bort med ham til Galgen!«

Med Jubel og Haandklap endte Børnenes Leg, medens de Drenge, som hidtil havde været udenfor Legen, styrtede sig over den foregivne Forbryder, ligesom om de vilde virkeliggjøre den nylig fældede Dom.

Khalifen undrede sig højlig over den Drengs Klogskab, som havde afholdt et saa skarpsindigt Forhør og fældet en saa rigtig Dom i den Sag, der næste Dag skulde føres for hans egen ophøjede Domstol. Idet han rejste sig, spurgte han Storveziren, som ligeledes havde været Vidne til hele Processen, om han havde hørt Barnets Dom og hvad han syntes derom.

»De Troendes Behersker,« svarede Djafar, »ingen kan være mere forbauset, end jeg er over slig Skarpsindighed i en saa lidet udviklet Alder.«

»Og véd Du,« vedblev Khalifen, »at jeg i Morgen skal dømme netop i den samme Sag, at den virkelige Ali Khodjah i Dag har indleveret et Bønskrift til mig desangaaende?«

»Jeg erfarer det først nu af Eders Højheds egen Mund,« svarede Djafar.

»Og tror Du,« vedblev Khalifen, »at jeg vil kunne fælde nogen anden Dom i denne Sag, end den, som vi nylig har hørt afsige?«

»Naar Sagen virkelig forholder sig saaledes. som oplyst blev,« svarede Storveziren, »saa synes mig, at Eders Højhed umulig kan gaa anderledes frem og dømme anderledes.«

»Mærk Dig Huset vel,« befalede Harun, idet han gik videre, »og bring i Morgen Drengen til mig, for at han i min Nærværelse kan afsige den selvsamme Dom! Tilsig ogsaa Kadi'en, som har frikjendt hin Tyveknægt af en Kjøbmand, for

at han af et Barn kan lære herefter bedre at gjøre sin Pligt! Ali Khodjah maa Du lade medbringe sin Olivenkrukke, og tillige sørge for, at der er et Par Olivenhandlere til Stede. Hermed sker min Villie!«

Khalifen vendte tilbage til Paladset og endte sit natlige Eventyr, uden at der fremdeles mødte ham noget videre mærkeligt. Men den følgende Dag i Morgenstunden begav Storveziren sig hen til det Hus, hvorved Khalifen havde været Vidne til Børnenes Leg, og forlangte sammes Herre i Tale. Da denne ikke var til Stede, førte man Djafar ind til hans Kone. Paa hans Spørgsmaal, om hun havde Børn, fik han til Svar, at hun havde tre, og Børnene blev strax kaldt ind.

»Kjære Børn,« sagde Storveziren til dem. »Hvem af Eder gav i Aftes, da I legede sammen, Kadi'ens Rolle?«

Den største og tillige ældste af Drengene svarede, at det havde været ham, men vexlede med det samme Farve, da han ikke kjendte Anledningen til dette Spørgsmaal.

»Min Søn,« vedblev Storveziren, »gjør Dig rede til at følge med mig! De Troendes Behersker ønsker at se Dig.«

Derover geraadede Drengens Moder i stor Uro. »Herre,« spurgte hun Veziren, »vil Khalifen berøve mig min Søn?«

Men Veziren indgjød hende Mod og forsikrede hende, at hun aller senest om en Time skulde faa sin Søn tilbage igjen, og saa tillige faa Grunden at vide til Khalifens Ønske.

»Saa lad mig i det mindste give ham ordentlige Klæder paa, naadige Herre!« bad Drengens Moder.

Da Konen havde iført Drengen hans bedste Klæder og

hvisket ham mangen god Formaning i Øret, tog Storveziren ham med sig, og forestillede ham for Khalifen i den samme Time, som var bleven bestemt Ali Khodjah og hans Modstander at give Møde til. Da Khalifen mærkede, at Drengen var ængstelig, gav han sig i Snak med ham, og søgte med det samme at forberede ham til den Rolle, hvori han ønskede, at han om lidt skulde optræde.

»Kom hid, min Søn!« sagde han til ham. »Ikke sandt, det var Dig, som i Gaar fældede Dom i Sagen mellem Ali Khodjah og den Kjøbmand, som har stjaalet hans Penge? Jeg har uset været nærværende ved hele Forhandlingen og er tilfreds med Dig.«

Drengen svarede med Fatning, men sagte og beskedent, at det havde været ham.

»I Dag,« vedblev Harun, »vil jeg føre den virkelige Ali Khodjah og den virkelige Kjøbmand frem for Dig. Bær Dig saa ganske saaledes ad, som Du gjorde i Gaar! Kom og sæt Dig hos mig!«

Med disse Ord tog han Drengen ved Haanden og tog Plads paa sin Trone tilligemed ham. Derpaa spurgte han strax efter de sagførende Parter. Man lod dem træde frem for hans Trone, og nævnede dem for ham, medens de kastede sig ned i Støvet for hans Aasyn. Saasnart de atter havde rejst sig, begyndte Khalifen i alvorlig Tone:

»Enhver af Parterne foredrager nu sin Sag! Dette Barn her vil høre Eder og afsige Dommen.«

Da tog Ali Khodjah og Kjøbmanden Ordet efter hinanden. Men da den sidste i sin Tale var kommen saa vidt, at han igjen tilbød sig at gjøre Ed, afbrød Drengen ham med den

Ytring, at saavidt var Sagen endnu ikke kommen, og forlangte først at se Krukken med Oliverne,

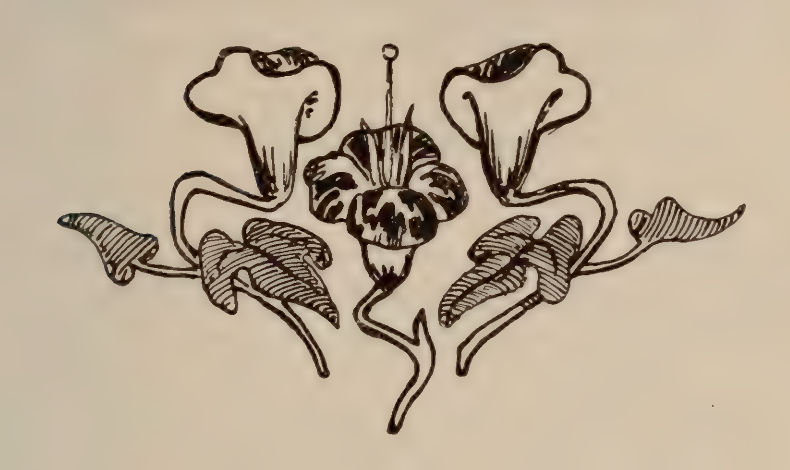
Ali Khodjah nærmede sig, knælede ved Khalifens Fodskammel og tog Laaget af Krukken. Harun al Rashid undersøgte Oliverne og smagte paa en af dem; derpaa blev Krukken overleveret til de tilstedeværende Olivenhandlere, der ligeledes undersøgte Oliverne, og erklærede, at de var gode og fra det indeværende Aar. Og da Drengen indvendte, at Frugterne i Følge Ali's Forsikring var nedlagt for hele syv Aar siden, gav Olivenhandlerne netop det samme Svar, som hine Drenge havde givet, der ved Legen forestillede sagkyndige tilforordnede.

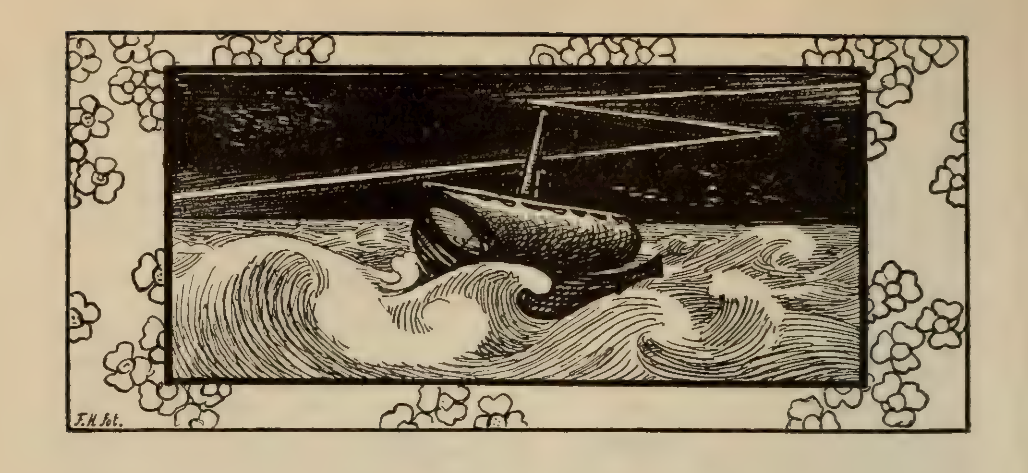
Endskjøndt nu den anklagede Kjøbmand ret vel indsaa, at Olivenhandlerne med det samme havde udtalt hans Fordømmelsesdom, vilde han dog prøve paa at retfærdiggjøre sig, hvilket imidlertid slet ikke vilde lykkes for ham. Da Sagen var kommen saa vidt, at der ikke var andet tilbage end at afsige Dommen efter de klare Bevisligheder, henvendte den kloge Dreng, i Stedet for som ved Legen at dømme Forbryderen til Galgen, sig til Khalifen med de Ord:

»Hersker over de Troende, nu er det ingen Leg længere; Eder og ikke mig tilkommer det at afsige Dommen over denne Synder.«

Khalifen var fuldstændig overbevist om Kjøbmandens Bedrageri, og lod ham efter at have tvunget ham til at bekjende, hvor de tusinde Guldstykker var forvaret, ved Rettens Betjente føre til Døden, som han saa vel havde fortjent. Ali Khodjah fik fuldkommen Skadeserstatning. Den retfærdige Fyrste lod derpaa til Kadi'en, som havde fældet den første Dom, og

som var bleven indstævnet tilligemed de øvrige, udgaa en stræng Paamindelse om, af dette Barn at lære, hvorledes han bedre og omhyggeligere skulde opfylde sit Embeds Pligter. Endelig omfavnede han den kloge Dreng og lod ham gaa hjem med en Foræring af tusinde Guldstykker.

Sindbads Rejser[1]).

Paa Khalifen Harun al Rashids Tid levede der i Bagdad en fattig Lastdrager ved Navn Hindbad. En Gang paa en meget varm Dag, maatte han slæbe en usædvanlig svær Dragt fra den ene Ende af Staden til den anden. Undervejs kom han igjennem en Gade, som var bestænket med stærkt duftende Rosenvand; en behagelig Kjølighed strømmede ham i Møde. Han kunde ikke ønske sig noget bedre Sted til at udhvile sig paa, og da han var meget træt og endnu havde et godt Stykke Vej at tilbagelægge, kastede han, udenfor et stort Hus, sin Byrde fra sig, og satte sig derpaa.

---

[1]) Dette berømte Afsnit hører til dem, der oprindelig ikke har udgjort en Del af 1001 Nat, men det er fra først af udarbejdet som selvstændigt Værk, og senere indføjet i 1001 Nats Ramme. Vi gjenfinder mange af de eventyrlige Forestillinger om fjerne Landes geografiske Forhold, som kommer igjen i europæiske Sagnkredse fra Middelalderen, og hvoraf nogle gaar tilbage til meget gamle Tider.

Han fortrød ikke at have gjort Holdt paa dette Sted; thi hans Næse frydedes ved den yndigste Duft af Aloetræ og anden Røgelse, der udstrømmede fra Vinduerne i det Hus, udenfor hvilket han sad, og i Forening med Rosenvandet opfyldte Luften med balsamisk Vellugt. Hertil kom, at der fra det samme Hus hørtes den dejligste Sang af en Mængde Nattergale og andre i Bagdads Omegn hjemmehørende Fugle, accompagneret af forskjellige Instrumenter. De yndige Melodier, og den Duft af forskjellige Kjødretter, som nu naaede hans Næse, bragte ham paa den Formodning, at der her fejredes en eller anden Glædesfest. Nysgjerrig efter at erfare, hvem det vel kunde være, der boede i dette Hus, nærmede han sig nogle prægtig klædte Tjenere, som stod ved Indgangen, og spurgte dem om deres Herres Navn.

»Hvad for noget?« svarede en af Tjenerne. »I lever her i Bagdad, og véd ikke, at den Mand, som boer i dette Hus, er Sindbad, den berømte Verdensomsejler, som har befaret alle Have?«

Lastdrageren, som vel havde hørt Tale om Sindbads Rigdomme, men ikke vidste noget om, hvor han boede, eftersom hans Vej kun sjelden førte ham gjennem denne Del af Byen, kunde ikke lade være at misunde en Mand, hvis Stilling forekom ham ligesaa lykkelig, som hans egen syntes ham ussel. Mismodig saa han op mod Himlen, og gav, højt nok til at det kunde høres, sin Bitterhed Luft i følgende Ord:

»Almægtige Skaber! Se dog, hvilken Forskjel der er mellem mig og Sindbad. Medens jeg daglig maa kjæmpe med tusinde Møjsommeligheder og har ondt ved at skrabe saa meget sammen, at jeg derved kan mætte mig og Familie med daarligt Bygbrød, bortødsler den lykkelige Sindbad uhyre Summer og lever hver

Dag i Herlighed og Glæde. Hvorved har han da fortjent sin store Lykke, og jeg min elendige Tilstand?«

Og idet han talte saaledes, stampede han mod Jorden, som et Menneske, der er ude af sig selv af Smerte og Fortvivlelse.

Han stod endnu hensunken i sine mismodige Tanker, da en Tjener, som kom ud af Huset, traadte hen til ham, greb ham ved Armen og sagde:

»Følg mig! Sindbad, min Herre vil tale med Jer.«

Lastdrageren blev ikke lidet overrasket ved denne Indbydelse. Han begyndte at frygte for, at Sindbad maaske havde hørt hans Ytringer, og at han nu lod ham hente, for paa en eller anden Maade at hævne sig paa ham. Han undskyldte sig derfor med, at han ikke turde lade sine Sager blive liggende midt paa Gaden; men Tjeneren forsikrede ham, at man nok skulde passe paa dem, og han trængte saa stærkt ind paa ham, at Lastdrageren tilsidst maatte give efter.

Tjeneren førte ham nu ind i en stor Sal, hvor et talrigt Selskab var forsamlet omkring et med alle Slags lækre Retter besat Bord. En alvorlig Mand af et ærværdigt Udseende, med et langt hvidt Skjæg, havde Forsædet, og bag ved ham stod der en Mængde Husbetjente, som alle kappedes om at adlyde hans mindste Vink. Denne Mand var Sindbad selv. Lastdrageren, endnu mere forvirret ved Synet af saa fornemt et Selskab og saa prægtige Omgivelser, fremførte skjælvende sin ærbødige Hilsen. Sindbad bød ham træde nærmere, og efterat have ladet ham tage Plads ved sin højre Side, satte han selv Mad frem for ham, og gav ham fortræffelig Vin at drikke.

Da nogen Tid var hengaaet og Sindbad saa, at hans Gjæster var færdige med Maaltidet, henvendte han sig til

Hindbad, kaldte ham sin Broder[1]), og spurgte ham om hans Navn og Haandtering.

»Mit Navn er Hindbad,« lød Svaret, »og jeg er Lastdrager af Profession.«

»Naa, det glæder mig at gjøre dit Bekjendtskab,« gjenmælede Sindbad, »og jeg indestaar Dig for, at Selskabet ogsaa gjerne ser Dig her; men jeg vilde nu gjerne af din egen Mund høre, hvad det var, Du sagde før, histude paa Gaden.«

Forlegen slog Lastdrageren Øjnene ned. »Jeg maa tilstaa,« sagde han, »at min Træthed havde gjort mig mismodig, og der undslap mig da nogle ubeskedne Ytringer, som jeg maa bede Eder tilgive mig.«

»Du maa ikke tro,« svarede Sindbad, »at jeg er saa ubillig, at jeg skulde vredes paa Dig derfor; jeg kan meget godt sætte mig ind i din Stilling, og, langtfra at gjøre Dig Bebrejdelser, beklager jeg Dig. Men jeg maa dog hjælpe Dig ud af en Vildfarelse, hvori Du synes at befinde Dig med Hensyn til mig. Du staar uden Tvivl i den Formening, at jeg uden Møje og Arbejde har opnaaet den Ro og Bekvemmelighed, jeg nu nyder; men deri tager Du mærkelig fejl. I disse lykkelige Forhold er jeg først kommen, efterat jeg i en Række af Aar har udstaaet alle optænkelige Sjæls- og Legemsanstrengelser. Ja, mine Herrer,« tilføjede han, idet han henvendte sig til hele Selskabet, »jeg kan forsikre, at disse Anstrengelser har været saa overordentlige, at de maa kunne betage enhver, ja, selv den begjærligste, den skjæbnesvangre Lyst til at befare Verdenshavet, i den Hensigt at søge efter Skatte. Maaske har I allerede hørt

[1]) Denne Benævnelse bruger Araberne, naar de underholde sig med hinanden i fortrolig Samtale.

et og andet om mine sælsomme Eventyr og de Farer, jeg har udstaaet paa mine syv Sørejser; jeg vil nu, ved denne Lejlighed meddele Eder en tro Beretning derom, og jeg tror, at I ikke vil kjedes derved.«

Da det fornemlig var for Hindbads Skyld, han vilde fortælle sin Historie, befalede han, før han begyndte, at den af Lastdrageren paa Gaden efterladte Dragt skulde af hans egne Folk bringes til sit Bestemmelsessted. Derefter begyndte han saaledes:

Sindbads første Rejse.

Ved Arv var jeg kommen i Besiddelse af en anselig Formue; men det varede ikke længe, førend jeg med ungdommelig Letsindighed havde bortødslet Størstedelen deraf. Endelig fik jeg Øjnene op for det taabelige i min Handlemaade, gik i mig selv og erkjendte, at Rigdomme er forgjængelige, og at jeg snart vilde blive aldeles forarmet, dersom jeg vedblev at leve som hidtil. Jeg overvejede, hvor skrækkeligt det maatte være at lide Nød paa sine gamle Dage, og den vise Salomos Ord, som jeg havde hørt af min Fader, at det er bedre at ligge i sin Grav end at leve i Fattigdom, randt mig nu i Hu.

Opfyldt af disse Betragtninger, sammenskrabede jeg alt, hvad der endnu var mig levnet af min Formue; mit rorlige Gods solgte jeg ved offentlig Auktion til den hojstbydende. Derpaa raadførte jeg mig med nogle Kjøbmænd, som drev Søhandel, og rejste ufortøvet til Basra[1]), hvor jeg i Forening med

---

[1]) Basra er en vigtig Handelsstad, som ligger i Irak Arabi, ved Floden Schat el Arab, i hvilken Euphrat og Tigris har forenet sig.

flere andre indskibede mig i et Fartøj, som vi havde udrustet paa fælles Bekostning.

Vi gik under Sejl og styrede ad Ostindien til, gjennem den persiske Havbugt, som paa højre Side begrændses af det lykkelige Arabiens og paa venstre Side af Persiens Kyster, og hvis største Bredde almindelig antages at være halvfjerdsindstyve Mil. Fra denne kommer man ud i det store, indiske Ocean, som paa den ene Side udstrækker sig lige til Æthiopiens Kyster, og paa den anden Side til Vak-al-Vak-Øerne[1]), der ligger i en Afstand af fire tusind fem hundrede Mil derfra. I Begyndelsen led jeg meget af Søsyge; men snart kom jeg mig igjen og mærkede aldrig senere til dette Onde. Undervejs anløb vi adskillige Øer, hvor vi solgte eller ombyttede vore Varer.

En Dag, da vi var under Sejl, overraskedes vi pludselig af Vindstille. Vi befandt os lige ud for en lille Ø, som kun hævede sig ganske ubetydelig over Vandet, og som paa Grund af sin grønne Overflade lignede en Eng. Kaptajnen lod Sejlene tage ind og sagde, at de iblandt os, som ønskede det, kunde gjerne gaa i Land. Iblandt dem, som benyttede sig af dette Tilbud, var ogsaa jeg. Vi lod os altsaa sætte i Land og satte os i god Ro til at spise og drikke; men som vi saaledes sad allerbedst, gjennemrystedes hele Øen pludselig som af et Jordskjælv, og vi fik alle et saa voldsomt Stød, at vi tumlede over Ende.

---

[1]) Disse Øer kan maaske sammenstilles enten med de japanske Øer eller Sunda-Øerne. Navnet skal hidrøre fra et der hjemmehørende Træ, hvis Frugter kaldes Vak-Vak og i deres Form skulle have Lighed med en kvindelig Menneskefigur.

Ogsaa ude paa Skibet havde man lagt Mærke til denne besynderlige Rystelse, og man raabte ind til os, at vi endelig maatte skynde os om Bord igjen, hvis vi ikke alle tilsammen vilde sætte Livet til; thi den formentlige Ø var hverken mere eller mindre end en forfærdelig stor Søslange! De behændigste iblandt os reddede sig om Bord i Storbaaden, andre ved Svømning; jeg derimod var ikke saa heldig, men befandt mig endnu paa Øen, eller rettere paa Søslangen, da den dukkede under, jeg fik næppe Tid til at gribe fat i et Stykke Træ, som vi lykkeligvis havde taget med fra Skibet for at gjøre Ild ved. Kaptajnen havde imidlertid optaget dem, der havde reddet sig i Baaden, og nogle af de svømmende, og da der i samme Øjeblik rejste sig en frisk Kuling, lod han hejse Sejl og satte Skibet i Fart, uden at bekymre sig om mig, som hjælpeløs kastedes hid og did af Bølgerne.

Hele den øvrige Del af Dagen og den paafølgende Nat tilbragte jeg i denne Forfatning. Morgenen brød frem; mine Kræfter var udtømt, og jeg havde opgivet Haabet om at redde Livet, da en mægtig Bølge greb mig og kastede mig i Land paa en Ø. Kysten var høj og stejl, og det vilde have været mig meget vanskeligt at klavre derop, dersom jeg ikke havde fundet Hjælp i nogle Trærødder, som en gunstig Skjæbne syntes at have ladet fremkomme her til min Redning. Halvdød kastede jeg mig ned paa Jorden, og blev liggende saaledes, indtil det var blevet højlys Dag. Saa udmattet jeg end var, dels af Anstrængelse, dels af Sult, slæbte jeg mig dog fremad, for om muligt at opdage en eller anden Art spiselige Urter. Jeg fandt flere saadanne, og var endog heldig nok til at opdage en Kilde med fortræffeligt Vand, hvilket ikke lidet bidrog til at gjenoplive de tabte Kræfter. Saaledes styrket begav jeg mig

paa Vandring, uden dog at følge nogen bestemt Retning, og kom snart til en skjøn Slette, hvor jeg i det fjerne opdagede en Hest, som gik og græssede. Vaklende imellem Haab og Frygt, rettede jeg mine Skridt derhen; det var jo muligt, at jeg, i Stedet for at finde Redning, gik min Fordærvelse i Møde. Da jeg kom nærmere, saa jeg, at det var en Hoppe, som var fastbunden til en Pæl, og medens jeg stod og beundrede Dyrets Skjønhed, naaede Lyden af en Menneskerøst mit Øre. Lyden forekom mig at komme op fra Jorden. Strax efter kom en Mand til Syne, nærmede sig til mig og spurgte, hvem jeg var. Jeg fortalte ham mit Eventyr, hvorpaa han tog mig ved Haanden og førte mig ind i en Grotte, hvor jeg fandt flere Mennesker forsamlet; øjensynlig blev de ligesaa forundret ved at se mig, som jeg ved at finde dem paa dette Sted.

Efter at jeg havde nydt noget af de Spiser, man satte for mig, spurgte jeg dem, hvad der havde ført dem til dette, som det syntes, saa øde Sted. De fortalte mig da, at de var Staldbetjente hos Maharadscha[1]), Herskeren over denne Ø, og at de hvert Aar til en bestemt Tid maatte bringe deres Herres Hopper til dette Sted, for at lade dem bedække af en Havhest, som da kom op til dem fra Vandet; men naar saa dette var sket, vilde Havhesten opsluge Hopperne, og da maatte de (Folkene) være beredt paa at ile til, for ved høje Skrig at indjage Havhesten Skræk og tvinge den til at flygte tilbage til Havet. De drægtige Hopper bragtes derpaa tilbage til Kongens Stalde, og Føllene, som de saa kastede, blev opfødt til Kongens eget Brug og kaldtes Havheste.

Staldbetjentene tilføjede, at deres Afrejse var bestemt til

[1]) Maharadscha betyder: Den store Konge.

næste Dag, og at jeg ufejlbarlig vilde have været redningsløst fortabt, dersom jeg var kommen blot en Dag sildigere; thi hele denne Del af Øen var aldeles ubeboet.

Medens de meddelte mig alt dette, kom Havhesten op fra Havet, ganske som de havde sagt, bedækkede den forhen omtalte Hoppe, og vilde derpaa til at sluge den i sig; men Staldfolkene gjorde da en saa forfærdelig Larm, at Havhesten skyndsomst greb Flugten og snart forsvandt mellem Bølgerne.

Næste Morgen rejste de med alle Hopperne tilbage til Øens Hovedstad, og tog mig med sig. Da vi havde naaet vort Bestemmelsessted, blev jeg fremstillet for Kong Maharadscha, som spurgte mig, hvem jeg var, og hvilket Eventyr der havde ført mig til hans Stater. Jeg fortalte ham nu mine Hændelser, og han bevidnede mig sin Deltagelse i min Ulykke. Strax gav han Befaling til, at der skulde drages Omsorg for mig, og at man skulde forsyne mig med alt, hvad jeg behøvede; hans Befaling blev saaledes udført, at jeg med god Grund kunde lykønske mig til at have fundet en saa ædelmodig Konge, og Embedsmænd, der viste deres Herre en saa punktlig Lydighed.

Da jeg var Kjøbmand, besøgte jeg ofte mine Standsfæller, dog især de fremmede, dels for at høre noget fra Bagdad, og dels for at finde én, med hvem jeg kunde komme tilbage til mit Hjem. Kong Maharadscha's Hovedstad laa ved Havet og havde en ypperlig Havn, som hver Dag blev besøgt af Skibe fra forskjellige Verdensdele. Ogsaa søgte jeg Omgang med indiske lærde, og talte gjerne med dem; dog forhindrede det mig ingenlunde fra at gjøre Kongen min stadige Opvartning og de skatskyldige Smaakonger, som omgav ham. De udspurgte mig i det uendelige om mit Fædreland, medens jeg hos dem

igjen søgte Oplysning om alt, hvad der i deres Stater var at mærke med Hensyn til Sæder og Skikke.

Til Kong Maharadscha's Besiddelser hørte ogsaa en Ø ved Navn Kasel. Folk forsikrede, at man der paa Øen hørte en Lyd som af Paukeslag, hvorfor de søfarende troede, at Dedjal [1]) havde hjemme der. Jeg fik Lyst til selv at rejse derhen, for med egne Øren at høre dette Vidunder, og paa denne Rejse saa jeg Fiske af halvfjerdsindstyve, ja, hundrede Fods Længde. Dog var de ikke saa farlige, som de saa ud til, thi de lod sig bortskræmme, naar man blot slog to Stykker Træ imod hinanden. Andre Fisk, som næppe var en Alen lang, havde Hoveder af samme Form som Natuglernes.

Da jeg efter min Tilbagekomst en Dag befandt mig nede ved Havnen, løb der et Skib ind. Saasnart Ankeret var kastet, begyndte man at udskibe Varerne, og vedkommende Kjøbmænd lod dem bringe til deres Magasiner. Idet jeg stod og betragtede nogle af Ballerne, blev jeg som forstenet af Overraskelse, da jeg paa en af dem opdagede mit eget Navn. Jeg saa nøjere til. Jo, det var ganske rigtigt; der var ingen Tvivl om, at det jo var de selvsamme, med hvilke jeg havde indskibet mig i Basra. Ogsaa Kaptajnen gjenkjendte jeg nu. Dog gav jeg mig ikke tilkjende for ham; men stolende paa, at han alt længe havde troet mig død, gav jeg mig i Snak med ham, og spurgte ham, hvem de omtalte Vareballer tilhørte.

---

[1]) Dedjal er den samme som Antikristen, hvis Fremtræden skal være et Tegn paa Verdens nær forestaaende Undergang. Han vil søge at forføre Menneskene; men efter at have erobret hele Jorden med Undtagelse af Mekka, Medina, Tarsus og Jerusalem, vil han tilsidst blive overvunden af Kristus.

»Da jeg afsejlede fra Bagdad,« svarede han, »havde jeg en Kjøbmand ved Navn Sindbad med om Bord. En Dag, da vi befandt os i Nærheden af en Ø, (saadan forekom den os i det mindste), lod han sig landsætte der tilligemed flere af Passagererne. Men til vor store Forskrækkelse viste det sig nu, at den formentlige Ø var hverken mer eller mindre end en uhyre stor Søslange, som laa og sov paa Vandets Overflade, og som strax gav sig til at bevæge sig og søge ned under Vandet, da Ilden, som man havde antændt, begyndte at svie i dens Ryg. De fleste af dem, der befandt sig paa denne, druknede, og deriblandt var ogsaa den ulykkelige Sindbad. Ham tilhørte de Baller, som I her ser; jeg vil nu sælge dem, og hvad der kommer ind ved Salget, vil jeg overgive hans Slægtninge, hvis jeg bliver saa heldig at træffe paa nogen af dem.«

»Kaptajn!« sagde jeg nu. »Jeg er denne Sindbad, hvem I anser for død, men som ikke er det, og disse Vareballer er min Ejendom, og mine Varer . . . .

Her afbrød Skibskaptajnen mig og udraabte:

»Store Gud! Man kan da ikke tro noget Menneske nu om Stunder. Der gjælder hverken Tro eller Love mere i Verden. Jeg har med mine egne Øjne set Sindbad omkomme i Bølgerne; ogsaa Passagererne paa mit Skib har set det. Og dog vover I at udgive Eder for at være Sindbad. Hvilken Frækhed! I ser dog ud til at være en skikkelig Mand, hvem man ikke skulde tiltro sligt. Mener I, ved en saa aabenbar Løgn at kunne komme i Besiddelse af andres Ejendom!«

»Saa sagte, min bedste!« svarede jeg. »Vær saa god først at høre, hvad jeg har at sige Eder.«

»Og hvad skulde det vel være?« svarede han. »Saa tal da! Jeg er lutter Øre.«

Jeg fortalte ham nu, paa hvilken Maade jeg var bleven reddet, og hvorledes jeg havde truffet paa Kong Maharadscha's Staldbetjente, som derefter havde ført mig til Hoffet.

Min Fortælling bragte hans Overbevisning til at vakle, og da et Øjeblik efter nogle Folk fra hans Skib kom til og uforbeholdent lagde deres Glæde for Dagen ved at gjenkjende mig, kunde han ikke længere nære Tvivl om min Troværdighed. Endelig, da han havde betragtet mig nøje, kunde han ogsaa selv gjenkjende mig. »Gud være lovet!« udraabte han, idet han faldt mig om Halsen, »at I er bleven lykkelig frelst fra en saa stor Fare! Jeg kan ikke noksom sige Eder, hvor meget det glæder mig. Her er Eders Ejendom; tag den, og gjør dermed som I selv vil.«

Jeg takkede ham, roste hans Retskaffenhed, og bad ham modtage nogle af Varerne som et Bevis paa min Erkjendtlighed; men han afslog det.

Jeg udvalgte nu det kostbareste af Ballernes Indhold, og gjorde dermed Kong Maharadscha en Foræring. Kongen, som kjendte mit tidligere Uheld, spurgte forundret, hvorledes jeg var kommen i Besiddelse af saadanne sjældne og kostbare Sager, og da jeg nu fortalte ham, hvorledes det var gaaet til, bevidnede han mig sin Glæde derover, modtog mine Foræringer og gjengjældte dem med andre af endnu større Værdi. Derpaa tog jeg Afsked med ham og begav mig atter om Bord i mit gamle Fartøj, efter at jeg først havde ombyttet de Varer, jeg endnu havde tilbage, med Landets Produkter, saasom: Aloe- og Sandeltræ, Kamfer, Muskatnødder, Kryddernelliker, Peber og Ingefær.

Efter en heldig Overfart landede vi i Basra, hvorfra jeg begav mig her til Staden, med Varer til en Værdi af omtrent hundrede tusinde Zechiner. Min Families Glæde over Gjensynet var ikke mindre end min egen. Jeg kjøbte mig Slaver og Slavinder saavelsom ogsaa skjønne Landejendomme, og førte et stort Hus. Saaledes søgte jeg at glemme alle Gjenvordigheder og at gjøre mig Livet saa behageligt som muligt.«

Her holdt Sindbad inde og befalede Musikanterne at fortsætte deres Koncert, som var bleven afbrudt ved hans Fortælling. Der blev nu spist og drukket til henimod Aften, og da Tiden kom, og Gjæsterne vilde bortfjerne sig, lod Sindbad hente en Pung med hundrede Zechiner, og rakte Lastdrageren den med de Ord:

»Tag denne Pung, Hindbad, og gaa saa hjem. I Morgen kan Du komme igjen og høre Fortsættelsen af min Historie.«

Lastdrageren forføjede sig bort, meget forlegen over den modtagne Gave og over den Ære, der var bleven ham til Del. Let kan man tænke sig Konens og Børnenes Glæde, da han fortalte dem sit lykkelige Eventyr; alle takkede de Gud for den dem ved Sindbad beviste Velgjerning.

Næste Dag pyntede Hindbad sig saa godt han kunde, og begav sig atter til den gavmilde Rigmand, som modtog ham med oprømt Mine og behandlede ham med største Forekommenhed. Saasnart alle Gjæsterne havde indfundet sig, begyndte Maaltidet, og man blev meget længe ved Bordet. Efter endt Maaltid tog Sindbad Ordet og sagde til Selskabet:

»Mine Herrer! Jeg udbeder mig deres Opmærksomhed, idet

jeg nu vil fortælle dem, hvilke Eventyr jeg oplevede paa min anden Rejse; de er endnu mere mærkværdige end de, som jeg i Gaar fortalte.«

Alle tav, og Sindbad begyndte:

Sindbads anden Rejse.

»Efter min første Rejse havde jeg foresat mig at blive i Bagdad og tilbringe Resten af mine Levedage der i Fred og Ro. Men snart blev jeg kjed af dette ørkesløse Liv, og fik Lyst til at gjøre en ny Rejse paa Handelens Vegne. Jeg gjorde Indkjøb af Varer, og efter at have anbefalet mig til Guds Varetægt, tiltraadte jeg min anden Rejse i Forening med nogle Kjøbmænd, hvis Retskaffenhed var mig bekjendt. Vi sejlede fra den ene Ø til den anden, og gjorde meget gode Forretninger. En Dag kom vi til en Ø, som var rig paa forskjellige Slags Frugttræer, men forresten saa øde, at hverken Huse eller Mennesker var at opdage nogetsteds. Vi gik i Land, og strejfede om paa Engene eller fulgte de dem gjennemstrømmende Bække i deres Løb til forskjellige Sider.

Medens nogle af mine Rejsefæller morede sig med at plukke Blomster eller Frugter, fremtog jeg mit Mundforraad og lidt Vin, som jeg havde bragt med mig, og satte mig ned ved Bredden af en Hæk, under nogle høje, skyggefulde Træer. Det tarvelige Maaltid smagte mig fortræffelig, og da jeg var færdig dermed, faldt jeg i Søvn. Om jeg sov længe, véd jeg ikke; men da jeg vaagnede og vilde begive mig tilbage til Skibet, var det borte! Forskrækket saa jeg mig om til alle Sider; ikke en eneste af de Kjøbmænd, som tillige med mig havde ladet sig sætte i Land, var at opdage. Jeg rettede mit

Blik udad mod Horizonten; ganske rigtig, der saa jeg Skibet under Sejl, men saa langt borte, at det efter faa Øjeblikkes Forløb ikke mere var til at øjne.

I kan vel forestille Eder, hvorledes jeg var til Mode. Det var som om Smerten vilde sprænge mit Bryst; jeg skreg af Fortvivlelse, slog mig for Panden og kastede mig ned paa Jorden, hvor jeg længe blev liggende i en halv sindsforvirret Tilstand, under hvilken utallige Forestillinger paatrængte sig mig, den ene mere ængstende end den anden. Atter og atter bebrejdede jeg mig, at jeg ikke havde ladet det være nok med hin første Rejse, som burde have betaget mig al Lyst til sligt. Dog, gjort Gjerning staar jo ikke til at ændre; al Fortrydelse var jo nu forgjæves. Her var intet andet for end at hengive sig i Guds Villie. Uvis om, hvad jeg nu skulde gribe til, steg jeg op i et højt Træ og saa mig om til alle Sider, for om muligt, at opdage et eller andet, som kunne indgyde mig Haab om Frelse. Først kastede jeg Blikket ud over Søen; der var intet at se uden Himmel og Hav. Men da jeg saa vendte mig mod Landsiden, fængsledes min Opmærksomhed af en hvid Gjenstand, som dog var saa langt fjernet fra mig, at det var mig umuligt at skjelne, hvad det egentlig var. Jeg skyndte mig ned fra Træet, samlede de faa Levnetsmidler, jeg endnu havde tilbage, og ilede af Sted i den af den omtalte Gjenstand betegnede Retning.

Da jeg kom nærmere, saa jeg, at det var en Kugle af et overordentligt Omfang. Endelig kom jeg den saa nær, at jeg kunde røre ved den; den var fin og glat at føle paa. Derpaa gik jeg rundt omkring den, for at se, om der ingen Aabning var at finde paa den, men der var ingen. At klatre op paa den, syntes umuligt paa Grund af dens runde

Form. Hele dens Omfang kunde vel omtrent udgjøre halvtredsindstyve Fod.

Solen var netop i Færd med at gaa ned, da pludselig Himlen formørkedes som af en tæt Sky. Min Forundring blev endnu større, da jeg opdagede, at Aarsagen til denne Formørkelse var en uhyre stor og vældig Fugl, som kom flyvende henimod mig. Det faldt mig ind, at jeg ofte havde hørt Matroserne fortælle om en saadan Fugl, som de kaldte Rokfuglen, og der opstod nu en Formodning hos mig om, at hin store Kugle, som i saa høj Grad havde vakt min Forundring, maaske kunde være et Æg af denne Fugl. Og virkelig dalede Kjæmpefuglen ned herover, og indtog en Stilling som om den var i Færd med at ruge. Jeg havde, da jeg saa den komme, trykket mig tæt ind til Ægget, saa at jeg nu havde Fuglens ene Ben lige foran mig. Hvilket Ben! Det havde et Omfang som en tyk Træstamme. Jeg tog nu det Stykke Tøj, som var viklet om min Turban, og bandt mig, ved Hjælp deraf, fast til Benet, i det Haab, at Rokfuglen, naar den næste Dag fløj bort igjen, skulde føre mig med sig fra denne øde Ø.

Jeg havde ikke taget fejl. Næppe gryede det ad Dag, førend Fuglen udbredte sine mægtige Vinger og hævede sig op i Luften. Den fløj saa højt til Vejrs med mig, at Jorden ganske forsvandt for mine Øjne. Endelig dalede den igjen, men saa pludselig og i en saa voldsom Fart, at jeg var nærved at gaa aldeles fra Sands og Samling. Næppe havde den naaet Jorden, førend jeg i største Hast løste Knuden, som holdt mig fast; næsten i samme Øjeblik saa jeg Fuglen snappe en uhyre stor Slange med Næbet og strax flyve af Sted igjen.

Det Sted, hvor jeg nu befandt mig, var en meget dyb Dal, paa alle Sider omgiven af himmelhøje Bjerge, saa stejle,

at det var en Umulighed at bestige dem. En ny Forfærdelse betog mig; og idet jeg saa mig om og sammenlignede dette Sted med den øde Ø, jeg nylig havde forladt, fandt jeg, at jeg ingenlunde havde vundet ved dette Bytte.

Idet jeg sørgmodig vandrede omkring, bemærkede jeg, at hele Dalen var som oversaaet med Diamanter, blandt hvilke nogle var af en ganske usædvanlig Størrelse; men snart viste sig ogsaa, i nogen Afstand, andre Gjenstande, som jeg ikke kunde betragte uden Rædsel. Det var en stor Mængde Slanger, saa lange og tykke, at den mindste iblandt dem maatte have kunnet sluge en Elefant. Om Dagen skjulte de sig som oftest i deres Huler, af Frygt for deres Fjende, Rokfuglen; men om Natten kom de frem af deres Smuthuller.

Jeg tilbragte Dagen med at vandre omkring i Dalen; men da Natten faldt paa, trak jeg mig tilbage til en Klippegrotte, hvor jeg troede at kunne være i Sikkerhed. Den lave og snevre Indgang tilspærrede jeg med en Sten, der var stor nok til at sikre mig mod Slangerne, uden at den dog ganske forhindrede Lyset fra at trænge ind. Derpaa gjorde jeg mig tilgode med en Del af mit Mundforraad, og medens jeg spiste, hørte jeg Slangerne, som nu begyndte at komme frem, hvisle udenfor. Denne Lyd vedblev, og den indjog mig en saadan Angst, at jeg, som I vel kan tænke Eder, ikke just havde nogen særdeles rolig Nat. Da Dagen brød frem, sogte Slangerne efterhaanden tilbage til deres Skjulesteder; skjælvende forlod jeg Hulen, og vandrede længe omkring paa Diamanterne, uden at føle den allerringeste Lyst til at bemægtige mig en eneste af dem. Endelig satte jeg mig ned, holdt en lille tarvelig Frokost, og faldt derefter trods al Ængstelse og Bekymring i Søvn, hvilket ikke var saa forunderligt, da jeg hele den foregaaende

Nat ikke havde haft et Øje lukket. Men næppe var jeg indslumret, førend jeg atter vækkedes ved, at noget faldt med stærk Larm ned paa Jorden, tæt ved Siden af mig. Det var et vældigt Stykke friskt Kjød, og et Øjeblik efter saa jeg flere saadanne Stykker paa forskjellige Steder styrte ned fra Toppen af Klipperne.

Hidtil havde jeg stedse anset det for noget, man havde opdigtet for Morskabs Skyld, naar jeg havde hørt Matroser og andre Folk fortælle om Diamantdalen og om den snilde Maade, hvorpaa enkelte Kjøbmænd vidste at skaffe sig Ædelstene der fra; men nu saa jeg, at det var den rene Sandhed. Disse Kjøbmænd begiver sig nemlig, paa den Tid Ørnene har Unger, til Randen af den nævnte Dal, og kaster store Stykker Kjød ned i den. Kjødet falder paa Diamanternes spidse Kanter, saa at de bliver hængende fast derved. Ørnene, af en større og stærkere Art end de sædvanlige, styrter sig da ned over Kjødstykkerne, og slæber dem med sig op i deres Reder for at fodre deres Unger dermed. Kjøbmændene iler nu til Rederne, forjager Ørnene ved deres Skrig, og samler derpaa Diamanterne, som har sat sig fast i Kjødet. Af denne List betjener de sig, fordi der ellers ikke gives noget Middel til at faa Diamanterne op af hin Dal, som er af den Beskaffenhed, at det ikke er muligt for nogen at stige derned.

Hidtil syntes det mig umuligt at blive udfriet fra denne utilgjængelige Afgrund, og jeg troede her at skulle finde min Grav; men det, jeg nylig havde set, bragte mig nu paa andre Tanker, og jeg mente nu at have opdaget et Middel til min Redning.

Først gav jeg mig til at opsamle de største Diamanter, jeg kunde faa Øje paa, og lægge dem i den Læderpose, hvori jeg

havde haft mit Proviant. Derpaa tog jeg det Stykke Kjød, der forekom mig at være det længste, bandt mig, ved Hjælp af det om min Turban viklede Stykke Tøj, fast dertil, og kastede mig saaledes ned, med Ansigtet vendt imod Jorden. Læderposen bandt jeg fast til mit Bælte saa at jeg ikke kunde tabe den. Næppe var jeg færdig med mine Tilberedelser, for Ørnene kom flyvende; hver af dem slog Kløerne i et af Kjødstykkerne, og en af de største og kraftigste, som havde udset sig det Stykke, hvortil jeg var fastbunden, førte saaledes mig tilligemed Kjødet igjennem Luften op til sin Rede paa Toppen af et Bjerg. Strax var Kjøbmændene paa rede Haand med deres Raab og Skrig, og saasnart Fuglene var bleven forjaget fra deres Bytte, kom ogsaa en Mand hen til Stedet, hvor jeg laa, men da han saa mig, veg han forfærdet tilbage. Imidlertid fattede han sig dog snart, og i Stedet for at spørge om, ved hvilket Mirakel jeg var kommen herhen, begyndte han at udskjælde mig og spørge, hvorledes jeg vovede at komme her og berøve ham hans Ejendom.

»Hør først, hvad jeg har at fortælle Eder,« svarede jeg, »saa vil I sikkert tale til mig i en anden Tone. Jeg kan trøste Eder med,« tilføjede jeg, »at jeg til os to alene har flere Diamanter end de andre Kjøbmænd alle tilsammen kunne være i Besiddelse af; de har kun Tilfældet at takke for dem, de finder, men jeg har været nede i Dalen og udsogt mig de største og skjønneste, hvilke jeg har gjemt her i denne Pose.«

Jeg viste ham Posen, og et Øjeblik efter kom alle de andre Kjøbmænd til og tilkjendegav deres Forhauselse over at se mig her; men endnu mere forbausedes de ved at høre mit Eventyr. Hvad der især vakte deres Beundring var ikke saa meget Midlet, jeg havde udfundet til min Redning,

men fornemmelig den Dristighed, hvormed jeg havde benyttet mig deraf.

Kjøbmændene tog mig nu med sig ud til deres fælles Bolig, hvor jeg aabnede min Pose i deres Nærværelse. Mine Diamanters Størrelse overraskede dem i høj Grad, og de tilstod, at de ved intet af de Hoffer, de havde besøgt, havde set nogen, der kunde taale Sammenligning med disse. Jeg tilbød nu den Kjøbmand, der havde Ejendomsret til Reden, hvor Ørnen havde sluppet mig (hver Kjøbmand havde nemlig sin), at han maatte tage af Diamanterne saa mange som han havde Lyst til. Han takkede mig, men nøjedes dog med at tage én eneste, og det ikke en Gang af de største, og da jeg indstændig opfordrede ham til at udsøge sig nogle flere, sagde han: »Nej, jeg er vel tilfreds med denne ene; den er stor nok til at kunne spare mig for den Ulejlighed at gjøre flere Rejser og til at sikre mig et anstændigt Udkomme for hele min Levetid.«

Jeg blev nu hos Kjøbmændene Natten over, og maatte fortælle min Historie for anden Gang for deres Skyld, som endnu ikke havde hørt den. Min Glæde over at være undsluppen saa store Farer, var ubeskrivelig; min Redning forekom mig som en Drøm, og jeg kunde næppe tro, at der nu intet mere var at befrygte.

Da Kjøbmændene allerede i flere Dage havde drevet deres Diamantfangst, og enhver syntes tilfreds med sin, begav vi os næste Morgen paa Rejsen. Vor Vej gik over høje Bjerge, hvor der fandtes Slanger af en overordentlig Størrelse, hvilke vi dog lykkelig undgik. I den første Havn, vi kom til indskibede vi os, og sejlede til Øen Risa, hvor Kamfertræet voxer; det er saa stort og løvrigt, at hundrede Mennesker magelig kan finde Ly i dets Skygge. Gjennem en Aabning, som anbringes

i den øverste Del af Stammen, lader man Saften løbe ud og opsamler den i et Kar, og af denne Saft faar man det saakaldte Kamfer. Men naar Saften saaledes er aftappet, hentørres Træet og gaar ud.

Paa samme Ø fandtes ogsaa Rinozerosser, noget mindre end en Elefant, men større end en Bøffel. Paa Næsen har de et Horn af omtrent en Alens Længde, spaltet i Midten fra den ene Ende til den anden, og denne Spaltning har Form af en menneskelig Figur i hvide Omrids. En saadan Rinozeros frygter ikke for at indlade sig i Kamp med Elefanten; den støder da sit Horn ind i Elefantens Bug, løfter den saaledes op i Vejret og bærer den paa sit Hoved. Naar da Elefantens Blod strømmer den ned over Øjnene og blænder den, styrter den til Jorden. og saa . . . . hvilket er det forunderligste af det hele . . . . saa kommer Rokfuglen, slaar sine Kløer i dem begge, og fører dem med sig igjennem Luften, for at lade dem tjene til Føde for sine Unger.

Flere andre Ejendommeligheder ved denne Ø vil jeg lade uomtalt, for ikke at trætte Eder. Jeg borttuskede der nogle af mine Diamanter og fik en Del gode Varer i Stedet.

Derpaa sejlede vi videre til flere andre Øer, og endelig efter at have anløbet nogle enkelte Handelspladser paa Fastlandet, landede vi i Basra, hvorfra jeg strax begav mig til Bagdad. Her uddelte jeg først rigelige Gaver iblandt de fattige, og gjorde i det hele taget en hæderlig Anvendelse af de uhyre Rigdomme, jeg saa møjsommelig havde erhvervet mig.«

Her endte Sindbad Fortællingen om sin anden Rejse. Atter lod han overrække Hindbad en Pung med hundrede Zechiner, og indbød ham til at komme næste Dag igjen, for ogsaa at høre noget om den tredie Rejse. Gjæsterne gik nu hjem, hver til sit; men næste Dag samledes de atter til sædvanlig Tid, og Lastdrageren, som nu næsten havde glemt al sin tidligere Elendighed, undlod heller ikke at indfinde sig. Man gik til Bords, og da Maaltidet var til Ende, udbad Sindbad sig Selskabets Opmærksomhed, og fortsatte derpaa sin Fortælling:

Sindbads tredie Rejse.

»Det varede ikke ret længe, før det behagelige Liv, jeg nu førte, havde bragt de tidligere Rejsers Farer og Møjsommeligheder i Forglemmelse. Jeg var endnu i min blomstrende Alder, og denne stille og jævne Ensformighed blev mig tilsidst saa kjedsommelig, at jeg, skuffende mig selv med Hensyn til de Farer, jeg var i Færd med at gaa i Møde, paany forlod Bagdad, efter at have ladet bringe en stor Mængde af Landets kostbareste Varer til Basra. Her indskibede jeg mig, i Selskab med nogle andre Kjøbmænd. Det gik langsomt med Rejsen, og vi ankrede i flere Havne, hvor vi gjorde betydelige Forretninger.

Men en Dag, da vi befandt os midt ude paa det aabne Hav, blev vi overfalden af en forfærdelig Storm, som drev os aldeles ud af vor Kurs. I fire Dage vedvarede Stormen. Tilsidst drev den os hen imod en Ø, hvis Havn Kaptajnen helst vilde have undgaaet; men nu nødtes vi til at søge derind. Da vi havde kastet Anker, sagde Kaptajnen:

»Denne Ø, saavelsom flere andre i dens Nærhed, er beboet af en Slags vilde Mennesker, som er laadne over hele Kroppen; det vil ikke vare længe, førend vi bliver angreben af dem. Skjøndt de kun er Dverge, er det dog raadeligst, at vi afholder os fra al Modstand; thi de er talrigere end Græshopper, og dræber vi en eneste af dem, vil de alle styrte sig over os og myrde os.«

Kaptajnens Ord vakte stor Bestyrtelse om Bord; snart fik vi at se, at hvad han havde sagt var kun altfor sandt. En utallig Mængde hæslige vilde kom til Syne paa Strandbredden; hele deres Legeme var bedækket med rødlige Haar, og de var kun to Fod høje. De svømmede ud til Skibet, og havde snart omgivet det paa alle Sider. De raabte til os, men vi forstod ikke deres Sprog. Derpaa klamrede de sig fast ved Planker og Tougværk, og entrede fra alle Sider op paa Dækket med en saadan Hurtighed og Behændighed, at deres Fødder næsten ikke syntes at berøre det, de traadte paa.

Det var, som I vel kan tænke Eder, med Forfærdelse, vi saa paa alt dette, uden at vi dog vovede at forsvare os eller sige saa meget som et Ord, for at hindre dem i Udførelsen af deres Forehavende. De satte alle Sejl til, kappede Ankeret, for at spare sig den Ulejlighed at hale det op, styrede ind mod Land, og nødte os derpaa alle til at gaa fra Borde. De selv begav sig med Skibet til en anden Ø, hvorfra de var kommen. Den Ø, paa hvilken vi nu befandt os, plejede alle søfarende med største Omhyggelighed at undgaa, da Opholdet der var forbundet med megen Fare, hvorom I strax skal faa noget nærmere at høre; men . . . vi maatte jo nu finde os i vor Skjæbne.

I faa Skridts Afstand fra Strandbredden fandt vi nogle

Frugter og Urter, som vi fortærede, for dog at friste Livet saa længe som mulig; vi var nemlig alle forvisset om, at det snart vilde være forbi med os. Snart bemærkede vi i nogen Afstand fra os en anselig Bygning; derhen styrede vi vor Gang. Det var et skjønt bygget og meget højt Palads med en Ibenbolts-Fløjdør, som stod paa Klem. Gjennem denne kom vi ind i Gaarden, og saa her lige over for os en rummelig Forhal, i hvilken der paa den ene Side laa en Dynge Menneskeben, paa den anden en hel Mængde Stegespid. Dette Syn bragte os til at skjælve, og udmattet som vi var, sank vi, greben af en dødelig Angst, til Jorden.

Længe blev vi saaledes liggende uden at røre os. Det var allerede blevet Aften, da Døren til den omtalte Sal pludselig med Larm reves op, og en sort Menneskeskikkelse af et rædsomt Udseende og af Højde som et stort Palmetræ, traadte ud til os. Midt i Panden havde han et eneste rødt Øje, der funklede som gloende Kul; hans meget lange og spidse Fortænder ragede frem af Munden, der i det mindste var lige saa bred som Munden paa en Hest. Underlæben hang ham helt ned paa Brystet; hans Ører lignede Elefanternes og naaede ned til Skuldrene, og paa Fingrene havde han Negle, saa krumme og lange som de største Rovfugles Klør. Ved Synet af en saa frygtelig Kjæmpe tabte vi alle Bevidstheden og blev liggende som døde. Endelig kom vi atter til os selv og saa, hvorledes Kæmpen sad i Forhallen og betragtede os med den største Opmærksomhed. Da han endelig blev færdig hermed, rejste han sig op og kom henimod os, greb mig i Nakken, og vendte og drejede mig til alle Sider, ligesom Slagteren bærer sig ad, naar han vil undersøge et Lam. Da han nu saa, at jeg var meget mager, ikke andet end Skind og Ben, som man siger, slap han mig igjen,

og undersøgte nu paa samme Maade de øvrige, den ene efter den anden, Den stakkels Kaptajn befandtes at være den fedeste af os alle. Kjæmpen tog ham da i den ene Haand, omtrent som en af os vilde have holdt paa en Spurv, og jog ham et Stegespid igjennem Livet. Derpaa antændte han et stort Baal, stegte derover sit Offer, og fortærede det som sin Aftensmad i et af de indre Gemakker, hvortil han havde trukket sig tilbage. Efter endt Maaltid kom han atter ud i Forhallen, lagde sig ned og sov ind; hans Snorken lød som den stærkeste Torden. Os var det umuligt at falde i Søvn. Vi tilbragte Natten i den skrækkeligste Angst, man kan tænke sig. Saasnart det gryede ad Dag, vaagnede Kjæmpen, stod op og gik bort.

Da vi troede, han var kommen langt nok bort til ikke at høre os, brød vi endelig den ulykkelige Tavshed, vi hele Natten igjennem havde iagttaget. Paladset gjenlød af vore Suk og Klager, idet vi ligesom kappedes om at give vor Smerte Luft. Skjøndt vi var temmelig mange og kun havde med en eneste Fjende at gjøre, faldt det os dog i Begyndelsen slet ikke ind, at vi kunde forsøge paa at befri os ved at tage Livet af ham. Dette var imidlertid et meget vanskeligt Foretagende, skjøndt det paa den anden Side var det naturligste, vi i vor nærværende Stilling kunde gribe til. Flere andre Udveje blev bragt i Forslag, men ingen Bestemmelse blev tagen. Hengivende os i Guds Villie strejfede vi den hele Dag omkring paa Øen, og ernærede os, ligesom den foregaaende Dag, af Frugter og Planter. Da det blev Aften, søgte vi efter et Tilflugtssted for Natten, men da vi intet fandt, maatte vi, hvor nødig vi end vilde, vende tilbage til Paladset.

Ej heller Kjæmpen undlod at indfinde sig. Atter fortærede han én af mine Kammerater, faldt derpaa i Søvn og snorkede

frygtelig, lige indtil Morgenen brød frem; da forlod han os atter, ligesom Dagen iforvejen. Vor Tilstand var skrækkelig. Nogle iblandt os erklærede, at de langt hellere vilde styrte sig i Havet end gaa i denne pinlige Forventning om at blive bragt af Dage paa en saa rædselsfuld Maade; de opfordrede os andre til at følge deres Raad.

Da tog én iblandt os Ordet og sagde: »Det er os forbudt at berøve os selv Livet; men selv om det var tilladeligt, er det da ikke alligevel langt klogere at tænke paa Midler til at befri os fra dette Uhyre, som truer os alle med en saa rædsom Død.«

Denne Udvej var netop nogle Øjeblikke iforvejen ogsaa faldet mig ind, og jeg havde udtænkt et Anslag i denne Retning, hvilket jeg nu meddelte mine Kammerater.

»Brødre!« sagde jeg. »I véd, at Kysten paa denne Ø er meget skovrig. Dersom I nu vil følge mit Raad, saa bygger vi os nogle Tømmerflaader, saa stærke, at de kan bære os. Naar vi har faaet dem færdig, bringer vi dem ned til Stranden, og lader dem blive liggende der, indtil vi behøver dem. Imidlertid forsøger vi at rydde Kjæmpen af Vejen. Lykkes det, saa kan vi rolig vente her, indtil der kommer et Skib forbi, som kan hjælpe os bort fra dette gruelige Sted. Mislykkes derimod vort Anslag, saa skynder vi os ned til vore Tømmerflaader, og stikker i Søen. Vel sandt, det er et Vovestykke at udsætte sig for Bølgernes Rasen paa saa skrøbelige Fartøjer; men selv om vi finder Døden derved, maa vi da ikke hellere lade os begrave i Havet end i dette Uhyres Indvolde, som allerede har fortæret to af vore Kammerater?«

Mit Forslag vandt almindeligt Bifald, og vi byggede nu Flaader, saa store, at enhver af dem kunde bære tre Mand.

Henimod Aften vendte vi tilbage til Paladset, og kort efter kom ogsaa Kjæmpen. Endnu en Gang maatte vi finde os i at se én af os blive stegt; men nu skal I høre, hvorledes vi hævnede os paa Uhyret. Efter endt Maaltid lagde han sig, som sædvanlig, paa Ryggen og faldt i Søvn. Saa snart vi hørte hans velbekjendte Snorken greb jeg et Stegespid; ni andre af de dristigste Kammerater gjorde ligesaa. Vi stak Spidsen af Stegespiddene ind i Ilden, indtil de blev gloende; derpaa jog vi dem alle paa en Gang ind i Øjet paa vor Fjende. Kjæmpen udstødte et frygteligt Brøl, sprang op og famlede omkring sig til alle Sider, for at bemægtige sig én af os; men da nu Synet var ham berøvet, fik vi Tid nok til at komme bort fra ham og skjule os paa Steder, hvor han ikke kunde finde os. Da han mærkede, at al hans Søgen var forgjæves, famlede han hen til Døren, og bortfjernede sig under vedvarende Brøl.

Næppe var han udenfor Døren, førend vi skyndte os af Sted, det bedste vi havde lært. Vi ilede ned til Stranden, halede vore Tømmerflaader ud i Vandet, og ventede nu med Længsel paa, at Dagen skulde bryde frem. Det var jo muligt, at Kjæmpen kunde finde Hjælpere, og da vilde vi, saasnart han, med eller uden saadanne, nærmede sig, betro os til vore skrøbelige Fartøjer og gaa til Søs; dog smigrede vi os med det Haab, at han, dersom han ikke næste Morgen kom til Syne og vi da ikke mere hørte hans Brøl, som endnu lød til os i Frastand, maatte være død, og i saa Fald vilde vi blive paa Øen indtil videre. Men Dagen var næppe brudt frem, førend vi saa vor grusomme Fjende komme anstigende, ført af to Kjæmper, omtrent ligesaa store som han selv, og foran ham gik en hel Del andre af samme Slags; med hurtige Skridt nærmede de sig det Sted, hvor vi befandt os.

Her var ingen Tid at spilde. I største Hast besteg vi vore Flaader og roede bort fra Øen. Da Kjæmperne bemærkede dette, kom de med store Sten løbende ned til Stranden, ja, vadede endog saa langt ud i Vandet, at det naaede dem til helt op paa Livet og slyngede derpaa Stenene ud efter os med saadan Behændighed, at alle Flaaderne, med Undtagelse af den, hvorpaa jeg befandt mig, knustes, og alle de Mennesker, som var derpaa, druknede. Jeg og mine to Staldbrødre var, da vi roede af alle Livsens Kræfter, heldigvis allerede kommen saa langt ud, at Stenene ikke kunde naa os[1]).

Da vi kom ud i rum Sø, kastedes vi af Bølgerne hid og did, og tilbragte hele Dagen og den paafølgende Nat i ængstelig Uvished. Ved Morgenens Frembrud fik vi til vor store Glæde, Øje paa en Ø, hvor det lykkedes at komme i Land. Vi forefandt der en Mængde herlige Frugter, som ikke lidet bidrog til at vederkvæge os. Om Aftenen lagde vi os til at sove paa Strandbredden; men snart vækkedes vi ved en underlig klaprende Lyd, som kom os nærmere og nærmere. Det var en Slange, saa lang som et Palmetræ; dens Krop var bedækket med Skjæl, som klaprede, naar den bevægede sig. Nu var den allerede kommen os saa nær, at den greb fat paa den ene af mine to Kammerater, og, trods al hans Skrigen og Sprællen slugte ham, efter at have rystet ham gjentagne Gange og hugget ham ned imod Jorden. Jeg og min anden Rejsekammerat greb øjeblikkelig Flugten, og i temmelig lang Afstand kunde vi endnu høre en Larm, som vakte den Formodning hos os, at Slangen var i Færd med at give Benene og Knoklerne

---

[1]) Dette Eventyr minder om Odysens's Eventyr med Kyklopen Polyfem (i Homer's Odysse, 9de Sang).

af sit ulykkelige Bytte fra sig igjen. Virkelig fandt vi dem ogsaa næste Morgen liggende paa samme Sted, hvor Ulykken var sket.

»O, Gud,« udraabte jeg, »hvilken skrækkelig Skjæbne er det ikke, som nu venter os! I Gaar glædede vi os over at være undsluppen fra den grumme Kjæmpes Klør og fra de fraadende Bølger; og nu befinder vi os igjen i en lige saa stor Fare.«

Paa vor Omstrejfen fik vi Øje paa et stort, meget højt Træ; imellem dets Grene besluttede vi at tilbringe den næste Nat. Ligesom Dagen i Forvejen mættede vi os med Frugter, og da saa Aftenen faldt paa, steg vi op i Træet. Snart hørte vi Slangen hvisle og klapre nedenunder os; vi hørte, hvorledes den arbejdede sig opad Træstammen. Min Kammerat sad noget lavere end jeg; Slangen greb ham, og han maatte nu lide samme Skjæbne som hin anden ulykkelige. Slangen bortfjernede sig; men jeg blev siddende i Træet. Ved Dagens Frembrud steg jeg ned, mere død end levende. Tanken om, at mine Kammeraters Skjæbne ufejlbarlig ogsaa ventede mig, bragte mig til at gyse. I min Fortvivlelse stod jeg i Begreb med at styrte mig i Havet; og allerede var jeg paa Vejen, da Kjærligheden til Livet, og Driften til at bevare det saa længe som mulig, blev saa mægtig og levende hos mig, at jeg opgav mit Forsæt og besluttede, ganske at hengive mig i den almægtige Guds Villie.

Desuagtet undlod jeg dog ikke at træffe Foranstaltninger til, om muligt, at sikre mig imod Slangen. Jeg samlede en Mængde Tjørnegrene og dannede deraf en tæt og fast Vold rundt omkring Træet. Ogsaa oppe i Træet befæstede jeg flere Bundter deraf, saa at de dannede et Tag over Stedet, hvor jeg sad. Natten brød frem, og jeg steg op i Træet, med den tar-

velige Trøst at have gjort alt, hvad jeg kunde, for at afvende den mig truende, grusomme Skjæbne.

Slangen udeblev ikke. Jeg hørte den krybe rundt omkring Træet, idet den anstillede det ene Forsøg efter det andet paa at gjennembryde mine Forskandsninger. Den bar sig ad som en Kat, naar den belurer en Mus, der sidder skjult i sit Hul; men alle dens Anstrængelser var frugtesløse. Endelig, ved Daggry, bortfjernede den sig; men jeg vovede ikke at forlade mit Asyl, førend Solen var stegen helt op over Horizonten. Den dødelige Angst, hvori jeg havde svævet, og Slangens giftige Aande havde angrebet mig i den Grad, at Døden selv forekom mig mindre afskrækkende end disse Rædsler. Mit gudhengivne Forsæt fra den foregaaende Dag var nu glemt, og jeg ilede ned til Strandbredden, for at gjøre Ende paa mit Liv. Da forbarmede Gud sig over min Elendighed. I samme Øjeblik som jeg stod i Begreb med at styrte mig i Havet, faldt mine Øjne paa et Skib, som kom sejlende forbi Øen. Det var temmelig langt borte; men jeg gav mig til at skrige af alle Livsens Kræfter, idet jeg tillige svingede et Tørklæde frem og tilbage over mit Hoved. Gud være lovet! Mine Anstrængelser var ikke forgjæves. Hele Skibsmandskabet havde bemærket mig; en Baad blev sat ud, og snart befandt jeg mig om Bord. Kjøbmænd og Matroser overvældede mig nu med Spørgsmaal, og jeg maatte fortælle dem mine Eventyr fra først til sidst. Flere af de ombordværende sagde, at de ofte havde hørt Tale om Kjæmperne paa hin Ø, og at man havde forsikret dem, at de var Menneskeædere, som fortærede Mennesker saavel i raa som i stegt Tilstand. Med Hensyn til Slangerne tilføjede de, at saadanne fandtes i stor Mængde paa den Ø, jeg nylig havde forladt, og at de holdt sig skjult om Dagen, men kom frem

om Natten. De bevidnede mig deres Glæde over min Redning, og kappedes om at beværte mig med det bedste, de havde; Kaptajnen, som havde lagt Mærke til min pjaltede Dragt, var saa ædelmodig at overlade mig nogle af sine egne Klæder.

Efter længere Tids Sejlads naaede vi endelig Selabath, det Land, hvor Sandeltræet voxer, hvilket, som bekjendt, hyppig anvendes i Lægekunsten. Da vi var kommen i Havn, begyndte Kjøbmændene strax at udskibe deres Varer. Imidlertid kaldte Kaptajnen mig til sig og sagde:

»Broder! Jeg har her nogle Varer, der tilhører en Kjøbmand, som for nogen Tid siden døde ombord i mit Skib. Jeg har nu i Sinde at sælge dem, og senere gjøre Afregning med hans Arvinger, saasnart jeg finder dem.«

Han viste mig nu Ballerne, som allerede laa paa Dækket, og tilføjede: »Her er Varerne; I har vel ikke noget imod at paatage Eder Ulejligheden med Salget for en passende Godtgjørelse?«

Jeg tog med Glæde imod Tilbudet, og takkede ham, fordi han skaffede mig Lejlighed til at foretage mig noget nyttigt.

Skibsskriveren var netop i Færd med at optage en Fortegnelse over alle Vareballerne tilligemed Navnene paa de Kjøbmænd, de tilhørte. Han spurgte Kaptajnen, under hvilket Navn han skulde opføre de mig overdragne Baller; Kaptajnen svarede: »Skriv Navnet Sindbad!« Ikke uden Bevægelse hørte jeg ham nævne mit Navn, og forundret stirrede jeg paa ham. Da gik der pludselig et Lys op for mig, og jeg gjenkjendte nu i ham den samme Kaptajn, som havde ladet mig blive tilbage paa hin Ø, hvor jeg var slumret ind ved Bredden af en Bæk. Aarsagen, hvorfor jeg ikke tidligere havde kjendt ham, var, at

hans Udvortes havde forandret sig meget, siden jeg saa ham første Gang. At han ikke kjendte mig, er ikke saa forunderligt, eftersom han alt længe havde anset mig for død.

»Kaptajn!« sagde jeg nu. »Var Sindbad Navnet paa den Kjøbmand, hvem disse Baller tilhørte?«

»Ja, det var hans Navn,« lød Svaret. »Han var fra Bagdad og havde indskibet sig paa mit Fartøj til Basra. En Dag landede vi ved en Ø, for at indtage Vand og Levnetsmidler, og da vi var færdige hermed, gik vi igjen under Sejl, uheldigvis uden at have lagt Mærke til, at Sindbad, som havde været i Land med flere andre af Passagererne, ikke var vendt tilbage med disse. Først fire Timer efter savnedes han; men Vinden kulede saa frisk lige agterind, at det var os umuligt at vende om.«

»I mener altsaa, at han er død?« spurgte jeg.

»Javel,« svarede Kaptajnen.

»Se en Gang rigtig paa mig, Kaptajn!« vedblev jeg. »Jeg er den Sindbad, som I lod blive tilbage paa hin øde Ø. Jeg var falden i Søvn, og da jeg vaagnede, var alle mine Rejsekammerater borte.«

Med opmærksomt prøvende Blik betragtede Kaptajnen mig; endelig gik der et Lys op for ham. »Gud være lovet!« udraabte han. »Det glæder mig usigelig, at en gunstig Skjæbne har gjort min Forseelse god igjen. Eders Varer har jeg hele Tiden draget Omsorg for, og i enhver Havn, jeg har anløbet, har jeg søgt at afsætte dem med Fordel. Det er mig en Glæde, nu at kunne overgive Eder dem, der endnu er tilbage, tilligemed det for de solgte Varer indkomne Beløb.«

Han overleverede mig nu hele min Ejendom, og jeg glemte ikke at vise mig taknemlig imod ham.

Fra Øen Selabath sejlede vi til en anden Ø, hvor jeg gjorde betydelige Indkjøb af Kryddernelliker, Kanel og andre Specerier. Derfra rejste vi atter videre, og saa under Vejs en Skildpadde, der var tyve Alen lang og ligesaa bred; ogsaa bemærkede vi en Fisk, der saa ud som en Ko. Den havde Mælk, og dens Hud, som er overordentlig haard, bliver almindeligvis anvendt til Skjolde. Blandt andre mærkelige Fisk saa jeg ogsaa én, som i Farve og Skikkelse lignede en Kamel. Efter en langvarig Fart naaede vi endelig Basra, hvorfra jeg begav mig hertil, med saa store Rigdomme, at jeg ikke en Gang selv vidste, hvor højt de beløb sig. Ogsaa denne Gang uddelte jeg rigelige Gaver til de fattige, og kjøbte flere nye Landejendomme foruden dem, jeg allerede besad.«

Sindbads Fortælling om sin tredie Rejse var hermed til Ende. Hindbad fik, som sædvanlig, sine hundrede Zechiner, tilligemed en Indbydelse til den følgende Dag, hvorefter hele Selskabet bortfjernede sig.

Næste Dag samlede Gjæsterne sig atter, og efter Maaltidet begyndte Sindbad at fortælle videre.

Sindbads fjerde Rejse.

»De Glæder og Adspredelser,« sagde han, »som jeg nød efter min Hjemkomst, udøvede ikke saa stor en Tiltrækningskraft paa mig, at de skulde kunne afholde mig fra nye Rejser. Atter lod jeg mig henrive af min lidenskabelige Tilbøjelighed til at handle og til at se mig om i Verden. Jeg ordnede der-

for mine Anliggender og drog af Sted, saasnart jeg havde samlet et tilstrækkeligt Parti af saadanne Varer, som kunde finde Afsætning paa de Steder, hvor jeg agtede mig hen. Denne Gang begav jeg mig til Persien, gjennemrejste flere af dette Lands Provindser, og kom endelig til en Søstad, hvor jeg indskibede mig. Vi gik under Sejl, og havde allerede anløbet flere Fastlandshavne og enkelte Øer, da vi en Dag, paa en Overfart af længere Udstrækning, pludselig blev overfaldet af et heftigt Vindstød, som nødte Kaptajnen til at mindske Sejl og udstede saadanne Befalinger, som var nødvendige for at forebygge den os truende Ulykke. Desværre var al hans Forsigtighed til ingen Nytte. Skibet vilde ikke lystre Roret, Sejlene blev revet i tusinde Stykker; Orkanen tiltog med hvert Øjeblik i Voldsomhed. Faa Minuter efter stødte Skibet paa en Klippe, og søndersloges. Mange af Kjøbmændene og Matroserne druknede; nogle faa, blandt hvilke jeg, lykkedes det at faa fat paa en Planke. Fastklamrede til denne blev vi af Strømmen og Bølgerne drevet af Sted, indtil vi, langt om længe, af en mægtig Bølge slyngedes op paa en os ubekjendt Strandbred. Her tilbragte vi den paafølgende Nat i stor Bekymring. Først efter Solens Opgang forlod vi Strandbredden, og fik snart Øje paa nogle menneskelige Boliger; til dem styrede vi da vor Gang. Næppe havde vi naaet Husene, før en stor Mængde sorte Mennesker kom styrtende frem imod os og greb os; de delte os derpaa imellem sig, og slæbte os af Sted til deres Boliger.

Fem af mine Kammerater blev tilligemed mig førte til et og samme Sted. Det blev os befalet, at vi skulde sætte os ned, og man rakte os derpaa nogle Urter, idet man ved Tegn opfordrede os til at spise deraf. Mine Kammerater, som ikke gav Agt paa, at de, som bragte os Urterne, ikke selv nød

noget deraf, fortærede dem strax med største Begjærlighed, idet de kun tænkte paa at tilfredsstille deres Hunger. Mig derimod forekom den tilbudte Spise mistænkelig, og jeg vægrede mig derfor ved at spise. Jeg havde ikke taget fejl; faa Øjeblikke efter viste det sig, at mine Kammerater aldeles havde mistet Forstanden, saa at de ikke mere vidste, hvad de sagde. Nu blev en ny Ret sat frem for os; det var Ris, tillavet med Kokosolie. Ogsaa heraf tog mine Kammerater til sig med største Graadighed; jeg derimod nød kun nogle faa Mundfulde deraf. Ved Urterne havde de sorte kun haft til Hensigt at berøve os Forstandens Brug, for at vi ikke mere skulde græmme os over vor sørgelige Skjæbne; Hensigten med den anden Ret var derimod at mæske os. De var nemlig Menneskeædere, og havde i Sinde at æde os, saasnart vi var blevet fede nok. Dette blev ogsaa mine ulykkelige Kammeraters Lod; men jeg, som endnu var ved Sands og Samling, blev, som I vel kunne tænke Eder, stedse mere og mere mager af Sorg og Græmmelse. Den Dødsangst, som uafladelig forfulgte mig, bevirkede, at jeg hentæredes i en forfærdelig Grad, saa at jeg tilsidst ikke var andet end Skind og Ben. Men dette var netop en stor Lykke for mig; thi da de sorte havde myrdet og fortæret mine Kammerater, og saa, at jeg blev bestandig mere og mere ussel, blev min Død udsat indtil videre.

Jeg havde Frihed til at gaa omkring i Byen, hvor jeg vilde, og man bekymrede sig kun lidet om, hvad jeg tog mig for. En Dag benyttede jeg mig af denne Omstændighed til min Frelse. Jeg troede mig nemlig ubemærket, og fjernede mig derfor længer og længer fra de sortes Boliger. Ikke desto mindre blev jeg dog bemærket af en gammel Mand, som strax raabte til mig, at jeg skulde vende om igjen; men i Stedet for at ad-

lyde ham, fordoblede jeg mine Skridt og kom snart saa langt bort, at han ikke længer kunde se mig. Hin gamle Mand var den Gang netop alene i Negerbyen; alle de andre var fraværende, og vilde først komme hjem ved Aftenstid. Jeg fortsatte min Vandring, forvisset om, at de ikke vilde kunne erfare min Flugt, førend det var for silde at sætte efter mig. Da Natten faldt paa, gjorde jeg Holdt for at udhvile mig lidt; jeg gjorde mig til Gode med nogle Levnetsmidler, jeg havde taget med mig, og gav mig derefter atter paa Vandring. Saaledes vedblev jeg i syv Dage; jeg undgik alle beboede Steder, og min Næring bestod af Kokosnødder, som gav mig baade Spise og Drikke.

Paa den ottende Dag naaede jeg Havet. Ved Strandbredden traf jeg til min store Glæde sammen med en Del hvide Mænd, som var beskjæftigede med at samle Peber, hvoraf der paa dette Sted fandtes stor Overflødighed. Da jeg nærmede mig, kom Pebersamlerne mig i Møde og spurgte mig paa arabisk, hvem jeg var og hvorfra jeg kom. Glad over at høre dem tale mit Modersmaal, tilfredsstillede jeg med Fornøjelse deres Nysgjerrighed. Da jeg fortalte, hvorledes jeg var kommen i hine sorte Menneskers Vold, udbrød de med Forundring: »Men disse sorte er jo Menneskeædere. Ved hvilket Mirakel er I da sluppen ud af deres Kløer?« Jeg sagde dem nu, hvorledes det hele var gaaet til, og de kunde ikke noksom udtrykke deres Forbauselse derover.

Jeg blev hos disse Pebersamlere, indtil de havde samlet saa meget som de ønskede. Derpaa tog de mig med om Bord i deres Skib, og sejlede til en anden Ø, hvor de fremstillede mig for deres Konge. Med synlig Interesse hørte denne ædle Fyrste Fortællingen om mine Eventyr; derpaa lod han mig for-

syne med Klæder, og befalede, at der skulde sørges for mig i enhver Henseende.

Den Ø, paa hvilken jeg nu befandt mig, var meget stærkt befolket, og i Kongens Residentsstad dreves der betydelig Handel. Den venlige Modtagelse, jeg her havde fundet, og de mange Velgjerninger, den ædle Fyrste beviste mig, mildnede efterhaanden Følelsen af min Ulykke og forsonede mig lidt efter lidt med min Skjæbne. Ingen stod i større Gunst hos Kongen end jeg, og saavel ved Hoffet som i hele Staden kappedes man om at bevise mig al mulig Artighed. Man betragtede mig mere som indfødt end som fremmed.

Noget, som var mig i høj Grad paafaldende, var, at alle, Kongen selv ikke en Gang undtagen, red uden Tømme og Stigbøjler. En Gang, ved given Lejlighed, spurgte jeg Hans Majestæt om Aarsagen til, at han ikke benyttede sig af disse Bekvemmeligheder. Han svarede mig, at de Ting, jeg der omtalte, var aldeles ubekjendte i hans Stater. Strax lod jeg en Haandværksmand hente, lod ham, efter min Anvisning, forfærdige en Sadel, og efterat jeg selv havde udpolstret den, lod jeg den overtrække med Læder og pryde med et guldbroderet Dækken. Derpaa lod jeg en Smed, ligeledes efter min Anvisning, forfærdige et Bidsel og et Par Stigbøjler. Da alt var i behørig Stand, viste jeg Kongen det og prøvede det paa en af hans Heste. Han satte sig nu selv op paa den, og var saa glad over min Opfindelse, at han overlæssede mig med kostbare Foræringer.

Nu maatte jeg ogsaa forfærdige Sadler og Bidsler til Ministrene og andre af Stadens fornemste Indvaanere, som alle betænkte mig derfor med saa stor Gavmildhed, at jeg efter kort

Tids Forløb var bleven en rig Mand. Overalt blev mit Navn nævnet med den største Berømmelse og Højagtelse.

En Dag, da jeg efter Sædvane gjorde Kongen min Opvartning, sagde han til mig: »Sindbad, jeg skatter Dig højt, og jeg véd, at alle mine Undersaatter gjør ligesaa. Men nu har jeg noget at bede Dig om, som Du endelig ikke maa nægte mig.«

»Herre!« svarede jeg, »der er intet, hvortil jeg ikke skulde være beredvillig, naar jeg derved kan være Eders Majestæt til nogen Tjeneste. I har ganske at befale over mig.«

»Du maa gifte Dig,« tog Kongen nu til Orde. »Et saadant Baand vil fængsle Dig til mine Stater, saa at Du ikke mere tænker paa at forlade dem.«

Jeg turde ikke modsætte mig hans kongelige Villie, og han valgte mig nu en Kone blandt Kvinderne ved hans Hof; hun var smuk, rig, klog, og af ædel Herkomst. Skjøndt jeg ikke var saa ganske tilfreds med min nye Stilling, levede vi dog nogen Tid meget lykkelig med hinanden. Ikke desto mindre var det dog min Hensigt at benytte den første givne Lejlighed til at slippe bort og komme til Bagdad. Medens jeg saaledes gik og grublede over, hvorledes jeg paa bedste Maade skulde sætte min Plan i Værk, traf det sig, at der i mit Nabolav døde en ung Kone, med hvis Mand jeg stod paa en meget venskabelig Fod. Strax gik jeg til ham for at trøste ham. Han syntes nedsunken i dyb Bekymring; jeg traadte hen til ham og og hilste ham med de Ord: »Gud bevare Eder og skjænke Eder et langt Liv!«

»Ak,« svarede han, »Eders Ønske vil ikke gaa i Opfyldelse; jeg har endnu kun en Time at leve i.«

»Hengiv Eder ikke til saadanne sørgelige Tanker,« sagde jeg. »Jeg haaber, at vi endnu skal leve mange Aar med hinanden.«

»Jeg ønsker Eder et langt Liv,« lød Svaret, »men hvad mig angaar, da har jeg allerede beskikket mit Hus, og endnu i Dag vil man begrave mig tilligemed min afdøde Kone. Det er én fra vore Forfædre nedarvet Skik, som paa det nøjagtigste bliver overholdt. Den overlevende Mand bliver begravet med sin Kone, den overlevende Kone med sin Mand, og intet kan fri mig fra at underkaste mig denne for alle gjældende Lov.«

Hans Fortælling om dette besynderlige Barbari gjorde et uhyggeligt Indtryk paa mig. Imidlertid havde Slægtninge, Venner og Naboer forsamlet sig, for at bivaane Begravelsen. Den afdøde Kones Lig, smykket som til en Bryllupsdag med de kostbareste Klæder og alle de Klenodier, der forefandtes, blev lagt paa en aaben Baare, og strax efter satte Toget sig i Bevægelse. Nærmest efter Baaren gik den afdødes Mand. Vejen, ad hvilken Toget bevægede sig, førte ud til et højt Bjerg i nogen Afstand fra Staden. Oppe paa Bjerget standsede man; en svær Sten, som skjulte Aabningen ned til en dyb Afgrund, blev væltet til Side og Liget med alle dets Prydelser nedsænket igjennem Aabningen. Nu omfavnede den stakkels Enkemand Slægtninge og Venner, lod sig derpaa uden Modstand lægge paa en Baare, hvor man tillige havde hensat en Krukke Vand og syv smaa Brød, og blev sænket ned igjennem Aabningen. Stenen blev atter væltet for, og hermed var Sorgehøjtideligheden til Ende.

Jeg behøver vist ikke at forsikre Eder, mine Venner, at jeg med dyb Bedrøvelse deltog i denne Handling. De øvrige

tilstedeværende syntes at tage sig Sagen temmelig let, rimeligvis fordi de var saa vant til at se sligt. Da jeg næste Gang gjorde Kongen min Opvartning, kunde jeg ikke afholde mig fra at føre Talen hen paa denne Gjenstand.

»Jeg kan ikke komme mig igjen af min Forundring,« sagde jeg, »over den sælsomme Skik, som gjælder her i Eders Majestæts Lande: at man begraver de levende med de døde. Jeg har set mig meget om i Verden, og har opholdt mig blandt mange forskjellige Folkeslag, men aldrig har jeg nogensteds hørt Tale om saa grusom en Skik.«

»Hvad har Du da at indvende derimod, Sindbad?« spurgte Kongen, og vedblev derpaa: »Det er en god, gammel Skik, som gjælder for alle, ogsaa for mig. Dør min Gemalinde, Dronningen, førend jeg, da lader jeg mig levende begrave med hende.«

»Tør jeg spørge Eders Majestæt,« tog jeg atter til Orde, »om ogsaa Udlændinge er nødtvungen til at underkaste sig denne Skik?«

»Ganske vist,« svarede Kongen, smilende over mit Spørgsmaal, hvis Hensigt han strax havde gjættet. »Saafremt de har giftet sig her, kan de ej heller være fritagen fra at følge Landets Skik.«

I en nedtrykt Stemning begav jeg mig hjem. Min Angst for, at min Kone skulde dø førend jeg, opfyldte mit Sind med kvalfulde Betragtninger. Men . . . hvortil skulde det vel nytte? Det ene rigtige under disse Omstændigheder var jo dog at hengive sig taalmodig i Guds Villie. Men dette var lettere sagt end gjort. Hver Gang min Kone blev overfalden af den aller ringeste Upasselighed, var jeg som ude af mig selv af Angst.

I kan saaledes let forestille Eder min Skræk, da hun en Gang blev rigtig alvorlig syg, og o! . . . min Fortvivlelse, da efter nogle Dages Sygdom det forfærdelige indtraf . . . min Kone var død!

Hvor skrækkeligt! Jeg skulde altsaa levende begraves; intet kunde befri mig fra denne Skjæbne, der syntes mig lige saa rædselsfuld som den, at blive slugt af en Menneskeæder. Kongen selv vilde beære Højtideligheden med sin Nærværelse; den hele Hofstat og Stadens mest ansete Indvaanere vilde bevise mig den samme Ære. Saa snart alle Tilberedelser var truffen, blev min Kones afsjælede Legeme, iført hendes kostbareste Klæder tilligemed alle hendes Juveler lagt paa en Baare, og Processionen begyndte. Som Nummer to i dette sørgelige Optog fulgte jeg lige efter Baaren, badet i Taarer og jamrende mig over min Skjæbne.

Førend vi endnu havde naaet Bjerget, vilde jeg gjøre et Forsøg paa at vække de tilstedeværendes Medlidenhed, idet jeg først henvendte mig til Kongen og derpaa til alle de andre, som omgav mig. Jeg bøjede mig for dem helt ned til Jorden; jeg kyssede Sømmen af deres Klædebon, og anraabte om Forbarmelse.

»Betænk dog,« sagde jeg, »at jeg som fremmed ikke burde være en saa grusom Lov underkastet, og det saa meget mindre som jeg hjemme i mit Fædreland har efterladt baade Kone og Børn.«

Jeg forestillede dem dette og andet mere paa den mest rørende Maade, men forgjæves; ikke en eneste rørtes derved. Tværtimod skyndte man sig desto mere med at sænke den døde ned i Afgrunden, og et Øjeblik senere lod man mig følge efter med min Krukke Vand og mine syv Brød. Uden at be-

kymre sig om mine Jammerskrig, lagde man Stenen til Rette over Aabningen, og dermed var Højtideligheden til Ende.

Idet jeg blev sænket ned, oversaa jeg, ved Hjælp af den ovenfra sparsomt indtrængende Lysning, mit underjordiske Opholdssted. Det var en rummelig Grotte af henved halvtredsindstyve Alens Dybde. En utaalelig Stank strømmede mig i Møde; den kom fra Ligene, som laa omkring mig paa begge Sider; ja, jeg troede endog at høre nogle af de senest levendebegravne udaande deres sidste Suk. Saa snart jeg havde naaet Bunden af Hulen, rejste jeg mig fra Baaren, og med Haanden for Næsen famlede jeg frem, for at komme bort fra Ligene. Derpaa kastede jeg mig paa Jorden og lod mine Taarer frit Løb. »Vistnok,« saaledes tiltalte jeg mig selv, »handler Gud med os efter sin Visdom! men, arme Sindbad, er Du dog ikke selv Skyld i, at Du maa lide en saa rædselsfuld Død? Gud give, at Du var omkommen ved et af hine Skibbrud, i Stedet for at Du nu langsomt maa lade Dig pine tildøde; men Du har selv forskyldt det ved din fordømte Havesyge. Ak, ulyksalige! Maatte Du ikke hellere være bleven hjemme og i Fred og Ro have nydt Frugterne af din Flid?«

Grotten gjenlød af mine frugtesløse Klager. Fuld af Raseri og Fortvivlelse slog jeg mig for Panden og sønderrev mine Klæder. Men trods al min Elendighed tænkte jeg dog ingenlunde paa at søge min Redning i Døden; Kjærligheden til Livet var endnu ligesaa stærk hos mig som nogensinde før. Med Haanden for Næsen ravede jeg igjennem Mørket tilbage til Baaren og gav mig til at spise og drikke af det medbragte Vand og Brød.

Saaledes tilbragte jeg flere Dage, og det forekom mig, at Grotten var meget større og indesluttede flere Lig, end jeg i

Begyndelsen havde antaget. Endelig var mine Levnetsmidler fortæret, og jeg beredte mig til at dø. Jeg sad saaledes hensunken i alvorsfulde Betragtninger, da pludselig Stenen blev væltet bort fra Aabningen. To Mennesker, et dødt og et levende, sænkedes ned; det sidstnævnte var et Fruentimmer. Jeg traadte hen til det Sted, hvor Baaren maatte komme til at staa, naar den naaede Bunden; med en stor Knokkel i Haanden stod jeg og lurede, og i samme Øjeblik som Stenen blev væltet for, bibragte jeg den ulykkelige nysankomne flere stærke Slag i Hovedet, indtil hun styrtede livløs til Jorden. Denne afskyelige Gjerning begik jeg alene for at kunne bemægtige mig de Levnetsmidler, hun havde medbragt. Næppe havde jeg fortæret disse, da sænkedes atter to Personer ned til mig, denne Gang en død Kone og en levende Mand. Ogsaa ham dræbte jeg paa samme Maade, og saaledes blev det ved i længere Tid, hvoraf jeg kunde slutte, at der i Staden maatte herske en usædvanlig stor Dødelighed.

En Dag, da jeg ved at dræbe et Fruentimmer atter havde skaffet mig nye Levnetsmidler, hørte jeg i Nærheden af mig en underlig Snøften, og det var som om noget rørte sig. Jeg gik efter Lyden, og jo længere jeg kom fremad, desto stærkere blev Lyden; det forekom mig nu ogsaa, som om jeg skimtede noget, der greb Flugten for mig. Gjentagne Gange standsede det skyggeagtige Væsen paa sin Flugt, og hver Gang jeg saa nærmede mig, lød atter den samme Snusen og Snøften som forhen. Længe vedblev jeg min Forfølgelse; da viste sig langt borte foran mig et Lys som af en Stjerne. Efter dette Lys styrede jeg nu min Gang. Ofte tabte jeg den af Syne, idet en eller anden Hindring traadte imellem; men snart viste det sig paany, og tilsidst opdagede jeg til min store Glæde, at det hid-

rørte fra en Aabning i Klippen, stor nok til at et Menneske kunde krybe ud derigjennem.

Efter denne Opdagelse satte jeg mig et Øjeblik ned, for at udhvile mig efter Anstrengelsen; derpaa gik jeg helt hen til Aabningen, krøb ud igjennem den, og befandt mig ved Bredden af det aabne Hav! I kan vel forestille Eder, med hvilken ubeskrivelig Glæde jeg indaandede den friske Søluft. Jeg havde ondt ved at tro, at det hele var andet end en dejlig Drøm; endelig gjenvandt jeg saa megen Fatning, at jeg kunde overtyde mig om, at det var Virkelighed. Jeg begreb nu, at hint Væsen, som ved sin Snøften havde vakt min Opmærksomhed og draget mig efter sig, maatte have været et eller andet Dyr, som maaske var vant til ad denne Vej at besøge Grotten for der at søge Aadselføde. Bjerget, som altsaa laa imellem Staden og Havet, var paa denne Side usædvanlig stejlt og aldeles utilgjængeligt. Jeg kastede mig ned paa Strandbredden og takkede Gud for hans store Barmhjertighed imod mig; derpaa vendte jeg tilbage til Grotten og hentede derfra noget Brød, som jeg fortærede med den bedste Appetit. Endnu en Gang gik jeg ind i Hulen og sammenskrabede, saa godt det i Mørket lod sig gjøre, alle de Diamanter, Rubiner, Perler, Klædningsstykker og andre Kostbarheder, som forefandtes hos de døde; alt dette bragte jeg ud til Havbredden. Paa denne Maade samlede jeg mig flere Baller, og sammensnørede dem omhyggelig ved Hjælp af de Strikker, som havde været benyttet ved Nedsænkningen af de begravede, og hvoraf der fandtes en stor Mængde. I Forventning af, at der snart skulde frembyde sig en gunstig Lejlighed til at slippe bort, lod jeg alt blive liggende paa Strandbredden; jeg behøvede ikke at frygte for at faa noget fordærvet af Regn, thi det var i den tørre Aarstid.

Efter to eller tre Dages Forløb fik jeg Øje paa et forbisejlende Skib. Jeg rev min Turban af, viklede den op, og gav mig til at vinke med den, idet jeg tillige raabte saa højt som jeg kunde. Et Øjeblik efter saa jeg, at der blev sat en Baad ud, og snart befandt jeg mig om Bord i Skibet. Naturligvis blev der strax spurgt om, hvorledes jeg var kommen i en saa uheldig Stilling; jeg foregav da, at jeg for et Par Dage siden havde lidt Skibbrud der paa Kysten, og jeg havde reddet mig i Land med nogle faa af mine Varer. Heldigvis fattede man ingen Mistanke om Rigtigheden af min Forklaring. Til Tegn paa min Erkjendtlighed bad jeg Kaptajnen udsøge sig nogle af mine Juveler, men han vilde ikke tage derimod.

Imidlertid sejlede vi videre, og kom forbi flere Øer, blandt hvilke Klokkeøen, hvorfra man, naar Vinden er gunstig, kan naa Øen Serendib (Ceylon) i en Tid af ti Dage, og Øen Kela i sex Dage. Paa sidstnævnte Ø, hvor vi landede, findes der Blyminer, Bambusrør og særdeles god Kamfer. Kongen af Kela er meget rig og mægtig, og hans Herredømme strækker sig over hele Klokkeøen, som er to Dagsrejser lang, og hvis Beboere er saa raa, at de æder Menneskekjød. Paa Kela gjorde vi betydelige Handelsforretninger, anløb derefter forskjellige andre Steder, og kom endelig i god Behold og med umaadelige Skatte hjem til Bagdad. Til Tak for den Naade, Gud havde bevist mig, betænkte jeg atter de fattige med store Gaver, og oprettede adskillige milde Stiftelser. Derpaa hengav jeg mig med mine Venner og Slægtninge til Livets Glæder og Nydelser, og førte med dem et behageligt Liv.«

Hermed sluttede Sindbad Fortællingen om sin fjerde Rejse, der vakte Tilhørernes Beundring i endnu højere Grad end de tre foregaaende. Atter fik Hindbad hundrede Zechiner, med Anmodning om at komme næste Dag igjen til sædvanlig Tid.

Da Maaltidet næste Dag var endt, fortsatte Sindbad sin Fortælling:

Sindbads femte Rejse.

»Det gik mig atter paa samme Maade som forhen. Lysten til at rejse vaagnede snart igjen med uimodstaaelig Magt. Jeg kjøbte da Varer, lod dem indpakke og læsse paa Vogne, hvorpaa jeg begav mig med dem til den nærmeste Søstad. For at kunne være aldeles uafhængig, lod jeg et Skib bygge og udruste paa min egen Bekostning. Saasnart det var færdigt, lod jeg mine Varer bringe om Bord, og da jeg alene ikke kunde tilvejebringe en fuldstændig Ladning, tilbød jeg flere Kjøbmænd af forskjellige Nationer at følge med.

Med første gunstige Vind gik vi under Sejl, og efter en langvarig Sejlads kom vi til en øde Ø, hvor vi fandt et Rokæg, ganske af samme Størrelse som det, jeg tidligere har beskrevet; det indeholdt en lille Rok-Unge, der allerede var saa fremmelig, at Næbet tittede ud igjennem Skallen. Nogle af mine medrejsende huggede ved Hjælp af Øxe Ægget itu, trak det ene Stykke af den lille Rok frem efter det andet, og gav sig derpaa til at stege den. Jeg havde paa det indstændigste advaret dem imod at røre ved Ægget; men de brød sig ikke derom. Næppe var de bleven færdige med deres Maaltid, da viste der sig i temmelig lang Afstand fra os to store Skyer.

Min Skibskaptajn, som af Erfaring viste, hvad dette havde at betyde, tilraabte os, at det var Rokungens Fader og Moder, der kom flyvende; han opfordrede os til at skynde os saa hurtig som muligt tilbage til Skibet, for at undgaa den os truende Ulykke. Ufortøvet fulgte vi hans Raad, og faa Øjeblikke efter befandt vi os atter under Sejl.

Imidlertid saa vi de to Rokfugle komme nærmere og nærmere. Da de opdagede, at Ægget var sønderslaaet og Ungen var borte, udstødte de et forfærdeligt Skrig. Derpaa fløj de tilbage i samme Retning, hvorfra de var kommen og forsvandt; vi havde en Anelse om, at de pønsede paa Hævn, og satte derfor alle Sejl til, for om muligt, at undgaa deres Forfølgelse. Kort efter saa vi begge Fuglene komme tilbage igjen, hver med et mægtigt Klippestykke imellem Kløerne; snart havde de indhentet os og svævede lige over Skibet. Nu lod den ene af dem sit Klippestykke falde. Det lykkedes Styrmanden ved en behændig Vending at undgaa det, saa at det styrtede ned tæt ved Siden af Skibet; der, hvor Stenen faldt, aabnede Vandet sig i den Grad, at vi næsten kunde se helt ned til Bunden. Men ulykkeligvis var den anden Fugl heldigere; dens Klippeblok traf Midten af Skibet, saa at det sloges i tusinde Stykker. De af Matroserne og Passagererne, som ikke knustes af den nedfaldende Sten, styrtede i Havet. Jeg selv var iblandt disse sidste; men idet jeg atter dukkede op af Vandet, var jeg saa heldig at faa fat i en Skibsplanke. Jeg roede mig nu frem, snart med den ene Haand og snart med den anden, og understøttet af Vind og Strøm, naaede jeg endelig en Ø med meget stejle Kyster. Med stor Anstrengelse klavrede jeg op paa Land. Jeg satte mig ned i Græsset, og da jeg var kommen lidt til Kræfter igjen, begyndte jeg at se mig om. Jeg forlod Kysten,

og rettede min Gang mod det Indre af Øen. Efter en kort Vandring befandt jeg mig imellem de herligste Omgivelser. Hele Egnen var som den dejligste Have; paa alle Sider saa jeg Træer fulde af Frugter, og Bække med det klareste Vand rislede hen derimellem i yndige Krumninger. Jeg spiste af Frugterne og drak af Vandet; det var et ganske fortræffeligt Maaltid. Jeg vedblev at vandre fremad indtil Nattens Frembrud. Da standsede jeg og kastede mig ned i Græsset paa et bekvemt Sted; men jeg sov næppe en Time, fordi jeg følte mig urolig og ængstelig tilmode ved at befinde mig alene paa et saa ensomt Sted. Den største Del af Natten tilbragte jeg med at ærgre mig over mig selv, at jeg ikke var bleven hjemme i Ro og Magelighed, i Stedet for at vove mig ud paa en saa farlig Rejse. Denne Forestilling plagede mig saaledes, at jeg endog tænkte paa at gjøre en Ende paa mit Liv; men det atter frembrydende Dagslys forjog snart Fortvivlelsen af mit Sind. Jeg rejste mig op og fortsatte, ikke ganske uden Frygt, min Vandring imellem Træerne.

Da jeg havde gaaet noget, bemærkede jeg en gammel Mand, som syntes meget nedbøjet under Aarenes Vægt; han sad ved Randen af en Bæk. I den Formening, at han var en stakkels skibbruden ligesom jeg, gik jeg hen og hilste paa ham; han svarede kun ved at nikke med Hovedet. Jeg spurgte, hvad han her tog sig for, men i Stedet for svare, gav han mig ved Tegn tilkjende, at jeg skulde tage ham paa mine Skuldre og bære ham over Bækken, for at han der kunde plukke sig nogle Frugter. Ganske troskyldig tog jeg den gamle paa Ryggen og bar ham over Bækken. »Staa nu ned!« sagde jeg derpaa for at lette ham Nedstigningen. Men i Stedet for at lade sig glide ned paa Jorden . . . jeg maa endnu le, naar jeg tænker

derpaa . . . slyngede den tilsyneladende saa svage Olding begge sine Ben, hvis Hud havde Lighed med Kalveskind, med beundringsværdig Lethed om min Hals, saa at han kom til at sidde overskrævs paa mine Skuldre. Og nu gav han sig til at klemme mig om Halsen, som om han vilde kvæle mig. Jeg blev saa overvældet af Skræk, at jeg faldt afmægtig til Jorden; men trods min Afmagt blev den gamle hængende fast; den eneste Lettelse, jeg fik, var den, at han ikke klemte mig saa stærkt, sandsynligvis for at lade mig komme til Besindelse igjen. Men næppe mærkede han, at jeg var kommen til mig selv, førend han med sit ene Ben huggede mig for Maven og med det andet i Siden og saaledes tvang mig til at staa op, meget imod min Villie. Nu styrede han mig som en Hest ind imellem Træerne, hvor jeg maatte standse snart hist snart her, medens han gav sig til at plukke Frugter ned og spise dem. Saaledes vedblev han den hele Dag, og da det endelig blev Aften og jeg vilde lægge mig ned for at hvile, strakte han sig ogsaa hen i Græsset, dog uden at slippe min Hals, som han vedblev at holde fast omklamret. Ved Daggry stødte han atter Hælene i Siden paa mig for at vække mig, og tvang mig derpaa til at staa op og begynde den foregaaende Dags pinefulde Vandring forfra. Og saaledes henrandt den ene Dag efter den anden; forgjæves grublede jeg over, hvorledes jeg skulde blive min skrækkelige Byrde kvit.

En Dag fandt jeg paa en af vore Udflugter nogle tørrede Græskar, som var falden ned fra et Træ. Jeg tog et af dem, udhulede det, og fyldte det med Druesaft; overalt paa hele Øen fandtes der nemlig Vindruer i stor Mængde. Den fyldte Græskarflaske gjemte jeg paa et Sted, hvorhen jeg nogle Dage

efter ved List fik den gamle til at føre mig. Saasnart jeg havde naaet Stedet, greb jeg Græskarret og tog mig en god Slurk af Vinen; den smagte mig fortæffelig og bevirkede, at jeg for Øjeblikket glemte al min Elendighed. Jeg følte mig saa styrket og opmuntret, at jeg begyndte at hoppe omkring og synge af fuld Hals. Da den gamle saa den Virkning, Drikken frembragte og mærkede, at jeg bar ham med større Lethed end sædvanlig, gav han mig ved Tegn tilkjende, at han kunde have Lyst til selv at faa sig en Taar deraf. Jeg rakte ham Græskarret. O, hvor han gottede sig? Et Øjeblik efter var der ikke en Draabe af Vinen tilbage. Snart sporedes Virkningen deraf; ogsaa han begyndte nu at synge paa sin Vis, idet han tillige bevægede sig hid og did paa mine Skuldre. Ved denne gyngende Bevægelse blev han mere og mere fortumlet i Hovedet; der paakom ham en voldsom Opkastning, og jeg mærkede, hvorledes hans Ben efterhaanden løsnede sig fra min Hals. Nu var det længe ønskede Øjeblik kommet. Jeg samlede al min Kraft og kastede ham til Jorden, hvor han blev liggende uden at røre sig. Derpaa tog jeg en stor Sten og knuste Hovedet paa min forhadte Plageaand.

Jublende af Glæde ilede jeg til Kysten. Ved Havbredden traf jeg nogle Søfolk, som var kommen i Land for at hente Vand og friske Levnetsmidler. Synet af mig vakte i høj Grad deres Forundring; men endnu mere forundredes de ved at høre Fortællingen om mit Eventyr.

»Den, i hvis Hænder I var falden,« sagde de, »kan ikke have været nogen anden end den saakaldte gamle Havmand, og I er sikkert den første, som er sluppen fra ham uden at blive kvalt. Mængden af hans Ofre har gjort denne Ø

meget berygtet blandt de søfarende, som derfor sjælden vover sig ind i det Indre af Øen, undtagen naar de er mange i Følge med hverandre.«

Skibsfolkene tog mig med om Bord, hvor jeg efter at have fortalt mit Eventyr, blev modtagen med den største Forekommenhed. Snart befandt vi os under Sejl, og nogle Dage efter kastede vi Anker udenfor en stor anselig Handelsstad.

En af de ombordværende Kjøbmænd, som havde skjænket mig sit Venskab, anmodede mig om at ledsage ham; han førte mig til et anseligt Hus, der var indrettet til Opholdssted for fremmede Kjøbmænd. Her gav han mig en stor Sæk, og anbefalede mig derpaa til nogle af Stadens Folk, som var forsynet med lignende Sække, idet han bad dem om at tage mig med paa deres forestaaende Udflugt.

»Disse Folk,« sagde han derpaa til mig, »skal ud for at samle Kokosnødder[1]). Følg kun deres Exempel; men bortfjern Eder ikke fra dem, det kunde maaske koste Eder Livet.«

Han medgav mig Levnetsmidler for en Dag, og jeg fulgte nu hine Folk ud til en stor Skov, som bestod af overordentlig høje og ranke Kokostræer. Træstammerne var meget glatte; det var umuligt at klavre saa højt til Vejrs, at man kunde naa Grenene og Frugterne. Idet vi traadte ind i Skoven, saa vi en Mængde store og smaa Aber, som ved Synet af os øjeblikkelig greb Flugten og med overraskende Behændighed klavrede helt op i Træernes Toppe.

Mine Ledsagere tog nu Stene og kastede dem af alle Kræfter

---

[1]) Fra Sundaøerne og de malediviske Øer forsendes Kokosnødder til hele Indien.

op efter Aberne. Jeg gjorde ligesaa, og Aberne, forbitret over disse Angreb, rev nu med største Iver og under de græsseligste Grimaser, den ene Kokosnød efter den anden af Grenene, og kastede dem ned efter os. Vi opsamlede Frugterne, og naar vi var færdig dermed, begyndte vi atter at tirre Aberne, indtil vi paa denne Maade havde faaet alle Sækkene fulde.

Ved vor Tilbagekomst til Staden modtoges vi af min Ven Kjøbmanden, som betalte os Værdien af de medbragte Nødder. »Bliv nu saaledes ved at samle hver Dag,« sagde han, »indtil I har tjent saa mange Penge, at I dermed kan betale Hjemrejsen.«

Jeg takkede ham for hans gode Raad, og det varede ikke længe, førend jeg havde samlet mig en ret anselig Pengesum. Skibet, som havde haft mig om Bord, var imidlertid afsejlet, fuldt ladet med Kokosnødder; men snart løb et andet Fartøj ind i Havnen for at indtage en lignende Ladning. Jeg lod nu alle mine Kokosnødder bringe der om Bord, og da Skibet var færdigt til at afsejle, tog jeg under mange Taksigelser Afsked fra min Ven, som desværre paa Grund af uafgjorte Forretninger, ikke kunde rejse med.

Først sejlede vi til Peberøen, og derfra til Halvøen Komari, hvor det bedste Alloetræ findes, og hvis Indvaanere har gjort sig det til en ubrydelig Lov, hverken at drikke Vin eller taale nogensomhelst Slags Udsvævelser. Paa begge Sider borttuskede jeg mine Kokosnødder for Peber og Aloetræ, og gik derpaa i Selskab med nogle andre Kjøbmænd ud paa Perlefiskeri[1]), hvortil jeg havde lejet nogle Dykkere, som leverede mig en Mængde meget store og skjønne Perler.

---

[1]) Peberøen er beliggende i Sundastrædet; Komori med Forbjerget Komorin, er Sydspidsen af Forindiens Halvø. Mellem det nævnte

Inderlig glad over min heldige Fangst, indskibede jeg mig atter, naaede velbeholden Basra, og begav mig derfra til Bagdad, hvorfra jeg med meget betydelig Fordel solgte de Forraad af Peber, Aloetræ og Perler, jeg havde medbragt. En Tiendedel af det vundne Udbytte anvendte jeg, ligesom efter mine tidligere Rejser, til Almisser og søgte nu ved allehaande Fornøjelser at holde mig skadesløs for de nys overstandne Strabadser.«

Atter gik Hindbad hjem med hundrede Zechiner i sin Lomme, og glemte ikke at komme igjen den næste Dag, for at høre Fortsættelsen af Sindbads Eventyr.

Sindbads sjette Rejse.

»I gad sikkert vide, mine Venner, hvad der kunde bevæge mig til efter fem Skibbrud og saa mange udstandne Farer, atter at forsøge min Lykke paa en sjette Rejse. Jeg maa tilstaa, at jeg selv forundrer mig højlig derover; det synes, som om en ubetvingelig Skjæbne har drevet mig af Sted. Dog hermed forholde det sig nu, som det vil; saameget er vist, at der næppe var hengaaet et Aar efter min Tilbagekomst, førend jeg allerede traf Anstalter til en ny Rejse, og det uagtet mine Slægtninge og Venner opbød alt for at holde mig tilbage.

Først gjennemrejste jeg til Lands flere af Persiens og Indiens Provindser, indtil jeg endelig naaede en Sostad, hvor

---

Forbjerg og Nordkysten af Øen Ceylon, har man, siden umindelige Tider, drevet Perlefiskeri.

jeg indskibede mig i et fortræffeligt Fartøj, hvis Kaptajn netop stod i Begreb med at foretage en lang Fart. Ja, lang blev den rigtignok, det er vist, og tillige saa uheldig, at tilsidst hverken Kaptajn eller Styrmand vidste Besked om, hvor vi befandt os. Langt om længe fandt de sig dog til Rette igjen; men vi havde just ikke Aarsag til at glæde os herover. En Dag forfærdedes vi nemlig ved at se Kaptajnen pludselig forlade sin Post med et højt Skrig. Han rev sin Turban af Hovedet og kastede den paa Dækket, ruskede sig i Skjæget, og slog sig for Panden som et Menneske, der er bleven vanvittig af Fortvivlelse. Vi ilede til for at erfare, hvad der var paa Færde.

»Ak!« raabte han, »vi befinder os paa det allerfarligste Sted i hele Havet; en rivende Strøm fører Skibet med sig, og om faa Minutter er det ude med os alle. Lad os anraabe Gud om Redning; han alene kan frelse os fra Undergang!«

Han befalede derpaa at tage Sejlene ind; men Tougene sprang, og Skibet dreves med uimodstaaelig Magt ind imod Foden af et utilgjængeligt Bjerg. Faa Øjeblikke efter strandede vi; dog fik vi Tid nok til at redde os i Land med en Del Levnetsmidler og nogle af de kostbareste Varer.

»Guds Villie ske!« sagde nu Kaptajnen. »Enhver af os kan nu ligesaa godt strax grave sig en Grav her og sige sine Rejsekammerater Farvel; thi det Sted, hvor vi nu befinder os, er af en saadan Beskaffenhed, at endnu aldrig nogen er kommen levende herfra.«

Hans Ord satte os i den dødeligste Angst; grædende omfavnede vi hverandre og beklagede vor sørgelige Skjæbne.

Bjerget, ved hvis Fod vi befandt os, dannede Kysten af en meget stor Ø. Strandbredden var overalt bedækket med

Vragstumper og en utallig Mængde Menneskeknokler. Ogsaa fandtes der en utallig Mængde Varer og Kostbarheder adspredte rundtomkring; men Synet heraf bidrog kun til at forøge vor Trøstesløshed. Hvad der forundrede os meget var, at vi fandt en Flod, som i Stedet for at strømme ud i Havet, kom fra Havet og strømmede indad i Landet gjennem en mørk Grotte med en vid Aabning. Skjøndt kommende fra Havet, var Vandet dog fersk. En anden Mærkværdighed var, at hele det omtalte Bjerg var ligesom sammensat af Krystaller, Rubiner og andre kostelige Stene. Fremdeles fandt vi en Kilde, bestaaende af en Art Jordbeg, i Stedet for Vand. Det strømmer ud i Havet, hvor det sluges af Fiskene, som siden atter giver det fra sig i Skikkelse af graat Ambra; dette kastes da af Bølgerne op paa Strandbredden, hvor det findes i stor Mængde. Endelig fandtes der ogsaa Aloetræer, som ikke stod tilbage for dem paa Komori.

For at fuldstændiggjøre Beskrivelsen af hint Sted, maa jeg endnu anføre, at Skibe, som nærmer sig Kysten paa en vis Afstand, ikke kan komme bort igjen. Blæser Vinden fra Søsiden, da fører Vind og Strøm Skibet i Fordærvelse; blæser det derimod fra Land, da hindres Vinden af det høje Bjerg, saa at der udenfor er blikstille. Men Strømmen beholder desuagtet sin fulde Magt og driver Skibet ind imod Kysten. At bestige Bjerget var ikke at tænke paa, og ej heller nogen anden Udvej til Frelse var at finde. Vi maatte altsaa blive, hvor vi var og belave os paa at dø. De medbragte Levnetsmidler havde vi delt lige imellem os, og det kom altsaa nu an paa hver enkelts Legemsbeskaffenhed og den Maade, hvorpaa han forstod at holde Hus med sit Forraad, om han skulde blive kortere eller længere i Live end de andre. Det faldt nu i min Lod at se

alle mine Rejsefæller dø, den ene efter den anden. Tilsidst var jeg alene tilbage. Jeg havde nemlig ikke alene holdt bedre Hus med de mig tildelte Levnetsmidler, men havde desuden i al Hemmelighed stukket noget til Side for mig selv alene, hvoraf der dog kun var en ubetydelig Rest tilbage, da jeg begravede min sidste Kammerat.

Overbevist om, at ogsaa min Time nu snart maatte komme, begyndte jeg at grave mig selv en Grav. Under dette bedrøvelige Arbejde kunde jeg ikke lade være med atter og atter at bebrejde mig selv, at jeg havde været saa taabelig at indlade mig paa denne sidste Rejse. Undertiden kastede jeg mig overvældet af Fortvivlelse paa Jorden, flængede med Tænderne Huden af mine kjødløse Hænder, og var ikke langt fra at forbande den Time, da jeg blev født.

Dog . . . ogsaa denne Gang forbarmede Gud sig over mig. Det faldt mig ind at gaa hen til Floden, som fra Havet strømmede ind igjennem Grotten. Grublende stirrede jeg ned i Vandet. »Denne Strøm,« tænkte jeg, »som taber sig hist henne under Klippen, maa dog et eller andet Sted atter træde frem for Dagens Lys. Hvad om jeg sammentømrede mig en Flaade og paa den lod mig drive af Sted af Strømmen? Enten fører den mig til en beboet Egn, eller ogsaa omkommer jeg. I begge Tilfælde kommer jeg bort fra dette skrækkelige Sted, og hvo véd, om der ikke hinsides Svælget maaske venter mig en Lykke, som ti Fold kan opveje alle mine Gjenvordigheder.«

Denne Forestilling havde paany oplivet mit udslukte Haab. Store Træstykker og stærke Reb forefandtes i Mængde, og snart havde jeg mit lille Fartøj færdigt. Hist og her fastsurrede jeg adskillige Vareballer, indeholdende Rubiner, Smaragder, Ambra,

Bjergkrystal og kostbare Stoffer, saaledes fordelte, at Ligevægten ikke blev forstyrret; med to smaa Aarer, som jeg selv havde forfærdiget, besteg jeg derpaa min Tømmerflaade, anbefalede mig i Guds Varetægt og stødte fra Land.

Strømmen førte mig ind i Klippegrotten. Dagslyset forsvandt; jeg kunde ikke se en Haand for mig. Saaledes dreves jeg længe af Sted, vistnok i flere Dage, og der syntes ikke at være nogen Udsigt til, at dette Mørke skulde opklares. Paa et Sted var Klippegrotten saa lav, at jeg var nærved at faa mit Hoved slaaet i Stykker; halvt bedøvet styrtede jeg baglænds ned paa Plankerne. Af mine Levnetsmidler fortærede jeg kun saa meget, som var nødvendigt for at friste Livet; med trods al min Sparsomhed vilde mit Forraad dog snart være udtømt. Tilsidst følte jeg mig saa overvældet af Udmattelse, at jeg ikke længere kunde holde Øjnene oppe; jeg faldt i en dyb Søvn.

Hvor længe denne Søvn har varet, véd jeg ikke; men da jeg vaagnede, frembød der sig for mig et saa overraskende Syn, at jeg næppe vilde tro mine egne Øjne. Jeg befandt mig ved Bredden af en Flod, der paa begge Sider var omgiven af frodige, vidtudstrakte Enge; mit Fartøj var fastbundet til Flodbredden og omringet af en Mængde sorte Mennesker. Jeg rejste mig op og hilsede dem; de tiltalte mig, men i et Sprog, som jeg ikke kunde forstaa. Jeg var ubeskrivelig glad, og Glæden gav sig Luft ved Fremsigelsen af følgende arabiske Vers:

> — Paakald den almægtige, og han vil hjælpe Dig; overgiv Dig til ham alene, og vær uden Frygt! Tilluk dine Øjne, og medens Du sover, vil Gud forvandle din Elendighed til Glæde og Lykke. —

Nu traf det sig saa heldigt, at én af de sorte, som stod

og hørte paa mig, var det arabiske Sprog mægtig, og altsaa havde forstaaet mine Ord. Han traadte nu hen til mig og sagde:

»Min Broder! Du maa ikke undres over at se os paa dette Sted. Det Land, Du her ser for Dig, tilhører os, og vi er i Dag kommen hid for at vande vore Marker, hvilket sker ved smaa Kanaler, som fyldes ved Vandet af denne Flod. Vi var just beskjæftiget med dette Arbejde, da vi bemærkede, at der kom noget flydende ned til os paa Strømmen. Vi ilede til for at se, hvad det vel kunde være, og saa nu, at det var denne Flaade. Strax svømmede én af os ud til den og drog den herind til Flodbredden, hvor vi bandt den fast og ventede paa, at Du skulde opvaagne af din Slummer. Vi længes nu efter, at Du skal fortælle os din Historie, som sikkert maa være ganske overordentlig, og sige os, hvorfra Du kommer, og hvad der har bragt Dig til at vove en Sejlads paa denne Flod.«

Jeg svarede, at jeg først og fremmest maatte have noget at spise; naar da min Hunger var tilfredsstillet, skulde jeg med Fornøjelse tilfredsstille deres Nysgjerrighed. Strax kom de frem med forskjellige Spisevarer, og da jeg havde faaet nok, fortalte jeg dem alt, hvad der var mødt mig. De hørte til med den største Forbauselse; Manden, som forstod arabisk, maatte hele Tiden gjøre Tjeneste som Tolk.

»Det er,« sagde de, »én af de mærkværdigste Historier, vi nogensinde har hørt. Kongen selv maa endelig have den at høre af Eders egen Mund.«

Da jeg ikke havde noget herimod at indvende, lod man strax en Hest hente. Jeg satte mig op paa den, og medens nu nogle af mine sorte Venner gik foran for at vise Vej, tog de

andre hele Flaaden med alle dens Vareballer paa deres Skuldre og fulgte efter.

I et saadant Optog drog vi ind i Hovedstaden (Kandy) paa Serendib (Ceylon); thi paa denne Ø var det, jeg befandt mig. De sorte fremstillede mig for deres Konge. Han sad i kongelig Pragt paa sin Trone; jeg traadte frem og hilsede ham efter indisk Skik ved at kaste mig ned og kysse Støvet for hans Fødder. Han bød mig staa op, og opfordrede mig med megen Venlighed til at tage Plads ved hans Side. Jeg maatte sige ham, hvem jeg var, og hvor jeg hørte hjemme.

»Men,« spurgte han saa, »hvorledes er I kommen herhid til mit Land?«

Jeg fortalte ham nu hele mit Eventyr, og min Fortælling forbausede og henrykkede ham i den Grad, at han gav Befaling til at optegne den med gyldne Bogstaver og opbevare den i hans Rigsarkiv. Jeg lod nu min Tømmerflaade hente med alt Tilbehør, og aabnede Vareballerne i Kongens Paasyn. Deres kostelige Indhold vakte i høj Grad hans Beundring, i Særdeleshed de herlige Rubiner og Smaragder, som han erklærede aldrig at have set Mage til. Da jeg nu saa, med hvilken Henrykkelse han fremsøgte og betragtede de skjønneste af Ædelstenene, kastede jeg mig for hans Fødder og sagde:

»Naadigste Konge! Ikke alene min Person, men ogsaa hele min Ejendom staar ganske til Eders Majestæts Tjeneste. Jeg beder, at I vil betragte det altsammen som Eders eget.«

Smilende svarede han! »Nej, min kjære Sindbad! Jeg skal vel vogte mig for at berøve Eder, hvad I har modtaget som Gave af den almægtige Guds Haand. Nej, ikke formindske, men forøge vil jeg Eders Rigdomme, og jeg lader Eder ikke

drage bort fra mine Stater uden at have givet Eder Beviser paa min Gavmildhed.«

Strax befalede han én af sine Hofembedsmænd at drage Omsorg for mig. Man førte mig til et smukt Hus, hvor alt blev indrettet paa det bekvemmeste, og hvor jeg fik en hel Flok Tjenere til min Opvartning, alt paa Kongens Bekostning. Derhen bragtes mig ogsaa alle mine Varer. Jeg glemte ikke at takke Kongen for al hans Godhed og Højmodighed; hver Dag til en bestemt Tid gik jeg til ham for at bevidne ham min dybtfølte Erkjendtlighed. Den øvrige Tid af Dagen benyttede jeg til at bese Stadens Mærkværdigheder.

Øen Serendib ligger lige under Æqvator[1]), hvorfor Dag og Nat altid her er lige lange. Den er firsindstyve Parasanger[2]) lang og ligesaa bred. Omtrent midt paa Øen er der en herlig Dal, paa tre Sider indesluttet af et højt Bjerg[3]); i denne Dal ligger Øens Hovedstad. Bjerget er saa højt, at det kan ses til Søs i tre Dagsrejsers Afstand. Det er rigt paa Rubiner og forskjellige andre Mineralier, og bestaar næsten helt og holdent af en ganske særegen metallisk Stenart, som man benytter ved Slibning af Ædelstene. Ogsaa findes her en Mængde sjældne Træer og Planter, dog fornemlig Cedre og Kokostræer. Langs med Øens Kyster og i Flodernes Mundinger drives Perlefiskeri, og i enkelte Dele findes Diamanter. From Nysgjerrighed be-

---

[1]) Denne Angivelse er fejlagtig, ligesom ogsaa Øens her angivne Bredde.

[2]) En Parasang er et persisk Maal, omtrent 3 Fjerdingvej.

[3]) Adamsbjerget, opkaldt efter Menneskeslægtens Stamfader Adam, hvis Fodspor her endnu fremvises. Det ansaas fordum for det højeste Bjerg paa hele Jorden.

vægede mig til at foretage en Valfart opad hint mærkelige Bjerg, hvor Adam skal have boet og bygget, efter sin Udjagelse af Paradiset. Ved min Tilbagekomst herfra begav jeg mig til Kongen, og bad ham om Tilladelse til at drage bort, da jeg længtes inderlig efter at gjense min Hjemstavn. Med megen Venlighed gav han sit Minde dertil.

Da jeg for sidste Gang fremstillede mig for ham til Afsked, overrakte han mig et Brev til de Troendes Behersker, vor enevældige Herre, med følgende Ord:

»Bevis mig den Tjeneste at overrække dette Brev tilligemed hosfølgende Foræring til Khalifen Harun al Rashid, med Forsikring om mit Venskab.«

Med Glæde paatog jeg mig dette hædrende Hverv, med Løfte om den punktligste Udførelse. Ogsaa mig selv overlæssede den ædle Fyrste med rige Gaver fra hans Skatkammer, og førend jeg indskibede mig, lod han Skibskaptajnen og de Kjøbmænd, som skulde gjøre Rejsen med, kalde for sig, og paalagde dem alle at behandle mig med den største Agtelse og Forekommenhed.

Kongen af Serendibs Brev var skrevet med azurblaa Bogstaver, paa en formedelst sin Sjeldenhed meget kostbar Dyrehud af en gulagtig Farve. Dets Indhold var omtrent saalydende:

— Kongen af Indien, som har tusinde Elefanter i sit Følge og bor i et Palads, hvis Tag straaler af hundredtusind Rubiners Glands, og som har tyve tusind Diamantkroner i sit Skatkammer, sender Khalifen Harun al Rashid sin Hilsen.

Endskjøndt den Gave, vi hermed oversender Eder, kun er af ringe Betydenhed, haaber vi dog, at I vil modtage den med en Vens og en Broders Velvillie, i Betragtning af det Venskab, vi nærer for Eder, og hvorom vi ønsker at give Eder et Vidnesbyrd. Vi paa vor Side gjør ligeledes Krav paa Eders Venskab, hvortil vi, paa Grund

af vor Rang, anser os værdige. Herom altsaa anmoder vi Eder indstændig, som den ene Broder den anden. —

Den i Brevet omtalte Gave bestod for det første af et Bæger, udarbejdet af én eneste Rubin, fingertykt og af en halv Fods Højde, besat med store, ganske runde Perler; dernæst en Slangehud, med Skjæl omtrent saa stor som en almindelig Guldpenge, og som besad den fortræffelige Egenskab, at den beskjærmede enhver, som sov derpaa, mod alle Sygdomme; fremdeles halvtredsindstyvetusind Drakmer af det allerbedste Aloetræ, tillige med tredive Stykker Kamfer, saa store som Pistazier; og endelig, som Tilgift, en Slavinde af henrivende Skjønhed og i en Klædedragt, der var som besaaet med Ædelstene.

Vi begav os da nu paa Rejsen, og ankom efter en meget heldig Sejlads til Basra. Faa Dage efter befandt jeg mig i mit Hjem i Bagdad.

Ufortøvet lod jeg mig melde hos Khalifen. Da han hørte, at jeg havde Ærinde til ham fra Kongen af Serendib, blev jeg strax indladt. Jeg kastede mig ned foran hans Trone, og overrakte ham, efter en kort Tiltale, saavel Brevet som Gaverne. Da Khalifen havde læst Brevet, spurgte han mig, om Kongen af Serendib virkelig var saa rig og mægtig, som han foregav. Jeg kastede mig atter ned foran Tronen, og tog, efter at have rejst mig igjen, saalunde til Orde:

»Hersker over de Troende! Jeg kan, som Øjenvidne, forsikre, at hvad Brevet siger ingenlunde er overdrevet. Intet har i højere Grad vakt min Beundring end hans Palads. Naar han viser sig offentlig, sér man ham sidde paa en Trone paa Ryggen af en Elefant, mellem to Række af hans Ministre og Hoffolk. Foran ham, paa hans egen Elefant, sidder en Mand med en gylden Landse, og bagved ham staar en anden med et Guld-

scepter, hvis ene Ende er prydet med en Smaragd, der er en halv Fod lang og en Tomme tyk.

Hans Følge bestaar af en Livvagt paa tusinde Mand, alle klædt i Guldbrokade og ridende paa prægtigt udstyrede Elefanter. Af og til raaber Manden, som sidder forrest paa Kongens Elefant, med høj Røst:

»Her kommer den mægtige Hersker, den vældige Sultan af Indien, hvis Palads er smykket med hundredtusinde Rubiner, og som ejer tyvetusind Diamantkroner; en Hersker, større end den store Salomo og den store Maharadscha!«

Saasnart som dette Raab er tilende, begynder han, som har sin Plads bagved Kongen:

»Denne store og mægtige Monark maa dog dø, maa dø, maa dø!«

Hvorpaa atter den forreste raaber: »Lovet være han, som lever og ikke dør!«

Kongen af Serendib er fremdeles saa retfærdig, at der hverken i hans Hovedstad eller i hele Landet gives Dommere. Hans Undersaatter trænger ikke til dem; thi de iagttager af sig selv alt, hvad Ret er og handler aldrig imod deres Pligt.

Khalifen syntes særdeles tilfredsstillet ved min Fortælling. »Kongens Visdom,« sagde han, »giver sig til Kjende i hans Brev, og efter hvad jeg nu har hørt, maa jeg tilstaa, at en saadan Konge og saadanne Undersaatter er hinanden værdige.«

Jeg tog nu Afsked med Khalifen, og vendte rigt begavet tilbage til mit Hjem.«

Hermed endte Sindbad sin Fortælling for denne Gang. Hans Tilhørere bortfjernede sig; Hindbad, som sædvanlig, med hundrede Zechiner i sin Lomme. Næste Dag, da Selskabet atter var forsamlet, fortalte Sindbad Historien om sin syvende og sidste Rejse, saaledes som følger:

Sindbads syvende og sidste Rejse.

»Jeg havde fast besluttet, ikke oftere at udsætte mig for Rejselivets Farer og Møjsommeligheder, og det saa meget mere som jeg følte, at jeg begyndte at blive gammel og trængte til Fred og Ro. Men en Dag, da jeg just sad ved Maaltidet og gjorde mig tilgode i Selskab med nogle af mine Venner, meldtes det mig, at et Sendebud fra Khalifen ønskede at tale med mig, Jeg begav mig ud til ham, og modtog nu Befaling til, strax at indfinde mig hos hans Herre. Faa Øjeblikke efter stod jeg for Khalifens Trone.

»Sindbad!« sagde de Troendes Behersker: »Jeg behøver Eders Bistand. I maa vise mig den Tjeneste at overbringe Kongen af Serendib mit Svar paa hans Brev med tilhørende Gaver. Det er ikke mer end billigt, at jeg gjengjælder hans Høflighed.«

Jeg stod som lynslagen. »Hersker over de Troende!« fremstammede jeg, »eders Majestæts Villie er mig en Lov; men jeg beder ydmygt at betænke min ved utrolige Strabadser svækkede Helbredstilstand. Tilmed har jeg gjort det Løfte, at jeg aldrig mere vilde forlade Bagdad.«

Derpaa fortalte jeg ham udførlig alle mine Eventyr, som han hørte paa med stor Interesse. Da min Fortælling var tilende, sagde han:

»I Sandhed! Det er ganske overordentlige Begivenheder, I dér fortæller mig. Ikke desto mindre kan I gjerne, for min Skyld, gjøre denne ene Rejse endnu. I behøver jo blot at begive Eder ad den lige Vej til Øen Serendib, udrette mit Ærinde der, og saa strax rejse tilbage igjen. Men rejse maa I under alle Omstændigheder; thi det vilde, som I vel maa kunne indse kun sømme sig slet for mig at blive Kongen paa hin Ø en Forbindtlighed skyldig.«

Da jeg saa, at Khalifens Beslutning var urokkelig, erklærede jeg mig beredt til at adlyde, hvilket behagede ham i den Grad, at han strax lod udbetale til mig tusinde Zechiner i Rejsepenge.

Faa Dage efter var jeg færdig med mine Tilberedelser. Jeg modtog Khalifens Foræringer tilligemed et af ham egenhændig skrevet Brev, og begav mig derpaa til Basra, hvor jeg indskibede mig. Efter en meget heldig Overfart landede jeg paa Serendib. Ufortøvet anmeldte jeg for Kongens Ministre, hvad der havde bragt mig hid, og bad dem skaffe mig Audients. Under store Æresbevisninger blev jeg ført frem for Kongen. Han kjendte mig øjeblikkelig, og blev meget glad ved at se mig igjen.

»Vær mig hjærtelig velkommen, kjære Sindbad!« udraabte han. »Ofte har jeg tænkt paa Eder, siden I forlod os, og jeg velsigner denne Dag, som atter har ført os sammen.«

Jeg bevidnede ham min Taknemlighed for al hans Godhed og Velvillie imod mig, og overrakte derpaa Khalifens Brevskab og Gaver, som han modtog med umiskjendelige Tegn paa den største Tilfredshed. De overbragte Gaver bestod i: en Guldbrokades Seng af tusinde Zechiners Værdi, halvtredsindstyve Klædninger af kostbare Stoffer og hundrede andre af det fineste

hvide Lærred fra Kairo, Suez, Alexandria og Kafa; dernæst en karmoisinrød Seng samt endnu en af en anden Farve; fremdeles et herligt Kar af Agat, fingertykt og en halv Fod i Gjennemsnit, og paa hvis Bund var et Basrelief, forestillende en Mand, der i en knælende Stilling er i Færd med at afskyde en Pil mod en Løve; endelig et værdifuldt Bord med Opdækning, der engang skal have tilhørt den store Salomo. Khalifens Brev var saalydende:

— I hans Navn, som er vor eneste rette Vejleder til Sandhed og Lyksalighed, sender Abdallah Harun al Rashid, hvem Gud har anvist Æerespladsen efter hans Forfædre, højlovlig Ihukommelse, den mægtige og lykkelige Sultan af Indien sin Hilsen.

Med Glæde har vi modtaget Eders Brev, og beder Eder til Gjengjæld modtage disse Linier, nedskrevne i vor Raadsforsamling, et Sted, hvor selv overjordiske Aander gjerne dvæler. Forhaabentlig vil Eders Øje deri erkjende vor gode Hensigt og skjænke den Eders Bifald. Lev vel! —

Kongen af Serendib følte sig meget smigret ved Khalifens Artighed. Jeg længtes efter at komme hjem, men det holdt meget haardt at faa Tilladelse dertil. Endelig lykkedes det mig dog; jeg sagde Kongen Farvel, og rigelig begavet indskibede jeg mig for at vende tilbage til Bagdad. Men det løb ikke saaledes af, som jeg havde haabet; Gud havde bestemt det anderledes. Efter faa Dages Sejlads blev vi nemlig overfaldet af Sørøvere, som med Lethed satte sig i Besiddelse af vort Skib, eftersom vi aldeles ikke var belavet paa at gjøre Modstand. Vel forsøgte enkelte herpaa, men de blev snart nedhugget; vi andre blev lagt i Lænker, og førtes derpaa om Bord i Røverskibet, hvor vi blev saa aldeles udplyndret, at

man endog trak Klæderne af os og gav os andre langt daarligere i Stedet.

Røverne sejlede nu afsted med os. Endelig naaede vi til en stor Ø, hvor vi bragtes i Land og solgtes som Slaver. Jeg blev kjøbt af en rig Kjøbmand, som ufortøvet lod mig føre til sit Hus, hvor han lod mig godt beværte og gav mig en meget net og renlig Slavedragt, som jeg strax maatte iføre mig.

Jeg gik nu og skjøttede mig selv, indtil min Herre, efter et Par Dages Forløb, kom og spurgte, om jeg havde lært noget Haandværk. Jeg svarede nej, og sagde, at jeg var Kjøbmand, og at Sørøverne, som havde solgt mig til ham, havde berøvet mig alt, hvad jeg ejede.

»Forstaar Du da heller ikke at skyde med Bue?« spurgte han fremdeles.

Jeg svarede, at jeg i min Ungdom havde haft megen Øvelse deri, og at jeg sagtens ogsaa endnu kunde haandtere en Bue saa nogenlunde.

Han gav mig nu Bue og Pile, lod mig tage Plads bagved sig paa en Elefant, og saaledes begav vi os ud til en stor Skov, som laa et Par Mil fra Staden. Da vi var kommen dybt ind i Skoven, bød han mig at stige ned og sagde, idet han pegede paa et højt Træ:

»Nu stiger Du op i dette Træ, og naar der saa kommer en Flok Elefanter forbi, skyder Du paa dem. Saasnart én af dem er fældet, maa Du komme og underrette mig derom.«

Han forsynede mig med Levnedsmidler, og vendte derpaa tilbage til Staden. Hele Natten sad jeg paa Lur i Træet, uden at faa Øje paa en eneste Elefant; men næste Morgen, kort efter Solens Opgang, kom en hel Flok spadserende forbi. Flere Gange skjød jeg fejl; endelig saa jeg en truffen Elefant styrte

til Jorden. De andre bortfjernede sig, og jeg kunde saaledes uden Fare stige ned fra Træet, hvorefter jeg skyndte mig ind til Staden for at underrette min Herre om det passerede. Han roste mig for den Dygtighed, jeg havde lagt for Dagen, og lod mig, til Tegn paa sin Tilfredshed, traktere med et velsmagende Maaltid. Derpaa begav vi os begge ud til Skoven og nedgravede den døde Elefant. Naar Dyret var gaaet i Forraadnelse, vilde min Herre komme igjen og hente dens Tænder, som da skulde sælges.

I to Maaneder fortsatte jeg denne Jagt og nedlagde hver Dag en Elefant. Ikke altid besteg jeg det samme Træ, men snart det ene og snart det andet.

En Morgenstund, da jeg efter Sædvane sad og ventede paa Elefanternes Komme, bemærkede jeg til min store Forbauselse, at de, i Stedet for at drage forbi mig, som de plejede, med en forfærdelig Allarm kom farende lige henimod mig, og det i saa stort et Antal, at Jorden rystede under deres Fodtrin. Med opløftet Snabel og med Blikket fæstet paa mig, omringede de Træet, hvori jeg sad. Jeg følte mig som lammet af Skræk over dette Skuespil; Bue og Pile faldt mig ud af Hænderne.

Min Frygt var ikke ugrundet. Da Elefanterne i nogen Tid havde staaet og betragtet mig, viklede én af de største sin Snabel om det nederste af Træstammen, og rykkede hele Træet op med Rod, saa at det styrtede overende og drog mig med i Faldet. Medens jeg halv bevidstløs laa udstrakt paa Jorden, kom hint store Dyr hen til mig, greb mig med sin Snabel og løftede mig op paa sin Ryg, hvor jeg klamrede mig fast, mere død end levende. Elefanten satte sig nu i Bevægelse; alle dens Kammerater fulgte den. Efter en temmelig lang Vandring gjorde Flokken Holdt. Anføreren, paa hvis Ryg jeg be-

fandt mig, greb mig atter med sin Snabel, satte mig med Varsomhed ned paa Jorden, og bortfjernede sig derpaa, fulgt af alle sine Kammerater. Det hele forekom mig som en Drøm.

Jeg rejste mig overende og saa mig om; Elefanterne var ikke mere at se. Stedet, hvor jeg befandt mig, var en temmelig lang og bred Høj, overfyldt med Elefanttænder og Knokler. Synet heraf vakte mange Betragtninger hos mig. Jeg maatte beundre hine Dyrs Instinkt; thi uden Tvivl var dette Sted deres Begravelsesplads, som de udtrykkelig havde anvist mig, for at jeg ikke længer skulde forfølge dem for deres Tænders Skyld. Ufortøvet skyndte jeg mig afsted, ad Vejen til Staden. Paa hele min Vandring mødte jeg ikke en eneste Elefant; sandsynligvis havde de trukket sig tilbage til det Indre af Skoven, for at lade Vejen til den omtalte Høj aaben. Først den næste Morgen naaede jeg min Herres Hus.

»Arme Sindbad!« udraabte min Herre, da han saa mig, »jeg har været i stor Bekymring for din Skyld. Da Du blev saa længe borte, begav jeg mig ud til Skoven, og fandt der et nylig omstyrtet Træ og din Bue og dine Pile paa Jorden tæt derved. Forgjæves har jeg søgt Dig overalt, og havde nu ganske opgivet Dig som fortabt. Fortæl mig nu, hvad der er hændet Dig, og ved hvilket lykkeligt Tilfælde dit Liv er blevet reddet.«

Jeg fortalte ham nu hele mit Eventyr, og da vi næste Dag kom ud til Højen, saa han til sin store Glæde, at det forholdt sig, som jeg havde sagt ham. Elefanten, som havde baaret os derud, blev belæsset med saa mange Tænder, som den kunde bære, og derpaa vendte vi tilbage til Staden.

Da vi var kommen hjem, sagde min Herre til mig: »Min Broder! Ja, som saadan vil jeg fra nu af betragte Eder; thi

den Opdagelse, I har gjort, vil gjøre mig til en meget rig Mand. Jeg skjænker Eder Friheden tilbage, og jeg vil bede Gud udgyde sin rigeste Velsignelse over Eder. Jeg vil nu ikke længer fordølge, at en utallig Mængde Slaver aarlig sætter Livet til i hin Skov. Hvor megen Forsigtighed der end anvendes, falder de dog tidligere eller senere som Offer for de listige Elefanter. I er den eneste, som er gaaet frelst ud af Faren; Gud har holdt sin beskjærmende Haand over Eder og derved givet til Kjende, at han elsker Eder og endnu behøver Eder her paa Jorden til Udførelsen af en eller anden god Hensigt. Den Nytte, I ved Eders Opdagelse har gjort mig og mange andre, er uberegnelig. Hidtil maatte vi, for at faa Elfenben, sætte vore Slavers Liv paa Spil; nu derimod kan hele Staden forsyne sig dermed uden Fare og paa den nemmeste Maade af Verden. Hele Staden vilde sikkert bidrage til at belønne Eder; men den Glæde vil jeg helst have mig selv alene forbeholdt. I maa ikke tro, at Friheden bliver den eneste Gave, jeg skjænker Eder.«

»Gud velsigne og bevare Eder!« var mit Svar. »I har skjænket mig min Frihed, og nogen anden Belønning forlanger jeg ikke. Kun ét er der, som jeg ønsker, og det er hverken mer eller mindre end Tilladelse til at vende tilbage til mit Fædreland.

»Mussonen[1]),« svarede han, »vil snart føre en Mængde Skibe hertil, og jeg skal da nok drage Omsorg for, at I kan komme hjem med et af dem.«

Jeg takkede ham af ganske Hjerte for hans Godhed imod

---

[1]) Mussonen er en til regelmæssige Tider tilbagevendende Østenvind.

mig. Fra nu af gjorde vi hver Dag Udflugter til Højen, og snart havde min forhenværende Herre alle sine Magasiner fulde af Elfenben. Alle Stadens Kjøbmænd, som havde faaet Nys om Sagen, efterfulgte vort Exempel.

Endelig begyndte Mussonen at blæse, og faa Dage efter kastede en hel Sømandsflaade Anker i Havnen. Min Herre udvalgte det Skib, paa hvilket jeg skulde sejle hjem, og lod det indtage en halv Ladning Elfenben for min Regning. Heller ikke glemte han at lade bringe en rigelig Mængde Proviant om Bord, og paanødte mig desuden adskillige værdifulde Foræringer og en Del Sjældenheder af Landets Frembringelser. Under mange Taksigelser tog jeg Afsked med ham og begav mig om Bord.

Strax efter gik vi under Sejl. Undervejs anløb vi flere Øer for at indtage Forfriskninger; endelig landede vi ved en By paa Indiens Fastland. For at undgaa en ny Sørejses Farer besluttede jeg at fortsætte Rejsen til Lands. Jeg lod mit Elfenben udskibe, og da jeg havde solgt det med stor Fordel og indkjøbt en Del sjældne Foræringer, sluttede jeg mig til en talrig Karavane af Kjøbmænd, som just var i Færd med at afgaa. Det var en langvarig Rejse, og der var mange Besværligheder at gjennemgaa; men jeg udholdt det altsammen med Taalmodighed; thi hvor anstrængende Rejsen end var, saa behøvede jeg dog her hverken at frygte for Storme eller Sørøvere eller Slanger, saa lidt som for mange andre Farer, jeg tidligere havde været udsat for.

Endelig var alle Strabadser overvunden; jeg ankom lykkelig og vel til Bagdad. Min første Udflugt efter Hjemkomsten gjaldt Khalifen, for hvem jeg aflagde fuldstændigt Regnskab for Udførelsen af det mig overdragne Hverv. Fyrsten fortalte mig

derpaa, at min lange Udeblivelse vel havde vakt hans Bekymring; dog havde han alligevel bevaret Haabet om, at Gud nok vilde være med mig og føre mig uskadt tilbage. Mit Eventyr med Elefanterne forbausede ham i høj Grad, og han erklærede, at han ikke vilde have troet det, dersom han ikke havde vidst, at man fuldkommen kunde stole paa min Sanddruhed. Alt, hvad jeg fortalte ham, forekom ham saa mærkværdigt, at han lod en af sine Skrivere optegne det med gyldne Bogstaver, og bød, at Skriftet skulde opbevares i hans Skatkammer. Rigelig begavet og glad over den Ære, Khalifen havde bevist mig, vendte jeg tilbage til mit Hjem, og siden den Tid søger jeg min Lykke alene i et roligt og fredeligt Samliv med Familie, Slægt og Venner.«

Med disse Ord sluttede Sindbad Fortællingen om sin syvende og sidste Rejse. Derpaa vendte han sig til Lastdrageren Hindbad med følgende Spørgsmaal:

»Nu, min Ven! Har I nogensinde hørt, at noget Menneske har maattet udstaa saa meget eller har befundet sig i saa mange Farer og Trængsler? Mon jeg ikke, efter saadanne Anstrængelser, kunde have fortjent at leve et roligt og behageligt Liv?«

Hindbad kyssede hans Haand og svarede: »Visselig, Herre! Alle mine Møjsommeligheder er for intet at regne i Sammenligning med de forfærdelige Lidelser og Farer, I har maattet døje. Om mine end trykker mig, medens de staar paa, kan jeg dog trøste mig med den Smule Nytte og Fordel, de bringer mig. Jo, visselig fortjener I at leve et roligt Liv; ja, hvad der er meget, meget mere, I er fuldkommen værdig til at besidde

de store Rigdomme, Gud har tildelt Eder, eftersom I gjør en saa højmodig Anvendelse deraf. Derfor ønsker jeg af ganske Hjerte, at I maa vedblive at leve i Fred og Glæde indtil Eders Livs sidste Øjeblik.«

Atter skjænkede Sindbad ham hundrede Zechiner, og optog ham i sine Venners Tal. Fra nu af opgav Hindbad sin Næringsvej som Lastdrager, og hver Dag stod en Plads ham aaben ved hans Velgjørers Bord, saa at han vel havde Aarsag til saalænge han levede, at mindes Sindbad den vidtberejste.

Prinds Tadj-el-Moluk's og Prindsesse Dunya's Historie.

I gamle Dage gaves der hinsides Ispahans Bjerge en Stad ved Navn El-Khadra[1]), hvori en mægtig Konge ved Navn Soliman residerede. Denne Fyrste havde i Almindelighed Ord for at være retfærdig og billig, velgjørende og gavmild, og Ryet om hans Højmodighed var vidt udbredt endogsaa over fremmede Lande. Allerede i lang Tid havde han i Ro og Fred regjeret uden hverken at have Børn eller Gemalinde. Hans Vezir var baade af Karakter og Evner en Mand ganske af samme Slags, og sin Fyrste og Herre inderlig hengiven. En Dag lod Sultanen under et Anfald af Tungsindighed sin tro Ven og Raadgiver kalde til sig, og tiltalte ham paa følgende Maade:

»Ak, Vezir, mit Hjerte er beklemt, og min Sjælefred er i

---

[1]) Den grønne Stad.

Begreb med at fly, fordi jeg hverken har Kone eller Børn. Sligt plejer ellers ikke at falde i Kongers Lod, som byder og hersker over rige og fattige; alle føler de deres Stolthed i at efterlade sig Afkom for at forplante deres Slægt og deres Berømmelse til fjerne, kommende Tider. Har Profeten ikke selv sagt: »Gift og former Eder! Thi paa Dommens Dag maa jeg stride for Eders Sejr mod Verdens øvrige Folkefærd.« Saa raad mig da nu, Vezir, hvad jeg skal gjøre!«

Taarerne randt den gamle, tro Vezir ned over Kinderne, idet han svarede:

»O, du Alverdens Konge, fjernt være det fra mig at fælde nogen afgjørende Dom i et Anliggende, som alene hviler i den store Allahs Hænder! Forlanger Du maaske, at den almægtige i sin Nidkjærhed skal nedstyrte mig i Helvedes Flammer?«

Kongen vedblev: »Se, min gamle Ven, hvis jeg kjøbte og tog til mig en Slavinde af ubekjendt Herkomst, kunde jeg let ved hende blive Fader til en Hykler, Tyran eller Blodhund. Træffe kunde det sig, at hun var at sammenligne med en kold og sur Moseager, der aldrig vil bære gode og gavnlige Frugter; hendes Børn vilde da hverken følge eller frygte Allahs alvise og retfærdige Bud. Derfor er min Villie, at Du skal gjøre Dig færdig og drage hen at bejle for mig til en Datter af en rettroende Konge, hvis Forfædre er os vel bekjendt. Hende vil jeg da i Vidners Nærværelse tage til min retmæssige Gemalinde, og anraabe den højeste om hans Velsignelse dertil.«

»I Sandhed,« udraabte Veziren, »Himlen har erkjendt din Nødtørft og allerede opfyldt dit Ønske!«

»Hvorledes det?« spurgte Soliman.

»Jeg har nemlig erfaret,« vedblev Oldingen, »at Kong

Sahr Shah, Hersker over Landet El-Ard El-Beyda[1]) ejer en Datter af vidunderlig Skjønhed, som ikke har sin Lige, og som ingen formaar at skildre. Hun er et Mønster paa Skjønhed og Elskværdighed i hele sit Væsen. Hun har sorte Øjne, et langt, bølgende Haar, en slank Væxt og fyldige Hofter. Hvem hun nærmer sig, ham fortryller hun; hvem hun forlader, ham dræber hun. Mit Raad er derfor, o Konge, at Du paa en passende Maade ved et Gesandtskab hos hendes Fader lader bejle til hendes Haand; thi forgjæves vil Du søge en Kvinde, som bedre fortjener at dele din Throne og nyde din Kjærlighed.«

Ved denne Vezirens Tale fyldtes Kongens Hjerte med Glæde, og Sorgen forlod ham. »Hør, Vezir,« sagde han, »Ingen uden Du selv skal lede dette Anliggende, Du, hvis Klogskab og Trofasthed jeg til Bunds kjender. Gak derfor strax hjem og beskik dit Hus, at Du allerede den Dag i Morgen kan drage hen og bejle for mig til hin Prindsesse, med hvis Dejlighed Du allerede har opfyldt hele min Hu, og uden hvem Du ikke maa vende tilbage for mit Aasyn.«

»Jeg hører og adlyder,« svarede Veziren og forlod øjeblikkelig Sultanen. Saa snart han kom hjem, befalede han, at der skulde samles kongelige Foræringer af uvurderlig Værdi, men lette at føre, saasom Juveler og Guldsmykker, arabiske Heste, davidiske[2]) Pantserskjorter og andre deslige ubetalelige Herligheder. Altsammen blev i Hast pakket paa Kameler og andre Lastdyr, og Veziren tiltraadte sin Rejse med et Følge af hundrede velbevæbnede Ryttere, hundrede sorte Slaver og ligesaa

---

[1]) Den hvide Stad.

[2]) Det samme som udsøgte. Profeten David skal nemlig først have ladet Pantserskjorter forfærdige (se Kor. XXI, 80).

mange sorte Slavinder. Paukerne klang og Fanerne vajede lystig over deres Hoveder.

Kong Soliman havde efter sin Vezirs Afrejse intet andet i Tankerne end den Brud, som denne skulde tilføre ham. Imidlertid undte den tro Tjener sig ikke Hvile hverken Nat eller Dag, indtil han kun var en Dagsrejse borte fra Maalet for sin Fart. Da gjorde han Holdt ved Bredden af en Flod, og afsendte én af sine Ledsagere forud til Kong Sahr Shah for at melde ham sin nære Ankomst. Sendebudet foer til Staden uden at opholde sig noget Øjeblik paa Vejen. Kong Sahr Shah sad netop paa et til Forfriskelse i Aftenkjølingen indrettet Sted ved Stadens Port, da Forløberen kom ilende, og lod ham strax bringe for sig. Da han havde erfaret, at den store Kong Solimans højst betroede Vezir nærmede sig, bød han Sendebudet velkommen og spurgte, paa hvilket Sted han havde forladt Veziren. Da han havde faaet dette at vide, befalede han én af sine Vezirer at drage Gesandten i Møde med den største Del af Hoffet; thi ogsaa her var Kong Solimans mægtige Rygte trængt hen.

Indtil Midnat holdt imdlertid Kong Solimans Vezir sig rolig paa det til Rast og Hvile udvalgte Sted, og drog derpaa videre i god Orden. Paa Halvvejen til Staden stødte han sammen med Kong Sahr Shah's Vezir og Hoffolk, og hans Hjerte blev fyldt med Glæde, thi nu var han vis paa, at hans Sendelse vilde lykkes ham. Efter de gjensidige Hilsener sluttede Hobene sig sammen og drog derpaa videre til Staden og Kongens Palads, igjennem sammes vidt aabnede Porte lige ind i den syvende Gaard. Men i selve den syvende kom aldrig nogen ind til Hest; thi her var man Kongen ganske nær. Derfor steg Veziren af udenfor og gik videre til Fods, indtil han kom ind i en høj Sal. Der fandtes paa Æerespladsen en af Alabast

forfærdiget, med Juveler og Perler udsmykket Sofa med fire Fødder af Elefanttænder og Hynder af grønt Silketøj med Guldbroderi. Derover hvælvede sig en ligeledes med Guld, Juveler og Perler prydet Baldakin. Paa denne Sofa havde Sahr Shah Sæde, omgiven af sine højeste Embedsmænd og Landets store Herrer.

Da nu Veziren var stedt for Kongens Aasyn, tog han sig for Alvor sammen og udfoldede hele sin Veltalenhed og sit indtagende Væsen. Da han havde endt sin Tale med en Række af lovprisende Vers og smigrende Talemaader, bød Kongen ham at træde nærmere, og behandlede ham med stor Udmærkelse. Han maatte sætte sig hos Monarken, og modtog et meget naadigt Svar paa sin Tiltale. Derpaa frembar Slaverne et prægtigt Taffel; og de spiste med hinanden og blev mæt. Da Taffelet atter bares ud, forlod alle tilstedeværende Salen paa de højeste Hofembedsmænd nær. Saasnart Veziren saa sig saa godt som i Enrum med Kongen, rejste han sig og traadte hen for ham, kyssede Tæppet under hans Fødder, og tog saaledes til Orde:

»O, store Konge og ophøjede Hersker, jeg er kommen til Dig i et Anliggende af fredelig og velsignet Art, nemlig for at bejle til din ligesaa meget ved Herkomst og Rang som ved Skjønhed og Dyd udmærkede Datter paa min Herres Vegne, den stormægtige Kong Soliman, hvem alle Regentdyder smykker, Herskeren over El-Ard El-Khadra og Ispahans Bjerge. Han har sendt Dig en Del Foræringer, saa kostbare, som han ejer dem, og attraar af Hjertet at optages i din Familie. Har Du Rum for hans Ønske, ophøjede Fyrste?«

Med dette Spørgsmaal sluttede Veziren sin Tale og ventede paa Svar.

Saasnart Kong Sahr Shah havde fornummet det ærefulde Tilbud, stod han op og kyssede med Ydmyghed Gulvet, saa at alle tilstedeværende højlig undrede sig over Kongens dybe Nedladenhed. Efterat han derpaa havde prist og takket den almægtige, gav han Veziren følgende Svar:

»Ædle Herre, højt agtedede Vezir, hør mig, hvad jeg har at sige! Ogsaa vi staar under Kong Soliman og er saa godt som én af hans Undersaatter. Slægtskabet med ham vil adle os, og vi vansmægter efter slig Udmærkelse. Min Datter skal vorde hans ydmyge Tjenerinde; det er mit højeste Ønske, at hun saaledes vorder en Støtte for mig og mit Hus.«

Derpaa lod Fyrsten Kadi'en kalde tilligemed Vidner, og Ægteskabskontrakten blev sluttet imellem Kong Soliman og Sahr-Shahs eneste Datter. Saasnart Dokumentet var blevet udfærdiget og underskrevet, henvendte de til den højeste deres Bønner for Brudeparrets Held, og derpaa overrakte Veziren alle de Kostbarheder, hvilke han havde medbragt som Foræring til Kong Sahr Shah.

Nu fik Kongen travlt med at ordne sin Datters Udstyr og med at beværte Veziren i Forhold til hans Værdighed og hans Fortjenester. Der blev foranstaltet offentlige Fester, hvortil alle, baade fattige og rige, fornemme og ringe var indbudt, og i hele to Maaneder blev der opbudt alt og intet sparet, som kunde fryde Sjæl og Øje.

Men saasnart Prindsessens Udstyr var bragt i Stand, lod Kongen opslaa en Teltlejr udenfor Staden. De kostbare Stoffer blev pakket i Kasser; græske og tyrkiske Slavinder stod beredt til at danne Prindsessens Følge; en med Guld og Perler udsmykket Bærestol var tilligemed ti udvalgte Muldyr bestemt til Brudens Tjeneste. Da endelig Lastdyrene var tilpakket og alle

Følgets Personer havde faaet deres Pladser anvist, satte Toget sig langsomt i Bevægelse. Kongen fulgte det tre Mil paa Vejen tilligemed hele sit Hof. Saa tog han Afsked med sin Datter og Kong Solimans Vezir, og vendte tilbage med et let og frydefuldt Hjerte.

Veziren drog ufortøvet videre og fortsatte uden Ophold sin Rejse igjennem Ørkenerne; men da han kun var faa Dages Rejse borte fra Hjemmet, sendte han et Bud i Forvejen for at underrette sin Herre om, at han nærmede sig. Kureren ilede forud, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde, og blev for sin Iver og sit gode Budskab efter Fortjeneste belønnet med en Æresklædning. Nu lod Kongen hele sin Hær i dens fuldeste Puds drage sin Brud i Møde med Spil og vajende Faner. I Staden forkyndte imidlertid Herolderne, at der ikke maatte findes nogen ung Pige eller nogen gammel Kone eller nogen gammel Kjælling, som jo ikke gik Kongens Brud i Møde. Saaledes drog saa godt som hele Folket Prindsessen i Møde, og de fornemste ønskede intet hellere end at kysse Støvet under hendes Fødder. Først ved Aftenstid skulde den kongelige Brud holde sit Indtog i Staden; alle Gader, hvorigjennem Toget skulde gaa, var oplyst og udsmykket paa det festligste. Da nu endelig Brudetoget drog ind, omgivet af Landets Krigere, var der ingen Moders Sjæl, som jo havde sin inderlige Glæde af den prægtige Stads. Trommerne hvirvlede, Trompeterne skraldede, Spydene blinkede, Hestene fnyste, Vellugt opfyldte Luften og Fanerne fløj i Vinden. Saaledes naaede Bærestolen Paladset, og blev af Kongens Pager, Landets ædleste Blod, bragt ind i Haremet.

Saasnart Anstanden tillod det, aflagde Kong Soliman Bruden sit Besøg; fra første Øjeblik af blev hans Hjerte fyldt med Kjærlighed til hende, og al hans Hjerteve forsvandt som

Dug for Solen. Hun blev hans i gjensidig Kjærlighed; Tiden fløj for dem som om den havde Vinger.

Da Soliman efter Udløbet af ni Maaneder en Morgen sad paa sin Throne for at skifte Lov og Ret, blev det Glædesbudskab ham forkyndt, at hans Gemalinde havde født ham en Søn. Hans Fryd kjendte ingen Grændser; hans første Ytring var den, at han belønnede Overbringeren med en anselig Sum i rede Guld. Derpaa ilede han over til Haremet, tog sit Barn i sine Arme og kyssede det imellem Øjnene, ganske henrykt over dets Skjønhed. Saasnart Kongen igjen havde sluppet Gutten, tog Kvinderne den og sværtede Randene af hans Øjenlaage, og han fik med det samme Navnet Tadj-el-Moluk [1]).

Da Drengen havde naaet sit syvende Aar, tilkaldte Kong Soliman sit Riges mest udmærkede Lærde og Vismænd, og bød dem undervise hans Søn i Læsning, Skrivning, i Literaturen og de øvrige Videnskaber. Denne Undervisning blev fortsat igjennem en Række af Aar indtil Prindsen vidste, hvad han behøvede, og hvad hans Fader ønskede, at han skulde vide. Dernæst lod Kong Soliman ham øve i allehaande ridderlige Kunster, indtil han havde tilbagelagt sit fjortende Aar. I denne Alder var Prindsen udviklet til en saa høj Grad af Skjønhed, at ingen kunde se ham uden at beundre ham. Mangt et herligt Vers blev digtet til Ynglingens Pris; ja, endog ærbare Koner af sat Alder kunde ikke betvinge sig, men blev forelsket i ham.

Da Prindsen traadte ind i Manddomsalderen, blev han om muligt endnu mere indtagende af Skabning og Væsen; enhver

---

[1]) Kongernes Krone.

ædelbaaren ved hans Faders Hof ønskede ret af Hjertet, en Gang at maatte se ham som Kong Solimans Efterfølger paa Tronen, og at maatte tjene ham med Kræfter, Liv og Formue. Jagten var den unge Herres Lyst og Glæde; han var denne Fornøjelse saa lidenskabelig hengiven, at han næppe kunde faa Tid til andet, uagtet hans Fader idelig benyttede Lejligheden til at stille ham Livets alvorligere Krav for Øje, og ofte gjorde ham kjærlige Forestillinger, bevæget af Frygt for mange Slags Farer, som han udsatte sig for i Ørkenen og i Kampen mod de vilde Dyr. Men Tadj-el-Moluk havde ikke Øre for sligt.

Saaledes befalede han ogsaa en Dag sine Folk, at de skulde forsyne sig med Mundforraad til fjorten Dage. Da alt var beredt, drog han ud med sit Følge, fire Dages Rejse igjennem Ørkenen, indtil de naaede en Oase, hvor der fandtes stort og smaat Vildt i Mængde, og desuden en Rigdom af modne Frugter paa Træerne og levende Kilder. Strax bød han sit Følge at standse og gjøre Anstalter til Jagten. Han lod stærke Net udspænde paa den ene Side af Oasen og lod derpaa sine Folk danne en vid Halvkreds paa den modsatte Side. Alt føjede sig flinkt efter hans Befaling, og snart havde man drevet en talløs Mængde af Vildt sammen, hvoriblandt mange rivende Dyr. Vrimmelen og Forvirringen var saa stor, at Dyrene blev bange for hinanden indbyrdes, og styrtede lige imod Rytterne for at undkomme. Nu blev Hundene, de tæmmede og afrettede Leoparder samt Falkene løsladte imod Vildtet; i lige Maade brugte man Pile og Kastespyd og andre Vaaben for at fælde det. Da Jægerne endelig kom sammen efter udøvet Nederlag, viste det sig, at man havde gjort et over al Forventning stort Bytte.

Da steg Tadj-el-Moluk af Hesten ved en Kilde og lod hele Jagtbyttet der bringe sammen. Det bedste Stykke Vildt udsøgte han til Kong Soliman, sin Fader, og afsendte det med det samme; det øvrige fordelte han imellem sine Folk. Derpaa gjorde de sig til Gode, og tilbragte Natten paa Stedet.

Den følgende Morgen saa de en stor Karavane af Kjøbmænd med deres Tjenere og sorte Slaver ankomme og gjøre Holdt i Nærheden. Strax befalede Tadj-el-Moluk én af sine Tjenere at gaa hen og skaffe ham Underretning om, hvem det var, og hvorfor de holde Rast paa dette Sted. Svaret lød, at det var Kjøbmænd, som her tænkte paa at unde sig selv og deres Dyr nogen Hvile, fordi den næste Station var meget fjern, og de her befandt sig under Kong Solimans og hans Søns Beskyttelse. Paa Kong Solimans Enemærker, det vidste de ret vel, kunde enhver i god Ro og Sikkerhed tage sig en Hviledag; og til Kongens Søn medbragte de en Gave af allehaande kostbare og sjeldne Stoffer.«

Saasnart Tadj-el-Moluk havde faaet dette Svar, erklærede han, ikke at ville vige fra Pladsen, førend han havde faaet sig forelagt de Sager, som man havde medbragt til ham. Derfor satte han sig strax til Hest og red i Spidsen for sit Følge ind i Karavanens Lejr. Kjøbmændene modtog og hilste ham med Ærbødighed, med Bønner for ham om Guds Bistand og Naade og om et langt og lykkeligt Herskerliv. Et Telt af rødt Silketøj, broderet med Perler og Juveler, var opslaaet for ham, og derunder udbredt et Tæppe af kongelig Farvepragt, hvis øverste Søm var prydet med Smaragder. Tadj-el-Moluk tog Sæde og bød Kjøbmændene at forelægge ham, hvad de førte med sig. Dette skete; han kjøbte, hvad der behagede ham, og betalte det uden at tinge. Da han atter var stegen til Hest

og var i Begreb med at ride bort, fik han Øje paa en herlig Ynglingsskikkelse med lysende Aasyn og straalende Klæder. Men hans Ungdoms Roser var bleget ved Smerten over Skilsmissen fra hans kjære; og han sørgede og klagede, og fremsagde med Taarer følgende Vers:

— Vor Skilsmisse er bleven forlænget, min Sorg og Frygt er bleven forøget, og mit Øje, o, min Ven, udgyd Taarer! — Paa Adskillelsens Dag sagde jeg Farvel til mit Hjerte; nu vandrer jeg om uden Hjerte og uden Haab. — O, min Ven, dvæl hos mig medens jeg siger Farvel til hende, ved hvis Stemme enhver af mine Lidelser vilde blive helbredet.

Da han havde talt saaledes, græd han en Stund, og sank afmægtig hen. Med Forbauselse var Tadj-el-Moluk Vidne til Ynglingens Smerte. Da denne endelig igjen var kommen til sig selv, saa han sig om og fremsagde atter nogle Vers, saalydende:

— Vogt Dig for hendes Blik, thi det fortryller! Ingen undgaar hende, som hendes Blik har truffet.«

Med et højt Suk blev han igjen afmægtig. Men da han atter kom til sig selv, saa han den i sin Overraskelse hidtraadte Kongesøn staa ved sit Hoved. Strax samlede han sig, kastede sig paa sit Ansigt og kyssede Jordbunden under hans Fødder. Men Tadj-el-Moluk sagde til ham: »Hvorfor har ikke ogsaa Du lagt os dine Varer for Øjne?« »Herre,« gjensvarede Ynglingen, »iblandt mine Varer findes ingen, som er Eders Højheds Opmærksomhed værdig.« Men Prindsen forlangte, at han ogsaa skulde vise ham, hvad han førte med sig, og desuden gjøre ham bekjendt med sin Skjæbne og sine Livsomstændigheder;

thi han saa ham klage sig og fælde Taarer, hvilket sikkerlig ikke skete uden Grund. Hvis han havde lidt Uret, vilde Prindsen tage ham i sin Beskyttelse; hvis han følte sig trykket af Gjæld og Armod, vilde Kongens Søn betale Gjælden og gjøre ham rig, thi fra første Øjeblik havde han følt sit Hjerte indtagen til hans Gunst.

Tadj-el-Moluk befalede, at der skulde bringes ham et Sæde; strax blev der bragt ham en Stol af Elfenben og Ibenholt, indlagt med Guld og Silke. Prindsen nedlod sig og befalede Ynglingen, at han skulde tage Plads ved Siden af sig paa et Tæppe, og forevise sine Varer. Den fremmede gjorde paany Indvendinger; men da lod Tadj-el-Moluk Ballerne hente ved sine egne Folk, og befalede Ynglingen at aabne dem. Da udgjød denne overflødige Taarer, sukkede og klagede, idet han fremsagde Tankesprog af en bitter Erfaring, og gav sig langsomt til at udpakke Ballerne og vise Prindsen sine Sager Stykke for Stykke. Iblandt mange andre kostelige Stoffer kom der ogsaa en med Guld gjennemvævet Silkeklædning til Syne, vurderet til to tusinde Guldstykker. Men idet han udfoldede den, faldt der et Stykke fint Lærred ud, hvilket Ynglingen hastig rev til Side og skjulte, idet han ligesom drømmende talte hen for sig:

— Naar vil Du da endelig skjænke mit martrede Hjerte Ro? Plejaderne staa mig meget nærmere end Du! —

Tadj-el-Moluk blev endmere forbauset over denne Ynglingens Opførsel og disse gaadefulde Ord og spurgte, hvilken Sammenhæng, det havde med hint Stykke Lærred. »Herre,« svarede den unge Mand, »det er ikke noget, som fortjener Eders Opmærksomhed.« Men Prindsen trængte ind paa ham

og forlangte at se Linklædet. Først efter lang Modstræben, da Prindsen tilsidst begyndte at vise sig utaalmodig, føjede Ynglingen sig efter hans Villie og kom frem med Klædet. Med Suk og Taarer drog han det frem. Men Tadj-el-Moluk nøjedes ikke med at se det; han vilde ogsaa vide, hvorfor den fremmede klagede og græd ved Synet deraf. »Herre,« svarede Ynglingen endelig paa Prindsens gjentagne Spørgsmaal, »min Historie er hel forunderlig, og det har en sælsom Sammenhæng med dette Stykke Lærred, der en Gang tilhørte en ung Kvinde, som jeg aldrig kan glemme.« Med disse Ord udfoldede han Klædet, og man saa da derpaa en i Silke og Guld broderet Gazelle, og lige overfor denne en anden broderet i Sølv med Guldhalsbaand, hvori der hang tre Perler af Crysalith.« Ved Synet af dette beundringsværdige Arbejde udraabte Tadj-el-Moluk: »Priset være Allahs Fuldkommenhed, at han har lært Menneskene, hvad der var dem ubekjendt [1])!« Men Ynglingen sukkede: »Det er hendes Værk!« Da befalede Prindsen ham, at han skulde fortælle sin egen og hendes Historie, som havde forfærdiget dette Broderi, og Ynglingen tog til Orde som følger:

Sødskendebørnene.

»Herre, min Fader var en anset Kjøbmand, og jeg var hans eneste Barn. Jeg blev opdragen hjemme tilligemed mit Sødskendebarn, en Datter af min Faders Broder, som var død tidlig, efter at have gjort Aftale med min Fader om, at vi to skulde ægte hinanden. Derfor blev vi heller ikke skilt fra hinanden, da vi voxede til. Men da vi havde naaet den modne

---

[1]) Citat af Koranen (XCVI, 5).

Alder. sagde min Fader til min Moder, at Asis og Asiseh inden Aarets Udløb skulde vorde Mand og Kone. Min Moder havde herimod intet at indvende, og saa blev da Tilberedelserne gjort og Anstalterne truffet til det forestaaende Bryllup, medens jeg og min Plejesøster i al Uskyldighed henlevede med hinanden uden at vide noget af, hvad der foregik omkring os. Dog, min Plejesøster var maaske klogere end jeg, og saa længere frem i Tiden.

Saasnart alt var ordnet saa vidt, at der kun stod tilbage at afslutte Ægteskabskontrakten og at holde Brylluppet, bestemte min Fader Foreningens Øjeblik til en Fredag efter Bønnen. Han indbød til denne Højtidelighed sine Venner og de Kjøbmænd, med hvilke han stod i Forbindelse; ogsaa min Moder paa sin Side indbød sin nærmeste Slægt og sine bedste Veninder. Da nu Fredagen kom, blev Salen pudset op til de fremmede; der blev udbredt Tæpper overalt i Huset, og Salens Vægge blev behængt med guldvirkede Tapeter. Min Fader indkjøbte Sukkertøj og Syltetøj, og dermed var alt færdigt til at fejre Festen med passende Højtidelighed.

Imidlertid havde min Moder ladet mig gaa i Bad og sendt en ganske ny, overordentlig prægtig Klædning efter mig. Da jeg havde badet mig, trak jeg med Velbehag den nye Klædning paa. Den var helt gjennemtrukken med den kosteligste Vellugt, og jeg udbredte Duft omkring mig, hvor jeg gik og stod. Da jeg netop var i Begreb med at begive mig hen i Moskeen, faldt der mig en god Bekjendt ind, som jeg havde glemt at indbyde til Festen, og da der var god Tid, tænkte jeg at kunne besørge denne Indbydelse endnu inden Bønnens Time. Jeg bøjede derfor ind i en af mig ellers kun sjælden betraadt Sidegade, og da jeg af Badet og maaske ogsaa af de nye, uvante

Klæder var bleven saa hed, at Sveden perlede mig paa Panden, bredte jeg ved den øverste Ende af Gaden mit broderede Lommetørklæde ud over en Bænk, som fandtes udenfor et Hus, og tog Sæde derpaa. Gjerne havde jeg aftørret den mig ned over Ansigtet løbende Sved; men jeg sad jo paa mit Tørklæde. Derfor vilde jeg til det Brug just benytte Fligen af min Underklædning, da der pludselig faldt et Tørklæde ned til mig. Det var finere og blødere at føle paa end den elskede Piges Haar, og Synet deraf var glædeligere end Helbredelse for den syge. Jeg tog det op og saa i Vejret for at faa at vide, hvem der havde kastet det ned; da mødte mine Blikke et Par Pigeøjne, der var dejligere end Gazellens paa Bjergene. Aldrig har jeg set skjønnere Kvinde end hende, som skuede ned paa mig igjennem Vinduets Gitter; hendes Ynde kan hverken males eller beskrives. Da hun bemærkede, at jeg saa op til hende, førte hun en Finger til Munden, lagde derpaa Pege- og Mellemfinger tilsammen paa sit Bryst og drog sig derpaa tilbage, idet hun lukkede Vinduet.

Mit Hjerte var sat i Flammer, og jeg maatte sukke dybt. Jeg var ganske forvirret; thi talt havde hun ikke, men de Tegn, hun havde gjort til mig, maatte dog have noget at sige. Forgjæves anstrængte jeg mig for at udfinde deres Betydning. Indtil Solnedgang blev jeg siddende under Vinduet, uden dog hverken at høre eller at se noget mere; da stod jeg endelig op og fjernede mig med det dyrebare Tørklæde. Idet jeg slog det ud fra hinanden, duftede Strømme af Vellugt mig i Møde; jeg berusede mig deri, og følte mig saa lyksalig, som om jeg var i Paradiset. Da jeg bredte Tørklædet helt ud, bemærkede jeg, at der faldt et lille sammenfoldet Papir ud. Jeg tog det

op og udfoldede det; det indesluttede Alverdens Aroma og efterfølgende fint skrevne Linier:

— Jeg sender ham en Skrivelse for at klage min Ømheds Smerte for ham i bløde og fine Skrifttræk (thi der gives mange Slags Skrift; Kjærligheden har sin egen). — Og min Elskede spørger: Hvorfor er dine Skrifttræk saa fine og smaa, at Øjet næppe kan fatte dem? — Men jeg svarer ham: fordi jeg længes; saadan maa altid deres Skrift være, som elske af inderste Hjerte. —

Jeg betragtede derpaa det smukke Lommetørklæde nærmere, og fandt ved begge de broderede Sømme[1]) Kjærlighedssprog indsyede, af hvilke mit Hjertes Glød indsugede ny Næring. Først langt ud paa Aftenen betraadte jeg atter Hjemmet, hvor jeg fandt min Plejesøster i Taarer. Men saasnart hun fik Øje paa mig, aftørrede hun sine Taarer, gik mig i Møde, hjalp mig Overtøjet af, og spurgte mig blidt om Aarsagen til min Udeblivelse. Hun fortalte mig tillige, at Emirerne og alle de fornemste i Byen, Kjøbmændene tilligemed Kadi og Vidner havde været der og fortæret Festmaaltidet, samt at de længe havde ventet paa mig for at faa Ægteskabskontrakten opsat. Endelig havde de alle fjernet sig, og min opbragte Fader havde svoret paa, at nu skulde Bryllupet opsættes til det følgende Aar; thi den uden Nytte bekostede Fest havde fordret store Udgifter. »Men sig mig nu, hvad der er mødt Dig,« vedblev hun, »at Du kommer saa silde hjem, efterat din Udeblivelse har gjort alt til intet!«

Til Svar meddelte jeg hende alt, hvad der var mødt mig,

---

[1]) Tørklæderne er firkantet aflange og kun ved de to Ender prydet med Broderier.

og viste hende Sedlen og Tørklædet. Hun læste, hvad der stod paa Papiret, og medens hun læste, rullede Taarerne hende ned ad Kinderne. Derpaa spurgte hun mig, hvad den skjønne havde sagt til mig eller ved Tegn givet mig at forstaa. Jeg fortalte hende da, at min tilbedte ikke havde mælet et Ord, men kun havde ført en Finger til Munden, derpaa lagt Pegefingeren og Mellemfingeren paa Brystet og peget imod Jorden, og endelig havde lukket Vinduet og ikke mere var kommen til Syne. »Forgjæves sad jeg og ventede indtil Solen gik ned,« saaledes sluttede jeg, »Vinduet forblev lukket. Men nu beder jeg Dig om at hjælpe mig i min Forlegenhed.«

Min Plejesøster hævede Blikket op til mig og svarede: »O, Du min Farbroders Søn, selv om Du forlangte mine Øjne, vilde jeg tage dem ud og give Dig dem! Ja, jeg vil hjælpe Dig, — Dig og hende! Thi hun elsker Dig, ligesom Du elsker hende.«

»Men hvad har da hendes Tegn haft at betyde?« spurgte jeg.

»At hun førte Fingeren til Munden betyder saa meget som, at Du er hende saa dyrebar som hendes Hjerte eller hendes Sjæl, og at hun længes efter en Sammenkomst med Dig. Lommetørklædet er en Hilsen til den Elskede, og Papiret indeholder en Tilstaaelse af, at hun er Dig god. Idet hun endelig lagde tvende Fingre paa Brystet, vilde hun dermed sige, at Du skulde komme igjen om to Dage, for at hendes Kjærligheds-kummer maatte forsvinde ved Synet af Dig. Hun elsker Dig og stoler paa Dig, saa meget ser jeg af hendes Tegn, o, min Fætter, og hvis jeg havde frie Hænder, skulde jeg visselig hastig føre Eder sammen og beskytte Eder med mit Venskabs Kaabe.«

Jeg takkede hende for hendes Tilrettevisning og gode Villie, og forlod de tvende følgende Dage ikke Huset. Jeg hverken spiste eller drak, og kun min Plejesøster indgjød mig Trøst og Mod og opvartede mig. Da nu Stævnemødets Øjeblik nærmede sig, hjalp hun mig ogsaa med at klæde mig paa, gjorde min Person duftende med kostelig Virak og indgjød mig Mod til at forfølge mit Eventyr. Jeg tog mig da sammen og begav mig hen i den lille Gade, hvor jeg ligesom forrige Gang tog Sæde paa Bænken under Vinduet. Ikke længe varede det, inden dette aabnede sig. Jeg saa i Vejret; men saasnart jeg fik Øje paa den skjønne, var jeg af Salighed nærved at tabe Bevidstheden. Jeg fattede mig dog og saa atter i Vejret; men næppe mødte mit Blik den dejliges Aasyn, førend jeg besvimede. Da jeg endelig tredie Gang hævede Blikket, følte jeg mig vel blændet af hendes Skjønheds Glands, men kom dog ikke som tidligere ud af mig selv. Hun holdt et rødt Klæde og et Spejl i Haanden. Da hun var forvisset om min Opmærksomhed, strøg hun Ærmet noget tilbage imod Albuen, lagde den flade Haand paa Brystet, og holdt derpaa Tørklædet og Spejlet ud af Vinduet. Derpaa forsvandt hun pludselig. Dog snart kom hun igjen med Tørklædet, hvilket hun tre Gange sænkede ned og atter drog i Vejret, som om hun dyppede det. Derpaa snoede hun det i Hænderne, som om hun vred det ud, bøjede sig endnu en Gang ud af Vinduet, og drog sig derpaa tilbage for at blive borte uden at have sagt et eneste Ord. Uden i mindste Maade at begribe, hvad hun vilde sige med alle disse gaadefulde Fagter, blev jeg forvirret siddende paa Bænken, indtil det var blevet ganske mørkt, og kom først hjem ved Midnat.

Jeg fandt min Plejesøster siddende med Haanden under

Kind og i Taarer. Dette Skue forøgede kun endnu mere min Forvirring og Bekymring. Men da jeg strax efter Indtrædelsen ganske sank sammen i et Hjørne af Værelset, ilede hun imod mig, hjalp mig at rejse mig, tog Overklædningen af mig og spurgte, hvad der var mødt mig. Da jeg havde fortalt hende alt, ytrede hun den Mening, at min Elskede ved Tegn havde villet sige saa meget som, at jeg om fem Dage skulde komme igjen, og (dette fremgik af hendes Bevægelse med Spejlet og Klædet) tage Plads i Farverens Bod[1]), indtil der blev sendt Bud efter mig. Da blev det lyst for mine Øjne, og jeg sagde! »Ved Allah, o, min Farbroders Datter, Du har gjættet Sandheden! Thi jeg bemærkede just i en Sidegade en jødisk Farvers Værksted.« Derpaa gav jeg mig til at græde. Men min Plejesøster trøstede mig og mindede mig om, at der gaves dem, som hele lange Aar maatte lide Elskovs bittersøde Smerte, medens jeg blot skulde have Taalmodighed en kort Uge. Hun bragte mig ogsaa noget at spise; men jeg var ikke i Stand til at nyde nogen Bid. Ogsaa Søvnen flyede mig, og jeg fik et blegt, sygeligt Udseende. Det var første Gang, jeg prøvede Kjærlighedens Magt og lærte Lidenskabens Glød at kjende; jeg blev ganske syg, og min Plejesøster led tilligemed mig. Hun sad ved mit Leje og underholdt mig med Skildringen af alle de Lidelser, som de, der elsker, har at gjennemgaa; mangen Gang lullede hendes blide og søde Stemme mig i Slummer, og da var jeg lykkelig. Men saa ofte jeg vaagnede, fandt jeg hende uden Søvn i sine Øjne og grædende ved mit Leje.

---

[1]) I Østerland, til Dels ogsaa i det sydlige Europa er Værkstederne helt aabne imod Gaden, ja, der arbejdes ofte endog paa Gaden selv.

Saaledes forløb fem Dage. Da bragte hun varmt Vand og beredte mig et Bad; efter Badet betjente hun mig ved min Paaklædning, og da jeg var færdig, fulgte hun mig til Husdøren under mange milde Ønsker for, at Allah maatte lægge sin Velsignelse i mit Forehavende.

Jeg begav mig altsaa hen til Farverens Bod; men da det netop var Løverdag, fandt jeg den til min store Skuffelse lukket. Jeg tog da Plads udenfor Boden og ventede, indtil Kaldet til Eftermiddagsbønnen lød, indtil Solen var bleven rød, og Aftensbønnens Time var forhaanden. Endelig brød Nattens Mørke ind; men endnu havde jeg ikke modtaget mindste Tegn af den inderlig elskede. Da stod jeg op og vaklede ganske hjærtesyg hjem.

Hjemme sad min Plejesøster og ventede paa mig. Hun sad hensunken i sig selv, og Taarerne randt ned ad Kinderne. Men saasnart hun bemærkede mig, stod hun op og kom mig smilende imøde, idet hun spurgte, hvorledes det var gaaet mig. Da klagede jeg min Lidelse for hende under dybe Sukke. Men hun bad mig være vel til Mode; thi min Elskedes Udeblivelse var et sikkert Forvarsel for den ikke længer fjerne Opfyldelse af mine hede Ønsker. Hun havde kun villet prøve min Vedhængenhed og Troskab; jeg skulde kun den følgende Dag igjen tage Plads under hendes Vindue og lægge Mærke til de Tegn, hun vilde gjøre. Dog al hendes trøstefulde og kjærlige Tiltale kunde ikke bringe min Kjærlighedssmerte til at dulme; og, da hun satte Spise for mig, stødte jeg Fadet bort fra mig med Foden, idet jeg sagde: »Den, der elsker, er syg, og har hverken Lyst til Mad eller Søvn.«

»Ved Allah, o, min Fætter,« udraabte min Plejesøster, »det er Kjærlighedens sandfærdige Tegn!« og skaffede under Taarer

atter de forsmaaede Spiser til Side, medens jeg af mit inderste bad, at det dog snart maatte være Morgen.

Saasnart Dagen gryede, gik jeg bort og satte mig under min Elskedes Vindue. Og se, Vinduet blev aabnet, og den dejlige saa smilende ud deraf! Men strax igjen traadte hun tilbage og hentede et Spejl, som hun puttede i en Pose og kastede bag ved sig ind i Værelset. Derpaa tog hun en Potte med Grønt i, lod sit Haar falde ud over sit Ansigt, og holdt et Øjeblik en Lampe over Toppen af Planterne. Da dette var gjort, traadte hun atter tilbage og lukkede Vinduet. Men jeg følte mig helt elendig over disse hemmelighedsfulde Tegn, hvortil hun ikke havde føjet en eneste Stavelse, og vendte langsomt tilbage, under Taarer og fuld af Pine, foraarsaget af min glødende Lidenskab og Længsel. Her fandt jeg min Plejesøster siddende med Ansigtet imod Væggen; thi paa hendes Hjerte tærede Kummer og Skinsyge; men intet Ord talte hun til mig om, hvilken Lidelse min heftige Kjærlighed til en anden foraarsagede hende. Af den megen Graad var hendes Øjne bleven daarlige, og hun befandt sig iøvrigt i en meget lidende Tilstand. Hun maatte først samle sig noget, inden hun kunde spørge mig om, hvad der var mødt mig denne Dag. Jeg fortalte hende alting, og hun forsikrede mig, at Opfyldelsen af mine Ønsker rykkede hastig nærmere. Det, som den unge Dame havde foretaget sig med Spejlet, skulde antyde, at jeg blot skulde have Taalmodighed indtil Solens Nedgang. Idet hun lod Haaret falde ned over sit Ansigt, gav hun mig at forstaa, at jeg skulde indfinde mig hos hende, naar Natten bredte sine mørke Skygger over Jorden. Ved Potten med Planterne antydede hun mig, at jeg skulde give Møde i den bagved Huset liggende Have, og Tegnet med Lampen gav tilkjende, at jeg skulde tage Plads,

hvor jeg saa Lampen brænde, og der taalmodig vente min Elskede.

Jeg knurrede imod min Plejesøster over de gode Udsigter, som hun atter aabnede for min Fantasi; men hun gav sig til at le højt og opmuntrede mig til blot at have Taalmodighed indtil Aften, da hendes Ord sikkerlig skulde staa deres Prøve. Derpaa gjorde hun sig Umage for at adsprede mig; men jeg bønfaldt alene Allah om, at han dog snart vilde lade det vorde Nat. —

Da det nu endelig begyndte at blive mørkt, rakte min Plejesøster mig et Korn af rent Moskus og bad mig tage det i Munden; derpaa kyssede hun mig og sagde: »Naar Du kommer sammen med din Sjæls Elskede, saa fremsig dette Vers:

— O, I Elskende, siger mig, ved Allah, hvad en Yngling har at gjøre, hvis Indre gløder af Kjærlighed! —

Jeg maatte tilsværge hende at fremsige disse Ord ved Afskeden fra min Elskede; derpaa forføjede jeg mig hen til Haven, fandt Døren aaben og skimtede i nogen Afstand et Lys. Jeg nærmede mig det, og kom til en Havesal med Kuppeltag af Elfenben og Ibenholt. Lampen hang midt i Salen; under Lampen brændte paa en høj Guldstage en tyk Voxkjærte. Væggene var behængt med svære Silketæpper, gjennemvævet med Sølv og Guld. Midt i Salen fandtes et med herligt Billedværk udsmykket Springvand, og derhos stod et med allehaande kostelige Spiser besat Bord, tilligemed en Porcellæns Vinkrukke og et guldsmykket Krystalbæger, altsammen tildækket med en folderig Silkedug. I en stor tildækket Sølvkurv fandt jeg ved nærmere Undersogelse de herligste Frugter og de mest udvalgte, med en sod Duft berusende Blomster. Da jeg intet

menneskeligt Væsen kunde faa Øje paa, tog jeg Plads, og ventede vel til Mode paa, hvad der vilde komme.

Men jeg fik længe at vente. Der forløb en, to, tre Timer af Natten, uden at jeg hverken hørte eller saa noget til hende, for hvis Skyld jeg var kommen. Imidlertid var jeg bleven dygtig sulten, da jeg i længere Tid intet havde kunnet spise paa Grund af min Kjærlighedsve, men nu befandt jeg mig bedre ved den nære Udsigt til fuld Tilfredsstillelse. Dertil kom Spisernes indbydende Duft, der var saa fristende, at jeg ikke længer kunde modstaa, men nærmede mig Bordet, løftede Dugen til Side og efterhaanden lod alt smage mig vel; de stegte Fugle, de syltede Sager og alle de øvrige lækre Ting, ikke at glemme den kostelige Vin. Af denne tog jeg til mig saa rigelig, at jeg blev ganske søvnig, og efter at have vasket mine Hænder, slumrede jeg ind paa Sofaen.

Da jeg ikke havde sovet i flere Nætter, vaagnede jeg ikke, førend Solen med sit fulde Lys skinnede mig i Ansigtet. Endnu førend jeg rigtig kunde sandse, bemærkede jeg, at mit Underliv var tæt bestrøet med Salt og Kulstøv. Jeg sprang op, rystede mine Klæder, saa mig om og opdagede til min Forbauselse, at jeg havde sovet paa den aabne Gade. Ydmyget og bedrøvet gik jeg langsomt hjem, hvor jeg fandt min sorgbetyngede Plejesøster trofast paa sin Post, ventende min Tilbagekomst. Men, saasnart hun fik Øje paa mig, tørrede hun sine Øjne, forsøgte paa at smile og sagde med hele sin naturlige Blidhed: »O, min Fætter, Gud har visselig været Dig naadig i din Kjærlighedslidelse; thi den tilbedte elsker Dig igjen, og har gjort Dig lykkelig, medens jeg under haarde Ængstelser har ventet paa Dig. — Dog, Du bærer ikke Skylden for, hvad jeg lider; Gud lade sin Haand i Mildhed hvile paa Dig!«

Derpaa hjalp hun mig, smilende gjennem Taarer, min Kaftan af, bredte den ud og sagde: »Ved Allah, den dufter ikke af den Elskedes vellugtende Aande! Sig, hvad er der mødt Dig?«

Da jeg havde fortalt hende alt, ytrede hun med en Rørelse af Harme: »Mit Hjerte er kummer- og pinefuldt! Denne Kvinde mishandler Dig! O, min Fætter, jeg ængstes for, hvad hun endnu kan have i Sinde med Dig! Saltet vil sige, at Du er søvnig og just ikke viser Dig som nogen aandrig Elsker; thi Søvnen er banlyst imellem forelskede, og følgelig maa din Kjærlighed være uægte. Men min Mening er, at hendes Kjærlighed ikke stikker synderlig dybt, eftersom hun kunde se Dig sovende uden at vække Dig; det vilde hun visselig have gjort, hvis hun rettelig elskede Dig. Kullene skal sige: Allah sværte dit Aasyn, at Du hyklede Elskov for mig, Du, der endnu kun er en opløben Dreng, som alene tænker paa at æde og drikke og sove! — Det er hendes Mening; — Allah løse Dig ud af hendes Aag!«

Jeg slog mig for Brystet og udraabte: »Ved Allah, hun siger Sandhed! Jeg har sovet, og Søvn passer sig ikke for dem, der elsker. Jeg alene bærer Skylden og fortjener ikke at bestraales af hendes Øjnes Lys. Kunde jeg vise mig fra nogen uslere Side end ved at give mig til at spise og sove? Men hvad skal jeg nu gribe til?«

Saaledes spurgte jeg med Taarer min Plejesøster, og bad hende om at hjælpe mig ved at give mig et godt Raad; hvis hun ikke forbarmede sig over mig, vilde det blive min Død.

Men mit Sødskendebarn elskede mig dybt og inderlig, hvilket jeg den Gang ikke havde nogen Anelse om; hun var strax beredt til at gjøre alt hvad hun kunde, for at

forene mig med min tilbedte og gjengive mig min Sjælero. Hun bød mig da, ved Aftenstide igjen at indfinde mig paa Stævnemødets Sted, men endelig afholde mig fra Spise og Drikke, for at jeg ikke igjen skulde blive søvnig, eftersom min Elskede først vilde indfinde sig efter den anden Nattevagt. »Gud bevare Dig for hendes Ondskab!« tilføjede hun; men jeg bad i mit stille Hjerte alene om, at det snart igjen maatte blive Nat.

Da jeg i Tusmørket begav mig paa Vejen, erindrede mit Sødskendebarn mig atter om det Vers, som jeg ved Afskeden skulde fremsige for min Elskede, og jeg maatte gjentage mit Løfte.

I Haven fandt jeg alting ganske saaledes, som det havde været den foregaaende Nat, og jeg tog Plads i Havesalen for taalmodig at oppebie min lykkelige Time. Men Retternes tillokkende Duft opvakte atter min Madlyst, og efter længere Tids Modstand kunde jeg ikke lade være at tage til mig deraf. Jeg spiste og drak rigelig, satte mig hen paa Sofaen, lænede mig tilbage i Puderne og tænkte ved mig selv: »I Nat vil Du ikke falde i Søvn.« Men inden jeg vidste deraf, hvilede jeg i den dybeste Slummer.

Da jeg atter ved højlys Dag slog Øjnene op, fandt jeg paa mit Bryst en til Tab-Spillet henhørende lille Stok og en Daddelkjærne. Forøvrigt fandt jeg, da jeg saa mig om, hverken Have eller Havesal mere. Ærgerlig stod jeg op og begav mig hjem; som sædvanlig havde min Plejesøster siddet oppe hele Natten uden Søvn, men med Taarer i de syge Øjne, og ventet paa mig. Men jeg skammede mig for hende og lod hende undgjælde for mit onde Lune. Dog hun fandt sig med Blidhed i alt, og lod mig ikke være, førend jeg havde fortalt hende

mit nye Eventyr. Efter nogen Betænkning udtydede hun mig saa de nye Tegn, som jeg havde iagttaget ved min Opvaagnen af en usalig Søvn. Med Tab-Stokken havde hun villet sige, at tomme Adspredelser bedre egnede sig for mig end aandrige Kjærlighedsforbindelser, og hvad Daddelkjærnen angik, havde denne at betyde saa meget som, at jeg vel i mit Legeme var tilstede, men i Aanden fraværende*), og at jeg gjorde bedre i at blive hjemme med min søvnige Kjærlighed.

Da begyndte jeg højt at klage og bønfaldt min Plejesøster om at anvise mig Midlerne til en ny, — til den sidste Sammenkomst med min tilbedte. Hertil svarede hun: »O, min Fætter, mit Hjærte er fuldt og kan ikke finde Ord! — gaa atter i Aften hen i Haven, men fald ikke i Søvn, og alt kan endnu blive godt.« Derpaa bragte hun mig Mad og Drikke og nødte mig til at spise. I Skumringen udsmykkede hun mig paa det bedste, og jeg begav mig paa Vejen til Havesalen.

Jeg tog atter Plads, men fjernt fra det dækkede Taffel og med Ryggen imod det, for ikke at fristes. Jeg stirrede ud i Natten og opbød alt for ikke at falde i Søvn. Men jeg kjedede mig, og med Kjedsomheden melder sig gjerne Hungeren. Længe stred jeg imod, idet jeg gik og snusede omkring Bordet, som Musen omkring Fælden. Endelig slog jeg mig dog løs paany, tog til mig af Spiserne og drak Vin, først en Skaal, dernæst én anden, saa endnu en — indtil ikke mindre end ti Skaaler. Da jeg nu allerede i Forvejen var udmattet af min Kjærlighedslidelse, kunde jeg naturligvis ikke modstaa Vinens Kraft, og sank sammen under Bordet som en død Mand.

---

*) Navah betyder baade Daddelkjærne og Fraværelse, det fjerne, og denne bliver saaledes et Symbol paa disse Begreber.

Da jeg næste Morgen opvaagnede henkastet udenfor Haven, fandt jeg en skarp Kniv og en Dirhem (lille Mønt) liggende ved Siden af mig. Fuld af en forunderlig Anelse, næsten skjælvende rejste jeg mig og gik hjem, mere fortabt end nogensinde. Mit Sødskendebarn modtog mig med de Ord: »Jeg dvæler paa samme Sted, smerte- og kummerfuld, og der er ikke levnet mig nogen Trøst i hele Verden uden Taarer.«

Saasnart jeg traadte indenfor Døren, sank jeg afmægtig til Gulvet; Kniven og Skillingen faldt ud af min Haand. Men min Plejesøsters ømme Omsorg bragte mig snart igjen til Besindelse, og hun hørte ikke op med at bede, førend jeg havde fortalt hende alting. Bævende lyttede jeg til hendes Forklaring af de forefundne Gjenstande. Kniven og Mønten skulde sige: »Jeg tilsværger Dig ved mit højre Øje, finder jeg Dig sovende endnu en Gang, bliver det din visse Død!«

Da jeg nu paany besvor hende at raade og hjælpe mig, bød hun, at jeg skulde lægge mig hen og sove, og satte sig ved mit Leje med en Vifte i Haanden for at svale mig og afholde Insekterne fra mig. Først hen imod Aften vakte hun mig af min urolige Søvn; da bragte hun mig at spise og drikke, hjalp mig dernæst med at klæde mig paa, og sendte mig endelig paany afsted med indtrængende Formaninger til at holde mine Øjne aabne.

Jeg tog atter Plads i Havesalen, dog denne Gang forud vel mættet og styrket. Den første Fjerdedel af Natten forløb temmelig godt og hastig; den anden blev mig forfærdelig lang; den tredie var næppe halv udrunden, førend jeg paany følte den ulideligste Sult, skærpet ved Kjedsomheden. Hanerne begyndte at gale; Natten var snart forbi; denne Prøve forekom mig utaalelig haard. Jeg gik hen til Taffelet og lod fem være

lige, idet jeg spiste og drak efter Hjertenslyst. Da jeg havde vederkvæget mig, begyndte jeg at blive søvnig, og satte mig hen til Hvile. Mine Øjne var lige i Begreb med at falde til, da jeg troede at fornemme en fjern Larm. Skræmmet foer jeg i Vejret med vidt opspilede Øjne. Næppe havde jeg faaet Tid til at vaske mit Ansigt og mine Hænder, førend min tilbedte traadte ind. To Slavinder fulgte hende, ligesaa mange Stjerner i Mørket; men hun selv var den klart lysende Fuldmaane. Hun bar en grøn Silkeklædning broderet med Guld, og funklende af Diamanter, hvis Glands dog maatte vige for hendes Øjnes glimrende Lys. Smilende betragtede hun mig og sagde: »Hvorledes gaar det til, at Du ikke igjen sover? Nu først tror jeg paa din Kjærlighed; thi Kjærligheden giver søvnløse Nætter.« Derpaa lod hun sine Tjenerinder fjerne sig, og vi var lykkelig med hinanden indtil den lyse Morgen.

Da jeg vilde fjerne mig, bød hun mig tøve endnu et Øjeblik, da hun havde et Ærinde at give mig. Hun foldede sit Tørklæde ud fra hinanden, tog dette Stykke Lærred frem deraf og bredte det ud for mine Blikke. Da saa jeg de to Gazeller, den gyldne og den af Sølv; og jeg beundrede dem højlig. Hun forærede mig Tørklædet, efter at have fortalt mig, at det var hendes Søster Nur-el-Huda's Arbejde, og bad mig holde det højt i Ære. Derpaa lod hun mig gaa med det Løfte, at jeg hver Nat skulde træffe hende paa samme Sted.

Da jeg kom hjem, var det første, som min blege Plejesøster forlangte at vide af mig, om jeg efter Løfte havde fremsagt Verset for min Sjæls Elskede. Men dette havde jeg aldeles glemt over Tørklædet med Gazellerne, som jeg fremviste og paa hendes Forlangende gav hende. Jeg maatte tillige love

hende, næste Nat bedre at erindre mit Løfte, hvilket jeg ogsaa med alvorlig Hu foresatte mig.

Og jeg glemte ikke heller, hvad jeg havde lovet mit arme Sødskendebarn, som kun havde saa ringe Glæde i Verden; ved Afskeden fra min tilbedte fremsagde jeg Verset:

— I Elskende, hvad har en forelsket at gjøre, naar hans Hjerte gløder af Kjærlighed? —

Saasnart hun hørte disse Ord, fyldtes hendes Øjne med Taarer, og hun svarede:

— Han maa dølge sin Kjærlighed og skjule sin Hemmelighed, og bete sig taalmodig og ydmyg i al sin Lidelse. —

Da jeg kom hjem, bragte jeg strax min Plejesøster dette Svar. Jeg fandt hende syg og mat, hvilende udstrakt paa Lejet, og min Moder sad ved hendes Hoved og græd. Min Moder skjændte paa mig, at jeg saaledes kunde forlade min Farbroders syge Datter; men Asiseh, mit Sødskendebarn, opfattede med begjærlig lyttende Øre det Vers, jeg foresagde hende, og svarede strax med et andet:

— Han har kæmpet og lidt i Taalmodighed, men ikke formaaet at banlyse Længselen af sit forpinte Hjerte. —

Og hun bad mig ogsaa at fremsige dette Vers for min Elskede. Dette gjorde jeg ved allerførste Lejlighed. Min tilbedte brast i Graad og gav til Svar:

— Og fattes ham Taalmodighed til at lide og Kraft til at skjule sin Hemmelighed, saa véd jeg intet bedre for ham — end Døden. —

Da jeg atter kom hjem, fandt jeg min Plejesøster uden Bevidsthed; men saasnart hun hørte mig komme, slog hun Øjnene op og spurgte:

»O, Asis, har Du sagt hende Verset?« Jeg svarede ja og gjengav Svaret for hende. Da udaandede hun et dybt Suk og sank i Afmagt.

Da hun atter kom til sig selv, hviskede hun: »Jeg hører og adlyder — og dør! Gaa hen og sig med Hilsen dette til hende, som i en ulykkelig Tid traadte imellem os!«

Samme Aften indfandt jeg mig igjen i Havesalen. Da jeg havde tilbragt Natten i Selskab med min Elskede og ved Daggry vilde fjerne mig, bragte jeg hende min Plejesøsters Hilsen. Da udstødte hun et højt Skrig og raabte: »Ved Allah, hun er død, som sagde dette! Ve Dig! Var hun ikke en Slægtning af Dig?«

Da jeg svarede hende, at det var min Farbroders Datter, vedblev hun: »Du lyver, ved Allah! Hvis det havde været Tilfældet, vilde Du have elsket hende, som hun elskede Dig! Havde Du sagt mig blot det mindste herom, skulde Du aldrig have opnaaet min Gunst! — Har hun vidst noget om vort Forhold?«

Da jeg hertil svarede ja, vedblev hun i heftig Tone: »Saa være Allah ubarmhjærtig imod Dig, som Du har vist Dig ubarmhjærtig imod hende! Gak strax fra mit Aasyn og begiv Dig til din Plejesøsters Dødsleje!«

Nedslagen adlød jeg hende. Men da jeg kom i Nærheden af mine Forældres Hus, slog Jammerskrig imod mit Øre. Jeg spurgte, hvad der var paafærde, og erfarede, at Asiseh laa død bagved Døren. Da jeg var traadt ind, udraabte min Moder,

saasnart hun havde faaet Øje paa mig: »Hendes Død kommer over Dig! Skjændsel over en Fætter, som Du er!«

Vi gjorde Tilberedelserne til Begravelsen, som gik for sig under Iagttagelse af alle sædvanlige Skikke. Hele Koranen blev oplæst ved hendes Grav, som vi ikke forlod hele tre Dage. Sørgmodige vendte vi derpaa hjem til vort øde Hus. Min Moder lod mig ingen Ro, men vilde have at vide af mig, hvad ondt jeg da havde tilføjet Asiseh, og hvormed jeg havde knust hendes Hjærte; uagtet al hendes Fritten havde hun intet kunnet faa ud derom af den arme Pige selv. Jeg svarede, at jeg ikke vidste, hvormed jeg havde fortrædiget hende. Men da raabte min Moder: »Saa véd jeg det! — Hun har i Kjærlighed været Dig hengiven indtil sit sidste Øjeblik! Endnu ganske kort før sin Død sagde hun: »O, min Farbroders Hustru, gid Allah ingensinde maatte lade din Søn undgjælde for min Død, ej heller straffe ham for det, han uden Vidende og Villie har forbrudt imod mig! Jeg vandrer nu fra denne forfængelige Verden over i Evigheden, og vil der finde baade Trøst og Hvile.« Saa meget jeg end spurgte hende, erfarede jeg dog intet mere. Dog dette gav hun mig endnu i Ærinde til Dig, at Du, naar Du igjen tog Afsked fra din Glædes kjæreste Sted, skulde sige: »Troskab er en god Ting; Forræderi er skjændigt og foragteligt.«

»Og derpaa gav hun mig endnu noget andet til Dig, og lod mig sværge paa, at jeg først da vilde overlevere det til Dig, naar jeg saa Dig græde og klage over hende.«

Jeg forlangte i det mindste at se, hvad det var; men min Moder lod sig ikke bevæge. Saa opgav jeg Sagen, og tænkte nu ene og alene paa, hvorledes jeg skulde indrette det saaledes, at jeg bestandig kunde dvæle hos min Elskede.

Den næste Nat indfandt jeg mig atter i Haven, hvor min Elskede syntes utaalmodig at have ventet mig. Hendes første Spørgsmaal gjaldt Asiseh. »Hun er død,« svarede jeg, »og vi har foranstaltet Koranlæsning over hende, og allerede er fire Nætter henrundne siden hendes Død, — den nærværende er den femte Nat.«

Saasnart hun hørte dette, gav hun høje Skrig fra sig, græd og sagde: »Du har dræbt hende! Jeg frygter for, at Du vil komme til at undgjælde det!«

Hertil ytrede jeg, at hun før sin Død havde tilgivet mig, og fortalte min Elskede alt, hvad jeg havde faaet at vide af min Moder, derunder indbefattet hint Vers, som jeg skulde fremsige ved Afskeden:

— Troskab er en god Ting; Forræderi er skjændigt og foragteligt. —

Saasnart hun hørte disse Ord, udraabte hun: »Allahs Naade — hans Navn være priset! — være over hende! — Hun har reddet Dig, — jeg havde ondt i Sinde mod Dig! Men nu skal Dig intet ondt vederfares!«

»Og hvad havde Du da i Sinde imod mig?« spurgte jeg. »Er vi ikke inderlig forbundne i Kjærligheden!«

»Javist, Du er min, og jeg er din!« svarede hun. »Men Du er ung og uerfaren, og kjender endnu kun lidet til, hvilke underlige Rørelser der kan opstaa i en Kvindes Hjærte. Den bedste Raadgiver har Du tabt i din Plejesøster. Nu er hun død og borte, som udtydede Dig mine Tegn og hjalp Dig til min Gunst; men nu forlanger jeg ogsaa af Dig, at Du aldrig mere taler med nogen Kvinde, hun være ung eller gammel. O, gid jeg havde kjendt din Farbroders Datter! Jeg har ikke

en Gang kunnet takke hende for alt det, hun har gjort imod mig! Men dette fordrer jeg af Dig, at Du fører mig til hendes Grav, for at jeg kan sætte en Indskrift derpaa.«

Saasnart Morgenen brød frem, tog min Elskede en Pung med Penge og bød mig føre sig til Asiseh's Grav. Paa Vejen derhen uddelte hun rigelige Almisser og tilføjede ved hver en Lejlighed disse Ord: »Dette gives som et Offer for Asiseh's Sjælefred, som skjulte sit Hjærtes Hemmelighed, indtil hun tømte Dødens Skaal, og blev sig selv tro indtil sin sidste Time.« Dermed blev hun ved, indtil Pungen var tom, og vi var kommet i Nærheden af Stedet. Grædende sank hun ned paa Graven og blev længe ubevægelig liggende. Endelig rejste hun sig igjen, tog en Mejsel og en Hammer frem og gav sig med usigelig Møje og Udholdenhed til at indhugge en Gravskrift i Stenen ved Gravens øverste Ende. Alt som hun huggede, randt hendes Taarer. Da hun endelig var bleven færdig, vendte vi tilbage til hendes Have. Saasnart vi var kommet hjem, sagde hun til mig: »Ved Allah besværger jeg Dig, aldrig mere at vige fra min Side!«

»Jeg hører og adlyder!« var mit korte Svar, og jeg forblev fra denne Dag hos hende.

Hastig var et Aar henrundet. Jeg havde al god Grund til at være fornøjet med mit Hjærtes Herskerinde; Asyseh havde jeg aldeles glemt. En Dag i Begyndelsen af det andet Aar havde jeg besøgt Badet, trukket friske og duftende Klæder paa, og var just, efter at have drukket et godt Glas Vin, i Færd med at begive mig tilbage til min Elskede i Havehuset. Men Vinen havde gjort mig lidt fortumlet; saaledes gik det til, at jeg, uden at vide af det, geraadede ind i en mørk Sidegade. Her kom en gammel Kone mig imøde med et Brev og et bræn-

dende Lys i Haanden og spurgte, om jeg forstod at læse. Da jeg hertil svarede ja, bad hun mig videre om at læse Brevet for sig. Dette gjorde jeg da og fortalte hende, at det var en Skrivelse fra en fraværende Elsker med Hilsener til hans Hjærtenskjær. Derover lod Matronen til at blive meget glad, og lavede sig til at gaa igjen; men pludselig vendte hun sig om, kyssede mig paa Haanden og nedkaldte al Himlens Velsignelse over mig, idet hun bad mig om blot at umage mig hen til Døren af et nærliggende Hus, og der endnu en Gang forelæse Brevet, da man ellers næppe vilde tro, hvad hun fortalte vedkommende om Indholdet.

Heri, syntes mig, kunde jeg vel føje hende, og jeg fulgte med hende. Undervejs fortalte hun mig, at Brevet var fra hendes Søn, som nu havde været ti Aar borte, og var bleven anset for tabt, og at hans Søster siden hans Bortrejse havde grædt baade Nat og Dag. Imidlertid var vi kommet til en med Kobber vel beslagen Dør, ved hvilken den gamle gav sig til at kalde i det persiske Sprog. Strax nærmede nogen sig med lette Trin, og en ung Pige lukkede op for os. Hun syntes netop at komme fra et eller andet husligt Arbejde; thi hendes Arme var blottet indtil Skuldrene, og Benklæderne var indtil Knæerne foldede op over hendes dejlige alabasthvide Ben, hvis fine Ankler var prydet med gyldne Baand; ogsaa hendes Underklædning var opkiltret. Iøvrigt var hendes Dragt net og pyntelig; i Ørerne bar hun Berlokker af skjønne Perler.

Ved Synet af mig spurgte hun med ubeskrivelig sød Stemme, om det var mig, der skulde læse Brevet, tog Skrivelsen ud af den gamles Haand og holdt den hen for mig. Jeg stod endnu i den aabne Dør, og bøjede mig en Smule ind derad for at gribe Brevet, da jeg pludselig af Matronen fik et Stød i Ryggen,

saa jeg fløj ind ad Døren, og da jeg forundret saa mig om, befandt jeg mig midt inde i Forstuen. Den gamle Kone var som Lynet fulgt efter mig og havde slaaet Døren i Laas efter sig. Men den dejlige, unge Pige sluttede mig i sine Arme og kaldte mig sin Elskede. Jeg forholdt mig ligesom en drømmende. Da tog Pigen mig ved Haanden — den gamle gik i Forvejen med et Lys, og førte mig igjennem syv Forhaller ind i en Sal, der var saa stor, at en Rytter havde kunnet tumle sin Hest derinde. Alt var snehvidt af det herligste Alabast; Hynder og Tæpper var af Guldstof. Endvidere fandtes her to Kobberbænke og en Sofa, der var saa rigt prydet med Perler og Juveler, at det maatte kaldes en sand fyrstelig Pragt.

Saasnart vi havde sat os hos hinanden, spurgte den unge Pige, hvilket af to jeg gav Fortrinet, Liv eller Død.

Da jeg ikke var sen med at svare: »Livet,« vedblev hun, »Nuvel, saa ægt mig, og Du vil være sikker for den onde Delilah's Rænker!«

Hertil svarede jeg, at jeg ikke følte Lyst til at ægte et Fruentimmer af hendes Art og spurgte, hvem denne Delilah var.

Da lo Pigen højt og svarede, at det maatte jeg vel dog vide, eftersom jeg havde levet et helt Aar sammen med hende. »Allah tilintetgjøre hende!« tilføjede hun. »Der gives ingen værre Bolerske! Hvor mange har hun ikke allerede ombragt før Dig, og hvo kjender endda blot det halve af hendes onde Bedrifter? Hvorledes har Du baaret Dig ad med at leve saa længe sammen med hende, uden at det er kommet til et fordærveligt Optrin imellem Eder? Det er mig ubegribeligt.«

Min Forundring over alt dette kjendte ingen Grændser, og jeg gav den lydelig til Kjende. Jeg maatte fortælle den

unge, forføreriske Skabning, hvorledes jeg var kommen ind i hint Forhold, uden at forbigaa noget, som dermed stod i Forbindelse. Hun beklagede inderlig min Plejesosters Skjæbne, for hvis Skyld ene og alene den ondskabsfulde Delilah havde skaanet mit Liv. Da jeg var færdig med at fortælle, klappede hun i Hænderne, og bød den gamle Kone, som paa Signalet viste sig, at hun skulde lade de tilstedeværende træde ind; men førend dette skete, indhyllede hun sig i sit Slor. Strax derpaa indtraadte fire Vidner. Den gamle Kone tændte fire Kjærter, og der blev opsat en Ægteskabskontrakt, i hvilken Bruden tilstod at have modtaget sin Morgengave af mig, og desforuden at være bleven mig ti tusinde Sølvstykker skyldig. Da alt var bragt i Orden, fik Vidnerne deres Betaling, og fjernede sig.

Den følgende Dag ønskede jeg at gaa ud; men min nye Kone lo ad mig og spurgte, om jeg troede, det var ligesaa let at slippe ud af Badet, som at komme derind. (Ved Udgangen maa man nemlig betale sine Badepenge). »Du maa ikke holde mig for saadan én som denne Delilah. Ifølge Koranens og Sunnas[1]) Forskrifter er Du min Ægtefælle. Var Du beruset, da Du indgik Forpligtelsen, saa er Du nu vorden ædru. Dette Hus bliver kun lukket op en eneste Gang om Aaret; Du kan selv overbevise Dig derom ved at gaa hen til Døren.«

Jeg gik hen til Døren og fandt den virkelig tilsømmet. Min Kone forsikrede mig, at de for flere Aar var vel forsynet med Mel og Sukker, Honning, Vin og allehaande Frugter, og at Døren først Aarsdagen efter igjen vilde blive aabnet.

---

[1]) Traditionen, hvorpaa Tyrker og Araber tro, i Modsætning til Perserne, Shiterne, som forkaste den.

Indtil denne Tid vilde jeg ikke kunne sætte en Fod uden for Huset.

Næsten forfærdet udraabte jeg: »Der gives ingen Magt og ingen Frelse uden hos Gud!« Men hun gav sig atter til at le, og vedblev dermed saa længe, indtil hun ogsaa fik mig paa Gled. Enden blev, at vi lo med hinanden og levede meget fornøjet et Aar sammen, inden hvilken Tids Udløb min Kone havde født mig en Søn.

Paa det nye Aars første Dag hørte jeg Døren blive aabnet, og der indfandt sig Lastdragere, som bragte Mel og Sukker og allehaande andre Sager ind i Huset. Øjeblikkelig gik jeg hen til min Kone og sagde, at jeg havde Lyst til at gaa ud. Men hun bad mig vente, indtil det blev mørkt, for at jeg kunde gaa paa samme Maade, som jeg var kommen. Saa blev jeg da; men førend jeg fjernede mig, maatte jeg sværge paa, at jeg igjen vilde komme tilbage den samme Nat, førend Døren atter blev lukket. Jeg maatte tilsværge hende det ved Koranen og paa Sværdet og ved vor Skilsmisse[1]); før blev hun ikke rolig. Endelig forlod jeg Huset og begav mig hen til den mig velbekjendte Have.

Ikke mindre ærgerlig end forundret fandt jeg Haven aaben, endskjøndt jeg ikke havde besøgt den et helt Aar, og umulig kunde blive ventet nu. For at erfare, om den skjønne Ejerinde endnu opholdt sig der, traadte jeg ind; siden vilde jeg begive mig hen til min Moder. Og virkelig fandt jeg min fordums Elskede endnu siddende paa samme Plads, hvor jeg havde forladt hende, forover bøjet og med Hovedet støttet i de hule

---

[1]) For at hun efter Udløbet af den lovbestemte Termin, hvis han ikke vendte tilbage, kunde indgaa et nyt Ægteskab.

Hænder. Men hvor forandret var ikke hendes Udseende! Hendes Kind var bleg som Døden og hendes Øje dybt indsunket. Saasnart hun fik Øje paa mig, raabte hun: »Allah være lovet, at Du endnu lever!« Derpaa vilde hun rejse sig og gaa mig i Møde, men sank igjen sammen, afmægtig af Glæde. Beskjæmmet stod jeg for hende, men fattede mig endelig rask, omfavnede hende og spurgte, hvorledes det kom sig, at hun havde ventet mig denne Nat. »Ingenlunde vidste jeg, at Du vilde komme i Nat, men jeg har hver eneste Nat siden din Forsvinden saaledes ventet paa Dig. Men Du udeblev den første Nat og den anden, og Du kom aldrig mere igjen. Dog, ligefuldt ventede jeg stadig paa Dig. Sig mig nu, hvad der holdt Dig borte fra mig!«

Da jeg derpaa begyndte at fortælle hende mit Eventyr, mit nye Ægteskab, og jeg havde forpligtet mig til at vende tilbage inden Daggry, blev hun baade rød og bleg; hun udstødte Forbandelser imod min Kone, og blev tilsidst saa vild og truende, at jeg blev baade angst og bange. Endelig kaldte hun paa sine Slavinder, og jeg saa mig pludselig greben og udstrakt til Jorden af ti rasende Kvinder. Men hun selv sprang op, svang sin Dolk og raabte: »Jeg vil slagte Dig som et Kid; det skal være Straffen for den skjændige Opførsel, som Du har udvist imod din stakkels Plejesøster!«

Jeg holdt mig for dødsens og havde ikke mindste Tanke for Modværge. Slavinderne bandt mig da paa deres Herskerindes Befaling og pidskede mig, indtil jeg blev ganske afmægtig. Tilsidst gav de sig til at blotte min Hals for at lade mig faa Naadestødet; da indgav Allah mig pludselig at udtale hine Ord, som Asiseh havde lært mig: »Troskab er en god Ting; men Forræderi er skjændig og vanærende.«

Saasnart min skjønne Plageaand hørte disse Ord, udraabte hun: »Allah være Dig naadig, Asiseh! Var dog blot din elskelige Ungdom bleven bevaret!«

Derpaa vendte hun sig om imod mig og vedblev: »Ved Allah, med det Par Ord har Du reddet dit Liv! Men et Mærke paa min Vrede og Foragt skal Du dog tage med Dig!«

Med disse Ord gav hun mig et dybt Saar, hvorved jeg mistede Besindelsen. Da jeg atter kom til mig selv, var Blødningen standset, og hun traadte mig under Fødder for at jeg skulde gaa. Møjsommelig slæbte jeg mig hen til min Kones Hus, som jeg endnu fandt aabent; saasnart jeg var kommen indenfor, sank jeg til Jorden og faldt i en dyb Udmattelsessøvn. Men da jeg igjen vaagnede, fandt jeg mig udenfor Haveporten. Forfærdet saa jeg til at komme paa Benene, og slæbte mig hjem til min Moder, der allerede længe havde begrædt mig som død. Hun modtog mig med Taarer og fortalte, at min Fader var død for otte Dage siden. Denne nye Ulykke og Mindet om min Plejesøster, aftvang mig en Strøm af Taarer. Jeg græd og klagede, indtil Sandserne forgik mig, og hørte ikke op dermed før Midnat.

Da tog min Moder igjen til Orde: »Din Fader er død for en Uge siden.« »Jeg tænker ene og alene paa mit Sødskendebarn,« gjensvarede jeg hende; »thi jeg har vel fortjent, hvad der er mødt mig, efterdi jeg foragtede hende, da hun dog elskede mig saa højt.« Derpaa maatte jeg fortælle min Moder alt, hvad der var hændet mig, og hun takkede Allah, at jeg ikke var bleven dræbt, men alene saaret. I den følgende Tid plejede hun mig omhyggelig, og da jeg atter havde faaet mit Helbred, overgav hun mig den Gave, som Asiseh paa Dødslejet havde nedlagt i hendes Hænder til mig. Det var hint Linklæde

med de to Gazeller, som jeg en Gang havde overladt hende. Hun havde skrevet nogle Vers derpaa, som klagede over en ulykkelig Kjærligheds Pinsel; men paa et i Klædet indviklet Blad Papir havde hun tillige nedskrevet allehaande Trostensord til mig.

Saasnart jeg havde set, læst og forstaaet alt, brød jeg igjen ud i Taarer, og vedblev at græde indtil den mørke Nat. Paa denne Maade tilbragte jeg næsten et helt Aar, da min Moder formaaede mig til at gjøre en Rejse med en Karevane af Kjøbmænd, i det Haab, at jeg derved skulde adsprede mig. Men mine Taarer har endnu ikke ophørt med at flyde; thi saa ofte vi holder Rast, udbreder jeg Klædet foran mig, betragter det i Mindet af min elskelige Plejesøster, og begræder hende med bitre Taarer. Hun havde jo elsket mig saa inderlig og bevist mig saa meget godt; men jeg havde alene tilføjet hende Krænkelse og Smerte. Og paa denne Maade er min Sorg ingenlunde bleven mindre; jeg vil tvertimod bringe den forøget med mig tilbage. — Det er min Historie; og Fred være med Dig!«

»Og hvor kommer Du nu fra?« spurgte Tadj-el-Moluk en Stund efter at Asis havde endt sin Fortælling.

»Jeg kommer fra Kamferøerne og Krystalborgen,« svarede Asis. »Disse Øer er syv i Tallet, og Kong Shahzeman behersker dem. Han har en Datter, Dunya kaldet, der i Dejlighed ikke skal have sin Lige i hele Verden. Nogle af mine Ledsagere bestak Opsynsmanden over hendes Haver for at faa hende at se, og jeg fulgte med dem paa Eventyret. Da hun

traadte frem troede jeg at se Fuldmaanen i sin klareste Glands. Hendes Øjne straalede som to blændende Sole, og hendes Øjenbryn lignede tvende Regnbuer. Hendes Næse havde Skikkelse af en syrisk Pistazie, og hendes Tænder kunde man holde for de skjønneste Perler fra den arabiske eller persiske Havbugt. Hendes Barms herlig afrundede Halvkugler var at ligne ved tvende Granatæbler fra Damaskus; hendes Kinder var saa friske og højt farvede som Roser fra Fajum. Hendes yndige Skikkelse var slank som Stammen af en Cypresse; hendes Hænder eftergav Salomos Scepter intet i Hvidhed, Glands og Finhed; og hendes Haar var saa mørkt som den mørkeste Vinternat. — Fra Kamferøerne drog vi videre og videre og naaede endelig herhid, hvor vi traf Dig. Allahs Naade overskygge Dig!«

Tadj-el-Moluk var bleven saa henreven af den Skildring, som Asis havde gjort ham af Prindsesse Dunyas Skjønhed, at han som en drømmende vendte tilbage til sin Faders Hovedstad. Asis tog han med sig, lod ham anvise et Palads og hvad han ellers behøvede, og begav sig derpaa til sin Fader. Denne mærkede snart, hvilken Forandring der var foregaaet med hans Søn, og trængte ind paa ham for at faa Grunden dertil at vide. Saa fortalte da endelig Prindsen om sit Møde med Asis i Ørkenen, og hvorledes han pludselig havde følt sig greben af en utæmmelig Længsel efter den af ham skildrede Prindsesse. Men hans Fader forestillede ham, at Prindsesse Dunya boede i et langt borteliggende Land, og raadede ham til ikke at tænke mere paa hende, men hellere at vælge sig en af de femhundrede Slavinder, som fandtes i hans Moders Palads. Hvis dette ikke tilfredsstillede ham, var han ogsaa villig til at bejle for ham til en af de omkringboende Kongers Døtre, iblandt hvilke der sikkert

fandtes dem, der var smukkere end Prindsesse Dunya. Men Tadj-el-Moluk erklærede, at hans Liv var afhængigt af hendes Besiddelse, og saaledes maatte hans Fader endelig bestemme sig til at sende et Gesandtskab til de vidt fjernede Kamferøer. I Spidsen for Gesandtskabet stillede han sin Vezir og Asis, og svor højt og hellig paa, at han, hvis deres Andragende blev tilbagevist, vilde omstyrte Kamferøernes ældgamle Rige, og til dette Formaal udruste en Hær, hvis Bagtrop endnu befandt sig i hans Hovedstad, medens Fortroppen allerede havde naaet det fjendtlige Lands Grændser.

Veziren og Asis ankom efter en lang og besværlig Rejse lykkelig til Kamferøerne, overrakte Kongen deres Foræringer, og nød den bedste Modtagelse hos ham. Efterat Gesandterne hele fire Dage kostelig var bleven beværtet i Kongens Palads, tog Veziren endelig paa den femte Bladet rask fra Munden og bejlede til Prindsesse Dunya for sin Herres Søn Tadj-el-Moluk. Forlegen hørte Kongen paa ham; thi hans Datter var en svoren Fjende af det mandlige Kjøn. Dog lod han ved Obersten for Gildingerne hende Sagen foredrage. Men denne kom over Hals og Hoved igjen tilbage og berettede, at han skyndsomst havde maattet tage til Bens for sin Herskerindes Vrede; paa Flugten havde han endnu opfattet den Besked fra hende, at hun vilde tage Livet af enhver Mand, som hun blev tvungen til at ægte, og derpaa dræbe sig selv.

Med denne Besked maatte altsaa Veziren og Asis igjen vende hjem. Tadj-el-Moluk kunde imidlertid ikke opgive sin Lidenskab, og besluttede endelig personlig at vove et Forsøg paa at skaffe den Tilfredsstillelse. Han udklædte sig som Kjøbmand, lod Veziren og Asis gjøre det samme, og sluttede sig derpaa i deres Selskab med en Mængde Kameler, som bar kost-

bare Varer, til en stor Karavane af Kjøbmænd, som netop drog til Kamferøernes Hovedstad.

Da de havde naaet Kongostaden, som var Maalet for deres Rejse, steg de af i en Khan[1]), og Veziren gik strax hen og lejede en prægtig Butik for fine og kostbare Stoffer, hvori Prindsen og Asis skulde fremlægge og falbyde de medbragte Varer. Alle Stadens fornemme Personer besøgte denne Bazar; ogsaa Prindsesse Dunya kom en Gang imellem derhen; og de gav det derfor i Guds Haand, hvorledes han fremdeles vilde lede Sagen.

Da de to foregivne Kjøbmænd aabnede deres Lager, drog de alle deres Naboers studsende Blikke paa sig. De sad i deres Butik paa kostbare Hynder, og deres Tjenere stod foran dem; men midt imellem dem havde den ærværdige Vezir sin Plads. Kjøbere og ørkesløse Mennesker trængte sig til i Mængde, og ved Synet af den dejlige Ungersvend, Tadj-el-Moluk, spurgte man forbauset hinanden, om Ridvan, Paradisets Dørvogter, maaske af Forsømmelighed havde ladet sine Porte staa aaben, saa at denne herlige Yngling havde taget Lejligheden i Agt og fundet Vejen til Jorden. Snart talte man i hele Byen alene om ham, og Tilløbet forøgedes bestandig.

En Dag nærmede sig ogsaa en gammel Kone, fulgt af to Slavinder, og blev, forundret over den unge Kjøbmands uforlignelige Skjønhed, staaende udenfor Butiken, idet hun uvilkaarlig udraabte: »Priset være hans Fuldkommenhed, som skabte Dig til en Fristelse for Alverden!« Hun traadte derpaa ind og lod

---

[1]) En rummelig Bygning, i Almindelighed offentlig, hvori de rejsende finde Ophold for deres Personer og Plads til deres Sager og Lastdyr.

falde en Mænge andre smigrende Talemaader, medens Tadj-el-Moluk med forekommende Artighed traadte hende i Møde. Endelig spurgte hun, om han var fremmed paa Stedet, og forlangte at se hans Stoffer. »Med Fornøjelse!« svarede Tad-el-Moluk. »Jeg besidder Stoffer af enhver Art, og deriblandt ikke faa, som egner sig for Konger og Kongebørn. Sig mig blot først, til hvem I vil kjøbe, for at jeg kan forelægge Eder det rette!«

»Jeg skal kjøbe Tøjer til Prindsesse Dunya,« svarede den gamle. Ved disse Ord hoppede Hjertet i Livet paa den vansmægtende Tadj-el-Moluk. Derpaa lod han Matronen forelægge nogle af sine kostbareste Stoffer, og hun udvalgte et til en Pris af 1000 Guldstykker. Men da hun spurgte den unge Kjøbmand om Prisen, svarede denne: »Tag Tøjet, gode Moder, hvis det behager Eder! — Hvad er slige Smaating at regne imellem Eder og mig? Lovet være Allah, som førte Eder hid!«

Matronen udtømte sig i Paakaldelser af Himlen til bedste for den unge Mand, der ikke alene var smukkere end Dagen, men ogsaa besad den fineste Levemaade, og priste den Kvinde lykkelig, hvem han en Gang skulde tilhøre.

Derpaa spurgte hun om hans Navn; men da han til Svar herpaa havde nævnet sit rigtige, ytrede hun forundret: »Ej, det er jo et Kongenavn! Men Du optræder som en Kjøbmand!« Da Prindsen ved denne Ytring blev lidt forlegen og ikke strax kunde finde er passende Svar, tog Asis hastig Ordet i hans Sted og bemærkede, at dette Navn ogsaa var blevet givet ham af inderlig Kjærlighed til og i taknemlig Erindring om en fyrstelig Person; med denne Besked fjernede sig endelig den

gamle Kone, aldeles opfyldt og fortryllet af Tadj-el-Moluk's Skjønhed og Artighed.

Saasnart hun var kommen tilbage til Slottet, foreviste hun Prindsesse Dunya Stoffet, og gjorde et saadant Væsen af Kjøbmandens Skjønhed, hvem hun betegnede som den herligste Yngling i Verden, at Prindsessen tilsidst paalagde hende at gaa hen og hilse ham artig og sige, at hvis hun kunde være ham til nogen Nytte i den ham fremmede Stad, skulde han kun trøstig henvende sig til hende.

Den gamle var ikke sen med at bringe denne Besked i Byen. Men saasnart Tadj-el-Moluk havde modtaget Prindsessens Hilsen igjennem den gamle Kones Mund, bad han hende om at tage et Brev med sig tilbage. Hertil var hun strax villig, og Ynglingen satte sig til at skrive:

— Jeg skriver til Dig Aarsagen til mine Lidelser, Maalet for mine Bønner. Først og fremmest giver jeg Dig mit Hjertes dybe Glød tilkjende, og dernæst mit Savn og min fortærende Længsel. Og for det tredie mit Livs Hensvinden; og for det fjerde, at min Kjærligheds Ild bliver uforandret. Og for det femte spørger jeg: — Naar skal mit Øje vorde lykkeligt? —; og for det sjette: Naar skal Hengivelsens Time slaa? —

Dette Brev overgav han til Matronen tilligemed 1000 Guldstykker, og hun bragte det lige til Prindsessen. Saasnart hun traadte ind, spurgte Dunya: »Nu, kjære Amme, hvad har han forlangt?« »O, min dyrebare Herskerinde,« svarede den gamle, »det staar vel i dette Brev, som han medgav mig til Eder; jeg véd rigtignok ikke, hvad det indeholder.«

Prindsessen modtog og læste Brevet. Men saasnart hun

havde gjort sig bekjendt med dets Indhold, raabte hun: »Hvad bilder den Kræmmeralen sig ind, at han tør skrive til mig! Hvis jeg ikke frygtede Allah — hvis Navn evindelig være priset! — saa lod jeg ham korsfæste paa hans Butiksdør!«

Forundret spurgte Ammen, hvad skrækkeligt dette Brev da indeholdt; men Dunya beskyldte hende i Vrede for ret vel at kjende Sagen. Hertil svarede Ammen ganske spagfærdig, at hendes Herskerinde boede i et saa ophøjet Palads, at ikke en Gang nogen Fugl kunde komme hende i Vejen; hvor meget mere var hun da ikke hævet over Hundenes Bjæffen nede i Skarnet? — Imidlertid maatte hun dog tilraade hende at værdige den forvovne et kort Svar, om ikke for andet, saa for at true ham med Døden; saa vilde han nok lære at skjøtte sig selv.«

Prindsessen lod sig overtale og nedskrev følgende Vers:

— Du, der snakker om Kjærlighed og Kummer, Søvnløshed og glødende Lidenskab! — Tragter din Tosse efter en Sammenkomst med Maanen? Lytter Maanen til dumme Sværmeres Kjærlighedssuk? Jeg raader Dig til at samle din Forstands svage Kræfter; ellers kunde det let gaa Dig ilde. Hvis Du nok en Gang hjemsøger mig med slige vanvittige Breve, har Du ingen Skaansel af mig at vente. — Ved ham, der skabte Mennesket af størknet Blod, og gav Solen og Maanen deres Glands! — Gjentager Du dine naragtige og formastelige Optøjer, lader jeg Dig nagle til Korset! —

Den følgende Morgen bragte den gamle Amme denne Skrivelse til Tadj-el-Moluk, som modtog hende paa den mest forekommende Maade. Hun berettede ham om sin Herskerindes Vrede, og at hun kun med Anstrengelse havde formaaet hende til at svare ham. Tadj-el-Moluk gav strax sin Ven, Asis, Befaling til paany at udbetale Matronen 1000 Guldstykker; derpaa

gav han sig til at læse Brevet. Men saasnart han havde erfaret dets Indhold, brød han ud i høje Klager og rigelige Taarestrømme. »Hun truer mig med Død og Fordærvelse,« svarede han paa den gamles Spørgsmaal, »hvis jeg atter skriver hende til; og dog maa jeg gjøre dette eller ogsaa dø. Saa tag da en Skrivelse med til hende og lad hende handle, som hun vil! »Ved din Ungdom,« svarede den gamle, »jeg maa vove mit Liv for Dig, og efter Evne stræbe at hjælpe Dig til Opfyldelsen af dit Ønske!«

Tadj-el-Moluk lovede at belønne hende kongeligt for alt, hvad hun gjorde for ham, og nedskrev derpaa følgende Vers:

— Hun truede mig med Døden! Men Døden vilde være en Velgjerning i mine Lidelser, og er desuden ethvert Menneskes Lod. Døden er for den elskovssyge bedre end et langt, glædesløst Liv. — Ved Allah, kast Eders Blik paa en haabløst elskende! — Jeg er Eders Fange, og Fanger er villieløse Slaver. O, min Herskerinde, hav Overbærelse med min Lidenskab! Den, som elsker Fuldkommenheden, er højlig at undskylde. —

Ammen fjernede sig og overbragte Prindsesse Dunya disse Linier. Men saasnart denne havde læst dem, hengav hun sig til den lidenskabeligste Harme og raabte: »Ser Du vel, at denne Hund tilføjer os endnu mere Skjændsel? Gaa hen og sig til ham, at det skal koste ham hans Hoved, hvis han endnu blot skriver os en eneste Linie til!«

Men Ammen overtalte hende til selv at skrive ham dette til; saa vilde han snarere tro derpaa og holde sig det efterrettelig. Prindsessen fulgte ogsaa denne Gang sin Ammes Raad, og nedskrev nogle Linier, som truede med idel Fordærvelse.

Saasnart Tadj-el-Moluk havde modtaget og læst denne Skrivelse, ønskede han sig Døden, og nedskrev i denne Stemning et kort Svar til Prindsessen, hvilket han atter overgav Ammen tilligemed 1000 Guldstykker. Matronen gav ham det bedste Haab og forsikrede, at hun ved allehaande Rænker var bleven 90 Aar gammel med Ære, og at hun stedse lykkelig havde naaet Maalet.

Ufortøvet begav hun sig tilbage til Dunya, men havde i Forvejen skjult Brevet under sit Hovedhaar. Da hun nu havde taget Sæde hos Prindsessen, gav hun sig til at sysle med sit Haar, uden dog, som det lod til, rigtig at kunne komme ud af det. Endelig sagde hun til Prindsessen: »O, min kjære Herskerinde, jeg har ikke længe været i Badet, og mit Haar er geraadet i Uorden; hjælp mig en Smule med at bringe det i Stand.«

Hertil var Dunya strax villig; men næppe havde hun begyndt at sysle med Matronens Haar, førend hun fandt Brevet. »Hvad er det?« spurgte hun. »Det véd jeg ikke,« svarede den gamle. »Man maa i Kjøbmandens Butik have puttet det til mig; jeg vil strax gaa og levere det tilbage.« Men Prindsessen havde allerede aabnet og læst det. »Det er igjen én af dine Rænker,« ytrede hun derpaa, »var Du ikke min Amme, vilde jeg nu lægge Haand paa Dig. Allah har sendt mig denne Kjøbmand paa Halsen til en evig Plage og Du har sammensvoret Dig med ham. Det mangler nu kun, at Sagen skulde komme ud iblandt Folk; det vilde være en dejlig Historie! — Prindsesse Dunya tilbedt af en Pjaltekræmmer; — ved Allah, altfor megen Ære!«

Ammen beroligede Prindsessen i denne Henseende med den Forsikring, at ingen, af Frygt for hendes Magt, vilde vove at tale ilde om hende, og bevægede hende derpaa til endnu

en Gang at affærdige den tykhudede Tilbeder med en drøj Epistel. Med denne nye Skrivelse begav Ammen sig strax hen til sin Mand med de uudgrundelig dybe Lommer, hvoraf Guldstykkerne i tusindvis væltede frem.

Saasnart Tadj-el-Moluk havde læst Prindsessens Ultimatum, indsaa han endelig, at det var forgjæves ad denne Vej at bejle til saa haardt et Hjerte. Vennerne, som han i sin Nød spurgte til Raads, var imidlertid af en anden Mening, idet de opfordrede ham til endnu en Gang i de bevægeligste Udtryk at skildre Prindsessen sin Kjærligheds Pine. Men Tadj-el-Moluk syntes, at han i denne Henseende havde gjort sit yderste, og bad Asis om at affatte et Brev for ham af den opgivne Karakter. Asis betænkte sig ikke længe, men nedskrev følgende Vers:

— Ved de fire hellige Shejker, o, min Gud, let min Sjæls Byrde! Læs al min Lidelse over paa hende, som er Aarsag i mine Kvaler! Thi Du kjender den mig fortærende Glød, og at min tilbedte ingen Medlidenhed har med mig. — Hvor længe skal jeg endnu kysse hendes Fodspor; hvor længe skal hun endnu tyrannisere mit kun altfor svage Hjerte? I Fortvivlelsens Jammer vandrer jeg omkring, og finder, o, min Gud, ingen, som kan hjælpe mig! —

Efterat Tadj-el-Moluk havde læst denne Skrivelse og fundet, at Skildringen var greben ligesom ud af hans eget Hjærte, lagde Asis den sammen, og Matronen gik tilbage med den til Prindsesse Dunya. Men nu var den høje Dames Taalmodighed snart tilende. »Al denne Ærgerlighed,« raabte hun ude af sig selv af Vrede, »kommer fra denne uheldbringende gamle Kjærling!« Og hun hidkaldte sine Slavinder og Gildinger og befalede dem at prygle den gamle dygtig igjennem med deres Tøfler. Det gjorde de ogsaa med et saadant Eftertryk, at Ammen tilsidst besvimede.

Da hun atter kom til sig selv, sagde Dunya til hende: »Jeg skulde have taget Livet af Dig, hvis jeg ikke frygtede Allah, — højlovet være hans Navn!« Og endnu opfyldt af den bitreste Harme befalede hun, at Matronen skulde slæbes ud paa sit Ansigt og kastes udenfor Døren.

Saasnart den gamle Amme igjen var kommen lidt til Kræfter efter den haarde Medfart, slæbte hun sig op paa sit Kammer. Men aarle den næste Morgen begav hun sig hen til Tadj-el-Moluk, for hvem hun beklagede sig over sin haarde Skjæbne. Prindsen viste hende en inderlig Deltagelse og trøstede hende, saa godt han kunde, med den Betragtning, at ingen kan undgaa, hvad der er ham forudbestemt. Men den gamle Kone forsikrede ham arrig, at hun alligevel vilde hjælpe ham til en Sammenkomst med den onde Dunya. Da Prindsen derpaa frittede efter Grunden til den unge Skjønheds Mandshad, fortalte hun ham, at en tosset Drøm var Skyld deri. Dunya havde nemlig i Søvne set en Fuglefænger udspænde sine Garn og lokke Fuglene deri ved at udstrø Hvedekorn. Iblandt andre Fugle indfandt sig ogsaa et Par Duer, af hvilke Hannen ved Foden blev hængende i Nettet. Saasnart han ængstelig begyndte at flagre, fløj alle de forsamlede Fugle forskrækkede bort, hvoriblandt ogsaa Duehunnen. Men denne vendte dog snart igjen tilbage og hakkede med Næbet saa længe i Nettets Fletning, indtil hendes Mage igjen fik Foden fri og kunde flyve bort med hende. Dunya drømte videre, at Fuglefængeren derpaa atter gjorde sit Net i Stand, samt at Dueparret vendte tilbage, og at denne Gang Hunnen blev hængende i Nettet. Dens ængstelige Flagren bortskræmmede ligeledes alle Fuglene, samt Duehannen. Men denne kom ikke tilbage for at udfri sin Mage, som blev taget af Fuglefængeren og slagtet.

Dunya var ganske forfærdet vaagnet op af denne Drøm og havde udraabt: »Saadan er alle Mænd! Der er ikke mindste godt ved dem, og især opføre de sig slet imod os Kvinder!«

Da Ammen havde sluttet denne Fortælling, besvor Tadj-el-Moluk hende, at hun dog endelig maatte hjælpe ham blot til et eneste Blik af Prindsessen, om det end skulde koste hans Liv. Den gamle berettede ham da, at Prindsessen ejede en Have, som stødte op til hendes Palads, og hvorhen hun plejede at begive sig en Gang om Maaneden, for da at opholde sig der en Uges Tid. Naar Tiden igjen var forhaanden, skulde hun underrette ham derom; saa maatte han se til at forskaffe sig Adgang til Haven og forsøge sin Lykke. Hun nærede det visse Haab, at Synet af en saa dejlig, ung Mand nødvendigvis maatte omvende Prindsessens forkerte Hjærte.

Tadj-el-Moluk lod ikke dette Vink gaa ubenyttet hen; efter at han grundig havde drøftet Sagen med sin gamle Vezir, begav de sig i Forening hen til Opsynsmanden ved Prindsessens Have. De havde iført sig prægtige Klæder og medtaget tre Tjenere. De fandt Opsynsmanden siddende udenfor Haveporten; de hilste ham høflig, og Veziren overrakte ham en Pung med hundrede Guldstykker, for at han, som der tilføjedes, skulde bringe dem noget at spise og drikke. De var nemlig fremmede og ønskede at gjøre sig en rigtig glad Dag.

Gartneren tog imod Pengene og bad dem træde indenfor og nedlade sig, medens han gik ud for at gjøre Indkjøb af, hvad der behøvedes til et lækkert Maaltid. Veziren og Prindsen traadte ind i det forbudne Paradis og satte sig ned, medens Opsynsmanden i al Hast begav sig paa Vejen for at besørge

sit Ærinde. Vidunderlig hastig vendte han tilbage og tilberedte Maaltidet.

Saasnart de havde spist og gjort sig til Gode med hinanden, spurgte Veziren, hvem denne Have tilhørte. Gartneren svarede, at det var Prindsesse Dunyas, og at han for Opsynet kun fik et Guldstykke i Løn om Maaneden. Det ene Ord tog det andet, Prindsen sparede ikke paa sit Guld; — tilsidst tilkjøbte Veziren sig af den gamle, enfoldige Opsynsmand Tilladelse til at lade en pyntelig, men meget forfalden Kiosk [1]) i Haven paany udsmykke. Strax den følgende Morgen bragte han Haandværksfolk med sig derhen: Murere, Malere og Forgyldere, og lod paa den ene Væg fremstille Prindsessens Drøm, hvorledes Duehunnen befriede sin Han, og paa den modsatte, hvorledes den samme Duehun blev fangen og dræbt af Fuglefængeren, medens den arme Han paa samme Tid bliver fortæret af en Rovfugl, uskyldig i sin Mages Død. Da det hele var færdigt, besøgte de ikke Opsynsmanden, førend Prindsessens Amme meldte dem, at Dunya havde i Sinde at aflægge et Besøg i sin Have.

Ammen var nemlig hastig igjen bleven tagen til Naade. Prindsessen havde vænnet sig til hendes Selskab, og havde navnlig aldrig uden hende besøgt sin Have. Derfor lod hun hende snart igjen kalde til sig, forsonede sig med hende og befalede hende at ledsage sig til Haven. Saasnart Tadj-el-Moluk havde modtaget denne Besked, iførte han sig sine kostbareste Klæder og ilede med Veziren hen til Opsynsmanden, hvilken de ligesom tidligere fandt siddende udenfor Haveporten. Ærbødig rejste han sig og kom dem i Møde, aabnede Porten for dem, og

---

[1]) Lysthus.

indbød dem til at træde indenfor. Han havde nemlig ingen Anelse om, at Prindsessen vilde indfinde sig i Haven, men det varede ikke længe, inden Dunya nærmede sig med sine Slavinder og Slaver. Nu kom rigtignok Opsynsmanden løbende efter Tadj-el-Moluk og meldte: »Herre, hvad skal vi dog gjøre? Kongens Datter er kommen?«

»Det skal slet ikke bekymre Eder,« svarede Tadj-el-Moluk, »vi skal nok skjule os.«

Gartneren anbefalede ham den største Forsigtighed, og drog sig tilbage.

Imidlertid havde den listige Amme allerede overlagt hos sig selv, hvorledes hun skulde skaffe dem de besværlige Gildinger af Halsen. Dette opnaaede hun, idet hun forestillede Prindsessen, at hun kun havde den halve Nydelse af sin Udflugt i Allahs friske Natur, naar hun for hvert Skridt hun gjorde, skulde føle sig bevogtet af disse her aldeles unyttige Menneskers Blikke. Heri var Prindsessen aldeles enig med hende, og Gildingerne fik Befaling til at fjerne sig.

Tadj-el-Moluk fik Dunya flere Gange at se, naar hun gik forbi det Sted, hvor han laa skjult, og blev hver Gang næsten afmægtig af Henrykkelse. Som ganske tilfældig blev Prindsessen af sin Amme ført ind i den med hendes Drøm udsmykkede Kiosk. Med et højt Udraab af Forbauselse blev hun staaende, og hengav sig derpaa maalløs til Beskuelsen af det mærkværdige Maleri. Endelig brød hun Tausheden og ytrede for Ammen: »Ak, for denne Drøms Skyld har jeg dadlet og hadet Mændene! Hist ser jeg den af mig fordømte Duehan i Kløerne paa en Glente!«

Ammen lod, som om hun ikke tog sig denne Prindsessens Ytring videre til Hjerte; men da de senere igjen vandrede

omkring i Haven, gav hun Tadj-el-Moluk at forstaa, at han skulde komme frem af sit Skjul og vise sig under Kioskens Vinduer. Igjennem disse fik Prindsessen Øje paa ham, og blev strax indtagen i ham. Overrasket spurgte hun Ammen, hvad det var for en smuk Yngling. Den gamle svarede hende: »Det véd jeg ikke; men en Kongesøn maa det visselig være, saa herlig og skjøn optræder han.«

Tadj-el-Moluks Skjønhed havde pludselig løst den Trolddom, hvoraf hidtil Prindsessens Hjerte havde været behersket. Hun vedblev at rose den unge Mand for sin Amme, der imidlertid ved Tegn gav Tadj-el-Moluk tilkjende, at han nu skulde forføje sig hjem. Ynglingen adlød øjeblikkelig og tog Afsked med Opsynsmanden; men i hans Indre luede Attraaens Glød, og han adlød kun den gamle, fordi han troede det nødvendigt for det lykkelige Udfald af hendes Plan.

Men ogsaa Dunya var ude af sig selv, og bønfaldt tilsidst indstændig sin Amme, dog at hjælpe hende til et nøjere Bekjendtskab med den smukke Yngling; ja, hun lovede hende endogsaa en Belønning af tusinde Guldstykker samt en Klædning, der var ligesaa meget værd. Matronen ihukom Tøffelslagene og gjorde sig ikke saa lidt kostbar; tilsidst lovede hun dog at gjøre sit bedste. Derpaa gik hun hen til Tadj-el-Moluk, meldte ham det heldige Udfald af sine Rænker, og lovede næste Dag at føre ham til Dunya. Prindsen belønnede hende strax med tusinde Guldstykker og en Klædning af samme Værdi. Da nu ogsaa denne Forretning var løben saa heldig af, vendte Matronen tilbage til sin utaalmodige Herskerinde og meldte hende, at hun lykkelig havde opsporet den unge Mand og i Morgen vilde føre ham til hende. Den henrykte Prindsesse tildelte hende strax den forud lovede meget betydelige Gave.

Dagen efter gik den snu Amme hen til Tadj-el-Moluk, forklædte ham som Pige, idet hun underrettede ham om alt, hvad han havde at iagttage og lærte ham, hvorledes han skulde opføre sig, og bød ham endelig følge efter sig til Paladset. Først kom de igjennem syv Porte, derpaa igjennem ligesaa mange Forværelser. Men førend de havde naaet det syvende, opmuntrede hun ham til at vise sig rigtig frejdig og ikke dvæle, saasnart det hed: »Fremad Slavinde!« Saa vilde han komme ind i en Sal med syv Døre paa venstre Haand, af hvilke den sjette vilde føre ham til Prindsesse Dunya. Da de traadte ind i det sidste Forværelse, blev de standset af Obersten for Gildingerne, som spurgte Ammen, hvad det var for en Slavinde, der fulgte hende i Hælene. Matronen svarede, at hun skulde fremstilles for Prindsesse Dunya. Dog Obersten erklærede, at her kom ingen igjennem uden rigtig at være følt paa Tænderne af ham, hvilket var Kongens udtrykkelige Ordre. Men da blev Ammen bister; hun skjældte og truede med Prindsessens frygtelige Vrede, og tilraabte endelig Tadj-el-Moluk, idet hun rask skred videre: »Fremad, Slavinde! Prindsesse Dunya venter!« Tadj-el-Moluk skred paa dette Komandoord rask forbi Obersten for Gildingerne, fandt uden Vanskelighed den sjette Dør, lukkede den op, og blev af Prindsesse Dunya modtagen med aabne Arme. Snart efter indfandt sig ogsaa Ammen, og var ikke forlegen for et Paaskud til at bortfjerne de tilstedeværende Slavinder.

Saaledes var de Elskende alene med hinanden, og tilbragte Dag og Nat i uskyldig Nærhed indenfor de samme fire Vægge. Men næste Morgen lukkede Dunya Ammen og Tadj-el-Moluk inde, og begav sig til et andet Værelse, hvor hun tilbragte Tiden med sine Slavinder som sædvanlig. Ved Aftenstide afskedigede hun disse saa tidlig, som hun kunde, og fløj atter tilbage til

sin Elskede for at tilbringe Natten med ham. Paa denne Maade forløb en Maaned, uden at man mærkede, hvor Tiden blev af.

Imidlertid vakte Tadj-el-Moluks Udeblivelse daglig større Bekymring hos Veziren og Asis; da de længe forgjæves havde ventet at høre noget fra ham, ansaa de det tilsidst for klogest i al Hast at vende tilbage til Kong Soliman og underrette ham om alt, hvad der var foregaaet. Under slige Omstændigheder betænkte Kong Soliman sig ikke længe, men opbød hele sin Hærstyrke for at fordre sin dyrebare Søn tilbage. Han lod sine Telte opslaa udenfor Hovedstaden, og drog endelig i Marken med en Hær, som bedækkede Jorden, saavidt Øjet kunde række.

Tadj-el-Moluk og Dunya havde imidlertid i sorgløs Glæde henlevet syv lykkelige Maaneder. Men Prindsen havde dog en Følelse af, at Sagen endda ikke var saa ganske klar, og betroede endelig sin Elskede, at han dog endnu ikke saa alle sit Hjertes Ønsker opfyldte. Med det samme underrettede han hende om sin sande Stand, og med Fryd blev de enig i, at han ufortøvet skulde vende tilbage til sin Fader og lade denne endnu en Gang bejle til Dunyas Haand for Tadj-el-Moluk.

Men den lunefulde Skjæbne magede det saaledes, at de Natten før Udførelsen af deres Plan faldt i en saa haard Søvn, at de slumrede endnu højt op paa Dagen. Kong Shahzeman, Dunyas Fader, sendte netop paa samme Tid Obersten for Gildingerne til sin Datter med et kosteligt Smykke; forundret fandt Sendebudet hendes Dør endnu tillaaset. Ammen vaagnede rigtignok ved den Larm, han gjorde, og raabte, at hun vilde hente Nøglen, men tog Flugten af Frygt for Tadj-el-Moluks Opdagelse. Gildingernes Oberst sluttede med Grund af hendes Flugt, at der var Ugler i Mosen; øjeblikkelig lod han Døren

sprænge, og — fandt Prindsessen selvanden i Sovekabinettet. Dunya var vaagnet og vilde tysse paa ham; men Obersten vilde ikke høre noget om at lade sig bestikke og holde Munden. Han løb lige tilbage til Kongen og fortalte ham alt, hvad han havde set og erfaret. Shahzeman kom i den højeste Vrede; han befalede, at de begge skulde føres for ham, udskjældte sin Datter og havde med egen Haand myrdet Tadj-el-Moluk, hvis Dunya ikke havde hindret ham deri. Da lod han denne bringe tilbage til hendes Værelser, og gav sig til at førhøre Tadj-el-Moluk alene. Efter nogen Betænkning gav Prindsen sig til-kjende og erklærede, at han var Kong Solimans Søn. Kongen vilde da lade ham indespærre, indtil det havde vist sig, om hans Tale var Sandhed eller Løgn; men hans Vezirer trængte ind paa ham, at han uden videre skulde lade den frække Forbryder henrette, og ikke lade sig røre af Tadj-el-Moluks Trusel, at hans Faders Hær grusomt vilde hævne hans Død.

Prindsen blev altsaa overgiven i Skarpretterens Hænder, og allerede hævede denne Sværdet for at afhugge hans Hoved, da der fra det fjerne lod sig høre Skrig og Vaabenlarm, hvorved Kjøbmændene hastig begyndte at lukke deres Butiker. Kongen lod holde inde med Henrettelsen, indtil han havde faaet at vide, hvad denne Larm skulde betyde. Snart indløb et Bud, der meldte, at en uhyre Hær nærmede sig Hovedstaden, og ikke længe efter indtraf Kong Solimans Gesandter, hvoriblandt ogsaa Veziren, som havde ledsaget Prindsen paa hans eventyrlige Udflugt til Kamferøerne.

Veziren hilste Shahzeman, sagde, af hvem han var hidsendt, og at han fordrede Kong Solimans Søn udleveret, men truede tillige med Rigets fuldkomne Ødelæggelse, hvis der var tilføjet hans Konges Søn mindste ondt. Bekymret hørte Shahzeman

paa ham, og tilraabte derpaa sine Vezirer: »Ve Eder! Il og før paa Øjeblikket Ynglingen hid!«

Men saa snart Veziren og hans Ledsagere saa Tadj-el-Moluk under Skarpretterens Hænder, styrtede de frem, sønderbrød hans Baand og kyssede hans Hænder og Fødder. Da først oplod Tadj-el-Moluk atter sine fast tillukkede Øjne igjen, kjendte sine Venner, og tabte Bevidstheden af Glæde over sin uventede Redning. Kong Shahzeman traadte i egen høje Person til, bad Tadj-el-Moluk om Forladelse, og lovede Veziren en Sum Penge, naar han for Kong Soliman vilde fortie, hvorledes han havde fundet Tadj-el-Moluk. Men denne spurgte først, om der var blevet tilføjet Prindsessen noget ondt, og, da han var blevet beroliget i denne Henseende, bad han Kongen om at være aldeles ubekymret, eftersom han ærede ham som en Fader. Da lod Shahzeman ham af sit Rigets Store føre i Bad, og sendte ham de prægtigste Klæder.

Medens Prindsen var i Badet, begav Kongen sig til sin Datter, som han fandt i Begreb med at dø en frivillig Død, efterdi hun ikke vilde overleve sin elskede Tadj-el-Moluk. Han bragte hende naturligvis let paa andre Tanker, da alt nu havde føjet sig ganske anderledes, og snart førte han de Elskende i hinandens Arme. Da Sagen var kommen saa vidt, bød han Kong Solimans Gesandter vende tilbage til deres Herre og melde ham, at hans Søn befandt sig vel og følte sig lykkelig. Han udstedte endvidere Befaling til, at der skulde bringes Levnetsmidler og Penge ud i Lejren, og sendte hundrede Heste og hundrede Dromedarer, samt hundrede hvide og hundrede sorte Slaver og ligesaa mange hvide og sorte Slavinder som en Foræring til Kong Soliman. Endelig begav han sig selv ud af Staden tilligemed sine fornemste Hoffolk, for at gaa ham i Møde.

Saasnart Kong Soliman hørte, at Landets Hersker med sit Hof nærmede sig, lavede han sig til at tage imod sine fornemme Gjæster. Gjennem sin Vezir og Asis havde han allerede modtaget Budskabet om sin Søns Velbefindende, og han prisede Allah, at han havde holdt sin Haand over ham. Han traadte Kong Shahzeman nogle Skridt i Møde, omarmede ham, lod ham tage Sæde ved sin Side, underholdt sig med ham og spiste i hans Selskab. Snart efter kom ogsaa Tadj-el-Moluk i sine prægtige Klæder; saa snart hans Fader saa ham, rejste han sig, kyssede og omfavnede ham. Efter at Kong Soliman derpaa en Stund havde underholdt sig med ham, tog han saaledes til Orde: »Det er nu min Villie, for Vidner at slutte Ægteskabskontrakten imellem min Søn og din Datter.« Shahzeman svarede hertil alene: »Jeg hører og adlyder.« Da blav Kadi og Vidner hentet, og Ægteskabskontrakten blev affattet i bedste Form, over hvilken Begivenhed en levende Glæde udbredte sig over hele Hæren. Nu kaldte Tadj-el-Moluk sig i Minde, at han burde belønne den vakre Asis; han blev afskediget med hundrede Kamelladninger af de kostbareste Varer og vendte tilbage til sin Moder. Hun havde allerede længe begrædt ham som død; men en ubeskrivelig Fryd sluttede hun ham atter i sine Arme.

Tadj-el-Moluk og Dunya blev efter Bryllupet af Kong Shahzeman paa den mest glimrende Maade udstyret med alt, hvad de havde nødigt til Hjemrejsen i Kong Solimans Selskab; selv ledsagede Shahzeman dem tre Dagsrejser frem paa Vejen, indtil Kong Soliman besvor ham at vende om igjen. Da det anselige Bryllupstog var skredet over Fædrelandets Grændser og nærmede sig Hovedstaden, fandt de den herlig smykket og fuld af Glæde. Men denne Glæde naaede sit højeste, da Kong

Soliman besteg sin Trone, bød Tadj-el-Moluk sætte sig ved Siden af ham, og derpaa uddelte gavmilde Foræringer og lod alle Fængsler aabne. I Hjemmet blev det høje Pars Bryllupsfest atter festligholdt en hel Maaned igjennem, og alt varslede den skjønneste Fremtid. Og disse Varsler bedrog heller ikke; i den herligste Enighed og en uforstyrret Lykke henlevede Fyrsteparret sin Tid indtil deres Dages af Skjæbnen forudbestemte Ende.

Ibrahim og Dshemileh.

Storveziren af Ægypten, El-Khasibs, Søn, Ibrahim, var en saa smuk Yngling, at han ikke havde sin Lige. Da han en Dag begav sig hen i Moskeen, kom han forbi en gammel Mand, der sad udenfor et Hus og havde en hel Del Bøger liggende foran sig. Ibrahim gik hen til ham, gav sig til at blade i Bøgerne, og fandt i en af dem et Kvindebilled, der i Dejlighed overgik al Forestilling og Beskrivelse. Øjeblikkelig blev han saa indtaget i dette Billede, at han henvendte sig til Oldingen og sagde: »O, Shejkh, sælg mig denne Bog!« Den gamle Mand ønskede intet hellere end at sælge; Ibrahim betalte ham hundrede Guldstykker derfor, tog Bogen og gik hjem dermed.

Denne Bog kom nu ikke ud af hans Hænder hverken Dag eller Nat; tidlig og silde kvægede han Øje og Hjerte ved Skuet af det herlige Billed. Men den næste Fredag gik han

atter hen til den gamle Mand for at faa at vide, hvem der havde malet det. Han erfarede da, at Abul Kasim Es-Sandalani i Bagdad havde frembragt samme, og skaffede sig nærmere Underretning om denne Mands Bolig. Hvem Billedet forestillede vidste Shejkhen ikke.

Ibrahim gik videre for at bivaane Bønnen i Moskeen; men saasnart den hellige Højtid var til Ende, begav han sig strax hjem og fyldte en Læderpung med Guld og Ædelstene indtil en samlet Værdi af tredive tusinde Guldstykker. Saaledes vel forsynet med Midler besteg han den følgende Morgen, uden at sige noget Menneske et Ord derom, sin bedste Ganger og begav sig paa Vejen til Staden Bagdad. Under Vejs indhentede han en Karavane, og spurgte én af Beduinerne, som tjente til Karavanens Bedækning, hvor langt han vel endnu havde at rejse, inden han naaede Bagdad. Til sin store Overraskelse erfarede han da, at han havde næsten to Maaneders Rejse tilbage[1]). Ibrahim lovede da Beduinen tre hundrede Guldstykker, hvis han vilde paatage sig at føre ham i god Behold til Bagdad. Hertil var Beduinen mere end villig, han lod Ibrahim overnatte i sit Telt, og førte ham derpaa i raske Dagsrejser ad den korteste Vej imod det betegnede Maal igjennem Ørkenen.

Ved Bagdads Port gav Ibrahim Beduinen, der trolig havde

---

[1]) Det lange Tidsrum forklares ved, at Karavanerne fra Ægypten til Bagdad ikke blot gik over Damaskus, men ogsaa berørte Aleppo, idet man foretog denne store Omvej for at undgaa Besværlighederne i den syriske Ørken. Kun ved forcerede Rejser som netop den, der i det følgende omtales, benyttedes den kortere Vej tværs igjennem Ørkenen.

opfyldt sin Forpligtelse, de tre hundrede Guldstykker, tillige med sin Hest, der mellem Brødre var tusinde Guldstykker værd, og gik ind i Staden, hvor han strax forespurgte sig angaaende Abul Kasim Es-Sandalani's Bolig, Man viste ham derhen og saasnart den ærværdige og rige Mand hørte, at Ibrahim var en fremmed, som havde opsøgt ham langvejs fra, modtog han ham med den største Venlighed og Gjæstmildhed. Saa snart han havde forfrisket sig, blev han af sin Vært opfordret til at indlade sig med ham i et Skakspil; Ynglingen blev den vindende, og udviklede under Spillet en saa stor Kløgt, Besindighed og Værdighed, at Es-Sandalani erklærede ham for den bedste Skakspiller i hele Bagdad, hvilket rigtignok havde meget at sige.

Efter at de havde holdt Maaltid og drukket sammen, forlangte Husherren at vide, hvad der havde ført ham til Bagdad. Ibrahim tog da sit dyrebare Billed frem og sagde: »I maa vide, at jeg er Søn af El-Khasib, Statholderen af Ægypten. Jeg fandt dette Billed hos en Boghandler, spurgte efter, hvo der havde malet samme, og blev vist hen til Eder. Nu er min Bøn til Eder, at I siger mig, hvo der er forestillet i dette Billed, som har gjort sig til Herre over alle mine Tanker og Attraaer.«

Abul Kasim svarede, at Billedet forestillede Dshemileh, en Datter af Abul Lejs, Statholderen i Basra, hans Onkel paa Fædrenes Side. »En større Skjønhed,« vedblev han, »gives der ikke paa Jordens vide Kreds; men hun er en saa afgjort Fjende af Mænd, at hun ikke en Gang vil høre nogen nævne for sig. Jeg selv har en Gang bejlet til hende; men hendes Fader var imod Partiet, og saa snart hun selv hørte Tale derom, lod hun mig sige: »Hvis Du er en klog Mand, saa se til at komme

bort fra Basra; hvis der hændes Dig noget slemt, saa véd Du nu, at Du kun har Dig selv at takke derfor.« Da drog jeg bort med sønderbrudt Hjerte, og malede hendes Billed i mange Bøger. Disse Bøger sendte jeg ud i den vide Verden trindt omkring i den Tanke, at Billedet maaske kunne behage en eller anden smuk Yngling, og denne da vilde bestræbe sig for at vinde Adgang til hende og hævne mig ved at gjøre hende forelsket i sig. Hvad Dig angaar, min Søn, saa er jeg overbevist om, at Du vil gjøre Indtryk paa hendes hidtil aldeles ufølsomme Hjerte, og til Tak for min gode Anvisning forlanger jeg intet andet af Dig, end at Du, hvis Du skulde faa Adgang til og komme i Besiddelse af den grusomme skjønne, blot tillader mig at se hende en eneste Gang, om det end kun skulde være i lang Afstand og i forbigaaende.«

Dette lovede Ibrahim med Haand og Mund, og Abul Kasim vedblev: »Nu, saa beder jeg Dig blive hos mig, indtil det er Tid for Dig at forsøge din Lykke.«

Men Ibrahim vilde ikke vide af nogen Opsættelse, og Abul Kasim maatte derfor tilsidst love ham, at der inden tre Dage skulde ligge et Skib beredt, paa hvilket han kunde komme til Basra. Virkelig lod han strax den følgende Dag et af sine egne Fartøjer udruste med alle Fornødenheder til denne Fart og sagde til Ibrahim, saa snart al Ting var beredt: »Gjør Dig nu rejsefærdig! Skibet, som Du skal sejle med, er min Ejendom, og Skibsfolkene er mine Tjenere; begge Dele staar udelukkende til din Tjeneste, indtil Du vender tilbage.«

Ibrahim tog altsaa Afsked med Abul Kasim, indskibede sig, og naaede efter en hastig og heldig Fart Basra. Her tog han en af Skibsfolkene med sig og begav sig hen i den Khan,

hvor de rige Kjøbmænd tog ind. Sammes Opsynsmand var en ærværdig Shejkh, hvem Ibrahim spurgte, om der endnu var et smukt Værelse tilovers. Shejkhen bejaede det og førte Ibrahim og hans Tjener ind i et herligt, med gyldne Prydelser udstyret Værelse. Ibrahim tog strax to Guldstykker frem og stak Opsynsmanden i Haanden med de Ord: »Der har Du nogle Skillinger i Portnerpenge.«

Shejkhen tog imod Pengene og bad for Giveren. Ibrahim sendte da Tjeneren tilbage til Skibet for at hente hans faa Rejsefornødenheder, og gav Opsynsmanden et tredie Guldstykke, for at han derfor skulde indkjøbe Brød og Kjød og andre Næringsmidler.

Shejkhen begav sig hen paa Torvet, og bragte Ibrahim det forlangte, tilligemed en Del af Guldstykkets Værdi tilbage i Smaapenge. Men det sidste tog Ynglingen ikke imod; af Levnetsmidlerne nød han kun lidet, og overlod det øvrige til Opsynsmanden, som ikke fandt Ord nok til at prise den smukke, unge Herres Gavmildhed. Men da han senere saa Ibrahim dybt bekymret og udgydende Taarer, spurgte han ham med oprigtig Deltagelse, hvorfor han græd. Ibrahim bød ham, i Stedet for Svar, at hente for flere Guldstykker Vin, friske og syltede Frugter og andre gode Sager, idet han tilføjede: »Du skal for i Aften være min Selskabs- og Drikkebroder.«

»Jeg hører og adlyder,« svarede Opsynsmanden, og indrettede al Ting, som det var ham befalet. Ved Aftenstid tog de Plads med hinanden, spiste, drak og underholdt sig med hinanden om forskjellige Gjenstande. Men snart kom Taarerne atter Ibrahim i Øjnene; han sukkede dybt og fremsagde følgende Vers:

— O, min Veninde, skulde jeg end bortgive alt mit Gods,
Verden med alle dens Herligheder, ja, endog mit Liv, — ja, skulde
jeg endog opgive den evige Salighed i Paradisets Have for Gjenforeningens Time, — jeg kunde ikke kjøbe den for dyrt! —

Og han vedblev at græde og drage dybe Sukke. Da spurgte Opsynsmanden ham medlidende: »Hvorfor græder Du, og hvorfor sukker Du saaledes? Til hvem sigter dine Vers? Hvo hun end er, hun kan dog kun være som Støv under dine Fødder!«

Ibrahim stod op, hentede et Klæde, hvori der fandtes en hel Del Fruentimmerstads, og forærede Opsynsmanden dets Indhold til hans Harem. Shejkhen blev saa fornøjet herover, at han strax maatte ind til sin Kone og vise hende de herlige Sager; den gamle Kone indfandt sig ogsaa strax for at takke den ædle Giver. Da hun fandt ham grædende, spurgte hun ham, hvem der var Gjenstanden for hans ømme Længsel, idet hun tilføjede, at hun ikke fortjente at være andet end hans ydmyge Slavinde. Da tog Ibrahim Bladet fra Munden og bekjendte, hvem han var og i hvilken Hensigt han var kommen til Basra. Dog saa snart den gode Kone hørte dette, udraabte hun forskrækket: »O, Allah, Allah! O, min Broder, hør op med at tale saaledes, at ingen skal faa det at høre, og styrte os i Fordærvelse! Der gives ingen vildere Natur end Dshemileh's i den vide Verden, og hun taaler ikke en Gang, at en Mands Navn bliver udtalt i hendes Nærværelse. O, min Søn, opgiv i Tide denne bedrøvelige Attraa!«

Over disse trøstesløse Ord begyndte Ibrahim igjen bitterlig at græde; da følte Opsynsmanden en levende Medlidenhed med ham og sagde: »Jeg har kun mit Liv at ofre, og vil gjerne vove det for Dig ved Udførelsen af en Plan, som kan hjælpe

Dig til Opfyldelsen af dit hede Ønske. Vid da, at der her paa Stedet gives en gammel pukkelrygget Skræder, som syer for Dshemileh; til ham maa Du henvende Dig; maaske kan han hitte paa Raad.«

Ibrahim begav sig uden Tidsspilde hen til den pukkelryggede Skræder. Denne betragtede studsende den skjønne og ædle Yngling og bad ham tage Plads. For at indlede en Forbindelse med Skræderen kom Ibrahim frem med en Lomme, som han forud med Villie havde revet i Stykker, og bad ham sy den sammen for ham. Saasnart Skaden var bødet, gav han ham fem Guldstykker og fjernede sig derpaa hastig.

Skræderen undrede sig højligen i sit stille Sind og kunde ikke faa den skjønne Yngling ud af sine Tanker. Men den følgende Morgen indfandt Ibrahim sig igjen hos ham og vilde atter have sin iturevne Lomme udbedret. Med stor Fornøjelse paatog Skræderen sig Arbejdet, og fik denne Gang 10 Guldstykker for sin Ulejlighed.

Men da Skræderen tog imod dem, udraabte han: »Ved Allah, Du skal ikke faa mig til at tro, at Du kommer til mig for at faa din Lomme syet sammen! Sig frem, hvad din Hensigt i Virkeligheden er!«

Ibrahim svarede, at hans Bod ikke var et passende Sted til at tale om saa vigtige Sager, som han havde paa Hjertet. Da stod Skræderen op og førte den unge Mand ind i et Værelse bag ved Boden, hvor de kunde tale hemmelig og uden Forstyrrelse med hinanden. Her fortalte han Skræderen hele sin Historie. Men denne raadede ham at give vel Agt paa sin Tunge, eftersom Dshemileh ikke forstod Spøg i slige Sager, og grusomt vilde vide at hævne sig, hvis hun blot erfarede det mindste om hans letfærdige Tale. Alligevel ophørte Ibrahim

ikke med at tale Skræderen til Hjertet, saa at denne endelig efter lang Modstand gav sig tabt og sagde: »Nu, i Allahs Navn da, saa faar jeg vel sætte mit Liv og min Lykke i Vove for Dig, og nærmere overveje, hvad der er ved Sagen at gjøre. Kom til mig i Morgen ganske tidlig, og vi vil nærmere tale derom!«

Ibrahim vendte altsaa tilbage til Khanen, hvor han meddelte den gamle Opsynsmand, hvorledes det gik ham med Skræderen. Ganske tidlig den følgende Morgen begav han sig igjen hen til ham og modtog følgende Anvisning.

»Kjøb Dig strax tre fede Høns, tre Unzer Sukker, to smaa Sække med Vin og et Bæger; med disse Sager skal Du lade Dig føre nedad Strømmen. Hvis Baadføreren skulde ytre, at han kun tør sejle en halv Mils Vej ned ad Strømmen, saa svar ham kun, at dette ganske skal være overladt til ham selv. Men naar han har ført Dig saa vidt, som han siger, at han tør, da maa Du ved Penge og Overtalelser bringe ham til at sejle videre indtil den første Have. Denne Have tilhører Prindsesse Dshemileh. Der skal Du gaa i Land; udenfor Indgangen vil Du finde to høje Bænke, beklædte med Brokade, og en pukkelrygget Mand, der har en paafaldende Lighed med mig paa det nær, at jeg ikke har nogen Pukkel som han. Denne Mand skal Du betro Dig til og forlange hans Bistand. I det allermindste vil han nok mage det saaledes, at Du faar Prindsessen at se fra det fjerne. Anden Udvej véd jeg virkelig ikke; og hvis denne Mand, der har Opsyn med Haven, ikke lader sig vinde, vil det sikkerlig blive baade min og din Fordærvelse. Iøvrigt maa Du slaa din Lid til Allah, — priset være hans Navn!«

Ibrahim skred strax til Udførelsen af den Plan, som Skræ-

deren havde lagt ham. Nede ved Tigrisfloden fandt han en Baadfører sovende i sin Barke, og forlangte af ham at blive ført ned ad Floden.

»Hvis Rejsen ikke gjælder længere end en halv Mils Vej ned ad Strømmen, saa er jeg til Eders Tjeneste,« sagde Færgemanden.

»Som Du vil,« svarede Ibrahim, gav ham ti Guldstykker, og de for af Sted.

Men saa snart de var kommen i Nærheden af Haverne, tog Færgemanden til Orde:

»Nu tør jeg ikke sejle længere; det vilde bringe os begge i den største Ulykke.«

Men Ibrahim gav sig til at underhandle med ham, og understøttede sine i sig selv kraftige Overtalelser med en ny Gave af ti andre Guldstykker; herved lod Baadføreren sig endelig bevæge til at nærme sig Haverne, og satte ham der i Land. Men saa snart Ibrahim blot havde Foden i Land, halede han ud af alle Kræfter for igjen at fjerne sig fra Stedet saa hastig som muligt.

Indgangen til den herlige Have var let funden; Porten stod aaben, og udenfor sad en pukkelrygget Mand med et venligt Ansigt, holdende en lille Kølle af Sølv i Haanden som Symbol paa sit Vægterembede.

Ibrahim ilede strax hen til ham og kyssede ham paa Haanden. Manden betragtede studsende den smukke Yngling og spurgte: »Hvor kommer Du fra, min Søn, og hvem har bragt Dig hid?«

»Jeg er en stakkels uerfaren Yngling fra fremmed Land,« svarede Ibrahim og fældede Taarer. Den gode Mand følte sig bevæget i sit inderste Hjerte, og sagde: »Der skal intet ondt

vederfares Dig. Hviler nogen Skyld paa Dig, saa dømme Allah Dig; er Du derimod uskyldig, give Allah Dig et godt Mod og styrke Dig af sin Almagts Fylde!«

»O, Shejkh,« sukkede Ibrahim, »jeg bærer ingen Skyld; men Skjæbnen gaar mig bitterlig imod.« Og han fortalte Manden om sin ulykkelige Lidenskab og de svage Forhaabninger, han endnu havde tilbage.

Hovedrystende hørte Opsynsmanden ham til Ende. »Hin Skræder er min Broder,« sagde han: hvilket Du vel allerede har sluttet Dig til af vor paafaldende Lighed med hinanden, en Lighed, der vilde være fuldstændig, hvis han blot ikke havde den hæslige Pukkel, den kjære Broder. Det er nu godt nok, at han har sendt Dig til mig; men det maa Du vide, at hvis jeg ikke tog mig af Dig, var baade hans og Khanvægterens samt hans Kones og Baadførerens Fordærvelse sikker. Naar undtages Sultanen og jeg og Prindsessen selv, som ejer Haven, har ingen nogensinde betraadt dette indviede Sted. Hver fyrretyvende Dag kommer Dshemileh herhid i en tillukket Kvindebaad, og lander i en med grønne Silkeforhæng bedækket Bærestol, trindt omgiven af sine Slavinder. Vi vil se til, hvad der lader sig gjøre for Dig; jeg vil vove mit Liv og mit Velfærd i dette dit Anliggende.«

Derpaa tog Gartneren den unge Mand ved Haanden og førte ham omkring i Haven. Den forekom Ibrahim at være det jordiske Paradis; den lille pukkelryggede maatte le over hans begejstrede Glædesytringer. Da de derpaa havde taget Plads hos hinanden, hentede Gartneren et Fad med allehaande gode og smagfulde Sager, saasom Fuglevildt, Syltetøj og Sukkerværk, og bad Ibrahim tage for sig af Retterne. Ynglingen spiste med Behag, medens den gamle fortalte ham, at han

ventede Prindsessen den følgende Dag. »Alt, hvad jeg kan gjøre for Dig,« tilføjede han, »er, at jeg indretter et Skjulested for Dig i de tætte Buske lige overfor den Kiosk, hvor Prindsessen plejer at tage Sæde; herfra vil Du i det mindste kunne nyde Skuet af hende. I dette Skjul maa Du leve af den Spise, som jeg her giver Dig med; thi i Dagens Løb vil jeg ikke kunne nærme mig Dig. Naar da Dshemileh atter er borte, kan Du vende did tilbage, hvorfra Du kom, hvis det saaledes er Allahs Villie.«

Ibrahim tilbragte en lang og urolig Nat under Gartnerens Tag, og ved det første Daggry forrettede han sin Morgenbøn. Snart efter indfandt Havens pukkelryggede Opsynsmand sig hos ham med bekymrede Miner og sagde: »Skynd Dig nu, min Søn, og indtag dit Skjulested! Allerede er Slavinderne kommen, og hun selv vil sikkerlig ikke tøve længe. Vogt Dig endelig for Allahs Skyld for at komme til at hoste, nyse eller overhovedet gjøre nogensomhelst Støj; det vilde blive baade min og din Fordærvelse!«

El-Khasibs Søn ilede altsaa med at indtage sit Skjul, og det varede ikke længe, inden Slavinderne viste sig. De udluftede, udstøvede og smykkede Kiosken, rengjorde Pladsen udenfor samme, og besprængte alt baade ude og inde med Rosenvand. Efter nogen Tids Forløb viste sig halvtredsindstyve andre Slavinder med allehaande musikalske Intrumenter; i deres Midte frembares en tilsløret Bærestol, som indesluttede Prindsesse Dshemileh. Slavinderne drog Forhænget til Side; Prindsessen steg ud og begav sig ind i Lysthuset; men Ibrahim fik hende desværre ikke at se, formedelst den tætte Skare af Slavinder, som omgav hende.

»Al min Anstrængelse og al min Fare er forgjæves!« sukkede han ved sig selv, medens Slavinderne begyndte at musicere og synge.

Men pludselig blev Tæppet, som hang for Indgangen til Kiosken, slaaet til Side, og frem tren Dshemileh i hele sin Skjønheds overjordiske Pragt, med en Krone af Ædelstene paa det stolte og dejlige Hoved. Det pludselige Skue af denne fuldendte Herlighed, der næsten lignede en Aabenbarelse fra Himlen, gjorde et saa voldsomt Indtryk paa Ibrahim, at han sank afmægtig tilbage.

Da han atter kom til sig selv, saa han, at ti Slavinder var begyndt at synge og dandse dertil. Det var i Sandhed meget smukt; men Ibrahim kunde dog ikke andet end ønske, at Dshemileh selv vilde give sig til at synge og dandse. Dette Ønske syntes virkelig ogsaa at skulle gaa i Opfyldelse. Da Slavinderne havde endt deres Dans, stimlede de sammen omkring deres Herskerinde og bønfaldt hende om, nu ogsaa selv at opføre en Dans. Da tænkte Ibrahim ved sig selv: I Sandhed, Paradisets Porte er bleven opladt, og min Bøn er bleven hørt i Naade.«

Endelig lod Dshemileh sig bevæge; hun afkastede den folderige Overklædning, og stod for Ibrahims aabne Blikke i hele sin ynderige Personlighed. Og hun gav sig til at dandse; hvilken Dands! Man skulde derover have glemt den i Bægeret perlende, kostelige Vin! — Men — o nej! — idet Dshemileh dandsede frem og tilbage, faldt hendes straalende Blik tilfældigvis ind imellem Buskene, hvor Ibrahim var skjult, og hun opdagede den i hendes Skue helt fortabte Yngling!

Øjeblikkelig skiftede hendes dejlige Ansigt Udtryk; hun holdt op med at dandse, og sagde til sine Slavinder: »Bliv

I ved at synge, indtil jeg kommer tilbage!« Derpaa greb hun en lang Kniv og styrtede lige løs paa Ibrahim. Ligesom fortryllet oppebiede denne hendes Tilnærmelse. Hun sprang frem og opløftede Kniven! — men idet hun vilde støde til, kom hun til at se ham ind i Ansigtet; da faldt Kniven af hendes Haand, og hun stammede: »Priset være hans Fuldkommenhed, der forandrer Menneskers Tanker og Følelser. O, Yngling, vær ved godt Mod! Hos mig er Du ikke længere udsat for nogen Fare.«

Da kom der Liv i den ligesom forstenede Ibrahim. Taarerne kom ham i Øjnene; men Dshemileh aftørrede dem hastig og sagde: »Sig, hvem Du er, og hvad der har ført Dig hid!«

Da kyssede Ynglingen Jorden under hendes Fødder og greb Fligen af hendes Klædebon, ligesom for at anraabe hende om Beskyttelse.

»Der skal intet ondt vederfares Dig!« sagde Dshemileh. »Thi, ved Allah, Du er den første Mand, jeg har set uden Modbydelighed og Harme.«

Da gav Ibrahim sig til at fortælle hende sin Historie, der syntes at vække en levende Deltagelse hos hende. Da hun havde hørt ham til Ende, udraabte hun overrasket: »Du skulde altsaa virkelig være Ibrahim, El-Khasibs Søn?«

Ibrahim bekræftede det.

Da kastede hun sig om han Hals og raabte: »O, Herre Du er netop den, der har bragt mig til at hade Mændene! Da jeg nemlig en Gang fik at høre, at der i Ægypten levede en Yngling, der var skjønnere end nogen anden paa den vide Jord helligede jeg ham mit Hjerte, og befandt mig i den Tilstand, som Digteren skildrer:

— Mit Øre elskede ham førend mit Øje; thi Øret forelsker sig stundom førend Øjet. —

»Derfor elsker jeg Dig som den, der kun formaar at tilhøre en eneste Mand paa Jorden. Priset være den højeste, der endelig har stillet Dig over for mig, Ansigt til Ansigt! Havde det været en anden, jeg havde fundet her, ved Allah, han vilde være bleven korsfæstet tilligemed alle dem, der havde været ham behjælpelig ved hans dristige Paafund!«

Efter en kort Tavshed vedblev hun: »Men hvorledes skal jeg bære mig ad med at bringe Dig noget at spise og drikke, uden at mine Slavinder mærker det?«

Ibrahim havde klogelig taget det fra Basra medbragte Mundforraad med sig i sit Skjul; dette tog han nu frem; de lagde hinanden for deraf med ømme Ord, og spiste og drak med hinanden.

Saaledes forblev de sammen fra Morgenstunden indtil ud paa Eftermiddagen. Da bad Dshemileh Ibrahim at gaa hen og tage et Fartøj og vente hende paa et bestemt Sted; thi hun formaaede ikke længer at leve adskilt fra ham. Hertil svarede han, at han havde sejlet i sit eget Skib hid fra Basra, og det var fuldkommen rede til at afgaa igjen.

Herover ytrede Dshemileh stor Glæde, vendte tilbage til sine Slavinder og befalede dem: »Op og bered Eder! Vi vil nu vende tilbage til Paladset.«

Da nu Slavinderne helt forundrede spurgte hende, hvorfor hun ikke denne Gang som sædvanlig forblev tre Dage i Haven, foregav hun, at hun følte sig uvel, og frygtede for at blive ordentlig syg.

Da havde Slavinderne intet andet at svare end: »Vi hører og adlyder, pakkede alle de medførte Sager sammen og bragte

dem ned i Baaden. Dshemileh steg derind, og de vendte ufortøvet tilbage til Basra.

Nu kom Gartneren, som imidlertid ikke havde mindste Anelse om, hvad der imidlertid var foregaaet, og sagde til Ibrahim: »Du har altsaa ikke været saa heldig at faa hende at se. Underligt nok, hun plejer stedse at blive her i Haven i tre Dage; jeg frygter næsten for, at hun har bemærket Dig.«

»Nej, det behøver I ikke at frygte for;« svarede Ibrahim, »thi hun kom slet ikke ud af Kiosken.« Ved denne Ytring følte Gartneren sig aldeles beroliget, og ytrede: »Det er sandt, hvad Du siger; thi havde hun set os, vilde det sikkerlig allerede være gaaet os ilde.«

Derpaa opfordrede han Ibrahim til at blive hos ham, indtil Prindsessen næste Gang vendte tilbage; men Ibrahim indvendte, at hans i Staden efterladte Folk maaske vilde blive urolige over hans lange Fraværelse, og at ogsaa han selv svævede i Uro for en Del i Staden tilbageladte kostbare Sager.

Saa lod da Gartneren ham vende tilbage til Basra, og saa begav han sig lige hen i Khanen, hvor han havde lejet Værelser. Den gamle Opsynsmand tog sjæleglad imod ham med de Ord: »Gode Forretninger, hvis det har behaget Allah?«

Men hertil svarede Ibrahim, med Magt trængende Udtrykket af sin Henrykkelse tilbage, at han ikke havde fundet Lejlighed til at se Prindsessen, og derfor havde besluttet at vende tilbage.

Khanens Vægter, den ærlige Sjæl, tog sig Ibrahims Uheld saa nær til Hjerte, at han udgjød Taarer; men disse flød først rigtig rigelig, da Ynglingen tog Afsked med ham. Han bragte hans Sager om Bord, og ledsagede derpaa ham selv ned til

Fartøjet; da Ibrahim derpaa gik undet Sejl, blev han staaende paa Bredden og stirrede efter Fartøjet saa længe, han kunde øjne det.

Men Ibrahim sejlede ikke ret langt; saasnart han havde naaet det med Dshemileh aftalte Sted, lagde han atter til Bredden, og ventede, hvad der vilde komme.

Saasnart det var blevet fuldkommen Nat, mødte Dshemileh, forklædt som Kriger, med et falsk Skjæg, Sværd, Bue og Pile, steg ned til Skibet og spurgte: »Er Du El-Khasibs Søn fra Ægypten?« Saasnart hun havde modtaget et bekræftende Svar, vedblev hun: »Du er mig en net Vovehals, at komme hid og forføre Kongedøtre! — Op og følg mig! Jeg taler i Sultanens Navn.«

Ved denne Tiltale blev Ibrahim saa forskrækket, at Knæene rystede under ham, og Skibsfolkene vidste ikke ret, om de endnu havde deres Hoveder paa Kroppen. Men i det samme rev Dshemileh det falske Skjæg af, bortkastede sine Vaaben, og sprang ombord til Ibrahim, der med stum Henrykkelse omfavnede sit Hjertes Elskede. Øjeblikkelig løsnede de Tougene, hejste Sejlet, og satte Kursen efter Bagdad.

I Løbet af et Par Dage fuldendte de Elskende deres Rejse. Da Skibet lagde til Bredden, blev det anraabt af et andet, som allerede laa der for Anker, og de lagde tæt til hinanden, Side om Side. Paa det andet Skib befandt sig Abul Kasim Es-Sandalani. Saasnart han erfarede, at alting var løbet heldig af, ønskede han Ibrahim til Lykke og sagde: »Drag hen og bliv lykkelige i Allahs Navn! Jeg er paa Vejen til Basra, hvor jeg har Forretninger at afgjøre med Sultan-Statholderen.« Han viste dem endnu den Opmærksomhed at sende dem et

Fad med en hel Del forskjellige syltede Frugter om Bord, og sejlede derpaa ned ad Strømmen.

Med stor Bekymring havde Dshemileh set, hvem der var om Bord i det andet Skib. Da nu Ibrahim bød hende af de tilsendte syltede Frugter, brast hun i Taarer og sagde: »Véd Du, hvem der nylig forlod os? Det var min Farbroders Søn; han har tidligere bejlet til min Haand, men er bleven afvist baade af min Fader og mig. Se, hvorledes hans Skib flyver! Det er ganske vist hans Hensigt at røbe alt for min Fader.«

Men Ibrahim mente, at de havde et altfor stort Forspring til at blive indhentet. Derpaa smagte han paa de søde Sager, men næppe havde han nydt en Mundfuld deraf, førend han styrtede bevidstløs om, og ikke mere anede, hvad der foregik med ham.

Da han atter kom til sig selv, fandt han sig liggende helt afklædt imellem raa og forfaldne Mure. Da gav han sig til at jamre og sukkede: »Det er visselig en Ondskab fra Es-Sandalani!«

Da han ikke vidste, paa hvilket Sted han befandt sig, og hvorledes han egentlig var stedt, stræbte han paa Lykke og Fromme blot at komme ud af Ruinerne og naa et højt Sted, hvorfra han kunde orientere sig. Men idet han traadte frem af Labyrinten, saa han i det fjerne Vali'en[1]) nærme sig tilligemed sine Bysvende, og flygtede forskrækket ind i et forfaldent Bad. Idet han famlede sig frem i det mørke Rum, saa hastig som muligt, snublede han over et paa Gulvet liggende Legeme; han følte sig for, og opdagede, at det var et menneske-

[1]) Byens Guvernør.

ligt Lig uden Hoved. Ganske besudlet med Blod blev han staaende ligesom stivnet af Rædsel; allerede stod Vali'en udenfor Indgangen, og befalede sine Folk at undersøge det forfaldne Bad. Dog idet hans ti Betjente, forsynet med Sabler, traadte ind i den mørke Hvælving, samlede han sine Kræfter saavidt, at han formaaede at drage sig tilbage i en mørk Krog og der krybe sammen. Fra dette Smuthul kunde han ved Fakkelskinnet bemærke, at Liget, som han var snublet over, var et kvindeligt, ungt og dejligt. Det bar prægtige Klæder, og det blege Aasyn lyste som den klare Fuldmaane.

En voldsom Angst sammenknugede Ibrahims Hjerte. Dog blev hans Pine ikke lang; thi man opdagede ham snart, slæbte ham frem og spurgte, hvorfor han havde myrdet den unge Kvinde. Ibrahim svor rigtignok paa, at han var uskyldig i denne Misgjerning og at han blot af Frygt for Vali'en havde taget sin Tilflugt til dette øde Sted; men da Vali'en fandt Blodpletter paa hans Hænder og Klæder, fældede han uden Betænkning en afgjørende Dom: »Hvad har vi mere Vidnesbyrd behov? Hastig, Folk, hug Hovedet af ham!«

Da brød Ibrahim ud i en Strøm af Taarer, og viste en saa rørende Fortvivlelse, at selv Bøddelens Hjerte følte sig bevæget derved. »Ved Allah,« sagde han, »denne Yngling har ikke Udseende af nogen Morder!«

Men Vali'en bød ham udrette sin Pligt.

Da blev Ibrahim bunden for Øjnene, og Bøddelen lavede sig for Alvor til at udføre sin blodige Dont. Hugget var netop i Begreb med at falde, da en Rytterskare sprængte hid, og en barsk Stemme bød at holde inde.

El Khasib af Ægypten havde nemlig sendt én af sine Kam-

mersvende til Khalifen Harun al Rashid med Foræringer og et Brev, hvori han meldte ham, at hans Søn hemmeligt havde fjernet sig fra Kairo, og allerede havde været savnet henved et Aar, og efter Sigende skulde opholde sig i Bagdad. Hans ydmygste Bøn var derfor, at Khalifen vilde lade ham opsøge og sende ham tilbage med Kammersvenden. Da man nu havde anstillet gjennemgribende Efterforskninger, var det kommet for Lyset, at han maatte opholde sig i Basra; strax var Kammersvenden dragen did med en aaben Skrivelse fra Khalifen og et Følge af Storvezirens egne Folk, og var netop kommen tidsnok til at kunne kaste sig imellem Ynglingen og hans onde Skjæbne i Afgjørelsens Øjeblik.

Dog var dette Møde rent tilfældigt: »Allah alene kjender Skjæbnens Veje!« Kammersvenden havde ingenlunde i Vali'ens Fange gjenkjendt sin Herres Søn, men var blot standset ifølge en ufrivillig Indskydelse for at spørge Vali'en, hvad det var for en Yngling og hvori hans Forbrydelse bestod. Vali'en satte ham kortelig ind i Sagens Sammenhæng; men El Khasibs Kammersvend ytrede den samme Mening som Bøddelen, og sagde: »I Sandhed, denne Ynglings Aasyn ligner ikke nogen Morders,« og befalede, at man skulde give ham fri og føre ham for sig.

Man viste øjeblikkelig denne Befaling Lydighed, og Kammersvenden gav sig nu personlig til at forhøre den af Sorg og Skræk og Mishandlinger næsten ukjendelige Yngling. Men denne kjendte strax sin Faders Tjener, saasnart han opløftede Aasynet, og sagde: »Ve Dig, en ædel Mands unyttige Tjener! Ser Du ikke, hvem jeg er? — — Jeg er Ibrahim, din Herres Søn! — — Formodentlig er Du netop hidkommen for at opsøge mig.«

Da gjenkjendte ogsaa Kammersvenden Ibrahim, sprang af Hesten og kastede sig for hans Fødder. Da Vali'en saa, at Sagen fik saadant Udfald, blev han dygtig lang i Ansigtet og bleg dertil. Men hans Hjerte sank ham helt ned i Livet, da Kammersvenden tiltordnede ham: »Ve Dig, Tyran og Undertrykker! Hvorfor vilde Du dræbe min Herres Søn?«

Bævende greb Vali'en Fligen af Kammersvendens Klædebon og stammede: »Herre, hvorledes skulde jeg kunne kjende ham? Vi saa ham flygte, og fandt ham sammen med dette myrdede Fruentimmer.«

Kammersvenden tog ikke imod hans Undskyldninger, men raabte: »Ve Dig endnu engang! — Du er ikke skikket til det Embede, Du beklæder! Denne Yngling har aldrig dræbt saa meget som en Spurv; hvorledes skulde han være i Stand til at forgribe sig paa et menneskeligt Væsen? — Gav Du ham maaske Tid og Leilighed til at forsvare sig, elendige?»

Derpaa befalede Kammersvenden, at der skulde anstilles yderligere Efterforskninger efter den unge Kvindes Morder, som ogsaa virkelig snart blev funden i det samme forfaldne Bad. Efter en kort Proces blev Hovedet hugget af ham.

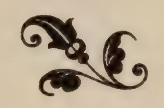
Ibrahim maatte følge tilbage med sin Faders Kammersvend, og blev ved sin Ankomst til Bagdad strax fremstillet for Khalifen. Harun al Rashid modtog ham med stor Venlighed, og lod ham fortælle sine Eventyr, der i høj Grad interesserede og overraskede ham. Saasnart han havde hørt Ibrahims Fortælling til Ende, befalede han Mesrur, Obersten for Gildingerne, ufortøvet at drage ned ad Floden og bemægtige sig Es-Sandalani og Dshemileh, hvor han fandt dem. Det var nemlig aabenbart, at Es-Sandalani, i Stedet for at røbe det elskende Par, som

Dshemileh havde befrygtet, havde benyttet Lejligheden til at bortføre sin Farbroders Datter. Mesrur kom netop tidsnok til at udrive hende af den Fare, der truede hende ved hendes Fætters vilde og voldsomme Lidenskab. Begge blev bragt for Khalifen, den sidste i Lænker. Khalifen dømte strax Es-Sandalani til en pinefuld Død, og indsatte Ibrahim til Arving af hans store Rigdomme.

Medens Ibrahim og Dshemileh endnu stod for Khalifens Trone, indfandt sig Abul Lejs, Statholderen af Basra, og fordrede Hævn over Ibrahim, fordi han havde bortført hans Datter. Men Harun al Rashid svarede ham: »Vil Du se din Datter lykkelig, raader jeg Dig til, heller at give ham hende til Gemalinde. De er hinanden lige i Stand, Alder, Skjønhed og øvrige Vilkaar. Khalifen raader kun, han befaler ikke.«

Men Abul Lejs vidste ikke at skjelne mellem Raad og Befaling paa Khalifens Læber, og svarede i Ydmyghed: »Jeg hører og adlyder, Hersker over de Troende.«

Da lod Khalifen hente Kadi og Vidner, og lod Ægteskabskontrakten opsætte imellem Ibrahim og Dshemileh. Da de brød op til Ægypten, forsynede Khalifen dem med alle Rejsefornødenheder, og ledsagede dem med sine gode Ønsker. Og disse Ønsker gik virkelig i Opfyldelse; de elskende levede et langt og lykkeligt Liv med hinanden, indtil de endelig blev bortkaldte af hin Engel, som gjør Ende paa alle Jordeglæder. »Priset være hans Fuldkommenhed, som aldrig dør, men lever evindelig!«

Ali Dshohari's og hans Søns Historie.

Ali Dshohari beklædte som Arving efter sine Forfædre en Hushovmesters Embede hos Khalifen af Bagdad. I denne Egenskab havde han uhyre Indkomster, hvoraf han anvendte en meget stor Del i veldædige Øjemed, og ved denne Godgjørenhed havde han erhvervet sig hele Stadens og selve Khalifens Agtelse og Kjærlighed. Han havde kun en eneste Søn, hvilken han opdrog med den allerstørste Omhu; da denne Søn næsten var bleven voxen og han selv var skreden vel frem i Alder, benyttede han sig af sin Herskers Velvillie til at bede om den Naade, at turde nedlægge sit Embede.

Khalifen tilstod ham naadig hans Forlangende og forogede ved nye Foræringer af kostbareste Art Ali's store Rigdomme.

Da han saaledes var løst fra sine Forpligtelser i Hovedstaden, drog han sig med sin Familie tilbage til Damaskus, hvor han ved Bredden af en Strøm lod opføre en af herlige Haver omgiven Bolig. Men han tænkte ikke paa sig selv alene; samtidig lod han bygge Karavanserai'er, Moskeer og Hospitaler; thi Klimaet i og omkring Staden Damaskus er saa sundt, at unge Mennesker gjenvinder deres Helbred der og gamle beholder deres Sundhed.

Da han havde fuldendt disse Bygninger, tænkte han paa at formæle sin eneste Søn, og gav ham hans Sødskendebarn til Kone, en baade i Væsen og Skabning dejlig Pige, hvilken han havde taget til sig som et forældreløst Barn i den spædeste Alder. De unge Ægtefolk elskede hinanden saa inderlig og trofast, at man kunde kalde dem én Sjæl i tvende Legemer. Men denne uformørkede Lykke skulde ikke vare længe; snart indtraf der en Ulykke, som nedsænkede hele Familien i den dybeste Sorg. Den unge Kone blev nemlig syg, og forgjæves hidkaldte man fra alle Steder Samtidens dueligste Læger.

I Staden Kufah boede imidlertid en rig Emir, som havde hørt Skjønhederne ved Staden Damaskus rose saa højt, at han endelig besluttede sig til at besøge dette Syriens Paradis[1]). Da han nærmede sig Staden, følte han sig ganske fortryllet ved det

---

[1]) Om Damaskus' vidunderlige Herlighed bliver hverken de arabiske Eventyrfortællere eller Historikerne trætte af at udbrede sig. Foruden denne By anføres der endnu tre andre jordiske Paradiser, deraf det ene i Omegnen af Byen Samarkand; dog bærer Damaskus efter den almindelige Mening, som endnu i vore Dage trods alle Forandringer fastholdes af Muhammedanerne, Prisen for dem alle.

herlige Skue af de yppige Haver og de talrige Bække, som vedligeholdt en bestandig Kjølighed i samme. Hans Øre henrykkedes ved en Koncert af tusinde og atter tusinde Fugle, der syntes i jublende Toner at takke den Evige, fordi han havde skjænket dem et saa ynderigt Opholdssted. — Ganske henreven udraabte han: »Muhammed havde visselig Ret i at gjøre sine Tilhængere Erobringen af denne Stad til Pligt, thi de fire Floder, som gjennemrisler dens Omegn, er det mindste i dens Lighed med Paradiset[1]).

I Damaskus tog Emiren et Palads i Besiddelse, som var blevet indrettet for ham paa Sultanens Befaling. Da hans berømmelige Ry gik forud for ham, var ogsaa Ali Dshohari snart bleven underrettet om hans Ankomst. Øjeblikkelig lod han tvende Muldyr sadle, fyldte en Kurv med prægtige Stoffer og Klenodier, og begav sig tilligemed sin Søn hen til Emirens Palads, hvem han allerede fandt omgiven af alle Stadens fornemme og ædle Personer.

Emiren indbød ham venlig til at tage Plads, og lod byde Kaffe og Sorbet. Da han læste Sorgen i den unge Mands Miner, forhørte han sig angaaende Aarsagen dertil, og saasnart han havde erfaret den unge Kones betænkelige Sygdom, begav han sig hen til hendes Sygeleje, ledsaget af alle de tilstedeværende. Strax ved det første Blik saa han, at der her ikke var noget Haab tilbage, og udstødte et dybt Suk, der sagde saa meget som mangfoldige Ord. Den unge Mand forstod ham ret vel, og sank øjeblikkelig i Afmagt.

Men hans Fader forlangte en udtrykkelig Besked, og spurgte Emiren uforbeholdent, hvad han tænkte om hans Sviger-

---

[1]) I Paradiset strømmer Floderne med Honning, Mælk og Nektar.

datters Tilstand. Den vise Emir erklærede den for aldeles haabløs. Imidlertid gaves der dog endnu et Middel, der maaske kunde frelse den unge Mands Hustru; men dette var overordentlig vanskeligt at drage Fordel af. — »Sex Maaneders Rejse hinsides Kaukasus,« vedblev Emiren, »i hine Egne, hvor de Aander huser, som gjorde Oprør imod Profeten Salomo, gives der en Urt, hvilken Profeten selv har aabenbaret mig, som er i Stand til at læge enhversomhelst Sygdom. Den hedder Fugleurt, og voxer paa en Ø, strængt bevogtet af de onde Aander. Maaske elsker Eders Søn sin Gemalinde saa inderlig, at han gjerne sætter sit Liv i Vove for at frelse hende; iøvrigt har han allerede udøvet saa mange gode Værker, at Allah visselig vil beskytte ham imod de onde Aanders Angreb.«

Ved Hjælp af styrkende Midler kaldte Emiren derpaa den unge Mand tilbage til Livet, og formanede ham til, med Ærefrygt og Hengivenhed at føje sig i den almægtige og barmhjertige Allahs Villie, og ved Selvbeherskelse og Taalmod i Lidelsen at gjøre sig fortjent til de halvfjerdsindstyve Huri'er[1]), som i Følge Profetens Løfte ogsaa ventede ham i Paradiset.

»Ak, svarede den unge Mand, »hvad Trøst kan jeg i saadan Stund have af at tænke paa Hurierne? Det er ligesom om man vilde henvise en vansmægtende, der beder om en Drik Vand, til Paradisets Floder, eller som hin Rabiner, der vilde trøste en Jøde, som Kadien af Bagdad havde dømt til Galgen,

---

[1]) Huri'erne, Paradisets overjordisk dejlige, evig jomfruelige Kvinder, af hvilke enhver troende for sig alene faar ikke mindre end halvfjerdsindstyve. Ordet Huri betyder: den, hvis Øjne er sorte og lignende Gazellernes. Om den vidunderlige Glands i disse Dyrs Øjne ved de arabiske Digtere meget at berette.

med en glimrende Beskrivelse af den Fest, som Isak og Jakob vilde berede ham i Fader Abrahams Skjød. En Soldat mistede Taalmodigheden over dette hans lange Præk, og stødte ham i Tigrisfloden, idet han raabte: »Nuvel, min Ven, er det saa let at dø, saa løb i Forvejen og skyl Bægerne til Festen!«

»Saa længe der er Liv, er der Haab,« svarede Emiren, »blot ikke fortvivle! Saa forsøg da paa at vinde Fugleurten! Jeg paatager mig at holde Liv i den døende, medens I er borte, og vil dertil angive Eder alle de Midler, hvorved I kan befordre Eders Forehavende og lette Eders eventyrlige Rejse.«

Ali Dshohari's Søn takkede for Emirens Godhed, og ønskede at begive sig paa Vejen saa snart som muligt. Da hans Fader hørte denne hans Beslutning, brast han i Graad og forestillede ham alle de Farer, han vilde være udsat for; men forgjæves stræbte han at bringe Ynglingens Forsæt til at vakle. Emiren søgte at berolige ham, idet han sagde: »Tag denne Bomuldskjærne, læg den i Eders Have, og plej omhyggelig den deraf fremskydende Busk! Saa længe den trives, kan I være ganske rolig med Hensyn til Eders Søns Skjæbne; hentørres den derimod, da vil dens aabnede Frøkapseler sige Eder saa meget som: — »Spind min Uld til et Ligklæde for Eders Søn.« —

Derpaa gav Emiren den unge Mand de nødvendige Anvisninger for hans Rejse igjennem Tatariet og Kina[1]), tog Afsked fra Ali Dshohari, og begav sig tilbage til sit Palads.

---

[1]) At Kina skildres som liggende bagved Kaukasus for den, der kommer fra Damaskus, vil ikke undre, naar man husker paa den sædvanlige, fantastiske Uklarhed i 1001 Nat i alt, hvad der angaar geografiske Bestemmelser.

Ali's Søn tiltraadte allerede den følgende Dag sin Rejse, drog uophørlig frem baade Nat og Dag, og naaede endelig Hovedstaden i Kina. Her blev han til sin store Ulykke kjendt som en Tilhænger af Profeten. Eftersom den eneste sande Religion er forbudt i Kina, blev han grebet og opbevaret til et Slagtoffer for Landets Afguder. Den ulykkelige Fange saa allerede den ulyksalige Dag nærme sig, da han skulde ofres; kun et Underværk syntes at kunne redde ham. Dog for Gud er selv de største Ting for intet at regne.

En Mandarin havde for nogen Tid siden, forklædt som Dervisch, opholdt sig i Damaskus, og boet i en af de Karavanseraier, som Ali Dshohari havde ladet oprette. Da han flittig besøgte Moskeerne, saa havde Shejkhernes Forelæsninger og de Barmhjertighedsværker, som han idelig saa Muselmændene udøve, tilsidst overbevist ham om Islams Fortræffelighed og han havde besluttet at valfarte til Mekka. Ali Dshohari havde forskaffet ham Midler til at begive sig til denne Stad, hvor han holdt sin Andagt i den hellige Kaaba; efterat han derpaa havde besøgt Brønden Sem-Sem og Profetens hellige Grav i Medina, var han vendt tilbage til sit Fædreland. Her erfarede han til sin store Harme og Bedrøvelse, at en Muselmand fra Damaskus, Ali Dshohari's Søn, var nærved at skulle lide Offerdøden.

Nu maa man vide, at der i Kina, et af de ældste Lande paa Jorden, fra gammel Tid har forplantet sig og endnu udøves hemmelige Videnskaber, der kunne hæve Menneskene op i Aandernes Rige. Denne Overlevering er udelukkende i Mandarinernes Hænder; og disse véd derfor, ved de allersimpleste Midler at udrette de vidunderligste Ting.

Efterat Mandarinen derfor havde forskaffet sig at vide, hvor

Ynglingen var indespærret, gik han ud paa fri Mark, antændte et Baal, kastede nogen Røgelse deri og udtalte visse hemmelige Ord; øjeblikkelig blev han forvandlet til en lille Fugl. I denne Skikkelse hævede han sig i Luften, fløj hen til den unge Muselmands Fængsel og trængte derind igjennem et tilgitret Vindue. Strax paatog han sig atter sin naturlige Skikkelse, steg ned ad en Trappe paa sex hundrede og fyrretyve Trin, og naaede endelig ned til den elendige Yngling. Med Taarer kastede han sig i hans Arme.

Men uheldigvis havde Mandarinen glemt igjen at slukke Baalet; da nu derfor kort efter Ypperstepræsten ved det store Afgudstempel gik forbi, blev han opmærksom derpaa og anede Uraad. Ikke mindre erfaren i Trolddomskunst end Mandarinen, foretog han strax sine Besværgelser, og erfarede da, hvad der var igjære. Han ilede hen til Fængslet og gav Opsynsmanden fornøden Underretning derom; denne forstod at gribe sine Forholdsregler saa vel, at han overraskede sin Fange og Mandarinen aldeles uforberedt hos hinanden. Ypperstepræsten lod dem foreløbig give tre Gange Bastonade, og forbeholdt sig endnu at udtænke andre Grusomheder.

Denne Mishandling og den bitre Ærgrelse over at se sig overlistet, havde nedsænket den nye Fange i det dybeste Tungsind. Hans Lidelses Staldbroder trøstede ham saa godt, han formaaede; men deres Skjæbne syntes beseglet; den frygtelige Offerdag nærmede sig dem med raske Skridt. Da fandt den nyomvendte Mandarin en Dag, da han gjennemsøgte sine Lommer, en kostbar Smaragd, som han kort før sit Fangenskab havde erhvervet sig. Harmfuld kastede han den paa Jorden og udraabte: »Hvortil kan Du vel nu tjene mig, unyttige Ting?

Jeg vilde gjerne bortgive Dig for et Stykke Jern af den ringeste Værdi.«

Men næppe havde han udtalt, førend et straalende Lys opklarede Fængslet, og en Tordenstemme lod sig høre, der sagde: »Hvad er din Attraa? Der gives intet som jeg jo gjerne udretter for den store Tjeneste, Du nylig har vist mig! — Jeg er én af de Aander, som gjorde Opstand imod Profeten Salomo, og var til Straf bleven indespærret i denne straalerige Smaragd; idet Du nu knuste Stenen, blev jeg befriet af mit Fængsel, og vil gjøre alt for at gjengjælde Dig denne vigtige Tjeneste.«

»Nuvel,« svarede Mandarinen, »saa beder jeg Dig for det første om den samme Tjeneste, som jeg nylig viste Dig. Befri os af vort Fængsel, og hævn os paa den elendige, som forfølger os med sin Grusomhed!«

I et Nu bragte Aanden Ypperstepræsten ind i Fængslet, tog Lænkerne af de tvende Venner og betyngede dermed deres bitre Fjende. Derpaa tog han de befriede i sine Arme, Jorden aabnede sig under hans Fødder, og de befandt sig pludselig i et herligt Palads, der var bygget af ædle Stene, som hvilede paa Søjler af Smaragder og var trindt omgivet af kostelige Haver.

Ganske blændet af denne Glands og Pragt spurgte Ali Dshohari's Søn, hvem dette Palads tilhørte.

»Det er et af Salomos Paladser,« svarede Aanden, »her bor min Herskerinde. Jeg skal vise Eder alle Stedets Herligheder; saa meget man end lovpriser Herlighederne ved Damaskus, skal I dog komme til at indrømme, at de er for intet at regne imod hvad dette Sted fremviser.«

Aanden førte dem derpaa ind i en prægtig Badesal, hvor fire og tyve hvide Slaver og Slavinder betjente dem med den

største Opmærksomhed. Herfra førte han dem ind i en anden Sal, hvor der fandtes et herligt Maaltid beredt, omgivet af duftende Blomster og smukke Springvand, som udbredte en kostelig Kjølighed.

Men saa meget end alt dette var egnet til at beruse Sandserne og søvndysse Bevidstheden, kunde Ali Dshoharis Søn dog intet Øjeblik faa sin syge Hustru ud af Tankerne; forgjæves blev der fremstillet for ham en Mængde unge Slavinder, hvis Dejlighed syntes at overgaa endogsaa selve Huri'ernes. Da Aanden endelig mærkede hans nedslagne Væsen, spurgte han ham om Grunden dertil.

»Ak,« svarede den unge Mand, »jeg har hjemme efterladt min unge Hustru døende, og hun dør visselig, dersom det ikke lykkes mig at tilvejebringe Fugleurten; men jeg véd ikke, hvor jeg skal tage den fra.«

Aanden raadede ham alvorlig imod en saa dumdristig Id, og sagde: »Den Urt, som Du søger, er i de Aanders Magt, som var Salomo ulydig, og det vilde blive din visse Fordærvelse.«

Men da det alligevel ikke lykkedes ham at gjøre den unge Mands Forsæt vaklende, gav han ham allehaande nyttige Anvisninger og lod ham afrejse.

Ynglingen steg til Hest og fulgte et Garnnøgle, som Aanden havde givet ham, og som stedse rullende fremad skulde bringe ham til Maalet for hans Bestemmelse. Dette Nøgle laa endelig stille i en stor Skov, udenfor Indgangen til en dyb og mørk Hule. Ali's Søn steg af Hesten, bandt den fast til et Træ og gik ind i Hulen, hvor han endelig naaede et stort flammende Baal. Ved dette sad der en gammel Kone, hvis Fingre lignede femgrenede Gafler, og som havde Negle saa store

som Østersskaller fra det hvide Hav. Hun var beskjæftiget med at dreje et stort Stegespid, hvorpaa der var stukket tre Mennesker. Ved dette forfærdelige Syn var Ynglingen nær falden i Afmagt; men han samlede sig, da han følte, at han behøvede netop nu al sin Kraft, og at det nu maatte enten briste eller bære.

»Ve mig!« udraabte han, »den gjæstmilde Aand har sikkerlig bedraget mig! Men nu gjælder det om at have Mands Mod og Hjerte. — Fremad.«

Forøvrigt havde den gamle Kone intet afskrækkende; hun smilte nok saa venlig til Ali's Søn, og sagde:

»Træd nærmere, smukke Yngling, og vær velkommen! I alle de tusind Aar, jeg har tilbragt i denne Hule, har jeg ikke set nogen saa velskabt og indtagende dødelig som Dig. Vistnok har min Sønnesøns-Sønnesøns-Søn sendt Dig hid til mig. Vent blot et Øjeblik! Min Fader vil snart komme hjem; han kan være Dig til Nytte paa mange Maader.«

Kort efter traadte en Aand ind i Hulen, over al Forestilling forfærdelig at skue. Men hans Væsen var mindre afskrækkende end hans Ydre; han roste sin Datter fordi hun venlig havde modtaget den unge Mand, saasnart hun havde tænkt sig, hvem der havde sendt ham, og spurgte Ali's Søn om Hensigten med hans Rejse.

Da han havde faaet Underretning herom, vedblev han: »Det gjør mig hjertelig ondt, at I har paataget Eder at løse en saa vanskelig Opgave; thi vi kan blot i ringe Grad være Eder til Nytte, eftersom vi staar i et fjendtligt Forhold til de Aander, som bevogter Fugleurten.«

Den unge Mand maatte altsaa lade sig nøje med nogle gavnlige Anvisninger for hans Forhold under Vejs;

saasnart han havde modtaget disse, begav han sig, døv for alle Forestillinger, atter af Sted. Efter nogle Dages Forløb naaede han en skjøn Dal, ikke langt fra det Sted, hvor Fugleurten maatte findes. Han nærede en brændende Attraa efter at komme i Besiddelse af den; men hans Træthed og de Pligter, hans Religion paalagde ham, bød ham at fatte sig i Taalmodighed. Efterat han havde foretaget sine Tvættelser og holdt sine Bønner, strakte han sig til Hvile under det samme Træ, som ved sine Frugter havde leveret ham hans Aftensmaaltid. Men uagtet han var dødelig træt af den lange og anstrængende Vandring, formaaede han dog ikke at falde i nogen rolig Slummer. Alle Slags Drømmebilleder, det ene skrækkeligere end det andet, omgjøglede ham den hele Nat. Snart var han til Stede ved sin elskede Hustrus Ligbegjængelse, snart var han lige paa Nippet til at blive opædt af en Kæmpe, og blandede sine Klager med de andre Slagtofres, hvilke han allerede havde set bløde under Kniven, bestemt til at figurere ved Uhyrets forfærdelige Maaltid.

Endelig udrev et Tordenslag ham af disse indbildte Farer, for at vække ham til andre virkelige, lige saa frygtelige. Thi idet han slog Øjnene i Vejret, blev han blændet af takkede Lyn, og bemærkede sig omgiven af utallige Aander og Spøgelser, hvis hvinende Skrig vilde have bragt det modigste Hjerte til at bæve. En kvælende Svovllugt lod ham befrygte, at Lynilden var slaaet ned i Nærheden; da han derfor greb til sin Turban, fik han blot Huen i Haanden; det omviklede Klæde faldt sammen i Støv. Ved Lynene saa han sin Hest ligge livløs udstrakt paa Jorden; Tabet af denne sin trofaste Rejsekammerat gik ham inderlig nær til Hjerte. Han kastede sig

over dens døde Legeme, trykkede dens Hoved til sit Bryst, og gav sig til højt at klage:

»Ak, min skjønne Veninde, min trofaste Ledsagerinde, min ømme Gazelle, Du, det eneste Væsen, som delte mine Lidelser, — skal jeg miste Dig i det Øjeblik, da jeg er saa nær ved Maalet for mine møjsommelige Bestræbelser? Ak, Du ser ikke mere paa mig med dit kloge, trofaste Øje; jeg skal aldrig mere føre Dig ud paa de yppige Enge og til de klare Kilder!«

Suk og Taarer kvalte hans Stemme, og Damaskus hendøde paa hans Læber. Men efter nogen Tids Kamp med sig selv fattede han sig atter, greb sin Sabel, som hang ved Hestens Sadel, og skred fremad. Jo videre han kom, deste vildere blev Tordenskraldene og Aandernes Skrig; Jorden bævede under hans Fødder, og alene Lynene tjente ham til Vejledning for at finde det Træ, hvori Buret hang, hvorom Aanderne havde fortalt ham. Endelig stod han ved Træets Rod; han udstrakte Armene for at gribe Buret, da pludselig en smertefuld Stønnen trængte til hans Øre og han heri troede at gjenkjende den ham hengivne Aands Stemme. Men det var ikke andet end Kogleri; — i samme Øjeblik han vendte sig om forat se[1]), hvad det var, for en Klinge ned som et Lyn og delte ham i fire Dele.

---

[1]) At man ved enhver Færd blandt Aanderne forspilder Resultatet ved i det afgjørende Øjeblik at se sig om er et i de orientalske Sagnkredse saa hyppig forekommende Træk, at det kun her kan indsættes, uden nogen videre Forklaring tilføjes. Det er i folkloristisk Henseende noget meget gammelt, vi har for os i dette Forbud mod at se sig tilbage.

Imidlertid havde den ulykkelige Ynglings Forældre ikke haft anden Trøst i deres Sorg over Sønnens Fraværelse paa farefulde Eventyr og hans unge Hustrus haabløse Sygdom, end den lille Bomuldsplante, som skjød i Vejret i deres Have. De forsømte aldrig nogen Morgenstund at betragte dens friske, grønne Plade, og omhyggeligt at undersøge, om Frøkapselen endnu var smukt rød og vel tillukket. Men samme Dag og samme Øjeblik, da den ulykkelige mistede Livet, sprang Kapselen pludselig op, Buskens Blade begyndte at hænge og visnede hastig. Ved dette Syn geraadede de arme Forældre i Fortvivlelse; deres Klageskrig opfyldte hele Huset, og Emiren fra Kufah, som af Velvillie for dem atter var kommen i Besøg hos dem, var ikke den sidste, der ilede til for at erfare den ulyksalige Tidende. Nu fortrød han bitterlig at have givet den unge Mand en for ham selv saa fordærvelig og for den syge saa unyttig Anvisning. Men Fortrydelsen kom for silde.

Den eneste Trøst, som var levnet de arme Forældre, var at anordne en prægtig Ligbegjængelse. Klagesangerinderne og Hylekvinderne, som efter Skik og Brug indfandt sig i Huset og ledsagede Liget, overgik ved denne Lejlighed sig selv; deres Sørgesange og Smertenshvin maatte have rørt Hjertet selv hos det mest ufølsomme Menneske. De fattige modtog rigelige Almisser, uden at man spurgte dem om, fra hvilket Land de var, og alle ansete Personer i Damaskus blev indbudt til Ligbegjængelsen. Den unge Mands Fader og Moder forblev tredive Dage i den strengeste Indgetogenhed og tog kun imod Føde for ikke at dø af Sult.

Imidlertid begyndte Tiden at falde den i Salomos Palads tilbageblevne Mandarin, der med Utaalmodighed ventede paa

sin Ledsager, temmelig lang og kedsommelig. Han anstillede altsaa et Trylleri for at erfare, hvad der var blevet af hans Ven, og fik herved Underretning om hans beklagelige Ende. Da han nu ikke længere kunde være ham til nogen Nytte, bad han Aanden om at bringe ham til Damaskus, og i næste Øjeblik saa han sig henflyttet udenfor denne Stads Port. Aanden forsvandt; Dervischen traadte ind i Staden og begav sig hen til Moskeen, hvor han fandt Ulema'erne[1]), Kadi'erne, Fakirerne[2]) og en Mængde andre ved deres Fromhed udmærkede Personer beskjæftigede med Bønnen; deres dybe Andagt og det i deres Miner sig afspejlende Vemod røbede tydelig nok, at de inderlig beklagede Tabet af en eller anden god Ven. Paa sin Forespørgsel erfarede han, at Sørgehøjtiden gjaldt hans dyrebare Staldbroder, Ali Dshohari's Søn.

Intet Under, at han højligen forbavsedes over den Hastighed, hvormed Efterretningen om Ynglingens Død havde naaet Damaskus. Uden at spilde noget Øjebliks Tid ilede han hen til sin forrige Værts velbekjendte Hus; deres Gjensyn var stumt, men desuagtet ikke mindre rørende; saasnart de fik Øje paa hinanden, styrtede Taarerne dem ud af Øjnene, og de beholdt næppe Kraft nok tilbage til at kysse hinandens Skjæg; afmægtig sank den ulykkelige gamle Fader i sin Vens Arme.

Nu erfarede Mandarinen eller Dervischen, som han nu egentlig var, Sammenhængen med Bomuldsfrøet, som var blevet nedlagt i Jorden ved den unge Mands Afrejse. Han gik ned i Haven for med egne Øjne at overbevise sig om Underet; men uheldigvis var Busken allerede bleven opreven og kastet bort.

[1]) Lovkyndige.

[2]) Muhammedanske Munke eller Eneboere.

Da Dervischen atter var ene med sig selv, bad han sin tjenstvillige Aand om at skaffe ham Midler til at trøste den arme Ali Dshohari. »Hvad lader der sig vel gjøre med en Mand i fire Stykker?« svarede Aanden. »Det eneste, jeg kan gjøre, er at samle Stykkerne; saa kan I virkelig komme til at vise ham den sidste Ære. Det er det hele, som jeg formaar; i ethvert Tilfælde vil han ikke gaa Glip af den enhver sand troende forjættede Salighed.«

Aanden lod altsaa ved sin Rochfugl Stykkerne af Ynglingens Lig hidbringe, passede dem nøjagtig sammen, salvede dem med en af Profeten Salomo egenhændig tilberedt Salve og badede dem i Vand af Livets Kilde. Fireogtyve Timer senere begyndte Ali's Søn atter at aande; hans Hjerte gav sig igjen til at slaa, og efter nogle Timers Forløb havde han fuldkommen gjenvundet sine Kræfter og sin Bevidsthed. Aanden hørte nemlig til hin gode Slags, som holder mere end de love.

Den barmhjertige Aand raadede nu den unge Mand til at vende tilbage til sine Forældre og sit Hjem; men denne bad ham indstændig om at bringe ham tilbage til det Sted, hvor han havde opsamlet hans Lemmer, og svor, at han vilde begynde sin farefulde Vandring helt forfra, hvis han ikke fik sin Bøn opfyldt. For nu dog i det mindste at skaane Ynglingen for selve Vandringens Farer, befalede Aanden sin Rochfugl at bringe ham tilbage til den grønne Ø, og skiltes fra ham uden mindste Haab om at gjense dette heltemodige Offer for en trofast, ægteskabelig Kjærlighed.

Da nu Ynglingen kaldte sig i Minde alt, hvad han allerede havde gjennemgaaet og atter paany skulde gjennemgaa, var han nærved at tabe Modet. Men Tanken om hans dyrebare, uden Fugleurtens Hjælp fortabte Gemalinde gav ham Kraft til atter

at fatte sig; den naturlige Frygt maatte vige for den udødelige Sjæls mægtige Attraa i Kjærligheden. Men førend han skred til Fuldendelsen af sit store og eventyrlige Foretagende, vilde han fyldestgjøre de Pligter, hans Religion paalagde ham, og var netop i Begreb med, i Mangel af Vand, at foretage sine Tvætninger i det tørre Sand, da tvende Ørne bragte ham Vand i et stort Kar; ved Siden af lagde de et i Aske bagt Brød, og fløj atter bort, uden at det var muligt at se, hvorhen de fløj. Ali's Søn forrettede sine Bønner, styrkede sig ved nogen Næring, og forsøgte derpaa sin Sabel paa de omkringstaaende Træer.

Men næppe havde han draget sin Sabel af Skeden, førend der udviklede sig et endnu grufuldere Skuespil end det forrige. Den klare Dag blev pludselig til begsort Nat, af og til gjennemfuret af hvidlige Lyn; Tordenen bragede som om Verden skulde styrte sammen. Stormen brød frem i hele sit Raseri, og bøjede til Jorden Toppene af kjæmpehøje Træer, hvorpaa Himlens Skyer nu og da havde kløvet sig paa deres Flugt over Land og Hav. Den bævende Jordbund aabnede sig trindt omkring og fremsprudede Strømme af Røg og Flammer. I det fjerne hørtes en frygtelig Brusen af Havet i sit vildeste Oprør; det syntes at ville overskride de Grændser, som den højeste foreskrev det, da hans almægtige Haand udgjød det over Jorden, og drage al Ting med sig tilbage i Afgrunden.

Men Ali's Søn var denne Gang forberedt paa alle slige kogleriske Prøvelser; frygtløs bemægtigede han sig Buret, uden at agte paa de paa alle Sider trindt omkring ham lynende Sabler.

Saasnart han havde Buret i sin Magt, tilraabte han den fortryllede Fugl, som sad deri: »Din Skjæbne er i min Haand;

sig mig øjeblikkelig, hvor jeg finder Fugleurten; derpaa skal Du føre mig til Damaskus. Da først skjænker jeg Dig atter Friheden; men ved det første Tegn til Forræderi er Du dødsens!«

Den listige Fugl gik uden Modsigelse ind paa alle disse Betingelser, men søgte med det samme at forføre Ynglingen til at se sig om efter de Skatte, som Aanderne bevogtede i denne Egn. Dog Ali's Søn lod sig ikke vildlede, og vilde ikke vide af noget andet at sige, førend han var i Besiddelse af den tidt omtalte Fugleurt, der var en Modgift mod Døden under alle Skikkelser. Med Fuglen i Haanden gik han hen at plukke den.

Da begyndte Fuglen atter paa sine Forlokkelser og bestræbte sig for ved Beskrivelsen af alle de Kostbarheder, som Skatten indeholdt at bringe Ali's Søn til at dvæle paa Stedet. Det var ikke langt fra, at han jo havde ladet sig overtale; allerede nærmede han sig det Sted, hvor Skatten skulde ligge forvaret; da traadte Billedet af hans døende Hustru frem for hans Sjæl, og han fandt heri Styrke til at forblive sig selv tro. Fastere klemte han Fuglen om Halsen og forlangte, at den øjeblikkelig skulde bringe ham tilbage til Damaskus. Da nu Fuglen endelig maatte indse, at den paa ingen anden Maade vilde kunne gjenvinde sin Frihed, adlød den uden videre Omstændigheder. Den udvidede sin Krop, indtil den havde antaget en overordentlig Størrelse, bad Ynglingen at bestige dens Ryg, og faa Timer senere befandt de sig midt i en af Haverne, som omgiver Syriens Hovedstad, det fortryllende Damaskus.

Helt forundret løb Havens Ejermand til for nærmere at betragte de besynderlige rejsende. Men hvor forbavset blev han ikke, da han i Rytteren gjenkjendte sin ærværdige Nabo, Ali

Dshohari's Søn; uden at vide, om han skulde tro sine egne Øjne, udraabte han: »I er, min Tro, ikke slet bereden, unge Mand! Men er I virkelig Ali Dshohari's Søn! Saa undrer det mig slet ikke at I kommer flyvende hertil. Eders Familie begræder Eder allerede længe som tilhørende den anden Verden hinsides Skyerne. Skade, at den prægtige Ligbegjængelse aldeles skal være spildt. Men siden I nu dog er hernede igjen, saa følg med mig ind og tag til Takke med en Skaal Sorbet eller Kaffe; I synes mig temmelig medtagen af Rejsen, hvilket jeg for Resten slet ikke undrer mig over. Nu, hvorledes staar det til i Paradiset? Lever Profeten og Fader Abubekr ved det gamle? I har vist en slet Smag, min unge Ven, og kun gjort et daarligt Bytte. Maaske tager Eders Fugl imod Retur? — Ej, der fløj den jo! — Saa vil vi da lade den Fugl flyve! Men ikke skal I slippe fri for at berette mig Eders vistnok højst besynderlige Eventyr.«

»Ædle og ærværdige Shejkh,« svarede den unge Mand, »saa meget jeg end trænger til Hvile og Forfriskning, er jeg ikke i Stand til at nyde nogen af Delene, førend jeg faar Underretning om, hvorledes det staar til med min Hustru og mine Forældre. Hav derfor den Godhed at forunde mig Gjennemgang til mit Fædrenehus!«

Naboen betvang for Øjeblikket sin Snakkelyst og ilede i Forvejen, for at vise Ali's Søn Vejen igjennem Haven. Da de nærmede sig Sørgehuset, gjenkjendte en ved Vinduet staaende Slavinde allerede langtfra Husets unge Herre og opfyldte hele Huset med høje Skrig, idet hun forkyndte, at Ali Dshohari's Søn nærmede sig. Alle styrtede sammen og erklærede, at Slavinden havde mistet Forstanden. Men i det samme bankede det paa

Døren, og — hvem anden viste sig, end den ærværdige Families fortabte Søn!

Ikke lader det sig beskrive, hvilken Virkning dette uventede Syn gjorde paa alle tilstedeværende; ligesom Indbyggerne i hin Stad i Eventyret syntes de alle pludselig at være bleven forvandlet til ubevægelige Billedstøtter; dog snart blev denne forstenede Forbavselse afløst af den mest levende Glæde. Enhver udtrykte Henrykkelse paa sin ejendommelige Maade: nogle græd, andre jublede, andre igjen dandsede eller stormede igjennem Huset, idet de udraabte den unge Herres Navn.

Endelig lod hans Forældre, forundret over den pludselige og høje Larm, sig lokke frem af deres dybe Indgetogenhed i Haremet, og aabnede Døren til Forhallen, just i samme Øjeblik som deres Søns alderstegne Amme kom for at melde dem den glædelige Nyhed. Dog Ynglingen selv fulgte hende lige i Hælene; de gamle Forældre vidste endnu næppe, hvad der var foregaaet, førend de holdt deres Søn i deres Arme. Nær havde denne Overraskelse kostet hans arme Moder Livet; først sent kom hun igjen til Kræfter efter sin Afmagt.

Efterat den første Glæde havde sat sig noget, paatog Oldingen sig at forberede den syge, unge Kone paa hendes Mands uventede og lykkelige Tilbagekomst. Hvilken salig Henrykkelse! De Elskende glemte Alverden i dette Gjensynsmøde. Men ogsaa Dervischen og Emiren fordrede deres Ret; deres Venskab skyldte Ynglingen jo saa godt som sit eget og sin unge Hustrus Liv; endelig rev Ali's Søn sig ud af Kjærlighedens Arme for at kaste sig i Venskabets.

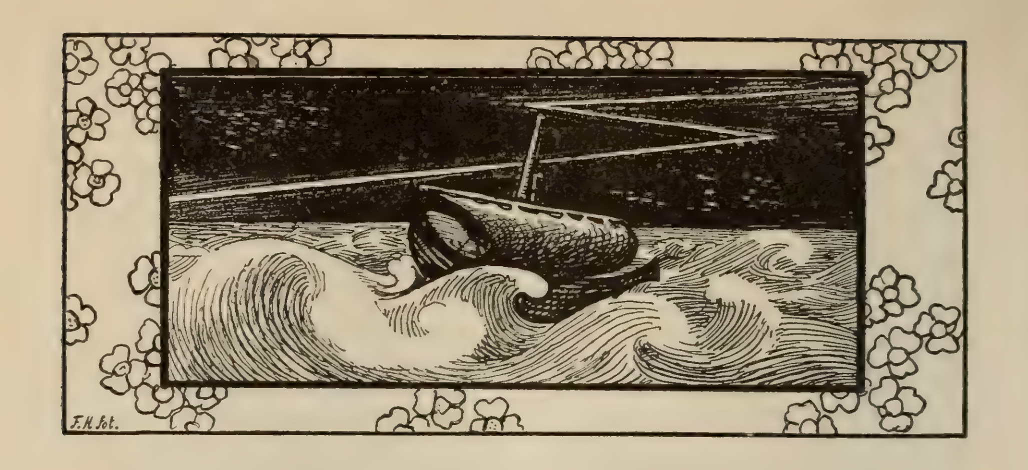
Den kostbare Fugleurt overgav han Emiren, som deraf tilberedte en velgjørende Lægedrik. Men den unge Kone vægrede sig mod at nyde den, eftersom allerede hendes kjære

Mands Tilbagekomst havde helbredet hende; Ali's Søn maatte forene sine Bønner og ømme Kjærtegn med Emirens daglige Formaninger for at bevæge hende til at indtage Drikken. Men næppe havde den syge tømt den tredie Skaal, førend hun uden Hjælp rejste sig op fra sit Leje for at takke Gud for sin vidunderlige, hastige Helbredelse.

Da hun atter havde indtaget sin Plads i Familiens Kreds, bad hun sin Gemal om at give sine Eventyr tilbedste, for at hun, som hun ytrede, af hans egen Mund kunde lære alle de Møjsommeligheder at kjende, hvilke han havde underkastet sig for hende, som fra denne Stund ene og alene vilde leve for hans Lykke.

Ali's Søn gav altsaa en kort Beretning om sine Eventyr, hvortil Dervischen lejlighedsvis føjede sine fuldstændiggjørende Bemærkninger. Denne underfulde Historie, tilligemed de glimrende Fester, hvilke Ali Dshohari foranstaltede i Anledning af sin fortabte Søns uventede Hjemkomst, dannede i lang Tid Gjenstanden for den almindelige Underholdning i hele Damaskus.

De syriske Elskende.

I Staden Damaskus levede en Gang to Brødre, af hvilke den ene var rig, den anden fattig; hin havde en Datter, og denne en Søn.

Da den fattige Mand døde, efterlod han sin netop til Yngling udviklede Søn under hans rige Onkels Varetægt. Denne tog sig som en Fader af det forladte unge Menneske, indtil han forlangte sit Sødskendebarn til Ægte; herover blev han højligen opbragt og jagede Ynglingen paa Døren.

Men den unge Pige elskede sin Fætter, og lod sig overtale af ham til hemmelig Flugt; ved Nattetid listede hun sig ud af sin Faders Hus, og traf sammen med sin Elskede. Der holdt tvende Heste og tvende Lastdyr rede til deres Flugt. Uden Ophold ilede de fremad den hele Nat, og naaede om Morgenen en Stad, hvor heldigvis just et Skib var i Færd med at gaa under Sejl. Den unge Pige gik med det samme om Bord; Ynglingen derimod blev nogen Tid tilbage paa Strandbredden for at sælge Hestene og Muldyrene. Men imedens

han søgte en Kjøber dertil, hævede der sig en gunstig Vind; Skibsføreren lettede Ankeret, hejsede Sejlet og for afsted uden at agte paa den unge Piges Bønner, indtagen, som han allerede følte sig af hendes overordentlige Skjønhed. Forgjæves besvor hun ham enten at vente paa hendes Elskede eller igjen sætte hende i Land; han forhærdede sit Hjerte imod alle hendes rørende Bønner.

Men da hun nu endelig mærkede, at alt var forgjæves, paatog hun sig som en Kvinde af kraftig Natur, i Stedet for at hengive sig til unyttige Klager, et frit og sorgløst Væsen, lod, som om den falske Patrons flove Artigheder ikke mishagede hende, og gav endelig sit Samtykke til at række ham sin Haand i den første Havn, som de kom til at berøre. Derved blev Skurken gjort tryg, og lod sig uden stor Vanskelighed holde indenfor en sømmelig Ærbødigheds Grændser.

Endelig kastede Skibet Anker ved en stor Stad, og dets Fører gik i Land for at gjøre de fornødne Anstalter til sit Bryllup. Men den unge Pige benyttede hans Fraværelse til paa en saa eftertrykkelig Maade at forestille Skibsmandskabet Patronens Forræderi, og lovede det en saa rigelig Løn, hvis det vilde føre hende tilbage til hendes Elskede, til den Havn, hvorfra de var løben ud, at Matroserne, ligesom fortryllede af hendes Skjønhed og Veltalenhed, lod sig bevæge til at hejse Sejlet og lade deres Herre i Stikken.

Men efter nogle Dages Forløb hævede der sig en stærk Modvind, der kastede Skibet langt ud af sin Kurs og tvang det til at løbe ind i den nærmeste Havn, som hørte til en mægtig Sultans Residentsstad. Strax kom Fyrstens Embedsmænd om Bord for at inddrage Efterretninger om Skibets Ladning og Bestemmelse. De erfarede da til deres store Forbauselse,

at en skjøn Kvinde kommanderede det. Saasnart Sultanen havde faaet dette Under at høre, følte han sig saa indtagen af hendes Skjønhed og høje Mod, at han uden videre androg paa at komme i Besiddelse af hendes Haand.

Den unge, ligesaa kløgtige som fatningsrige Kvinde lod ogsaa ved denne Lejlighed, som om hun villig gik ind paa Forslaget, og Landets Sultan gjorde de mest glimrende Anstalter til Bryllupet. Saasnart han var færdig, sendte han Storvezirens Datter tilligemed en hel Del andre unge Piger af de ædleste Familier, i det hele ni og tredive i Tallet, om Bord i Skibet for at ledsage den skjønne Brud i Land. Den listige unge Pige modtog dem paa den mest forekommende Maade, og indbød dem til at træde ind i den store Kahyt og nyde af de fremsatte Forfriskninger. Men imedens de fremmede gjorde sig til Gode ved det kostelige Taffel, sendte den formentlige Fyrstebrud Baadene tilbage, idet hun lod Sultanen sige, at hun vilde beholde Pigerne om Bord hos sig indtil den følgende Morgen og saa komme i Land med dem. Derpaa vendte hun tilbage til Kahytten, og udviste en saa indtagende Adfærd imod sine Gjæster, at disse paa uskrømtet Vis beundrede deres tilkommende Sultaninde, og med glade Hjerter overgav sig til den selskabelige Nydelse, der i saa rigt et Maal tilbødes dem.

Men hvor forbausede og forskrækkede blev de ikke, da Skibets Herskerinde ved Midnatstid lod Ankerne lette, og i bestemt Tone bød sine Gjæster at tie stille, saafremt deres Liv var dem kjært, og holde sig fra at foranledige den mindste Opsigt i Havnen. Saaledes stak Skibet uhindret igjen i Søen. Saasnart Skibets Kommandørinde følte sig i Sikkerhed, aflagde hun atter sit strenge og bydende Væsen, og gav sig til at berolige de forskrækkede Kvinder. Hun fortalte dem sine egne

Eventyr, og lovede dem hellig, saasnart hun selv atter var bleven forenet med sin Elskede, at give dem fri, og, hvis de ønskede det, igjen sende dem tilbage til deres Hjemstavn.

Ved denne sin Venlighed vandt hun snart sine Ledsagerinders Hjerter saa aldeles, at de ganske glemte deres Sorger, og efter kort Tids Forløb var de hende saa hengiven, at de ikke vilde have forladt hende, selv om de havde kunnet.

Efter en Fart af nogle Uger maatte de lægge bi ved den første Kyst, der frembød sig, for at forsyne sig med Vand og Levnetsmidler. Skibet blev lagt for Anker, og dets Herskerinde gik i Land med sine trofaste Ledsagerinder. Men her blev de omringet af en Flok Røvere, som havde lagt sig i Baghold for at tage dem til Fange. Dog intet formaaede at bringe den unge, elskende Kvinde ud af Fatning; hun bød sine Veninder at skjule deres Frygt, og gik med smilende Ansigt Røverhøvidsmanden i Møde, idet hun sagde til ham, at han slet ikke behøvede at bruge Magt imod dem, eftersom hun selv og hendes Veninder var fuldkommen villig til at hæve sig over de sædvanlige Fordomme. De havde nemlig indviet deres Liv og Personer til Glæden, og just derfor sejlede de om fra Kyst til Kyst; de vilde med Fornøjelse blive hos dem, saalænge de ønskede det.

Dette var talt ligesom ud af de vilde Menneskers Hjerter. De lagde deres Vaaben fra sig og hidskaffede Forraad af alle Slags for at beværte deres skjønne Gjæster; derpaa lejrede man sig omkring det kostelige Maaltid, hvortil Heltinden havde bidraget sit ved at lade hente nogle store Sække med udmærket Vin i Land fra Skibet. Overgiven Glæde og Lystighed gjorde sig snart gjældende ved det overdaadige Maaltid, og det varede derfor ikke længe, førend de vilde Røvere begyndte at vise sig

ubehagelig paatrængende; men endnu i rette Tid virkede den stærke Vin, som Eventyrersken havde blandet dygtig med Opium, paa de ophidsede Menneskers Sandser, og de sank tilbage i en dødlignende Søvn.

Da sprang den unge, heltemodige Pige i Vejret tilligemed sine Ledsagerinder, og enhver af dem bemægtigede sig sin Tilbeders Sabel. Alle Røverne blev nedhugget, paa Høvidsmanden nær, hvis Hænder og Fødder de sammenbandt med stærke Snore, efter at have klippet Skjægget af ham og hængt ham en Sabel om Halsen, for at han, naar han vaagnede, ved denne Spot og ved Synet af sine dræbte Kammerater skulde lide en endnu værre Kval end selve Døden. Da de unge, modige Kvinder tæt i Nærheden opdagede Røvernes Hule, bemægtigede de sig en hel Mængde kostelige Skatte, som de fandt deri, og vendte henad Natten, efter at have forsynet sig rigelig med Vand og Levnetsmidler, tilbage til Skibet, som laa og ventede paa dem. Triumferende lettede de Anker og stod atter ud fra Kysten. Hvilket lystigt og eventyrligt Liv! Dog, den unge, elskende Kvinde følte ofte Sorgen røre sig dybt i hendes Bryst; hun led af en smertelig Længsel efter ham, der en Gang havde vundet hendes Hjerte, ham, den arme forladte. Det var alene Kjærligheden, der gav hende Snille, Mod og Kraft til at friste alle disse farefulde Eventyr.

Efter en Fart af nogle Uger opdagede de atter Land, og saa en stor og prægtig Havn for sig, der hørte til en anselig og folkerig Stad. Den dristige Eventyrerske lod kaste Anker, iførte sig selv og lod sine Veninder iføre sig Mandsklæder, og begav sig med dem i Land. Ved deres Indtrædelse i Staden fandt de alt nedsænket i dybeste Sorg over den for faa Dage

siden hedengangne Sultan. Synet af en med saa glimrende Følge optrædende Prinds vakte naturligvis stor Opmærksomhed, og man meldte hans Ankomst for Veziren, som førte Regjeringen, indtil en ny Sultan kunde blive udvalgt. Veziren saa i Prindsens Ankomst netop i dette Øjeblik et Vink af Skjæbnen, gjorde ham øjeblikkelig sin Opvartning, og opfordrede ham til at være tilstede ved det forestaaende Valg, idet han forklarede, at, naar i dette Land en Sultan døde uden Afkom, den blev valgt til Konge af det foran Paladset forsamlede Folks Midte, paa hvis Skulder en fra Slottets Terrasse løsladt tam Fugl nedlod sig.

Den foregivne Prinds tog imod Indbydelsen, og blev med sine forklædte Ledsagere ført ind i en Kiosk, som var aaben paa alle Sider, for at bivaane den skjæbnesvangre Højtidelighed. Da nu Fuglen blev sluppen løs af sin Lænke, svævede den nogen Tid frem og tilbage over Pladsen, flagrede tilsidst ind i Kiosken, hvor Eventyrersken havde taget Plads, satte sig paa hendes Skuldre og slog fornøjet med Vingerne.

Øjeblikkelig bøjede Veziren og alle Hoffolkene sig ned indtil Jorden; men den forsamlede Mængde kastede sig i Støvet og gav sig til at raabe: »Længe leve vor ædle Sultan, som Skjæbnen skjænkede os!«

Den forklædte Pige blev strax ført op i Paladset, sat paa Tronen, og under Folkets jublende Raab erklæret for Hersker over det vidtudstrakte Rige. Og den unge Piges Evner var vel denne store Opgave voxen; efter kort Tids Forløb havde hun allerede erhvervet sig et højt Ry for Klogskab, Retfærdighed og Mildhed.

Ikke længe efter tilbød Storveziren den unge Fyrste sin Datter til Gemalinde; Fyrsten fandt, at han ikke vel kunde

undslaa sig, og Bryllupet blev fejret med stor Højtidelighed. Men da Sultanen havde begivet sig med sin unge Gemalinde ind i Brudekammeret, behandlede han hende med Kulde og Tilbageholdenhed, holdt sig fjern fra hende, og tilbragte den største Del af Natten med Andagtsøvelser. Sultanindens Moder, som den følgende Morgen erfarede denne paafaldende Adfærd hos Brudgommen, trøstede dog sin Datter med den Formening, at den havde sin Grund i en altfor vidt dreven Beskedenhed hos den unge Mand. Men da Sultanen fremdeles vedblev at iagttage dette anstødelige Forhold, saa kunde endelig Bruden i sin dybe Krænkelse ikke længer tie, men ytrede: »Herre, hvorfor tog I mig til Hustru, naar jeg mishagede Eder?« — »Prindsesse,« svarede Sultanen bevæget, »jeg vilde ønske, at jeg virkelig var det, hvorfor I holder mig; men jeg er en Kvinde som I, en Kvinde, hvis Kjærlighed har lidt Skibbrud.«

Derpaa fortalte den foregivne Sultan Vezirens Datter alle sine Eventyr, lige fra sin Flugt fra det fædrene Hjem. Ved denne uforbeholdne Tillid følte Bruden uden Brudgom sig saa rørt, at hun lovede Eventyrersken evigt Venskab og en ubrødelig Taushed, indtil Skjæbnen atter havde ført hende sammen med hendes Elskede. Til Gjengjæld lovede denne Vezirens Datter, at hun skulde faa halv Andel i hendes tilkommende Ægtefælles Kjærlighed, naar han en Gang blev given hende tilbage.

Efter denne Overenskomst gjenvandt Vezirens Datter hele sin Munterhed. Fra denne Stund af levede de fuldkommen lykkelige med hinanden, idet den ene til Folkets almindelige Tilfredshed udøvede en Herskers uindskrænkede Magt, og den anden uden Besvær spillede en lykkelig Hustrues Rolle, men begge i lige Grad med Utaalmodighed og Smerte længtes efter deres fælles Ægteherre — i Haabet.

Da Rigets Hovedstad var et Marked for de fleste Folkeslag paa Jorden, udtænkte den formentlige Sultan en List, der skulde tjene til at bringe hendes Elskede tilbage i hendes Arme; denne List var begrundet paa hendes Overbevisning om, at han, uden at sky nogen Fare og Møje, vilde søge efter hende gjennem hele den vide Verden. Hun lod nemlig bygge et stort Karavanseraï med kolde og varme Bade og enhver optænkelig Bekvemmelighed for rejsende. Da Bygningen var fuldendt, lod hun bekjendtgjøre, at fremmede fra alle Jordens Egne skulde være hende velkommen deri, og blive forsynet med alt nødvendigt, indtil de enten havde faaet sig en Bolig i Staden eller igjen rejste videre. Men over Karavanseraïets Indgang lod hun anbringe sit eget overordentlig lignende Billede i fuld Størrelse og hel Figur, satte Vagt derved og indskærpede denne, øjeblikkelig at bemægtige sig enhver, der syntes at kjende Billedet, og føre ham op til hende paa Slottet.

Det varede heller ikke længe, inden denne Forholdsregel begyndte at give Resultater. Næppe var nogle Uger forløben, førend den unge Piges Fader, der var rejst mange Mil omkring for at opsøge sin Datter, standsede udenfor Herbergets Port og forbauset udraabte: »Ak, hvilken paafaldende Lighed har ikke dette Billede med min arme Datter! Strax blev han ført op paa Slottet og fik en prægtig Bolig og et talrigt Tjenerskab; men angaaende Grunden til hans Fængsling og den ham ventende Skjæbne forblev han i fuldkommen Uvished.

Ikke længe efter indfandt sig ogsaa hans trøstesløse Brodersøn, der, lige siden han ved Skibsførerens Svig havde mistet sin Elskede, var vandret omkring fra Stad til Stad for atter at finde hende.

Ved Synet af det herlige Billede sukkede han dybt og

faldt i Afmagt. Vagten greb ham og bar ham op paa Slottet. Da han atter var kommen til sig selv, maatte han studse over sine glimrende Omgivelser, og over den overordentlige Opmærksomhed, hvormed et talrigt Tjenerskab opvartede ham. Men forgjæves forskede han efter Grunden til sin Fængsling; han modtog intet andet Svar end: »Hav Taalmodighed, Herre, og forhold Eder rolig, indtil Forsynet løser Eder denne Gaade!«

Et Par Dage senere naaede ogsaa Skibsføreren, der var vandret omkring fra Havn til Havn for at gjenfinde sit tabte Skib, Residentsstaden og standsede udenfor Karavanseraïet. Næppe havde han faaet Øje paa Billedet, førend han udraabte: »Hvilken forbandet Lighed med den listige Kvinde, som stjal mit Skib og dets kostbare Ladning!« Strax blev han af Vagten sat fast og bragt ind i Paladset, hvor man behandlede ham med ufortjent Godhed.

Noget senere kom ogsaa den forelskede Sultan og Veziren, hvis Datter tilligemed otte og tredive andre unge Piger var bleven bortført af den snilde og dristige Eventyrerske, og standsede ved Indgangen til Karavanseraïet, højlig overrasket ved at se det over Porten anbragte Billede. Veziren havde befundet sig Ansigt til Ansigt med den Person, som det smukke Billede fremstillede; men endskjøndt Sultanen kun af Beskrivelse kjendte den farlige skjønne, var han dog den, der først udtalte sin Forbauselse over Ligheden: »Jeg vil sønderbryde mit Scepter,« udraabte han, »hvis det ikke er hende, der saa underfundig har skuffet min Kjærlighed!« — »Javist er det hende,« bekræftede Veziren, »som bortførte min Datter tilligemed otte og tredive andre unge Piger af fornem Familie!« — Efter disse Ytringer blev de strax greben og fort op paa

Slottet, hvor de blev behandlet paa en til deres høje Stand svarende Maade.

Endelig indfandt ogsaa Røverhøvidsmanden sig, fuld af Begjærlighed efter at hævne sine Kammerater, og udraabte ved Synet af det meget omtalte Billede: »Det er min skjønne Plageaand op ad Dage! — O gid jeg kunde faa fat i hende og lade hende undgjælde for mine Staldbrødres udgydte Blod!« Næppe havde han udtalt, førend Vagten greb ham, bandt hans Hænder og Fødder og indespærrede ham i et af Paladsets Fængsler med en daarlig Forplejning.

Da nu den formentlige Sultan havde alle disse Personer i sin Magt, besteg han en Morgen sin Trone i en talrig Forsamling af sit Riges ædle Herrer, og lod dem alle bringe frem for sig. Efterat Fangerne havde vist Sultanen den tilbørlige Ærefrygt, befalede han dem, én efter én, at fortælle Anledningen til deres Besøg i hans Riges Hovedstad. Da Fangerne imidlertid, overvældet af den høje Trones Glands og Herlighed, ikke rigtig kunde faa Munden paa Gang, tog Sultanen saaledes til Orde:

»Da I tier, vil jeg tale for Eder.« Og han fortalte enhver af Fangerne hans særegne Eventyr. Derpaa gav han sig tilkjende for dem, kastede sig først om sin Faders, saa om sin Elskedes Hals, og drog sig derpaa tilbage med dem til det Indre af Paladset.

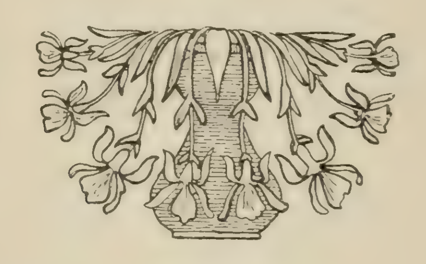
Sultanen og hans Vezir var glad ved at have gjenfundet de ni og tredive unge Piger, de ædleste i deres Rige. Skibsføreren fik med en streng Irettesættelse sit Skib tilbage. Røverhøvidsmanden blev efter Fortjeneste belønnet med Døden paa Baalet.

Saasnart de nødvendige Foranstaltninger var truffet, blev

Dobbeltægteskabet højtideligholdt imellem Heltinden, Vezirsdatteren, hendes Veninde, og den trofaste Elsker; og den nye Sultans tvende Gemalinder levede i god Enighed og fuldkommen lykkelig med hinanden. Eventyrets Heltinde havde nemlig gjort Afkald paa Tronen til Fordel for sin gjenfundne Elsker.

Efterat den fremmede Sultan og hans Vezir havde opholdt sig nogen Tid ved det glandsfulde Hof, lavede de sig til at rejse hjem igjen, hvor de var kommen fra. Men de ni og tredive unge Piger hang med en saa inderlig Tilbøjelighed ved deres Herskerinde, at de ikke var at bevæge til at følge med hjem; de blev altsaa, og lod sig formæle med de fornemste Herrer ved Hoffet.

Lykkelige Tider levede de trofaste Elskende med hinanden, indtil Døden i en sildig Stund kaldte dem til Hvile efter dette Livs Glæder og Sorger. Med Ære og mæt af Dage gik de i Graven, hin sidste Bolig, hvormed vi engang alle igjennem Aarhundreder maa tage tiltakke, indtil Opstandelsens Engel paa den yderste Dag lader Basunen lyde.

Den persiske Læge og den unge Spisevært i Bagdad.

En omrejsende persisk Læge kom ogsaa en Gang til Bagdad og overnattede i én af de mange Khaner, som findes i denne herlige By. Den følgende Morgen gik han ud for at bese Staden, og beundrede højligen dens Pragt og Størrelse. Tilfældigvis kom han forbi en Spiseværts Bod, hvor der fandtes allehaande Retter udstillet. Bodens unge Ejer, en Mand paa fem og tyve Aar, var af en paafaldende Skjønhed, og var klædt med en usædvanlig Smag. Men da Lægen nøjere betragtede ham, fandt han Spor af den dybeste Kummer i hans Ansigt. Fuld af Medlidenhed standsede han udenfor Boden og hilste dens Ejer; den unge Mand gjengjældte hans Hilsen paa den mest forbindtlige Maade og indbød ham til Middagsspise. Lægen modtog Tilbudet. Men da han havde begyndt Maaltidet, henvendte han sig til sin Vært og sagde: »I synes mig meget bleg, unge Herre; er I ikke rask?«

Den adspurgte bukkede dybt, og Taarerne kom ham i Øjnene, da han svarede: »Herre, bryd Eder intet om mine Lidelser!«

»Og hvorfor ikke?« vedblev Perseren: »jeg er Læge, og, Allah være lovet, saa erfaren i min Kunst, at jeg vel tør tro mig i Stand til at helbrede Eder, saa snart I blot vil meddele mig Eders Ondes Oprindelse og Symptomer.

Da bukkede den unge Mand endnu dybere, og svarede dvælende: »Jeg er ikke syg, men lider af en haabløs Kjærlighed.«

»O, slap det derud! Nu, hvem elsker I da?«

»Det skal I faa at vide, hvis I vil besøge mig i Eftermiddag; for Øjeblikket giver mine Gjæster mig for meget at bestille, og jeg maa passe min Dont.«

»Vel,« svarede Lægen, »i Aften kommer jeg altsaa igjen.«

Da han havde afspist, gav han sig atter til at spadsere omkring i Staden, for at lære dens mange Mærkværdigheder at kjende, men ved Aftenstid vendte han tilbage til den unge Spisevært. Denne viste sig inderlig glad ved at gjense ham, thi han havde fattet Haab om, at Lægen maaske formaaede at skaffe ham nogen Lindring i hans Elskovsve. Han tog ham altsaa hjem med sig i sit Hus, der var en anselig og vel indrettet Bygning, eftersom den unge Mand efter sine Forældre havde arvet en ikke ubetydelig Formue. Saasnart de tilsammen havde nydt et udsøgt og velsmagende Aftensmaaltid, som strax var blevet frembaaret, bad Lægen den unge Mand om at tage Bladet fra Munden og give ham de lovede Oplysninger. Spiseværten tog da saaledes til Orde:

»Khalifen Motaded-Billah har en Datter, som kan gjælde for et Vidunder af Skjønhed og Fuldkommenhed. Allerede har

ikke faa Prindser og Fyrster forgjæves bejlet til hendes Haand, rimeligvis vil hendes Fader aldrig finde nogen, som er hende værdig.«

»Hver Fredag, naar Boderne er lukket og Folket er forsamlet i Moskeerne, forlader den dejlige Prindsesse Paladset og spadserer igjennem Staden, for at begive sig hen i Badet. En Dag fik jeg det forvovne Indfald, ikke at gaa i Moskeen som de øvrige, men at skjule mig et Sted, for at faa Prindsessen at se. Jeg tog altsaa Plads bag Døren til min Bod, hvori jeg forud havde udskaaret et næppe bemærkeligt, men tilstrækkelig stort Kighul. Ikke længe varede det, inden jeg virkelig fik Øje paa selve Prindsessen, der skred frem, omgiven af fyrretyve Slavinder, den ene stedse skjønnere end den anden, men hun selv straalede i deres Midte som Fuldmaanen iblandt Stjernerne. Længe varede det dog, inden jeg rigtig fik Øje paa selve Prindsessen, de omkring hende sysselsatte Slavinder vare mig bestandig i Vejen. Endelig fik jeg dog min Nysgjerrighed tilfredsstillet, — desto-værre, — et eneste Blik paa dette Fuldkommenhedens Billed var nok til at indgyde mig den mest brændende Lidenskab. Taarerne styrtede frem af mine Øjne, og jeg følte mig greben af en vild Længsel, som daglig tiltager og truer med at fortære mit Liv.«

Den unge Mand maatte her afbryde sin Fortælling, og gav sig til at sukke og stønne paa en saa ængstelig Maade, at Lægen maatte tro ham Døden nær.

»Hvad giver I mig,« tog han efter nogle Øjeblikkes Eftertanke til Orde, »hvis jeg forener Eder med hende, som I tilbeder?«

»Jeg giver Eder hele min Formue, ja, mit Liv oven i Kjøbet!« svarede den unge Mand uden Betænkning.

Da udtalte Lægen en persisk Trylleformular, og efter at have gjentaget denne trende Gange, henvendte han sig atter til den forelskede Yngling og sagde, »ifør Eder de bedste Klæder, I ejer, og spar ikke paa Salver og duftende Vande! Om et Øjeblik skal Gjenstanden for Eders Længsel være her til Stede.«

Den unge Mand gjorde, som der blev ham befalet, og fjernede sig hurtig. Men ligesom han atter traadte ind i Værelset, sænkede sig ved et ufatteligt Trylleri ned for hans Fødder et prægtigt Leje, hvorpaa den dejlige Prindsesse hvilede, skjønnere i Slummeren end Maanens Skin ved Midnat paa den stille Vandflade.

»Hvilket Under!« raabte han forbauset.

»Hverken mere eller mindre, end jeg lovede Eder, nemlig at forene Eder med Gjenstanden for Eders ømme Længsler,« svarede Lægen, »jeg har altid stræbt at vise mig som en ordholden Mand.«

»I er i Sandhed en overordentlig Mand,« stammede Ynglingen, helt fortabt i Prindsessens Yndigheder; »aldrig saa jeg endnu nogen dødelig begavet med en saadan Magt af Himlen.«

»Lad nu kun det være godt!« ytrede Lægen, »Eders Elskede har I, det bliver nu Eders egen Sag at gjøre Eder behagelig for hende.« Med disse Ord gik han sin Vej.

Nu nærmede den unge Mand sig Prindsessen og knælede ved hendes Leje. I det samme slog hun Øjnene i Vejret, og spurgte forbavset, hvem han var.

»En Slave af Eders skjønne Øjne,« svarede han, »en ulykkelig, der vansmægter efter Eders Nærhed, og som aldrig i Evighed vil anerkjende noget Paradis uden Eder!«

Disse skjønne Ord klang just ikke ubehagelig i Prindsessens

Øre, hun betragtede den unge Mand nøjere, og da det var den første, smukke Mand, hun havde sét for sine Øjne, blev hendes Hjærte helt forunderlig bevæget, og strax aldeles indtagen til hans Gunst.

»Er I, med Forlov at spørge, en Aand eller en dødelig?« spurgte hun videre, »og hvorledes kom I hid?«

»Jeg er den lykkeligste dødelige,« svarede Ynglingen, »og vilde for ingen Pris bytte med Aanderne, som paa min Bøn har bragt Eder hid til mig.«

»I er altsaa ikke hos mig, men jeg hos Eder? Dog, det gjør jo intet til Sagen, min Elskede, naar I blot vil bede Aanderne om at bringe os sammen hver eneste Nat.«

Det ømme Par underholdt sig endnu længe om det stedfundne Eventyr, og de tilbragte med hinanden deres Livs kosteligste Øjeblikke.

Den følgende Morgen traadte den persiske Læge atter ind i Værelset, vækkede sagte den unge Mand og opfordrede ham til at begive sig hen i Badet med ham. Urolig spurgte Ynglingen, hvorledes Prindsessen skulde komme tilbage til Paladset, men gav sig tilfreds, da Lægen svarede ham, at hun skulde blive bragt tilbage, som hun var bleven bragt hid, uden at nogen mærkede det mindste dertil.

Virkelig blev Prindsessen endnu i Søvne ført tilbage til Slottet, og tog sig ved sin Opvaagnen vel i Agt for at røbe noget angaaende sit natlige Eventyr. Men med brændende Utaalmodighed ventede hun Nattens Gjenkomst. Og hun ventede ikke forgjæves; baade den næste og alle de følgende Nætter blev hun bragt til sin Elskede, og ved Daggry befordret tilbage ved usynlige Hænder.

Efter nogle Maaneders Forløb blev det aabenbart, at Prindsessen følte sig Moder. Khalifen, hendes Fader, kom herover ganske ud af sig selv, rev sin Dolk af Bæltet og kastede sig over hende, idet han raabte: »Ulykkelige! Alverdens Konger har forgjæves bejlet til din Haand, ingen af dem var mig god nok; og nu vanærer Du mig saaledes! Ved mine Forfædres Grave, Du skal dø paa Stedet for min egen Haand, hvis Du ikke aabenbarer mig, hvo den skjændige Forfører er!«

Forfærdet fortalte Prindsessen sin Fader alt, hvad hun vidste. Deraf blev Khalifen imidlertid ikke synderlig klog, han lod derfor sin Vezir kalde, en meget snild Mand, som han nærede den største Tillid til, og forlangte hans Raad under disse ganske overordentlige Omstændigheder.

Efter at have grundet nogle Øjeblikke over Sagen, ytrede Veziren sig paa følgende Maade:

»Hersker over de Troende, det Sted, hvorhen din Datter bliver bortført, lader sig kun ved List udfinde. Jeg foreslaar derfor et ligesaa ufejlbarligt, som simpelt Middel. Man behøver nemlig kun ved Prindsessens Seng at fastbinde en lille Sæk med Hirse, saaledes, at naar Sengen den næste Nat igjen bliver bortført, de fine Hirsekorn drysser ud igjennem en lille Aabning i Sækken og danner et Spor, der vil kunne lede os hen til det Sted, som vi stræber at udfinde[1]).

Khalifen roste højligen sin Ministers Skarpsindighed og var forud vis paa det ønskeligste Udfald.

Sengen blev ført bort som sædvanlig. De Elskende til-

---

[1]) Dette sindrige Træk, som vi jo kjender fra Andersens »Fyrtøjet«, forekommer i en Mængde orientalske Eventyr, ikke blot hos Araberne, men ogsaa hos Tatarerne og andre.

bragte Natten med hinanden, og om Morgenen blev Prindsessen efter Sædvane i god Tid bragt tilbage til Slottet. Ganske aarle førte Lægen sin unge Ven, som sædvanlig, i Badet, og fortalte ham undervejs, at Prindsessens Svangerskab var røbet, og hans Bolig bleven opdaget ved en sindrig List af Storveziren. »Men vær I kun ganske rolig!« trøstede han den forfærdede, »man vil ikke kunne krumme noget Haar hverken paa Eders eller mit Hoved; med et Par nye Underværker skal snart den hele Sag være jævnet.«

Da Khalifen og hans Vezir i Dagbrækningen traadte ind i Prindsessens Værelse, fandt de Prindsessen ganske rigtig til Stede med tømt Hirsesæk. »Nu skal det have gode Veje med at opdage Forbryderen,« mente Storveziren.

Ufortøvet steg de begge til Hest og forfulgte, ledsaget af en stærk Skare bevæbnede, det af Hirsen betegnede Spor. Da de var kommet i Nærheden af den unge Spiseværts Bolig, blev denne urolig ved at fornemme Larmen af Heste og bevæbnede, og gjorde Lægen opmærksom derpaa. Men denne svarede ganske rolig: »Hør, véd I hvad, I kan tage en Kande med Vand, gaa op paa Husets Tag, og udgyde Vandet trindt omkring Eders Hus. Da skal I se Løjer.«

Spiseværten gjorde, som der blev ham befalet; den mærkværdige Følge af denne simple Handling udeblev heller ikke. Da Khalifen med sine Folk naaede Stedet, fandt han Huset omflydt af en rivende Strøm. Khalifen og Veziren, som ikke kjendte nogen anden Strøm i Bagdad end Tigrisfloden, holdt den kun for et Blændværk, og befalede i denne Forudsætning Soldaterne kun dristig at skride igjennem. Nogle af dem vovede sig ogsaa virkelig ud i Strømmen, men blev strax opslugt af de fraadende Bølger.

Da Veziren mærkede, at der her maatte finde et eller andet Kogleri Sted, hvorimod hele deres Magt kun lidet vilde forslaa, gav han Khalifen det Raad, at opfordre Husets Beboere til at overgive sig paa den Forsikring, at der intet ondt skulde vederfares dem.

Det Raad fandt Khalifen meget godt, og lod højt udraabe, at Husets Beboere kun ganske frit skulde give sig tilkjende, der skulde intet ondt times dem.

Lægen lod Khalifen raabe en god Stund forgjæves; endelig bød han den unge Mand gaa op paa Taget og forsikre Khalifen at de uden Tøven skulde indfinde sig hos ham, naar han vilde vende tilbage til Paladset. Spiseværten gjorde, hvad der blev ham befalet.

Khalifen følte sig inderlig oprørt over denne, som han syntes, skamløse Fordring. Hvad skulde han gjøre? Han indsaa det umulige i at hævne sig, og maatte da vel finde sig i at vende tilbage, saa nødig han end vilde.

De belejrede holdt Ord; næppe havde Sultanen været en Time hjemme, førend Lægen og hans Myndling lod sig melde ved Slottets Port. Medens Khalifen lod dem føre for sig ad den ene Vej, sendte han Bud efter Skarpretteren ad den anden. Omtrent samtidig blev Partierne ført frem for hans Trone, og han befalede strax i rasende Vrede at hugge Hovedet af den unge Spisevært.

Skarpretteren sønderrev Ynglingens Klædebon, bandt ham for Øjnene, og gik tre Gange rundt omkring ham, medens han ligesaa ofte spurgte Khalifen, om han skulde hugge til.

»Det skulde Du allerede for længe siden have gjort, elendige Slave!« raabte Khalifen den sidste Gang.

Øjeblikkelig hævede Bøddelen Armen og udførte Døds-

hugget. Men hvorledes det end gik til eller ikke, Sværdet kom ham forkert i Haanden, og han huggede Hovedet af den nærmeste blandt sine Hjælpershjælpere.

»Klodrian!« udraabte Khalífen ærgerlig, da Slavens Hoved rullede hen for hans Fødder, »hvorledes kunde Du dog bære dig saa ubehændig ad og træffe en af dine egne Ledsagere i Stedet for Forbryderen? Fat ham rigtig i Øje, og prøv igjen med et bedre Held!«

Skarpretteren halede atter ud, men traf denne Gang sin egen Søn ved Siden af sig.

»Nej, aldrig har jeg dog set Magen!« udraabte Khalifen forbavset, henvendt til Storveziren.

»Min Fyrste,« svarede denne, »jeg indser fuldtvel, at hele Eders Magt intet formaar at udrette her; mod Hexeri maa vi i Tide stikke Piben ind. Derfor raader jeg Eder, at komme Mirakellægen venlig i Møde, behandle ham med fortrinlig Udmærkelse, og bede ham ikke at tilføje os noget ondt.«

Da Khalifen selv intet bedre Raad vidste, bestemte han sig til ogsaa ved denne Lejlighed at følge sin Vezirs. Han bød altsaa den unge Mand rejse sig, og lod Bindet tage fra hans Øjne. Derpaa steg han ned af sin Trone og gik hen til Lægen, kyssede ham paa Haanden og sagde: »Viseste blandt de vise, Jammerskade, at jeg ikke tidligere er bleven underrettet om, hvilken Skat min Hovedstad indeholder! Sig mig blot, hvad I ønsker, og jeg skal i alle Ting stræbe at efterkomme Eders Villie! Men hvis Eders Ædelmod svarer til Eders øvrige glimrende Egenskaber, hvorfor handlede I da saalunde imod min eneste Datter, og lod en saa stor Del af mine Krigere omkomme? Vredes ikke, at alt dette er gaaet mig nær til Hjærtet.«

»Hersker over de Troende,« svarede Lægen, »jeg er en fremmed her paa Stedet. Ved min Ankomst til Staden stiftede jeg Bekjendtskab med denne unge Mand, og den jammerfulde Tilstand, hvori jeg fandt ham, formedelst hans haabløse Kjærlighed til Eders Datter, opvakte min Medlidenhed. Paa samme Tid fandt jeg en stor Fornøjelse i at faa Lejlighed til at vise Eder min Magt. Imidlertid maa I være fast overtydet om, at jeg alene vil anvende den til at stifte godt, hvor og saa ofte jeg kan. For Øjeblikket henvender jeg mig til Eders Højmodighed, og beder Eder at give denne unge Mand Eders Datter til Gemalinde, de elsker hinanden, og han er hende ikke uværdig.«

Der hjælper nok intet »kjære Mo'er«, tænkte Sultanen ved sig selv; han nedlader sig til at bede, hvor han har Magt til at befale. »Eders Bøn er bevilget,« sagde han derpaa højt, idet han henvendte sig til Lægen, »en saadan bedende formaar vi ikke at afslaa noget.«

Og strax lod han den unge Mand iføre en Dragt af uskatterlig Værdi; men til Lægen lod han bringe en med Guld indlagt Trone af Ibenholt.

Medens de nu sad og talte med hinanden, saa Lægen sig om og bemærkede tvende store, paa et Silkeforhæng malede Løver. Han vinkede blot med Haanden, og strax styrtede de løs paa hinanden med tordenlignende Brøl. Da han derpaa atter gav et Tegn, saa man blot to Kattekillinger yndefuldt lege med hinanden.

Disse Lege behagede Khalifen særdeles, og han lod ved sin Vezir Lægen underrette om, at han nok gad se noget mere af samme Slags. Lægen viste sig beredvillig til at føje Khalifen, og bad Veziren lade et Kar med Vand bringe ind i

Salen. Da Vandkarret var tilvejebragt, anmodede han Veziren om at klæde sig af, hylle sig i et Klæde og træde ind i Karret, med tilføjende, at han bestemt skulde komme til at opleve ganske overordentlige Ting.

Veziren gjorde, som Lægen anordnede. Men næppe befandt han sig i Karret, førend han saa sig hensat i et oprørt, umaadeligt Hav [1]). Instinktmæssig gav han sig til at svømme, Bølgerne kastede ham hid og did, og flere Gange var han nær ved at drukne; endelig blev han dog af en Bølge kastet op paa en ukjendt Strandbred. Saa hastig som muligt klavrede han op paa Land; men næppe havde han rejst sig i Vejret, førend han bemærkede, at et svært Haar bølgede ned over hans hidtil skaldede Nakke lige indtil Hælene. Forbavset betragtede han nøjere sin Skabning, og kom snart til den halv naragtige, halv forfærdelige Overbevisning, at han var bleven omskabt til et Fruentimmer.

»Det var dog nogle fordømte Løjer,« mumlede han for sig selv; »der gives virkelig ikke noget mere fatalt Tilstød for en Storvezir, end at se sig forvandlet til en Kvinde. Pokker maa for Resten vide, hvorledes det er gaaet til!«

Imidlertid var en Fisker traadt nærmere, og lagde sin Haand paa den forvandlede Vezirs Skulder med de Ord: »O, lyksalige Dag! En saadan Fangst havde jeg aldrig haabet! Hvor hun er smuk og yndig! Det er sikkert en Havfrue, som Himlen har sendt mig, for at jeg skulde give min Søn hende til Kone; det er ingen ringe Lykke for en fattig Fisker i vore knappe Tider.«

---

[1]) Dette Træk vender tilbage i en senere Fortælling om Shejken Shahabeddin.

Manden var saa hjertelig glad over sin Fangst, at han ganske glemte, hvorfor han var kommen ned til Stranden, og strax bragte den formentlige Havfrue til sin nærliggende Hytte, hvor han fremstillede hende for sin Kone.

»Hvor er vor Søn?« spurgte han hende; »denne Havfrue er af Himlen bestemt til at vorde hans Hustru.«

»Han er ude i Marken med Koen,« svarede Fiskerkonen, »men han vil snart være hjemme.«

Virkelig kom snart efter det unge Menneske hjem fra Marken.

»Pokker staa i slige Eventyrligheder!« bandede Veziren ved sig selv. Endnu i Nat skal jeg vorde denne Labans Kone! Kun lidet vilde det nytte, om jeg sagde til disse Mennesker: »I farer vild, Godtfolk! Jeg er Khalifens Vezir!« de vilde ikke tro mig, eftersom jeg ganske ser ud som et Fruentimmer.«

»Sønneke,« henvendte Fiskeren sig nu til Knøsen, »Du maa være født under en lykkelig Stjerne. Himlen sender Dig her, hvad den aldrig før har gjort og vel heller ingen Sinde mere vil gjøre, en dejlig Havfrue, bestemt til at blive din Hustru. Endnu i Aften skal I holde Bryllup.«

Krabaten var ganske henrykt og vovede neppe at tro paa sin Lykke. Endnu samme Aften maatte virkelig Veziren holde Bryllup med ham, saa nødig han end vilde, og efter den reglementerede Tids Forløb bragte han en sund Dreng til Verden, som han naturligvis maatte give Die.

Men herved blev det ingenlunde; Veziren nedkom regelmæssig én Gang om Aaret, og fik saaledes i en Hast en hel Rede af syv dygtige Drenge.

Dette syntes ham dog tilsidst at gaa for vidt; kjed af denne Husholdning havde han allerede længe været.

»Er det da virkelig ganske umuligt,« klagede han for sig selv, »igjen at komme ud af denne Elendighed, hvori en utidig Nyfigenhed har styrtet mig? Heller end forgjæves at gjennemgaa slige ulidelige Ting, vil jeg kaste mig i Havet paa samme Sted, hvor jeg for syv Aar siden blev kastet paa Land.«

Uden Opsættelse udførte Veziren strax denne fortvivlede Beslutning; en Bølge rev ham bort med sig. — Men da han atter fik Hovedet op over Vandet, fandt han sig siddende i Vandkarret, omgiven og opmærksomt iagttaget af den forhadte Læge, Khalifen og hele hans fortrolige Kreds.

»Nu, hvilke Herligheder har Du faaet at sé?« spurgte Khalifen sin Vezir.

»Herre,« svarede denne leende, saasnart han havde fattet sig efter sin voldsomme Overraskelse; »denne Læge er en sand Mester i at hexe! Hvad jeg har sét? Jeg har sét himmelske Paradiser, uforlignelige Huri'er og dejlige Ynglinger, overhovedet en Mængde Ting, som endnu aldrig nogen har haft for Øje, og som er over al Beskrivelse. Hvis I selv har Lyst til at prøve, kan I strax overbevise Eder om, at der ikke gives noget behageligere og tillige mere underfuldt.«

Khalifen kunde ikke modstaa Fristelsen, klædte sig af og traadte ind i Karret, ombæltet med et Linklæde. Øjeblikkelig gik det ham ganske paa samme Maade som Veziren; han gav sig til at svømme, og blev af Bølgerne reven bort til en fremmed Kyst. Da han her var kravlet i Land og stod paa Strandbredden i sin Nøgenhed, sagde han til sig selv: »Jeg ser nok, hvad alt dette har at betyde; min Vezir og den fremmede Læge har sammensvoret sig for at støde mig fra Tronen, og Lægen skal være min Efterfølger. Hvilke Kjæltringer!«

Da han derpaa gik lidt længere frem, fandt han nogle Piger i Færd med at hente Vand fra en Kilde. Han bedækkede sig med en grøn Gren og nærmede sig saavidt, at han kunde spørge dem om, i hvilket Land han befandt sig, idet han forklarede, at han var en stakkels skibbrudden. En af Pigerne svarede ham, at han befandt sig i Nærheden af Staden Oman, og kun behøvede at bestige det nærliggende Bjergs Top for at se Staden ligge ved sammes Fod.

Khalifen fulgte Anvisningen og naaede Staden; der gjentog han Historien om sit Skibbrud, og nogle Folk var saa medlidende at forsyne ham med en gammel Klædning. Da han gik videre, naaede han Torvet; her blev han, plaget af Sult, staaende udenfor en Spiseværts Bod. Denne holdt ham ogsaa for en skibbrudden, og tilbød ham to Drachmer daglig og Underholdet, hvis han vilde træde i hans Tjeneste. Eftersom Khalifen ikke vidste at hjælpe sig paa anden Maade, tog han uden Betænkning imod Tilbudet. Da han havde mættet sig og havde faaet sig Arbejde anvist, sagde han sukkende til sig selv:

»Ak, hvilken Forandring! Efter at jeg som Khalif har besiddet en uindskrænket Magt og levet i Herlighed og Glæde, maa jeg nu tjene mit Brød ved at vadske Tallerkener! Det var i Sandhed noget ganske overordentligt, hvad min Vezir varslede mig, den Skurk! Men jeg er selv Skyld i min Ulykke, hvorfor indlod jeg mig saa dybt med denne fordømte Troldmand!«

Efter nogle Dages Forløb gik Khalifen hen at besøge den Bazar, som tilhørte Juvelererne, hvoraf der i denne Stad gaves et stort Antal. De drev en meget betydelig Handel, eftersom

der i de omliggende Have blev fundet Perler, Diamanter og Koraller i Mængde. Strax fik han Lyst til at blive Mægler, af Opholdet hos Spiseværten var han allerede for længe siden baade led og kjed.

Den følgende Morgen indfandt han sig derfor atter paa Bazaren, og udgav sig for Mægler. Da traadte en Mand hen til ham med en Diamant, hvis Værdi skulde overstige Indkomsterne af Syrien og Ægypten tilsammen. Khalifen spurgte, om Manden agtede at sælge den. Denne svarede ja, og Khalifen modtog Diamanten for at bære den om og vise den frem for de store Kjøbmænd paa Bazaren. Da der var budt ham hundrede tusinde Zechiner derfor, vendte han tilbage til Ejermanden og spurgte, om han vilde lade den gaa for denne Pris. Ejeren erklærede sig tilfreds dermed, og bad Khalifen lade sig Pengene udbetale.

Khalifen gik altsaa hen til den Kjøbmand, som havde gjort det højeste Bud, og bad ham om de hundrede tusinde Zechiner, eftersom han var bemyndiget til at modtage dem i Sælgerens Navn. Hertil svarede Kjøbmanden, at sligt stred imod al Skik og Brug, og at han kun vilde betale til Ejermanden selv. Nu vilde Khalifen opsøge denne, men da han ikke kunde finde ham, vendte han tilbage og udgav sig selv for Diamantens Ejer. Allerede var Kjøbmanden i Begreb med at give ham Pengene, da det faldt ham ind endnu en Gang at betragte Diamanten, og ved nøjere Eftersyn fandt han, at den var uægte.

»Kjæltring,« raabte han, »Du vover altsaa at bedrage paa offentligt Torv? Ved Du ikke, at sligt i dette Land straffes med Døden!«

Paa Mandens Raab løb de andre Kjøbmænd sammen,

greb Khalifen og førte ham for Kongen af Oman; denne forhørte Vidnerne, og gjorde saa kort Proces, idet han med det samme gav Befaling til, at Skjælmen skulde hænges. Man tog altsaa Turbanen af hans Hoved, lagde ham en Lænke om Halsen, og førte ham igjennem Staden, idet man lod udraabe foran ham: »Dette er kun Begyndelsen af den Forbryders Straf, som vover at bedrage paa offentligt Torv, lige for Kongens Øjne.«

Men Khalifen overvejede helt modfalden sin grumme Skjæbne og sagde til sig selv: »Jeg vilde ikke blive hos Spiseværten, hos hvem jeg kunde have slikket Tallerkener i Fred og Ro; jeg vilde være min egen Mand og blev Mægler, og nu hænger de mig. Det er en elendig Verden, man lever i. Dog, hvorfor klager jeg. Der sker jo ikke andet end hvad der tjener til at opfylde min Skjæbnes Bestemmelse!

Saasnart Khalifen var bleven stillet til Rette under Galgen, bandt man ham en Snor om Halsen og begyndte at hale ham i Vejret. Da maatte han rigtig række Hals. Men idet han slog Øjnene i Vejret, bemærkede han, — at han netop var i Færd med at stige ud af Karret! Lægen, Veziren og den unge Spisevært stod smilende trindt omkring, og Veziren bød ham Haanden, for at hjælpe ham med at stige ud.

»Hvad ler Du af?« spurgte Khalifen endnu helt fortumlet.

»Af mine Eventyr,« svarede Veziren; »jeg var nemligt en Kvinde, maatte holde Bryllup, og blev Moder til syv Børn.«

»Ak,« svarede Khalifen imellem Graad og Latter, »saa har Du dog i det mindste nydt Glæde og Smerte imellem hinanden. Jeg kommer lige fra Galgen.«

Til stor Morskab for de tilstedeværende, fortalte nu Sultanen

og Veziren deres Eventyr, og alle var enige i at hæve Lægens Magt indtil Skyerne. Khalifen beholdt ham hos sig, og overøste ham med Rigdomme og Æresbevisninger. Under Tilkaldelse af Kadi og Vidner lod han ogsaa Ægteskabskontrakten opsætte imellem sin Datter og Vismandens Myndling, og de unge Folks Bryllup blev højtideligholdt med store Glædesfester paa Slottet og med offentlige Forlystelser. Men den unge Mand og Lægen blev trofaste Venner hele deres lange og lykkelige Liv.

Abukir og Abusir.

I Alexandria levede en Gang en Farver ved Navn Abukir ved Siden af en Barber, som hed Abusir. Hin var en stor Løgner og Dovenkrop; det kom ham heller ikke saa nøje an paa et Tyveri eller en anden Forbrydelse; thi hans Hjærte syntes støbt af en Pille til et jødisk Tempel. Saa ofte nogen bragte ham et Stykke Tøj at farve, lod han sig give Lønnen forud, under Paaskud af, at han ikke havde Penge til at kjøbe Farvestof for. Disse Penge forødte han strax til allehaande Lækkerier; derpaa solgte han ogsaa Stoffet selv, og lod Pengene derfor gaa samme Vej. Naar saa Ejermanden den følgende Dag kom igjen for at faa Tøjet tilbage, sagde han til ham: »Gjør mig den Tjeneste at komme igjen i Morgen! Saa tidlig, Du vil, skal Du finde dit Stof farvet efter Ønske. Men naar Ejermanden den næste Dag kom igjen, hed det: »Undskyld

mig dog blot endnu for denne Gang! Jeg havde igaar Aftes fremmede, og saa kunde jeg ikke faa mit Arbejde færdigt. I Morgen tidlig, hvis Allah vil, skal Du blive tilfreds med mig.«

Den tredie Dag hed det: »Det gjør mig virkelig meget ondt; men min Kone kom netop i Gaar i Barselseng, saa kunde jeg ikke nænne at forlade hende et eneste Øjeblik.« Saaledes blev Bedrageren ved med Undskyldninger, Løfter og Eder, indtil Ejermanden endelig mistede Taalmodigheden og sagde: »Nu er jeg kjed af disse evige Løfter; lad mig saa da faa mit Stof ufarvet tilbage!«

Da svarede Abukir endelig: »Ved Allah, min Ven, jeg skammer mig næsten ved at tilstaa den rigtige Sammenhæng; men Allah fordømme alle Tyve og Kjæltringer! Tænk Dig en Gang! Jeg havde endnu samme Dag, som Du bragte mig Tøjet, farvet det udmærket smukt og hængt det op paa en Snor til Tørring; men da jeg senere saa mig om efter det, var det borte, som om det aldrig havde været der!«

Naar nu den bedragne var en godlidende Mand, ytrede han: »Allah vil erstatte mig det paa en anden Maade.« Var det derimod en mindre lettroende Person, gav han sig til at true med Indstævning og andet sligt, men udrettede derved slet intet.

Imidlertid blev Abukir dog ved denne Fremgangsmaade saa ilde berygtet over hele Alexandria, at tilsidst ingen mere betraadte hans Værksted, naar undtages enkelte fremmede eller Folk fra Landet, som lod sig lokke af hans Skilt, uden at kjende Gavtyven, der skjulte sig bagved det. Da han saaledes kun havde lidet eller intet at bestille, hendrev han sin meste Tid i Naboens Barberstue, viste sig kun da i Værkstedet, naar

nogen bragte ham noget at farve, og var aldrig til at finde, naar Folk kom for at hente det igjen.

En Dag, da han, som sædvanlig, sad inde i Abusirs Barberstue[1]) og fordrev Tiden, kom én af Kadi'ens Tjenere og forseglede hans Bod. En af de Kunder nemlig, hvis Sager Abukir havde taget imod og solgt, havde henvendt sig til Kadien og forlangt, at alt skulde sælges, hvad der fandtes i Værkstedet. Men da Betjenten ikke havde forefundet andet derinde end et Par sprukne Vandkrukker, havde han forseglet Boden.

Da Abusir saa dette, spurgte han Abukir: »Men hvorfra kommer det ogsaa, at Du saaledes mister alt, hvad der bliver givet Dig til Farvning? Man skulde næsten tro, at din Bod var et Forsamlingssted for alle Tyve i Alexandria.«

»Kjære Nabo,« svarede Abukir, »jeg vil ganske oprigtig sige Dig, hvorledes det er gaaet til. Jeg har nemlig efterhaanden været nødt til at sælge alt, hvad man bragte mig til Farvning, fordi mit Haandværk gik saa slet, at jeg ikke kunde leve af Farvelønnen alene.«

Da begyndte ogsaa Abusir at beklage sig over de onde Tider og sit daarlige Udkomme: »Se,« sagde han, »jeg er dog unægtelig den bedste Barber i hele Alexandria, og alligevel kommer der kun faa Folk ud til mig, alene fordi jeg er fattig. Jeg er virkelig nærved at blive kjed at mit Haandværk.

Begge Haandværker er gode,« indvendte Abukir, »kun i

---

[1]) Barberstuerne er endnu den Dag i Dag i Orienten almindelige Samlingssteder paa samme Maade, som de var det i det gamle Rom; her mødes Folk for at drive Tiden hen og høre Bynyt, og undertiden bliver Barberstuerne hele literære Saloner.

Alexandria vil det ikke trives for os. Lad os derfor tilsammen vandre ud i Verden! Vi kan overalt faa det bedre, end vi har det her. Kald Dig Digterens Ord i Minde:

> — Forlad din Hjemstavn, hvis Du tørster efter Berømmelse! Ogsaa skjænker Rejser Dannelse, Adspredelse og Rigdomme. Sky ikke Skilsmissen, Møjsommeligheder og Farer! Den ædle dør heller end bliver levende i Foragt mellem Nid og Ondskab. —

Abusir lod sig virkelig overtale og indskibede sig med sin Nabo til et langt bortliggende dem aldeles ubekjendt Land. Til deres store Lykke var der om Bord paa det store Skib, der førte ikke mindre end hundrede og tyve Kjøbmænd, ikke en eneste Barber; der fattedes altsaa ikke Abusir paa Arbejde og Fortjeneste. Af den ene fik han Penge, af den anden Levnetsmidler, af den tredie fersk Vand; alt dette delte han i Følge tidligere truffen Aftale med Abukir, der tilbragte al sin Tid paa Skibet med vexelvis at æde og sove.

Ikke længe varede det, inden ogsaa selve Skibets Fører behøvede Barberens Tjeneste. Da han efter Ønske var bleven betjent, var han saa artig at indbyde Barberen og hans Ven til Aftensmaaltid hos sig. Men uheldigvis saa Abukir sig ikke i Stand til at modtage Indbydelsen; thi allerede havde han af det Forraad, som Abusir havde bragt med sig, udskaaret sig Stykker, som om det havde været Sten af et Stenbrud, og slugt dem i sig som en Elefant, der ikke har set Foder i flere Dage. Nu laa han paa Ryggen og fordrejede Øjnene som en Varulv og snøftede gjennem Næsen som en Stud, der har forædt sig i Bælgsæd. Men da Kaptejnen efter Maaltidet sendte ham et Fad med kostelig Spise, tømte han imidlertid dog ogsaa dette, som om han slet intet havde nydt i Forvejen; og saaledes

vedblev han at foræde sig og forsove sig hele tyve Dage efter hinanden; thi netop saa længe var Skibet under Vejs.

Saa snart Fartøjet var gaaet for Anker uden for en stor og prægtig Handelsstad, gik Abusir i Land, lejede et Værelse og indrettede det til sig selv og sin Staldbroder. Da alt var forberedt paa det bedste, hentede han Abukir i Land. Saa snart denne var traadt ind, smed han sig ned paa Tæppet og snorksov, indtil Abusir vækkede ham til Aftensmaden. Da rejste han sig beredvillig og holdt Øjnene oppe lige saa længe som der endnu var noget i Fadene.

Den følgende Morgen gik Abusir ud med sine Instrumenter og arbejdede i Staden den hele Dag; om Aftenen delte han sine Penge og de indkjøbte Levnetsmidler med sin dovne Staldbroder.

Paa den tredie Dag spurgte han ham endelig, om ikke ogsaa han vilde gaa ud og se sig om efter Arbejde, eller i ethvert Tilfælde spadsere sig en Tur, for ikke at komme ganske ud af Vane med at bruge Lemmerne. Men Abukir foregav, at han endnu var søsyg, og blev liggende for at lade sig mæske af sin godlidende Kammerat.

Paa denne Maade lod Abukir sig hele firsindstyve Dage made og pleje af Barberen, uden at det nogen Sinde faldt ham ind, selv at erhverve sig noget. Heller ikke engang da Abusir blev syg, gjorde Farveren Anstalt til at røre sig, men lod Husets Portner besørge alt, hvad der var at gjøre. Dog da Barberens Sygdom stedse blev værre, og Abukir paa sit Tæppe hverken fik vaadt eller tørt, blev han endelig ked af at ligge, rejste sig og berøvede sin bevidstløse Staldbroder al hans Smule surt fortjente Penge, slentrede hen paa Bazaren, hvor han kjøbte sig

smukke Klæder, og gav sig til at spadsere omkring i Staden som en fornem Herre.

Ved denne Lejlighed gjorde han snart til sin store Forundring den Bemærkning, at alle Folk, som han mødte, enten var klædt i hvidt eller blaat. Han tog da sit Lommetørklæde frem, gik ind dermed til en Farver og spurgte: »Hvad skal dette Tørklæde koste at farve?«

»Tyve Drachmer.«

»Det var en grov Betaling; hos os farver man et saadant Tørklæde for én Drachme. — Og hvorledes har Du i Sinde at farve det?«

»Hvilket tosset Spørgsmaal! Hvad der er hvidt, maa jo blive blaat.«

»Det synes mig dog ikke saa ganske afgjort. Jeg ønsker f. Ex. dette Tørklæde farvet rødt.«

»Det kan jeg ikke farve.«

»Nu, saa lad det da blive grønt,« vedblev Abukir.

»Det kan jeg heller ikke indlade mig paa.«

»Nu, saa farv det da i Helvedes Navn gult!«

»Jeg har jo allerede sagt Dig, at jeg ikke kan farve andet end blaat, og dog er jeg den dueligste af alle de fyrretyve Farvere, som ernærer sig her i Staden.«

»Virkelig? Saa lad Dig da sige, at jeg ogsaa er en Farver, og at jeg kan give Stofferne hvilken som helst Farve, der forlanges. Hvis Du ønsker det, vil jeg give mig i din Tjeneste og lære Dig at farve alle mulige Kulører; saa vil ingen Farver i hele Staden kunne bestaa ved Siden af Dig.«

»Tage Dig i min Tjeneste? Nej, saamænd vil jeg ej. Min Fader farvede blaat, alle mine Laugsbrødre farver blaat; jeg vil

nøjes med at farve blaat, saa længe jeg lever. Eblis tage Dig med dine nye Paafund!«

»Det bliver til din egen Skade; thi saa anlægger jeg selv et Farveri, og tager Luven fra Jer allesammen.«

»Det lader Du nok være med; der maa kun være fyrretyve Farvere her i Staden, og naar én dør, træder en Farversøn i hans Sted. Saaledes kan den gode, gamle, blaa Farve, Allah være lovet, holde sig i Anseelse til evige Tider.«

Abukir forlod den stivsindede Farver, med hvem han nok mærkede, at der intet var at udrette, og begav sig hen til en anden, men fik ganske det samme Svar. Paa samme Maade gik det ham hos den tredie og den fjerde. Ingen vilde tage ham i Tjeneste som Svend; ikke heller vilde Oldermanden tillade ham selv at indrette et Farveri.

Da henvendte han sig i sin Fortvivlelse til Kongen selv og sagde: »O, Tidens Konge, jeg er fremmed her paa Stedet, og ønsker at drive mit Haandværk, Farveriet, enten som Svend eller Mester; men ingen vil tage mig i Tjeneste, uagtet jeg forstaar at farve, ikke alene blaat, men ogsaa sort, gult, grønt og rødt, og jeg kan heller ikke faa Tilladelse til at nedsætte mig som Mester.«

»Hvis Du taler Sandhed,« svarede Kongen, »saa skal jeg selv lade et Farveri indrette til Dig og give Dig Penge til at indkjøbe de fornødne Materialier for, og skulde nogen Mester her i Staden vove at lægge Dig saa meget som et Halmstraa i Vejen, vil jeg lade ham hænge udenfor hans Værksted.«

Og Kongen foræerede ham strax tusinde Dinarer, en prægtig Klædning, en ypperlig Hest og tvende Mameluker, anviste ham

tillige en bekvem Bolig og befalede Murerne og Tømmerfolkene at indrette et Farveri efter Abukirs Ønske.

Nu var Abukir ovenpaa det. Saa snart Værkstedet var færdigt, sendte Kongen ham fem hundrede Stykker Tøj. Abukir gav dem de forskjelligste Farver og hængte dem op til Tørring udenfor sit Værksted. Snart forsamlede hele Staden sig udenfor hans Bod; thi endnu ingen Sinde havde man sét et Stof, der var farvet sort, rødt, gult eller grønt. Enhver bragte ham de skjønneste Stoffer til Farvning og lønnede ham rigelig derfor. Kongen blev selv saa henrykt over de prægtige Farver, hans Tøjer havde faaet, at han skjænkede ham Farveriet til fri Ejendom og tillod ham at kalde det: »Det kongelige Farveri«.

Nu fik Piben en anden Lyd. Alle Stadens Farvere indfandt sig ydmygeligen hos Abukir og tilbød sig at tage Tjeneste hos ham som Svende. Men han betalte lige med lige, og vedblev at arbejde med en Mængde Slaver og Slavinder, som han havde anskaffet sig. Alt tegnede til, at han i en Hast skulde blive én af de rigeste Mænd i Staden.

Saavidt Abukir. Den stakkels Abusir, som han havde ladet ligge bevidstløs, efter at have udplyndret ham indtil Skindet for al den Godhed, han havde vist ham, blev liggende tre hele Dage, inden han atter kom til Bevidsthed. Da gav han sig til at klage og jamre sig saa højt, at Portneren hørte det og kom op til ham. Det første, som Abusir spurgte om, var hans gode Ven, Abukir. Portneren vidste ikke noget af ham at sige. Da greb Abusir til sin Pung for at bede Portneren om at indkjøbe noget til ham. Pungen fandt han; men den var ganske tom. Nu vidste han baade, hvor Abukir og hans Penge var bleven af. Den ene var løbet sin Vej med det andet.

Da Portneren saa Abusirs Fortvivlelse, følte han Medlidenhed med ham, hentede ham en god Suppe, og plejede ham hele to Maaneder, indtil han atter ganske var kommen sig.

Da Abusir første Gang igjen gik ud og saa en hel Stimmel af Mennesker forsamlet udenfor Abukirs Bod, stod han ogsaa stille og spurgte de nærmeste, hvad der var paa Færde. »Der er hidkommen en fremmed Farver ved Navn Abukir,« svarede man, »som ikke alene forstaar at farve blaat, men ogsaa rødt og sort og grønt og gult. Folk beundrer nu de udhængte herlige Stoffer, og enhver bringer til Farvning, hvad han er i Besiddelse af.«

Da tænkte Abusir ved sig selv: »Allah være lovet, at det gaar ham saa godt! Han har rimeligvis kun glemt mig af bare Travlhed, og vil sikkerlig glæde sig ved at gjense mig, sin Ven og Velgjører.«

Men saasnart han nærmede sig Farveriet, fnøs Abukir, der laa paa en Bænk udenfor Huset, ligesom en Vezir omgiven af Slaver og Tjenere: »Du Døgenigt, hvor ofte har jeg ikke forbudt Dig at staa her! Har Du maaske i Sinde at stjæle fra mig, din smudsige Skjælm?« Og ikke nok hermed, befalede han sine Slaver: »Grib ham og kast ham til Jorden!« Derpaa tog han en Stok og gav sig egenhændig til at gjennemprygle sin gode, gamle, tjenstvillige Ven. Da han endelig var kjed af at bruge Stokken, efter at have tilfredsstillet Dæmonen i sit mørke og smudsige Hjerte, spyttede han paa den arme Barber og skreg: »Skrup Dig nu i al Hast bort herfra; ellers skal jeg lade Dig bringe op til Kadi'en og sørge for, at Du bliver hængt.«

»Hvor ofte,« vedblev Abukir, henvendt til de omkringstaaende, »har ikke denne Usling allerede bestjaalet mig! Hidtil

har jeg erstattet Folk deres Varer, og tiet stille dertil, fordi jeg tænkte: »Det er en fattig Mand; jeg vil dog ikke gjøre ham ulykkelig.« Men nu skal han ikke mere finde nogen Barmhjertighed, hvis han igjen indfinder sig!«

Med sønderknust Hjerte fjernede Abusir sig under Folks Forbandelser og listede sig igjennem de mørkeste Gader, indtil han var kommen langt bort fra Farveriet. Da faldt det ham ind, at han kunde trænge til et Bad; det vilde gjøre ham vel, baade efter den nylig overstaaede Sygdom og de nys modtagne Prygl. Han spurgte da den første den bedste om, hvor der var et Badehus; men man svarede ham, at man ikke vidste, hvad han mente.

»Jeg havde Lyst,« forklarede Abusir, »til at komme ind i et Hus, hvor man vadsker og afpudser sig.«

»Vil I vaske Eder, kan I gaa ned i Floden,« lød Svaret; »afpudse Eder kan I, hvor I selv finder Lyst dertil, kun ikke paa aaben Gade.«

»Ja men jeg vil i et Bad, min gode Ven!«

»Hvad det er, véd vi slet ikke. Naar vi vil vaske os, gaar vi ned i Floden; selv Kongen kjender ikke nogen anden Vaskeanstalt.«

Da Abusir hørte, at man der i Staden endnu intet Begreb havde om et Bads ejendommelige Nytte og Behagelighed, begav han sig lige op til Kongen, bukkede ærbødig og sagde:

»Jeg er en Bademester fra fremmed Land, og har med Forbauselse erfaret, at din Stad ikke indeholder et eneste Bad; sligt burde ikke savnes i en ellers saa behagelig og prægtig

Hovedstad. Jeg kommer derfor i den Hensigt at foreslaa Dig at indrette et Badehus.«

»O, hvad har da saadan et Badehus at betyde?« spurgte Kongen.

Abusir beskrev Kongen et Badehus efter ægyptisk Mønster, og Fyrsten blev allerede ved Beskrivelsen saa indtagen for Sagen, at han forærede Abusir en Æresklædning, Slaver, Slavinder og Penge, og dertil befalede sine Bygmestre at opføre et Badehus efter Abusirs Plan.

Da Badehuset var færdigt, sagde Abusir til Kongen: »Nu fattes der ikke andet end Divaner og Tæpper.«

Da gav Kongen ham ti tusinde Dinarer til at møblere Badehuset for, og for disse Penge kjøbte Abusir de smukkeste Tæpper, Hynder og Haandklæder, der lod sig opdrive i Staden. Derpaa lærte han to unge Mameluker, som Kongen havde foræret ham, hvorledes de skulde vadske, indsæbe, aftørre og gnide Gjæsterne, og da alt var vel forberedt, indbød han Kongen til at tage et Bad hos ham.

Abusir betjente selv Kongen, og viste ham alt det Smuds, han havde gnedet af hans Legeme, af Udseende som forbrændt Lampevæge. Efter at han havde afgnedet ham til Gavns, lod han ham stige ned i Vandbækkenet; derpaa lod han ham tage Plads i en med kostelig Vellugt opfyldt Sal, indhyllet i bløde og friske Tæpper, og satte de unge Mameluker til at aftørre og gnide ham.

Ved alt dette følte Kongen sig saa behagelig tilpas, som han endnu aldrig havde været, og sagde derfor til Abusir: »I Sandhed, nu først bliver min Hovedstad til en ret fuldkommen By! Hvor meget har Du i Sinde at tage for et Bad?«

»Hvad der synes Eders Højhed passende.«

»Jeg for min Del synes, at tusinde Dinarer ikke vilde være for meget forlangt for sligt et Bad.«

»Med Eders Højheds Tilladelse, under disse Vilkaar vilde vi kun blive slet besøgt; thi kun faa Folk findes rige nok til at give tusinde Dinarer for et Bad.«

»Nu, hvilken Pris vil Du da bestemme?«

»For det første holder jeg det for klogest, ganske at overlade det til Folk selv, hvorledes de vil belønne min Tjeneste; de fattige vil vel kun give mig lidt, men de rige desto mere. I et hvert Tilfælde vilde det være Synd at udelukke de fattige fra denne Nydelse; og intet er rimeligere, end at de rige paa en Maade betaler baade for sig selv og de fattige.«

Rigets store, som var fulgt med Kongen, tilkjendegav tydelig deres Tilfredshed med Abusirs Bestemmelse og Opfattelse af Sagen, og selv Kongen maatte tilstaa, at det saaledes vel ogsaa vilde være det bedste.

»Dog ønsker jeg,« tilføjede han, »at den Mand, hvem Staden vil komme til at skylde saa overordentlig meget, bliver ordentlig belønnet; derfor befaler jeg enhver af mine Hofmænd for denne Gang at give ham hundrede Dinarer, en Slave og en Slavinde; i Fremtiden kan de saa give, hvad dem selv synes.«

Da ikke mindre end fire hundrede ædle Herrer denne Dag tog Bad hos Abusir, saa indbragte dette ham fyrretyve tusinde Dinarer, fire hundrede Slaver og ligesaa mange Slavinder; dertil forærede Kongen ham endnu ti tusinde Dinarer, ti hvide og ti sorte Slaver, foruden ti dejlige Slavinder.

Da Abusir saa denne Mængde Slaver og Slavinder samlet, slog han Hænderne sammen og ytrede for Kongen: »Ak, Eders Højhed, et saa talrigt Tjenerskab er passende for en stor Fyrste,

men ikke for en stakkels Barber og Bademester. Hvor skal jeg bringe alle disse Mennesker under Tag, hvor skal jeg tage Mad og Drikke og Klæder fra til dem? Jeg forudser, at de hastig vil æde mig ud af Badet og hele Bestillingen!«

»Deri har Du ogsaa Ret,« svarede Kongen, »vil Du sælge mig dine Slaver og Slavinder for hundrede Dinarer Stykket?«

»Med stor Fornøjelse,« svarede Abusir glad.

Da befalede Kongen sin Skatmester at udbetale Abusir tre og firsindstyve tusinde Dinarer og gav Slaverne og Slavinderne tilbage til deres forrige Ejere.

Abusir vidste ikke, hvorledes han noksom skulde takke Kongen for den Naade, han havde bevist ham ved at befri ham fra alle disse graadige Munde, der snart vilde have opædt ham baade med Hud og Haar.

Den følgende Dag lod Abusir bekjendtgjøre over hele Staden, at hans Bad stod aaben for alle og enhver, og at man betalte efter eget Behag. I Skarevis strømmede Folket hid, og Badehuset var propfuldt fra Morgen til Aften. Enhver betalte efter Lyst og Evne, og om Aftenen, da Abusir endelig fik Lov til at lukke Badet, havde han en hel Kiste fuld af Penge.

Men da han paa den tredie Dag hørte, at ogsaa Dronningen havde Lyst til at besøge hans Bad, inddelte han Dagen i tvende Dele, hvoraf den ene blev bestemt for Mænd og den anden for Kvinder, til hvis Betjening han oplærte en hel Del nette Slavinder.

Dronningen var ikke mindre tilfreds med Badet end hendes Gemal, og forærede Abusir tusinde Dinarer; ved sine Lovtaler forøgede hun endnu desuden Tilløbet til Abusirs allerede be-

rømte Badehus. En af de følgende Dage gik ogsaa Kongens Baadfører i Bad; Abusir modtog ham med den største Artighed, og vægrede sig ved at modtage Betaling for Badet..

Da nu Abukir overalt hvor han gik og stod, hørte saa meget Tale om det nys indrettede Badehus, fik han ogsaa Lyst til at tage sig et Bad en Gang. Han iførte sig én af sine smukkeste Dragter, satte sig paa et Muldyr og red hen til Badet, ledsaget af ti Mameluker.

Men da han fik Øje paa Abusir og i ham erkjendte Badets Herre, blev han højlig overrasket; dog tog han sig hastig sammen og sagde:

»Men er det ogsaa Ret af Dig, min gamle Ven, at Du aldrig har opsøgt mig, uagtet hele Staden kjender mit Farveri, og jeg endogsaa staar i stor Anseelse ved selve Hoffet? Jeg paa min Side har efterspurgt Dig overalt og sendt mine Slaver ud til alle Sider for at opsøge Dig, men har intet Steds kunnet faa nogen Efterretning om Dig.«

»Var jeg maaske ikke hos Dig?« svarede Abusir. »Du behandlede mig jo, som om jeg havde været en Tyv?«

Da lod Abukir, som om han blev meget bedrøvet, og sagde: »Saa var det altsaa Dig, som jeg holdt for det Skarn, der havde stjaalet saa mange Varer fra mig? Han havde visselig den største Lighed med Dig; men hvorfor gav Du Dig ikke til Kjende? Du maa derfor virkelig tilgive mig; havde Du blot nævnt dit Navn, vilde jeg øjeblikkelig have gjenkjendt Dig og fuld af Fryd kastet mig om din Hals.«

»Nu, saa lad det da være godt!« sagde den godlidende Abukir. »Græm Dig ikke længere; det er jo nu for længe siden vel overstaaet. Uden Tvivl var det skrevet i Stjernerne.

at jeg skulde modtage dygtige Prygl af min bedste Ven; og sin Skjæbne kan jo ingen undgaa.«

»Men hvorledes er Du dog kommen til al denne Herlighed?« vedblev Abukir.

Abusir fortalte ham, hvorledes han, efter at have erfaret, at der i hele Staden ikke fandtes et eneste Badehus, havde gjort Kongen det Forslag at indrette et, og hvorledes han paa denne Maade baade var kommen til Anseelse og Rigdom.

Da nu Abukir havde taget sit Bad, ytrede han: »Dit Bad er visselig meget smukt og bekvemt indrettet; der er kun én eneste Ting, som fattes det endnu.«

»Nu, og det er?« spurgte Abusir.

»En Salve,« svarede Abukir, »som borttager Haarene paa Legemet. Jeg skal sige Dig, hvorledes denne Salve bliver tilberedt; saa kan Du, naar Kongen igjen besøger dit Bad indlægge Dig ny Fortjeneste hos ham, som han sikkerlig i høj Grad vil paaskjønne.«

»Det skal Du have Tak for,» sagde Abusir, »slig Salve bør ikke fattes i et Bad. Lad mig saa faa Opskriften dertil, og jeg skal tilberede den endnu den Dag i Dag!«

Abukir tog nu Afsked med sin Ven, besteg sit Muldyr og red op til Slottet, hvor han strax lod sig melde. Saasnart han var bleven stedt for Kongen, tog han saaledes til Orde: »Jeg har en vigtig Meddelelse at gjøre Dig, store Konge. Vid, at dit Liv staar i Fare, naar Du atter besøger det nye Bad; den fremmede, hvem Du har bevist saa mange og store Velgjerninger, er en Forræder, og har i ingen anden Hensigt indrettet sit Bad, end for at faa Dig taget af Dage.«

»Hans Hustru og Børn befinde sig nemlig i Fangenskab hos de kristnes Sultan, og Betingelsen for deres Frihed er din Død. Jeg har ogsaa været i Fangenskab hos denne Sultan; han vandt mig formedelst min store Duelighed i Farveriet saa kjær, at han tilsidst lod mig slippe uden Løsepenge; men denne Abukir maatte forpligte sig til at betale sin og sines Frihed med dit Liv, stormægtige Konge. Derfor har han nu her indrettet et Badehus — han har vistnok let i Skjæget over, at Du selv maatte hjælpe ham dertil — og tilberedt en giftig Salve, som han vil anbefale Dig til Brug mod Haarene paa Legemet. Men saasnart Du har brugt den, vil han lade alt i Stikken, og vende tilbage til de kristnes Sultan, for efter Løfte som Løn at modtage sin Hustrus og sine Børns Frihed.«

Saasnart Kongen havde faaet sine Ører fyldt med disse sorte Løgne, vaktes en fortærende Vrede imod Abusir i hans Indre. Strax red han hen til Badet for at overbevise sig om det næsten utrolige Forræderi. Abusir modtog Kongen med den tilbørlige Forekommenhed, klædte ham af og gav sig til selv at betjene Kongen, som han plejede; men da han havde indsæbet og vadsket ham, sagde han til ham: »O, Konge, jeg har tilberedt en herlig Salve, som udrydder de stygge Haar paa Legemet; tillader Du, at jeg indgnider Dig dermed?«

»Lad mig se den!« befalede Kongen.

Da nu Abusir havde bragt Salven, og Kongen fandt den baade hæslig at se til og ildelugtende, tvivlede han intet Øjeblik mere om Sandheden af Abukirs onde Beskyldning, og tilraabte sine Mameluker: »Grib denne Skurk og før ham i Statsfængslet!«

Mamelukerne adlød, og ingen vovede at spørge Kongen

om Aarsagen til denne hans Forbitrelse imod den arme skikkelige Abusir.

Øjeblikkelig klædte Kongen sig igjen paa, og vendte tilbage til Slottet. Her lod han sin Baadfører hente og sagde til ham: »Tag en rummelig Sæk, kom to Centner ulæsket Kalk deri, og put denne Forbryder der ned. Indfind Dig saa med din Baad udenfor mit Palads, og styrt paa mit Vink Sækken i Vandet, for at denne utaknemlige Skurk, som ikke fortjener nogen bedre Skjæbne, kan forbrændes og druknes paa samme Tid!«

Baadføreren tog Abukir med sig, og begav sig hjem til sit Hus, som laa paa en lille Ø, lige overfor Kongens Slot. Saasnart de var stegen her i Land, sagde han til Barberen, som allerede var mere død end levende: »Jeg erindrer fuldtvel al den Opmærksomhed, som Du viste mig, da jeg nylig besøgte dit Bad, og ønsker at vise mig taknemlig derfor. Men sig mig først og fremmest, hvilken Forbrydelse Du har begaaet, eftersom Kongen har set sig befojet til at berede Dig en saa skrækkelig Død?«

»Ved Allah, jeg kjender ikke til nogen Forbrydelse!« svarede Abusir, og Oprigtigheden vidnede med ham, baade i hans Stemme og Miner.

»Det tænkte jeg mig vel,« svarede Baadføreren, »jeg véd nok, hvorledes det gaar til ved slige Lejligheder. Man kan umulig vorde rig og anset uden at skaffe sig Fjender; det er soleklart, at en eller anden misundelig Skurk har sat ondt for Dig hos Kongen. Men Du skal blive reddet, min Ven, om Allah kun vil. Jeg glemmer aldrig modtagne Velgjerninger; jeg vil derfor skjule Dig her hos mig, indtil et Skib sejler til

dit Fædreland, og i Stedet for Dig putte en stor Sten i Sækken tilligemed Kalken, for at skuffe og tilfredsstille Kongen. »Her har Du et Net! Du kan anvende Tiden, medens jeg er fraværende, til at fiske; jeg skal nemlig inden Middag levere Fisk til det kongelige Kjøkken, og har, som Du let kan forestille Dig, i Dag ikke haft Tid til at kaste noget Net i Vandet.«

Derpaa foer Fiskeren med en Sæk fuld af Kalk og en stor Sten ovet Vandet til det kongelige Palads, og spurgte Kongen, der stod i Vinduet, om det var hans Alvor, at han skulde styrte Sækken i Vandet. Kongen slog bekræftende op med Haanden; men ved denne raske Bevægelse gled en Ring ham af Fingeren, ved hvis Tryllekraft han med en simpel Haandbevægelse kunde dræbe enhver Fjende, som stillede sig overfor ham. Dette var et uopretteligt Tab for ham, der maatte gaa ham til det inderste Hjerte. Men han var klog nok til at tie dermed; thi hans uindskrænkede Magt beroede ene og alene paa den Frygt, som Trylleringen indgjød, og havde han ladet sig forlyde med, at hans Talisman var falden i Vandet, vilde der rimeligvis strax være udbrudt et Oprør imod ham.

Imidlertid fiskede Barberen med meget Held; han havde kun et Par Gange udkastet sit Net, og havde allerede en hel Hob Fisk liggende foran sig. Da tænkte han ved sig selv: »Her er allerede langt flere Fisk, end der behøves til det kongelige Kjøkken; jeg vil nu gjøre en Fisk i Stand og stege den for at stille min Hunger.«

Han udsøgte sig da en stor og fed Fisk og skar den op med sin Kniv; men — hvad skete? — Kniven kunde ikke gaa igjennem, og da Abusir skulde se nøjere til, fandt han en

kostbar Ring siddende fast i Fiskens Svælg. Det var Kongens Tryllering, som Fisken havde slugt.

Abusir tog Ringen ud og stak den paa sin Finger uden at ane dens overordentlige Egenskaber. Da indfandt sig tvende Tjenere fra Kongens Livkok for at hente Fisk, og spurgte Abusir om Baadføreren. Abusir svarede, at han ikke vidste, hvor han var, og gjorde derved en svag Bevægelse med Haanden [1]. O, Under! — Mere behøvedes der ikke for at strække de tvende Tjenere døde til Jorden.

Barberens Forbavselse kjendte ingen Grændser, da han saa de to Mameluker styrte stendøde til Jorden. Medens han endnu sad og grundede over denne ham uforklarlige Sammenhæng, kom Fiskeren tilbage, saa de to Lig og bemærkede Trylleringen paa Abusirs Finger.

»Bevæg for Allahs Skyld, ikke din Haand,« tilraabte han ham, »ellers er jeg dødsens ligesom Livkokkens Slaver! Hvor har Du faaet denne Ring fra?«

»Jeg har fundet den indeni en Fisk,« svarede Barberen.

»Vid, at det er Kongens Tryllering; jeg har selv set, hvorledes den faldt fra ham i Havet. Nu kan Du uden Frygt igjen vende tilbage til Staden med mig; thi ved den mindste Bevægelse af din Haand ligger Kongen død for dine Fødder.«

Da Abusir hørte dette, blev han naturligvis overmaade glad, steg igjen i Baadførerens Fartøj og lod sig sætte i Land udenfor det kongelige Slot.

Kongen sad imidlertid, fuld af Angst og Smerte over

[1] En lille Bevægelse opad med den højre Haand er den almindelige Gestus, der antyder en Benægtelse eller en Afvisning; denne Haandbevægelse anvendes endnu bestandig.

Tabet af sin Ring, i Divanet imellem sine Vezirer og Hærførere, da Abusir traadte uanmeldt ind i Salen, foer han sammen af Skræk. »Hvorledes kommer Du her?« spurgte han skjælvende. »Gaar de døde igjen?«

»Nej, Herre, men de levende,« svarede Abusir ærbødig, »din Baadfører, hvem jeg en Gang, uden at vide af det, havde gjort til min Ven, har reddet mig, eftersom han klarligen indsaa, at jeg ikke var nogen Forbryder, men alene et Offer for en nedrig Misundelse. I Stedet for mig lod han derfor en stor Sten synke til Bunds i Havet. Medens han var beskæftiget paa denne Maade, anvendte jeg Tiden hjemme hos ham med at fiske, og da jeg fik Lyst til at stege en af de Fisk, jeg havde fanget, for at mætte mig dermed, fandt jeg din Tryllering indeni samme. Jeg kommer nu for at give Dig den tilbage, uden Frygt og uden Nag; og tror Du virkelig endnu, at jeg har fortjent Døden, saa lad mig dog først vide, hvilken Forbrydelse jeg skal have begaaet! Findes jeg skyldig, er jeg villig til at underkaste mig Straffen.«

Og Abusir tog Ringen af sin Finger, en Talisman, hvorved han kunde have hævnet sig paa Kongen og gjort sig til Herre over hele hans Rige, og gav Kongen den tilbage, uden at det kostede ham den mindste Overvindelse. »Enhver sit, og Ærlighed fremfor alt!« var den retskafne og godtroende Mands Valgsprog.

Kongen omfavnede ham med Taarer i Øjnene og sagde: »Der gives ikke noget bedre og mere retsindigt Menneske i Verden end Du; næppe havde nogen anden, efter hvad der var forefaldet imellem os, givet mig Ringen tilbage. Tilgiv mig den store Uret, jeg har begaaet imod Dig, min ædle Abusir!«

»Saa snart Du har forklaret mig Aarsagen til din

grusomme Fremfærd, saa har Du min Tilgivelse af ganske Hjerte.«

»Ved Allah,« svarede Kongen, »jeg tvivler intet Øjeblik længere om din Uskyldighed. Det var heller aldrig faldet mig ind at fatte nogen Mistanke til Dig, hvis ikke Farveren Abukir havde advaret mig imod Dig og sagt, at Du havde i Sinde at forgive mig, for at befri din Familie af den kristne Sultans Hænder.«

»Store Konge,« udraabte Abusir, »jeg véd ikke, hvad det er for en Kristensultan, Du taler om! Jeg har aldrig været i de vantroendes Land, og ligesaa lidt nogensinde haft Kone og Børn!«

Derpaa fortalte han Kongen, paa hvilken forræderisk Maade Abukir havde behandlet ham lige fra deres Afrejse hjemme fra Alexandrien, indtil det Øjeblik, da han havde meddelt ham det troløse Raad at tillave en Haarsalve til Kongens Brug. »Men vid, o Konge,« sluttede han, »at denne Salve ingenlunde er skadelig, og at den hjemme hos os bliver brugt i hvert eneste Bad. Jeg vil for Dine Øjne bevise Dig Sandheden af mine Ord paa mit eget Legeme. Og ønsker Du at lære Skurken Abukir fuldkommen at kjende, behøver Du kun at sende Bud efter Portneren i den Khan, hvori jeg boede sammen med ham; denne kan forklare Dig, hvorledes jeg behandlede ham, og hvorledes han til Gjengjæld behandlede mig, da jeg laa for ham som en syg, hjælpeløs Stakkel. Ogsaa Abukirs egne Svende kan vidne, hvorledes han gjennempryglede mig, da jeg, lige kommen op fra mit Sygeleje, uden Nag nærmede mig hans Bolig.«

Øjeblikkelig lod Kongen bringe Khanens Portner for sig, i lige Maade Abukir og hans Svende, den første barfodet,

med ubedækket Hoved og betynget med Lænker. Saa snart det ved uafviselige Vidnesbyrd var godtgjort, hvilken utaknemlig og lumpen Usling han var, lod Kongen ham putte i en Sæk tilligemed en Del ulæsket Kalk, og oppe fra Slotsvinduet styrte i Havet.

Men den retsindige Abusir tilstod Kongen forud alt, hvad han blot vilde forlange af ham. Dog Abusir bad alene om et Skib, hvorpaa han kunde vende tilbage til sit Fædreland.

Kongen opfyldte hans Ønske og forærede ham et Skib, hvori han havde udtømt næsten sit halve Skatkammer. Abusir kom lykkelig tilbage til Alexandrien, og levede her længe som en rig, lykkelig og almindelig højagtet Mand.

Akrama og Khusejma.

Medens Khalifen Soliman, Abd Almalik's Søn regjerede, levede der en Søn af Stammen Asad, som var vidt og bredt berømt formedelst sin Trofasthed, Gavmildhed og sit Ædelmod; hans Navn var Khusejma, Bashars Søn. Men efterat han længe havde overøst alle sine Venner med Velgjerninger, vendte Lykken ham Ryggen, saa at han tilsidst trængte haardelig til deres Hjælp, hvis store Velgjører han hidtil havde været. Men disse Mennesker drog sig snart tilbage fra ham, og saasnart han mærkede de første Spor til denne Forandring hos dem, gik han ind til sin Hustru, der tillige var hans Sødskendebarn, og sagde til hende:

»Jeg har maattet gjore en bitter Erfaring med Hensyn til de Venner, som jeg troede at have knyttet til mig indtil Døden, og har derfor besluttet ikke mere at forlade mit Hus, saalænge jeg lever.«

Og han tillukkede sin Dør og levede hjemme af, hvad de havde i Huset, saalænge der endnu var noget tilovers af deres

forrige Velstand. Men da endelig det sidste var fortæret, vidste de hverken Hjælp eller Udvej af Elendigheden.

Imidlertid havde Akrama, Statholderen i Mesopotamien, en Mand, der var vidt berømt for sin store Gavmildhed, faaet noget at høre om Sagen, og han ytrede for dem, der havde fortalt ham om Khusejma's Nød: »Har denne ædle Mand da ikke en eneste Ven i Ulykken? I Sandhed, Verden ligger i det onde!«

Saasnart det om Aftenen var blevet mørkt, tog Akrama fire hundrede Dinarer, lagde dem i en Pung, lod sit Muldyr sadle, og begav sig hen til Khusejma's Hus, kun ledsaget af en eneste Slave. Da han havde naaet Huset, tog han Pengene fra sin Tjener, og sendte denne hjem igjen; selv gav han sig til at banke djærvt paa den fast tillukkede Dør. Længe varede det, inden Khusejma viste sig.

»Der, tag dette,« sagde Akrama til ham, idet han rakte ham Pungen, »og forbedre dine Vilkaar, saavidt Pengene vil strække!«

Pungen var saa tung, at den faldt Khusejma, der ikke var forberedt paa en Gave af saa vægtig en Art, af Haanden for Akramas Fødder. Men Khusejma lod den ligge, og greb fat i Akramas Klædebon, idet han bevæget spurgte: »Sig mig, hvo Du er! — Jeg vil vide det, for at jeg kan ofre mit Liv for Dig, om fornødent gjøres!«

»Det faar Du ikke at vide denne Gang,« svarede Akrama »havde jeg villet give mig tilkjende for Dig, var jeg ikke kommen ved denne Tid.«

»Hvis Du ikke siger mig, hvo Du er,« vedblev Khusejma, »saa tager jeg ikke imod din Gave.«

»Jeg er en Mand, som finder Glæde i at staa den ædle bi i Ulykken; mere siger jeg ikke,« ytrede Akrama, og ilede bort.

Da gik Khusejma med Pungen ind til sin Hustru, viste hende den og sagde: »Glæd Dig, Allah har hjulpet os! Hvis denne Pung er fyldt med Guld, har vi ikke længer nogen Nød. — Lad os hastig faa et Lys tændt!«

»Vi har ikke saa meget som en Stump Lys i Huset,« svarede hans Kone.

Da maatte de af Nødvendighed fatte sig i Taalmodighed indtil den næste Morgen.

Saasnart Akrama igjen var kommen hjem, hørte han, at hans Kone flere Gange havde spurgt efter ham, og havde været ilde tilfreds, da hun erfarede, at han var redet ud saa silde. Den gode Kone havde nemlig en ikke ringe Tilbøjelighed til Skinsyge.

Da Akrama traadte ind til hende, tog hun derfor ganske spodsk til Orde: »Hvorledes, den højædle Statholder af Mesopotamien rider ud ved Nattetid uden Følge! Du gaar altsaa paa Eventyr, saa sat en Mand Du ellers efter Udseende og Alder synes at være! Tør jeg spørge, hvilken Jomfru eller Kone der i Nat har haft Æren af dit Besøg?«

»Jeg forsikrer Dig, at jeg hverken har set Jomfru eller Kone paa min Vej, overhovedet ikke en Gang saa meget som en Negl af et Fruentimmer,« svarede Akrama ganske spagfærdig.

»Saa sig mig da, hvor Du har været!«

»Jeg er jo netop af den Aarsag redet ud ved Nattetid, kjære Kone, for at ingen skulde erfare, hvorhen jeg red.«

Men hans Hustru vedblev at plage ham saa længe, indtil han endelig fortalte hende hele Historien. Da han havde bragt sit Skriftemaal til Ende, spurgte han, om hun forlangte, at han skulde sværge derpaa; men hun erklærede, at det behøvedes ikke, eftersom hun nu var fuldkommen beroliget.

Saasnart Khusejma den følgende Morgen med de modtagne Penge havde betalt sin Gjæld og paany udstyret sin Person, red han hen at fremstille sig for Khalifen Soliman, Abd Almalik's Søn. Khalifen kjendte ham vel og lod ham strax komme for sig.

Efterat Khusejma havde hilst paa Khalifen, spurgte denne, hvorfor han ikke havde set ham saa længe.

»Mine slette Omstændigheder har holdt mig tilbage;« svarede Khusejma, »først den sidstforløbne Nat blev jeg atter sat i Stand til at vise mig for de Troendes Behersker.« Derpaa fortalte han ganske aabenhjertig, i hvilken Nød han havde været, og hvorledes en ubekjendt Ædling havde hjulpet ham ud deraf.

»Du kjender altsaa ikke denne Mand?« spurgte Khalifen.

»Nej,« svarede Khusejma, »han vilde ikke navngive sig, men indskrænkede sig til at antyde, at han var en Mand, som fandt sin Fornøjelse i at mildne den ædles Ulykke.«

Khalifen følte en levende Begjærlighed efter at lære denne Mand at kjende, forat han kunde belønne ham, som han fortjente.

Nogle Dage efter lod Khalifen Khusejma overrække en Fane og udnævnte ham til Statholder i Mesopotamien i Akramas Sted. Ufortøvet gav Khusejma sig paa Vejen til Mesopotamien;

men da han kom i Nærheden af sammes Hovedstad, gik Akrama ham i Møde med alle Stadens fornemste Borgere, og ledsagede ham til Statholderens Palads.

Da nu Khusejma skulde overtage Kassen, fandt han, at der fattedes en hel Del Penge, og forlangte af Akrama, at han skulde tilvejebringe dem. Hertil svarede Akrama alene, at han havde ingen Penge; man maatte gjøre ved ham, hvad man vilde. Da lod Khusejma ham sætte fast, men lod dog endnu en Gang forhøre hos ham i Fængslet, om han vilde betale eller ikke. Akrama svarede: »Jeg hører ikke til dem, der heller ofre deres Ære end Livet; gjør ved mig, hvad Du vil!«

Da bød Khusejma at lægge ham i Lænker, og lod ham over en Maaned vansmægte i Fængslet.

Men da Akramas Gemalinde erfarede, hvad der var tilstødt hendes Mand, kaldte hun paa én af sine Slavinder, som besad en udmærket Forstand, og sagde til hende: »Gaa strax hen til Statholderen Khusejma og sig ham, at Du har et velment Raad at give ham. Naar han da spørger Dig, hvad det er for et Raad, skal Du fremdeles sige til ham, saasnart Du er ene med ham: »Belønner Du med Fængsel og Lænker den, der finder en Glæde i at lindre den ædles Nød?«

Slavinden gjorde, hvad der var hende befalet. Men saasnart Khusejma hørte hendes Ord, udraabte han: »Ve mig! Saa kom altsaa hin Velgjerning fra ham?«

»Naturligvis,« svarede Slavinden.

Da lod Khusejma strax de fornemste Indvaanere i Staden kalde til sig, og red med dem hen til Fængslet. Da han med sit Følge var traadt derind, fandt han den stakkels Akrama næsten ganske ukjendelig af Sorg og Mangel, og skamfuld bøjende sit Hoved imod Jorden. Men Khusejma styrtede frem,

omfavnede ham med Heftighed, kyssede hans Hoved og sagde: »Hvor ædel var Du ikke i dine Handlinger, og hvor slet har jeg ikke lønnet Dig derfor!«

»Allah bevare os begge!« svarede Akrama.

Da tog Khusejma Lænkerne af ham, og vilde lægge dem paa sig selv, for, som han sagde, selv at prøve, hvilken Lidelse han havde voldet sin Velgjører. Men Akrama besvor ham ved Allah ikke at gjøre det, og saa forlod de da Fængslet sammen og begav sig hen til Statholderens Bolig. Forgjæves prøvede Akrama paa at slippe; Khusejma tvang ham til at træde med sig ind i Slottet.

Da nu Akrama spurgte Statholderen, hvad han vilde foretage sig med ham, svarede denne: «Jeg vil for det første sørge lidt for dit udvortes; thi jeg skammer mig næsten endnu mere for din Hustru end for Dig selv.« Og han lod ham bringe i Badet, hvor han selv betjente ham, skjænkede ham en kostbar Klædning og en vægtig Pung med Penge, og ledsagede ham derpaa til hans Hus.

Efterat Khusejma her havde ladet sig forestille for Akramas Hustru, og for hende ytret en levende Beklagelse over, hvad der var foregaaet, bad han Akrama ledsage ham til Khalifen, der paa denne Tid opholdt sig i Syrien.

Da Portneren meldte Khusejma for Khalifen, ytrede denne: »Statholderen af Mesopotamien kommer hid uden Befaling; der maa visselig være indtruffet noget højst overordentligt.« Og han lod ham uden Ophold stede for sit Aasyn.

»Hvad fører Dig hid?« spurgte han ham hastig, endnu førend han havde gjengjældt hans Hilsen.

»Intet andet end godt, Hersker over de Troende;« svarede Khusejma med glade Miner: »Jeg har nemlig endelig fundet

ham, der søger en Glæde i at lindre den ædles Nød; og da jeg vel vidste, hvor meget Du attraar at lære ham at kjende, tøvede jeg intet Øjeblik med at føre ham hid for dit Aasyn.«

»Virkelig?« udraabte Khalifen med levende Deltagelse; »og hvem er det?«

»Ingen anden end Akrama,« var Khusejmas Svar.

Øjeblikkelig lod Khalifen Akrama træde ind, hilste og modtog ham med Venlighed og sagde: »Dine Velgjerninger har bragt Dig Smerter; dog ligesom Smerten har sin Tid, har Glæden ogsaa sin. Skriv med det samme op, hvad Du behøver for at komme paa Fode igjen!«

Akrama opgjorde sin økonomiske Forfatning, og leverede Soliman en Fortegnelse over, hvad han skyldte bort. Khalifen tog det hele paa sig, og forærede ham dertil ti tusinde Dinarer og to Stykker kostelig farvet Klæde. Derpaa sagde han til ham: »Khusejma's Skjæbne hviler i din Haand! Det kommer kun an paa Dig, om Du igjen vil tage hans Statholderskab fra ham eller lade ham beholde det.«

Næsten forfærdet bad Akrama Khalifen, han maatte dog endelig lade Khusejma forblive i sin Bestilling og Værdighed. Det syntes Khalifen godt om, og holdt Akrama skadesløs ved at give ham Statholderskabet over Aserbejdshan og Armenien. Kort efter skiltes de to ædle Venner fra Khalifen og hinanden; de begav sig hver paa sin Post efter den givne Anvisning, og forblev i deres høje Embeder, ærede og lykkelige, under hele Solimans Khalifat.

Kong Salomo og Dronningen af Saba.

Kong David (Fred med hans Støv!) havde tretten Sønner; men Salomo var ikke alene den lærdeste og viseste af dem alle, men ogsaa den eneste Profet iblandt Davids Efterslægt. Til hans mange overordentlige Gaver hørte ogsaa den, at han forstod Fuglenes Tungemaal lige saa godt som Menneskenes. En Gang, saaledes fortælles der, hørte han en Turteldue skrige, da sagde han: »Denne Due skriger: »Ak, gid jeg aldrig var bleven skabt!« En anden Gang hørte han en Nattergal synge, Meningen af dens Sang var: »Naar jeg har faaet en halv Daddel til Livs, bryder jeg mig ikke om den hele Verden.« En Paafugl derimod skreg: »Saaledes, som Du dømmer andre,

vil Du selv blive dømt.« En Finke: »Hvo, som ikke har sit Hjerte aabent for andre, finder ogsaa alle andre Hjerter tillukket.« Fuglen Syrdar: »Bed Gud om Tilgivelse, i Syndere, saa mange som I er!« En Svale: »En Velgjerning er ingen Sinde spildt, maa I tro.« En Pelikan: »Priset være Himlens og Jordens Herre!« En Due: »Alt forgaar, undtagen Gud, som bliver til evig Tid.« Fuglen Kata: »Hvo, som har lært at tie, slipper uden Vanskelighed igjennem Verden.« Hanen: »Tager Tiden i Agt, I Menneskebørn!« Ørnen: »Lever Du end nok saa længe, o, Støvets Søn, Døden undgaar Du dog ikke!« Ravnen: »Langt borte fra Verden findes dog det hyggeligste Bo!«

Salomo's Lejr fortælles at have været henved hundrede Kvadratmil. Et Rum af fem og tyve Mil udfyldte Genierne, et lige saa stort Menneskene, Fuglene og de firføddede Dyr den øvrige Halvdel.

Han havde ogsaa ladet bygge et Slot af Glas, hvori hans tre hundrede Hustruer og syv hundrede Slavinder boede. Han besad et Tæppe, der var en Mil langt og ligesaa bredt; dette havde naturligvis Genierne vævet til ham. Paa dette Tæppe oprejste han en Trone, omgav denne med Stole, Guldstole til Profeterne og Sølvstole til de lærde; Folket derimod, ligesaa Genierne og Djævlene, maatte staa og se til at faa Plads, saa godt de kunde. Fuglene maatte svæve over hans Hoved for at skaffe ham Skygge, de øvrige Dyr lejrede sig paa den aabne Mark trindt omkring. Efterat alt var ordnet paa denne hensigtsmæssige Maade, løftede en Zephyr Tæppet i Vejret og førte det, med alt, hvad der stod derpaa, i den svale Morgenstund en hel Maaneds Rejse bort, hvorhen Salomo ønskede det; ved

Aftenstid vendte han paa samme Maade tilbage. Saaledes kunde det ske, at Salomo ofte holdt Frokost i Damaskus og spiste til Middag ved Pyramiderne, eller at han om Morgenen stod op i Jerusalem og om Aftenen gik til Hvile i Samarkand.

Men Salomo tvang ikke alene Vinden til at bære sig, hvorhen han vilde, men ogsaa til at tilhviske ham alt, hvad der blev talt trindt omkring. Saaledes bragte Vinden ham en Gang følgende Ord, der var undsluppet en Bonde: »O, Allah, Du har skjænket Davids Søn et umaadeligt Rige, og mig slet ingen Ting!« Strax lod han Bonden kalde for sig, og sagde til ham: »Daare, alt, hvad min Fader David har efterladt sig er mindre værdt end et Øjebliks Fred med sig selv.«

En Gang foretog Salomo tilligemed sin hele store Familie, hele sit Hof og sit Husvæsen, en Lystrejse gjennem Luften fra Jerusalem til Yemen i Arabien. Da han foer hen over Medina, sagde han: »Denne Stad vil en Gang tjene til Asyl for en stor Profet; vel dem, der skal tro paa ham og slutte sig til ham!« Derpaa naaede han Myredalen, et Sted, om hvis Beliggenhed de lærde er meget uenige. Mange antager den for en Dal i Nærheden af Tayef, andre søge derimod at bevise, at den ligger paa en ganske anden Kant af Arabien. Men det er endelig lige meget; saa meget bliver i ethvert Tilfælde vist, at Salomo tilbunds havde studeret Myrernes Naturhistorie. For Resten gaar der flere forskjellige, fra hinanden meget afvigende og tildels meget eventyrlige Sagn om de Myrer, som opholdt sig i denne Dal. Nogle fortæller, at det var ganske almindelige Myrer, andre, at de var saa store som Schakaler eller endog Ulve; nogle mene, at de har haft Vinger, andre giver dem tvertimod kun en eneste Fod. Men slige Stridsspørgsmaal er unyttige.

Hvorledes alt dette nu end forholder sig, da Salomo kom i Nærheden af denne Dal, sagde Myrernes Dronning til sine Undersaatter: »Drager Eder strax tilbage i eders Huler, at Kong Salomo ikke skal knuse Eder med sin store Hær!« Vinden bragte disse Ord til Salomo's Øren, da han endnu var over tre Mil fjernet fra Stedet. Han beundrede højligen denne Myres forsynlige Omsorg, og bød Vinden at holde stille, forat Myrerne kunde faa god Tid til at drage sig tilbage. Da han derpaa naaede Dalen, begav han sig til Myrernes Dronning og sagde til hende:

»Jeg har hørt, hvorledes Du advarede dit Folk for mig og mine Hærskarer; véd Du da ikke, at jeg er en Profet og dertil en Retfærdighedens Tjener?«

»Du har ganske misforstaaet mig, Konge,« svarede Myrernes Dronning; »jeg tænkte slet ikke paa, at Du vilde tilføje mine Undersaatter noget ondt, jeg var alene bekymret for deres aandelige Vel. Jeg frygtede nemlig for, at de ved at se Dig skulde komme til at føle Misundelse, at de skulde se efter Dig, og saalænge undlade at prise Allah!«

»Giv mig et godt Raad med paa Vejen!« bad Salomo hende.

»Ved Du,« spurgte Myren, »hvorfor din Fader hed David?[1])«

»Nej,« svarede Salomo.

»Fordi han forstod at helbrede de saarede Hjerter,« sagde Myren, og vedblev, »og véd Du, hvorfor Du hedder Soleyman?«

»Nej, det véd jeg ligesaa lidt.«

»Fordi dit Hjerte er rent og fuldkomment uden Plet. — Men véd Du, hvorfor Allah har underlagt Dig Vinden?«

---

[1]) Der hentydes i denne og de følgende Repliker til en Lydlighed mellem de to Navne og de anførte Ord.

Salomo benægtede det.

»Allah vil derved gjøre Dig Aandens ophøjede Uafhængighed af denne Verden begribelig. — Og véd Du, hvorfor din Magt hviler i Stenen i din Seglring?« Salomo benægtede det.

»Dermed vilde Allah antyde, at hans evige, almægtige Væsen er levende i alt, endog i den døde Materie.«

Derpaa spurgte Salomo Myrernes Dronning, »er mine Skarer mere eller mindre talrige end dine?«

»Mine overvejer dine langt i Antal.«

»Saa lad mig dog en Gang se dem,« forlangte Salomo. Da kaldte Dronningen en Afdeling af sit Folk frem, og Myrerne brugte halvtredsindstyve Dage, inden de alle kom frem af deres Huler, og de opfyldte alle Bjerge, Dale og Sletter.

»Er det alle dine Tropper?« spurgte Salomo.

»Nej, Du ser kun den halvtredsindstyvende Del af dem,« svarede Myrernes Dronning.

Herfra drog Salomo til Mekka, hvor han daglig slagtede fem tusinde Kameler, fem tusinde Oxer og to tusinde Faar. Og han sagde til sit Folks Øverster: »Her skal om tusinde Aar opstaa en Profet, som vil bringe den rene, uforfalskede Tro tilbage. Hil dem, der følger den!«

Efterat Salomo derpaa i Mekka[1]) havde opfyldt alle en Pilgrims Pligter, drog han en Morgen derfra videre til Yemen; og ved Middagstid var han allerede i Sanaa, uagtet man

---

[2]) At Salomon optræder fuldstændig som muhammedansk Pilgrim, maa ikke forundre; Islam var jo til fra Evighed af, men var før Muhammeds Tid kun aabenbaret enkelte udvalgte; Profetens Mission blev det at gjøre den almindelig bekjendt.

almindeligvis brugte en Maaned til denne Rejse. Dette Land behagede ham saa særdeles vel, at han nedlod sig der for at holde sin Andagt. Men da han ikke fandt Vand til sine Aftvætninger, kaldte han paa sin Tjener, Fuglen Jasur, der saa alle Kilder i Jorden som gjennem et Glas, i den Hensigt at udsende den for at finde et vandholdigt Sted.

Men Salomo kaldte denne Gang imod al Sædvane forgjæves, Hærfuglen svarede ikke, kom ikke heller, og hverken Menneske, Aand eller Djævel vidste, hvor den var bleven af. Den lille Fugl havde nemlig, medens Salomo slog Lejr, fra det vide fjerne faaet Øje paa Dronningen af Saba's fortryllende Haver, og tilladt sig at gjøre en lille Udflugt derhen. Paa Stedet traf den en anden Hærfugl, som hed Ankir; denne spurgte, hvor den kom fra og hvor den vilde hen.

»Jeg kommer fra Syrien,« svarede Jasur, »med min Herre Salomo, Davids Søn.«

»Hvad er det for én, denne Salomo?«

»Han er Konge over Mennesker, Genier, Djævle, Dyr og Fugle, og forstaar endog at byde over Vindene. — Men hvor er Du fra?«

»Jeg er ingen Steds fra; jeg bor her paa Stedet.«

»Hvem regjerer i dette smukke Land?«

»Det gjør en Kvinde, som hedder Balkis, og er din Herre end en mægtig Konge, saa er min Herskerinde visselig ikke nogen ringere Dronning. Hele Yemen adlyder hende; hun befaler over ti tusinde Feltherrer, som har hver en Armé paa hundrede tusinde Mand under sig. Kom nu selv med mig for at bese hendes Herlighed nøjere.«

»Det havde jeg vel Lyst til; men jeg er bange for, at

Salomo skal savne mig og kalde paa mig ved Bønnens Time, naar han behøver Vand.«

»O, din Herre vil vistnok blive Dig Tak skyldig, naar Du kommer tilbage og kan bringe ham Efterretninger fra min Dronning. Lad os nu flyve!«

Nogle fortæller, at Salomo bemærkede sin Hærfugls Fraværelse ved nogle Solstraaler, som faldt paa hans Hoved. Saa ofte som han nemlig gjorde en Rejse paa sit Tæppe, maatte, som allerede fortalt, Fuglene med deres Vinger danne en Solskjærm over ham; men ved Hærfuglens Fraværelse var der naturligvis opstaaet et lille Hul i Skjærmen, hvorigjennem Solstraalerne kunde virke. — Da nu ingen, ikke en Gang Ørnen, under hvis Befaling alle Fugle stod, kunde sige Salomo, hvor Hærfuglen var bleven af, blev Profeten meget vred og svor paa, at den skulde lide den haardeste Straf, naar den kom tilbage.

Man er endnu ikke bleven ganske enig om, hvilken Straf Salomo havde tiltænkt Hærfuglen. De fleste mener dog, at han havde bestemt at lade alle Fjerene trække ud af dens Hale og Vinger, og derpaa saa længe udsætte den for Solens Brand, indtil Myrerne havde fortæret den. Andre paastaar, at han vilde bestryge den med Harpix og lade de glødende Solstraaler stege den; atter andre, at han tænkte paa at skille den fra dens bedste Ven eller indespærre den med dens værste Fjende i et snevert Rum. I alt Fald er saa meget utvivlsomt, at han befalede Ørnen, at den strax skulde hente Hærfuglen.

Øjeblikkelig svang Ørnen sig i Luften, saa højt, at Jorden under den kun tog sig ud som en Tallerken af middelmaadig Størrelse, og saa tilhøjre og tilvenstre, indtil den endelig opdagede Hærfuglen, som just var paa Tilbagevejen fra Dron-

ningen af Saba's Haver. Saasnart den fik Øje paa Flygtningen, slog den ned og vilde gribe den. Dog Hærfuglen bad ynkelig for sig, og besvor den ved Salomo's Navn ikke at tilføje den nogen Overlast.

»Din Moder kan ligesaa godt strax aabne sine Taarers Kilde,« raabte Ørnen. »Salomo har savnet Dig og svoret at straffe Dig paa det strengeste.«

Og Hærfuglen maatte følge med tilbage. Ørnen førte den frem for Salomo, som ventede den paa sin Trone. Skjælvende nærmede Hærfuglen sig ham og lod til Tegn paa sin Sønderknuselse Hale og Vinger hænge, saa at de slæbte efter den. Salomo udstrakte Haanden og drog den til sig. »Betænk, Du Allahs Profet,« raabte Hærfuglen i sin dødelige Angst, »at Du ogsaa en Gang selv skal fremtræde som skyldig for den Almægtiges Trone!

Ved disse Hærfuglens Ord foer Salomo sammen, slap den af Haanden, og spurgte, hvor den havde været.

»Jeg bringer Dig Efterretning,« sagde den noget lettere om Hjertet, »om Ting, der, uagtet din Profetgave, din Lærdom og Visdom, dog hidtil har været Dig ubekjendte. Jeg kommer nemlig fra Landet Saba, hvor der regjerer en Dronning ved Navn Balkis. Allerede hendes Fader Sharahbil var en saa mægtig Hersker, at han forsmaaede alle de Prindsesser, som Nabokongerne tilbød ham, og ægtede Datteren af en Genius. Geniernes Konge var ham nemlig meget bevaagen, eftersom han ofte paa Jagten igjen havde losladt Genier og Feer, som han havde fanget i Gazelskikkelse. Efter en anden Overlevering saa Sharahbil en Gang paa Jagten en hvid og en sort Slange i Kamp med hinanden. Den sorte viste sig at være den stærkeste; men Kongen hjalp den hvide, og dræbte dens

Modstander. Da han derpaa vilde gaa videre, stod pludselig en smuk Yngling for ham, der standsede ham med de Ord: »Jeg er den hvide Slange, som Du frelste fra Fordærvelsen; den sorte var en ond Slave, som havde løftet sin Haand imod mig. Til Belønning vil jeg forære Dig store Skatte.«

»Jeg er rig nok,« skal Sharahbil have svaret, »vil Du belønne mig, saa giv mig din Datter tilægte!«

Geniernes Konge tilstod ham hans Forlangende, dog paa den Betingelse, at han aldrig maatte bekymre sig om hendes Handlinger, de maatte forekomme ham nok saa besynderlige.

»Spørger Du hende tre Gange,« vedblev han, »hvorfor hun gjør det eller det, saa forlader hun Dig, og Du ser hende aldrig mere.«

Sharahbil lovede at holde sig denne Betingelse efterrettelig, og ægtede Feprindsessen.

Sharahbil holdt trolig sit Løfte, indtil hun fødte ham en Datter, som hun kastede i Ilden. Da spurgte han: »Hvorfor overgiver Du dit eget Kjød og Blod til Luerne?«

»Har min Fader ikke sagt Dig,« svarede Dronningen, »at Du ikke maatte spørge mig, hvorfor jeg gjorde dette eller hint? Nu har Du allerede en Gang brudt dit Ord. Vogt Dig!«

Sharahbil vogtede sig virkelig, indtil hun fødte ham en Søn, som hun stak en glubende Hund i Flaben.

Da raabte han igjen: »Hvorfor kaster Du dit Foster for Hundene?«

»Har Du ikke lovet, aldrig at forlange Regnskab af mig for mine Handlinger? Nu har Du allerede to Gange brudt dit Løfte; gjør Du det endnu en Gang, har Du tabt mig for stedse.«

Sharahbil lagde sig hendes Ord paa Hjerte og holdt sin

Tunge i Ave, indtil han en Gang tilligemed sin Gemalinde, hendes Fader og dennes Vezir drog Kong Dsu Aran i Møde i Ørkenen; da de befandt sig midt ude i Sandhavet, lod Dronningen udgyde hele deres Forraad af Vand, alt deres Meel udstrø for Vindene, og alle øvrige Levnetsmidler fordærve. Da kunde Sharahbil ikke ave sig længer, men fusede helt forbitret ud med det Spørgsmaal: »Vil Du da have, at vi her, saa mange som vi er, skal omkomme af Sult og Tørst?«

Men Dronningen svarede, som sædvanlig, ganske rolig, endskjøndt denne Gang helt vemodsfuldt: »Nu har Du tre Gange brudt dit Løfte! Jeg vil da forklare Dig, hvorfor jeg alle tre Gange handlede saaledes, som jeg gjorde, og derpaa for evig tage Afsked med Dig.«

Paa et Vink af hende kom strax en Fugl flyvende med deres Datter; en anden Fugl kom til og meldte: »Herskerinde, din Søn er død.«

»Nu ser Du,« vedblev Dronningen, »at hvad Du ansaa for Ild og en Hund, var Genier, hvis sædvanlige Form er Fugleskikkelsen. Jeg overgav dem mine Børn, fordi jeg ikke selv kunde befatte mig med deres Opdragelse. Men hvad min sidste Handling angaar, saa maa Du vide, at min Faders Vezir havde lovet Dsu Aran at forgive os alle og overlevere dit Rige i hans Hænder; Du skal snart faa Lejlighed til at overbevise Dig om, at jeg taler Sandhed.«

Og Dronningen hældte nogle Draaber Vand, som endnu havde bevaret sig paa Bunden af et Kar, i et Bæger, og tvang Veziren til at tømme det; øjeblikkelig styrtede han livløs til Jorden.

»Nu véd Du alt, sluttede Feen, »men disse mine Ord er mine allersidste; Du ser mig aldrig mere.«

Med disse Ord forsvandt hun.

Kong Sharahbil vilde have været trøstesløs over Tabet af sin Gemalinde, hvis ikke den Datter, hun havde efterladt ham, havde beredt ham saa megen Glæde. Hendes Navn var Balkis. Efter sin Faders Død besteg hun hans Trone, men kom dog ikke i rolig Besiddelse af hele det mægtige Rige, førend hun havde ryddet sin Fætter af Vejen, hvem en Del af Folket havde hyldet til Konge. Dette gik til paa følgende Maade: Hun lod, som om hun elskede ham og gav paa Skrømt sit Samtykke til Ægteskabet; men i Brudenatten gav hun ham saa megen Vin at drikke, at han tabte Bevidstheden, og kastede sig da over ham og tog ham af Dage.

»Men fra den Tid, da hun kom i rolig Besiddelse af Tronen,« vedblev Hærfuglen, »regjerer hun med en mønsterværdig Indsigt, Retfærdighed og Mildhed. En Gang om Ugen holder hun offentlig Ret, hvorved enhver kan fremkomme med sine Klager. Paa disse Dage sidder hun bag et ganske klart Forhæng, gjennem hvilket hun kan betragte Folk uden igjen at blive set. Hun har en Trone, som er firsindstyve Alen høj og lige saa lang og bred, helt forfærdiget af Guld og Sølv og smykket med de kosteligste Ædelstene. Hun og hendes Undersaatter er alle Magiere og tilbeder Solen.«

Da Hærfuglen havde sluttet sin Beretning, sagde Salomo: »Jeg vil en Gang selv se efter, om Du farer med Sandhed eller har løjet.« Han lod sig da række Rør og Blæk, og skrev et Brev til Dronning Balkis, hvori han opfordrede hende til at indfinde sig hos ham og antage hans Tro. Da Brevet var skrevet, forseglede han det med Vox og Moskus, trykkede sin Seglring derpaa, gav Viben det og sagde: »Bring Balkis dette Brev! Lad

derpaa, som om Du igjen flyver tilbage, men bliv og skjul Dig i Nærheden for at høre, hvilken Aftale hun gjør med sine Folk!«

Viben tog imod Brevet og fløj med det til Mareb, et Sted, der ligger tre Mil fra Sanaa, hvor Balkis sædvanlig opholdt sig, og lod Brevet falde i hendes Skjød. Saasnart Droningen saa Seglet, følte hun uvilkaarlig den Persons Magt, der havde skrevet Brevet, og saasnart hun havde læst det, forsamlede hun sine ti tusinde Feltherrer, af hvilke enhver stod i Spidsen for hundrede tusinde Mand, forelagde dem Brevet og spurgte dem om Raad.

»Vi adlyder kun Dig,« svarede Feltherrerne, »Du kan stole paa vort Mod, vor Kraft og Trofasthed; dog gjør alene, hvad Dig selv tykkes!«

»Førend jeg bestemmer mig,« sagde Balkis, »vil jeg dog prøve paa at sende Kong Salomo en Foræring. Hvis han tager imod den, er han kun en ganske sædvanlig Sultan, og vi behøver ikke at frygte for ham; hvis han derimod viser den tilbage og gjentager sin Fordring, at vi skal antage hans Tro, saa er han en Profet, og vi maa vel se os for, hvorledes vi bærer os ad under slige mislige Omstændigheder.«

Og hun lod fem hundrede skjønne Ynglinge klæde som Piger, smykkede dem med Halskjæder, Øre-, Arm- og Fodringe, og lod dem sætte paa Heste i Kvindesadler, som var bedækket med de kostbareste guldvirkede Stoffer. Derpaa lod hun fem hundrede Piger klæde som Mamelukker, og befalede de første at te sig med Blyhed som Piger, og de sidste at tale med haardt og højt Mæle og vise et frit og kraftigt Væsen. Fremdeles lagde hun fem hundrede guldvirkede og ligesaa mange sølvvirkede Tæpper tilrede, en Krone, der var sammensat af de

største og fineste Perler og Hyazinter, endvidere flere Ladninger af Moskus, Ambra og Aloe, og endelig en lille Æske med en kostbar, endnu ikke gjennemboret Perle, og en Diamant, hvorigjennem der gik et krumt Hul. Alle disse Foræringer sendte hun Kong Salomo ved kloge og aandrige Mænd og skrev tillige:

»Hvis Du virkelig er en Profet, saa skjeln imellem Slaverne og Slavinderne, sig, hvad Æsken indeholder, førend Du aabner den, bor et Hul igjennem Perlen og drag en Traad igjennem Diamanten, uden at noget Menneske eller nogen Aand dermed gaar Dig til Haande!«

Til Gesandtskabets Øverste udnævnte hun Mundsir, en af Rigets ædleste Mænd, og gav ham endnu følgende Forholdsregel, førend han rejste:

»Behandler Salomo Dig med Stolthed og Haardhed, saa er han kun en ganske almindelig Konge, skjøndt maaske mægtigere end de fleste; kommer han Dig derimod venlig og nedladende i Møde, maa vi frygte for, at han virkelig er en Profet. Læg vel Mærke dertil, og indret din Adfærd derefter!«

Viben havde fra sit Skjul hørt hvert eneste Ord; saasnart Mundsir havde begivet sig paa Vejen, fløj den tilbage i Forvejen og berettede Salomo alt, hvad Dronning Balkis tænkte og foretog sig; strax befalede Salomo Genierne at forskaffe ham et guld- og sølvvirket Tæppe, der var syv Parasanger[1]) langt og ligesaa bredt, og at omgive den Jordflade, hvorpaa det blev udbredt, med en guldstraalende Mur. Djævlene befalede han imidlertid at skaffe ham de skjønneste Land- og Sødyr, at fast-

---

[1]) En persisk Mil, omtrent 3 Fjerdingvej.

binde dem paa begge Sider af den med Tæppet belagte Jordbund og forelægge dem Foder. Geniernes Fyrster bød han at stille sig om hans Trone paa højre Side.

Saaledes modtog han Dronning Balkis' Sendebud. Saasnart disse havde faaet Øje paa denne aldrig før sete Pragt og Herlighed, disse straalende Genier, disse frygtelige Djævle, disse sjeldne Dyr og Fugle af alle Slags, paa det i det uendelige udstrakte kostbare Tæppe, lod de deres Foræringer falde og vidste ikke af Angst og Beklemmelse at sige. Nogle fortæller, at Salomo netop havde ladet saa store Stykker af Jordbunden ubedækket, som de af Sendebudene medbragte Tæpper kunde indtage, og at den nærmeste Aarsag til den dem overvældende Angst var Frygten for, at man skulde tro, at de havde skaaret disse Stykker ud og stjaalet dem, og at de derfor kastede de medbragte Tæpper bort fra sig. Nok er det, umaadelig bange blev de, og havde nær grebet Flugten. Men Djævlene optog dem i deres Midte, og førte dem forbi alle de forskjellige Arter af Genier, Menneskebørn, Dyr og Fugle, indtil de endelig naaede Salomo's Trone.

Men Salomo viste sig ingenlunde frygtelig imod dem, endskjøndt han straalede i en næsten overjordisk Højhed. Med Venlighed tog han imod dem og spurgte, hvad der havde ført dem hid.

Da tog Mundsir Mod til sig og overgav ham Dronning Balkis' Skrivelse.

Næppe havde Salomo kastet et Blik deri, førend han sagde: »Giv mig Æsken! Den indeholder en Perle uden Hul, og en Diamant, der er skjævt gjennemboret.«

»Du taler Sandhed,« svarede Mundsir næsten forfærdet.

»Nu staar alene tilbage, at Du borer et Hul i Perlen og drager en Traad igjennem Diamanten.«

Hermed var Salomo virkelig i Forlegenhed og nødtes til at søge fremmed Hjælp. Han henvendte sig dermed først til Genierne, derpaa til Menneskene; men ingen vidste, hvorledes han skulde bære sig ad med at gjennembore Perlen og drage en Traad igjennem Diamanten. Men da han derpaa henvendte sig til Djævlene om Raad, sagde én af disse: »Lad en Orm komme! Den kan nok ved udholdende Arbejde gjennembore Perlen, og vil uden Vanskelighed kunne drage en Traad efter sig igjennem Diamanten.«

Den vise Salomo maatte vistnok undre sig over, at han ikke selv var falden paa dette ganske simple Middel. Imidlertid fulgte han Raadet og hidkaldte en Orm, som tog en Traad i Munden og med Lethed krøb med den igjennem Diamanten, og derpaa i Løbet af en Dag og en Nat ved ufortrøden Flid gjennemborede Perlen.

Da Ormen var færdig med sit Arbejde, spurgte Salomo den, hvilken Belønning den ønskede sig.

»Store Profet,« svarede Ormen, »anvis mig et Træ til min Underholdning, som jeg maa beholde alene for mig selv!«

Salomo anviste Ormen det hvide Morbærtræ, og Ormen er i Besiddelse deraf den Dag i Dag.

Nu havde Salomo alene tilbage at skjelne imellem de ham tilsendte Slaver og Slavinder. I dette Øjemed lod han bringe Vand og befalede dem at vadske sig. Øjeblikkelig kjendte han nu Pigerne derpaa, at de øste Vandet fra den ene Haand i den anden, og da først vadskede Ansigtet, medens Ynglingene strax for sig til Ansigtet med den Haand, hvori Vandet var blevet

hældt af Kanden. Derpaa lod han Mundsir komme for sig og gav ham Foræringerne tilbage, idet han sagde: »Hvis din Herskerinde ikke underkaster sig mig og antager min Tro, falder jeg med en utallig Hær ind i hendes Land og slæber hende som Fange paa den ynkeligste Maade fra Hjem og Fædreland.«

Da Sendebudene vendte tilbage med Foræringerne, og Dronning Balkis erfarede, hvad de havde oplevet, udraabte hun smertelig: »Ve os, vi formaar ikke at modstaa denne Kong Salomo; der bliver intet andet tilovers, end at jeg med mit Folks ypperste begiver mig hen til ham for at se, hvad det er for en Tro, han vil paatvinge os.«

Og hun indelukkede og forvarede sin Trone i det syvende Værelse i det syvende Hus i hendes syvende Slot, og stillede sin paalideligste Vagt til at bevogte den; derpaa begav hun sig tilligemed sine ti tusinde Feltherrer paa Vejen til Salomo, og standsede ikke, førend hun kun var en Parasang fra hans Lejr mellem Kufa og Hira.

Da Salomo i det fjerne hørte en vældig Larm og saa mægtige Støvskyer, og havde erfaret, at det var Balkis, som rykkede frem, spurgte han sin Omgivelse: »Hvo af Eder bringer mig Balkis' Trone, inden hun kommer til mig og bliver en sand Troende?« Han vilde nemlig derved give hende et Bevis paa sin Magt, eller ogsaa bemægtige sig den kostbare Trone, medens hun endnu var en Hedning, eftersom det senere ikke havde været ham tilladt.

Da svarede en styg Genius, saa stor og uformelig som et Bjerg: »Jeg skal bringe Dig den til Middag, inden Du endnu har opløst Forsamlingen.«

»Det er ikke hastig nok,« svarede Salomo.

Da rejste sig en anden, for hvem intet var umuligt formedelst Besiddelsen af Skjæbnens Bog og Kundskaben til alle de hellige Navne, — efter nogles Sigende var det Erkeenglen Gabriel, efter andres Profeten Alchidhr eller Salomo's Vezir Asaf — og fremstillede sig for Salomo med de Ord: »Jeg skal bringe Dig Tronen i et Øjeblik.«

Og han gav ikke noget forfængeligt Løfte. Han gav sig kun til at bede saalunde: »Evige, almægtige og algode Allah, for hvem intet er umuligt, men al Ting let, lad Balkis' Trone blive bragt herhid!«

Og strax befalede Gud sine Engle at bære den hid under Jorden indtil det Sted, hvor Salomo stod; derpaa revnede Jorden, og Tronen hævede sig op ved Salomos Side. »Hvor stor er dog ikke Allahs Magt!« udraabte Salomo. To Maaneders Rejse tilbagelagt i et Øjeblik af slig en Kolos!«

Derpaa befalede han sine tjenstlige Aander at gjøre den ukjendelig; dette bevirkede de ved at sætte de røde Ædelstene i de grønnes Sted, og omvendt, og vendte det bagerste forrest, og det øverste nederst af Tronen. Men Balkis gjenkjendte den dog alligevel; thi idet hun gik forbi, ytrede hun: »Det forekommer mig virkelig, som om det var min Trone!« Man viste hende Salomo's Slot og indbød hende til at træde derind. Men Forhallen var brolagt med krystalklart Glas, under hvilket der flød Vand med allehaande Fisk i. Balkis, som troede, at hun maatte vade igjennem en lille Fiskedam, løftede sit Klædebon i Vejret indtil Knæene for ikke at blive vaad; Salomo, som fra sin Trone kunde se hende nærme sig, havde nemlig brugt denne List for at faa hendes bare Ben at se; thi han havde hørt ymte om, at Balkis skulde have Æselsfødder. Genierne saa nemlig meget ugjerne, at Salomo ægtede Dronningen af

Saba, fordi de frygtede for, at hun, der selv var af Feslægt, skulde røbe deres Hemmeligheder, og føde Børn, som vilde udøve et endnu fuldstændigere Herredømme over dem end selve Salomo. Men da nu Salomo selv overbeviste sig om, at hendes Ben var ligesaa smukke som hendes øvrige Legeme, tog han hende uden Betænkning til Ægte, bekræftede hende i hendes Herredømme, og lod sine Genier opbygge tre Slotte til hende i Yemen. Han lod hende residere i Mareb, og besøgte hende der en Gang om Maaneden; thi han brugte til Rejsen fra Syrien til Yemen ikke mere end en halv Dag.

Syv Aar og syv Maaneder efter døde Balkis, og blev begravet i Palmyra. Men paa Khalifen Valids Tid kjendte ingen længere hendes Begravelsessted. Thi da Abu Musa blev sendt til Palmyra tilligemed Abbas, Khalifens Søn, regnede det der saa vedholdende, at en Del af Stadens Mur styrtede sammen, og man fandt en Ligkiste af en gul Stenart, som var tredsindstyve Alen lang, og hvorpaa der var skrevet: »Her er den fromme Balkis' Grav, Salomos, Davids Søns Gemalinde, som døde den anden Rabia [1]) i Salomos syv og tyvende Regjeringsaar.«

Da de tog Laaget af Kisten, fandt de deri en Kvinde, der endnu saa saa frisk ud, som om hun først nylig havde opgivet Aanden. Saa hastig som muligt, aflagde de Beretning for Khalifen om deres Opdagelse; denne befalede at lade Kisten blive staaende paa sin Plads og at mure Stedet til med Marmorsten.

Salomos Fald og Død bliver af Mahomed Ibn Ishak fortalt paa følgende Maade:

---

[1]) En af Maanederne i den arabiske Kalender.

Han hørte en Gang meget tale om en stor Stad og en mægtig Konge paa en Ø, som formedelst sin naturlige Beskaffenhed var ganske uindtagelig. Da befalede Salomo Vinden at bringe ham derhen tilligemed hans Hærskarer; han kom og ødelagde alt og dræbte Kongen.

Men i et af Borgens Værelser fandt han en Datter af Kongen ved Navn Djarada, der var saa ubeskrivelig dejlig, at Salomo i første Øjeblik følte sig aldeles henreven af hende; han tvang hende da til at antage hans Tro, og ægtede hende derpaa.

Men endskjøndt Salomo opfyldte alle Djaradas Ønsker og hævede hende højt over alle sine øvrige Gemalinder, hørte hun dog ikke op med at sørge, sukke og græde. Endelig blev Salomo utaalmodig herover og spurgte hende: »Naar vil dog en Gang dine Taarer høre op med at flyde? Har Allah ikke skjænket Dig et langt herligere Rige, end din Faders var, og har han ikke ført Dig til den sande Tro, Livets højeste Klenodie?«

»Jo, sikkerlig,« svarede Djarada, »men saa ofte jeg kommer til at tænke paa min stakkels Faders Ulykke og ynkelige og sørgelige Død, kan jeg alligevel ikke holde mine Taarer tilbage. Hvis Du af dine Djævle vilde lade min Faders Billed udhugge og sætte op i mit Værelse, tror jeg, at jeg efterhaanden vilde føle mig trøstet og blive roligere.«

Salomo bevilgede hendes Bøn, og snart havde Djævlene et Stenbillede færdigt, som havde den mest gribende Lighed med hendes afdøde Fader. Dette lod hun stille op i sit Værelse, klædte det paa, som hendes Fader havde været klædt, medens han endnu levede, og tilbad det Morgen og Aften som en Gud. Thi hendes Fader var lige indtil sin Død af sin Øs Indbyggere bleven tilbedt som en Guddom.

Saaledes forløb fyrretyve Dage, uden at Salomo anede det mindste af det Uvæsen, som gik for sig i hans Palads. Men hans Vezir Asaf, Brachias Søn, fik Nys derom, gik ind til Salomo og sagde: »O, Du Allahs Profet, jeg er nu gammel og svag, og Døden stunder mig for; lad mig dog endnu en Gang holde en Tale til Folket, for at jeg kan meddele det noget de tidligere Profeter angaaende, som endnu er det ubekjendt!«

Salomo lod Folket forsamle, og Asaf begyndte at fremhæve de gamle Profeters Dyder, den ene efter den andens, indtil han kom til Salomo; da sagde han: »Hvor mild, hvor vis, hvor retfærdig og gudfrygtig var han ikke i sin Ungdom; Allah, Genier og Mennesker maatte finde Velbehag i ham!«

Men Salomo var selv til Stede ved denne Tale. Han geraadede i heftig Vrede, begav sig tilbage til sit Palads, lod Asaf strax kalde og sagde til ham: »De ældre Profetet har Du rost ubetinget, — hvorfor da mig kun med Hensyn til mine Ungdomsaar? Har jeg da i min modnere Alder begaaet noget, som er ondt eller mig uværdigt?«

»Allerede i fyrretyve Dage,« svarede Asaf, »er et Afgudsbillede blevet tilbedt i dit Palads. Behøver jeg at sige mere?«

Ved denne Efterretning udraabte Salomo forfærdet: »Vi er udgangen fra Allah og skal til ham vende tilbage! Tænkte jeg det ikke nok, at der maatte være kommet Dig noget slemt for Øre om mig!«

Og han begav sig strax ind til sin Hustru Djarada, lod hendes Afgud sønderslaa og straffede hende selv; derpaa iførte han sig rene Klæder, som alene ufuldbaarne Jomfruer havde berørt, og gik ud i Ørkenen, hvor han væltede sig i Aske og gjorde Bod for Guds Aasyn.

Men da han om Aftenen kom tilbage, og, som sædvanlig under sine Aftvætninger og Renselser, gav sin Gemalinde Amina sin Seglring, hvori hele hans Magt laa, til at gjemme og opbevare, paatog en ryggesløs Djævel ved Navn Sachr, sig Salomos Skikkelse og lod Amina, der blev skuffet, udlevere sig Ringen. Derpaa besteg han Salomos Trone og forsamlede Mennesker og Genier, Dyr, Fugle og Djævle omkring sig. Senere kom Salomo, hvis Skikkelse allerede i overordentlig Grad havde forandret sig og var falden af, og affordrede sin Ring. »Hvem er Du!« spurgte hun. »Kjender Du mig ikke?« svarede han forbauset. »Jeg er Salomo, Davids Søn.«

»Du lyver,« raabte Amina, »Salomo har nylig været hos mig og faaet sin Ring tilbage, og har allerede indtaget sin Trone.«

Da erkjendte Salomo, at Gud vilde straffe ham for hans Synd og forlod ydmyget og nedslaaet Paladset.

Men overalt, hvor han kom hen og udgav sig for Kong Salomo, blev han spottet og udlet og overkastet med Skarn. Endelig gik han ned til Havet og hjalp Fiskerne med at bringe deres Varer paa Torvet; herfor fik han daglig to Fisk, af hvilke han bortbyttede den ene imod Brød. Paa denne Maade fristede han Livet i fyrretyve Dage, netop saa længe, som der var blevet drevet Afgudsdyrkelse i hans Hus.

Imidlertid havde Asaf og Israels ældste, uagtet den fuldkomne ydre Lighed som Djævelen Sachr havde med Profeten Salomo, efterhaanden dog fattet Mistanke ved hans ugudelige Adfærd og forrykte Regjeringshandlinger. Asaf begav sig derfor ind til Salomos Hustruer og spurgte dem, om ikke Salomo forekom dem helt forandret i de sidste fyrretyve Dage.

»Jo tilvisse,« svarede de alle, »han er aldeles forandret!

Han berører os, medens vi er urene, og tvætter sig ikke, naar han forlader os.«

Da udraabte Asaf: »Vi er udgangen fra Allah, og til ham vender vi en Gang tilbage! Det er visselig en haard Prøvelse!«

Efter denne Samtale med Salomos Hustruer vendte Asaf tilbage til Israels ældste og sagde til dem: »Salomos Adfærd er endnu mere paafaldende i Haremet end paa Tronen.« Da ilede de alle med deres Tora eller hellige Lov ind i Tronsalen, hvor Sachr befandt sig. Men saasnart de begyndte at læse i det guddommelige Ord, fløj Sachr forfærdet sin Vej, og standsede ikke, førend han havde naaet Havets Bred. Der lod han Salomos Seglring falde i Bølgerne, og en Fisk slugte den øjeblikkelig.

Kort derefter indfandt Salomo sig hos den Fisker, for hvem han plejede at bære Fisk til Staden, og klagede over Sult for ham. Fiskeren gav ham de ham tilkommende tvende Fisk. Men ved et Allahs Under skulde den ene af dem netop være den, der havde slugt hans Seglring; saasnart han skar den op, faldt den ud, og han gjenkjendte den med Forbauselse og Henrykkelse[1]. Han satte den paa Fingeren, og strax fik han atter sit tidligere ærværdige Udseende; Fugle, Dyr, Mennesker og Genier forsamlede sig atter omkring ham og bad om Tilgivelse, villig til at tjene og adlyde ham som forhen.

Men Salomo savnede Djævlene, og tvang dem til at indfinde sig. Saasnart de var til Stede bod han dem at bringe

---

[1]) Den polykratiske Ring, der kastes i Havet, men atter skaffes til Veje ved Fiskefangst, spiller, som man vil have set, en stor Rolle i hele den arabiske Sagnkreds. Det ældste Sted, hvortil dette Sagntræk, som vi ogsaa gjenfinder i Indien (i »Sakuntala«) kan føres tilbage, er den berømte Fortælling hos Herodos om Polykrates.

Forræderen Sachr. Hastig udførte de hans Befaling, og hidslæbte det skjælvende Uhyre. Salomo indespærrede ham i en Kobberflaske, hvis Munding han forseglede med sin Ring, og kastede Flasken i Havet, hvor det var dybest, for at lade den blive der indtil Verdens Ende.

Der gives imidlertid dem, der paastaar, at Gud havde ladet Djævelen Sachr i fyrretyve Dage træde i Stedet for Salomo i alle Ting undtagen i hans Harem alene, hvilket han holdt tillukket for ham. Andre derimod fortæller, at der af Djævelen Sachr's Omgang med Salomo's Hustruer fremstod Aber, hvilke Salomo ved Gjenerhvervelsen af sin Magt forviste ud af Landet. Paa denne Maade er Abeslægten kommen ind i Verden, en ingenlunde utrolig Sag, eftersom Aberne maa forekomme alle at være en underlig Mellemting af Djævel eller Dyr og Menneske. Nogle enkelte, der imidlertid kun vinder liden Tillid, paastaar, at hele Historien om Salomo's Nedværdigelse ikke er andet end en jødisk Fabel, blottet for al Sandhed. Intet er mere umuligt for Adams Sønner end at blive enige, selv om det kun gjælder den allermindste Ting.

Salomo døde i sin Regjerings fyrretyvende, i sin Alders tre og halvtredsindstyvende Aar. Men da Tempelbygningen endnu ikke var færdig, og han frygtede for, at Genierne, som arbejdede derpaa, skulde opgive Arbejdet, saasnart de erfarede hans Død, saa lod han, da han mærkede Dødens Komme, bygge sig en Sal af Glas, og døde under Bønnen, støttet paa sin Stav. Genierne, hvis Vej førte dem forbi Salen, anede derfor ikke hans Død, førend en Orm havde gnavet Stokken igjennem og Liget styrtede til Jorden. Da saa de, at de var bleven narret til at arbejde. De tog Ormen og satte den paa

et andet Sted af Stokken; da viste det sig, at den behøvede et Aar til at gjennemgnave Træet; og de sluttede heraf, at deres Herskers Død var bleven skjult for dem et helt Aar igjennem.

Endvidere fortælles der om Salomo:

Da han forlovede sig med Balkis, Dronningen af Saba, vilde han gjøre hende en Foræring af en Fjerseng, hvortil alle Himlens Fugle skulde bidrage. Just som han undfangede denne Tanke, fløj en Lærke forbi; han bød den standse og nærme sig ham. Lærken hilste Profeten og spurgte, hvad han befalede.

»Jeg behøver dine Fjer,« sagde Salomo.

»O, Herre,« svarede Lærken, »jeg er lille og svagelig; uden mine Fjer vil jeg hverken kunne udholde Kulde eller Hede. Hav Medlidenhed med mig; ellers vælter jeg mig i Templets hellige Støv, ryster det af mig for dit Aasyn og gjør dit Palads til en Ørken[1])!«

Da blev Salomo bange og lod Lærken flyve. Men da han alligevel ikke vilde opgive sit Indfald angaaende Fjersengen, befalede han Hærfuglen, hans Tcharvish[2]) iblandt Fuglene, at sammenkalde hele Fuglenes Verden i den store Tronsal. Da nu alle Fugle paa hele Jorden var forsamlet, forlangte han først af Ravnen og Spurven, at de skulde give ham deres Fjer. Da de gjorde Indvendinger, lod han Fødderne binde sammen paa dem; det er Aarsagen til, at disse Fugle endnu den Dag i Dag kun med samlede Fødder kan bevæge sig paa Jorden. Men alle de Fugle, som Salomo videre henvendte sig til, paastod, at

[1]) Templets Støv bragte Ulykke, saasnart det blev ført bort fra det indviede, hellige Sted.

[2]) Page eller udøvende Tjener i Sultanens Palads.

de ikke kunde leve uden Fjer. Endelig kom Raden til Ørnen. »Og Du,« sagde Profeten, »vil Du ogsaa nægte mig dine Fjer?«

»Herre,« svarede Ørnen, »Allah har skabt mig til den ædleste af hele min Slægt; hvis jeg mistede mine Fjer, vilde jeg blive den usleste paa hele Jorden.«

»Deri kan Du have Ret,« svarede Salomo, »men jeg har nu en Gang sat mig i Hovedet, at faa en Seng af Fuglefjer.«

»Til hvem er den bestemt?«

»Til min Brud, Balkis.«

»Hvorledes, Herre? For en Kvindes Skyld skulde jeg miste mine herlige Fjer, — den mest ubestandige, letsindige og falske Skabning paa Jorden?«

»Hvorledes har Du faaet en saa slet Mening om Kvinderne?« spurgte Salomo.

»Herre,« svarede Ørnen, »hvis I vil laane Øre til en Fortælling, vil I deraf selv faa et rigtigt Begreb om Kvindekjønnet.«

»Lad høre da!« bød Salomo. »Og Du, Hærfugl, paabyd en almindelig Tavshed!« Den første Fugl, som blot lader den mindste Kvidren høre, skal uden Barmhjertighed blive plukket ganske bar!«

Ørnen begyndte da at fortælle:

»Du véd, o, Herre, at Fuglene hverken har Lader eller Forraadskamre; de saa ikke, høste ikke heller, men flyve hid og did over Jorden for at søge deres Næring. En Gang indtraf der en Misvæxt; Fuglene fandt intet Steds mere Føde, og vidste ikke, hvorhen de skulde vende sig for at undgaa Hungersdøden. Da hørte de Tale om et overordentlig frugtbart Land, hvor der trods Misvæxten fandtes Guds Gaver af Næringsmidler; men da dette Land laa meget fjernt, vilde Fuglene

ikke paa Lykke og Fromme give sig paa denne Rejse, uden forud at være forvisset om, at Sagen forholdt sig rigtig. De besluttede derfor at sende en Spejder did, og da jeg paa denne Tid endnu var i min fulde Ungdomskraft, erklærede jeg mig villig til at overtage Sendelsen, og blev ogsaa enstemmig udvalgt dertil.

Jeg begav mig altsaa paa Rejsen, og vedblev uden Rast at styre lige fremad med stærke Vingeslag; efter flere Dages uafbrudt Flugt befandt jeg mig en Aftenstund over en Stad, hvori en af Landets rigeste og mest ansete Beboere fejrede sit Bryllup. Alle Byens Gader var glimrende oplyst og vrimlede af Folkeskarer; alle Landets Taskenspillere, Dandsere, Musikanter og Sortekunstnere var forsamlet i Brudehuset tilligemed alle Stadens fornemste Indbyggere.

Jeg nedlod mig paa Taget og satte mig ved Randen af en Raushan [1]), hvor jeg baade kunde se ned i det endnu tomme Brudekammer og ned i det med Folk overfyldte Gaardsrum. Her besluttede jeg at tilbringe Natten. Taskenspillerne og Sortekunstnerne havde draget hele Forsamlingens Opmærksomhed til sig; jeg vil blot omtale et eneste af disse underfulde Stykker, som nær havde givet Bryllupsfesten en altfor brat og en blodig Ende.

Efter at have udført mange andre Kunststykker til almindelig Tilfredshed, blæste Troldmanden i et Horn, og der faldt en Sæk ned fra Himlen, hvoraf der udsprang en lille, grøn Mand; denne spændte i al Hast et Tov tværs over Gaarden

---

[1]) Raushan er et persisk Ord, og betyder en Aabning i Loftet af et Værelse, med en skraa Skodde, som dækker imod Solstraalerne uden at hindre den frie Lufts Adgang til Værelset.

og gav sig til at dandse frem og tilbage derpaa. Men imedens alle Folk saa i Vejret og skjænkede den grønne Dandser hele deres Opmærksomhed, forvandlede sig pludselig Gaarden, hvori Dandsen gik for sig, til en kostelig Have med Træer, Frugter og Blomster, Kilder og Springvand. Den unge Ægtemand, som endnu var meget ophidset af Dagens Varme og Tummel, fik da i Sinde at øse en Smule Vand af en Bæk, som løb lige forbi hans Fødder, for deri at vadske Pande og Øjne. Men hvad skete! — Pludselig saa han sig i sin Indbildning hensat til en Stad, hvor alle Folk løb omkring uden Skjæg. Ikke længe varede det, inden han ved sit sorte Skjæg havde draget alles Blikke paa sig, og kun med Anstrengelse lykkedes det nogle Politibetjente at faa ham reven ud af den ham omgivende Folkemasse og ført hen til Stadens Kommandant. Denne gjorde kort Proces og lod Skjæget skjære af ham; derpaa bød han ham venlig velkommen og spurgte, om han endnu var ugift.

Den unge Mand var ved Sortekunstnerens Trolddom bleven ganske sandseløs, og besvarede Spørgsmaalet med et: »Ja, min Herre.«

Da sagde Kommandanten videre til ham: »I denne Stad maa ingen Mand, der egner sig for Ægtestanden, forblive ugift. Hvis I derfor har i Sinde at opholde Eder her, maa I følge med min Tjener hen i Badekvarteret; der vil I finde et grønt Badehus, der bliver benyttet af smaa Børn, ved Siden af et graat, der er bestemt for gamle Mænd, lige overfor et rødt, hvori unge Enker bader sig; ved Siden af dette er et hvidt, som tilhører Jomfruerne, og paa modsat Side et sort, som de gamle Koner benytter. Da I endnu er saa ung, har I formodentlig ikke Lyst til at hente Eder en Kone fra det sorte Badehus; I maa derfor vente indtil Solnedgang udenfor det røde

eller det hvide Badehus, indtil I faar Øje paa en Kvinde, som falder i Eders Smag. Den Pige eller Enke, som behager Eder mest, skal I følge til hendes Hus, og hun vorder Eders Hustru.«

Den unge Mand lod sig altsaa af Kommandantens Tjener føre hen til det hvide Badehus. Saa snart Muezzinen paa Minareten kaldte de Troende til Aftenbøn, aabnedes Badehusets Dør, og hele Skarer traadte ud deraf. Men da den unge Mand formedelst Sløret ikke kunde se deres Ansigter, fulgte han efter den af dem, som i højeste Grad drog hans Opmærksomhed til sig ved sin ranke Væxt, sin ædle Holdning og sine gjennem Sløret straalende, store, sorte Øjne. Og han havde Grund til at være tilfreds; thi den tolvaarige Pige standsede først udenfor selve Kommandantens Hus, hvis Datter hun var.

Kommandanten gjorde ingen Indvendinger imod Partiet, som han selv havde foranlediget, lod Kadi og Vidner kalde og Ægteskabskontrakten opsætte. Derpaa lod han berede et stort Maaltid, til hvilket han indbød alle sine Slægtninge og Venner. Men henimod Midnat, da Gjæsterne havde fjernet sig, og Bruden afsløredes for den unge Mands Øjne, kastede han sig for hendes Fødder med et højt Henrykkelsesudraab: »Ved Allah, Du er endnu skjønnere end min anden Brud!«

Men saa snart den unge Kone hørte, at hendes Mand endnu havde en anden Brud, løb hun ind til sin Fader og fortalte ham det; denne udskjældte Brudgommen for en Løgner og vilde lade ham fængsle som Forbryder imod det hellige Ægteskab. Men den unge Mand, der ikke vilde taale denne Spot og Skam, gav den første, der nærmede sig ham, en mægtig Ørefigen. — I samme Øjeblik var Trolddommen løst; — Ørefigenen havde ramt den unge Mands Svigerfader, der sad ved

Siden af ham. Denne for heftig op og vilde give Slaget tilbage; men den unge Mand, der ligesom vaagnede af en Drøm, skyndte sig med at fortælle, hvad der var mødt ham, efter at han havde vædet sin Pande med Vandet af den forbirindende Bæk.

Da gav alle tilstedeværende sig til at le, og overøste den flinke Sortekunstner med Guld- og Sølvstykker. Kunstneren stødte igjen i sit Horn; Haven forvandlede sig atter til Gaardsrum, og den grønne Mand smuttede atter ned i Sækken og forsvandt.

Efter mange lignende Kunststykker blev endelig Aftensmaaltidet baaret frem; til min store Glæde fik Brudgommen Øje paa mig, og lod forskellige lækre Spiser bære op til mig paa Terrassen. Efter Maaltidet forlod Brudgommen sine Gjæster, som endnu længe morede sig med Sang og Dands, og begav sig ind i Kvindeværelset, hvorfra strax alle Piger og Koner fjernede sig.

Men da den unge Ægtemand saaledes var bleven ene med sin Kone, og vilde drage hende til sig, unddrog hun sig hans Favntag.

»Hvad betyder dette?« spurgte han forbauset.

»Min Kjærlighed til Dig,« svarede den unge Brud, »er saa stor, at Du, førend jeg helt hengiver mig til Dig, ved Sværdet og paa Koranen maa tilsværge mig, at Du vil forblive mig tro, ikke alene mens jeg lever, men ogsaa efter min Død, og ikke gifte Dig igjen; jeg paa min Side vil ligeledes sværge, at jeg, hvis jeg skulde være saa ulykkelig at miste Dig, aldrig vil tilhøre nogen anden Mand.«

Den unge Mand gik gjerne ind paa dette sin unge Kones Forlangende, der havde sit Udspring af og vidnede om en

grændseløs Kjærlighed; han udbredte derfor sin Kaftan paa Gulvet foran sin Kone, der sad paa Tæppet med Benene under sig, forrettede sin Bøn og bøjede sig imod Jorden, saa at hans Pande berørte hans Hustrus Klædebon. Derpaa lagde han et Sværd imellem hende og sig, paa det Sted, hvor han under Bønnen havde berørt Gulvet med sin Pande, og de to Ægtefæller tilsvor hinanden en evig Troskab. Efter at denne Ceremoni var fuldbragt, kastede Bruden sig i sin Mands Arme, og de var lykkelig med hinanden.

Den følgende Morgen indfandt sig det unge Pars Slægtninge og Venner atter i Brudehuset til Frokosten. Da jeg imidlertid ikke var vegen fra min Plads paa Terrassen, bemærkede den unge Mand mig atter, og lod mig, som tidligere, ved en Tjener bringe Mad og Drikke. Da jeg havde mættet og forfrisket mig, takkede jeg Allah, og fortsatte saa min Rejse til det Land, hvis Overflod saa højligen var bleven rost for os. Jeg gjennemfor det fra den ene Ende til den anden, paa Kryds og paa Tværs, og fandt det fuldt af yppige Græs- og Kornmarker, overflødig vandede af Kilder og Floder. Da jeg saaledes omhyggelig havde underrettet mig om alt, begav jeg mig igjen paa Tilbagevejen for at bringe Besked om, hvad jeg havde set og erfaret.

Da jeg saaledes atter naaede den Stad, hvor jeg havde bivaanet Bryllupet, erindrede jeg mig det Gjæstevenskab, som jeg havde nydt hos det unge Ægtepar, og holdt det for min Pligt at underrette mig om, hvorledes det gik dem i deres nye Ægteskab. Jeg nedlod mig derfor paa Taget af Mandens Hus, og indtog min gamle Plads ved Randen af Raushan'en.

Dog, hvad maatte jeg se! Midt i Værelset laa Husherrens

Lig udstrakt; men hans unge Enke rev sig Haaret af Hovedet og udstødte skærende Jammerskrig.

Da Begravelsens Time kom, havde man ubeskrivelig ondt ved at løsrive den unge Kone fra hendes Mands Lig. Jeg følte mig greben af en levende Medfølelse for de arme Folks Ulykke, og besluttede at blive til Begravelsen, for at følge den unge Mand, der ved sin Gjæstfrihed havde paalagt mig Taknemligheds Baand, til hans sidste Hvilested, og endskjøndt jeg ikke slog mig for Brystet og hylede som de andre, var jeg dog inderlig bedrøvet.

Da alle Forberedelserne til Begravelsen var truffen, satte Ligtoget sig i Bevægelse; jeg svang mig op i Luften og fulgte Processionen indtil det Sted, hvor man satte Baaren ned; og medens man løftede Liget af Baaren, tog jeg Plads paa et nærstaaende Træ. Men da man havde løftet Liget af Baaren og vilde sænke det i Graven, kastede Enken, som hele Vejen ikke havde ophørt med sine Jammerklager, sig som vanvittig over det døde Legeme og skreg, at man skulde begrave hende tilligemed hendes Mand. Med stor Anstrengelse holdt hendes Slægtninge hende tilbage, indtil Graven havde lukket sig over hendes Mand; da gik de alle sammen igjen tilbage til Staden. Alene den unge Enke vilde, trods alle Indvendinger fra hendes Venner og Slægtninge, tilbringe Natten paa sin Mands Grav. Hun var saa dybt greben af Smerten, at hun ikke kunde andet end anse det for sin Pligt at tilbringe Natten paa Graven og trofast bevogte den.

Men der kom en Streg i hendes Regning. — — — Endnu førend Natten ganske var indbrudt, nærmede en overordentlig smuk Mand sig hende og hilste ærbødig og indsmigrende. I en helt bedrøvelig Tone besvarede hun hans Hilsen.

»Hvorfor, skjønne Dame,« spurgte den fremmede, »opholder I Eder ved Nattetid paa dette uhyggelige Sted? Skjønhed, Ynde og Ungdom har alene hjemme i den lyse, smilende og glandsfulde Verden.«

»Ak, I har altsaa ikke hørt, hvilket ubodeligt Tab jeg har lidt? Jeg besad en Mand, som mit Hjerte tilbad, og hvem jeg havde tilsvoret en evig Troskab. Denne dyrebare Sjæl har ophørt at leve, og denne Høj, hvorpaa jeg sidder, skjuler hans sønderbrudte Ler. Jeg vilde stige ned i Graven med ham; men mine grusomme Slægtninge holdt mig tilbage derfra. Dog aldrig skal det lykkes dem at bringe mig bort fra dette Sted; her vil jeg drage mine sidste Sukke og dø.«

»Var da denne tilbedte Ægtefælle den eneste Mand paa Jorden, som kunde fortjene Eders Kjærlighed?« spurgte den fremmede. »Gives der da i hele den vide Verden ikke andre elskværdige Mænd, der er lige saa gode, smukke og rige som han?«

»Det er muligt; jeg kjender ingen.«

»Se dog en Gang paa mig,« vedblev den fremmede, idet han pludselig kastede sig paa Knæ ved Siden af hende. »Sig, kunde I ikke have Lyst til at blive min Kone?«

Den unge Enke opløftede sine Øjne til ham og fandt ham meget smukkere end sin hedengangne Mand. Et Suk hævede hendes Barm; men hun undsaa sig dog ved at give den smukke, unge Mand noget Svar paa dette hans nærgaaende Spørgsmaal.

»Vil I vorde min Kone? Her er min Haand!« gjentog den fremmede.

Den unge Enke betragtede ham med ømme Blikke; dog andt hun endnu ikke Kraft og Mod nok hos sig til at tilstaa ham de Følelser, der allerede mægtig rørte sig i hendes Indre.

»Vil I være min Kone? Jeg lover at gjøre Eder lykkelig,«

gjentog den fremmede med en sødt klingende Stemme, der trængte hende lige til Hjertet,

»Jeg kan ikke længer modstaa Eder,« hviskede Enken.

»Saa lad os vende tilbage til Staden!«

»Hvorfor det? Lad os hellere her tilbringe Natten med hinanden,« indvendte den unge Kone.

»Umuligt!« svarede den fremmede. »Jeg er sat til at bevogte en Misdæder, som hænger i en Galge strax udenfor Porten. Naar jeg saaledes ganske forlader min Post, vil Misdæderens Slægtninge benytte sig af Lejligheden til at stjæle hans Lig, og i Morgen vilde jeg blive klynget op i Misdæderens Sted.«

»Hvis ikke andet kalder Dig tilbage til Staden,« ytrede Enken, »saa kan Du godt blive herude. Dersom Misdæderen skulde blive stjaalet af Galgen, saa vil vi tage det nylig begravede Lig op af Graven og hænge det op i Stedet for.«

»Det gaar ikke an; Misdæderen var enøjet, og den ene Haand var hugget af ham. Man kunde let mærke Bedrageriet.«

»Men Du véd da heller slet ikke at hjælpe Dig!« udbrød den unge Enke utaalmodig. »Vi behøver jo kun at rive det ene Øje ud og hugge den ene Haand af paa min afdøde Mand; saa vil ingen fatte nogen Mistanke.«

Da sprang pludselig den fremmede op og skreg med Tordenrøst: »Holder Du saaledes den Ed, Du har svoret din hedengangne Elskede! »Troløse,« vedblev han med en Stemme, hvorved de døde vendte sig i deres Grave og troede at høre Opstandelsens Basun paa den yderste Dag, »Troløse, vid, at jeg er den hellige Ed, som Du saa formastelig har brudt! Min Hævn skal ikke udeblive; modtag din Løn, Forræderske!«

Med disse Ord aandede den forfærdelige fremmede paa

hende; Ildsluer for ud af hans Mund og fortærede den troløse Kvinde paa hendes Mands Grav.

Saaledes endte Ørnen sin Fortælling; den tilføjede blot endnu paa Hebraisk disse advarende Ord: »Som én er, er de alle.«

Men Salomo førte sig Ørnens Fortælling til Hjerte; efter nøjere Eftertanke opgav han sit Indfald med Fjersengen, og afskedigede alle Fuglene [1]).

Hermed er alt fortalt, hvad der vides om Kong Salomo og Dronningen af Saba. »Allah være dem og os alle naadig!«

---

[1]) Det er det gamle Sagn om den efesiske Enke, som vender tilbage her i Ørnens Fortælling.

Den listige Dalilah.

Paa Khalifen Harun al Rashids Tid levede der tvende snu og dristige Mænd, som viste Kommandanten i Bagdad saa store Tjenester, at Khalifen gjorde dem til Politimestre og stillede en Vagt af fyrretyve Drabanter til enhvers Raadighed. Den ene af disse, ved Navn Ahmed Denef, skulde sørge for Stadens Sikkerhed til Lands, og den anden, ved Navn Hassan Shuman, skulde vaage over den til Vands. Hver af dem fik aarlig af Khalifen en Æresklædning og maanedlig en Sum af tusinde Dinarer.

Da nu Seyneb, en Datter af den forrige Politimester, hørte dette, sagde hun til sin Moder Dalilah, »Se blot, hvorledes Khalifen begunstiger tvende lurvede Landløbere, medens vi maa føre et jammerligt Liv uden Anseelse og Indkomster!«

Dalilah, som var saa listig, at hun forstod at lokke en

Slange ud af dens Rede, og at selve Eblis[1]) gjerne kunde have gaaet i Skole hos hende, svarede sin Datter: »Hav blot Taalmodighed! Jeg skal vel vide at udføre Streger, som ganske skal gjøre de tvende nybagte Politimestre til Skamme; og det skulde gaa underlig til, om Khalifen da ikke til Løn skulde tilstaa mig min afdøde Mands Indtægter.«

»Hvorledes,« raabte Seyneb, »Du vil dog aldrig vove at træde i Skranken mod de to berygtede Gavtyve, Ahmed Denef og Hassan Shuman? Med deres List og Træskhed kan Du ikke maale Dig.«

»Det vil vi nappes om,« svarede Dalilah og gav sin Datter en dygtig Ørefigen for de mindre gode Tanker, hun nærede om hende. Derpaa iførte hun sig et uldent Klædebon med et bredt Bælte, saaledes som de Kvinder plejer at bære, der har indviet deres Liv til Allahs Tjeneste, tog en Vandkrukke i den ene Haand og fyldte den med Vand, idet hun kastede nogle Guldstykker paa Bunden, og i den anden en uhyre Rosenkrands og en lang Stok, behængt med røde og gule Pjalter lig en Fane. I det Optog gik hun omkring i Bagdads Gader og fremsagde Sprog af Koranen, medens hun i sit Hjerte pønsede paa de værste Skjælmsstreger.

Endelig blev hun staaende udenfor et Hus, som tilhørte Obersten for Khalifens Livvagt. Denne Mand var uhyre rig; han drog en stor Lønning af Statskassen, og besad mange Huse og Landgodser. Det Hus, hvilket han selv beboede tilligemed sit Harem, var et af de smukkeste i hele Bagdad. Men han var ikke lykkelig i sit Ægteskab; thi hans Gemalinde, som han bar paa sine Hænder, fødte ham ingen Arving, og han havde

---

[1]) Djævlenes Fyrste.

i Brudenatten tilsvoret hende, at han ingen Sinde vilde tage nogen anden Kone.

Men netop paa den Dag, da Dalilah standsede udenfor hans Hus, havde han, da nogle af hans gode Venner just havde besøgt ham med deres smukke Børn, gjort sin Gemalinde bitre Bebrejdelser og forladt hende i meget slet Lune. Den arme Kone stod ved Vinduet og saa efter ham igjennem Gitteret. Men da Dalilah fik Øje paa hende og bemærkede, at hun var smykket som en Brud, med kostbare Ædelstene, Perler og Guldsager, tænkte hun ved sig selv: »Denne smukke Guldgaas maa jeg se at lokke ud af Reden, for at faa Lejlighed til at plukke hende.«

Og hun begyndte at prise Gud og fremsige fromme Tankesprog, indtil den bedrøvede unge Kone fik Øje paa hende, og i den Tanke, at Gud maaske paa hendes fromme Forbøn vilde skjænke hende et Barn, befalede Portneren at lukke hende ind i Huset.

Portneren, en gudsfrygtig gammel Mand, der selv var tilbøjelig til at haabe paa en bedre Lod ved en from Sjæls Mellemkomst hos Gud, lukkede med Glæde Bedragersken ind og bad hende om noget Vand af hendes Krukke. Idet Dalilah hældte, rystede hun Krukken saa stærkt, at der med Vandet gled nogle Guldstykker ud i den gamle Portners Skaal. Dette betragtede han naturligvis som et stort Under, og vilde give Dalilah dem tilbage. Men hun svarede ham: »Dem har Allah beskjæret Dig, jeg ved intet af Guldstykker at sige,« og gik forbi.

Portneren fulgte efter hende ind til Husets Herskerinde, der havde saa mange og kostbare Smykker paa sig, at hun

forekom Dalilah som en Skat, hvis dølgende Talismaner pludselig havde mistet deres Kraft.

Den unge Kone hilste Dalilah, bad hende venlig velkommen, og lod hende bringe noget at spise. Men Dalilah undslog sig for at nyde noget, idet hun sagde: »Jeg faster hele Aaret igjennem paa fem Dage nær, og selv om Aftenen nyder jeg kun af Paradisets Spiser, som nogle Helgener af mit Bekjendtskab forskaffer mig. — Men I, ædle Frue, ser ret bedrøvet ud! Hvad kan der dog fejle Eder, der er saa ung og smuk endnu og ser sig omgiven af Rigdom og alle denne Verdens Herligheder?«

»Ærværdige Kone,« svarede Husfruen, »jeg lod i Brudenatten min Mand tilsværge mig, at han aldrig vilde tage nogen anden Kone end mig; men nu ønskede han vel at faa Børn, hvilke det ikke staar i min Magt at give ham, og derfor truede han mig med, naar han kom tilbage fra en Rejse, som han just havde for, trods den mig tilsvorne Ed at tage sig en Kone til. Men gjør han det, og denne Kone skjænker ham Børn, da vil disse arve alt, hvad han ejer, og jeg vil blive overladt til Fattigdom og Foragt.«

»Har I da endnu ingen Sinde hørt Tale om den hellige Abu Hamlat,« spurgte Bedragersken i Forbavselsens Tone, hvem endnu ingen ufrugtbar Kone nogen Sinde har besøgt, uden at hun jo siden efter har født Børn til Verden?«

»Jeg har siden mit Bryllup levet et meget afsondret og indesluttet Liv,« svarede den unge Kone, »og har aldrig hørt Tale om nogen Abu Hamlat.«

»Saa maa I strax følge med mig,« sagde Dalilah; »jeg kjender denne Helgen vel, og skal nok formaa ham til at opbyde al sin Fromhed for at udvirke Opfyldelsen af Eders hede

Ønsker hos Allah! Men det maa I love mig, at I, enten I føder en Søn eller en Datter, ganske opdrager Eders Barn til Herrens Tjeneste.«

Den stakkels bedrøvede og lettroende Kone lod sig overtale til at følge med hende, og Portneren, hvem Guldstykkerne fuldkommen havde overtydet om Dalilahs Hellighed, lod, uagtet sin Herres udtrykkelige Forbud, uden Vanskelighed sin Herskerinde forlade Huset.

Da nu Dalilah var med den unge Kone paa Gaden, tænkte hun ikke paa andet, end hvorledes hun paa en snild Maade skulde sætte sig i Besiddelse af de kostbare Klæder og rige Smykker, hvormed hendes Offer var prydet. Men dermed var hun endnu langt fra tilfreds; hun tænkte, at det ikke vilde falde vanskeligt, ved den samme Lejlighed ogsaa at fravende en eller anden letsindig Kjøbmand en ikke ubetydelig Pengesum. Hun skred rask fremad, og bød den unge Kone at følge hende i nogen Afstand.

Endskjønt den unge Dame var helt tilsløret, kunde det dog ikke fejle, at hun jo ved sin fine og smukke Dragt, sin herlige Væxt, yndefulde Gang og glimrende Øjne maatte drage alle Mænds beundrende Blikke paa sig. I Særdeleshed lagde Dalilah Mærke til en ung ugift Kjøbmand ved Navn Hassan, der saa længe og saa fuld af Attraa forfulgte den unge Skjønhed med sine Blikke, at hun i ham troede at have fundet netop den Mand, hun søgte. Hun bød da sin Ledsagerske tage Plads paa en Bænk i Nærheden, saaledes at den unge Kjøbmand kunde nyde Skuet af hende, og traadte derpaa ind i hans Bod og spurgte: »Er Du Kjøbmanden Hassan, en Søn af Muhsin?«

»Ja, jeg er,« svarede Kjøbmanden, »dog hvorfra kjender Du mit Navn og hvad vil Du mig?«

»Gode Mennesker,« svarede Dalilah, »har givet mig Anvisning paa Dig. Du maa nemlig vide, at den unge Pige, hvorved dine længselsfulde Blikke hænger, er min eneste Datter. Hendes Fader er fornylig død, han var Kjøbmand som Du, og har efterladt hende en ret klækkelig Formue. Da hun nu har naaet den Alder, da Pigerne plejer at gifte sig, spurgte jeg nogle af mine Bekjendte, hvem jeg i dette Anliggende skulde henvende mig til, og alle raadede de mig at vælge Dig til min Svigersøn. Hvad siger Du dertil?«

»Allerede oftere,« svarede den unge Mand, »har min Fader foreslaaet mig den og den Pige til Kone, men jeg har aldrig kunnet bestemme mig til at gifte mig, uden at have set min Brud i Forvejen. Af denne Aarsag kan jeg kun da med Fornøjelse gaa ind paa dit Forslag, naar jeg har set din Datter uden Slør, og hun har behaget mig.«

»Det er ikke mere end billigt,« svarede Dalilah, »følg efter os i nogen Afstand!«

Hassan lukkede sin Bod, og stak en Pung med tusinde Dinarer til sig. Matronen gik foran, i nogen Afstand fra hende fulgte Oberstens Gemalinde, og i en Afstand fra hende igjen den unge Kjøbmand, indtil de kom udenfor en Farvers Bod, hos hvem Dalilah vidste, at der var en Bopæl til Leje. Her standsede hun, hilste Farveren, som stod uden for sin Dør, og sagde til ham: »Da der hjemme i mit eget Hus skal foretages nogle Udbedringer, og jeg har erfaret, at Du har et Hus, der staar ledigt, saa er jeg kommen til Dig for at sporge, om Du vil overlade mig det paa billige Betingelser for et Par Maaneder?«

»Med Fornøjelse,« svarede Farveren, »dog kun under den

Betingelse, at jeg beholder et af Værelserne til mine Gjæster, som jeg ikke har Plads til i min egen Lejlighed.«

»Send mig kun saa mange Gjæster, Du vil,« svarede Dalilah, »de skal ikke alene faa et smukt Værelse hos mig, men ogsaa en saa god Beværtning, som der staar i min Magt.«

Derpaa bestemte Farveren Lejen, og overgav Dalilah Nøglen til Huset, som laa temmelig langt fra Farverens eget. Bedragersken gik nu videre med sit Følge. Da hun havde naaet Stedet, gik hun først op i Huset med Oberstens Gemalinde, idet hun sagde: »Her boer den hellige Abu Hamlat.« Da hun havde anvist hende et Værelse, og lukket hende inde, gik hun ned og hentede Hassan, som imidlertid havde ventet uden for Husdøren, førte ham ind i et andet Værelse og sagde til ham: »Vent her, indtil jeg bringer min Datter, for at Du kan faa hende at se uden Slør, som Du ønsker!« Derpaa vendte hun tilbage til den smukke, unge Kone og sagde:

»Min kjære Datter, saaledes som Du der er pyntet, kan Du umulig faa Adgang til Abu Hamlat; thi min Søn, der staar i Lære hos ham for at blive en Helgen ligesom han, vilde blive rasende ved Skuet af slig Forfængelighed, og rive Dig de smukke Klæder af Kroppen; kun i en ganske simpel Underklædning kan Du vinde Adgang til ham og faa hans Velsignelse.«

Oberstens Kone aflagde strax uden Indvending sine Smykker, sit Bælte og sin Overklædning; Dalilah tog imod alt og skjulte det bag Trappen. Derpaa begav hun sig atter ind til den utaalmodig ventende Hassan, og da denne spurgte, »hvor bliver dog min Brud af?« slog hun sig i Ansigtet og skreg: »Allah fordømme alle slette Naboer! Gid der dog ingen misundelige Mennesker gaves i Verden! — Du kan tænke Dig, da mine

Naboer saa Dig træde med mig ind i Huset, og erfarede, at min Datter var bestemt til din Brud, fik de hende lokket til Side for at indbilde hende, at Du var fuld af Udslet. Min Datter var tosset nok til at tro dem, og har svoret, at hun ikke vil have med Dig at bestille, førend hun har set dit Bryst og dine Arme blottede. Hvis Du derfor ikke tager det ilde op, beder jeg Dig om at drage din Overklædning af, at hun med egne Øjne kan overbevise sig om disse onde Menneskers Bagvaskelse.«

Hassan gjorde uden Indvending, hvad Dalilah forlangte af ham, og Kjærlingen forlod ham hastig med Overklædningen, hvori Pungen med de tusinde Dinarer. Paa Vejen hentede hun den unge Kones Klæder og Smykker, som hun havde skjult bag Trappen, bandt det hele sammen i en Bylt, og gik hastig tilbage til Farveren.

»Nu, hvorledes behager Dig mit Hus?« spurgte denne.

»Ret godt,« svarede Kjærlingen, »jeg vil strax lade mit Bohave bringe derhen. Du kunde ved denne Lejlighed gjøre mig en stor Tjeneste ved at gaa hen i Huset og være til Stede, naar Dragerne bringer mine Sager. Her har Du en Dinar, kjøb Dig derfor noget Mundgodt til at nyde paa Vejen, og betal Dragerne!«

Farveren satte sin Dreng til at passe paa Boden, og gik vel til Mode bort med Dinaren. Men saa snart han var gaaet, gav Dalilah Drengen nogle Smaaskillinger og bad ham hente sig noget paa en Bazar, som laa i et vidt fjernet Kvarter af Staden, og tilbød sig imidlertid selv at passe paa Boden.

Men saasnart hun var ene i Farveriet, pakkede hun alle Stoffer og Klæder sammen, hvilke hun kunde finde, kaldte paa en Æseldriver, der just kom forbi, og sagde til ham: »Vent

her i Farveriet, indtil jeg kommer tilbage og henter det øvrige! Jeg maa i Hast bringe disse Sager bort, thi Farveren, min stakkels Søn, er helt forgjældet, og Kadi'en vil endnu i Dag sende sine Betjente hid for at tage alt, hvad han ejer, baade løst og fast. Slaa Du imidlertid Ovn og Kjedel og alt øvrigt i Stykker, hvad der hører til Farveriet, saa at Kadi'ens Folk kan faa en lang Næse, naar de kommer!«

Æseldriveren tog ikke i Betænkning at betro Dalilah sit Æsel, uagtet han ikke kjendte hende, thi han tænkte som saa, »hvis Farveren ikke kjendte hende, vilde han ikke have betroet hende Opsynet over sin Bod.« Men Dalilah drog frejdig sin Vej med Æslet, der var belæsset med det bedste af, hvad der fandtes i Farveriet, med den unge Kones og Kjøbmandens kostbare Klæder og en Pung med tusinde Dinarer. Lykkelig og vel naaede hun sit Hjem og fortalte den forbavsede Seyneb, hvorledes hun paa en Gang havde udført fire dumdristige Tyvestreger.

Saavidt Dalilah. — Men Farveren, der, førend han gik bort i Dalilah's Ærinde, indkjøbte Kjød og Brød, og dermed igjen kom forbi sit Farveri, havde nær faaet et Tilfælde, da han i Boden, i Stedet for den sammesteds efterladte Dreng, saa en Æseldriver, der slog al Ting i Stykker, baade løst og fast. Dog hans Skræk blev, om muligt, endnu større, da han, ved at styrte frem, opdagede, at de fleste af de Stoffer var forsvundet, som han havde hængt omkring paa Væggene, enten til Farvning eller til Tørring.

»Hvorledes kommer Du her og hvad bestiller Du?« skreg han til Æseldriveren, helt ude af sig selv.

»Jeg er her paa din Moders Befaling,« svarede den tro-

skyldige Æseldriver; »hun har, for at redde dine Varer af Kadi'ens Klør, paa mit Æsel bragt dem hjem til sig; mig efterlod hun her paa Stedet, med Anvisning til, at jeg, medens hun var borte, skulde ødelægge alt, for at intet af Værdi skulde falde i Rettens Hænder.«

Da Farveren hørte Æseldriveren tale saaledes, slog han sig i Ansigtet og for Brystet og skreg: »Allah beskjemme alle Kjæltringer! Min Moder er død for længe siden, og jeg skylder ikke en Dirhem bort! Ve mig, mine kostbare Stoffer!«

Da blev ogsaa Driveren urolig, brast i Graad og gav sig til at skrige: »Ve mig, mit dejlige Æsel! Af Dig fordrer jeg det tilbage! Thi havde Hexen ikke staaet i din Bod, havde jeg aldrig betroet hende mit Æsel!«

Farveren paa sin Side forlangte sine Varer tilbage af Driveren, og saaledes vedblev de at kives ud og ind med hinanden, indtil alle Naboerne var løbet sammen omkring dem. Da erindrede Farveren sig pludselig Huset, som han havde lejet ud til Bedragersken; efterfulgt af hele Skaren begav han og Driveren sig øjeblikkelig derhen.

Her, vil man erindre sig, var Oberstens Gemalinde og Kjøbmanden Hassan indespærrede. Efterat den unge Kone længe havde ventet forgæves, vovede hun sig endelig paa egen Haand ind i det næste Værelse; her fandt hun Hassan, og holdt ham for Abu Hamlats Discipel og Tjener.

Hassan blev inderlig glad efter den lange, kedsommelige Venten, da han endelig saa den unge Skjønhed træde ind til ham. »Hvor er Eders Moder?« spurgte han hende.

»Min Moder,« svarede hun ham, »er død for længe siden. Hvad vil Du hende?«

»Er den gamle Kone,« spurgte Kjøbmanden forundret videre,

»som førte mig hid for at forlove Dig med mig, da ikke din Moder?«

»Ingenlunde,« svarede Oberstens Gemalinde; »mig fortalte hun, at Du var hendes Søn og læste Velsignelsen over ufrugtbare Koner i Abu Hamlats Sted.«

»Jeg har i Dag for første Gang set hende for mine Øjne, og frygter næsten for, at hun er en Bedragerske, der blot vilde sætte sig i Besiddelse af mine Klæder og Penge. Men af Dig, din Taske, fordrer jeg det altsammen tilbage; thi havde jeg ikke set Dig hos hende, var jeg ikke fulgt efter hende!«

»Jo, det vilde være nydeligt!« tog den unge Kone grædefærdig Ordet, »nej det er Dig, der skal skaffe mig mine Klæder og Smykker tilbage; thi Du staar naturligvis i Ledtog med din Moder!«

Saaledes stred de endnu med hinanden, da Farveren og Æseldriveren traadte ind til dem og spurgte dem om den gamle Kjærling. Men da de hørte, at ogsaa disse arme Stakler var Ofre for Hexens Bedrageri, tog de dem med sig og drog med hele Skaren hen til Guvernørens Bolig for at klage over, hvad der var hændet dem.

»Ja, hvad kan jeg gjøre?« svarede Guvernøren, »der gives saa mange gamle Kjærlinger i Bagdad. Gaa ud og søg mig hende op! Saasnart I finder og bringer mig hende herhid, skal jeg straffe hende efter Fortjeneste og tvinge hende til at give Eder Erstatning for, hvad I har mistet.«

Medens nu de arme bedragne Mennesker løb hele Staden rundt for at opsøge Dalilah, sad denne ganske rolig hjemme hos sin Datter Seyneb og sagde til hende: »Nu har jeg ikke Ro paa mig længer; jeg maa udføre nogle nye Gavtyvestreger,

for at overbevise de nybagte Politimestre om deres Afmagt til at sørge for Stadens Sikkerhed.«

»Hvorledes,« spurgte Seyneb overrasket, »Du vover virkelig efter dine sidste Spilopper endnu at vise Dig offentlig i Bagdad?«

»Jeg vover alt og frygter intet,« svarede Kjærlingen, »jeg ligner Affaldet fra Bønnerne, som hverken Ild eller Vand kan gjøre nogen Skade.«

Hun pyntede sig derpaa ud som Tjenerinde i et fornemt Hus, og løb omkring i Staden, indtil hun kom til et Hus, udenfor hvilket der stod en Amme med et Barn, som bar en med Guld gjennemvirket Klædning, havde en med Ædelstene besat Guldkjæde om Halsen, og en med Perler rigelig smykket Hue paa Hovedet. Den lille Dreng tilhørte Formanden for Kjøbmændene, og inde i Huset fejrede denne netop sin eneste Datters Forlovelse.

»Jeg hører Sang og Musik oppe i Huset,« sagde Dalilah til Ammen, »hvorfor staar Du her udenfor?«

»Min Frue har sendt mig ned,« svarede Ammen, »fordi der er en Del Damer i Besøg hos hende, og den lille ikke vil forlade hendes Arm, saalænge den ser hende.«

»Ej, har din Frue Selskab saa tidlig paa Dagen?«

»Ja, Huset er fuldt af fornemme Damer,« svarede Ammen, »som lykønsker min Frue til hendes eneste Datters Forlovelse.«

»Altsaa bor her Kjøbmændenes Formand?« vedblev Kjærlingen; »nu, det er jo netop det Hus, mit Ærinde gjælder! — Hør, lille Amme, tjen mig i at gaa op og bringe Hilsen fra min Herskerinde Um Alchajr, og sige din Frue, at hun ønsker hende til Lykke, og snart vil have den Ære personlig at indfinde sig for at besøge hende og bringe hende Brudegave!«

Og hun gav hende tillige et falsk Guldstykke til Sangerinderne.

»Ja, men saa maa I imidlertid tage Barnet,« ytrede den enfoldige Amme, »ellers bringer jeg det aldrig igjen fra dets Moder.«

Det var netop det, hvorefter Dalilahs Næse kløede. Thi saasnart Ammen havde vendt hende Ryggen, trak hun den guldbroderede Klædning af Glutten, løste Kjæden af dens Hals og tog Huen af dens Hoved. Allerede vilde hun lægge det halvnøgne Barn fra sig i Gaarden, da hun fik et nyt Indfald: »Den stygge Unge,« sagde hun til sig selv, »kan i det mindste endnu indbringe mig tusinde Dinarer. I denne Verden er alting Guld værdt.«

Hun tog derfor igjen Barnet paa Armen og gik med det hen paa Guldarbejdernes Bazar, traadte ind i en Jødes Bod og sagde til ham:

»Dette Barns Søster, en Datter af Formanden for Kjøbmændene, er i Dag bleven forlovet, og skal have et ret kostbart Smykke. Giv mig derfor Ørenringe, Armbaand, Fingerringe og en Halskjæde til hende, det hele til en Værdi af omtrent tusinde Dinarer! Jeg vil da vise min Herskerinde det, og hvis det behager hende, bringe Eder Pengene tilbage. — Barnet kan imidlertid blive hos Eder.«

Da Jøden kjendte Barnet, gjorde han ingen Vanskeligheder, men udleverede det skjønneste og kostbareste, som han havde i sin Bod. Men Dalilah skyndte sig bort og vendte tilbage til sin Datter, hvem hun fortalte, hvilke gode Forretninger hun havde gjort denne Gang.

Imidlertid var Ammen gaaet op til sin Frue, havde bragt

hende Um Alchajrs Lykønskning og givet Sangerinderne det falske Guldstykke. Men da disse øjeblikkelig erkjendte det for Messing, løb hun hastig ned for at faa Barnet tilbage; men Kjærlingen var naturligvis hverken til at høre eller se.

Nu begyndte Ammen at græde og skrige og fortalte sin Frue, hvad der var sket. Hele Huset kom i den største Forvirring; Glædesfesten omskiftedes hastig til en Sørgedag. Efterat man forgjæves havde søgt efter Barnet i hele Huset og dets nærmeste Omgivelser, gav Husherren sig selv paa Vejen tilligemed sit Tjenerskab for at gjennemstrejfe hele Staden. Endelig fik han Øje paa sit Barn i en Jødes Bod, hvor det sad halvnøgent paa Jorden.

»Det er jo min Søn, Jøde!« raabte han, idet han styrtede ind i Boden.

»Ja, til Tjeneste, Eders Højvelbaarenhed,« svarede Jøden.

Kjøbmanden, ude af sig selv af Glæde over at have gjenfundet sit Barn, tog det paa Armen, uden at mærke, at det var halvnøgent, og vilde gaa sin Vej dermed, da Jøden holdt ham tilbage, idet han sagde: »Men, ædle Herre, en gammel Kone, som efterlod Barnet her i Boden, fik et Smykke til tusinde Dinarers Værdi med sig til Eders Datter; den lille Dreng skulde være Pant for Smykket, indtil hun bragte mig Pengene. Naar I nu tager Barnet med Eder, maa I enten give mig Smykket tilbage, eller udbetale mig dets Værdi.«

»Jeg kjender intet hverken til et Smykke eller en gammel Kone,« svarede Formanden for Kjøbmændene; »Du maa være bleven tagen ved Næsen, Jøde.«

Da skreg Jøden i højen Sky: »Hjælp, hjælp, I Muselmænd! Man gjør mig blodig Uret!«

Men Kjøbmanden, som nu imidlertid havde faaet Ojnene

op for, at hans Barn var udplyndret, fordrede paa sin Side dets Klæder og Smykker tilbage af Jøden. Medens de saaledes kivedes med hinanden, kom Farveren, Æseldriveren og Hassan just forbi, og saasnart de hørte Anledningen til Striden imellem Kjøbmanden og Jøden, sagde de til dem: »Her har bestemt atter den gamle Hex af en Kjærling været paa Spil!«

Da ytrede Kjøbmanden: »Jeg glæder mig saa meget over at have gjenfundet min Søn, at jeg let kan bære Tabet af hans Klæder og Smykker.«

Men den bedragne Jøde sluttede sig til de andre bedragne Stakler for at opsøge Kjærlingen. Kløgtig, som han var af Naturen, raadede han dem til at dele sig for saaledes snarere at finde den gamle Kjærlings Spor. »Hos Barberen Mahmud,« tilføjede han, »vil vi igjen støde sammen, efterat vi hver for sig ad forskjellige Veje har gjort en Tur gjennem Staden.«

Æseldriveren havde Lykken med sig; neppe var han gaaet en Gade lang, førend han uformodentlig stødte paa den gamle Dalilah, der imidlertid havde iført sig en ny Klædedragt, uden dog at være ukjendelig for hans skarpt spejdende Øje. Som rasende sprang han løs paa hende og forlangte sit Æsel tilbage.

»Dit Æsel,« svarede hun ganske rolig og uanfægtet, »det findes hos Barberen Mahmud tilligemed Lejen derfor. Følg blot med mig derhen; saa skal jeg lade udlevere Dig, hvad dit er!«

Dalilah skyndte sig i Forvejen og traadte ind til Barberen nogle Øjeblikke tidligere end den langsomme Æseldriver. »Min Ven,« sagde hun hastig til Barberen, »min Søn vil strax være her; han har haft en ulykkelig Kjærlighed og har desværre mistet Forstanden. Nu har en anset Læge raadet mig til at lade

to Hjørnetænder brække ud paa ham; Rystelsen, mente han, vilde maaske hidføre hans Helbredelse. Her er en Dinar! Naar han kommer med sin fixe Ide og forlanger sit Æsel af Dig, — hvilket han forlanger af alle Mennesker, som han møder — saa tjen mig i at trække ham et Par Tænder ud, og lad ham saa gaa med det!«

Derpaa gik Dalilah, men blev staaende udenfor Barberens Bod, indtil Æseldriveren var gaaet ind; da tog hun tilbens, det bedste, hun havde lært. Men saasnart Driveren var traadt ind og havde ymtet om at faa sit Æsel, førte Barberen ham ind i et Sideværelse, kaldte paa sine to Svende og bød dem at binde ham. Derpaa fik han i en Hast et Jerninstrument gloende og rev et Par Hjørnetænder ud paa ham. Da slap han ham løs med de Ord: »Der har Du dit Æsel; se nu til at pakke Dig!«

Da nu Æseldriveren, efter at have udstaaet denne smertefulde Operation, spurgte Barberen, hvorfor denne med Vold havde berøvet ham to af hans bedste Tænder, svarede Barberen: »Det har jeg gjort efter din Moders Ordre, og haaber med hende, at det skal have den gavnligste Indflydelse paa din sjælelige Sundhed.«

»Jeg har ingen Moder!« skreg Æseldriveren rasende, »og Du maa give mig Erstatning for Tabet af mine gode Tænder og de foraarsagede Smerter! Følg strax med til Kadi'en!«

Men Barberen havde ikke Lyst til at følge med ham. Medens nu de to Mænd stod ude paa Gaden og skjændtes med hinanden, blinde for alt, hvad der foregik omkring dem, listede Dalilah, som havde holdt sig i Nærheden af Huset, for at se, hvorledes Løjerne spændte af, sig atter ind i Barberens Bod og gjorde sig ærlig betalt for den Dinar, som hun havde maattet

spendere paa ham. Da først følte hun sig tilfredsstillet, og vendte tilbage til den ventende Seyneb.

Men da nu Barberen igjen traadte ind i Huset, og savnede nogle af sine bedste og kostbareste Sager, for han nu paa sin Side løs paa Æseldriveren og forlangte af ham Erstatning for hvad der var blevet ham fravendt. Da indsaa endelig Æseldriveren, at de begge paany var blevet overlistet, og fortalte Barberen alle de Puds, som den gamle Kjærling allerede havde spillet dem.

Paa samme Tid indfandt sig Jøden, Farveren og Kjøbmanden paa Stedet, og da disse gode Folk bekræftede Driverens Udsagn, blev der intet andet tilovers at gjøre for Barberen end at lukke sin Bod og slutte sig til Selskabet.

De blev naturligvis snart enige om at gjøre et nyt Forsøg paa at fange den listige Kvinde; men de besluttede denne Gang at bære sig kløgtigere ad, og forlangte derfor af Stadens Guvernør ti Mand Soldater for strax at kunne sætte hende fast.

Imidlertid havde den gamle Dalilah heller ikke længe Ro paa sig, men besluttede, uagtet sin Datters ængstelige Forestillinger, at foretage en ny Vandring igjennem Byen. Uheldigvis skulde det netop træffe sig saaledes, at hun, ligesom hun drejede omkring et Hjørne, løb lige imod Æseldriveren og de ti Soldater.

»Denne Gang skal Du ikke undgaa mig!« raabte Æseldriveren triumferende, og befalede strax Soldaterne at tage hende midt imellem sig og med det samme føre hende op til Guvernøren.

Det var allerede Aften, og Guvernøren var reden ud; Soldaterne maatte derfor vente i Gaarden med deres Fange, indtil

han kom hjem. Kort efter indfandt ogsaa Jøden, Farveren, Kjøbmanden og Barberen sig i Gaarden, hvilke Driveren havde skyndt sig med at opsøge i Staden. Men da Guvernøren blev længe borte, og Soldaterne havde gjennemvaaget den foregaaende Nat, gjorde de sig det saa mageligt, som de kunde, og lagde sig til at sove. Anklagerne derimod sad aarvaagne i Nærheden af Porten.

Da nu Dalilah saa sig aldeles ubemærket, — Anklagerne havde nemlig kun deres Øjne henvendt paa Udgangen — listede Dalilah sig sagte hen til Haremsbygningen, som laa i en Baggaard og havde en lille Dør ud til en anden Gade. Da hun havde fundet Indgangen, bankede hun paa og spurgte efter Husfruen. Da denne var kommen til Stede, sagde hun til hende: »Min Mand er Slavehandler, og bragte just fem nye Slaver til Marked; da din Herre, Guvernøren, red forbi, kjøbte han dem for tusinde Dinarer og bød ham at bringe dem herhid. Men da min Mand ingen Tid havde, lod han mig føre Slaverne til deres Bestemmelsessted.«

Da Guvernøren virkelig, som den listige Kjærling tilfældigvis havde erfaret, for nogle Dage siden havde givet sin Gemalinde tusinde Dinarer til at indkjøbe Slaver for, saa tvivlede hun intet Øjeblik om Rigtigheden af Dalilahs Foregivende, og det saa meget mindre, som Kjærlingen paa hendes Spørgsmaal, hvor da de fem Slaver var, fra Vinduet af viste hende Æseldriveren, Farveren, Kjøbmanden, Barberen og Jøden, som alle saa ret statelige ud og øjeblikkelig behagede den naadige Frue. Hun aabnede derfor uden Betænkning sit Pengeskrin og udbetalte Bedragersken tusinde Dinarer som Kjøbesum, samt forærede hende hundrede Dinarer til eget Brug. Derpaa bad Dalilah Guvernørens Gemalinde om at lade Bagdøren til Sidegaden

aabne for hende, eftersom hun derved vilde spare en stor Omvej, og paa denne Maade undslap hun atter lykkelig af Fælden.

Da Guvernøren en halv Time senere vendte hjem, kom hans Gemalinde ham i Møde med de Ord: »Jeg er ret fornøjet ved de Mameluker, som Du har kjøbt os.«

»Hvilke Mameluker?« spurgte Guvernøren forbavset, »ved mit Hoved, jeg har ingen Mameluker kjøbt!«

»Du spøger nok!« svarede hans Gemalinde; »den gamle Kone bragte mig dem, og jeg betalte hende tusinde Dinarer for dem. De sidder jo ogsaa nede i Gaarden ved Porten; jeg har befalet Portneren at passe vel paa dem.«

Da gik Guvernøren selv ned i Gaarden, men saa ikke andre end Dalilahs fem Anklagere, og da han spurgte Portneren, svarede denne, at han ikke havde vidst noget af Slaver at sige; der var kun kommet en Slavinde ud fra Haremet og havde befalet ham at passe vel paa de fem Mennesker, der var kommet med den gamle Kone, og det havde han ogsaa gjort.

Da Guvernøren havde faaet denne Besked, sagde han til de fem Anklagere: »Nu er I mine Slaver; thi I har bragt den Satans Kjærling herhid, og uden hende havde min Gemalinde ikke ladet sine Penge lokke fra sig.«

Men Anklagerne skreg som med en Mund: »Nej, vi forlanger tværtimod af Dig, hvad den onde Kjærling har fravendt os. Thi vi bragte hende fangen hid i din Gaard; men dine Soldater er faldet i Søvn, og din Gemalinde har ladet Bedragersken slippe fri!«

Ogsaa Obersten for Livvagten, der imidlertid var kommen tilbage fra sin Rejse, og af sin Kone havde faaet at vide, hvorledes hun havde mistet sine Klæder og Smykker, kom nu løbende og tilraabte Guvernøren: »Du skal staa mig inde for

mit Tab; thi det er din Sag at holde Staden ryddelig for saadanne Udskud!«

»Ja, saa maa I dog i det mindste vente nogle Dage,« svarede Guvernøren, idet han stak Piben ind imod Overmagten; »Jeg skal nok faa Fingre i hende igjen, og saa vil jeg strax paa Timen lade hende hænge.«

Den følgende Morgen gav Guvernøren Æseldriveren, der oftest havde været i Berørelse med Bedragersken, og derfor syntes bedst at kjende hende, atter ti Soldater med, og befalede ham at opspore den frække Kjærling, om det saa skulde være i det hede Helvede.

Det var ligesom om Æseldriveren var født til at være det listige, gamle Fruentimmer paa Nakken. Endnu inden Middag mødte han hende virkelig atter og lod Soldaterne gribe hende. I Triumf blev den elendige Synderinde ført hen til Guvernørens Palads. Denne var netop i Begreb med at ride ud; derfor befalede han Fangevogteren for det første at indespærre hende. Men denne indvendte: »Jeg tør ikke paatage mig at indestaa for hende; Satan selv stikker i denne gamle Mumie. Hun vil naturligvis strax undslippe mig, og saa maa jeg holde for. Nej Tak, Hr. Guvernør!«

Da var der intet andet for, end at Guvernøren selv maatte lade Synderinden bringe ned til Tigrisfloden og sørge for hendes øjeblikkelige Henrettelse. Saasnart han havde fundet et Træ, der syntes ham passende, befalede han Bøddelen at hænge hende op ved Haaret i en af Træets lavere Grene. Bøddelen udførte sin Pligt med den sædvanlige Færdighed; Guvernøren saa den forhadte, gamle Kjærling sprælle, og red derpaa vel tilfreds sin

Vej, efter at have ladet de ti Soldater blive tilbage til hendes Bevogtning.

Men Soldaterne var nogle dorske og søvnige Krabater. Da de var sikre paa, at Dalilah ikke ved egen Hjælp kunde gjøre sig fri, gjorde de sig det mageligt i det bløde Græs ved Flodbredden, og faldt snart i Søvn.

Da kom en Beduin forbi, en af hine enfoldige og godtroende Ørkenens Beboere, som intet Begreb har om Underfundigheden i de store Stæder.

»Hvor glæder jeg mig dog,« sagde han til sig selv, idet han lystig sporede sin trætte Hest, »dog en Gang at faa en stor By at se! De Bagdader-Honningkager skal ret smage mig kostelig!«

Da Dalilah hørte ham tale saaledes, tilraabte hun ham med dæmpet Stemme: »Ak, beskyt mig, Du ædle Fyrste fra Ørkenen!«

»Du staar under Allahs Beskyttelse!« svarede Beduinen, »men Du maa vistnok have begaaet en eller anden Forbrydelse, siden Du saaledes er hængt op ved Haarene.«

»Min Brøde er i det mindste meget ringe,« svarede Kjærlingen. »Jeg vilde kjøbe noget hos en Sukkerbager, som er mig gram ihu; idet jeg spyttede en Gang, var jeg saa uheldig at ramme en Honningkage, og saa blev jeg anklaget for Dommeren. Men Kadi'ens Dom lød saaledes: »Denne Kone skal hængende fortære ti Pund Honningkager, og blive hængende saa længe, indtil hun dermed er færdig. — Men da jeg har en naturlig Modbydelighed for Honningkager, saa maa jeg ynkelig omkomme, hvis Du ikke hjælper mig.«

Da sagde Beduinen helt fornøjet til Dalilah, idet han lysten

slikkede sig om Munden: »Kom kun hid med Kagen! Jeg skal nok spise den for Dig!«

»Ja, det er godt nok; men Du maa fortære den hængende; ellers kommer det mig ikke til Gode.«

Tænderne løb i Vand paa Beduinen; han formaaede ikke at modstaa Fristelsen. Han bandt sin Hest fast ved et Træ, klædte sig hastig af, trak den gamle Kjærlings Klæder paa, og lod sig af hende hænge op ved Haarene. Men Dalilah tog til Gjengjæld Beduinens Klæder, Hovedbind og Landse, svang sig op paa hans Hest og jog tilbage til Staden.

Da nu Beduinen havde hængt en Stund, og Kjærlingen ikke vilde vise sig med Honningkagen, gav han sig til at raabe: »Men hvor Pokker bliver dog Kagen af?«

Da vaagnede Soldaterne op af deres Søvn. Saasnart de saa Beduinen hænge i Træet med Kjærlingens Klæder paa, der stumpede paa ham alle Vegne, for de op og spurgte forbavset: »Men hvilken ond Aand har dog ført Dig hid? — Hvor er Kjærlingen bleven af?«

»Jeg har løst den gamle Kone ned af Træet,« svarede Beduinen, »og paataget mig, selv at spise den Honningkage, som hendes Mave ikke kan fordrage.«

Af dette Svar mærkede Soldaterne strax, at Dalilah atter havde overlistet dem. Nu vidste de ikke, hvad de skulde gribe til, om de skulde blive og bevogte Beduinen eller tage Flugten. Men førend de havde kunnet fatte nogen Beslutning, kom Guvernøren ridende og sagde til dem: »Nu kan I løse Kjærlingen ned og føre hende for Retten.«

»Bringer Du maaske Honningkagen?« spurgte Beduinen utaalmodig, »nu er jeg snart kjed af at hænge.«

Da gav Guvernøren sig til nojere at betragte Fangen, og

da han i Stedet for et gammelt Kjærlingefjæs opdagede et ungdommeligt, mandligt Ansigt, tiltordnede han sine Soldater:

»Hvad har I gjort, I Sataner?«

Da maatte Soldaterne rykke frem med Sandheden, og fortalte, at de var faldet i Søvn, og ved deres Opvaagnen havde fundet Beduinen i Kjærlingens Sted. De kastede sig derpaa for hans Fødder og bad ynkelig om Naade.

»I har intet at befrygte,« sagde Guvernøren, kommende sit eget Nederlag i Hu; »ingen er denne Djævel af Kvinde voxen! Løs den stakkels Tosse ned af Træet!«

Saasnart Beduinen atter var fri, kastede han sig for Guvernørens Fødder og raabte: »Allah beskytte for din Skyld Khalifen! Skaf mig dog min Hest og mine Klæder igjen. Jeg vidste jo ikke, at denne Kvinde var en Galgenfugl, saa havde jeg ikke skaffet hende Friheden.«

»Strax efter indfandt sig Farveren, Jøden, Kjøbmanden, Barberen, Æseldriveren og Obersten for Livvagten for at gotte sig ved Dalilah's Pinsler. Men saasnart de fik at vide, at deres Fjende atter var undsluppen, kastede de sig over Guvernøren, forlangte af ham Erstatning for deres Tab, og blev tilsidst enige om at anklage ham for Khalifen. Beduinen sluttede sig til Skaren, i sin ligesaa ynkelige som latterlige Pynt, for at faa sin Hest og sine Klæder tilbage.

Samlede blev de arme Skjælmer indladt for Khalifen, og maatte derpaa én efter én fortælle, hvorledes Dalilah havde taget dem ved Næsen. Da de var færdige med at fortælle, henvendte Khalifen sig til Guvernøren og spurgte, »hvormed kan Du undskylde Dig, Emir?«

»Jeg har ikke andet at undskylde mig med,« svarede den høje Embedsmand, »end at jeg selv er bleven snydt for elleve

hundrede Dinarer af denne Skarns Kjærling, idet hun har solgt fem af disse frie Mænd som Slaver til min Kone.«

»Det er en god Undskyldning,« mente Khalifen og tilføjede, »men Du maa dog ligefuldt skaffe denne listige Kjærling til Veje, jeg forlanger det af Dig som Stadens Guvernør.«

»Forlang heller mit Liv,« svarede Emiren, »end denne onde Hex, som allerede hang i Træet, og alligevel forstod at slippe fri igjen og gjøre nye Ulykker! — Det er en Forretning for Ahmed Denef eller Hassan Shuman, som har en aarlig Løn af tolvhundrede Dinarer og har en og fyrretyve Betjente til deres Raadighed.«

»Ja, deri har Du Ret,« svarede Khalifen, »det er rimeligt, at jeg paalægger mine Politimestre at faa fat paa hende.«

Og han lod strax Ahmed Denef hente og befalede ham at opspore den listige, gamle Kjærling, som havde bestjaalet de tilstedeværende gode Mænd.

Ahmed Denef kjendte ikke Dalilah personlig, og vilde tage sin Embedsbroder Hassan Shuman med paa Raad, men én af hans Folk afholdt ham derfra og gik i Borgen for, at Dalilah nok skulde blive tagen til Fange.

Efter hans Raad delte Ahmed sin Skare i fire Afdelinger, og disse drog, ti og ti Mand stærke, igjennem Byen for at opspore Dalilah. Da det imidlertid hastig var rygtedes igjennem hele Staden, hvad der var i Gjære, erfarede ogsaa Dalilah, at man gik paa Spor efter hende. Men denne Gang lod hun sig dog af sin Datter overtale til at blive hjemme, og Seyneb paatog sig i hendes Sted at sætte Politiet en Voxnæse paa.

»Vær Du kun ganske rolig,« sagde hun til sin Moder,

»Ahmed og hans en og fyrretyve Drabanter skal smukt komme til at udlevere mig baade deres Klæder og Vaaben!«

Hun iførte sig sin bedste Stads, gik hen til en Vaabensmed, hos hvem hun vidste, der var en Vaaning til Leje, gav ham en Dinar og bad ham overlade hende den en eneste Aften.

Hertil var Manden villig og gav hende Nøglen. Da lod Seyneb hidbringe en Divan og nogle Tæpper, udsøgte Spise- og Drikkevarer, og stillede sig, da alt var forberedt, som hun ønskede det, halvt tilsløret udenfor Husets Dør, indtil Ali, en af Ahmed's Politisergeanter, kom forbi med sine ti Drabanter.

Saasnart hun fik Øje paa Ali, gik hun ham i Møde og kyssede ham paa Haanden. Ali saa hende ind i Ansigtet, og da hun var meget smuk, spurgte han hende i en venlig Tone, hvad hun ønskede.«

»Er Du Ahmed Denef?« spurgte hun bly og bange.

»Nej,« svarede Ali, »men han er min Foresatte; hvis Du har et eller andet Anliggende paa Hjerte, kan Du ligesaa godt forebringe mig det. Men hvem er Du, mit Barn?«

»Min Fader holdt Værtshus i Mossul,« svarede Seyneb, »og efterlod mig ved sin Død en saa betydelig Formue, at jeg af Frygt for Rettens Indblanding flygtede herhid med mine Penge, og her gad jeg gjerne sikre mig Hr. Ahmed Denefs Beskyttelse, da han efter Sigende skal være den mægtigste Person i Bagdad næstefter Khalifen.«

»Ja, min Herre er en meget stor Mand,« ytrede Ali opblæst, »og jeg er den næste efter ham.«

»Hvis Du taler sandt,« vedblev Seyneb, »saa gjør Du mig vel den Ære at træde indenfor hos mig med dine Folk, og tage en Slurk Vin til en Bid Brød og nogle Frugter?«

Hertil svarede Ali ikke nej, og Seyneb førte da ham og hans Folk ind i Huset og skjænkede saa vel i for dem, at de snart var mer end halv berusede. Da hendes Plan var fremmet saa vidt, satte hun Kronen paa Værket ved at blande en stærk Sovedrik i Vinen, saa at de, den ene efter den anden, sank hen i en dødlignende Søvn.

Nu stillede Seyneb sig atter udenfor Døren, indtil de andre Politidrabanter kom forbi, dem lokkede hun ligeledes ind til sig og beværtede dem i et andet Værelse, indtil ogsaa de var aldeles døddrukne. Paa samme Maade gik det de to øvrige Afdelinger, af hvilke Ahmed Denef selv anførte den sidste. Da hun saaledes havde alle en og fyrretyve samlet, trak hun Klæderne af den ene efter den anden og bemægtigede sig deres Vaaben, alle disse Sager læssede hun paa Æseldriverens Dyr og fremstillede sig dermed atter for sin Moder.

Da nu Ahmed den følgende Morgen vaagnede og fandt sig selv og sine Folk liggende i et fremmed Hus halv nøgne, udraabte han: »Ve mig! Jeg gik ud for at gribe den listige Hex, Dalilah, og nu har hun holdt mig og alle mine Folk for Nar! Med hvilket Aasyn skal jeg træde frem for Khalifen?«

Nu var han da tvungen til at forlange Hassan Shuman's Bistand. »Vær ubekymret,« sagde Hassan til ham, »endnu i Aften skal jeg bringe den listige Kjærling for Khalifens Trone. Men først maa han tilstaa mig hendes Benaadelse, thi jeg er overbevist om, at hun ikke er nogen Tyv, men ene og alene har udført alle disse Streger for at give Beviser paa sin List og Behændighed.«

De begav sig da tilsammen op til Khalifen. Denne spurgte strax Ahmed Denef, »nu, hvor har Du Kjærlingen?«

»Jeg maa opgive at faa fat paa kende,« svarede Ahmed skamfuld. »Paalæg heller Hassan at opspore hende, han kjender hende bedre end jeg!«

»Jeg gaar i Borgen for alt, hvad den gamle Kone har frastjaalet Folk,« ytrede Hassan, »og forpligter mig til at bringe Dig Dalilah hid.«

»Ved mine Ahner!« svor Khalifen, »hvis hun giver Folkene deres Ejendom ubeskaaren tilbage, benaader jeg hende! Her har Du et Naadesklæde til hende, det kan Du bringe hende.«

Hassan forlod Khalifen, og i Løbet af nogle faa Timer havde han opsporet Dalilahs Bolig. Med nogle af sine Folk begav han sig derhen, omringede Huset og bankede paa Døren.

»Hvem der?« spurgte Seyneb.

»Hassan Shuman,« lød Svaret. »I Khalifens Navn, hvor er din Moder?«

Da Dalilah, som var ovenpaa i Huset, hørte dette, sagde hun til Seyneb: »Nu er vi om en Hals, paa Hassan Shuman strander min Kunst. Sig ham ligesaa godt Sandheden; saaledes vil vi endda slippe bedst igjennem.«

»Min Moder er herinde,« raabte Seyneb da ud igjennem Vinduet, »hvad vil Du hende?«

»Hun skal strax følge med til Khalifen, og medbringe alt det, hun har røvet, saa vil de Troendes Behersker benaade hende for denne Gang. Hvis hun derimod vægrer sig ved at gjøre dette, saa maa hun tilskrive sig selv de slemme Følger, som paa ingen Maade vil udeblive.«

Da kom Dalilah ned og lukkede op. Hun bandt Naades-

klædet om Halsen, læssede derpaa alle sine Tyvekoster paa Æseldriverens Æsel og Beduinens Hest, tog Pungen med det fremmede Guld i Haanden, og erklærede sig derpaa beredt til at følge med Hassan.

Dog førend Hassan tiltraadte Tilbagevejen, gav han sig til at undersøge, om der intet savnedes af de paa listig Vis fravendte Sager. Da han derved savnede Ahmeds og hans en og fyrretyve Drabanters Klæder og Vaaben, spurgte han Dalilah, hvorfor hun havde undladt at tage dem med sig.

»For det Puds bærer min Datter Æren, ikke jeg,« svarede Dalilah.

Derpaa brød de op, og begav sig paa Vejen til Khalifens Palads. Da de nu tilsammen blev fremstillet for hans Trone, nedlagde de for hans Fødder hele den røvede Stads, baade hvad der tilhørte Obersten for Livvagten, Jøden, Farveren, Barberen, Kjøbmanden, Beduinen og Æseldriven, og enhver ledte sit ud af Dyngen og satte sig igjen i Besiddelse deraf.

Men pludselig faldt der Farveren noget ind, og han raabte: »Men hvem giver mig Erstatning for mit ødelagte Farveri?« Da blev ogsaa Æseldriveren rigtig vaagen og skreg: »Og hvem betaler mig mine to dejlige Tænder og giver mig Erstatning for de Smerter, jeg har maattet lide?«

Da kom Khalifen hjertelig til at le, og lod hver af Klagerne udbetale hundrede Dinarer.

»Men sig mig dog,« vedblev han derpaa, henvendt til Dalilah, »hvorfor har Du skrabet saa forskrækkelig til Dig? Kunde Du ikke have nojedes med noget mindre, eller have fordelt det paa en længere Tid?«

»Det var ikke af Begjærlighed efter fremmed Gods,« svarede

Dalilah, »at jeg gav mig til at stjæle. Jeg vilde alene vise de Troendes Behersker, at jeg i List og Behændighed ingenlunde stod tilbage for Ahmed Denef og Hassan Shuman, af hvem der gik saa stort et Ry.«

»Og hvad havde Du til Hensigt dermed?« spurgte Khalifen videre.

»Min Fader,« svarede Dalilah, »var Dommer i Bagdad; jeg beskjæftigede mig med at opdrætte Postduer; og min Mand var Politimester her i Staden. Ved at vække Opmærksomhed for mig haabede jeg, at jeg for mig selv maaske kunde opnaa min afdøde Faders Lønning, og for min Datter min salig Mands.«

»Nu, I forstaar min Tro at tage Munden fuld!« udraabte Khalifen leende. »Og hvad Nytte vil I gjøre for disse mange Penge?«

»Hvis det behager de Troendes Behersker, vil jeg føre Overopsynet med den af Dig indrettede store Khan.«

Khalifen havde nemlig ladet bygge en stor Khan for Kjøbmænd, med tredive Boliger. Fyrretyve Slaver var ansat til at bevogte den prægtige Bygning og opvarte Gjæsterne, som boede deri, og ligeledes blev fyrretyve Hunde underholdt til at yde Betryggelse imod natlige Indbrud; Khanen havde derfor ogsaa sin egen Kok, der havde nok at bestille med at lave Mad til Slaverne og Hundene.

»Og min Datter,« vedblev Dalilah, »som endnu bedre end jeg selv forstaar at bestyre en Duepost, kan Khalifen i sin Naade indrømme det lille Slot, som ligger lige overfor Khanen, for at hun der kan beskjæftige sig med at opklække Postduer og besørge din hemmelige Brevvexling.«

Khalifen var netop i sit gode Lune, og opfyldte virkelig begge Dalilahs just ikke synderlig beskedne Ønsker.

Hun selv fik Overopsynet over Khalifens Khan, og Seyneb, hendes Datter, blev Due-Postmesterinde.

»Det er ikke altid, et højt Spil lykkes saa vel. Men Allah alene raader!«

Skoflikkeren Maruf.

I Kairo levede en Gang en Skoflikker, der havde en meget ond og slem Kone paa enhver Maade at trækkes med. Dog fandt han sig med Taalmodighed deri for at undgaa Opsigt og den deraf følgende Bysnak; men han blev bestandig fattigere, fordi han, for at vedligeholde den kjære Fred, maatte sætte hver en Skilling, som han fortjente, paa sin onde Kone.

En Dag sagde Fatme — saaledes hed hun — til den arme Mand: »i Dag maa jeg nødvendigvis have en Kage af ren Bihonning.«

»Dersom Allah giver mig Midlerne dertil,« svarede den arme Maruf, »skal jeg visselig forskaffe Dig den; men for Øjeblikket ejer jeg ikke nogen halv Drachme. — Dog Allah vil hjælpe!«

»Ja, det haaber jeg ogsaa!« skreg Kjærlingen, »thi hvis Du ikke i Aften bringer mig en Honningkage paa fem Pund, skal Du ikke faa et Øjebliks Ro hele Natten.«

»Allah er naadig,« sukkede Maruf for sig selv; derpaa bad han sin Morgenbøn, begav sig hen i sin Bod, og ventede paa Arbejde, hvorved han vilde blive sat i Stand til at føje sin urimelige og onde Kone.

Men hans Haab syntes ikke at skulle blive opfyldt. Lige indtil Middag sad han i sin Bod uden at faa det allerringeste Arbejde; han saa sig ikke alene ude af Stand til at kjøbe Honningkagen, men vidste ikke en Gang at gjøre Udvej til det simple Brød.

Dagen svandt og Aftenen kom; da lukkede han bedrøvet sin Bod og begav sig langsomt paa Vejen til sit sørgelige Hjem. Men da han gik forbi en Kagebager, blev denne opmærksom paa hans nedslagne Udseende, følte sig rørt derover og kaldte paa ham for at faa at vide, hvad ondt der var mødt ham.

»Jeg har hjemme en ond Kone,« svarede Maruf, »der sidder og venter paa, at jeg skal komme tilbage med en Honningkage, men jeg bringer hende ikke saa meget som et tørt Stykke Brød.«

»Det skal Du ikke tage Dig saa nær,« ytrede den godlidende Bager, »hvor mange Pund vil Du have?«

»Fem Pund,« svarede Maruf.

»Nuvel,« tog da Bageren igjen Ordet, »jeg har Smør og Honning, det sidste rigtignok ikke af Bier, men af Sukkerrør, en herlig Honning, der ikke giver hin anden det mindste efter. Jeg vil i en Hast lave Dig en Kage, som kunde fortjene at sættes paa en Konges Bord. Vil Du ikke tillige have noget Brød og nogen Ost? Tag kun, hvad Du behøver! Jeg borger Dig gjerne for nogle Dage, indtil Allah hjælper Dig. Her har

Du ogsaa nogle Penge, anvend dem til at gaa i Bad for, og tilbring saa en fornøjet Aften med din Kone!«

Maruf takkede den gode Bager tusinde Gange, priste Gud og gik sin Vej med Honningkage, Brød og Ost, for at bringe sin Kone det altsammen.

Nu skulde man tro, at den onde Kjærling var bleven tilfredsstillet. Nej, langtfra! Saasnart hun saa, at Kagen var lavet af Sukkerrørhonning og ikke af Bihonning, for hun imod sin Mand og spurgte: »kan jeg da aldrig faa noget efter min Villie? jeg forlanger ordentlig Honning, og her bringer Du mig Sirup.«

Maruf søgte at undskylde sig med, at han ikke havde haft Penge til at kjøbe for, og derfor heller ikke haft Lejlighed til at vrage og vælge. Men Fatme brød sig slet ikke om, hvad han sagde, skjældte og smældte og slog to af sin Mands bedste Tænder ud. Dette syntes dog den gode Maruf at gaa altfor vidt; Vreden fik Overhaand i hans taalmodige Indre, og han gav for første Gang sin onde Halvdel en dygtig Ørefigen. Men som en Furie fløj hun hvinende løs paa ham, greb ham i Skjæget og vedblev at skrige saa længe, indtil alle Naboerne var løbet sammen for at stifte Fred mellem de splidagtige Ægtefolk.

Saasnart de atter var ene med hinanden, svor Kjærlingen, at hun ikke vilde smage en Bid af Kagen; Maruf derimod gav sig til at spise deraf, da han følte sig meget sulten. Da ytrede hans Kone: »Gid hver eneste Bid maa vorde Gift i dine Indvolde!« Men nu var Maruf atter kommen til Besindelse og klar Fatning, og svarede leende: »Da Du har svoret paa, ikke at ville smage Kagen, maa jeg vel forbarme mig over den. En anden Gang skal jeg bringe Dig en Kage af Bihonning, den kan Du saa fortære alene.«

Den følgende Dag sad Maruf i sin Bod, uden at tænke paa noget ondt. Da kom tvende Retsbetjente ind til ham og indstævnede ham for Kadi'en. Hastig gjorde han sig rede og fulgte dem.

Hos Kadi'en traf han til sin store Overraskelse sin Kone med forbunden Arm, blodigt Slør og Øjnene svømmende i Taarer. »Frygter Du ikke Allah, at Du saaledes mishandler din Kone?« spurgte Kadi'en.

Da fortalte Maruf ham Aarsagen til deres Strid med hinanden og beraabte sig paa sine Naboers Vidnesbyrd.

Da Kadi'en, som var en meget godhjertet Mand, hørte denne Sammenhæng, gav han Maruf en halv Dinar og sagde til ham: »Kjøb derfor en Kage af Bihonning til din Kone, og lev saa i Fred med hende!«

Maruf bad Kadi'en give Pengestykket til hans Kone, og haabede saaledes, igjen nogen Tid at faa Fred for hende.

Men neppe var han vendt tilbage til sin Bod, førend Retsbetjentene kom og forlangte deres Løn for Indstævningen. Maruf søgte at skaffe sig dem fra Halsen ved at sige: »Selv ikke Kadi'en har taget noget af mig, ja, han har endog foræret min Kone en halv Dinar. Hvorledes skal jeg da komme til at give Eder noget?«

»Kadi'en kan gjøre, hvad ham lyster,« svarede de raa Betjente, »vi vil have vor Løn. Og hvis Du ikke betaler os, skal vi nok vide at gjøre os selv betalte.«

Derpaa slæbte de ham ud paa Gaden og tvang ham til at sælge Værktøjet i sin Bod.

Da Betjentene havde forladt ham, tog han atter Plads i sin Bod, og hengav sig til den trøsteslose Forestilling om, hvad

der nu skulde blive af ham. »Hvorledes skulde han nu kunne fortjene noget med de bare Hænder?« Medens han sad saaledes ganske fortabt i sin Sorg, kom der nogle andre Retsbetjente og indstævnede ham paany for Kadi'en, paa Grund af de Mishandlinger, han skulde have udøvet imod sin Kone.

»Men Kadi'en har jo nylig stiftet Fred imellem os og givet mig fri!« indvendte den ulykkelige Maruf.

»Vi er Retsbetjente hos en anden Kadi, for hvem din Kone paany har anklaget Dig,« svarede Folkene, »Du maa strax følge os!«

Maruf fulgte da med, og fortalte Kadi'en omstændelig, baade hvad der var foregaaet hjemme hos dem selv og for den anden Kadi's Domstol. Men Fatme, hans Kone, paastod, at han siden igjen havde slaaet hende. Sagen truede med at blive noget indviklet; imidlertid slap Maruf dog ogsaa denne Gang ud af Klemmen. Men ogsaa disse Retsbetjente maatte han betale, og saaledes beholdt han kun nogle faa Skillinger tilbage af de Penge, han havde faaet ind for sit Værktøj.

Hvor skulde han nu gaa hen? Hjemme fandt han et Helvede, og i sin Bod havde han intet at bestille. Men her havde han dog Ro i det mindste.

Indtil hen imod Aften havde han siddet i sin Bod, halv sandseløs af at gruble over sin Elendighed, da en af hans Bekjendte ilsomt kom løbende og raabte: »Skynd Dig at fly! Din Kone har anklaget Dig for selve den høje Port!«

Hastig lukkede Maruf sin Bod, kjøbte for de tiloversblevne Skillinger noget Brød og Ost, og flygtede ud af Sejersporten. Men det øste ligesom med Spande ned fra Himlen; tæt udenfor Staden maatte han søge et Tilflugtssted i en forfalden Ruin. Her gav han sig bitterlig til at græde og udraabte: »Hvor i

Alverden skal jeg dog finde Ro for min af den onde besatte Kone? O, store Allah, send mig dog en, som vil bringe mig til et eller andet fjernt Land, hvor hun ikke kan finde mig!«

Neppe havde han udtalt, førend Muren revnede, og en uhyre Aand af et skrækkeligt Udseende lod sig tilsyne og raabte: »Hvi forstyrrer Du mig i min Ro? — Jeg har allerede i to hundrede Aar boet i denne Mur, og ingen har vovet at forurolige mig. — Dog, sig mig, hvad Du forlanger af mig! For en Forandrings Skyld kunde jeg vel have Lyst til at røre mig lidt og gjøre Dig en Tjeneste.«

Da fortalte Maruf Aanden, hvorledes han tidlig og silde blev martret af sin onde Kone, og at han intet inderligere Ønske havde, end at blive bragt hen til et eller andet fjernt Sted, hvor hun ikke kunde finde ham.

»Det kan jeg da sagtens tjene Dig i,« ytrede Aanden, tog Maruf paa Ryggen og fløj med ham hele Natten igjennem. Først ved Solens Opgang standsede han og satte Maruf af paa Toppen af et Bjerg, idet han sagde til ham: »Ved Foden af dette Bjerg vil Du finde en Stad. Der skal Du begive Dig ned, og afkaste al Frygt for din kjære Kone, hvem det ingensinde vil falde ind at gjøre Dig den Rejse efter. Farvel!«

Greben af Forbavselse over Nattens Under blev Maruf liggende, hvor Aanden havde sat ham af, indtil Solen var højt oppe paa Himlen; da steg han ned ad Bjerget for at begive sig ind i Staden.

Det var en overordentlig prægtig Stad, omgiven af høje Mure og opfyldt med smukke Paladser, saa at Skuet af den maatte vederkvæge Hjertet. Men snart maatte Maruf mærke, at han vakte en ikke ringe Opsigt i den fremmede Stad, hvor hans ejendommelige Klædedragt var aldeles ubekjendt. Folk

strømmede sammen og begloede ham fra alle Sider, og tilsidst vidste han neppe, hvor han skulde gjøre af sig selv.

»I er fremmed her paa Stedet,« tiltalte en af Stadens nysgjerrige Indvaanere ham. »Hvor kommer I fra, med Forlov at spørge?«

»Jeg kommer fra Kairo.«

»Fra Kairo! — Og naar forlod I denne Stad?«

»I Gaar Aftes.«

»I er gal, rent bindegal! — Vil I virkelig for Alvor paastaa, at I endnu i Aftes var i Kairo, en Stad, som ligger et Aars Rejse herfra?«

»Nej, I maa selv være gal; jeg siger Sandhed!« svarede Maruf ærgerlig. »Til Bevis paa Sandheden af, hvad jeg siger, kan jeg her vise Eder Brød, som jeg i Aftes kjøbte i Kairo. Det er endnu ganske friskt.«

Og han fremviste Brødet, som han havde i sin Lomme. Alle trængte sig til for at se det, mindre for at finde det Under godtgjort, hvorpaa ingen vilde tro alligevel, end for at se en Sort Brød, der var helt forskjellig fra den, der brugtes i deres eget Land.

Imidlertid var dog Meningerne om Maruf meget delte; nogle troede, at han var gal og beklagede ham; andre ansaa ham for en Bedrager, og skjældte ham ud. Medens Folk nu saaledes underholdt sig paa Marufs Bekostning, kom der ridende en Kjøbmand, ledsaget af tvende Slaver, og jog Folket fra hinanden, idet han satte det i Rette for dets usømmelige Opførsel mod en fremmed, der snarere fortjente venskabelig Opmærksomhed end krænkende Spot og Forfølgelse. Derpaa henvendte han sig til Maruf, og bad ham følge med sig.

Saasnart Kjøbmanden var kommen hjem med sin Gjæst,

lod han ham give smukke Klæder, hvori han kom til at tage sig ud som en Formand for Handelsstanden; derpaa lod han ham beværte med udsøgte Spise- og Drikkevarer. Først efterat de havde spist med hinanden, tillod Kjøbmanden sig at spørge sin Gjæst om hans Navn, Stand og Hjem.

Da Maruf havde afgivet Forklaring over alt, hvad Kjøbmanden havde ønsket at erfare, spurgte denne videre: »Fra hvilket Kvarter i Kairo er I?«

»Er I maaske bekjendt i Kairo?«

»Ja, det er jeg rigtignok,« svarede Kjøbmanden, »jeg er født i denne Stad.«

»Nuvel, jeg er fra det røde Kvarter,« sagde Maruf.

»Kjender I Guldsmeden Ahmed?«

»Ja tilvisse; vi er Naboer; vore Huse støder til hinanden.«

»Befinder han sig vel, den kjære, gamle Mand?«

»Jeg har aldrig hørt ham klage,« svarede Maruf.

»Hvor mange Børn har han, og hvad er der blevet af dem?« spurgte Kjøbmanden videre.

»Han har tre Sønner; den ene hedder Mustafa, den anden Muhammed, og den tredie Ali. Mustafa er bleven en lærd Shejkh, Muhammed Sadelmager, og Ali, der som Dreng løb omkring med mig i Kirkerne, — jeg husker ham godt, den raske, smukke Dreng! — for at stjæle og sælge de Christnes Andagtsbøger, — han er for mere end tyve Aar siden flygtet bort fra Kairo, fordi han en Gang blev greben i sit Skjælmeri paa fersk Gjerning, og fik en altfor drøj Dragt Prygl af sin retskafne, men strenge Fader. Siden den Tid har intet Menneske hørt noget fra ham.«

»Nu, Maruf,« tog da Kjøbmanden til Orde: »jeg er netop hin forfløjne Ali, din Ungdomsven, en Søn af Guldsmeden

Ahmed! — Vær mig velkommen, og fortæl mig omstændelig, hvorfor og hvorledes Du er kommen herhid i den anden Ende af Verden!«

Maruf fortalte Kjøbmanden ganske aabenhjertig hele sin Historie, sine Lidelser under Samlivet med sin onde Kone, sin Flugt og Aandens Aabenbarelse, endelig sin natlige Rejse paa Aandens Skuldre fra Kairo til Stedet, hvor han nu befandt sig. Da han havde fortalt til Ende, anmodede han Ali om nu ogsaa at fortælle sine Livseventyr, hvorledes han var kommen hid til denne Stad, og paa hvilken Maade han havde erhvervet sig saa store Rigdomme, som det lod til, at han besad. Først og fremmest ønskede han dog at faa Stadens Navn at vide.«

»Min Rejse hid gik ikke saa hastig fra Haanden;« fortalte Ali, »jeg drev henved syv Aar omkring i Verden, inden jeg kom her til Stedet. Her besluttede jeg at slaa mig til Ro, eftersom jeg snart kom til Kundskab om, at Indvaanerne i denne Stad, som hedder Ichtian Alchula, var gode og retskafne Folk, som jeg uden Vanskelighed kunde fordrages med. Blandt andet erfarede jeg, ligesaa meget til min store Forundring som til min Opbyggelse, at man i denne Stad slet ikke vidste, hvad en Løgn er. Mage til Stad skulde man længe søge forgjæves om i Verden. Denne Ejendommelighed benyttede jeg mig af, udgav mig for en fremmed Kjøbmand og bad de herværende Kjøbmænd laane mig tusinde Dinarer, indtil mine Varer, som jeg ventede, vilde indtræffe. For disse Penge kjøbte jeg Varer, gav mig til at handle, og gjorde derved min Lykke. — Benyt Du Dig nu af den samme Omstændighed, at ingen kjender Dig, og at alle vil tro Dig paa dit Ord, og lad Dig endelig ikke forlyde med, at Du ikke er andet end en elendig Skoflikker, som er rømt bort fra sin Kone! Ikke heller maa Du sige, at

Du i en Nat har gjort Rejsen herhid fra Kairo; thi i Almindelighed vilde man kun spotte derover, og de faa, som troede Dig, vilde fly Dig som et forhexet Menneske. I Morgen vil jeg give Dig tusinde Dinarer og laane Dig et Mulæsel tilligemed en af mine Tjenere. Saa rider Du hen paa Bazaren, hvor jeg vil vente Dig og modtage Dig med megen Udmærkelse. Jeg vil da spørge Dig om allehaande Varer, og hertil maa Du svare, at Du venter dem med det allerførste. Saa vil Kjøbmændene spørge mig, hvem Du er; paa denne Foranledning vil jeg fortælle meget godt og smukt om Dig, og forskaffe Dig et rummeligt Magasin til de Varer, som Du venter. Lad kun, som om Du er dygtig rig, og naar en Tigger beder Dig om en Almisse, maa Du betænke ham ret rundelig, for at skaffe Sagen Tiltro. Jeg vil da anrette et stort Gjæstebud, indbyde de mest ansete Kjøbmænd i Staden og gjøre Dig bekjendt med dem. Saa kan Du aabne en Handel, saasnart Du blot selv vil; thi Du vil overalt finde Kredit, og alle vil hjælpe Dig til at blive en rig Mand.«

Den følgende Morgen bar Maruf sig ganske saaledes ad, som Ali havde sagt ham, at han skulde. Ali omtalte ham for de andre Handelsmænd som den største Kjøbmand i Verden, og sagde om ham, at han besad Handelsforbindelser baade i Ægypten, Indien, Arabien og Kina, og havde saa mangfoldige Oplag af Varer, at endog Ildsvaade neppe kunde tilføje ham nogen følelig Skade. »I Sammenligning med denne Handelsherre,« sluttede Ali, »er jeg selv ikke andet end en elendig Kræmmer.«

Da Kjøbmændene hørte den ansete Ali tale saaledes om Maruf, fattede de naturligvis den højeste Mening om ham og

tilbød ham alle deres Varer til Kjøbs; i lige Maade kappedes de indbyrdes om at gjøre ham til Gode med allehaande fine Kager og Sorbet'er og andre lækre Sager.

Medens Maruf underholdt sig med Kjøbmændenes Formand, kom en Tigger gaaende og standsede udenfor Alis Bod. Kjøbmændene gav ham hver et Par Skilling; men Maruf greb dybt i Lommen og skjænkede ham en hel Haandfuld Dinarer. Herved fik Kjøbmændene, om end ikke nogen højere Mening om hans Rigdom, saa dog en klarere og sikrere Overbevisning derom. Saaledes kunde kun en Handelsfyrste give Almisse. Men ved Rygtet om denne Marufs Gavmildhed forsamledes der snart saa mange Tiggere, at Maruf, der gav hver af dem en Haandfuld Guldstykker, snart ikke havde mere tilbage af de tusinde Dinarer.

Da slog han Hænderne sammen og udbrød: »Som det lader til, gives der her mange fattige; havde jeg vidst det, skulde jeg have medbragt en hel Sæk fuld af Dinarer. Men hvad skal jeg nu gjøre? Naar endnu en Tigger beder mig om Almisse, har jeg ikke en eneste Dinar tilbage at give ham!«

»Du kan jo sige til ham: »Allah staa Dig bi«,[1]) ytrede Formanden.

»Det er ikke min Vane,« svarede Maruf. »Vil Du ikke laane mig tusinde Dinarer til de fattige, indtil mine Varer kommer.«

---

[1]) Allah jatik ɔ: Gud vil give dig noget, er den sædvanlige, skaansomme Formel, der anvendes til Betlere som Afslag. Et ligefrem: »Gak bort! Væk med dig!« vilde betragtes som en dobbelt Hjærteløshed.

»Med stor Fornøjelse,« svarede Kjøbmanden, og sendte strax en Tjener hjem at hente Pengene.

Ogsaa disse Penge uddelte Maruf iblandt de fattige, som trængte sig omkring ham udenfor den Moske, hvori han holdt sin Middagsbøn; da lod han sig af en anden Kjøbmand laane andre tusinde Dinarer, og disse gik med ved Eftermiddagsbønnen; ved Aftenbønnen og Dagens sidste Andagt ved Nattens Indbrud bar han sig ligesaadan ad, saa at han denne Dag i det hele uddelte fem tusinde Dinarer.

Ali saa paa ham med Forundring, Forbavselse og Ærgrelse, men turde ikke sige noget, for ikke at gjøre sig selv til Løgner.

Om Aftenen var der anrettet et glimrende Gjæstebud hos Ali, ved hvilket Maruf ikke hørte op med at snakke om sine Varer og øvrige Rigdomme. Men den følgende Dag henvendte han sig til andre Kjøbmænd og laante Penge, og blev saaledes ved, indtil han havde sat den uhyre Sum af tresindstyve tusinde Dinarer overstyr.

Da imidlertid Marufs Varer udeblev den ene Dag efter den anden, tabte Kjøbmændene dog tilsidst Taalmodigheden og følte sig rokkede i deres Tillid, og spurgte Ali, hvorledes det dog kunde komme sig, at Marufs Varer udeblev saa længe. Hertil vidste Ali intet andet at svare end hin almindelige Talemaade: »Hav Taalmodighed! De kommer nok, naar Tid er.«

Men da han en Dag befandt sig ene med Maruf, gjorde han denne bitre Bebrejdelser for al den Gjæld, han gjorde, en Gjæld, som han aldrig vilde kunne tilbagebetale, da han hverken besad noget eller stræbte at erhverve sig noget.

»Hvad er tresindstyve tusinde Dinarer?« svarede Maruf. »Naar mine Varer kommer, overlader jeg til mine Kreditorer, om de vil betales i Varer eller med rede Penge. — Hvad

er slig Bagatel at tale om for saadan en Handelsfyrste som mig?«

Det lod virkelig til, at Maruf havde sat sig saaledes ind i sin Rolle, at han troede paa Virkeligheden af at være den Person, hvilken alle Mennesker ansaa ham for at være. Men Ali skjældte ham ud for en Bedrager, og truede med at rive Masken af ham i hele Stadens Paasyn. Dette maatte han imidlerttd betænke sig meget paa; thi derved vilde han med det samme stemple sig selv som en Løgner. Ordsproget siger jo: »Den, som først roser og saa dadler en Person, lyver tvende Gange.«

Da derfor Kjøbmændene atter kom til ham, sagde han til dem: »Jeg er virkelig selv lidt urolig, mine Venner; thi jeg har ogsaa maattet laane ham tusinde Dinarer. Men I maa vel erindre, at jeg ikke har raadet Eder til at laane ham Penge. Vil I altsaa ikke vente Karavanens Ankomst, maa I anklage ham hos Kongen.«

Dette gjorde da Kjøbmændene ogsaa; de begav sig op i Divanet og forebragte deres Klage for Sultanen. Men da denne hørte, at Maruf havde uddelt alle de laante Penge mellem de fattige, tænkte han ved sig selv: »Denne Mand kan umulig være nogen Bedrager. Han er vist umaadelig rig og venter Varer af den allerkostbareste Art; derfor vil jeg gjøre mig gode Venner med ham, saa at hans Skatte tilflyder mig og ikke disse havesyge Kjøbmænd, der er mere end rige nok i Forvejen. Forøvrigt vil jeg dog med en Perle, som jeg har i min Besiddelse, anstille et Forsøg, om han ogsaa virkelig har Forstand paa slige kostbare Ting.«

Kongen lod altsaa Maruf kalde. Denne bekræftede ganske

frimodig Kjøbmændenes Udsagn og erklærede, at han, saasnart Karavanen indtraf, vilde tilfredsstille dem med Varer eller med Penge, ganske som de selv ønskede det. Derpaa viste Kongen ham en Perle saa stor som en Hasselnød, for hvilken han havde givet tusinde Dinarer, og spurgte ham om, hvor meget den var værd.

Maruf tog Perlen imellem Fingrene, trykkede den i Stykker og sagde leende: »det er slet ingen Perle! Hvad der ikke er saa stort som en Valnød, fortjener ikke Navn af Perle. Dog, I er fattige Folk; derfor er det ganske naturligt, at I vurderer slig Ubetydelighed langt højere, end den fortjener. Hjemme hos mig gives der Perler, som er halvfjerdsindstyve tusinde Dinarer værd.«

Ved disse Ytringer af Maruf blev Sultanens Havesyge kun endnu stærkere pirret, og han spurgte ham, om han ventede saadanne Perler imellem sine andre Varer, og om de var til Salg.

»Jeg venter et ikke ubetydeligt Parti,« svarede Maruf, »og skal med Glæde bringe Dig nogle til Foræring.«

Derpaa lod Sultanen Kjøbmændene gaa med den tørre Besked, at de skulde vente, indtil Karavanen kom; men igjennem sin Vezir lod han byde Maruf sin eneste Datter til Gemalinde. »Thi paa denne Maade,« sagde han til sig selv, »kommer jeg baade sikrest og lettest i Besiddelse af hans Kostbarheder.«

Veziren prøvede rigtignok paa at stemple Maruf som en Bedrager i Sultanens Øjne; men Sultanen var døv for alle hans Forestillinger, eftersom han nærede grundet Mistanke om, at Veziren havde gjort Regning paa Prindsessen for sin Søn. Altsaa maatte Veziren bide i det sure Æble og tilbyde Maruf Prindsessen til Gemalinde.

Maruf erklærede sig tilbøjelig til at gaa ind paa Forslaget,

men ytrede, at han vilde bie med Bryllupet indtil Karavanens Ankomst; thi han behøvede femhundrede Punge [1]) til Morgengave, tusinde til Uddeling iblandt de fattige i Brudenatten, og lige saa mange til Prindsessens Hofstat; endvidere maatte han have hundrede Perler til Kongen og lige saa mange kostbare Ædelstene til Dronningen; fremdeles maatte han have Midler til at opklæde i det mindste tusinde fattige; og alt det vilde han først blive raadig over ved Karavanens Ankomst.

Da Veziren vendte tilbage til Sultanen med dette Svar, bad han ham endnu en Gang være forsigtig og ikke fæste Lid til slige overspændte Pralerier. Men Sultanen blev stedse mere begjærlig efter Marufs Skatte, truede Veziren med Døden, hvis han endnu fremførte noget ufordelagtigt om hans tilkommende Svigersøn, og befalede ham strax at hente Maruf.

Da Maruf atter stod for Sultanens Aasyn, sagde denne til ham: »Dine Grunde for Opsættelsen af Bryllupet kan jeg ikke lade gjælde. Her har Du Nøglen til mit vel fyldte Skatkammer! Tag deraf saa meget, som Du bruger! Naar Karavanen kommer, kan jeg jo altid faa det tilbage.«

Da lod Sultanen Stormufti'en hente og Ægteskabskontrakten opsætte. Festlighederne tog deres Begyndelse; hele Staden blev illumineret, og de offentlige Skuespil, hvilke Maruf bivaanede siddende paa en mægtig høj Trone, forlystede hele Befolkningen. Maruf kastede af fulde Hænder Penge ud til Taskenspillerne, Bryderne og Musikanterne, og uddelte saa uhyre Summer iblandt de fattige, at Skatmesteren til stor Ærgrelse for Veziren ikke kunne hidslæbe Penge nok. Disse Festligheder

---

[1]) En Pung var omtrent = 500 Piaster eller ca. 80 Kroner.

varede uafbrudt i fyrretyve Dage; først den en og fyrretyvende blev det egentlige Bryllup fejret med en forbavsende Pragt.

Da Maruf om Aftenen befandt sig ene med Prindsessen, slog han Hænderne sammen og udraabte: »Der gives ingen Magt eller Frelse uden hos Allah, den almægtige!«

»Hvad fejler Dig?« spurgte Prindsessen. »Hvad betyder disse Sukke?«

»Din Fader,« svarede Maruf, »har hastet saa stærkt med Bryllupet. Jeg vilde have ventet, indtil Karavanen var indtruffen; saa havde jeg visseligen ikke manglet Gaver, som var Dig værdig. Men nu skammer jeg mig ikke alene for Dig, men ogsaa for dine Slavinder; thi ogsaa dem vilde jeg gavmildt have meddelt af min Overflødighed.«

»Det skal Du ikke tage Dig saa nær,« svarede Prindsessen, »Du er ingen noget skyldig; og hvad Du har i Sinde at give, vil være lige saa velkomment senere. Lad os derfor lade alle tomme Bekymringer fare og alene tænke paa at være lykkelige med hinanden.«

Endnu tyve Dage fortsatte Maruf dette lystige Liv, og forærede efterhaanden al Ting bort, hvad Sultanens Skatkammer indeholdt af Guld og Sølv og Æresklædninger. Men paa den en og tyvende Dag, da Sultanen just var ene med Veziren, traadte Skatmesteren ind og meldte, at Skatkammeret paa det nærmeste var udtomt. Heraf tog Veziren paany Anledning til at fremstille Maruf som en listig Eventyrer, og Sultanen, der nu selv begyndte at blive urolig over Karavanens lange Udebliven, var denne Gang mindre utilbøjelig til at laane Øre til hans Forestillinger. Tilsidst ytrede han: »Men hvorledes skal vi bære

os ad, for dog endelig en Gang at komme til rigtig Klarhed angaaende Marufs virkelige Forfatning?«

»Det bedste er,« svarede Veziren, »at Du beder din Datter om at aflokke ham Hemmeligheden om hans tidligere Stand; thi sjælden formaar en Mand længe at skjule noget for sin Kone, naar hun er opsat paa at erfare det.«

»Det skal ske,« sagde Sultanen, »og er han en Bedrager, som Du mener, skal han lide den allerværste Død.«

Strax lod han sin Datter hente, og Veziren, som fik Lov at tale med hende bag et adskillende Forhæng, forklarede hende, hvorledes hun skulde bære sig ad for at faa Hemmeligheden at vide. Prindsessen lod til selv at være kjed af sin Ægteherres praleriske Løfter, der ikke indbragte noget, og lovede villig at opbyde alt for at bemægtige sig hans Hemmelighed.

Da han kom hjem om Aftenen, traadte hun ham i Møde med ømme Kjærtegn og fyldte hans Ører med Ord, som var sødere end Honning. »Min Elskede,« sagde hun endelig, »Du mine Øjnes Glæde, mit Hjertes dyrebare Frugt, maatte Skjæbnen dog aldrig skille os ad, hvorledes det end monne gaa! Thi mit Hjerte er opfyldt af Kjærlighed til Dig. Men det beder jeg Dig om, bliv ikke ved at skuffe min Fader med Snak om Rigdomme, som ikke er til! Han vil dog en Gang komme efter Sandheden, og da tage Forholdsregler imod Dig, som vil bevirke vor Lykkes Ruin. Tilstaa hellere alt, som det er! Jeg tænker nok, at jeg skal hitte paa Midler, til at rive Dig ud af Forlegenheden.«

»Nu da,« svarede Maruf, »eftersom Du vil høre Sandheden, saa vid, at jeg ikke er nogen Handelsfyrste, men en

fattig Skoflikker fra Kairo!« Og han fortalte hende hele sin Historie.

»Du er en snild Løgner,« ytrede da Prindsessen, »og har i Sandhed bragt det temmelig vidt med dit Bedrageri. Imidlertid har Du dog ikke kunnet skuffe alle. Veziren ansaa Dig fra første Begyndelse for en Eventyrer og min Fader har paa hans Raad forlangt af mig, at jeg skulde opbyde alt, for at lokke Hemmeligheden ud af Dig. Hvad siger Du dertil? Nu er jeg Ejerinde af din Hemmelighed! — Men vær kun ganske rolig! Min Kjærlighed til Dig har ikke været Forstillelse; det kunde aldrig falde mig ind at forraade din Tillid. Desuden — Du vilde komme til at lide den forsmædeligste Død, og jeg vilde i Verdens Øjne komme til at gjælde for Enken efter en Skoflikker, og blive tvungen til at indgaa et nyt Ægteskab. — Din Hemmelighed maa derfor under alle Omstændigheder bevares. Følg altsaa mit Raad! Tag imod disse halvtredsindstyve tusinde Dinarer, som er alt, hvad jeg ejer, klæd Dig som Mameluk, bestig den bedste Hest i min Faders Stald, og grib Flugten til et Land, hvori min Fader ikke har noget at sige! Der maa Du nedlade Dig som Kjøbmand. Lad mig saa af og til vide, hvorledes det gaar Dig, og jeg skal fremdeles sende Dig, hvad jeg her formaar at opdrive. I det fremmede Land bliver Du, indtil min Fader dør; saa lader jeg Dig strax kalde tilbage. Men dør nogen af os forinden, saa vil vi trøste os med Gjensynet ved Opstandelsen. Farvel, min Elskede!«

Maruf fulgte sin Gemalindes Raad, tog den ømmeste Afsked fra hende og greb Flugten endnu den samme Nat. I Morgenstunden lod Sultanen sin Datter kalde til sig og spurgte hende, hvad hun havde lokket ud af sin Ægteherre.

»Allah sværte din Vezirs Ansigt!« svarede Prindsessen. »I Nat, da min Gemal var hos mig, traadte en af mine Gildinger ind og leverede ham et Brev, idet han sagde: »Ti Mamelukker, som holder nedenfor, har i dette Øjeblik bragt denne Skrivelse.« Jeg aabnede Brevet og se, det var fra Anføreren for de femhundrede Mamelukker, som tjente til Bedækning for min Mands Karavane. Han meldte ham, at de var bleven angreben af Beduiner og havde mistet to hundrede Lastdyr; derpaa havde de gjort flere Forsøg paa at faa det røvede Gods tilbage, og det var Aarsagen til, at deres Ankomst var blevet saa meget forsinket. Da jeg læste dette højt, udraabte min Gemal: »Allah fordømme mine Mamelukker! Var det vel Sagen værd for to hundrede Kamelladningers Skyld at sætte mig i saa stor en Forlegenhed? Det er jo i det højeste halvfjerdsindstyve tusinde Dinarer! Jeg maa strax ride dem i Møde, for at fremskynde deres Ankomst.« Med disse Ord forlod han mig, uden i mindste Maade at tage sig det lidte Tab nær, og red bort med de ti Mamelukker, der alle var smukke som Paradisets Bevogter, og hver havde en Klædning paa af i det mindste to tusinde Dinarers Værdi. Jeg takker Allah, at jeg endnu ikke havde ytret nogen Tvivl om hans Rigdom. Baade Du og jeg vilde derved være bleven udsat for hans velfortjente Spot.«

Paa denne Maade blev Veziren atter slaaet paa Munden, og Sultanen fattede paany Taalmodighed.

Imidlertid var Maruf, et Bytte for den bitreste Sorg, blevet ved at jage fremad, indtil det var Middag. Da fandt han i Nærheden af en lille, ussel Landsby en Bonde i Færd med at pløje sin Ager, og bad ham skaffe sig noget at spise.

Bonden, som troede at se en af Sultanens Mamelukker for

sig, bad ham stige af Hesten og være hans Gjæst paa et fattigt Maaltid.

»Du har vel selv intet at spise?« mente Maruf.

»Stig kun af!« bød Bonden. »Jeg skal ile ind i Byen og skaffe Dig noget. Men Du maa tage til Takke med, hvad jeg bringer Dig.«

Medens nu Bonden løb ind i Landsbyen, tænkte Maruf ved sig selv: »Jeg vil imidlertid pløje videre, for at den stakkels Mand ikke skal spilde sin Tid.« Og han gav sig til at pløje. Men Oxerne var næppe skreden tyve Skridt frem, førend Ploven stødte imod noget haardt i Jorden, og Bæsterne kunde ikke bringe den ud af Stedet. Da han nu vilde se efter, hvad der var i Vejen, fandt han i Jorden en gylden Ring, befæstet i en Marmorplade. Han rømmede hastig Jorden til Side, løftede Pladen i Vejret, og opdagede en Trappe, som førte ned i et underjordisk Rum, af Størrelse som et almindeligt Badeværelse, indtil Loftet fyldt med Guld, Perler, Smaragder, Rubiner og andre Ædelstene. Iblandt andet fandt han ogsaa øverst i en stor Urne af Krystal, der for Resten var fyldt med Perler af Valnødders Størrelse, en lille Guldæske, hvis fine Arbejder i høj Graad var egnet til at vække hans Opmærksomhed. Han aabnede Æsken, og fandt deri en Seglring, beskreven med allehaande Talismaner saa smaa som Fodsporene af Myrer eller Bier. Da han tilfældigvis kom til at gnide Ringen en Smule, lod der sig høre en vældig Stemme, som raabte: »Til Tjeneste, til Tjeneste, ædle Hersker! Forlang, hvad Du vil! Jeg og alle mine staar rede til at opfylde alle dine Ønsker. Skal jeg gjøre et Land blomstrende, — skal jeg ødelægge en Stad, — dræbe en Konge, — fremkalde en ny Strøm af Jorden? Han, der

har skabt Nat og Dag, tillader mig at opfylde alle dine Bud. Du har blot at befale!«

»Hvem er Du da,« spurgte Maruf.

»Jeg er denne Rings Tjener,« svarede Aanden, »og adlyder den, som har den i sin Besiddelse. Ingen Ting er umulig for mig; thi jeg kan byde over alle Aandefyrsterne, og min Armé af Aander er som Sandskorn paa Havets Bred. Du behøver blot at gnide Ringen, saa ofte Du har noget at ønske; og Du maa frit forlange af mig alt, hvad der kan gjøre Dig Glæde. Men aldrig maa Du gnide Ringen trende Gange efter hinanden; thi saa er jeg et Dødens Barn.«

»Hvad hedder Du?« spurgte Maruf videre, endnu overvældet af Forbauselse.

»Jeg hedder Abu Saadat[1]), og var en Gang Kong Shadads tjenstgjørende Aand[2]); det er netop i hans Skatkammer, Du befinder Dig. Her blev ogsaa jeg indespærret tilligemed Ringen, i hvilken han forvarede sit største Klenodie.«

»Kan Du bringe disse Skatte op paa Jordens Overflade?« spurgte Maruf.

»Intet er lettere end det,« svarede Aanden. I samme Øjeblik spaltede Jorden sig, og i næste viste der sig en Mængde smukke unge Karle, Abu Saadats egne Sønner, med gyldne Bærekurve, og bragte hele Skatkammerets Indhold frem for Dagens Lys.

Efter at Abu Saadats egne Sønner hastig havde endt dette

---

[1]) Lykkens Fader.

[2]) Shadad var Konge i den berømte søjlesmykkede Stad Iremdsal-alamed, hvorom de arabiske Sagn fortælle saa meget; den blev udryddet sporløst af Jordens Overflade til Straf for hans Hovmod, da han vilde forsøge at bygge en Efterligning af Paradiset.«

tilsyneladende lette Arbejde, spurgte Aanden sin Herre, hvad han videre havde at befale.

»Nu,« svarede Maruf, »skal Du hidbringe Kister og Muldyr, anbringe alle Kostbarhederne i Kisterne og læsse dem paa Dyrene.«

Abu Saadat udstødte et højt Skrig, og strax viste sig alle hans otte hundrede Sønner, hvoraf nogle havde antaget Skikkelse af Muldyr og andre af Drivere og betjenende Slaver. De sidste førte Kister med sig, og den gamle Konges Skatte viste sig da at være saa talrige og store, at der behøvedes tre hundrede Muldyr til at bære dem. Derpaa forlangte Maruf endnu hundrede Ladninger af de kostbareste Stoffer fra Ægypten, Syrien, Grækenland, Persien og Indien. Abu Saadat lovede at tilvejebringe det forlangte inden den næste Morgen, og udsendte strax sine underdanige Aander til alle Verdens Hjørner for at hidskaffe Varerne.

Nu havde Maruf ikke andet tilbage at ønske sig end et Telt, hvori han kunde tilbringe Natten. Abu Saadats Sønner slog strax et op og bragte ham tillige et Bord med de herligste Spiser, samt Tæpper og Hynder til et Natteleje.

I det samme kom Bonden tilbage fra Landsbyen med et Fad fuldt af Lindser, hvilke han havde i Sinde at sætte for sin hungrige Gjæst, men da han gjenfandt ham i et kongeligt Telt, omgiven af prægtig klædte Mameluker, holdt han ham for en Sultan og tænkte ved sig selv, »gid jeg dog havde slagtet og tilberedt et Par Høns til ham.« Allerede vilde han ganske slukøret vende om igjen, da Maruf kaldte paa ham og spurgte, hvad han bar i Haanden.

»Det er ikke andet end Lindser, Herre,« svarede Bonden skamfuld, »og en Smule Byg til din Hest. Jeg tænkte ikke, at Du var Sultanen selv, ellers havde jeg slagtet et Par Høns.«

»Kom kun hid med, hvad Du har!« bød Maruf. »Da Du, uden at kjende mig, indbød mig til at være din Gjæst, vil jeg heller ikke nu, da Du kjender mig, forsmaa den Spise, Du bringer mig. Imidlertid tager Du fejl i at anse mig for Sultanen selv, jeg er kun Sultanens Svigersøn. Efter en Ordvexel forlod jeg ham i Hidsighed, nu har han sendt sine Mameluker efter mig for at kalde mig tilbage. I Morgen tidlig vender jeg igjen tilbage til Staden. Derpaa spiste Maruf Bondens Lindser med god Madlyst, fyldte til Tak Skaalen, hvori de var blevet ham budt, med blanke Guldstykker, og indbød Bonden til at besøge ham i Staden.

Over al Beskrivelse lykkelig og glad vendte Bonden tilbage til Landsbyen med sine Oxer, men Maruf tilbragte Natten paa Stedet, i behageligt Selskab af skjønne, kvindelige Genier.

Tidlig den næste Morgen indfandt de udsendte Genier sig med de forlangte Stoffer fra fjerne og fremmede Lande; selve Abu Saadat red i Forvejen som Karavanefører, og meldte Maruf, at alt var færdigt til Opbrud. Da skrev Maruf et Brev til Kongen, sin Svigerfader, hvori han meldte ham sin Tilbagekomst i Spidsen for sin Karavane, og bad ham om at komme ham i Møde med nogle af sine Tropper. Dette Brev befalede han Abu Saadat ved en af sine Genier, i et menneskeligt Sendebuds Skikkelse, at sende forud til Kongen af Ichtian. Abu Saadat opfyldte strax hans Begjæring.

Da Marufs Brev indtraf, var Kongen netop i en Samtale med Veziren, som paastod, at Maruf var flygtet, for ikke at blive til Skamme og komme til at lide den fortjente Straf. Der svævede visselig et mærkværdigt Uheld over alle de Øjeblikke, som Veziren havde valgt til sine Meddelelser af denne Art; thi neppe havde Sultanen gjennemlæst Marufs Skrivelse, førend han

bød sin Vezir holde Munden, og ledsagede sin Befaling med et helt unaadigt Blik, der endydermere sagde overmaade meget. Øjeblikkelig udstedte han Befaling til, at hele Staden skulde festlig illumineres, og gik derpaa ind til sin Datter for at meddele hende den glædelige Efterretning.

Prindsessens Overraskelse og Henrykkelse over denne Sagens uventede Vending overgaar al Forestilling. »Maruf har vist kun villet prøve mig,« tænkte hun ved sig selv, da hun atter havde fattet sig noget, »velsignet være Allah, at jeg bar mig saaledes ad imod ham, som jeg gjorde!«

Ikke mindre forbavset blev Ali, da han saa Forberedelserne til Illuminationen, og erfarede, at Maruf vendte tilbage i Spidsen af en stor Karavane, som bragte hans længe ventede Skatte.

Saasnart Budet var vendt tilbage fra Landets Hovedstad, besteg Maruf en Bærestol, og drog uafbrudt fremad, indtil han stødte sammen med Kongen og hans Tropper, de drog da forenede med stor Pomp ind i Staden, der imidlertid havde antaget det mest festlige Udseende.

Ved Porten tog alle Stadens ansete Kjøbmænd imod den fejrede Handelsfyrste, iblandt disse befandt sig ogsaa Ali. Da denne endnu ikke havde kunnet faa andet i sit Hoved, end at det hele kun var en ny List, udtænkt af Maruf og Prindsessen i Forening, nærmede han sig smilende Marufs Bærestol og tilhviskede ham sagte: »Velkommen tilbage, Eventyrer! Du har atter spillet din Rolle godt.«

Maruf svarede ikke med andet end en høj Latter. Saa snart Toget havde naaet det kongelige Palads, lod Maruf Muldyrene aflæsse, Ladningerne af Guld lod han bringe ind i sin Svigerfaders Skatkammer, de kostbare Stoffer, Perler og Ædel-

stene lod han derimod bringe op til sig selv. I Audientssalen lod han de store Kister aabne, og tog de skjønneste Stoffer og Ædelstene ud til Sultanens Gemalinder og Hoffolk; med de øvrige Kostbarheder betalte han Kjøbmændene og betænkte Stadens fattige. Derpaa greb han til Smaragderne, Rubinerne og de andre Ædelstene og uddelte dem iblandt Tropperne. Forgjæves tilraabte Kongen ham: »Det er nok, min Søn, mer end nok, min kjære Svigersøn. Du beholder jo næsten intet til Dig selv!« Maruf vedblev at dele ud, og svarede kun: »Jeg behøver ikke at spare, min kjære Svigerfader.« Og i Virkeligheden bragte Aanden ham saa meget, som han forlangte.

Efter hvad der nu var forefaldet, vovede ingen mere at tvivle om Sandheden af Marufs Ord, og det saa meget mindre, som Skatmesteren kort efter traadte ind og meldte, at Skatkammeret var propfuldt af Guld, og at der endnu var meget tilovers, hvortil Sultanen maatte anvise ham et andet Gjemmested.

Da Maruf paa denne Maade i enhver Henseende fuldkommen havde klaret for sig, begav han sig ind til sin Gemalinde. Denne kom ham leende i Møde, i Tanken om den urimelige Forklaring angaaende hans Person, som hun havde ladet sig binde paa Ærmet af ham.

Efter at Maruf havde udrevet sig af sin henrykte Gemalindes Favn, befalede han sin tjenstvillige Aand at hidbringe en uden Lige dejlig og kostbar Klædning tilligemed et Halsbaand af fyrretyve Solitærperler, samt tilsvarende Bælte, Armbaand og Ørenringe. Da Prindsessen modtog denne underfulde Gave af Marufs Haand, kjendte hendes Henrykkelse ingen Grændser, og hun sagde til sin Gemal: »Denne Klædning og dette Smykke

vil jeg gjemme til høje Festdage og derved stedse erindre mig denne vor Gjenforenings skjønne Dag.«

»Det er slet ikke nødvendigt,« svarede Maruf, »Du maa gjerne tage denne Klædning i daglig Brug; Du skal aldrig komme til at savne, hvad din Stand og din Skjønhed kan gjøre Fordring paa.«

Saa snart Maruf atter var ene med sig selv, bestilte han hundrede kostbare Klædninger og Smykker til Prindsessens Slavinder. Disse prydede sig dermed, og lyste som Stjerner omkring Prindsessen, der var et skjønt Afbillede af den klare, fulde Maane.

Sultanen var mer end halv fortumlet over alt, hvad han nylig havde oplevet, og vidste endnu hverken ud eller ind med Hensyn til sin kjære Svigersøn. Veziren spurgte ham en Dag om hans Mening angaaende disse umaadelige Skatte, og tilføjede: »Alverdens Konge, en Kjøbmand er hverken saa rig eller saa gavmild som din Svigersøn; ikke en Gang Konger er nogen af Delene i en saa overordentlig høj Grad. Der maa vistnok stikke en Hemmelighed under. Følg derfor mit Raad og indbyd ham tilligemed mig til en Spadseregang i dine Haver! Du lader da bringe Vin, og jeg skal drikke ham saaledes til, at han taber Besindelsen og røber os sin Hemmelighed. Da kan vi videre gribe passende Forholdsregler til at gjøre en saa mægtig, rig og gavmild Person uskadelig for din Højheds Velfærd og Sikkerhed.«

Dette Raad fandt Sultanen godt, og besluttede at bringe Planen i Udførelse den efterfølgende Dag. Hans Beslutning blev endmere bestyrket, da hans Tjener den følgende Morgen fortalte ham, at alle Marufs Mameluker og Muldyr pludselig var

forsvundet, og at Maruf selv havde let deraf, da man berettede ham det, som om Tabet af tusinde Muldyr og fem hundrede Mamelukker ikke var for noget at regne. Maruf blev altsaa indbuden til den imellem Sultanen og Veziren aftalte Spadseregang, og i en af Havens Kiosker drukket saaledes til, at han ikke længere vidste, hvad han sagde eller gjorde.

Da han var kommen paa dette Punkt, tog Sultanen Tiden i Agt og bad ham underrette sig om hans nærmere Livsforhold; thi hverken hans Rigdom eller Gavmildhed harmonerede med en Kjøbmands lave Stand og Oprindelse. »Du maa vist være en født Prinds,« sluttede Sultanen, »eller vel endog et Væsen af en højere Art.«

»Ha, ha, ha, der tager I mærkelig fejl, naadige Hr. Svigerfader!« svarede den drukne Maruf. »Jeg er hverken nogen Aand eller nogen Prinds, ja, ikke en Gang nogen Kjøbmand, men slet og ret en stakkels Skoflikker af den allerlaveste Oprindelse! Min Fader var Bøddel, min Bedstefader ikke andet end Bøddelknægt, og min Oldefader, saa vidt jeg véd, med Respekt at sige, kun Rakker i Staden Kairo. Men, som I ser, det er dog stedse gaaet fremad med Familien; vor Stjerne er i stigende, priset være Allah!«

Og Maruf fortalte Sultanen hele sin Historie, uden at fortie det allermindste, ikke en Gang sit Eventyr med Ringen og dens Tjener, Abu Saadat, paa hvilken Hemmelighed dog hele hans Tilværelse beroede.

»Alt, hvad I der har fortalt os,« tog Veziren Ordet, saa snart Maruf havde endt sin Fortælling, »er ikke vanskeligt at tro, naar undtages Historien om Ringen, der visselig lyder som en ren Fabel. Vis os dog denne Ring, hvis I vil have, at det hele skal gjælde for mere end et Eventyr!«

»Din gamle Kjæltring af en Vezir, vover Du at tvivle paa Sandheden af mine Ord?« udraabte Maruf. »Her ser Du Ringen!«

Og han lagde Ringen i Vezirens udstrakte Haand. Men saa snart denne saa sig i Besiddelse af Klenodiet, gned han det en Smule, og strax viste sig Ringens Tjener, Abu Saadat.

»Bring dette Menneske ud i en øde Ørken, hvor han hverken finder Spise eller Drikke!« befalede Veziren, idet han sprang op og slog Maruf til Jorden.

Abu Saadat kunde ikke andet end vise tavs Lydighed. Øjeblikkelig løftede han sin forrige Herre op paa sine Skuldre og bortførte ham til den ubeboede Del af Verden. Her satte han ham ned midt i en uoverskuelig Ørken, idet han sagde til ham: »Du fortjente visselig en endnu langt haardere Straf, fordi Du var letsindig nok til at slippe et saadant Klenodie ud af Hænderne. — Nu kan Du leve for Angeren og dø i Fortvivlelsen!«

»Kan Du nu se, at jeg havde Ret, da jeg ansaa din prægtige Svigersøn for en elendig Bedrager?« henvendte Veziren sig derpaa til Sultanen.

»Jeg maa tilstaa min Uret,« svarede denne, »Allah opholde og bevare Dig, Vezir! — Lad mig dog en Gang se denne Ring!«

»Tossede Menneske,« svarede Veziren, »begriber Du da ikke, at nu er Raden til mig at herske! Jeg er ikke saa gal at levere Ringen fra mig for atter at blive Slave. Det er vel bedst, at jeg lader Dig spadsere samme Vej som din kjære Svigersøn.«

Og Veziren gned atter Ringen, og lod dens beredvillige

Tjener bringe Sultanen hen til samme Sted, hvor den ulykkelige Maruf befandt sig.

Derpaa forsamlede Veziren Hærførerne og alle Rigets øvrige store, fortalte dem alt, hvad der var forefaldet imellem ham selv, Maruf og Sultanen, og overlod dem Valget imellem, uden videre at anerkjende ham for deres Hersker, eller at blive bragt ud i en endeløs Ørken, tusinde Mile borte, for at dø af Mangel og Elendighed.

Da raabte alle: »Naadige Herre, gjør os ingen Fortræd! Vi vil jo gjerne hylde Dig, og adlyder alle dine Befalinger!«

»Godt,« sagde Veziren, »saa vend tilbage til Eders Poster og opfyld Eders Pligt, enhver især!«

Derpaa sendte Tyrannen Bud til Prindsessen og bød hende forberede sig paa hans Besøg den samme Aften. Den arme Dame lod ham ydmygt bede, i det mindste dog at lade den af Loven foreskrevne Frist udløbe, inden han tvang hende til at knytte en ny Forbindelse.

»Jeg kjender ingen Lov og ingen Frist,« svarede den ubarmhjertige Voldsherre, »ikke heller bliver der her Tale om noget nyt Ægteskab eller om Giftermaalskontrakt. Mit Bud udsagde kun ganske simpelthen, at Du skulde vente mig denne Aften.«

Da hengav Prindsessen sig i sin Skjæbne, iførte sig om Aftenen sine smukkeste Klæder og modtog Veziren med det bedste Ansigt, hun formaaede at fremtvinge. Under Maaltidet, hvorved hun lod skjænke godt i for ham, viste hun sig saa forekommende imod ham, og udviklede saa megen forførerisk Ynde, at han tilsidst, ligesom rent ude af sig selv, for frem imod hende og vilde omfavne hende.

»Skammer Du Dig ikke?« hviskede Prindsessen, idet hun med Skjælmeri truede ad ham. »Ser Du ikke, at vi bliver iagttaget? Jeg besværger Dig, skaf os dette besværlige Menneske af Halsen!«

»Hvad — hvem iagttager os?« spurgte Veziren studsende.

»Hvorledes, ser Du det ikke? Det er en Mand, som stikker sit Hoved frem af din Seglring. Læg dog først denne stygge Ring fra Dig!«

Veziren fandt det ikke usandsynligt, at virkelig Ringens Tjener af Nysgjerrighed var en ubuden Gjæst imellem dem, lagde Ringen fra sig paa Hyndet og udstrakte paany Armene efter Prindsessen.

Men denne Gang viste hun ham mindre blidt tilbage; med et kraftigt Stød for Brystet kastede hun den mere end halvt berusede Usling over Ende, og hidkaldte sine Slaver for at lade ham binde og kneble.

Saa snart dette var sket, gned hun Ringen, som hun strax havde bemægtiget sig, og befalede Abu Saadat at kaste Veziren i det dybeste Fængsel og øjeblikkelig bringe hendes Fader og hendes Ægtefælle tilbage fra Ørkenen.

Abu Saadat adlød beredvilligt, som sædvanlig, og i en Haandevending havde atter Sultanen indtaget sin Plads paa Tronen og Maruf sin Plads ved sin ømme og trofaste Gemalindes Side.

Fra denne Tid af var der ikke mere Tale om nogen Mistro imellem Sultanen og hans Svigersøn; Prindsessen beholdt nemlig Ringen og forstod herlig at holde et passende Forhold vedlige. Maruf blev udnævnt til Sultanens Storvezir og den forræderiske Vezir led en forsmædelig Død, under høj Jubel

af hele Befolkningen, der følte sig inderlig glad ved at være befriet fra en Voldsmand, som ingen Love kjendte uden sine egne Luner.

Efter fem Aars Forløb døde Sultanen, og Maruf, der imidlertid i Egenskab af Storvezir havde indlagt sig store Fortjenester af Riget, og navnlig ved sin Gavmildhed havde vundet alle Hjerter for sig, blev, ikke alene ved Ringens Kraft, men ogsaa ved den almindelige Stemmes Indflydelse udvalgt og hyldet som sin Svigerfaders Efterfølger. Paa Kroningsdagen overgav Prindsessen den kostbare Ring i Marufs Hænder.

Det i øm Kjærlighed hinanden hengivne Herskerpar levede længe og lykkelig sammen, elsket og hædret af stor og ringe. Det eneste, der stundom foruroligede Maruf i hans Lykke, var skalkagtige Drømme, der for Øjeblikke tryllede ham tilbage til Kairo under hans første Ægteskabs ulidelige Aag. Dog Drømme er intet, ja, mindre end intet! Priset være han, der er alt baade paa Jorden og i Himlen!

Den gjerrige Kadi.

I Tripoli levede paa Khalifen Harun al Rashids Tid en Kadi, som forvaltede sit Embede med den allerstørste Strenghed. Til at bestyre sin Husholdning holdt han kun en eneste sort Slavinde, der havde en Hud saa tyk som Bøffellæder. Ingensinde blev der i denne højfornemme, men gjerrige Mands Hus givet nogen Almisse, og de allernødvendigste Ting blev ikke indkjøbt førend i det yderste Øjeblik. Daarligt Brød og Løg var de daglige Retter i hans Hus; men ligefuldt glemte Hr. Kadien aldrig at lade en kostbar Dug med Guldfryndser brede paa Bordet; og hvis der netop ved Spisetid var fremmede hos Kadi'en, forglemte han aldrig at raabe ud til Slavinden, at hun skulde lægge Dugen med Guldfryndserne paa Bordet, for at Folk skulde faa store Tanker om hans daglige Levemaade. Men under Maaltidet selv tog han sig vel iagt for at lade sig se af nogen.

Ikke en, men mange Gange havde man forestillet ham, at hans sorte Slavinde ikke var nogen passende Husbestyrerinde for en Mand af hans Rang og Dannelse, og at han maatte gifte sig, medens han endnu havde Aarene for sig. Kadi'en havde hertil bestandig ytret, at han ikke havde noget imod Forslaget, og med Interesse spurgt, om maaske nogen vidste et passende Parti for ham. Endelig en Dag traadte en af de tilstedeværende frem og sagde, at han netop havde en overmaade smuk Datter i giftefærdig Alder, og at han vilde føle sig i højeste Grad æret, hvis Hr. Kadi'en vilde indgaa en Forbindelse med hans Familie.

Pigen var baade ung, smuk og rig; det forekom Kadi'en, som om han umulig kunde gjøre noget bedre Valg. Kontrakten blev sluttet, Bryllupet festligholdt, og Bruden med sin meget betydelige Medgift bragt ind i Brudgommens Hus.

Den unge Kones Fader var naturligvis ikke lidet stolt af at have en saa fornem Svigersøn, og havde ikke den allermindste Anelse om alle de Gjenvordigheder, som Kadi'ens næsten mere end smudsige Karrighed skulde berede hans med alle Livets Bekvemmeligheder opdragne Datter. Kadi'en havde haft langt større Glæde af sin Bruds Formue end af hendes Skjønhed, og allerede den første Morgen efter Bryllupet, da han var gaaet til sine Embedsforretninger, maatte den unge Kone forgjæves vente paa Frokost. Herom blev der slet ikke Tale, og den stakkels, unge Dame, der var ligesaa beskeden som sulten og endda lidt til, vovede ikke at gjøre nogen Forespørgsel desangaaende.

Imidlertid bragte Stadens Embedsmænd og øvrige ansete Indvaanere Kadi'en deres Lykønskninger til hans Formæling, og ventede naturligvis at blive indbuden til en eller anden

Festlighed. Men det var langt fra Kadi'ens Tanker; med tørre Munde maatte Gjæsterne vende hjem igjen og holde sig skadesløse ved Forbandelser over den gridske Kadi.

Da den højvelbaarne Kadi endelig kom hjem fra Domhuset, kunde der naturligvis ikke vente ham den glædeligste Modtagelse hos hans af Sult næsten halvdøde, unge Kone. Men da hun hørte hans Befaling til den sorte Slavinde, at hun skulde lægge Dugen med Guldfryndserne paa Bordet, fattede hun Haab om, ved Middagsmaaltidet i det mindste nogenlunde at blive holdt skadesløs for sin strenge Faste. Men hvor forbavsedes hun ikke, da hun saa Slavinden sætte det grove Brød med tilhørende trende Løg paa Bordet! Kadi'en tog Plads, gav Slavinden hendes Del af Maaltidet, tog selv med graadig Appetit for sig af det tørre Brød og de stinkende Løg, og opfordrede sin Kone til at følge hans Exempel. Men hendes til en ulige bedre Kost vante Natur formaaede ikke at tvinge en eneste Bid ned, og hun stod fra Bordet ligesaa sulten, som hun havde sat sig, idet hun i sit Hjerte med Jammer beklagede sig over sin Mands utrolige Karrighed, og sin Faders Ærgjerrighed, der havde gjort hende saa ulykkelig.

Saaledes forløb der tre Dage, uden at der nogensinde kom andet end tørt Brød og Løg paa Bordet. Da brast endelig den unge Kones Taalmodighed; hun begyndte højt at beklage sig og sendte Bud efter sin Fader. Kadi'en hørte hendes Skrig, og erfarede af den sorte Slavinde, hvad det havde at betyde. Som en gal Mand for han nu ind til sin Gemalinde, skjældte hende læsterlig ud, skjar Haaret af hende, og forstodte hende under Paaskud af usømmelig Opførsel, uden at give hende hendes Medgift tilbage.

Ikke længe efter tog han sig en anden Kone; men hun

vilde heller ikke lade sig nøje med tørt Brød og grove Løg, og blev følgelig forstødt som den forrige. Det samme skete med flere unge Damer af god Familie, og allesammen maatte de lade deres Medgift i Stikken. Endelig blev Rygtet om Kadi'ens Gjerrighed og skammelige Adfærd saa almindelig udbredt, at der ingen Sandsynlighed viste sig for, at Kadi'en mere skulde komme til at hjemføre nogen Brud i sit smudsige Hus.

Iblandt tusinde andre fik ogsaa en rig og klog Pige i Staden Mossul vor Kadi's slette Rygte at høre, og foresatte sig at hævne sit Kjøn paa ham, saa at det skulde komme til at svie til ham. Hun rejste i denne Hensigt til Staden Tripoli, og det skulde netop træffe sig saa heldig, at Kadi'en mødte hende strax ved hendes Ankomst paa en Spadseregang udenfor Stadens Porte. Hendes ædle Anstand og smagfulde Dragt vakte øjeblikkelig hans Opmærksomhed; han strøg sin Knebelsbart, red tværs over Vejen hen til hende og spurgte artig, hvorfra hun kom.

»Fra Mossul, ædle Herre,« svarede Pigen.

»Formodentlig allerede formælet, hæ?« smidskede den højædle Herre.

»Indtil dette Øjeblik har jeg ikke tænkt paa Giftermaal,« lød Svaret.

»Ja, I maa ikke tage mig mit nærgaaende Spørgsmaal ilde op, min skjønne, unge Dame,« vedblev Kadi'en, idet han strammede sig op, det bedste, han formaaede; »Kjærligheden løber Storm imod alle Hensyn og Hindringer, og jeg er ved det første Øjekast bleven dødelig forelsket i Eder. Jeg har den Ære at være Kadi her paa Stedet, har en ikke ringe Formue, fører et pænt Hus og nyder en almindelig Agtelse. Kunde I ikke have

Lyst til at blive min Gemalinde? Her i Staden gives der vel Hundreder af unge Damer, som slikker deres Fingre efter en Forbindelse med mig;« der løj Kadien glubsk; der lod sig ikke opdrive et eneste Parti mere! »men jeg har, som sagt, kastet min lidenskabelige Kjærlighed paa Eder.«

»Vi vil se Tiden an, Hr. Kadi,« svarede den unge Dame undselig; »I kan i Morgen forhøre Eder hos mig, om Eder behager.«

Efter denne korte, men ikke haabløse Besked hilste hun Kadi'en med Ynde, ansporede sit Muldyr og fortsatte sin Rejse til Staden.

Den følgende Morgen lod hun Kadi'en svare, at hun indvilgede i Forbindelsen, men forlangte en Morgengave af — halvtresindstyve Guldstykker. Med den største Selvovervindelse sendte Kadi'en sin tilbedte denne Pengesum og lod hende med det samme hente til sit Hus. Ægteskabskontrakten blev opsat og underskreven; — hermed var den egentlige Højtid til Ende. Da det var Aftensmadstid, lod Kadi'en Bordet dække med den guldfryndsede Dug og besætte med de sædvanlige Retter, Brød og grove Løg. Denne Gang gik det til Kadi'ens store Glæde i en ganske anden Gade; den nye Brud var ingen Kostforagter, som de tidligere; vel til Mode fortærede hun sin Andel af Brødet og Løgene, og takkede med et huldsaligt Smil den ædle Kadi for det gode og velsmagende Maaltid. Det var saaledes, Kadi'en vilde have det. Ganske henrykt udraabte han: »Priset være Allah, at han har beskjæret mig en saa elskelig og i alle Henseender fuldkommen Gemalinde!«

Staklen havde naturligvis ikke den ringeste Anelse om, hvad den i alle Henseender fuldkomne unge Dame havde i Sinde med ham; — som en over al Maade lykkelig Ægtemand

forlod han den følgende Morgen sit Hus for at besørge sine Forretninger.

Saasnart Kadi'en var vel ude af Døren, gav den unge Kone sig til at undersøge hele Huset paa det nøjagtigste, og kom saaledes tilsidst til en omhyggelig tillukket med Jernstænger, Slaaer og Hængelaase overflødig forvaret Dør. Her maatte naturligvis Kadi'ens Skatkammer være. Var for Resten Jernværket ved denne Dør i en ypperlig Stand, var Træværket kun saa meget daarligere, og dette betragtede den fiffige, unge Kone som et stort Held. Hun fandt nemlig en fingerbred Sprække i Døren, hvorigjennem hun fuldkommen vel kunde overse hele Værelsets Indhold; til sin store Glæde saa hun en hel Rad Kobberkar derinde, indtil Randen fyldt med Guld- og Sølvmønter. I al Hast hentede hun en lang Kjæp og klæbede nogen blød Dejg fast paa sammes yderste Spids; behændig stak hun derpaa Kjæppen igjennem Sprækken og stræbte at trykke den med Dejg forsynede Ende fast paa en af Guldmønterne i det nærmeste Kobberkar. Det lykkedes! I Løbet af et Kvarters Tid havde den opfindsomme, unge Dame fisket to fuldvægtige Dinarer.

Det var mere, end hun for Øjeblikket behøvede. Hun vendte tilbage til sit Værelse, kaldte paa den sorte Slavinde og befalede hende strax at indkjøbe frisk Brød, kogt Ris, det bedste Kjød og allehaande udsøgte Frugter. Med stum Forbavselse adlød den sorte Slavinde og bragte hastig det forlangte tilveje. Saasnart hun var kommen tilbage, maatte hun atter dække Bord med den guldfryndsede Dug; og denne Gang, den allerførste, var Dugen ikke nogen Løgner. Taffelet bugnede under lutter herlige Sager; Husets Herskerinde tog med Vel-

behag for sig af Retterne, og den sorte Slavinde fik ogsaa sin Andel deraf. Da Slavinden endelig efter Maaltidet bragte sin Frue Vadskevand, sagde denne til hende:

»Kan Du tie, Slavinde?«

»Visselig, det kan jeg,« svarede den arme Stakkel; »gid Profeten i alle Maader maatte velsigne Eder, naadige Frue! Det er den allerførste Gang, jeg har faaet ordentlig Mad i min Mund, saalænge jeg har været i den strenge Hr. Kadi's Tjeneste.«

Den unge Kone befalede hende da at tie stille med, hvad hun havde oplevet, og overhovedet være hende lydig i alle Ting; saa skulde hun daglig faa Andel i et lignende Maaltid.

Man kan vel tænke sig, at Slavinden gik ind paa dette Forslag baade med Mund og Hjerte.

Da Kadi'en op paa Dagen kom hjem, lod hans Kone ham foresætte Levningerne af det indkjøbte Maaltid. Ved dette Syn løb Tænderne i Vand paa ham; men han vilde dog først have at vide, hvorfra alle disse Herligheder stammede. Hans unge Kone foregav da, at en af hendes mange Slægtninge i Staden havde sendt hende dette Maaltid, og ytrede den Formening, at ogsaa alle de andre efterhaanden vilde vise hende den samme Artighed, i Betragtning af, at det altid maatte vare nogen Tid, inden en ung Kone kunde faa sit Hus i en sommelig Orden. Med denne Forklaring følte Kadien sig vel tilfreds, og aad, saa at han var færdig at revne.

Den følgende Dag bar Kadi'ens Kone sig ligesaadan ad. Med sin Kjæp var hun denne Gang saa heldig at fiske tre Guldstykker, og hun lod dem uden Betænkning alle tre springe. I Betragtning af Dagens Overflod lod hun en Del af sine Na-

boersker indbyde til sig, og Kvinderne blev i godt Lag samlede med hverandre, indtil henimod den Tid, da Kadi'en plejede at vende tilbage fra sine Forretninger; da skiltes de ad med den bestemte Aftale, ret snart at se hinanden igjen.

I Dag blev Kadi'en endnu prægtigere beværtet end den foregaaende Dag. Al Ting smagte ham ganske fortræffelig; men han kunde ikke faa i sit Hoved, at nogen kunde bære over sit Hjerte at sætte sig i slig Bekostning for Bugens Skyld. Dog, hans Gemalinde beroligede ham, idet hun fortalte, at en af hendes rige Tanter havde sendt hende Maaltidet. Da afkastede Kadi'en alle Skrupler og var alene betænkt paa at gjøre sig rigtig til Gode. Og det gjorde han til Gavns, maa I alle tro.

Paa denne Maade vedblev den listige, unge Kone at plyndre sin Mands Skat og daglig beværte ham med de kosteligste Retter. Efter et Aars Forløb var ved denne gode Behandling den ædle Kadi tagen saaledes til i Omfang, at Ordsproget — tyk som en Oxe — ganske gik af Brug i Staden Tripoli, og det i Stedet for kom til at hedde: Tyk som vor Kadi.«

Men det var ingenlunde den unge Dames Mening at lade sin Tugtelse bero herved; tværtimod hun havde ganske andre Planer med Kadi'en; derfor ytrede hun en Dag til en af sine fortrolige Veninder, som daglig ventede sin Nedkomst:

Jeg maa nødvendigvis endnu gjøre den gode Kadi latterlig paa en Maade, hvorved han tilstrækkelig kan være tugtet for sin smudsige Gjerrighed, og den skammelige Behandling, han har vist mine stakkels Forgjængerinder. For Øjeblikket kan jeg ikke udtale mig nærmere angaaende min Plan; men Du maa sikkert love mig, at Du vil indfinde Dig hos mig, saa snart Du

mærker Forvarslerne til din Nedkomst. Du skal visselig ikke komme til at fortryde det.«

Hendes Veninde lovede hende, hvad hun forlangte, og holdt ogsaa trolig Ord. Faa Dage senere indfandt hun sig hos sin Veninde og nedkom i Kadi'ens Fraværelse med en smuk og stærk Dreng. Husets Herskerinde vidste at indrette det saaledes, at hendes Mand ikke fik mindste Nys om Sagen, og tilberedte egenhændig en Ret af salt Kjød, Bønner, Hvidløg, Mel og allehaande Kryderier, for dermed at beværte sin Mand, saa snart han kom hjem. Men, vel at mærke, hun havde i denne lækre Ruskumsnusk blandet adskillige andre Ingredientser, om hvilke hun vidste, at de umulig kunde fordrages tilsammen. Den gode Kadi var meget sulten, da han kom hjem, og tog over al Maade stærkt til sig af den vel krydrede, appetitlige Ret.

Men det varede ikke længe, førend hans Bug gav sig til at svulme op; det begyndte at rumle i hans Indvolde, og de heftigste Koliksmerter afpressede ham saadanne Klageskrig, at man skulde have troet ham nærved Døden. I denne hans Nød bestræbte hans Kone sig med nidkjær Omhu for at yde ham Lindring; hun gned og salvede og æltede hans Bug, det bedste, hun havde lært. Men pludselig syntes hun at geraade i den aller største Forbauselse. Med Opmærksomhed gav hun sig atter til at beføle den lidende Del, og udstødte derpaa et høit Forundringsskrig, idet hun raabte: »Allah kan alt, hvad han vil! Hans Villie ske! — Min dyrebare Herre og Gemal er i Færd med at føde et Barn til Verden!«

Trods sine voldsomme Lidelser forstod Kadi'en ret vel, hvad hans Kone sagde, og raabte: »Kjærling, er Du rasende?

Har man nogensinde hørt, at en Mand og oven i Kjøbet en ærværdig Kadi har befundet sig i Barnsnød?«

»Enten jeg raser eller ikke,« svarede hans Kone, »saa meget er og bliver vist, at I har Fødselsveer, og at Eders Nedkomst er nær! Jeg føler tydelig Barnet bevæge sig!«

»Hellige Profet, vær mig naadig!« stønnede Kadi'en, hvis Smerter atter tog voldsomt til. Han vred Hænderne, rev sig i Skjæget, kastede sig fra den ene Side til den anden, og kunde neppe faa Vejret, saaledes rumsterede det i hans Mave. Imedens Kadi'en under disse Omstændigheder neppe vidste af sig selv at sige, løb hans Kone ud, som om hun vilde hente et Lægemiddel, og bragte sin Veninides Barn til Veje, omhyggelig skjult under hendes Overklædning.

Det ulykkelige Offer for hendes Tugt befandt sig endnu ganske i samme Tilstand; med en exemplarisk Nidkjærhed syntes hun at bestræbe sig for at skaffe sin arme Mand Lindring. Endelig indtraadte det heftigste Anfald af den voldsomme Kolik, hvori Ondet naaede sit højeste, og paa samme Tid brød sin Kraft; den arme Kadi var i flere Minutter ganske bevidstløs. Dette Øjeblik benyttede den listige Kone til at bringe Barnet for en Dag; ved at knibe det lidt, tvang hun det til at skrige, og udtømte sig paa samme Tid i Taksigelser til Himlen for sin Mands lykkelige Forløsning.

I det samme kom den lidende Kadi atter til Besindelse; han følte sig noget lettet og hævede Blikket til sin Kone for at takke hende for hendes Omhu; — til sin ubeskrivelige Forbauselse saa han hende staa og kjærtegne et nyfødt Barn.

»Kjære Mand,« sagde hun til ham, »priset være Allah, det er lykkelig overstaaet! Her ser Du din Søn; vi maa visselig kalde ham Vidunderbarnet.«

Kadi'en vidste endnu ikke, om han vaagede eller drømte. Dog, Barnet saa han for sine Øjne, hans Smerter var lindrede, — saa maatte han vel tilsidst begynde selv at tro paa sin vidunderlige Nedkomst, saa nødig han end vilde. Det første Kjendetegn paa dette Omslag i hans Tankegang var, at han befalede sin Kone at skaffe en Amme til Barnet. Hun fjernede sig ogsaa strax med det, men kun i den Hensigt at give Moderen hendes Barn tilbage. Da hun derpaa igjen var vendt tilbage til sin Mand, nødte hun ham til at gaa til Sengs, indtage beroligende Drikke, og pleje sin Magelighed, indtil han, som hun sagde, igjen kunde komme til Kræfter.

Den af sine Lidelser aldeles udtømte Kadi faldt snart i en lang og dyb Søvn. Ved sin Opvaagnen følte han sig fuldkommen styrket; men nu begyndte en anden og næsten værre Pine for ham. Han følte sig nemlig martret af Frygten for, at det uhørte Tilfælde, som var overgaaet ham, skulde blive bekjendt i Staden. Indstændig bad han sin Kone om at holde ren Mund dermed; dette lovede hun ham beredvillig, men forøgede paa samme Tid hans Angst ved den Bemærkning, at Ammerne, som bekjendt, var sladderagtige, og at det derfor næsten var umuligt at forebygge, at Begivenheden kom ud iblandt Folk. Hvad var herved at gjøre? Efter at have tænkt længe frem og tilbage over Sagen, besluttede den ulykkelige Kadi endelig at forlade sit Embede og Staden Tripoli.

Dette Forsæt bragte Kadi'en i Udførelse, saasnart han atter følte sig fuldkommen karsk, og forlod en Morgenstund sit Hus efter at have givet sin Kone Opsynet derover. For ikke at blive bemærket og gjenkjendt, undgik han alle befærdede Steder og Veje, og slap saaledes ogsaa lykkelig over Stadens Grændser. Efter sex Dages Forløb havde han naaet Damaskus, hvor han

ikke var kjendt af noget Menneske. Men til sin Forfærdelse hørte han her allerede over alt tale om sin vidunderlige Nedkomst. Det var et bedrøveligt Indtog og et endnu bedrøveligere Ophold i den herlige Stad, Damaskus! Den arme Kadi lejede sig ind i en afsides Gade, levede yderst indskrænket og med den vante Sparsomhed. Paa denne Maade rakte de faa Penge vidt, som han havde taget med sig; men endelig maatte de dog nødvendigvis gaa med. Da maatte han sælge sine Klædningsstykker, det ene efter det andet. Rigtignok kunde han have sendt Bud til sin Kone efter Penge; men saa havde han jo maattet sige hende, hvor han forvarede sine Skatte; det var altsaa ikke til at tænke paa. Heller greb han til den Udvej at tage Tjeneste som Haandlanger hos en Murer for at friste sit kummerlige Liv. Og det gjorde han da, og levede som en Tigger, medens hans Kone — det havde han naturligvis ikke den ringeste Anelse om — hjemme havde aabnet hans Skatkammer, hver Dag levede i Herlighed og Glæde, og lod alle nødlidende og fattige nyde godt med sig af Kadi'ens i Masse sammenskrabede Penge. Iblandt de sidste regnede den godlidende Kone ogsaa sine Forgjængerinder i Kadi'ens Ægteseng, hvem hun lod tilflyde helt betydelige Summer.

Historien om Kadi'ens underfulde Nedkomst udbredte sig imidlertid fra Stad til Stad og kom saaledes endelig ogsaa Khalifen Harun al Rashid i Bagdad for Øre.

»Ved Allah!« udraabte han, »det er en forbausende Historie! Men det skulde meget undre mig, om hans kjære Kone ikke havde spillet ham denne Streg til Tak for hans lumpne Karrighed og Mangel paa Agtelse for det smukke Kjøn. Jeg befaler,

at man skal bringe denne Dame for mig; jeg vil af hendes egen Mund høre, hvorledes det egentlig er gaaet til.«

Imidlertid var der henrundet et Tidsrum af over to Aar, og den til et Skelet afmagrede Kadi troede derfor, at han nu vel nok igjen turde vove sig tilbage til Tripoli, saa meget sikrere, som hans Eventyr dog vel nu endelig maatte være gaaet i Forglemmelse. Han gav sig altsaa paa Vandringen tilbage til sin Hjemstavn, og naaede endelig ogsaa efter mange Besværligheder sin Bestemmelse. Men da han ved Aftenstide vilde vandre ind ad Tripoli's Port, traf han nogle Smaaborn legende med hinanden, og hørte et af dem ytre sig saaledes: »Jo, lille Broder, det skete netop ved den Tid, da vor Kadi fødte en Søn til Verden.«

Mere behøvede den arme Kadi ikke at erfare, men vendte paa Stedet tilbage til Damaskus. Her anskaffede han sig en Dervischdragt og begav sig til Bagdad, hvor han sluttede sig til nogle Dervischer. Da disse snart mærkede, at han besad usædvanlige Kundskaber, raadte de ham til at lade sig forestille for Khalifen, der sikkerlig vilde vide at skatte og paa passende Maade benytte hans Evner. Kadi'en besluttede at følge det gode Raad og begav sig derfor en Dag op i Khalifens Palads.

Nu skulde det just træffe sig saaledes, at Kadi'ens Kone netop den samme Dag var hidkommen fra Tripoli og var bleven Khalifen forestillet. Harun befalede hende uden alle Omsvøb at fortælle ham Historien om sin Mands Nedkomst, som den virkelig var gaaet til. Ved denne strenge Tiltale, som ikke tillod hende at gribe til nogen Udflugt for at bedrage Khalifen, blev Kadi'ens Kone overvældet af en sand Hjerteangst og begyndte at græde. Dog Khalifen, uagtet alvorlig, havde ikke

ment det saa slemt, men stræbte at indgyde hende Mod, og lovede hende forud sin Tilgivelse for alt, hvad hun maatte have gjort. Da tog den unge Kone Bladet rask fra Munden og fortalte Khalifen Historien om Kadi'ens Koliksmerter og hans derpaa følgende Forløsning paa en saa morsom Maade, at Harun maatte byde hende tie, for at Latteren ikke skulde tage Livet af ham.

Just som Khalifen atter nogenlunde var bleven Herre over sig selv, blev en from og lærd Dervisch anmeldt for ham; strax befalede han, at man skulde føre ham ind, og Kadi'en fra Tripoli i egen Person viste sig paa Dørtærskelen! Khalifen kjendte ham naturligvis ikke; men hans Kone gjenkjendte ham øjeblikkelig, uden selv at blive kjendt under sit tætte Slør, uagtet hans underlige Forklædning og den store Forandring, som var foregaaet med ham, og meddelte hviskende Khalifen, hvem han havde for sig.

Da samlede Harun al Rashid alt det Alvor, han formaaede at byde over, og sagde:

»Velkommen, ærværdige Kadi! — Hvorledes staar det sig med Barnet, som I har født i Staden Tripoli?«

Kadi'en gjorde ved dette Spørgsmaal i sin grændseløse Forvirring den latterligste Figur, men fattede sig dog endelig saa vidt, at han kunde svare:

»Hersker over de Troende, I behager kun at spøge! I ved selv lige saa godt som jeg, at Mænd ikke giver sig af med Barnefødsel.«

»Vistnok,« vedblev Harun, »men ligefuldt er det kommet os for Øre, at Kadi'en i Tripoli saa længe har taget sig af alt i sit Hus, som ellers bliver overladt Kvinden at gjøre, at han tilsidst ogsaa er kommen for Skade med at føde en Søn. Men

Du, Dervisch, er den Kadi, om hvem der er Tale, og her staar den Dame, som var Dig behjælpelig ved din Forløsning.«

Da lod Kadi'en aldeles overvældet sit Hoved synke og hengav sig i sin Skjæbne. Alligevel kunde han ikke afholde sig fra at fremstamme endnu en Indvending, men blev heri strax afbrudt af sin Kone med de Ord:

»Ulykkelige, husk paa, at Du staar for Allahs Aasyn, at Du taler i Nærværelse af Profetens Stedfortræder her paa Jorden, og giv Sandheden Ære!«

Da tabte den arme Kadi aldeles Modet og stammede: »Jeg bekjender min Uret og tilstaar mine Synder! Ingen formaar at undgaa sin Skjæbne! — Men eftersom vi nu begge staar for Dig, Du Alverdens Tilflugt, saa lad mig ikke gaa herfra uden at have faaet din Tilgivelse og uden at være bleven forsonet med min Kone! Ved Allah lover jeg, at jeg aldrig mere skal forfalde til min gamle Fejl, og at jeg uden Betingelser vil overlade hele mit Husvæsen til min kjære Kone!«

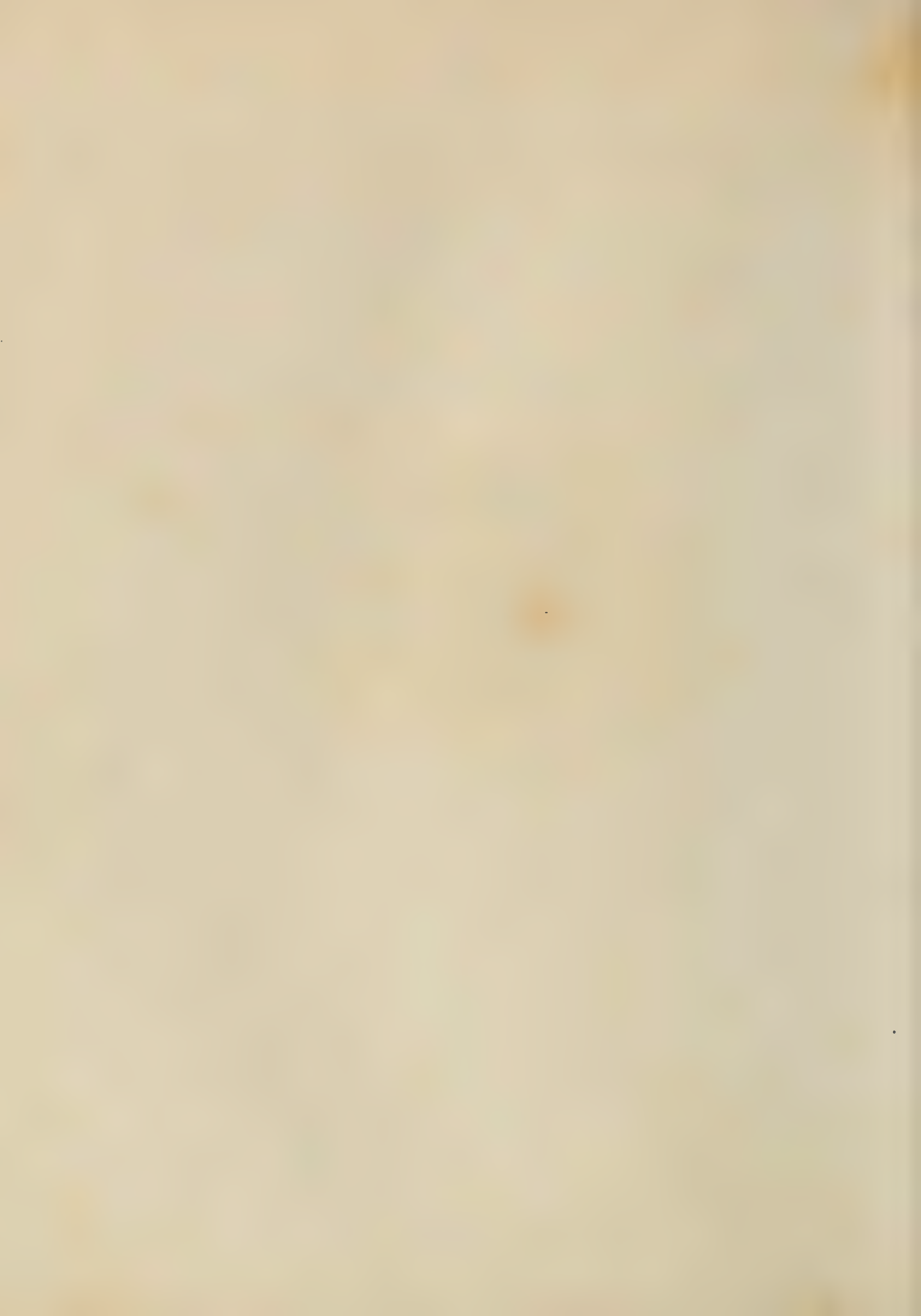
Da vendte Khalifen sig til den unge Kone med det Spørgsmaal, om hun efter denne af Kadi'en afgivne Erklæring vilde bestemme sig til atter at leve sammen med ham.

»Hersker over de Troende,« svarede den forstandige Kone, »hedder det ikke, at Timernes Løb og Menneskenes Karakter forbliver stedse de samme, og at onde Sædvaner først ophører med selve Livet? Jeg har Grund til at frygte for, at denne Sandhed har sin fulde Anvendelse her i dette Tilfælde. Dog vil jeg atter vove det med ham, hvis han vil udstede et retsgyldigt Dokument, som fuldkommen sikrer mig for igjen at komme til at lide under hans slemme Vaner.«

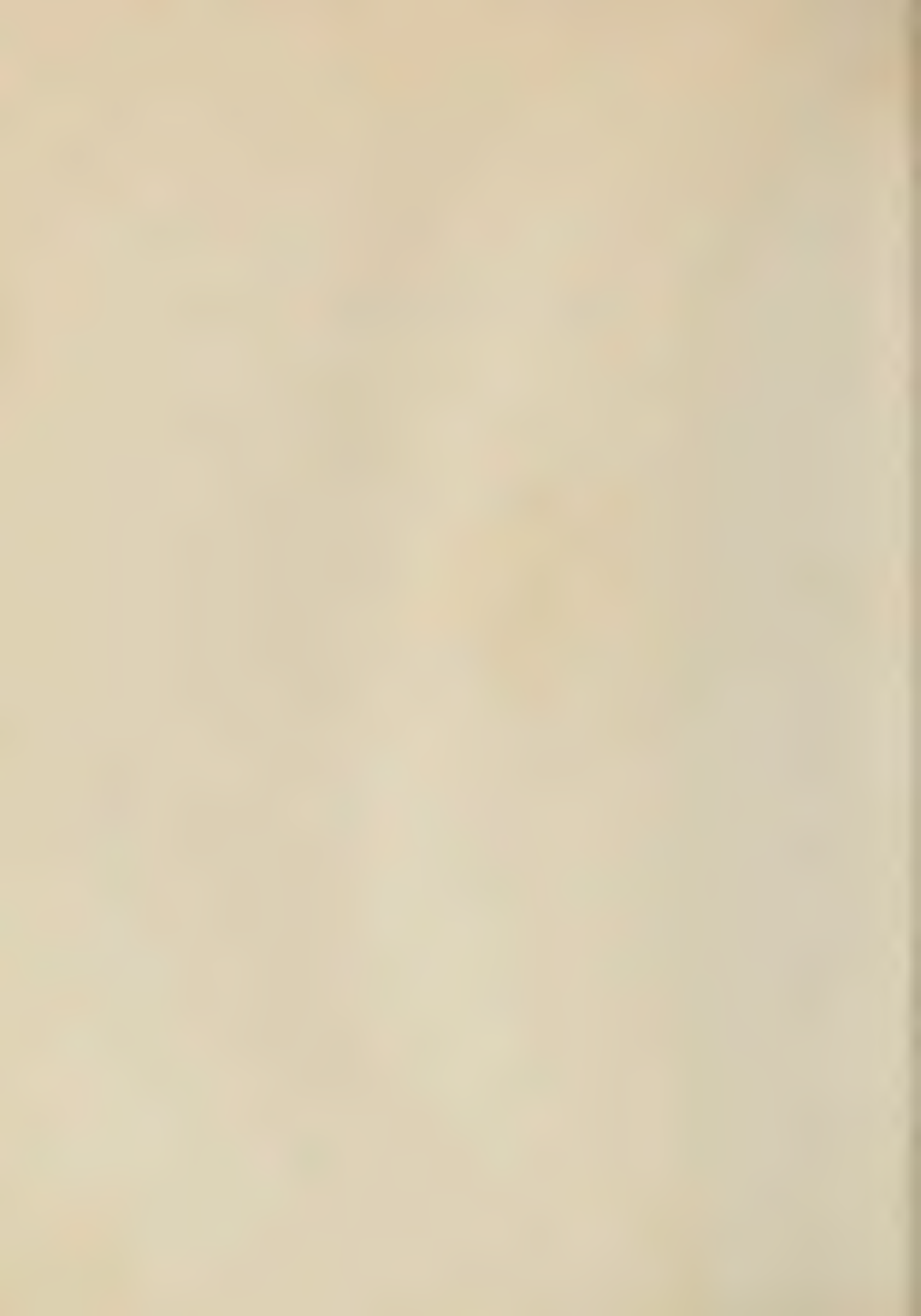
Hertil var Kadi'en villig. Khalifen lod strax Dokumentet udfærdige, og underskrev det selv som Vidne. For nu end-

videre at give den i sig selv dygtige Mand Lejlighed til at bruge sine Evner og uhindret begynde en bedre Vandel, ansatte han ham som Overkadi i en langt bortliggende stor Stad i Arabien, hvor ikke nogen Moders Sjæl havde hørt Tale om hans latterlige Eventyr.

Indhold af tredie Del.

1001 NAT

1001 NAT

PAA NY UDGIVET
EFTER VALDEMAR THISTEDS DANSKE GJENGIVELSE

INDLEDNING OG NOTER

AF

J. ØSTRUP

VIGNETTER OG FRISER AF **HANS NIC. HANSEN**

FJERDE DEL

KJØBENHAVN
DET SCHUBOTHESKE FORLAG
— LYBECKER & HIRSCHSPRUNG —

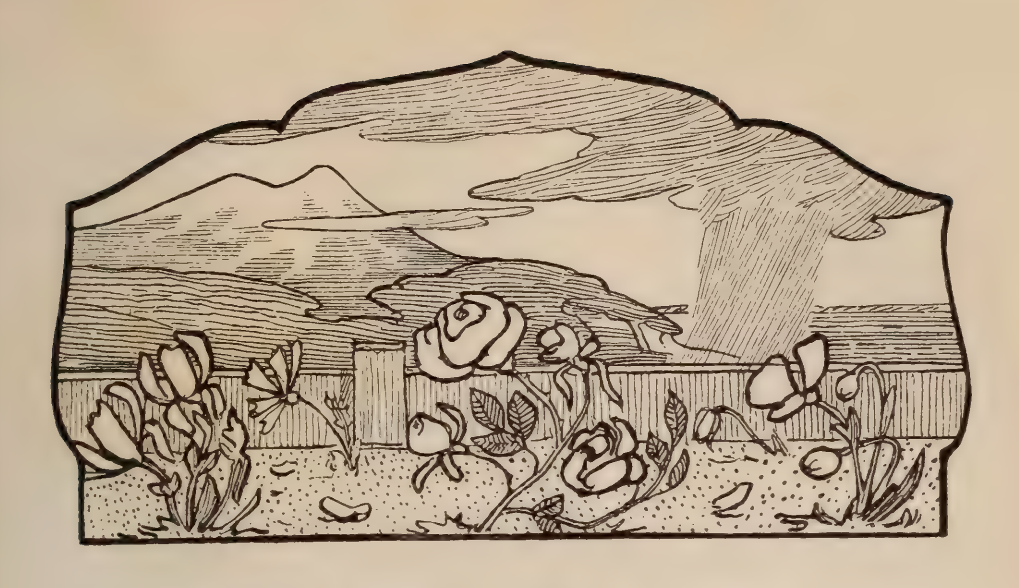
1895—96

Kjøbenhavn. I. Cohens Bogtrykkeri. A. A. Lange & Co.

Fjerde Del

Prinds Ahmed og Feen Peri-Banu.

En ærværdig Konge af Indien havde paa sine gamle Dage den store Glæde, at trende Prindser, hans Sønner, som i alle fyrstelige Dyder slægtede ham vel paa, og en Broderdatter, den skjønneste Kvinde paa sin Tid, udgjorde hans Hofs Prydelse. Den ældste Prinds hed Hussajn, den næste Ali og den yngste Ahmed; Prindsessen hed Nurunnihar[1]). Denne sidste var en Datter af Sultanens yngre Broder, hvem han ved sin Regjerings Tiltrædelse havde givet et glimrende Udkomme, men som var død nogle faa Aar efter sin Formæling, efterladende sig et eneste Barn, en Datter, i den spædeste Alder. Da der stedse havde hersket det ømmeste Forhold imellem de to Brødre, antog Sultanen sig strax den lille Prindsesse som sin egen, lod hende bringe til sit Palads og der opdrage tilligemed sine Sønner. Med en sjælden Skjønhed og Ynde forbandt denne Prindsesse

---

[1]) Dagens Lys.

en Aandrighed og Dyd, som udmærkede hende højt fremfor alle dalevende Prindsesser.

Hendes Farbroder, Sultanen, havde foresat sig at formæle hende, saa snart hun havde naaet den modne Alder, for derved at træde i Slægtskab og nøje Forbindelse med én af Nabolandenes mægtigste Fyrster. Og i Virkeligheden gjorde han vel i alvorlig at tænke derpaa; thi snart blev det aldeles aabenbart, at alle hans tre Sønner var lidenskabelig indtaget i hende. Dette voldte ham en levende Bekymring, ikke fordi han derved kunde blive tvungen til at opgive sine allerede fattede Hensigter med Prindsessen, men fordi han indsaa det vanskelige i, under disse Omstændigheder at vedligeholde Enigheden imellem Prindserne, og i at bevæge de tvende til at træde tilbage, eftersom de ikke alle tre kunde faa hende til Gemalinde.

Han lod Prindserne komme for sig og talte med dem hver især, for at gjøre dem det urimelige i denne deres Beslutning begribeligt, og i Mindelighed bringe de tvende til at vige, eller lade Prindsessen, deres Sødskendebarn, afgjøre deres Strid ved et frit Valg imellem dem; med Smerte maatte han erfare, at han talte for døve Øren. Da han derpaa forgjæves havde gjort det sidste Forsøg ved at foreslaa dem alle tre at opgive Prindsessen, paatog han sig hele sin faderlige Værdighed og lod dem samlede komme for sig.

»Mine Børn,« sagde han, »da jeg ikke kan bevæge Eder til frivillig at give Afkald paa Nurunnihars Haand, og jeg ikke vil bruge en Faders og Konges Myndighed imod Eder, saa har jeg kun et eneste Middel tilbage til at afgjøre Sagen, uden at gjøre Eders broderlige Endrægtighed Skade. Jeg forudsætter nemlig, at I vil føre Eder mine sidste Ord i dette Anliggende til Hjerte og handle derefter. — I véd alle, hvilken Elsker jeg

er af allehaande Sjældenheder, og jeg lover derfor den af Eder min Broderdatter til Gemalinde, som bringer mig den største Sjældenhed hjem fra sin Rejse. Kun da vil jeg ytre min afgjørende Dom desangaaende, naar I ikke selv ved Sammenligning kan blive enige om, hvem af Eder, der fortjener Fortrinet. Til at bestride Rejsens Omkostninger og Indkjøbet af den bevidste Sjældenhed vil jeg tilstaa hver af Eder en overflødig Pengesum, hvilken I dog ikke maa anvende paa et stort Rejsefølge og vidtløftige Rejseanstalter. I vilde derved forraade, hvem I er, og dette vilde ikke alene hindre Eder i Opnaaelsen af Eders egentlige Hensigt, men ogsaa i overhovedet at drage Nytte af Eders Rejse i fremmede Lande, hvor der naturligvis vil findes meget, som er Eders Opmærksomhed værdigt.«

De tre Prindser var vant til at vise deres Fader en punktlig Lydighed, og enhver af dem smigrede sig med det Haab, at han skulde blive den heldige i at opnaa Prindsessens Besiddelse. De erklærede sig altsaa beredvillige til at adlyde, modtog endnu samme Dag de til deres Rejse fornødne Penge, gjorde de nødvendige Tilberedelser, og tog, fulde af Utaalmodighed, med det samme Afsked med deres Fader og Prindsessen, for strax den følgende Morgen at kunne tiltræde deres Rejse.

Ganske aarle drog de altsaa, fortræffelig udrustet, forklædte som velhavende Kjøbmænd og kun ledsaget af en eneste som Slave klædt fortrolig Tjener, med hinanden igjennem den samme Port ud i den vide Verden. Men ved det allerførste Herberg, hvor Vejen delte sig i tre Grene, tog de Afsked med hinanden og fortsatte derpaa deres Rejse, enhver sin egen Vej. Dog førend de skiltes, gjorde de endnu Aftale med hverandre om, at de bestemt om et Aar igjen vilde mødes i det

samme Herberg. Den, som kom først, skulde vente paa de to andre, og de tvende paa den ene, for at de samlet kunde drage ind i deres Fædrenestad, ligesom de havde forladt den. Efter inderlige Omfavnelser og gjensidig udvexlede Ønsker for en lykkelig Rejse skiltes derpaa de trende Brødre fra hverandre og slog ind hver paa sin egen Vej uden Valg, overladende sig til det blinde Tilfælde.

Hussajn, den ældste af de tre Brødre, havde hørt meget Tale om Kongeriget Bisnagars Storhed, Magt, Glands og Rigdom, og styrede derfor sin Vandring i Retningen af det indiske Hav. Efter omtrent tre Maaneders Rejse i Følge med forskjellige Karavaner, igjennem vide Ørkener, over nøgne Bjerge, men ogsaa igjennem de frugtbareste og folkerigeste Egne, naaede han endelig Bisnagar, Hovedstaden i Riget af samme Navn og Kongens Residens. Han traadte af i en for fremmede Kjøbmænd bestemt Khan, og da han hørte, at Kjøbmændene her havde deres med alle mulige Varer vel forsynede Boder i fire forskjellige Kvarterer af Staden, begav han sig strax den følgende Dag ud for at besøge et af disse Kvarterer. Midt i samme indtog det kongelige Palads et meget stort Rum og dannede ligesom Midtpunktet i den store Stad, som havde tre Ringmure, og hvis Porte var en hel Mil fjernet fra hinanden.

Prinds Hussajn kunde ikke noksom beundre denne prægtige Del af Staden. Den var vidtløftig bygget og gjennemskaaren af brede Gader, der var overhvælvet til Beskyttelse imod Solstraalerne, uden dog derfor at være mørke. Boderne var alle af samme Størrelse og Bygningsmaade, og alle Kjøbmænd, der holdt det samme Slags Varer, i lige Maade de ensartede Haandværkere, boede i samme Gade. Hans Forbavselse over Mængden,

Forskjelligheden, Pragten og Kostbarheden af de Varer, som fandtes i Boderne, var ganske overordentlig. Her saaes de allerfineste indiske og persiske Stoffer, prangende med de livligste Farver og fremvisende naturtro Billeder af Mennesker, Landskaber, Dyr og Blomster, — endvidere Guld- og Sølvbrokade fra Persien og andre Steder, Porcellæn og Glasvarer fra Japan, og de herligste Tæpper af alle Størrelser, Farver og Mønstre fra Indien. Men da han kom til Guldarbejdernes og Juvelerernes Boder, — her dreves nemlig begge Kunster i Forening, — kom han ganske ud af sig selv ved Synet af den Mængde fortræffelige Guld- og Sølvarbejder, som her var stillet til Skue, og blev næsten blændet ved Glandsen af alle de Perler, Diamanter, Rubiner, Smaragder og andre Ædelstene, som i Masse var fremlagt for at hidlokke Kjøbere. Og havde han Aarsag til at forbavses over disse her lige som sammendyngede Skatte, havde han visselig ikke mindre Aarsag til at studse over den Rigdom og Overdaadighed, som herskede i Staden i det hele taget. Thi, naar undtages Braminerne og Tempeltjenerne, som havde givet Afkald paa Verdens Forfængelighed, saas der næppe nogen Indier eller Indierinde, som jo ikke bar kostbare Baand af Ædelstene eller Perler omkring Halsen, Armen eller Benet; og disse Smykker faldt saa meget stærkere i Øjnene, som deres Glands dannede den mest paafaldende Modsætning til den mørke Hudfarve.

En anden Ejendommelighed, som strax drog Hussajns Opmærksomhed paa sig, var den store Mængde af Rosensælgere, som løb om i Gaderne. Han maatte vistnok antage, at Indierne var store Yndere af disse Blomster; thi han mødte næppe nogen uden en Buket af Roser, og hos alle Kjøbmænd saa

han en eller flere Vaser fyldt med disse Blomster, hvoraf ogsaa hele Kvarteret duftede.

Efter at Prindsen saaledes beundrende den halve Dag var løbet Gade op og Gade ned, følte han sig endelig træt og saa sig om efter et Sted, hvor han kunde lade en Smule Ro falde paa sig. Da han i denne Henseende nærmede sig en af de største Kjøbmandsboder, blev han meget høflig indbuden til at træde indenfor og nedlade sig. Dette lod han sig ikke sige to Gange.

Ikke længe havde han opholdt sig i Boden i Samtale med den ærlige Kjøbmand, da en Udraaber kom forbi med et omtrent sex Fod langt og bredt Tæppe, som han bød til Salg for tredive Punge. Hussajn kaldte paa Manden for at faa Tæppet at se, hvilket baade i Forhold til sin Størrelse og Beskaffenhed forekom ham urimelig dyrt. Efter at han med Opmærksomhed havde endt sin Undersøgelse, ytrede han for Udraaberen sin Forundring over, at et tilsyneladende saa lidet kostbart Tæppe kunde blive udraabt til en saa høj Pris.

Udraaberen ansaa Hussajn for en Kjøbmand og svarede: »Herre, synes eder allerede denne Pris for høj, da vil I endnu mere undre eder ved at erfare, at jeg har Ordre til at lade Prisen stige indtil fyrretyve Punge, og kun tør lade Tæppet gaa imod rede Betaling.«

»Da maa vistnok Tæppets Værdi bero paa en eller anden mig ubekjendt Egenskab,« ytrede Hussajn.

»Deri har I Ret,« svarede Udraaberen; »og I vil ophøre med at undre eder, naar I erfarer, at man ved Hjælp af dette Tæppe i et eneste Øjeblik kan begive sig hen, hvor som helst i Verden man vil, uden at noget er i Stand til at opholde én.«

Ved denne Forklaring kom Hussajn til at tænke paa Hensigten med sin Rejse, og det faldt ham ind, at han umulig kunde finde nogen større Sjældenhed til sin Fader end denne. Derfor tog han efter et Øjebliks Betænkning saaledes til Orde:

»Hvis Tæppet virkelig besidder den Egenskab, som I angiver, finder jeg det ikke alene ikke for dyrt, men vil ogsaa med Fornøjelse, foruden den egentlige Betalingssum af fyrretyve Punge, give Eder en klækkelig Godtgjørelse for Eders Ulejlighed [1]).«

»Herre,« svarede Manden, »jeg har kun fortalt den rene Sandhed; og jeg har intet imod, at I, førend I afslutter Handelen, gjør en Prøve med Tæppet. Eftersom I naturligvis ikke har de fyrretyve Punge hos Eder her, og jeg altsaa maa umage mig med eder hen i den Khan, hvor I boer, kan intet synes mere passende, end om vi benytter os af Tæppet for tilsammen at begive os derhen. Ejeren af denne Bod vil vistnok ikke nægte os sin Tilladelse til at træde ind i Baggrunden af Boden og der gjøre vore Anstalter. Jeg vil da udbrede Tæppet, og vi ville begge sætte os derpaa; hvis I da ikke, saa snart I blot har ønsket, øjeblikkelig bliver henflyttet til Eders Khan, skal I have fuld Frihed til at tage Eders Tilbud tilbage. Bedre kan jeg ikke byde Eder. Hvad endelig Eders Gave angaar, saa bliver jeg rundelig lønnet for min Ulejlighed af Tæppets hidtilværende Ejer, og vil følgelig anse Eders Gavmildhed for en ren Naade.«

I Tillid til Udraaberens Retskaffenhed afsluttede Hussajn

---

[1]) Det almindelige Forhold er, at Udraaberen (Dellêd) modtager en Dusør baade af Sælgeren og af Kjøberen; dennes Størrelse retter sig efter Prisen paa den Gjenstand, som han har afhændet.

øjeblikkelig Handelen under den givne Betingelse, og traadte derpaa med ham ind i Bodens Baggrund, efter at have erhvervet sig Ejermandens Tilladelse dertil. Udraaberen bredte sit Tæppe ud paa Gulvet, begge satte sig derpaa, og næppe havde Hussajn ønsket at blive overført til sit Værelse i Khanen, førend han allerede var der tilligemed Udraaberen. Da der selvfølgelig ikke behøvedes andet Bevis for Tæppets Fortræffelighed, udbetalte Hussajn Udraaberen de fyrretyve Punge i Guld og forærede ham oven i Kjøbet tyve Guldstykker.

Prindsen var altsaa nu Ejer af det kostbare Tæppe, og troede at have god Grund til at glæde sig over, at han strax efter sin Ankomst til Bisnagar havde faaet Lejlighed til at komme i Besiddelse af en saa udmærket Sjældenhed, som — det var ham umuligt at tvivle derom — nødvendigvis maatte sikre ham Sejren over hans Brødre og Besiddelsen af den hulde Nurunnihar. Han havde altsaa intet mere at bestille i Bisnagar, og kunde formedelst Tæppet i et Øjeblik have overført sig til det aftalte Mødested; men han vilde i dette Tilfælde være kommen til at vente alt for længe, og besluttede derfor at anvende nogle Maaneder paa at lære Kongen af Bisnagar og hans Hof at kjende, Landets Hær, Love, Sæder, Religion, overhovedet hele dets politiske og sædelige Tilstand.

Da han nu vandrede omkring for at tage Stadens Mærkværdigheder i Øjesyn, kom han ogsaa til et Afgudstempel, som i sin Helhed var opført af Bronce. Dets Grundflade beløb sig til ti Alen i Firkant, og dets Højde til femten Alen. I Midten af samme hævede sig et Afgudsbillede i fuld Menneskestørrelse og af det pure Guld, hvis Øjne, der var dannet af Rubiner,

var saa kunstig udskaaret og anbragt, at de syntes at betragte én, hvorsomhelst man end vendte sig hen.

Ogsaa en anden Helligdom saa han, som ikke var mindre mærkværdig. Den bestod af en Flade paa omtrent ti Tønder Land, som dannede en med Roser og en Mængde andre skjønne Blomster helt bevoxet Have, og var omgiven med en lav Mur, som skulde hindre de vilde Dyr i at trænge ind. I Midten af samme hævede sig en mandshøj, af tilhugne Sten saa kunstig sammenføjet Terrasse, at den kunde gjælde for en eneste Sten, Paa Terrassen knejsede et Tempel af omtrent halvtredsindstyve Alens Højde, med en Kuppel, som kunde ses vidt og bredt fra alle Sider. Det røde Marmor, hvoraf det var opført, havde en saa glimrende Politur, at Solstraalerne brød sig deri med en blændende Glands. Kuppelen var indvendig prydet med en tredobbelt Rad af fortrinlige Malerier, og Templet selv var udsmykket med alle Slags Gudebilleder og andet udskaaret Billedværk. Morgen og Aften blev der foretaget en hel Del overtroiske Ceremonier i Templet, hvorpaa der fulgte festlige Dandse, Sang og Musik; og Mængden af andægtige, som valfartede dertil for at opfylde deres fromme Løfter, var saa stor, at ikke alene Tempeltjenerne, men ogsaa alle Byens Indvaanere rigelig havde deres Underhold af de indvundne Offergaver.

Prinds Hussajn overværede ogsaa en stor Højtid, som aarlig festligholdtes ved Hoffet i Bisnagar, og ved hvilken ikke alene alle Rigets Statholdere, Fæstningskommandanter, Generaler og øverste Dommere maatte indfinde sig, men ogsaa alle ved Lærdom og Hellighed udmærkede Braminer, om de endogsaa boede saa langt fjernede fra Hovedstaden, at Rejsen dertil kostede dem flere Maaneder. Den af en utallig Mængde be-

staaende Forsamling blev holdt paa en vid Slette, og dannede ved sin Farvepragt og Uoverskuelighed det mest overraskende Syn, man formaar at tænke sig. Midt paa denne Slette fandtes en lang og bred, smukt indhegnet Plads, hvis ene Side dannedes af en herlig nietages Bygning, som var bestemt til at optage Kongen, hele hans Hof og de fremmede, hvilke han én Gang ugentlig plejede at stede til Audients. Indvendig var denne Bygning paa det kostbareste udsmykket og møbleret, og udvendig bemalet med Landskaber, hvorpaa man saa allehaande Dyr, Fugle, Insekter, ja, endogsaa Myg og Fluer, for at intet skulde mangle til Fuldstændighed. Andre Tribuner af i det mindste fire til fem Etager omgav de andre Sider af Pladsen, og disse havde den Ejendommelighed, at man nu og da drejede dem om, og derved forandrede deres Udseende og Dekorationer. Paa de tvende Sider af Pladsen stod i en ringe Afstand fra hinanden tusinde kostbart opsadlede Elefanter, af hvilke enhver bar et firkantet Taarn, besat med Dandsere og Musikanter. Disse Elefanters Snabler, Øren og øvrige Krop var bemalet i Zinober og andre afstikkende Farver med allehaande eventyrlige Figurer.

Men det af dette i sin Art højst overordentlige Skuespil, som gav Hussajn det mest fuldkomne Begreb om Indiernes Driftighed, Kunstfærdighed og Opfindsomhed, var én af de største og sværeste Elefanter, som med alle fire Fødder stod paa en omtrent to Fod høj Træblok og efter Takten bevægede sin bøjelige Snabel. En anden Elefant af samme vældige Størrelse stod paa Enden af en som et Gyngebrædt anbragt Bjælke, paa hvis modsatte Ende et uhyre Klippestykke maatte danne Ligevægten, og bevægede, gyngende op og ned, ligeledes sin Snabel efter Musikens Takt.

Endnu meget længere kunde Prinds Hussajn med Fornøjelse have opholdt sig ved Kongen af Bisnagars Hof, og skulde lige indtil den sidste Dag før det imellem Brødrene berammede Stevnemøde ikke have savnet Stof til nyttig og behagelig Underholdning. Men vel tilfreds med de Mærkværdigheder, han allerede havde set, og uophørlig beskjæftiget, som han var, af Gjenstanden for sin Kjærlighed, for hvem hans Lidenskab Dag for Dag tiltog i Styrke og Inderlighed, især siden han var kommen i Besiddelse af det underfulde Tæppe, — haabede han at blive roligere, og troede at være sin Lykke nærmere, naar en kortere Afstand adskilte ham fra Nurunnihar. Efterat han derfor havde betalt Khanens Opsynsmand Lejen for sit Logi og havde sagt denne en bestemt Time, da han kunde hente Nøglen, som han vilde lade blive siddende i Døren, gik han op paa sit Værelse, uden at give nærmere Forklaring over, paa hvilken Maade han havde i Sinde at afrejse. Men saa snart han havde faaet samlet sine faa Sager, bredte han sit Tæppe ud, og tog tilligemed sin fortrolige Tjener Plads derpaa; — næppe havde han af Hjertet ønsket at være i det Herberg, hvor han var skiltes fra sine Brødre, førend han ogsaa var der.

Den næstældste Broder, Prinds Ali, havde imidlertid sluttet sig til en Karavane, som gik til Persien, og havde efter en Rejse af henved flre Maaneder endelig naaet Stadens Shiras, Persiens daværende Hovedstad. Da han under Vejs havde gjort Bekjendtskab og sluttet Venskab med nogle Kjøbmænd, dog uden at give sig til Kjende for dem, tog han med disse ind i den samme Khan. Medens nu den følgende Dag Kjøbmændene var beskjæftiget med at aabne deres Vareballer, lod Prinds Ali, der kun rejste for sin Fornøjelse, og intet havde at udpakke

uden de aller nødvendigste Rejsefornødenheder, sig føre hen i den Del af Staden, hvor der var Guld- og Sølvarbejder, Ædelstene, Brokade, Silkestoffer, fint Linned og andre kostbare Varer udstillede til Salg. Dette Sted, i Persien sædvanlig kaldet Besestan, var meget rummeligt, og bedækket med en Hvælving, som hvilede paa stærke murede Piller. Rundt omkring disse murede Piller, ligesom langs med Væggene, baade foruden og forinden, var Boderne anbragt. Prindsen gjennemstrejfede Besestan'en, og sluttede sig af den Mængde Varer, som der var udstillet, til de Skatte, som den maatte indeholde.

Iblandt de mange Udraabere, som her gik ud og ind og falbød forskjellige Gjenstande, hendroges Alis Opmærksomhed snart paa én, som falbød et omtrent en Fod langt og en Tomme tykt Rør af Elfenben til en Pris af tredive Punge. I Begyndelsen holdt han Udraaberen for en Smule vanvittig; men for at komme til Vished i Sagen traadte han hen til en Bod og spurgte sammes Ejermand: »Herre, hav dog den Godhed at sige mig, om hin Mand, som falbyder et Elfenbensrør for tredive Punge, rigtig er ved sine fulde fem!«

»Hvis han ikke har mistet Forstanden siden i Gaar,« svarede Kjøbmanden, »kan jeg forsikre Eder om, at det netop er den allerklogeste blandt vore Udraabere, hvem man fortrinsvis betror kostbare Sager, fordi man i fuldeste Grad han stole paa ham. Hvad hint Rør angaar, saa maa det vel besidde en eller anden os ubekjendt Egenskab, som gjør det sine fulde tredive Punge værd, ja, vel endogsaa mere. Han kommer strax her forbi; saa kan vi spørge ham ud desangaaende. Behag imidlertid at tage Plads paa min Sofa og hvil Eder ud!«

Ali tog mod Kjøbmandens artige Tilbud, og havde ikke ventet længe, da Udraaberen kom forbi. Kjøbmanden kaldte

ad ham, og tiltalte ham, saa snart han var traadt nærmere, paa følgende Maade:

»I maa se til at gjøre Rede for denne unge Herre, som mener, at I er gal, eftersom I forlanger en saa høj Pris for slig ubetydelig Gjenstand. Jeg kan ikke nægte, at jeg jo selv vilde fatte Mistanke til Eders Forstand, hvis I ikke var mig bekjendt som en usædvanlig klog og besindig Mand.«

Udraaberen henvendte sig nu med følgende Ord til Prindsen:

»Herre, I er ingenlunde den første, som holder mig for smaatosset paa Foranledning af dette Rør; men I vil komme tilbage fra Eders Vildfarelse, saa snart I erfarer dette Rørs besynderlige Egenskaber. I vil da rimeligvis selv byde derpaa, ligesom mange andre, der i Begyndelsen nærede den samme Fordom som I. Først, min Herre,« vedblev Udraaberen, henvendt til Ali, idet han overgav Røret i hans Haand, »beder jeg Eder have den Godhed at lægge Mærke til disse tvende Glas, hver i sin Ende af Røret! Kigger man igjennem et af disse Glas, ser man øjeblikkelig, hvad man ønsker at se, selv om det befandt sig ved Verdens anden Ende.«

»Jeg er beredt til at lade Eder vederfares al Retfærdighed,« ytrede Prindsen, »saa snart jeg har overbevist mig om Rigtigheden af Eders Udsagn.« Og betragtende de tvende Glas i Røret, som han holdt i sin Haand, vedblev han: »behøver jeg virkelig kun at kigge igjennem disse Glas for at faa alt at se, hvad jeg ønsker?«

Udraaberen viste ham, hvorledes han skulde bære sig ad med Røret, og saa snart han havde det for Øjet, ønskede han at faa sin Fader at se. Næppe havde han ønsket, førend han saa sin Fader siddende i sit Divan ved fuldkomment godt

Helbred. Da der næst efter hans Fader intet var ham mere dyrebart i Verden end Nurunnihar, ønskede han derpaa ogsaa at faa hende at se, og strax havde han hende for sit Øje, som hun sad iblandt sine Kvinder, foran sit Pyntebord i det gladeste Lune.

Mere behøvede Prinds Ali ikke for at overbevise sig om, at dette Rør var den kostbareste Ting, ikke alene i Shiras og hele Kongeriget Persien, men ogsaa i den hele vide Verden, og at han næppe kunde finde nogen bedre Sjældenhed at bringe med sig hjem fra sin Rejse. Derfor henvendte han sig uden Betænkning til Udraaberen paa følgende Maade:

»Jeg tager med Fornøjelse min ufordelagtige Mening om Eders Forstand tilbage, og tror at byde Eder den bedste Fyldestgjørelse, idet jeg erklærer mig villig til at afkjøbe Eder Røret. I vil derfor være saa god at sige mig den nøjeste Pris, som Sælgeren forlanger! I Stedet for saa at gjøre Eder fremdeles Ulejlighed med at gaa frem og tilbage og raabe, kan I strax følge med mig hjem og faa Pengene.«

Udraaberen svor paa, at han ikke kunde sælge Røret en Skilling ringere end fyrretyve Punge, og tilbød at føre Ali hen til selve Sælgeren, hvis han blot i mindste Maade tvivlede om Rigtigheden af hans Udsagn. Men Prinds Ali troede Udraaberen paa hans Ord, og førte ham strax med sig hjem til Khanen, hvor han udbetalte ham de fyrretyve Punge i blanke Guldstykker, og til Gjengjæld modtog Røret.

Prindsens Glæde over denne Erhvervelse var saa meget større, som han med Grund mente, at hans Brødre umulig kunde hjembringe nogen Sjældenhed, som turde bringes i Sammenligning med det underfulde Rør, og at Prindsessen følgelig utvivlsomt maatte tilfalde ham. Fra denne Stund tænkte han

alene paa, ukjendt at lære det persiske Hof at kjende, samt de vigtigste Mærkværdigheder i Staden Shiras og dens nærmeste Omegn, — indtil den Karavane, med hvilken han var hidkommen, atter brød op til Indien.

Da dette Tidspunkt kom, havde han fuldkommen tilfredsstillet sin Nysgjerrighed, sluttede sig uden Tidsspilde til Karavanen, og naaede, uden at lide andet end de sædvanlige Ubekvemmeligheder ved en lang Rejse, Anstrængelse og Kjedsommelighed, lykkelig det Herberge, hvor han var skiltes fra sine Brødre. Her traf han allerede sin ældste Broder Hussajn, og begge gav sig nu til at vente paa den yngste Broder, Ahmed.

Denne havde imidlertid vendt sig til Samarkand, og var strax den følgende Dag efter sin Ankomst dertil gaaet hen paa Besestan'en. Næppe var han traadt derind, førend der lod sig en Udraaber høre, som bød et kunstigt Æble til Salg for fem og tredive Punge. »Tøv lidt, min gode Mand,« tilraabte han ham, »lad mig se Æblet, og forklar mig hvilke besynderlige Egenskaber det besidder, eftersom I vover at forlange en saa høj Pris derfor!«

Udraaberen lagde Æblet i Prindsens Haand, for at han nærmere skulde undersøge det, og ytrede: »Herre, efter Synet at dømme har dettte kunstige Æble vel kun ringe Værd; men naar man tager dets ganske overordentlige Kræfter og det beundringsværdige Brug i Betragtning, som til Menneskehedens Bedste lader sig gjøre deraf, saa kunde man vel fristes til at anse det for en ubetalelig Skat. Der gives nemlig ingen Sygdom saa farlig, ingen Feber, ingen Blodgang, selv ingen Pest, som jo dette Æble i et Øjeblik kan helbrede saa fuldkommen, som

om den aldrig havde været til. Selv om et Menneske laa i sine sidste Aandedrag, vilde han strax vorde frisk som en Fisk, naar han blot kom til at lugte til dette Æble.

»Det er visselig store Ting,« ytrede Ahmed, »og med Rette vilde et Æble med slige Egenskaber være en ubetalelig Skat, men I kan ikke finde det underligt, om jeg og andre, som kunde føle Lyst til at kjøbe dette Æble, først ønskede at overbevise sig om Rigtigheden af Eders Foregivende.«

»Min Herre,« svarede Udraaberen, »Sagen er her i Samarkand almindelig bekjendt, og I behøver kun at adspørge den første den bedste Kjøbmand her paa Bazaren, saa vil I erfare, at mangen én allerede vilde have været et sikkert Dødens Bytte uden dette mærkværdige Æble. Det er den sidste Frugt af de dybeste og mest anstrængende Studier, som en berømt Filosof her i Staden har øvet; han har nemlig anvendt hele sit Liv paa at udgranske Planternes og Mineraliernes Kræfter, og har saaledes endelig opfundet denne vidunderlige Sammensætning, hvorved han baade fjern og nær har udført de mest overraskende Kure og erhvervet sig en Berømmelse for alle Tider. Desværre har for kort Tid siden Døden saa hastig overrasket ham selv, at han ikke fik Tid til at gjøre Brug af sin egen Opfindelse; og hans Enke, som han efterlod i Armod og med en Mængde Børn, har endelig besluttet at sælge dette uforlignelige Kunstværk for derved at forbedre sine slette Omstændigheder.«

Medens Udraaberen paa denne Maade underrettede Prindsen om Æblets vidunderlige Egenskaber, standsede flere Personer og lyttede til; de fleste kunde af Erfaring bekræfte Sandheden af Udraaberens Ord. Da en af de tilstedeværende ytrede, at han just havde en syg Ven, om hvis Helbredelse man med

Grund tvivlede, og at dette følgelig var en god Lejlighed til at prøve Æblets Mirakelkraft, sagde Prindsen til Udraaberen, at han vilde give fyrretyve Punge for Æblet, saafremt den syge blev helbredet ved blot at lugte dertil.

Udraaberen havde netop Fuldmagt til at lade Æblet gaa for denne Pris, og ytrede: »Herre, Æblet er altsaa Eders; thi der er ingen Tvivl om, at det jo ogsaa i dette Tilfælde vil gjøre sin sædvanlige Virkning.«

Forsøget lykkedes virkelig paa den mest fuldkomne Maade, og Prindsen vandt Ejendomsret til Æblet for en Pris af fyrretyve Punge. Hermed ansaa han Hensigten med sin Rejse for opnaaet, og ventede nu kun med Utaalmodighed, at den Karavane, hvormed han vilde rejse tilbage, atter skulde drage igjennem Samarkand.

Imidlertid lod han det være sig magtpaaliggende at lære alt at kjende, hvad Samarkand og sammes Omegn besad af mærkværdigt. I Særdeleshed fandt han Behag i Dalen Sayd, som har vundet en saa almindelig Berømmelse iblandt Araberne paa Grund af sit herlige Grønsvær, sine Haver og Paladser. Den største Yppighed og rigeste Mangfoldighed af Frugter gjør denne Dal visselig ogsaa fortjent til at kaldes et af Verdens Paradiser.

Med den første Karavane, som afgik til Indien, forlod Prinds Ahmed endelig det herlige Samarkand, og naaede lykkelig, skjøndt igjennem en Mængde Møjsommeligheder, det imellem Brødrene aftalte Mødested.

Den tidligere indtrufne Ali havde allerede spurgt Hussajn, naar han var mødt i Herberget. Da han erfarede, at Hussajn

allerede i tre Maaneder havde opholdt sig der, ytrede han helt forundret: »Du kan altsaa ikke have været langt borte?«

»Jeg vil ikke nærmere tilkjendegive, hvor jeg har været,« svarede Hussajn, »men jeg kan forsikre Dig, at jeg brugte hele tre Maaneder for at komme did.«

»Hvis dette er Tilfældet,« ytrede Ali, »saa maa Du kun have opholdt Dig der i ganske kort Tid.«

»Ogsaa deri tager Du fejl,« var Hussajns Svar, »jeg opholdt mig paa Stedet fire til fem Maaneder, og det havde staaet til mig at forlænge mit Ophold, om jeg havde villet.«

»Saa maa Du i det mindste være fløjen tilbage,« sagde Ali, »saa meget kan jeg da begribe!«

»Hvad jeg har fortalt Dig, er den rene Sandhed,« ytrede Hussajn, »og med denne Erklæring maa Du lade Dig nøje, indtil vor Broder Ahmed ogsaa er kommen til Stede; saa skal jeg nærmere forklare Sammenhængen ved min Rejse, og tillige fremvise den Sjældenhed, jeg har bragt med mig hjem. Men hvad Dig angaar, kjære Broder,« vedblev Hussajn, »saa synes Du mig just ikke at have bragt noget stort Udbytte hjem med Dig fra din Rejse; jeg kan i det mindste ikke spore nogen Forøgelse af din Bagage.«

»Det samme vilde jeg netop have ytret med Hensyn til Dig,« afbrød Ali sin Broder, »thi naar jeg undtager det afblegede Tæppe, som Du har bredt over Sofaen, skal jeg ikke kunne sige, hvilke Herligheder Du har bragt med Dig tilbage. Men eftersom Du gjør en Hemmelighed af den Skat, som Du har bragt med Dig hjem, vil Du sikkerlig heller ikke tage mig ilde op, at jeg tier stille med min.«

»Jeg sætter den Sjældenhed, som jeg har været saa heldig at erhverve,« lod Hussajns Svar, »saa hojt over alle andre

Mærkværdigheder i Verden, at jeg slet ikke frygter for at foranledige en Sammenligning med den, som Du har bragt med Dig tilbage. Men det er bedre, at vi venter, indtil vor Broder Ahmed ogsaa er indtruffen; saa kan vi paa en Gang gjøre Rede for Udfaldet af vor Rejse.«

Ali havde ikke i Sinde at indlade sig med sin Broder i nogen Strid angaaende deres hjembragte Herligheders indbyrdes Værdi; han var saa overbevist om, at hans Skat maatte overgaa alt andet, hvad der kunde fremvises, at han med Taalmodighed og ganske rolig kunde finde sig i den af Hussajn foreslaaede Opsættelse af en gjensidig Meddelelse.

Da nu endelig Ahmed ogsaa var indtruffen, og efterat de gjensidig med Ømhed havde omfavnet og ønsket hverandre Lykke til det glade Gjensyn paa det samme Sted, hvor de for et Aar siden havde taget Afsked fra hverandre, tog Hussajn, som den ældste af Brødrene saaledes til Orde:

»Kjære Brødre, vi vil faa mere end tilstrækkelig Tid til at underholde os med hverandre om de Eventyr, som vi har oplevet paa vore Rejser; lad os altsaa for Øjeblikket kun tale om det, der ligger os nærmest paa Hjertet, og uforbeholdent fremvise de Kostbarheder, som vi har bragt med os tilbage, for saaledes at kunne danne os et Begreb om, hvem af os vor Fader sandsynligvis vil tilkjende Prisen. For at gaa foran med et godt Exempel, vil jeg uden videre Indledning aabenbare Eder, at den Sjældenhed, som jeg fortrøster mig til, er dette Tæppe, som I ser udbredt over Sofaen. Det ser rigtignok kun lidet kostbart ud; men jeg er vis paa, at I, saa snart jeg har angivet dets underfulde Egenskab, selv vil indrømme, at dets Mage findes ikke i hele Verden. Naar man nemlig, saa mange,

som der kan faa Plads, sætter sig paa Tæppet og ønsker sig et Steds hen, er man der i selv samme Øjeblik. Jeg prøvede det naturligvis selv, førend jeg betalte de fyrretyve Punge, som der forlangtes, og efter at jeg noksom havde beset Staden Bisnagars og dens Omegns Mærkværdigheder, behøvede jeg og min Ledsager, der her er til Stede som mit Vidne, intet andet Befordringsmiddel for at komme hid, og Rejsen var fuldendt i et eneste Øjeblik. Saa snart I forlanger det, kan vi tilsammen gjøre en Prøve dermed, og den vil sikkerlig falde ud til Eders store Forbauselse. Men lad nu ogsaa mig vide, hvad I har bragt med Eder tilbage!«

»Kjære Broder,« tog Ali derpaa til Orde, »dit Tæppe hører visselig til Verdens største Mærkværdigheder, saafremt det, hvilket jeg ingenlunde betvivler, besidder den anførte Egenskab. Men Du vil indrømme mig, at der kan gives andre Gjenstande, som, om de end ikke fortjener større, saa dog fortjener ligesaa stor Beundring som dit underfulde Tæppe. Jeg fortrøster mig til, at dette lille Rør skal godtgjøre Sandheden af, hvad jeg siger. Det har kostet mig det samme, som Tæppet har kostet Dig, og jeg er ikke mindre tilfreds med min Handel, end Du er med din. Saasnart man nemlig kigger ind igjennem en af Rørets Ender, faar man strax for Øje, hvad man ønsker at se. Du behøver ikke at tro mig paa mit Ord, Broder Hussajn,« tilføjede Ali, »her har Du Røret, og kan øjeblikkelig overbevise Dig om, hvorvidt jeg har talt Sandhed.«

Hussajn tog imod Røret, som Ali bød ham, og holdt det for Øjet i den Hensigt at erfare, hvorledes den elskede Nurunnihar befandt sig. Ali og Ahmed, som med spændt Opmærksomhed holdt deres Blikke fæstet paa ham, saa med Forbavselse den højeste Skræk og Smerte præge sig i hans Ansigt.

Men Hussajn levnede dem ingen Tid til at spørge ham om Aarsagen til denne Sindsbevægelse. »Mine Brødre,« raabte han, »vi har forgjæves underkastet os en saa lang Rejses Farer og Møjsommeligheder i det Haab at blive belønnet derfor ved den elskværdige Nurunnihars Besiddelse! Om nogle Øjeblikke vil den arme sandsynligvis ikke være til mere; thi jeg saa hende hvile paa sit Leje, omgiven af sine Slavinder og Gildinger, som med fortvivlet Smerte hver Øjeblik venter hendes sidste Aandedræt. Der, tag Røret, overbevis Eder selv, og foren Eders Taarer med mine!«

Ali tog Elfenbensrøret, kiggede deri og saa med dyb Smerte det samme, som hans Broder Hussajn havde set; stiltiende rakte han sin yngre Broder Ahmed Røret, for at ogsaa han skulde se og fortvivle. Men saasnart ogsaa denne havde set den elskede Nurunnihar kæmpe med Døden, henvendte han sig til sine Brødre paa følgende Maade:

»Hold inde med Eders Taarer, mine kjære Brødre! Saa farefuld vor kjære Nurunnihars Tilstand end monne være, forekommer det mig dog, som om der endnu kunde gives Redning for hende, naar intet Øjeblik gik tilspilde.«

Derpaa tog han det kunstige Æble frem, viste sine Brødre det og vedblev: »Dette lille Æble har kostet mig det samme som Tæppet og Elfenbensrøret Eder, og jeg har ingen Grund til at fortryde denne Handel, hvilket I selv vil indrømme, naar I erfarer dets underfulde Egenskab. Det helbreder alle mulige Sygdomme, og selv det Menneske, der ligger i den sidste Dødskrampe, bliver pludselig levende igjen og aldeles karsk, saasnart det blot faar lugtet til dette Æble. Jeg har her den allerbedste Lejlighed til at overbevise Eder om Sandheden af min Forklaring; thi jeg tvivler intet Øjeblik om, at jo Prindsessen kunde

vorde reddet, saafremt vi blot tidsnok kunde være til Stede med det undervirkende Æble.«

»I denne Henseende kjender jeg Raad,« ytrede Hussajn strax; »vi kan umulig finde nogen hastigere Befordringsmaade end med dette Tæppe, der i et Øjeblik vil overføre os til Prindsessens Værelse. Vi vil blot først befale vore Tjenere at bryde op tilsammen og give os Møde i det kongelige Palads; saa sætter vi os paa Tæppet, som uden Vanskelighed rummer os alle tre, og er i et Sekund, hvor vor Nærværelse gjøres nødvendig.«

Som sagt, saa gjort! De tre Prindser nedlod sig hos hverandre paa Tæppet, og, alle besjælet af den samme Tanke, ønskede de sig overført til Prindsessens Værelse. Dette foregik i Virkeligheden saa hastig, at de slet ikke mærkede, hvorledes de kom af Sted, men alene, at deres Ønske var gaaet i Opfyldelse.

Hvilken Skræk og Forvirring imellem Prindsessens Slavinder og Gildinger, da de tre Prindser pludselig viste sig iblandt dem! Aabenbart maatte Djævelen her have sin Haand med i Spillet. Skrækken var saa meget større, som ingen i de første Forvirringens Øjeblik gjenkjendte dem; allerede vilde Gildingerne kaste sig over de frække Gjæster med blanke Vaaben, da én af Slavinderne endnu i rette Tid blev vaer, hvem de havde for sig.

Næppe havde Prinds Ahmed faaet Øje paa den døende Nurunnihar, førend han sprang op fra Tæppet og traadte hen til Sengen; hans Brødre fulgte hans Exempel. Ahmed fremtog øjeblikkelig sit Æble og holdt Prindsessen det under Næsen. O, Under! Strax aabnede Nurunnihar Øjnene, vendte sit Hoved fra Side til Side og betragtede de omkringstaaende, rejste sig

derpaa op fra Lejet, og forlangte at blive klædt paa, ganske med den samme Frimodighed, som om hun var vaagnet op af en sædvanlig Søvn.

Da gav hendes Slavinder sig til at fortælle hende, at hun havde været dødelig syg, og skyldte alene sine Fættere, navnlig Prinds Ahmed, sin lykkelige Helbredelse. Prindsessen blegnede og rødmede og fremstammede sin Tak. Prindserne tog derimod med bævende Hjerter, og anbefalede sig derpaa hastig.

Medens nu Prindsessen klædte sig paa, begav de trende Brødre sig til deres Fader for at kaste sig for hans Fødder og bevise ham deres Ærbødighed. Men Obersten for Prindsessens Gildinger var kommen dem i Forkjøbet, og havde allerede berettet Sultanen hans Sønners Gjenkomst og hans Søsterdatters fuldkomne Helbredelse ved deres Hjælp. Sultanen modtog Prindserne med saa megen større Glæde og Inderlighed, som de havde ført hin glæderige Begivenhed med sig, den elskede Nurunnihars Frelse fra en aldeles vis Død. Men saa snart Fader og Sønner gjensidig havde fyldestgjort deres Hjerters Trang under Omfavnelser og ømme Ord, kom de tre Prindser, den ene efter den anden, frem med deres Kostbarheder og roste efter Evne sammes gode Egenskaber. Dernæst henvendte de atter i Forening den Bøn til Sultanen, at han nu, som han havde lovet, vilde dømme dem imellem, hvem af dem der havde hjembragt den største Sjældenhed, og saaledes afgjøre, hvem der skulde vorde den skjønne og dyrebare Nurunnihars lykkelige Gemal.

Snltanen hørte naadig og opmærksom paa alt, hvad de, hver især, havde at anføre til Anbefaling for deres Kostbarheder, i lige Maade deres indstændige Bøn om en endelig Afgjørelse. Da han havde hørt alt til Ende, blev han en Stund

siddende i dyb Eftertanke, som om han maatte betænke sig paa et passende Svar. Endelig brød han Tavsheden, og henvendte følgende vise Tale til dem:

»Mine kjære Sønner, jeg vilde beredvillig udpege den iblandt Eder, som havde fortjent Fortrinet fremfor de andre; men I vil snart selv indrømme, at det er mig umuligt. Dit kunstige Æble, Ahmed, skylder rigtignok Nurunnihar sin Helbredelse; men jeg spørger Dig, om Du uden Alis Elfenbensrør vilde være bleven underrettet om den Fare, hvori hun svævede, og uden din Broder Hussajns Tæppe vilde være kommen tidsnok for at hjælpe hende?«

»Du Ali, erfarede ved Hjælp af dit Elfenbensrør, at I var nærved at miste Eders dyrebare Sødskendebarn, og for saavidt er hun Dig inderlig forpligtet, men lige saa vist er det, at denne din Kundskab ingen Nytte vilde have bragt foruden Tæppet og Æblet. Hvad Dig angaar, Hussajn, maa unægtelig Prindsessen være Dig i højeste Maade taknemlig for den Hjælp, som dit Tæppe ydede ved hendes Helbredelse; men Du maa vel overveje, om dit Tæppe vilde have nyttet noget, hvis ikke Alis Rør havde underrettet Dig om Nurunnihars Sygdom og Ahmeds Æble havde været i Stand til at hæve den.«

»Følgelig giver hverken det underfulde Tæppe, Elfenbensrøret eller det kunstige Æble nogen af Eder det mindste Fortrin, men I staar ganske lige med hinanden. Og eftersom jeg kun kan give hende til en af Eder, saa indser I vel, at den eneste Fordel, Eders Rejse har bragt Eder, er den Berømmelse, at I i Forening har bevirket et Eder dyrebart Væsens underfulde Helbredelse. Under disse Omstændigheder maa jeg tage min Tilflugt til at andet Middel for at afgjøre den imellem Eder svævende Kappestrid. Og dette Middel kan øjeblikkelig

bringes i Anvendelse. Hent strax Eders Buer og Pile og begiver Eder dermed udenfor Staden paa den store Plads, hvor Hestene bliver tilreden! Jeg skal strax følge bagefter, og erklærer herved, at den af Eder skal vorde Prindsessens Gemal, som sender sin Pil videst. Iøvrigt takker jeg Eder af Hjertet for de Sjeldenheder, I har bragt mig. Jeg ejer mange Kostbarheder i min Samling; men ingen af dem alle kan dog sammenlignes hverken med Tæppet, Elfenbensrøret eller Æblet. Jeg skal bevare disse Dele som mine kosteligste Skatte.«

De tre Prindser havde aldeles intet at indvende imod denne deres Faders afgjørende Bestemmelse; de længtes kun efter at faa Ende paa Sagen. De hentede altsaa deres Buer og Pile, og begav sig, efterfulgt af en umaadelig Menneskeskare — Sagen var nemlig hastig kommen ud iblandt Folk — ud til Ridepladsen udenfor Staden. Sultanen lod ikke vente paa sig, men gav ufortøvet Hussajn, den ældste Prinds, Befaling til at skyde først. Hussajn skjød, og hans Pil fløj umaadelig langt. Derpaa kom Raden til Ali, og hans Pil fløj endnu et godt Stykke længer. Endelig traadte den yngste Broder Ahmed frem og afskjød sin Pil af yderste Kraft. Men hans Pil tabtes strax af Sigte, og ingen saa den falde ned. Man søgte og søgte; men uagtet al Umage, man gjorde sig, var Pilen ikke til at finde fjern eller nær.

Uagtet det nu var meget troligt, at Prinds Ahmed havde skudt videst og altsaa havde fortjent Prindsessens Haand, var det dog aldeles nødvendigt til at gjøre Sagen utvivlsom, at Pilen blev funden. I modsat Tilfælde maatte Prisen tilkjendes

Ali. Og dette gjorde Sultanen, uden at agte alle Ahmeds Indvendinger. Endnu den samme Dag gav han Befaling til at forberede Bryllupet, og det blev virkelig fejret nogle Dage senere.

Prinds Hussajn beærede ikke Højtiden med sin Nærværelse. Da han elskede Prindsessen med saa dyb en Lidenskab, følte han ikke Kraft nok til at se hende i sin Broders Arme, der efter hans Formening hverken elskede hende inderligere eller bedre fortjente den Lykke at besidde hende. Tværtimod forlod han den samme Dag sin Faders Hovedstad, gjorde Afkald paa sin Arveret til Regjeringen, og gav sig i Lære hos en berømt Shejkh, for at vorde en from Dervisch og i Udøvelsen af de religiøse Pligter at finde den Tilfredsstillelse for sin Sjæl, som Verden havde nægtet ham.

Af den samme Grund blev ogsaa Prinds Ahmed borte fra sin Broders Bryllup: men ikke fulgte han Hussajns Exempel med at forsage Verden. Da han endnu stedse ikke kunde begribe, hvorledes den af ham afskudte Pil kunde blive usynlig, begav han sig hemmelig ud til Pladsen, hvor Prøven havde fundet Sted, i den Hensigt, ufortrøden at søge efter den, indtil han havde fundet den. Thi fordunstet i Luften kunde den dog ikke være! — Gaaende ud fra Pladsen, skred han langsomt fremad i lige Retning, seende med anstrængt Opmærksomhed til højre og til venstre og fortsatte sin Søgen saa vidt, at han tilsidst selv maatte anse det for taabeligt at søge længer. Imidlertid vedblev han dog at skride fremad, ligesom dragen imod sin Villie, indtil han naaede en høj Klippe, for hvilken han maatte bøje af, saafremt han agtede at fortsætte sin Vej. Men

dette var aabenbart til slet ingen Nytte. Han besluttede sig altsaa endelig til at vende om. Men førend han satte sin Beslutning i Værk, saa han sig omhyggelig om paa Stedet; det var ham, ligesom en eller anden Tryllemagt holdt ham fast derved. Det overordentlig høje Fjæld laa i en øde Egn, omtrent to Mil fjernet fra det Sted, hvor han var gaaet ud. Imedens han saaledes, uden egentlig at nære noget Haab mere, gik rundt i Nærheden af Fjeldet, opdagede han pludselig en Pil lige ved sammes Fod. Han tog den op, og erkjendte den med en levende Forbavselse for sin.

»Ja, det er min Pil,« sagde han til sig selv, »men hverken jeg eller ovevhovedet nogen dødelig besidder Kraft til at sende en Pil saa langt!«

Da han havde fundet Pilen liggende paa Jorden, uden at være trængt ind med Odden, sluttede han, at den maatte være præliet af imod Fjældvæggen. »Der maa visselig stikke en Hemmelighed under,« sagde han, »og denne kan umulig andet end være til min Fordel. Efter at Skjæbnen har berøvet mig et Gode, som jeg havde haabet, skulde være blevet mit Livs Lykke, har den maaske opbevaret et andet langt større og kostbarere til mig!«

Under slige Betragtninger traadte Prinds Ahmed ind i en af de Fordybninger, som de fremspringende Klipper dannede. Idet han her saa sig omkring til alle Sider, fik han Øje paa en Jerndør, som det syntes uden Laas. Han var følgelig bange for, at den ikke var til at aabne; men den veg tilbage for et let Tryk af hans Haand, og der frembød sig en let skraanende Nedgang uden Trin for hans Øjne. Uden Betænkning gav han sig til at følge den med Pilen i Haanden. Han troede

naturligvis at skulle vandre i Mørket; men til hans store Forundring blev det svindende Dagslys snart erstattet af et andet helt forskjelligt.

Efter at være skredet omtrent tresindstyve Skridt frem, naaede han en aaben Plads, hvorpaa der hævede sig et Slot af en beundringsværdig Arkitektur og Pragt. Men han fik ikke Tid til at beundre den herlige Bygning; thi i samme Øjeblik traadte en ligesaa høj og ædel som dejlig, ung Dame ud i Forhallen, omgiven af en Mængde smukke og kostbart klædte Tjenerinder. Thi at hun var Herskerinden, fremgik tydelig af hele hendes vidunderlig skjønne Væsen, som en uforlignelig Pragt af Ædelstene ikke formaaede at forherlige.

Næppe havde Prinds Ahmed faaet Øje paa den dejlige, unge Kvinde, førend han ilede med at bevise hende sin Ærefrygt. Men Damen forekom ham, idet hun med melodisk Stemme raabte ham i Møde: »Velkommen, Prinds Ahmed!«

Ahmed følte sig slagen af Forbavselse over at se sig kjendt i en Egn, som han, uagtet den laa i næsten umiddelbar Nærhed af hans Faders Hovedstad, aldrig havde hørt Tale om, og af en Dame, som han aldrig før havde set for sine Øjne eller endog blot hørt omtale.

»Naadige Herskerinde,« svarede han, idet han kastede sig for Damens Fødder, »ved min Fremtræden paa et Sted, hvor jeg maatte frygte for at blive straffet for Ubeskedenhed, kan jeg visselig intet kjærere høre end Forsikringen om, at jeg er velkommen. Men tør jeg, uden at forøge min Ubeskedenheds Brøde, vel vove at spørge Eder, hvorledes jeg kan være kjendt af en Dame, om hvis Tilværelse i vort Nabolag jeg hidtil ikke havde den mindste Anelse?«

»Prinds!« svarede den unge Dame, »førend jeg besvarer dette sikkerlig ikke ubeskedne Spørgsmaal, maa jeg først opfylde Gjæstfrihedens nødvendigste Pligter og skjænke Eder Tag over Hovedet.«

Med disse Ord førte hun ham ind i Paladset, i en over al menneskeligt Begreb herlig Sal. Den uhyre Hvælving, som dannede sammes Loft, var paa den kunstigste og ejendommeligste Maade udsmykket med Guld og Azur, og Salen selv indeholdt en saadan Rigdom af kostbart, Prindsen ganske fremmed Bohave, at han maatte gjøre det ene Forundringsudraab efter det andet.

»O, I maa ikke beundre denne Sal!« ytrede den ædle, unge Dame. »Jeg forsikrer Eder, at det er det ubetydeligste Rum i mit Palads. — I er træt, min Prinds; nedlad Eder og søg den Hvile, som I behøver og som her saa hjertelig undes Eder!«

Saa snart Prindsen havde taget Plads paa den ophøjede Sofa ved Siden af Paladsets Herskerinde, vedblev denne:

»Og nu vil jeg besvare Eders Spørgsmaal. Prinds, I undrer Eder over, at jeg kjender Eder, uagtet I ikke kjender mig? Eders Forundring vil ophøre, saa snart I erfarer, hvo jeg er. — Det er Eder uden Tvivl en bekjendt Sag, hvad ogsaa Eders Religion lærer Eder, at Verden lige saa vel er beboet af Aander som af Mennesker. Jeg er en Datter af en Aandefyrste, som hører til de mægtigste i den hele Verden, og hedder Peri-Banu. Det kan følgelig ikks længere forekomme Eder underligt, at jeg kjender saavel Eders Fader, Eders Brødre, Prindsesse Nurunnihar og Eder selv. Jeg er endogsaa vel underrettet om Eders Kjærlighed og Eder Rejse, og kunde fortælle Eder alle Om-

stændigheder ved denne, selv de allermindste. Thi mig var det, som i Samarkand lod hint kunstige Æble byde til Salg, som I kjøbte, i Bisnagar Tæppet, som Eders Broder Hussajn erhvervede, og i Shiras Elfenbensrøret, som Eders Broder Ali bragte tilbage med sig fra sin Rejse. Hertil har jeg blot endnu at tilføje, at jeg allerede i lange Tider har skjænket Eder min ømme Opmærksomhed, og at I syntes mig en bedre Skjæbne værd, end den at blive Prindsesse Nurunnihars fattige Gemal. For at føre Eder denne bedre Skjæbne i Møde var jeg til Stede ved Prøveskydningen, og da jeg forudsaa, at Pilen, som I afskjød, ikke en Gang vilde naa saa langt som Eders Broder Hussajns, greb jeg den i Flugten og meddelte den en saadan Fart, at den maatte støde an imod Fjældet, ved hvis Fod I har gjenfundet den. Nu, min Prinds, beror det kun paa Eder selv, om I vil benytte Lejligheden til at vorde endnu lykkeligere.«

Disse sidste Ord udtalte Feen i en ganske anden Tone; hendes Øjne søgte hans med Ømhedens klareste Udtryk, og hun slog dem derpaa rødmende til Jorden. Ahmed kunde ikke let tage fejl af, hvilken Lykke hun mente. I en Hast anstillede han derfor sine Betragtninger. Prindsesse Nurunnihar kunde nu en Gang ikke blive hans, og Feen overgik hende desuden himmelvidt ikke alene i Skjønhed og aandelig Fuldkommenhed, men ogsaa i Rigdom, Glands og Magt. Han følte derfor snart, at han maatte velsigne det Øjeblik, da det var faldet ham ind, paany at søge efter sin Pil, og hengav sig uforbeholden til den henrykkende Forventning af den Lykke, som var ham beredt i den dejlige Fés Arme.

»Ædle Herskerinde,« svarede han, »alene den Lykke, at

turde leve i Eders Nærhed og beundre saa høje Fuldkommenheder, som I er i Besiddelse af, er saa umaadelig stor, at jeg med levende Glæde vilde vie mig til Eders Slave for at erholde denne Tilladelse. Jeg giver mig ganske I Eders Haand; gjør med mig alt, hvad Eder behager!«

»Min Prinds, da jeg allerede længe med mine Slægtninges Samtykke har været min egen Herre,« svarede Feen, »saa vil jeg ikke optage Eder ved mit Hof som en Slave, men som uindskrænket Herre over min Person og alt, hvad jeg besidder og fremtidig vil komme til at besidde, alene paa den Betingelse, at I vil love mig en ubrødelig Troskab. — For at gjøre Eder denne frimodige Erklærings Natur fuldkommen tydelig, har jeg endnu kun at tilføje, at det forholder sig anderledes med Feer end med almindelige Kvinder, for hvilke en slig Imødekommen vilde være aldeles upassende. Langt fra at regne os vor Frimodighed til Last, vil sikkert enhver ædel Mand vide os Tak derfor.«

Prinds Ahmed svarede hertil intet; men gjennemtrængt af den mest levende Taknemlighed kastede han sig til Jorden for at kysse Sømmen af hendes Klædebon. Dog dette tillod Feen ikke, men rakte ham sin hvide Haand til Kys. Og hun beholdt hans Haand i sin, trykkede den blidt og spurgte med smeltende Ømhed:

»Ahmed, vil Du være mig tro, ligesom jeg i ubrødelig Troskab vil tilhøre Dig?«

»Min Sultaninde, mine Øjnes Lys, min Sjæls Sjæl« stammede Ahmed, »jeg er Eders og alene Eders, saa længe jeg aander!«

Og dermed var Pagten sluttet. I Stedet for hin fattige

Lykke, uden hvilken Ahmed havde troet ikke at kunne leve, havde han vundet den rigeste og mest fuldkomne, som Jorderige formaar at skjænke: Kjærligheden havde hævet ham op i Aandernes højere Rige. Og lyksalig blev han lige indtil sin sildige Død, delt imellem det fædrene Hjem ved Hoffet i Indien og den skjønne Fés henrykkende Omfavnelser.

Kongen og Dronningen af Abessinien.

I Abessinien herskede en Gang en Konge, som besad umaadelige Skatte og prægtige Paladser, og som under et glimrende Hofs afvexlende Nydelser kunde glæde sig ved den dybeste Fred. Men under disse Vilkaar havde han ganske glemt sin Arme, der led Mangel paa næsten alle Fornødenheder. Soldaterne fik sjælden deres Sold udbetalt, og ofte maatte de endogsaa mangle Levnetsmidler.

Da nu endelig Elendigheden var stegen til det højeste, og det tykkedes Krigerne, at de ikke kunde udholde slig Tilstand længere, gik de op til Veziren og førte Klage over den slette Behandling, de nød. Veziren modtog deres Afsendinger med Godhed, og bad dem blot slaa sig tiltaals, indtil han paa en eller anden Maade havde set Lejlighed til at gjøre Sultanen hans Uret indlysende. Tilfreds med denne Besked vendte Afsendingerne tilbage og beroligede deres Kammerater; men Veziren gav sig til at overveje, hvorledes han skulde drage Sultanens

Opmærksomhed hen paa Hæren. Uden en Krig syntes dette umuligt; men Sultanen havde ingen Lyst til at føre Krig. Under slige Omstændigheder tog Veziren sin Tilflugt til følgende List:

»Kongen af Persien,« sagde han til sig selv, »har en overordentlig smuk Datter; og jeg skulde kjende min Herre slet, hvis han ikke ved en levende Skildring af hendes Yndigheder skulde lade sig henrive til at ønske at besidde hende. Men efter Sigende elsker Kongen af Persien sin Datter saa højt, at han for ingen Pris vil slippe hende af sine Hænder. Han vil følgelig give min Herre Afslag, og denne Krænkelse kan umulig andet end føre til Ønsket om Hævn ved Vaabenmagt. Men naar Sultanen agter at føre Krig, nødes han til at udbetale Soldaterne hele deres Tilgodehavende og forsyne Armeen med Levnetsmidler og alle øvrige Fornødenheder. Paa denne Maade vil Utilfredsheden blive stillet, og der lader sig vente bedre Tider for Armeen.«

Efter at Veziren tilstrækkelig havde prøvet denne Plan og fundet den hensigtsmæssig, tog han den følgende Dag Lejligheden i Agt til i Divanet at lede Talen hen paa Kongeriget Persien, og videre paa Kongen og hans Familie. Herved fik han god Anledning til ogsaa at omtale Prindsessen, og hans Skildring af hendes øvrige Fuldkommenheder satte Sultanen aldeles i Fyr og Flamme. Da han nu forlangte Vezirens Raad om, hvorledes han skulde komme i Besiddelse af sligt et himmelsk Væsen, mente denne, at Kongen vistnok ikke behøvede andet end simpelthen ved et Gesandtskab at anholde om Prindsessens Haand. Det var nemlig aldeles utænkeligt, at man skulde vise Æren af en Forbindelse med Abessiniens mægtige Hersker fra sig; og skulde dette mod al rimelig Formodning

blive Tilfældet, saa havde han jo en Hær, hvorved han kunde tage med Magt, hvad der var blevet nægtet ham i det gode.

Ifølge dette Raad udvalgte Kongen de mest erfarne og de ædleste Herrer ved sit Hof og lod dem drage til Persien for at bejle for ham til den dejlige Prindsesses Haand. Kongen af Persien modtog dem meget naadig; men saa snart han havde hørt deres Andragende, geraadede han i den største Vrede og svarede: »Sig Eders Herre, at aldrig skal nogen Konge af Abessinien, dette mine Undersaatters forhadte Land, komme til at ægte min Datter! Mit Folk vilde med god Grund forbitres mod mig, hvis jeg indrømmede en saa forvoven Fordring; I kan ogsaa være forvisset om, at jeg ingensinde gjør det!«

Saa snart Kongen af Abessinien havde faaet denne Besked tilbage, svor han i sin vilde Harme, at han ikke vilde slaa sig til Ro, førend han havde ødelagt Persiens Hovedstad og hærjet det hele Rige. I denne Hensigt samlede han og formerede sin Arme, udbetalte den tilgodehavende Sold og forsynede den i rigeligt Maal med alle Fornødenheder. Saa snart alt var i den bedste Stand, lod han Hæren marschere imod Persien.

Kongen af Persien stillede strax alle de Tropper, han havde at raade over, imod den fjendtlige Arme; men han led et fuldstændigt Nederlag. Da han saaledes saa sig i den største Forlegenhed, forlangte han et godt Raad af sin Vezir. »Herre,« svarede denne, »Eders Undersaatters Blod flyder i Strømme! Og hvad er Aarsagen til denne grusomme Krig? Alene Prindsessen, Eders Datter! I behøver kun at give Eders Samtykke til hendes Formæling, saa har I atter Fred i Landet. Spild derfor intet Øjeblik, inden I sender Gesandter til Kongen af Abessinien med Bøn om Fred! For saa at tilvejebringe og

sikre Eder en god Forstaaelse imellem Rigerne, lader I Prindsessen med et sømmeligt Følge drage til Abessinien som Eders Modstanders Brud. Da, men ogsaa kun da, gaar jeg Eder i Borgen for alt det øvrige.«

Uagtet al overdreven Ømhed for sin Datter indsaa Kongen af Persien dog fuldkommen, at Veziren havde Ret i sin Tale. Derfor sendte han strax et Gesandtskab til Kongen af Abessinien for at bede om Fred, og opfyldte sammes Betingelse, idet han kort efter lod sin Datter drage den samme Vej som Sejrherrens Forlovede.

Efterretningen om Prindsessens Nærmelse opfyldte Kongen af Abessinien med den mest levende Glæde, og han udtrykte denne ved at foranstalte de prægtigste Indtogshøjtideligheder. Han gik hende selv i Møde, og drog i Triumf med hende ind i sin Residentsstad, hvor imidlertid hele Befolkningen havde forberedt sig paa at tolke ham sin Henrykkelse, baade over den hæderlig tilendebragte Krig, og over den dyrebare Herskers høje Lykke i Besiddelse af den skjønneste Prindsesse.

Kongen og Dronningen henlevede lykkelige Dage med hinanden i afvexlende Nydelser og Glæder; dog, Dronningens Lykkeshimmel var ikke ganske skyfri; det syntes som om en eller anden hemmelig Sorg formørkede hendes Indre. Sammenhængen herved var følgende: Prindsessen havde uden sin Faders Vidende staaet i et Kjærlighedsforhold til en ung Mand, ja, endogsaa haft en lille Søn med ham. Denne Søn var af en trofast Tjener bleven opdraget paa det omhyggeligste, saa at han med de sjeldneste Legemsfortrin forbandt en ganske usædvanlig Aandsdannelse. Det var uden Vanskelighed lykkedes Prindsessen at skaffe den unge Mand Adgang til Seraïet, og snart havde han

selv forstaaet at sætte sig saaledes i Yndest hos Kongen af Persien, at denne ansatte ham i sin personlige Tjeneste og ikke kunde være ham foruden. Ved sin Afrejse fra Hjemmet havde hun naturligvis maattet skilles fra det unge Menneske, sit Hjertes Barn, og nu var det fremdeles ganske naturligt, at hun græmmede sig saa dybt over Skilsmissen, at Taarerne randt hende ned over Kinderne som en overflødig Foraarsregn. Tilsidst blev hendes Kval hende utaalelig, og hun maatte udtænke et Middel, hvorved hun atter kunde faa sin elskede Søn i sin Nærhed.

Da hun en Dag havde Besøg af Kongen og sad i fortrolig Samtale med ham, gav denne sig til at rose Abessinien paa Persiens Bekostning: »Eders Fader,« sagde han, »tænkte nok at mit Rige kun havde lidet at betyde; men mine Soldater har givet ham en hel anden Tro i Hænderne. Havde han dvælet et Øjeblik længere med at falde mig til Fode og indrømme mig Eders Besiddelse, skulde vi have gjort Pillau[1]) af hele hans Rige.«

»Vel sandt,« svarede Dronningen, »men hvilken Magt og hvilke Skatte Kongeriget Abessinien end besidder, saa ejer Persien dog i det mindste én Skat, som intet Land og ingen Fyrste kan opvise Magen til.«

Da Kongen naturligvis vilde vide, hvad det var for en kostbar Skat, vedblev Dronningen:

»Det er en ung Slave, som ikke har sin Lige i hele den vide Verden; thi Magen til Skjønhed, Dannelse, Duelighed, Klogskab, Ynde og Ædelsind kan intet Menneske fremvise.

---

[1]) En østerlandsk Ret, der i sine Hovedingredientser bestaar af ituskaaret Kjød og Ris.

Med et Ord, naadige Herre, min Fader betragter ham som en fra Himlen nedstegen Engel, og Tabet af sit Rige vilde han kun have agtet ringe i Sammenligning med Tabet af denne uforlignelige Slave.«

Denne overspændte Lovtale forfejlede i Virkeligheden ikke at gjøre den tilsigtede Virkning paa Kongen; og tilligemed Misundelsen vaktes der en levende Lyst hos ham efter at besidde sligt et Underværk af Fuldkommenhed. Han ytrede derfor at han vilde byde Kongen af Persien hvilkensomhelst Pris for denne Fyrste iblandt Slaverne.

»O, det vil kun lidet nytte!« svarede Prindsessen af Persien. »Min Fader kan intet Øjeblik undvære denne Slave; han mister sit gode Lune, saa snart han blot fjerner sig en Time fra hans Side, og er Eder for ingensomhelst Pris til Fals. Der gives derfor intet andet Middel til at komme i Besiddelse af denne Slave, end at sende en snild, med Penge rigelig forsynet Mand til Persien for at lade ham forsøge paa at bortføre Slaven til Abessinien.«

Kongen af Abessinien gik ind paa dette Forslag og udvalgte en erfaren og vidt berejst, med fremmede Folkeslags Sæder fortrolig Mand, til at udføre Planen, idet han lovede ham en Belønning af ti Slaver og ti Slavinder for en heldig Udførelse deraf. Dronningen underrettede ham om, at Slaven hed Fareksad, og gjorde ham en Beskrivelse, hvorefter han kunde kjende ham. Saaledes forberedt brød den betroede Tjener under en Kjøbmands Forklædning op til Persien.

Saa snart han havde naaet Persiens Hovedstad, lejede han sig en pragtfuld Vaaning for at hans Fremtræden skulde gjøre Opsigt, og lod under Foregivende af Handelsforretninger Shahen ansøge om en Audients. Denne blev strax bevilget ham. Denne

Lejlighed benyttede den snilde Mand til at erhverve sig Kongens Velvillie, og det blev ham ikke vanskeligt at faa fast Fod ved Hoffet. Paa slig Maade kom han snart i Berørelse med den unge Fareksad, og satte alle Midler i Værk for at drage ham til sig. Dette lykkedes ham fuldstændig. Fra ligegyldige Samtaler med den unge Mand gik han efterhaanden over til mere hjertelige og alvorlige, og fængslede saaledes tilsidst aldeles Ynglingens Interesse. Da ansaa han det for at være paatide at komme frem med sin egentlige Hensigt; han foreslog nemlig Fareksad at følge tilbage med ham til Abessinien, idet han aabnede ham en sikker Udsigt til at blive overøst med Skatte og Æresbevisninger af den abessiniske Konge.

Fareksad var klog nok til øjeblikkelig at indse den egentlige Sammenhæng, nemlig, at den gamle Mand var en Udsending fra hans Moder, som længtes efter ham og ønskede at se ham hos sig. Derfor svarede han uden Betænkning og med stor Glæde: »Kongeriget Abessinien er saa berømt, at jeg allerede længe har ønsket at lære det at kjende; men Shahen hænger saa inderlig ved mig, at han under ingen Omstændigheder vil give sit Minde til, at jeg forlader ham.«

Da aabenbarede den forklædte Kjøbmand ham, at han saa sig i Stand til at iværksætte hans Undvigelse og Flugt til Abessinien paa en saa hemmelig Maade, at ingen kunde faa det mindste Nys derom, og gjentog sine Forsikringer, at det abessiniske Hof vilde blive ham et dyrebart Hjem, udsmykket med alle Livets Herligheder og Goder.

Efter at have modtaget disse Oplysninger vaklede Fareksad intet Øjeblik mere, men lovede Afsendingen, at han, hvis han lykkelig naaede Abessinien, vilde være betænkt paa at vise sig

taknemlig i allerhøjeste Grad, og bad ham være rede til at iværksætte Flugten ved Aftenbønnens Time.

Ved den bestemte Tid indfandt Fareksad sig, fast bestemt paa at vove Eventyret; han blev skjult i en Kasse, læsset paa en Kamel, og Rejsen gik for sig. Forgjæves udsendte Shahen den følgende Morgen, saa snart han var bleven underrettet om sin Slaves Undvigelse, Bud til alle Sider for at forfølge ham; han maatte ganske trøstesløs finde sig i Tabet af den som en Søn elskede Yngling.

Fareksad naaede imidlertid lykkelig Abessiniens Residents- og Hovedstad, og blev af sin Ledsager øjeblikkelig forestillet Kongen. Med Rette maatte denne højligen studse over hans Skjønhed, Forstand og Ynde; den unge Slave overgik endnu langt de Forestillinger, som hans Dronnings Lovprisninger havde vakt hos ham. Han lod ham strax give en herlig Klædning, en kostbar Hest, Sabel, Skjold og en prægtig Turban og lod ham vide, at han gjorde ham til sin Staldmester og vilde handle faderlig mod ham.

Derpaa blev Fareksad ført ind i Haremet og forestillet Dronningen. Kun med den yderste Anstrengelse formaaede denne at skjule sit Hjertes Rørelse ved Synet af den dyrebare Søn og tilbageholde sine Taarer. Imidlertid lykkedes det hende dog at betvinge sig; men hun vogtede sig vel for at tiltale Ynglingen endog blot med det mindste Ord, eftersom hun følte, at allerede hendes Stemme alene vilde have forraadt hendes Moderømhed.

Men den allerførste Dag, da Kongen var paa Jagt, lod hun Ynglingen kalde op til sig og gav sine Moderfølelser frit Løb; hun bedækkede ham med Kys og sagde: »Ak, min dyre-

bare Sjæl, jeg føler, at jeg ikke formaar at leve uden Dig, og under vor Skilsmisse var jeg et Bytte for den mest fortærende Smerte!«

Disse Ytringer hørte en Slave, som havde noget at bestille i Sideværelset; han troede naturligvis, at Kongens Ære var i Fare, og glemte ikke, saa snart han var vendt tilbage, at berette ham det hele forargelige Optrin. Kongen geraadede ved denne Meddelelse i den heftigste Vrede, og troede pludselig at gjennemskue den hele Sammenhæng. — Derfor altsaa havde Dronningen med saadan Varme rost den unge Slave for ham, og ikke ladet ham faa Ro, førend han selv havde ført hende hendes Boler i Armene.

Uden videre Undersøgelse lod han begge de skyldige komme for sig og sagde: »Ulyksalige Fareksad, Du har altsaa indsneget Dig i mit Palads for at vanære mig? Det skal komme Dig dyrt at staa!«

Fareksad indsaa strax, at han ikke kunde retfærdiggjøre sig uden at blotte sin Moder, og indskrænkede sig derfor til at svare: »Jeg har ingenlunde gjort mig skyldig i en saa nedrig Handling; men det tilkommer Dronningen at bevise min Uskyldighed.«

»Har I hørt Eders Bolers frække Ytring?« henvendte Kongen sig derpaa til Dronningen: »Vil I ogsaa trodse min retfærdige Vrede, efter at I har opført Eder paa slig skamløs Maade?«

Dronningen var kun i Stand til at svare med en Taarestrøm, og disse Taarer gav kun Kongen fuldgyldigt Bevis for hendes Brøde. Givende efter for sin rasende Vrede befalede han strax en Mand af sin Livvagt at bringe Ynglingen udenfor Staden og hugge Hovedet af ham. Krigeren bemægtigede sig

altsaa Fareksad og førte ham bort med sig. Men da han udenfor Staden skulde til at udføre den blodige Forretning, følte han sig rørt ved den unge Mands overordentlige Skjønhed og uskyldige Mine, og raabte: »Nej, for en Kvindes Skyld vil jeg ikke tage Livet af den skjønneste Yngling i Verden! Lad der komme der ud af, hvad der vil! Himlen vilde straffe mig for slig en Forbrydelse. Jeg vil tværtimod optage ham i mit Hus som min egen Søn og skjænke ham et sikkert Fristed imod Kongens Hævn.«

»Hvad Du nu handler vel imod mig,« raabte Fareksad, »vil blive Dig gjengjældt tusindfoldig! Jeg er uskyldig i den Forbrydelse, som jeg beskyldes for, og vil, det haaber jeg vist, nok en Gang igjen komme i Besiddelse af den Rang og Rigdom, som Ulykken nu har berøvet mig.«

Og de begav sig ved Nattetid tilbage til Staden. Krigeren optog Fareksad i sit Hus og forsynede ham efter Evne med alt, hvad han behøvede; men den følgende Morgen gik han op til Kongen og berettede, at hans Befaling var bleven udført.

Fra denne Stund af værdigede Kongen af Abessinien sin ulykkelige Dronning intet Blik mere; denne var, som let begribeligt, nærved at fortvivle under den dobbelte Ulykke, som havde ramt hende, Kongens Mistillid og Vrede og hendes Søns ynkelige Henrettelse. Havde hun endda kunnet gjenvinde sin Gemals Ømhed, idet hun overbeviste ham om sin Uskyldighed, saa havde hun heri maaske dog fundet Kraft til at bære Tabet af sin dyrebare Søn. Men Gemal og Søn paa en Gang, — det var for stor en Sorg for et menneskeligt Hjerte!

Men nu traf det sig heldig nok, at der i Paladset opholdt sig en gammel Kone, som ved forskjellige sjeldne Færdigheder

havde erhvervet sig Kongens Godhed og Tillid; hun kunde f. Ex. besvare allehaande dunkle Talemaader, løse indviklede Spørgsmaal, læse alle Slags hemmelig Skrift, og, hvad der var hendes bedste Kunst, skrive Talismaner. Denne Kone, der var meget om Sultaninden, fattede den inderligste Medlidenhed med hendes Smerte, og henvendte sig en Dag til hende med Spørgsmaal om Aarsagen til hendes Lidelse.

Da Dronningen i Stedet for at svare, kun slog Øjnene ned, vedblev den velvillige Matrone: »Betro Eder kun til mig! I skal sikkerlig ikke komme til at fortryde Eders Tillid! Hvis nogen formaar at hjælpe Eder, saa tror jeg, at det er mig.«

Da aabenbarede Dronningen for den gamle Kone, at Fareksad havde været hendes i Dølgsmaal fødte Søn, og fortalte hende alt, hvad der var foregaaet imellem dem, indtil Fareksads Henrettelse. Under en Strøm af Taarer klagede hun over, at hun ikke en Gang havde den usle Trøst at vide, hvor han var begraven, og at kunne græde paa hans Grav. Matronen følte sig inderlig rørt, og stræbte at trøste Dronningen med Løftet om, at hun vel skulde hitte paa Midler til at lindre hendes Ulykke, naar hun blot vilde være taalmodig og give Tid. »Jeg forstaar fuldkommen,« sluttede hun, »hvor pinligt det maatte være Eder, rent ud at tilstaa Kongen Eders Hemmelighed; og dog er Tilstaaelse det eneste Middel, hvorved I kan retfærdiggjøre Eder og gjenvinde hans Tillid. Men læg nu vel Mærke til, hvad jeg har at foreslaa Eder! I maa en Gang lægge Eder tidlig til Sengs, inden Kongen endnu har søgt sit Soveværelse. Han vil da betræde Eders Gemak, lægge Eder et Papir paa Hjertet og sige: »I Kraft af denne Talisman byder jeg Dig at tilstaa Sandheden!« — Paa denne Maade vil det blive Eder let, ligesom tvungen af en højere Magt, at gaa til

Bekjendelse af Eders Forhold til den arme Fareksad. Kongen vil tro Eder og atter skjænke Eder sin Tillid; og I vil paa denne Maade dog redde saa meget af Eders Lykke, som der endnu staar til at redde.«

Dronningen lovede nøje at følge Matronens Raad, og denne begav sig bort for at opsøge Kongen. Hun fandt ham i Haven i en afsides liggende Kiosk, hensunken i dybeste Græmmelse. »Kjære Herre,« tog hun til Orde, »Ensomhed er ikke god for dem, som Allah har bebyrdet med Herredømmet over Land og Folk; thi Ensomheden er Sorgens Moder, og Sorgen avler onde Luner. I lider af Tungsind, kjære Herre; hvad har da bedrøvet Eder saa dybt? Betro mig Eders Sorg! I véd, jeg har et trofast Hjerte og kjender Raad for mangehaande Ting!«

»Ak, min gode Moder,« svarede Kongen, »det er ikke Ensomheden, som hos mig har fremavlet Sorgen; det er en over al Maade ulykkelig Skjæbne. Da jeg ikke behøver at have nogen Hemmelighed for Dig, vil jeg aabent tilstaa, hvad der piner mig. Du véd jo, at jeg satte alt paa Spil for at vinde den persiske Prindsesse, og at jeg skjænkede hende hele mit Hjerte. Da jeg ikke formaaede at nægte hende noget, føjede jeg hende ogsaa i at hidskaffe en ung Slave fra Kongen af Persiens Hof, som hun højligen havde rost for mig og ønskede at se i sin Nærhed. Men da brød Ulykken ind over mit Hoved. Snart viste det sig, at de havde sammensvoret sig imod min Ære og min Lykke, Dronningen og den unge Slave. I min Vrede lod jeg Slaven uden Forhør henrette; Dronningen overlod jeg til en ond Bevidstheds forsmædelige Straf. Men, for at tilstaa Dig alt, jeg frygter for, at jeg har straffet den unge Slave altfor haardt, — at min Gemalinde fra

Begyndelsen af ene var den egentlig brødefulde. Jeg føler Samvittighedsnag og lider under alle Uvishedens Kvaler. Det første kan der ikke raades Bod paa; maaske dog endnu paa det sidste!«

»Herre,« svarede Matronen, »Eders sidst ytrede Haab har ikke skuffet Eder; der gives virkelig Raad for Eders kvalfulde Uvished. Banlys altsaa Sorgen og aabn Eders Hjerte igjen for den fagre Glæde! Jeg besidder nemlig en Talisman, som hidrører fra selve Profeten Salomon; den bestaar af græske Skrifttegn og er affattet i det syriske Sprog. Naar man vil lære at kjende et Menneskes hemmeligste Tanker, behøver man kun at lægge den sovende Talismanen paa Brystet og sige: »Ved den store levende Allah, hvis Navn denne Talisman bærer, besværger jeg Dig at aabenbare alle dine dybeste Hemmeligheder!« Ved denne Besværgelse vil Enhver under Søvnen føle sig tvungen til at aabenbare alle sine Hemmeligheder, baade godt og ondt, og har ved sin Opvaagnen ganske forglemt, hvad der er foregaaet. Dersom Eders Højhed ønsker ad denne Vej at erfare Dronningens Hemmelighed, saa er jeg beredt til at betro Eder Talismanen.«

Med levende Taknemlighed tog Kongen imod det tilbudte Middel til at komme ud af sin pinlige Uvished, og Matronen ilede bort for at hidskaffe det fornødne. Saasnart hun var hjemme hos sig selv, kradsede hun nogle betydningsløse Karakterer op paa et Stykke Pergament, lagde dette omhyggeligt sammen, bandt en Snor derom og forseglede det. Tillidsfuld overrakte hun Kongen dette Kradseri som den allerstørste Klenodie, idet hun sagde: »Maatte det behage Eders Højhed at rejse sig, for paa en sømmelig Maade at tage imod den store Profet Salomons hellige Efterladenskab!«

Kongen af Abessinien rejste sig og tog fuld af Ærefrygt imod den foregivne Talisman, som han derpaa gjemte med den største Omhu. Fuld af Utaalmodighed oppebiede han nu det Øjeblik, da han kunde benytte den. Ved Nattens Indbrud listede han sig forsigtig ind i Dronningens Soveværelse; en dyb Søvn syntes allerede at have fængslet hende. Med bævende Haand lagde han hende Papiret paa Hjertet, og ventede i spændt Forventning paa Virkningen deraf. — Tys, da begyndte Dronningen at tale i Søvne! Med tydelig Stemme aabenbarede hun Kongen hele sit Forhold til den arme Fareksad, og lod ikke en Tøddel blive tilbage. Forbavset og ligesom lynslagen hørte Kongen til.

»Med Taalmod og Hengivenhed,« saaledes sluttede Dronningen, »underkaster jeg mig Allahs ophøjede Villie, og kunde vel endogsaa en Gang i Tiden trøste mig over Tabet af min Søn, dersom jeg blot igjen kunde vinde min Herre og Gemals Tillid og Kjærlighed!«

Ved disse sidste Ord fra den uskyldige Dronnings Mund overvældede Rørelsen den ved hendes Leje lyttende Konge. Graaden styrtede frem fra hans Øjne; han greb sin Gemalinde i sine Arme og bedækkede hende med Kys og hede Taarer. Men Dronningen syntes pludselig at vaagne op af den dybeste Søvn, og udraabte ligesom forbavset, med en Rørelse og Glæde, som hun ikke behøvede at hykle: »O Himmel, hvad har gjenerhvervet mig min Gemals Kjærlighed?«

Da tilstod Kongen, hvad han havde foretaget sig med hende, og gjorde hende milde Bebrejdelser, fordi hun ikke tidligere ganske aabenhjertig havde tilstaaet ham hele sit Forhold til Fareksad. — Han skulde visselig ikke have taget Forargelse deraf, men i den unge Mand have set baade hendes og sin

egen Søn. — Og de tvende forsonede Ægtefæller beklagede sig for hinanden, og græd sammen, og stræbte at trøste hinanden saa godt de formaaede.

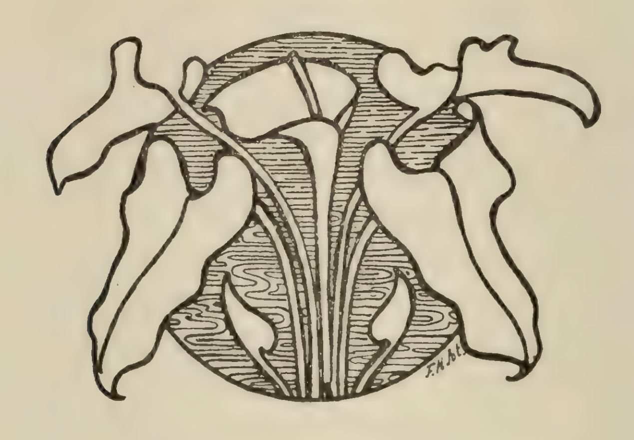
Dagen efter lod Kongen den Kriger kalde, hvem han havde givet Befaling til Fareksads Henrettelse, og sagde til ham: »Du maa betegne mig Stedet, hvor den arme Fareksad ligger begravet, for at jeg kan bede paa hans Grav og vise hans Uskyldighed den tilbørlige Anger og Ære. — I Sandhed, det er kun lidet, jeg formaar for at forsone Retfærdigheden, som jeg saa blodig har krænket! Jeg har brudt en nylig udsprungen Blomst fra Lyksalighedens Have, knækket den duftende Krone paa en i Sandhed kongelig Ceder! — Ak, det vil jeg ingensinde glemme!«

Da Soldaten hørte Kongen tale i denne Tone, svarede han tillidsfuldt: »Herre, gid Himlene maa tjene som Trin til Eders Højheds Trone! Lyksalig Glæde sønderbryde som en glimrende Sol det mørke Skydække af Sorger, som hvælver sig over Eders ophøjede Hus! — Fareksad er ingenlunde død. Jeg anede hans Uskyldighed og vilde ikke besmitte mine Hænder. Og jeg vovede at tage ham hjem med mig i mit Hus og dele mit fattige Brød med ham, indtil der oprandt bedre Tider.«

Denne glædelige Efterretning syntes at give Kongen af Abessinien et ganske nyt Liv. Jo mere uventet den var kommen ham, desto højere sprudlede hans Glædes Kilde. I Stedet for at straffe Krigeren for Ulydighed, som han under andre Omstændigheder vel havde fortjent, lod han ham beklæde med en Ærespels til Bevis paa sin Taknemlighed, og sendte ham strax med flere Personer af sine Omgivelser hen at hente Fareksad.

Imidlertid ilede han ind til Dronningen for at helbrede hendes Hjerte med den nylig modtagne Efterretning. Hvo formaar vel at skildre den arme Moders Henrykkelse? Med brændende Utaalmodighed, under idelige Omfavnelser og ømme Lykønskninger ventede de den fortabte og gjenvundne. Saasnart Fareksad endelig traadte ind til dem, ilede de ham med aabne Arme imøde, og han gik over fra den ene Favn til den anden.

I det første roligere Øjeblik prisede de alle tre det barmhjertige Forsyn, som ad Smertens Veje havde ledet dem til Lyksalighedens klare Kilde. De var lykkelige tilsammen, og de forblev det, saalænge Allah tillod dem at leve for og med hverandre.

Herre og Slavinde.

I Bagdad levede der engang en ung Mand, en Rigdommens Søn, som efter sin Fader havde arvet en meget stor Formue. Denne unge Mand forelskede sig i en Slavinde, kjøbte hende for en høj Pris, og levede sammen med hende; snart lærte Slavinden at elske ham ligesaa lidenskabelig, som han elskede hende. Men dette forledte ham til, for at behage hende, at føre en saa overdaadig Levemaade, at han snart havde fortæret hele sin Formue indtil den sidste Dinar og intet havde tilbage uden sin Ungdom og sin Kjærlighed.

Nu blev han nødt til at se sig om efter et Udkomme, men intetsteds var der noget for ham at finde. Endelig henvendte han sig til en af sine Venner for at bede ham om et godt Raad i denne fortvivlede Stilling.

I sin Overflods Dage havde den unge Mand meget omgaaedes Stadens skjønne Aander, i hvis Kreds han var bleven optagen paa Grund af sin Færdighed i Sang og Spil, hvori han var en næsten uopnaaelig Mester. Derfor sagde nu hans

Ven til ham: »Jeg ved ikke noget bedre Raad at give Dig end det, at Du gaar omkring i de store Huse og synger med din Slavinde. I vil derved kunne fortjene mange Penge; og Mad og Drikke har I med det samme for intet.«

Men hertil havde hverken den unge Mand eller hans Slavinde nogen Lyst. »Jeg har udtænkt en ganske anden Plan for os,« indvendte Slavinden.

»Nu, lad os høre,« bød hendes Herre og Elsker. »Du skal gjøre mig i Penge,« vedblev Slavinden; »derved slipper vi begge ud af Forlegenheden. Jeg vil da igjen komme til at leve i Overflod, hvortil jeg nu engang er vant; thi Ingen vil let falde paa at kjøbe mig, som ikke besidder Rigdom. Saa maa vi for Resten lade det komme an paa Allahs Barmhjertighed, om han atter vil forene os.«

Denne Plan behagede i Begyndelsen slet ikke den unge Ødeland. Men da endelig Nøden stod for Døren, bed han i det sure Æble og førte sin Slavinde paa Torvet. Den Første, der fik den unge Skjønhed at se, var en Hashimeh [1]) fra Basra, en dannet og smuk, dertil ædel og højmodig Mand. Denne fandt strax Behag i Slavinden, og kjøbte hende for femten hundrede Guldstykker.

Da nu hendes gamle Herre havde faaet Kjøbesummen udbetalt, fortrød de begge bitterlig, hvad de havde gjort, og de fældede Taarer med hinanden. Den unge Ødeland bad i sin Ve Hashimeh'en om at Kjøbet maatte gaa tilbage, men mødte, som naturligt, et bestemt Afslag. Da han nu endelig mærkede,

---

[1]) En Efterkommer af Profetens Oldefader, Hashim, fra hvem ogsaa de abbasidiske Kalifer nedstammer.

at det ikke kunde være anderledes, puttede han med et Suk Pengene i sin Pung, og gik sin Vej, uden at vide, hvorhen; thi hans Hus var en øde Grav for ham, siden hans Elskede havde forladt det.

Med Suk og Taarer vandrede han ned ad Gaden, og traadte endelig ind i en Moske, tog Plads i en Krog og gav sine Taarer frit Løb. Til sidst faldt han i Søvn af Bedrøvelse og Udmattelse; dog forvarede han først Pengepungen under sit Hoved. Men en Tyv, der havde været Vidne til, hvad han foretog sig, benyttede sig af hans dybe Søvn, trak forsigtig Pungen frem under hans Hoved, og løb sin Vej med den. I det samme vaagnede den unge Mand, savnede sin Pung og saa Tyven rende; hastig vilde han springe op og løbe efter ham. Men Skjælmen havde været saa snu, at binde Benene sammen paa ham, inden han udførte sin Streg, og Følgen deraf var, at den unge Mand lige saa hastig, som han havde rejst sig, styrtede til Jorden igjen. Da maatte han nødtvungen opgive al Forfølgelse, brast atter i Graad og sagde: »Min Sjæl er vegen bort fra mig, og min Ejendom har jeg tabt!«

I sin grænseløse Elendighed gik han ned til Tigrisfloden, bedækkede Ansigtet med sit Klædebon og styrtede sig i Vandet, men nogle Folk, som var til Stede, sagde til hinanden: »Dette er vist foranlediget ved en stor Gjenvordighed, som er kommen over ham;« — sprang ud i Floden og frelste ham fra at drukne.

Da de derpaa spurgte ham om Aarsagen til hans Fortvivlelse, fortalte han dem, hvad der var mødt ham, og de gode Folk beklagede ham af Hjertet. Endelig traadte en Shejk frem af den ham omgivende Mængde og sagde: »Du har mistet din Formue og vil nu ogsaa forøde din Sjæl og fare til

Helvede i den evige Ild? Stat op og følg mig, og lad mig se, hvor Du boer!«

Den unge Mand føjede sig i Shejkens Villie og førte ham hjem med sig. Da gav Shejken sig til at trøste og formane ham, indtil han havde beroliget sig og opgivet alle fortvivlede Forsætter. Da Shejken endelig forlod ham, ledsagede han ham med sine Velsignelser; men neppe var Trøsteren borte, førend Fortvivlelsen atter greb ham i hans Ensomhed, og han paany følte sig fristet til at gjøre en Ende paa sit Liv. Men da saa atter den tilkommende Verden og den evige Ild randt ham i Tanker, flyede han for sig selv, og begav sig hen til en Ven, i hvis Barm han udøste al sin Sjæls Elendighed.

Hans Ven blandede i oprigtig Medfølelse Taarer med ham, gav ham derpaa halvtredsindstyve Guldstykker og sagde til ham: »Følg mit Raad og forlad Bagdad paa Øjeblikket! Disse Penge vil være tilstrækkelige til at bestride dit Underhold, indtil Du har overvundet din Kjærlighed og med den din Hjerteve. Du hører jo til Skrivernes Slægt og har en udmærket smuk Haandskrift; vend Dig derfor til en af de store Herrers Regnskabsførere og gjør dit Talent gjældende. Maaske er det Allahs Villie — velsignet være hans Navn! — at Du engang igjen skal blive forenet med din elskede Slavinde.«

Den unge Mand fulgte dette Raad. Saa snart han havde fattet sig noget, besluttede han at begive sig til Byen Vasit ved Tigrisfloden, hvor han havde Slægtninge.

I denne Hensigt begav han sig ned til Strømmen, hvor han fandt et Skib, som just blev ladet med Gods og Varer, og forhørte sig, om han kunde sejle med. Men Søfolkene svarede, at Skibet tilhørte en stor Herre, og at de ikke kunde tage ham med sig.

Men den unge Mand vandt dem dog for sig ved at give dem Udsigt til en god Belønning, saa at de til sidst ytrede: »Naar Du endelig vil sejle med, saa aflæg din kostbare Dragt, ifør Dig Sømandsklæder og slut Dig til os, som om Du var en af vore!«

Dermed var den unge Mand vel tilfreds, gik hen og kjøbte sig en Skipperdragt, trak den paa og vendte saaledes forvandlet tilbage til Skibet, som skulde gaa til Basra. Men neppe havde han blandet sig imellem Sømændene, førend han fik Øje paa — hvem anden end sin elskede Slavinde, som blev ført om Bord af to tjenende Slavinder! Ved dette uventede Møde blev hans Hjertesorg vakt paany; dog sagde han til sig selv: »Saa kan jeg dog i det mindste endnu se hende og høre hende synge, saa længe vi er paa Vejen til Basra.«

Det varede ikke længe, inden ogsaa Hashimeh'en kom ridende med sit Følge; strax gik han om Bord paa Skibet, Tovene blev løsnede, og Rejsen ned ad Strømmen gik for sig. Skibets Herre lod et Bord dække, og holdt Maaltid sammen med Kvinderne; Skibsfolkene spiste derimod i Forstavnen. Da Hashimeh'en havde endt sit Maaltid, sagde han til sin nye Slavinde: »Skal jeg nu ikke snart høre Dig synge? Det er jo for din Sangs Skyld, jeg har kjøbt Dig. Hvor længe vil Du endnu vedblive at sørge og græde? — O, Du er visselig ikke den eneste, der har mistet sin Elskede!«

Disse Ord undgik ikke den unge Mands lyttende Øre, og han saa deraf, at hans Elskede var forbleven ham tro i sit Hjerte.

Nu lod Hashimeh'en ophænge et Tæppe i Bagstavnen af Skibet, bag hvilket Kvinderne drog sig tilbage, og gav sig derpaa i Snak med de øvrige Folk paa Skibet. Han lod bringe

Vin og Frugter, og da han ikke ophørte med at trænge ind paa Slavinden for at faa hende til at synge, forlangte hun endelig en Cithar og sang:

— De er bortdragne ved Nattetid med min Elskede, og har været grusomme nok til at bortføre mit Hjertes Lykke. — Siden deres Kameler forsvandt i det fjerne, raser i den Elskendes Hjerte en fortærende Ild. —

Videre kom hun ikke i sin Sang; thi Taarerne vældede frem af hendes Øjne, og hun hørte op at synge.

Herover blev alle meget bekymrede; men den unge Mand faldt afmægtig om paa Dækket. Skibsfolkene troede, at han var besat af en ond Aand, og hviskede ham visse hemmelige Ord i Øret. Imidlertid havde man ogsaa syslet med Slavinden og bragt hende til sig selv igjen. Man fornyede sine Bønner for at faa hende til at fortsætte sin Sang; nødtvungen greb hun atter Citharen og foredrog følgende Vers:

— Der stod jeg og græd over Tabet af min Elskede, som de havde ført bort fra mig. — Han boer endnu i mit inderste Hjerte, endskjøndt han færdes i det fjerne. — Og jeg stod ved Ruinerne af vor Kjærligheds Hjem og spurgte efter mit Hjertes Trøst; men Huset var forladt og øde, og ingen Trøst var at finde. —

Da Slavinden havde sunget disse Vers, sank hun atter i Afmagt, og alle tilstedeværende gav sig til at klage over hende. Men den unge Mand udstødte et højt Skrig og styrtede om uden Besindelse. Da spurgte en af Hashimeh'ens Tjenere Skibsfolkene, hvorfor de havde taget et saadant Menneske med sig om Bord. Folkene svarede undskyldende: »Saa snart vi kommer til den nærmeste By, skal vi sætte ham i Land og skaffe ham Eder fra Halsen.«

Da den unge Mand hørte Skibsfolkene tale saaledes, frygtede han for, at han før Tiden skulde blive adskilt fra sin Elskede; han tog sig derfor sammen, og besluttede at være fattet paa alt, og sagde til sig selv: »Der gives kun et Middel, hvorved jeg kan haabe at vinde fast Fod paa Skibet, nemlig det at underrette min Elskede om min Nærværelse; hun vil nok finde paa Midler til at forebygge min Bortfjernelse.«

Skibet var imidlertid kommet et godt Stykke ned ad Strømmen og havde naaet en bebygget Egn, hvor dets Ejer havde i Sinde at gaa i Land. Medens Hashimeh'en var borte tilligemed Kvinderne og sine øvrige Ledsagere, der alle var Medlemmer af hans Familie, listede den unge Mand sig bagved Forhænget, tog Citharen og spillede nogle Melodier, som Slavinden havde lært af ham. Endnu i rette Tid lagde han Instrumentet fra sig, og vendte ubemærket tilbage til den Plads, hvor han hørte hjemme. Hashimeh'en og hans Følge steg igjen om Bord, og Skibet fortsatte atter sit Løb.

Det var en herlig Maaneskinsnat. »Ved Allah,« henvendte Hashimeh'en sig til Slavinden, »jeg besværger Dig, gjør os ikke vort Liv tungt, men spil og syng, og væk Glæden i vort Hjerte!«

Slavinden greb Citharen, lod Haanden glide hen over Strengene, og sukkede, som om hun vilde udaande sin Sjæl. Endelig udbrød hun: »Ved Allah, min Læremester er med her om Bord!«

»Ved Profeten!« svarede Hashimeh'en, »hvis det virkelig var Tilfældet, skulde han snart komme til at yde os Selskab! Maaske vilde han forstaa at bortjage din Kummer, og din Sang vilde blive dobbelt klar og henrivende. Men jeg begriber ikke, hvorledes det skulde gaa til, at han virkelig var her om Bord i Skibet.«

Slavinden sukkede og svarede: »Jeg formaar ikke at røre Strengene og synge, naar min Lærer er til Stede, uden at jeg ser ham hos mig.

»Nuvel,« svarede Hashimeh'en, »vi vil engang forhøre os hos Skipperen, om nogen fremmed er om Bord.«

»Hejda, Folk!« raabte han til Skibsfolkene, »har I taget nogen rejsende om Bord uden mit Vidende?«

»Nej, vi har ikke,« lød Svaret tilbage.

Men da den unge Mand frygtede for, at Efterforskningen dermed skulde være til Ende, gav han sig til at le højt og sagde: »Jeg var hendes Lærermester, medens jeg tillige var hendes Herre.«

»Ved Allah,« raabte Slavinden, »det er min Herres Stemme!«

Den unge Mand blev ført frem for Hashimeh'en, som strax kjendte ham igjen og sagde til ham: »Ve Dig! Hvad er der gaaet af Dig, siden Du træder mig under Øjne paa denne Maade?«

Den unge Mand fortalte ganske oprigtig alt, hvad der var mødt ham, og tilstod, at hans ømme Længsel havdeført ham hid. Medens han talte, strømmede Taarerne ham ned over Kinderne, og Slavinden, som bag Forhænget havde hørt ham tale, kunde ikke andet end hulke højt. Men heller ikke Hashimeh'en og hans Brødre kunde nægte det trofast elskende Par deres Medfølelse, og ønskede af Hjertet at lindre dets Kummer. Endelig sagde Hashimeh'en: »Ved Allah! jeg er endnu ikke i mindste Maade kommen Slavinden for nær; jeg har ikke engang saa meget som hørt hende synge en ordentlig Sang til Ende. — Jeg er en Mand, som Allah har velsignet med alle Livets Goder i rigeligt Maal, og som kun har én Lidenskab, den at høre fortrinlig Sang. Mit Ærinde i Bagdad var alene at hæve den Pengesum, hvilken Khalifen aarlig har tilstaaet mig, og nyde

en Smule ordentlig Musik og Sang. Jeg havde opnaaet begge mine Formaal, og tænkte allerede paa at rejse hjem igjen, da det faldt mig ind, om jeg ikke paa en Maade kunde sikre mig den Fornøjelse, ogsaa at høre god Musik hjemme i Basra, ligesaa vel som i Bagdad. I denne Hensigt kjøbte jeg denne Slavinde, hvis Sang og Spil højligen blev berømmet for mig. Dig, unge Mand, tilhørte hun engang; men jeg havde ikke forestillet mig, at der fandt et saa inderligt Forhold Sted imellem Eder; derfor kalder jeg her Allah til Vidne, at jeg strax efter min Ankomst til Basra vil frigive denne Slavinde og forene Eder med hinanden. Af mig skal I faa Eders rigelige Underhold, alene paa den Betingelse, at din Kone, saa ofte som jeg ønsker det, skal synge og spille for mig, skjult bag et Forhæng; Du selv derimod skal høre til mine Brødre og Bordkammerater.«

Den unge Mand var ude af sig selv af Glæde; men Hashimeh'en saa om bag Forhænget og spurgte: »Er Du ogsaa tilfreds med denne min Bestemmelse?« — Slavinden takkede ham, idet hun nedkaldte alle Himlens Velsignelser over ham.

Derpaa gav Skibets Herre Befaling til, at den unge Mand skulde forsynes med prægtige Klæder, og med allehaande vellugtende Vande og Salver, for at han paa en værdig Maade kunde fremstille sig i Selskabets Midte.

Saa snart den unge Mand havde ført sig disse herlige Gaver til Nytte, blev der budet ham Vin og Spise og kostelige Frugter; imedens han forfriskede sig, greb Slavinden i Strengene og sang paa den dejligste Melodi med sød Stemme:

— Og de dadlede mig, fordi jeg udgjød Taarer, da min Sjæls Elskede sagde mig Farvel. — Men de have ikke erfaret, hvad en Skilsmisse betyder, og hvilken fortærende Glød Sorgen kan antænde i et Menneskes Indre. — Kun den, der selv har elsket, veed,

hvad Kjærlighed er; kun den, der selv har lidt, veed, hvad Smerten har at betyde. —

Alle tilstedeværende fandt den største Fornøjelse i denne Sang, og den unge Mand følte sig saa henrykt derved, at han selv greb Citharen, aflokkede den de sødeste Toner, og sang:

— Trænger Du til en Velgjerning, saa henvend Dig til den højmodige Mand, som kun har kjendt Overflod og Rigdom. At bede den højmodige om noget, er ikke nogen Skam, snarere en Ære. — Hvo vilde derimod bede den lave Sjæl om noget? — Kan Du ikke længer undgaa at ydmyge Dig, saa ydmyg Dig for den ædle og høje! At ære de virkelig store Mænd, er ingen Fornedrelse; — heller dø, end ydmyge sig for den, der selv sluger Støvet! —

Ogsaa disse Vers vandt almindeligt Bifald, og den muntre Stemning vedblev fremdeles at herske, idet snart Slavinden, snart den unge Mand sang, lige indtil Skibet løb ind i Havnen.

Da det elskende Par betraadte Hashimeh'ens Hus, henvendte denne sig til den unge Mand og sagde, idet han pegede paa Slavinden: »Tag nu, hvad dit er!«

»Ja,« svarede den unge Mand, »men Du maa først skjænke hende Friheden, som Du har lovet; saa vil jeg ægte hende.«

Hertil fandtes Hashimeh'en strax villig, og forærede dem tillige et Hus, der var fuldt af en Mængde nødvendige og kostbare Sager, saasom Husgeraad, Klæder og Tæpper; hertil føjede han endnu fem hundrede Guldstykker, idet han sagde: »I skal hver Maaned faa en ligesaa stor Pengesum af mig, paa den Betingelse, at Du bliver hos mig og holder mig ved Selskab, og din Hustru synger for mig, saa ofte jeg vil.«

Den unge Mand forblev en Række af Aar i dette Forhold til den ædle Hashimeh, og blev snart igjen saa velhavende, at

han i alle Henseender kunde føre et ligesaa glimrende og behageligt Liv, som han tidligere havde ført med sin elskede Slavinde i Bagdad. Den ejegode og almægtige Allah adsplittede deres Trængsler og overøste dem med Velgjerninger uden Maal og Ende. Deres Taalmod og Trofasthed bar de kosteligste Frugter. — Priset være den Albarmhjertige baade først og sidst! – Hermed er Historien til Ende. — Dog ikkun Allah er alvidende!

De tvende Prindser af Cochinchina og deres Søster[1].

En Konge af Cochinchina, der ikke alene var den største Helt i sit Rige, men ogsaa den største Vismand, laa paa sit Dødsleje. Da han mærkede, at hans sidste Time var nær, lod han sin Gemalinde, sine to Sønner og sin Datter kalde til

---

[1]) Den følgende Række af Historier herfra og til Slutningen har ligesom enkelte af de foregaaende ikke tilhørt den oprindelige »Tusind og én Nat«; da de imidlertid er fast indgroede som Led i den Forestillingskreds, som man i Europa har dannet sig ud af den gamle Eventyrsamling, har man ikke anset sig for berettiget til at

sig. Da de alle havde lovet paa det ubrødeligste at holde sig hans sidste Villie efterrettelig, henvendte han sig til den ældste Prinds og sagde:

»Chansad, din Førstefødselsret har givet Dig Tronen i Arv; men betænk vel, at Tronens herligste Smykke er Menneskelighed! Ved denne Dyd vil Du give dit Rige Kraft og Varighed, især da, naar Du hermed forener en kjærlig Ærbødighed for din Moder og en øm Omsorg for din Søster, og din Broder Murad, hvis spæde Alder vil komme til at føle Savnet af en faderlig Ven. Med Hensyn til din Søster Aïscha er det min Villie, — saa besynderlig denne min Befaling end maa forekomme Dig, maa Du dog betragte den som én af Skjæbnens bydende Bestemmelser — at Du giver hendes Haand til den første den bedste, som melder sig dertil, han være hvem og hvorfra han vil.«

Da den gamle Konge havde talt saaledes, drog han det sidste Suk og opgav sin Aand. Chansad viste sin Fader den sidste Ære, og efterfulgte ham derpaa i Regjeringen, som en værdig Søn af en ædel, vis og tapper Fader.

En Dag lod en fremmed sig melde til Audients hos ham. Han havde et raat og i høj Grad frastødende Udvortes, nærmede sig Fyrsten med en Dristighed, som grændsede til Frækhed, og sagde:

---

stryge dem, tilmed da flere af dem med Hensyn til deres æsthetiske Værd staar fuldt ud paa Højde med de bedste Bestanddele af den ægte gamle Kreds af Fortællinger. Nogen bestemt givet Rækkefølge har der derfor ikke været at iagttage. Derimod er de i den Thisted'ske Gjengivelse optagne Smaaanekdoter strøgne, da man ikke kan dække deres Mangel paa Ægthed ved deres literære Værdi; de er saa godt som alle fade og ubetydelige.

»Allah give Eders Højhed et langt Liv og en lykkelig Regjering! Jeg kommer for at udbede mig Eders Søster til Gemalinde.«

Vredens Aare svulmede paa den unge Fyrstes Pande, og allerede vilde han udstede Befaling til den uforskammede fremmedes Tugtelse, da han endnu i rette Tid erindrede sig sin Faders Formaning, og det Løfte, han havde maattet aflægge i den døendes Hænder. Han trængte derfor sin Vrede med Vold tilbage, og bød, til de forsamlede Hoffolks store Forbauselse, at der skulde anvises den fremmede et prægtigt Værelse paa Slottet; forøvrigt indskrænkede han sin Uvillie til at nægte den frække Bejler øjeblikkelig Besked paa hans Forlangende.

Saa snart Kongen havde opløst Divanet, begav han sig lige til sin Moder for med hende at overveje, hvad der videre var at gjøre. Fyrstinden blev, som man let kan tænke sig, dybt bedrøvet, da hun fik at vide, hvorom der var Tale, og vidste ligesaa lidt som sin Søn nogen Udvej til at omgaa det hellige Løfte, som den gamle Konge havde taget med sig i Graven. Under disse Omstændigheder kunde de ikke gjøre andet end opsætte det afgjørende Svar, og endelig, da den fremmede trængte ind paa dem, med Harme og Smerte tilsige ham Prindsessens Besiddelse.

Brylluppet gik ganske stille af i Paladsets Indre, eftersom det for hele den kongelige Familie og dens Omgivelse snarere var en Sørgefest end en Glædesfest. Mest af alle led dog den dejlige, unge Prindsesse selv, og hun var nærved at fortvivle, da hendes Ægteherre efter nogle Dages Ophold bød hende gjore Anstalter til deres Afrejse. Imidlertid syntes han dog ikke at være saa slem, som han saa ud til; thi han lovede Prindsessen,

at hun aarlig skulde faa Tilladelse til paa nogle Ugers Tid at besøge sin Familie.

Dog — denne Mildhed viste sig desværre kun at have været et bedragerisk Skin. Et helt Aar var allerede forløbet siden Prindsessens Afrejse, uden at Kongefamilien havde hørt det allermindste til hende. Det var en Bedrøvelse uden Lige, og daglig tog den endnu stedse til. Chansad sendte Folk ud i Verden i alle Retninger for at opsøge sin Søster, og lovede den, der var heldig nok at finde hende, Guld og grønne Skove. Men al Ting var forgjæves; det ene Aar gik efter det andet, og bestandig vendte Sendebudene tilbage med nedslagne Blikke. Da besluttede Kongen endelig selv at drage ud, og ikke vende hjem igjen, førend han havde opsporet Aïscha, sin dyrebare Søster.

Da Kongen underrettede sin Moder om denne Beslutning, udraabte hun med Taarer: »O, min Søn, forlad mig ikke! Allerede har jeg mistet min eneste Datter, og en sørgelig Anelse siger mig, at hvis Du forlader mig, mit Livslys vil være udslukt, inden Du vender tilbage! Hvo skal desuden overtage Regjeringen, medens Du er fraværende? Skal maaske din nedbøjede, gamle Moder eller din umyndige Broder? — O, giv hellere din Søsters Sag i den almægtiges Haand!«

Dog, Chansad lod sig ikke rokke i sin Bestemmelse; han overdrog Regjeringen i Storvezirens betroede Hænder, og drog derpaa sin Vej, for at være ukjendt, ganske alene.

Allerede havde han været flere Aar borte, uden at have fundet ringeste Spor af sin tabte Søster, da han naaede en

vidt udstrakt Ørken, hvilken han ogsaa bestemte at gjennemforske. Hele to Dage var han reden gjennem det glødende Sand, uden at hans Tunge var bleven forfrisket ved mindste Vanddraabe, da han endelig i det fjerne opdagede et højt Bjerg, og besluttede at gjøre dette til fast Maal for sin videre Vandring. Dog hans tro Hest var mindre haardfør end han selv; snart styrtede den sammen under ham, og han maatte nu fortsætte sin Rejse til Fods, saa godt han kunde. Imidlertid tabte han dog ikke Modet, men naaede endnu samme Aften Bjergets Fod, der ikke fremviste andre Spor af menneskelig Tilværelse end en forfalden Eneboerhytte. Men nu var han ogsaa aldeles udtømt; bevidstløs sank han om udenfor Indgangen til Hytten.

Dervischen havde set ham komme og var traadt udenfor Døren for at tage imod ham. Med Anstrængelse bragte han den unge Mand atter til sig selv; derpaa førte han ham ind under sit Tag og satte tørrede Frugter og Kamelmælk for ham. Sultanen spiste og drak til Maade, og indtog derpaa det Leje, som Dervischen imidlertid havde beredt til ham af uldne Tæpper. Først silde den følgende Morgen vaagnede han af Udmattelsens dybe Slummer.

Da Dervischen havde forrettet sine Aftvætninger og fremsagt nogle Afsnit af Koranen, bød han sin Gjæst tage Plads og sagde til ham, idet han med Hjertelighed greb og trykkede hans Haand: »Unge Mand, I skulde have adlydt Eders Moders kloge Forestillinger, og være bleven paa Eders fædrene Trone.«

Sultanen var maalløs af Overraskelse over at høre Dervischen tale som en Mand, der vidste fuldstændig Besked om hans Anliggender. Men Dervischen syntes ikke at lægge Mærke dertil, og vedblev efter et kort Ophold:

»Jeg kjender fuldtvel Anledningen til Eders eventyrlige Rejse, og kan fortælle Eder, at I vel vil gjenfinde Eders Søster, men kun i tvende Dage komme til at nyde hendes Selskab, og at en ond Aand vil holde Eder fjernet fra Eders Rige i grumme lang Tid. Hvis I nu vil følge mit Raad, skal I, som jeg haaber, endnu kunne undgaa denne truende Ulykke; men da maa I rigtignok ganske opgive Eders Søsters Befrielse. Bliv saa længe hos mig, indtil Karavanen fra Basra kommer her forbi, hvilket vil ske om ikke lang Tid! Men jeg raader Eder til ikke at fjerne Eder over to tusinde Skridt fra min Bolig, inden Karavanen er til Stede.«

Chansad betænkte sig en Stund og kom til den Erkjendelse, at Eremittens Raad var fornuftigt og godt. Han takkede ham derfor af Hjertet og lovede ham at holde sig det fuldkommen efterrettelig.

Da Sultanen en Dag vandrede omkring i Nærheden af Dervischens Hytte, saa han til sin store Forundring ikke langt fra sig i Ørkenen et prægtigt Træ med skjønne, ham aldeles ubekjendte Frugter. Uden at betænke sig, gav han sig til at gaa efter det og blev ved at skride frem et Par Timers Tid, dog uden at naa det, uagtet dets tilsyneladende Nærhed. I sin Hidsighed tænkte han slet ikke over, hvor langt han allerede var gaaet, endnu mindre paa at standse, men vedblev at vandre fremad den hele Dag imod det stedse ligesom tilbagevigende Maal. Baade Træet og han selv syntes fortryllede. Endelig naaede han da det mærkværdige Træ og traadte gispende ind under dets kvægende Skygge. Men da han saa i Vejret, fandt han til sin store Overraskelse en gammel Mand siddende oppe i Træets Grene. Oldingen nikkede strax venligt ad ham og steg ned af Træet; i samme Øieblik var Træet forsvundet.

Men den sære, gamle Mand gav sig strax til at spørge Chansad, hvo og hvorfra han var, hvilken Anledning han havde haft til sin Rejse, og hvorfor han havde forfulgt ham saa haardnakket. Nu fortrød Chansad bitterlig, men destoværre for silde, ikke bedre at have fulgt den gode Dervischs Raad, og besluttede at være paa sin Post. Derfor indskrænkede han sig til at svare Oldingen, at han var en Kamelvogter, som af Frugternes Skjønhed, havde ladet sig forlede til at forlade sin Hjord; men nu da han saa, at det kun havde været et Gjøglebilled i Ørkenen, vilde han saa hastig som muligt vende tilbage.

»Ej, ej, min Søn,« ytrede Oldingen grinende i Skjæget: »Du skulde i Dag vanskelig igjen naa det Sted, hvorfra Du gik ud i Morges. Hele denne Egn er nemlig fortryllet af den onde Aand Abutavil, som uafladelig efterstræber de rejsende. Den Dervisch, som Du i Morges forlod, hører netop iblandt hint Uhyres Haandlangere, og modtog Dig saa venlig alene for at spille Dig Aanden i Hænderne. Men eftersom Du er en god Muselmand, har Profeten frelst Dig ved Hjælp af hint fortryllede Træ. Nu kan Du være ganske rolig, og for det første tage tiltakke med den tarvelige Gjæstfrihed, jeg formaar at byde Dig her paa Stedet.«

Oldingen klappede tre Gange i Hænderne, og strax fremsteg der imellem dem et med de kosteligste Spiser rigelig besat Bord. Rigtignok var Chansad stærkt i Tvivl, om han ogsaa kunde tro sin nye Bekjendt; men da han ikke kunde komme tilbage til Dervischen, overlod han sig trøstig til Skjæbnens Bestemmelse.

Da han havde spist sig mæt, spurgte Oldingen, om han vilde følge ham, og forpligtede sig til i Løbet af nogle faa Dage at bringe ham tilbage til hans Hovedstad. Hermed erklærede

Kongen sig vel tilfreds, og de betraadte uden Opsættelse en med glødende Sand bedækket Fodsti. Strax efter de første Skridt formaaede Chansad ikke at gaa længere, og Oldingen indbød ham til at stige op paa hans Ryg. »Den store Profet,« sagde han, »lader aldrig Kræfterne svigte mig. Mine Fødder er vant til det hede Sand, og i et Øieblik kan jeg henflytte os til Maalet for vor Vandring.«

Sultanen gjorde Indvendinger og vægrede sig ved at lade sig slæbe af en Olding, der oven i Kjøbet var svag og affældig; men tilsidst lod han sig dog overtale til at bestige den gamle Mands Ryg. — — I samme Øjeblik svang denne sig højt op i Luften, og naaede efter nogle Øjeblikkes Flugt et herligt Palads, paa hvis Terrasse han lempelig satte Kongen af. Derpaa forsvandt han.

Den over sin Rejses besynderlige Maade endnu højlig forbavsede Chansad vidste næppe, om han drømte eller vaagede, da han saa et uhyre Palads for sig, der glimrede saaledes af Guld og ædle Stene, at han ganske blændet nødtes til at lukke Øjnene. Det syntes at bestaa af en eneste uhyre Diamant. Imidlertid var han nødt til at se sig om efter Hjælp og Tilflugt i sin forladte Stilling, og han gav sig derfor til at vandre rundt omkring Paladset for at finde en Indgang. Men, besynderligt nok, havde Paladset hverken Dør eller Port. Da satte Chansad sig ned, overvældet af Træthed, lænede sig op imod Muren og faldt i Søvn.

Ikke længe efter aabnede en Slave tilfældigvis et Vindue, og opdagede den sovende fremmede; fuld af Forundring ilede han ind til sin Herskerinde og meldte hende det. Denne følte sig saa rørt over den unge Mands hjælpeløse Forfatning, at

hun besluttede sig til at tage sig af ham, uden at agte paa alle Slavens Forestillinger om, at hun derved vilde vække sin Gemals Vrede, og maaske endogsaa hidføre hans Fordærvelse, som hun ønskede at frelse.

Paladsets Herskerinde gik øjeblikkelig til Værket og fik ved Hjælp af nogle nedkastede Frugter den unge Mand vækket af hans dybe Slummer! Imidlertid havde Slaven nedladt en Strikkestige, og paa denne kom Chansad lykkelig og vel ind i Paladset. Men idet han takkede Slaven for hans velvillige Hjælp, hørte han et højt Skrig bagved sig, og da han vendte sig om, gjenkjendte han sin Søster Aïscha, som afmægtig hvilede i sine Slavinders Arme.

Forglemmende sig selv og alt, hvad han havde gjennemgaaet for hendes Skyld, ilede han hende til Hjælp, trykkede hende til sit Bryst og kaldte paa hende med de ømmeste Navne. Endelig kom Aïscha atter til Bevidsthed; hulkende kastede hun sig i sin Broders Arme og spurgte ham, hvorledes det havde været ham muligt at opdage hendes fra Alverden vidt fjernede Opholdssted. Sultanen fortalte hende alle sine Rejseeventyr. Men langtfra at hengive sig til Gjensynets Fryd, syntes Prindsessen stedse at blive mere og mere modfalden, eftersom han kom videre i sin Fortælling. Den ømme Broder følte sig krænket herover og kunde ikke andet end ytre sin Bedrøvelse over den kolde Modtagelse, hun skjænkede ham.

»Hvoraf kommer det,« sagde han, at min Ankomst kun synes at bedrøve Dig, medens alene Synet af Dig lader mig ganske forglemme alle de Trængsler, jeg har gjennemgaaet for din Skyld?«

»Ak,« svarede Aïscha, »desværre kan jeg ikke andet end føle Smerte og Bedrøvelse over din Ankomst! Det er nemlig

uden al Tvivl min Herre og Gemal, som i Skikkelse af en Olding har bragt Dig herhid. Men hvad min Mand er for et Uhyre, skal Du strax faa at vide. – Som Du véd, maatte jeg nogle Dage efter Bryllupet forlade Eder og følge med ham. Da vi nu om Aftenen holdt Rast i en Lund af Sandeltræer, Myrther og Aloë'er, forlod Abutavil mig et Øjeblik, og vendte strax igjen tilbage med en Skaal fuld af Vand; hermed bestænkede han mine Folk, og øjeblikkelig blev de forvandlet til Træer. Derpaa dræbte han vore Kameler, og allerede begyndte jeg ogsaa at frygte for mig selv; men da jeg saaledes ganske var overladt i hans Magt, tog han mig om Livet, uden at gjøre mig nogen Skade, og hævede sig med mig højt op i Luften. Vi fløj hele Natten uafbrudt, og naaede i Dagbrækningen denne Ørken. Her nedlod min Gemal sig med mig, slog en vid Kreds udenom os og mumlede nogle Trylleord; — pludselig befandt vi os midt i dette glimrende Palads, min Elendigheds forhadte Fængsel.«

»Se dette er vor Bolig,« sagde Abutavil; »i Morgen skal jeg sørge for kvindelig Betjening til Dig.«

»Siden hin Stund befinder jeg mig paa dette Sted, og ejer alt, hvad Verden kan give og et forfængeligt Hjerte ønske sig. Men jeg savner Friheden og min dyrebare Familie, og min Gemal er et Uhyre, som idelig lader mig være Vidne til sine Grusomheder. Abutavil plejer nemlig at fjerne sig fyrretyve Dage ad Gangen, for at oplure Karavanerne, dræbe Mennesker og Fæ, og saa vende her tilbage med det røvede Gods. Derpaa opholder han sig tre Dage hos mig. Netop i Morgen venter jeg ham, og da han nærer et dødeligt Had til alle Mennesker, gyser jeg for den Skjæbne, som venter Dig, min dyrebare Broder.«

Denne Prindsessens Meddelelse gav vistnok et rigt Stof til Uro og Bekymring; men alligevel frygtede den unge Sultan ikke. Meget mere erindrede han sin Søster om, at han allerede i en Alder af atten Aar havde overvundet Indiens syv Konger, og forsikrede hende om, at han vel skulde vide at gaa Abutavil drabelig i Møde. Dog intet kunde betvinge Aïschas Ængstelse.

Under slige Samtaler tilbragte de Natten med hinanden; da nu tilligemed Morgendæmringen det Øjeblik nærmede sig, da Abutavil skulde komme, bønfaldt Aïscha sin Broder endnu en Gang paa det indstændigste om ikke at vove noget Aanden til Trods, men heller forblive skjult, indtil han atter havde fjernet sig.

Tilsidst maatte Kongen give efter for sin Søsters Bønner, og neppe havde han skjult sig i Paladsets længst bortliggende Krog, førend Abutavil indfandt sig. Al Ting skjælvede ved hans Ankomst. Dog Prindsessen bekæmpede sin dødelige Uro, ilede sin Gemal i Møde, omfavnede ham med Ømhed og beklagede sig over saa længe at have maattet undvære hans Selskab.

Men Aanden vidste kun altfor godt, at Chansad var skjult i hans Palads, og sagde derfor til sin Gemalinde:

»Aïscha, hvorledes kan Du frygte for, at jeg skulde mishandle din Broder, ham, der, uden at kjende mig, og holdende mig for en elendig dødelig, saa højmodig skjænkede mig din Haand? Forstil Dig ikke længer, Aïscha, og berøv mig ikke den Glæde at se ham! Jeg veed vel, hvor jeg kunde finde ham; men Du skal selv føre mig til ham.«

Prindsessen fæstede just ikke nogen synderlig Tillid til sin Gemals Forsikringer; men da hun indsaa, at det ikke kunde

nytte at dølge Sandheden, førte hun ham hen til sin Broders Skjulested. Abutavil omfavnede sin Svoger med den ømmeste Glæde, og førte ham derpaa tilbage til hans Søsters Værelse, hvor han lod fremsætte allehaande kostelige Forfriskninger for ham, kort sagt, behandlede ham paa en saa hjertelig forekommende Maade, at Chansad ikke kunde begribe, hvad hans Søster havde haft at ængste sig for.

Saaledes forløb tre Dage under Fester og alle Slags Adspredelser, hvorved Abutavil paa den naturligste Maade syntes at lægge sin Kjærlighed til Aïschas Broder for Dagen. Men da det Øjeblik nærmede sig, da Abutavil atter skulde bortfjerne sig paa fyrretyve Dage, bad han Chansad endnu at forblive nogen Tid hos sin Søster i hendes Ensomhed. »Bliv saalænge I formaaer,« sagde han, »og anse Eder for dette Slots uindskrænkede Herre! — Men førend jeg forlader Eder, vil jeg dog først vise Eder min Have.« Chansad trykkede med varm Erkjendelse Abutavils Haand, og fulgte med ham ned i Haven.

Men han kom ikke tilbage derfra; forgjæves ventede Prindsessen paa ham hele Natten. Da følte hun sig overbevist om, at han var falden som et Offer for hendes Mands Troløshed, sønderrev sine Klæder og beskyldte i sin grændseløse Smerte sig selv for at være Aarsag til sin Families Undergang.

Imidlertid var Sultaninde-Moderen, dybt rystet af Sorgen over hverken at høre noget fra sin Søn eller Datter, sin dødelige Afgang nær. Da lod hun sin yngste Søn Murad, der netop havde fyldt sexten Aar, komme til sig, omfavnede ham under Taarer, fortalte ham hans Families Historie, og formanede ham til bestandig at beholde den i sin Erindring og efterfølge sine

Forfædres glorværdige Mønster. Derpaa befalede hun Storveziren at forsamle alle Rigets Store i Tronsalen, og lod sig selv døende bære paa sit Leje derhen. Da nu alle stod forsamlede omkring hende, erindrede hun dem om de store Velgjerninger, som de havde nydt af den regjerende Kongeslægt og forlangte af dem, at de skulde tilsværge sammes allersidste Spire en ubrødelig Troskab. Dybt rørt opfyldte de beredvillig den døende Dronnings Ønske. Derpaa førte Storveziren den unge Prinds op paa Tronen, satte Kronen paa hans Hoved og lod ham udraabe til Konge. To Dage efter døde den gamle Sultaninde.

Den nye Sultan forbandt med en høj og overlegen Aand en for hans Alder meget sjelden Klogskab, Kraft og Besindighed; i kort Tid erhvervede han sig derfor alle sine Undersaatters Agtelse og Kjærlighed. Da han imidlertid vel vidste, at det endnu skortede ham paa Erfaring, lyttede han stedse med Ærbødighed til den gamle Storvezirs Raad, og anvendte al den Tid, han kunde faa tilovers fra sine Regentpligter, paa Erhvervelsen af de for en Konge nyttige Kundskaber og Færdigheder. En af hans Lærere var en gammel Gilding, der havde gjennemrejst saa godt som den hele Verden. Denne fortalte ofte den unge Fyrste om de Folkeslags Karakter og Skikke, som han havde besøgt paa sine forskjellige Udflugter, og om de Mærkværdigheder, han i Mængde havde lært at kjende. Herved fik Murad efterhaanden Lyst til at rejse, og hans Søsters og Broders Skjæbne gjorde Udslaget til at modne en Beslutning hos ham, der stemmede overens med denne Attraa; han tænkte nemlig, at han maaske kunde være saa heldig at finde og befri dem, hvis de endnu var iblandt de Levende.

Han gjorde altsaa Anstalter til en lang Rejse, forsynede sig vel med Guldmønt og kostbare Diamanter, for hvilke sidste han i den nærmeste Havn vilde indkjøbe Varer, for dermed at lade et Skib til Indien. Forøvrigt gik han ganske hemmelig til Værks med sin Plan, og efterlod kun et Brev til Storveziren, hvori han overdrog Regjeringen til ham under sin Fraværelse.

Den unge Konge fandt i den nærmeste Havn, som ikke var mere end to Dagsrejser borte fra hans Hovedstad, netop et Skib, som vilde sejle til Øen Serendib[1]), om hvilken mærkværdige Ø den gamle Gilding ofte havde fortalt ham de allerforunderligste Ting. Han betænkte sig derfor intet Øjeblik paa at slutte en Overenskomst med Skibsføreren og gik ombord med sine Sager.

I sexten Dage var Vinden god og Farten overmaade heldig; men den syttende Dags Aften brød en voldsom Storm løs, der rasede flere Dage, og bragte Skibet i en saa ynkelig Tilstand, at det, da den endelig lagde sig, kun med yderste Nød kunde naa en lille, aldeles ubekjendt Ø.

Paa denne Ø fandtes der en Mængde Træer med kostelige Frugter, herlig duftende Blomster, klare Kilder og Vildt i Overflødighed. En Dag forvildede Murad sig paa Jagten og vankede flere Dage omkring, inden han atter fandt tilbage til Landingsstedet. Men imidlertid havde hans Rejsefæller benyttet en gunstig Vind og var gaaet under Sejl uden at mærke Prindsens Fraværelse.

Man tænke sig den arme Ynglings Fortvivlelse, da han saa sig efterladt paa den fremmede, menneseketomme Ø. Imid-

---

[1]) Ceylon.

lertid gjenvandt han dog snart igjen Modet saa vidt, at han kunde tænke paa at sørge for sit Livs Ophold. Han byggede sig en Hytte og levede nu af Dadler, Figener og andre Frugter, hvilke i Forbindelse med det Vildt, han nedlagde, forskaffede ham en god og overflødig Næring.

Saaledes var sex Maaneder forløbne, da han en Dag temmelig langt fra sin Hytte fandt en sort Marmorblok, der var tilhugget i Form af en Gravsten, og var bedækket med en tyk Guldplade, i hvis Midte en Diamantring var befæstet. Rundt omkring Randen af Stenen fandtes en hebraisk Indskrift, som Murad destoværre ikke formaaede at læse.

Opfyldt af den mest levende Nysgjerrighed greb han ivrig fat i Ringen for at løfte Stenen i Vejret med Anstrængelse af alle sine Kræfter; dog neppe havde han berørt Diamanten, førend Stenen hævedes i Vejret saa godt som af sig selv. Men frem af Aabningen bruste der en mægtig Vind, der kastede Prindsen over Ende, og Vinden efterfulgtes af en frygtelig Flamme, der slog i Vejret højt imod Skyerne.

Dog ikke længe varede det, inden Flammen drog sig sammen og fortættedes; efter nogle Øjeblikkes Forløb havde den formet sig til en afskyelig Aand af kæmpemæssig Størrelse, imod hvilken selv den modigste vilde have givet tabt. Dog Aanden talte til ham i en beroligende Tone og sagde:

»Frygt intet! Du har været min Befrier, og jeg vil vise mig taknemmelig for den modtagne Velgjerning. Jeg er en af de fra Himlen til Jorden banlyste Aander, og blev af Seth indesluttet i denne Hule, indtil en Gang i Tiden et menneskeligt Væsen befriede mig.«

Den modige Prinds havde ved denne meget venlige Tiltale hastig gjenvundet sin Fatning og benyttede Lejligheden til

at udspørge Aanden om, hvad der var blevet af hans Broder og Søster. Da han erfarede, at de begge befandt sig i Aanden Abutavils Palads, forlangte han til Belønning af Kæmpen et Middel til deres Befrielse.

»Jeg vil,« svarede Aanden, »strax bringe Dig hen til Paladset; saa kan Du med den Talisman, jeg vil medgive Dig, aabne Abutavils Lønkammer, og der vil Du finde en Æske med et af Profeten Salomon tilberedt Pulver. Dette skal Du putte til Dig, og naar Abutavil kommer Dig i Møde, behøver Du kun at kaste ham noget af dette Pulver i Ansigtet med de Ord: »I Støvet, elendige! Det er Salomons Villie!« Den forfærdede Aand vil da strax styrte til Jorden. Dette Øjeblik maa Du benytte, uden Frygt træde hen til ham og ud af hans Barm tage en Fugl, hvortil hans Skjæbne er knyttet. Har Du først denne Fugl, kan Du med Lethed tvinge Abutavil til at gjøre alt, hvad Du faar Lyst til at forlange.«

Neppe havde Murad faaet Tid til at takke Aanden, førend han fornam en voldsom Rystelse, og i samme Øjeblik saa han sig hensat i et prægtigt Palads. Han sluttede naturligvis, at dette maatte være Abutavils Bolig, og gav sig strax til at opsøge sin Søsters Værelse. Prindsessen var netop i Begreb med at gaa ned i Haven, og blev højlig overrasket ved at træffe en ung Mand indenfor sit Paladses Mure. Sultanen paa sin Side gjenkjendte øjeblikkelig sin Søster Aïscha, men holdt det for det bedste, indtil videre ikke at give sig tilkjende, men afvente, hvorledes hans Søster vilde tage imod ham.

Aïscha hilste ham og spurgte forundret, hvorledes han havde fundet Adgang til hendes Palads.

»Ædle Dame,« svarede Murad, »jeg er af Fødsel en Prinds, og var endnu meget ung, da min Fader kom af Dage ved en

troløs Vezirs Forræderi. Kun med Møje undgik jeg Forræderens Efterstræbelser. Efter en lang og møjsommelig Vandring naaede jeg endelig en Søhavn og besteg et Skib; men dette gik i en Storm tilgrunde, og jeg blev kastet op paa denne Kyst. Da jeg i det fjerne øjnede Eders glimrende Palads, gav jeg mig til at gaa efter det, i det Haab at kunne naa det i nogle faa Timer; men jeg behøvede hele tre Dage til denne Vandring, og da jeg endelig naaede Paladset, kunde jeg ingen Indgang finde. Da opdagede jeg heldigvis en Rokfugl sovende i Nærheden, og da jeg vidste, at der hører en saadan Fugl til ethvert Tryllepalads, vovede jeg at binde mig fast til en af dens Fødder. Saasnart den vaagnede, fløj den med mig ind i Paladset; saaledes opnaaede jeg den Lykke at komme i Eders Nærhed.«

Aïscha beundrede højlig den unge Mands Dristighed og Snille; men da hun kom til at tænke paa, at han ikke længe vilde kunne blive skjult for Abutavil, hendes Gemal, sukkede hun dybt og sagde: »Ulykkelige, unge Mand, I har søgt et Tilflugtssted i et Uhyres Bolig. — Eders eneste Frelse bestaar i en ilsom Flugt; thi inden to Timers Forløb vender Uhyret tilbage, og I maa ikke af Eders ungdommelige Mod lade Eder forlede til at tro, at I kan modstaa det.«

Derpaa meddelte hun ham flere Exempler paa Abutavils Grusomhed, og fortalte ham blandt andet, hvor skjændig han havde baaret sig ad mod hendes Broder, som tillidsfuldt havde overgivet sig i hans Hænder. Ved denne Lejlighed fornyedes hendes dybe Kummer og hun udgjød de bitreste Taarer.

»I kan være ganske rolig med Hensyn til mig,« svarede Murad hende; »i Stedet for at fly eller skjule mig, vil jeg meget mere dristig træde Aanden under Øjne; ja, jeg haaber endogsaa at tilintetgjøre ham og befri Eder. — Men Tiden er

kostbar; hav den Godhed strax at føre mig til Eders Gemals Værelse!«

Da Aïscha mærkede, at den unge Mand ikke lod sig rokke i sin Bestemmelse, gjorde hun, hvad han forlangte. Uden Møje aabnede Prindsen Lønkamrets Dør ved Hjælp af sin Talisman, fandt hastig den betegnede Æske og stak den til sig. Men de havde endnu ikke forladt Abutavils Værelse, da Aanden, der strax ved sin Ankomst havde udfundet, at Aïscha befandt sig med sin Broder i hans hemmelige Værelse, viste sig for dem i Skikkelse af en forfærdelig Kæmpe. Dog Murad lod sig ikke forskrække. Hastig kastede han Aanden noget af det fortryllede Pulver i Ansigtet og raabte: »I Støvet med Dig, elendige! Salomon byder Dig det!«

Øjeblikkelig styrtede Aanden til Jorden.

Da kastede den unge Fyrste sig over ham og bemægtigede sig den Fugl, som han holdt forvaret i sin Barm. Derpaa sagde han til ham: »Du kjender mig, Usling; sig strax frem, hvad Du har gjort med min Broder!«

»Han er død,« svarede Abutavil trodsig.

»Du lyver!« raabte Prindsen. »Jeg véd ret vel, at Du har forvandlet ham, og hvis Du ikke strax skaffer ham hid, aldeles uskadt, drejer jeg Halsen om paa din Fugl.«

Da indsaa Abutavil, at det ikke længer kunde nytte at prøve paa at undvige, og bød Aïscha, der var mere død end levende, gaa ned i Haven og bringe ham den Hund, som hun fandt lænket fast ved Springvandet.

Aïscha adlød, og kom strax tilbage med Hunden, der krøb efter hende og trykkede sig i Støvet, saasnart den fik Øje paa Abutavil. Denne sagde derpaa til sin Gemalinde: »Tag en lille Glasskive, stryg derpaa noget af den Salve, som findes i

Gulddaasen hist henne paa Bordet, og hold Hunden Glasset for Øjnene!«

Aïscha fulgte hans Anvisning; men Abutavil blæste med det samme paa Hunden og sagde: »Har den almægtige Allah skabt Dig til hvad Du nu er, saa behold din Skikkelse! Hvis Du derimod ved Trolddomskunst har faaet dit nuværende Udseende, saa bliv igjen, hvad Du var før!«

Neppe havde Aanden udtalt disse Ord, førend Hunden forvandledes til et Menneske, og Chansad fuld af Henrykkelse omfavnede sin Broder og Søster.

Nu havde Murad intet videre at forlange af Aanden; men da han vilde hævne sig for al den Ulykke, han havde tilføjet hans Familie, kvalte han Fuglen i sin Haand, efter at have bebrejdet Uhyret hans Misgjerninger i de bitreste Ord.

— — Men i samme Øjeblik gjenlød der et forfærdeligt Bulder; Paladset forsvandt, og Kæmpens Legeme opløstes i en tyk, stinkende Røg, der dog snart forvandledes til lette Duftskyer, hvoraf en vidunderlig skjøn Mand fremtraadte med Smil paa Læberne. Aïscha og hendes Brødre stod endnu maalløse af Forbauselse og Beundring, da den paa en saa overraskende Maade fremtrædende smukke Mand tog til Orde paa følgende Maade:

»I behøver ikke længer at frygte for den onde Aand Abutavil. Endnu for nogle Øjeblikke siden førte jeg dette Navn; men nu har jeg mistet alt Hang til det onde, og jeg vil belønne Eder for den mig beviste store Tjeneste med alle optænkelige Velgjerninger og med den inderligste og oprigtigste Kjærlighed. Især overfor Dig, min dyrebare Aïscha, har jeg meget at forsvare.«

Prindsessen kjendte ingen Grændser for sin Henrykkelse,

da hun erfarede, at den unge Mand, hvem de alle skyldte deres Befrielse, var hendes yngste Broder Murad; dybt bevæget omfavnede hun ham med salige Glædestaarer.

Derpaa vedblev Aïschas forvandlede Gemal: »Jeg hedder Habib, og hører til de Profeten Salomon en Gang undergivne Aander; Profeten beærede mig med en ganske overordentlig Tillid i alle Ting. Men en Gang havde en af mine Brødre, hvem jeg holdt inderlig meget af, forset sig lidt imod Salomon, og denne gav mig, for at prøve min Lydighed, det Hverv at afstraffe ham. Jeg fandt Straffen altfor haard i Forhold til Forbrydelsen, og dristede mig til at bedrage Profeten, idet jeg foregav paa det nøjagtigste at have udført hans Befalinger. Dog Salomon lod sig ikke skuffe. »Utaknemmelige,« raabte han, »Du vover at prøve paa at bedrage mig? — Det skal komme Dig dyrt til at staa.«

»Derpaa udtalte han nogle hemmelige Ord over mig, og strax følte jeg en sælsom Forandring foregaa i mit Indre. »Fra nu af,» vedblev Profeten, »skal Du være en Svøbe for alle dem, der træder i Forbindelse med Dig; Du vil lære at elske, og Du skal martre Gjenstanden for din Kjærlighed; imod din Villie skal Du tilføje Menneskene alt muligt ondt, og blive pint af din Samvittighed for dine Misgjerninger. Tag denne Fugl, til hvilken din Tilværelse er knyttet! Først efter dens Død vil Du vende tilbage i din forrige Tilstand, og dog skal Du gjøre alt, hvad der staar i din Magt, for at bevare dens Tilværelse.«

»Kun altfor tydelig har Sandheden af disse Profetens skrækkelige Ord bekræftet sig i hele mit efterfølgende Liv, og jeg formaar ikke at udsige, hvad jeg léd ved enhver Udaad, som min Natur tvang mig til at udføre. Først for nogle Aar siden viste den Aand, som havde foranlediget min Straf, sig for mig

i Drømme og sagde til mig: »Din Kval vil snart være til Ende, og det er mig forundt at hjælpe Dig til at forkorte den. Begiv Dig under Forklædning til Kongen af Cochinchina og forlang hans Datter til Ægte, hvilket han, forberedt af mig, ikke vil nægte Dig; denne skjønne Prindsesse skal hidføre din Befrielse.«

»Dog først efter den gamle Sultans Død kunde jeg fri til Aïscha; til Lykke havde han paa Sottesengen befalet Dig, Chansad, at imødekomme mit Forlangende.«

»Hermed kjender I hele min Historie, og Aarsagen til alle de Gjenvordigheder, I har lidt ved mig; mit vigtigste Anliggende, det maa I være forvissede om, skal nu være at bringe dem i Glemsel hos Eder.«

Aïschas og hendes Brødres Glæde var ubeskrivelig; de takkede Aanden og forsikrede, at alene den Lykke at have ham til Ven og Beskytter holdt dem mere end skadesløse for al den Gjenvordighed, de havde døjet. Strax lod Habib ved sine tjenstvillige Aander opslaa et prægtigt Telt og i dette dække et Taffel med de kosteligste Spiser. Medens de fire lykkelige spiste, meddelte de hinanden gjensidig deres Eventyr. Da Murad fortalte sine Sødskende deres Moders Død, udgjød de bitre Taarer, og bebrejdede sig selv, ved deres Fraværelse at have fremskyndet hendes Død. Tilsidst bad de tre Sødskende Aanden om at sige dem, hvad der havde tildraget sig i Kongeriget Cochinchina siden Murads Afrejse.

»Eders Rige, min ædle Svoger,« svarede Habib, henvendt til Murad, »er blevet et Bytte for en erobringssyg Nabofyrste. Men lad dette blot ikke forurolige Eder! Eders Undersaatter er forblevne Eder tro, og der udkræves blot en Foranledning for at bringe dem i Oprør mod Voldsherren. Men rimeligvis vil ikke

en Gang dette behøves. Endnu i denne Nat vil jeg bringe Eder tilbage til Eders fædrene Rige, hvor vi da selv vil se, hvad der videre bliver nødvendigt at gjøre.«

Den øvrige Del af Dagen tilbragte de paa den behageligste Maade i afvexlende Underholdning med hinanden, og saasnart Natten brød ind, overgav de sig til Søvnen, som de alle trængte meget haardt til.

Men hvor forundrede blev de ikke den næste Morgen, da de vaagnede, ved at se sig tæt udenfor Riget Cochinchinas Hovedstad. Aanden havde nemlig ikke glemt sit Løfte, og ført dem i Søvne tilbage til deres Fædreland.

De tre Kongebørn tog ind hos en fattig Bonde; den stakkels Mand saa saa bedrøvet ud, at Chansad ikke kunde andet end spørge, hvad der var gaaet ham imod.

»I maa visselig være langvejs fra,« svarede Bonden, »eftersom I ikke vide, at dette Rige er blevet et Bytte for en afskyelig Tyran, efterat vor afdøde gamle Konges tvende Sønner, ham lige i Visdom og Godhed, er forsvundne paa en for alle uforklarlig Maade.«

Heraf saa Chansad og Murad til deres store Glæde, at man erindrede sig dem med Kjærlighed og Savn i Fædrelandet. De talte endnu med hinanden om de Forholdsregler, som de skulde gribe for at tugte Voldsherren og tilbageerobre deres Stater, da de saa fire herlige Heste holde udenfor Bondehytten. Hestenes Fører, en Habib underdanig Aand, traadte i det samme ind og overgav hele den kongelige Udrustning i Chansads Hænder. »I maa ikke undre Eder,« sagde hans Svoger Habib, »denne Aand udfører blot mine Befalinger. Snart vil en anden bringe Eders Fjende lænkebunden for Eders Fødder, medens Indbyggerne i Eders Hovedstad, som jeg har bragt i Oprør, adsplitter

og tilintetgjør de fjendtlige Hærskarer. Bered Eder altsaa til, om nogle Timer atter at drage ind i Eders kongelige Palads!«

De to Prindser og deres Søster iførte sig de prægtige Klæder, som man havde bragt dem, og red derpaa i et herligt Optog ind i deres Riges Hovedstad. Ved Rygtet om deres Tilbagekomst var hele Befolkningen dragen dem i Møde, og alle, baade store og smaa, gamle og unge, Mænd og Kvinder, takkede jublende Allah for deres dyrebare Kongestammes Frelse.

Den lykkelige Ali's Historie.

Der levede en Gang i Kairo en rig Kjøbmand, som besad umaadelige Skatte i Guld, Ædelstene og andet Gods; Allah havde ogsaa velsignet ham med en Arving tll al denne Herlighed, en Søn, der var ligesaa smuk som vel opdragen.

Da nu den gamle Kjøbmand en Gang blev meget syg, og han mærkede, at hans sidste Timer nærmede sig, lod han sin Søn Ali kalde for sig og sagde til ham:

»Min Søn, denne Verdens Herlighed faar en hastig Ende; den tilkommende Verdens derimod vil vare til evig Tid. Alle Mennesker maa dø, tidlig eller silde. Nu er Raden kommen til mig; læg Dig derfor paa Hjerte, hvad jeg for sidste Gang har at sige Dig!«

»Jeg efterlader Dig saa store Skatte, at Du, selv om Du

gav fem hundrede Dinarer ud om Dagen, dog ikke vilde blive fattig derved. Men giv mindre Agt paa disse forkrænkelige Goder end paa de evige! Vedbliv at frygte Allah, iagttag hans hellige Lov og efterfølg Profetens Ord, hvem Allah være naadig. Gjør vel, hvor Du kan, og vælg Dig gode og retskafne Venner, som vil dele deres Hjerte med Dig, ligesom Du med dem deler din Formue. Sky derimod slet Omgang, og bekymre Dig ikke om, at onde Mennesker kalder Dig gjerrig! Vær mild mod dine Slaver, agt og ær din Hustru! Din Hustru er af god Familie og er rigt begavet baade med Skjønhed og Forstand; naar et ædelt Træ behandles vel, vil det bære ædle Frugter, og Du vil vorde velsignet med en god og from Efterslægt.«

Endnu meget mere lagde den døende under Taarer sin Søn paa Hjerte. Da han havde endt sine Formaninger, hævede han sin Røst og raabte: »Jeg bønfalder Allah, Himlens og Jordens Herre, om at staa Dig bi i Nødens Time!« drog endnu en Gang dybt sin Aande og sov hen. Allah forbarme sig over hans Sjæl!

Ali tog sig sin Faders Død overordentlig nær. Tilligemed sin Faders gamle Venner, som var komne for at trøste ham, gjorde han Anstalter til Begravelsen og lod den udføre med en Pomp, som stod i Forhold til den afdødes store Rigdom og det dybe Savn, han efterlod. I fyrretyve Dage lod han bede og læse i Koranen over hans Grav; men selv blev han stedse hjemme for at leve uforstyrret for sin Sorg. Kun om Fredagen gik han ud for at besøge Moskeen og sin Faders Grav.

Efter fyrretyve Dages Forløb indfandt hans Bekjendte, de unge Kjøbmænd, sig hos ham og sagde til ham: »Men hvad skal dog denne endeløse Sorg betyde? Hvorfor forsømmer Du

alle dine Forretninger og dine gode Venner? Du maa jo blive syg af slig en Levemaade og selv dø før Tiden. — Riv Dig nu løs og gak ud med os!«

Og de vedblev at overtale ham saa længe, at han endelig laante Øre til den onde Frister og fulgte med de unge Mennesker. Disse lod ham bestige et Muldyr og førte ham ud i en Have, der tilhørte en af dem, og hvor der fandtes anrettet en overdaadig Frokost. Men ikke nok med at nyde denne, tilbragte de hele den udslagne Dag i Haven, spiste, drak og morede sig, og tænkte først paa at vende tilbage, da Natten var brudt ind.

Den næste Morgen indfandt de sig atter og overtalte ham til at besøge en anden, som de sagde, endnu smukkere Have med dem. Efter nogen Modstand fulgte han dem igjen og red med dem ud til Haven, som virkelig var fortryllende. Efter at Frokosten var til Ende, blev der bragt berusende Vin og skjænket i Skaalerne.

»Hvad er det for en Drik?« spurgte den uerfarne Ali.

»Det er en Drik, som forjager Sorgen og forynger Hjertet,« lød det listig undvigende Svar.

Ali lod sig overtale til at drikke hele Dagen med sine letsindige Venner, og først langt ud paa Natten skiltes de ad og begav sig hver til sit.

Da Ali kom hjem, følte han sig underlig svimmel og tumlede frem og tilbage. Hans Hustru spurgte, hvad der fejlede ham.

»Jeg har i Dag besøgt en dejlig Have med mine Venner,« svarede Ali; »der sad vi og drak en liflig Sorbet med hverandre,

som forjog Sorgen og gjenfødte vore Hjerter. Men — nu føler jeg mig ganske underlig.«

»Min Herre,« sagde hans Hustru med mild Bebrejdeise, »det er Vin, som gjør Eder svimmel! Har I da saa hastig glemt Eders fromme Faders Formaninget? Havde han ikke advaret Eder imod Omgangen med letsindige Mennesker?«

»Disse unge Kjøbmænd,« svarede Ali, »er slet ikke saa letsindige, men kun unge Mennesker med et let Sind. — Lad mig gaa mine egne Veje.«

Og han gik sine egne Veje; den ene Dag efter den anden forløb ved kostelig Spise og Vin, ved Sang og Spil og gjækkende Snak, indtil det var gaaet hele Kredsen rundt. Da sagde de unge Mennesker til Ali: »Nu er Raden kommen til Dig at beværte os.«

»I skal være velkomne,« svarede Ali, og lod den følgende Dag anrette et Gjæstebud, som i Overdaadighed langt overgik alle de foregaaende. Men ikke tilfreds hermed, førte han Kokke, Kaffeskjænkere og Tjenere ud med sig i sin Have, og tilbragte der en hel udslagen Maaned tilligemed sine lystige Venner.

Da denne Maaned var til Ende, bemærkede Ali, at han havde udgivet alle sine rede Penge. Dette bragte ham til at studse; men Fristeren foresnakkede ham om alle de Nydelser, der endnu stod tilbage og lod sig erhverve, saalænge han besad Rigdom og Ungdom, og han lod derfor fem være lige og begyndte at sælge af sit rørlige Gods. Snart kom det endvidere til at gaa ud over hans faste Ejendomme, og efter tre Aars Forløb, hvilke han, trods sin Faders Formaninger og sin ømme Hustrus Advarsler, havde tilbragt med Tant og Svir og Sværm, havde han ikke alene solgt alle sine Slaver, Smykker, Ædel-

stene, alt sit Indbo, alle sine Huse, Landsteder og Varemagasiner, men ogsaa det Hus, hvor han havde levet med sin Fader, hvori han var født og opdragen, og som han med sin Kone og sit Barn havde beboet siden sin Faders Død. Nu boede han til Leje i en jammerlig Hytte, og besad næppe nok til at bedække sin Nøgenhed, end sige til at fortsætte sin forrykte Levemaade.

Da han nu saaledes havde sat al Ting overstyr, sagde hans Hustru: »Jeg har stedse advaret Dig og mindet Dig om din Faders Formaninger; men Du har aldrig villet høre mig. Hvoraf skal vi nu leve? — Gaa en Gang hen til dine Venner og forsøg, om de endnu har noget tilovers for Dig.«

Ali begav sig hen til sine Venner, og vandrede fra den ene til den anden; men overalt vendte man ham foragtelig Ryggen, og lod ham dertil høre mange ubehagelige Ting. Da vendte han helt nedslagen tilbage til sin Hustru og fortalte, hvorledes det var gaaet ham hos hans Venner.

»Nu, saa faar vel jeg prøve min Lykke,« ytrede hans Kone, »uden andres Barmhjertighed maa vi omkomme.« Og hun gik ind til en af sine Naboersker, til hvem hun stod i Venskabsforhold, og skildrede hende under Taarer sine Vilkaar.

Naboersken tog venlig imod hende og skjænkede hende saa meget, at de med Sparsomhed kunde leve en hel Maaned. Men da hun kom tilbage til Ali med denne betimelige Hjælp i Nøden, sagde han til hende: »Medens Du og Barnet har lidt til Livets Ophold, vil jeg vandre ud i Verden og forsøge min Lykke. Maaske hjælper Allah os da paa en eller anden Maade.«

Og han trøstede sin Kone og kyssede sit Barn, og forlod Huset uden at vide, hvorhen han skulde vende sine Fjed; ganske tilfældig slog han ind paa Vejen til Bulak. Her fandt

han et Skib, som netop vilde gaa under Sejl til Damiette; han gik om Bord og sejlede med. Da han atter steg i Land, mødte han ganske uventet en af sin Faders gamle Venner, som gjenkjendte ham og spurgte, hvor han vilde hen. »Til Bagdad,« svarede Ali. Den gode Mand tog ham med sig ind i sit Hus, beværtede ham, og forsynede ham med Levnetsmidler og Penge, saasnart der var et Skib rede, som gik til Syrien.

Da han nu var stegen i Land i Syrien, og ikke vidste, hvor han skulde vende sig hen i fremmed Land, sendte Allah ham atter en from Sjæl i Møde, som tog sig af ham, indtil en Karavane var færdig til at bryde op til Bagdad. Til denne sluttede sig da Ali, og kom lykkelig og vel til Bagdad paa en Dagsrejse nær. Men paa dette Punkt blev Karavanen anfalden af en Røverbande og aldeles udplyndret; iblandt dem, der reddede sig ved Flugten, var ogsaa Ali, der saaledes med Livet frelste alt, hvad han ejede.

Alene fortsatte han sin Rejse til Bagdad, og naaede netop dertil ved Solnedgang, da Stadens Porte blev lukket. Da sagde han til Portvogterne: »Lad dog mig endnu komme ind i Staden!« Og de lod ham komme ind og spurgte ham, hvem han var og hvorfra han kom.

»Jeg kommer fra Kairo,« svarede han, »og havde mange Muldyr og Kameler med mig, belæsset med de kostbareste Varer. Men en lille Dagsrejse herfra overfaldt Røvere vor Karavane med skarpe Sværd og spidse Landser, og Livet var det eneste, jeg formaaede at redde,«

Portvogterne indbød Ali til at blive hos dem Natten over, indtil han den følgende Morgen kunde forskaffe sig et Ophold i Staden. Den fattige Stakkel søgte i sine Lommer og fandt til sin store Glæde endnu en Dinar af de Penge, som Kjøb-

manden i Damiette havde foræret ham. Denne gav han til Portvogterne med de Ord: »Gak hen og skaf os en god Aftensmad for denne Dinar.«

En af Portvogterne gik ind i Staden, kjøbte Brød og kogt Kjød og allehaande Frugter; de spiste til Aften med hinanden, og lagde sig derpaa til at sove.

Den følgende Morgen gik Befalingsmanden over Portvagten med Ali hen til en velhavende Kjøbmand og fortalte ham, hvilket Uheld den fremmede havde haft. Kjøbmanden forlod øjeblikkelig sin Bod og gik tilbage med Ali til sin Bolig, hvor han førte ham i Bad, skjænkede ham en af sine egne Klædninger og beværtede ham med en god Frokost. Derpaa sagde han til en af sine Slaver: »Gak med denne Herre og vis ham vore Huse, og giv ham Nøglen til det Hus, som behager ham bedst.«

Ali fulgte med Tjeneren og saa i et Kvarter af Staden tre anselige, vel tillukkede Huse. Da han havde beset de to af dem, spurgte Slaven ham: »Hvilket af disse tvende behager Dig bedst?«

»Hvem tilhører hint tredie Hus, det største af dem alle?« spurgte Ali til Gjengjæld.

»Det er ogsaa vort.«

Hvorfor aabner Du da ikke ogsaa dette for at lade mig bese det?« spurgte Ali videre.

Det Hus maa Du ganske slaa Dig af Tanker,« svarede Slaven, »thi der har endnu aldrig Nogen overnattet, uden at man har fundet ham død den følgende Morgen. Derfor aabner vi ikke en Gang nogensinde Døren, men bestiger Terrassen paa et af Nabohusene; derfra kan vi se og bemægtige os Liget

og føre det bort med os til Begravelse. I meget lang Tid har ingen mere vovet at overnatte i dette Hus, og min Herre betragter det derfor, som om han slet ikke havde det.«

»Men netop dette Hus har jeg Lyst til at bese; det er endog sandsynligt, at jeg netop vælger mig dette af dem allesammen. For det første vil jeg i det mindste tilbringe en Nat her. Finder man mig død, nu, saa er det ogsaa det samme; saa har jeg Ende paa dette elendige Liv. — Luk nu op for mig!«

Da lukkede Tjeneren Huset op for ham, og det viste sig at være uden Sammenligning smukkere end alle de foregaaende. Da sagde Ali: »Tilvisse, dette Hus vælger jeg mig; det behager mig i fuldkommen Grad.« Tjeneren lod Ali tage Huset i Besiddelse, men skyndte sig tilbage til sin Herre for at fortælle ham, at den fremmede var fast opsat paa at vælge det forhexede Hus. Herover følte den ædelmodige Kjøbmand sig højligen foruroliget, og begav sig øjeblikkelig selv hen til Ali, for, om muligt, at bringe ham fra hans Forsæt. Men da den unge Mand viste sig døv for alle hans Forestillinger, ytrede han endelig: »Ja, saa maa Du give mig et Vidnesbyrd, for at Skylden ikke skal synes min, hvis det skulde gaa Dig ilde i dette forbandede Hus.«

Hertil var Ali villig. Der blev strax hentet et offentligt Vidne fra Domhuset, og den unge Mand aflagde den forlangte Erklæring. Derpaa fik han Nøglen til Huset, med fri Tilladelse til at raade med det, som det lystede ham.

Saa snart Kjøbmanden var kommen hjem, sendte han, endnu stedse opfyldt af Tanken om den arme Yngling, hvem han allerede havde opgivet som fortabt, sin haardnakkede Gjæst en Seng, en Kurv med Fødemidler, Kjærter og Fyrtøj. Ali redte sig et Leje paa en bred Bænk og dækkede sit Aftensbord

udenfor samme. Derpaa gik han ud i Gaarden, hvor han fandt en herlig dyb Brønd med tilhørende Spand. Efter at han havde tvættet sig og holdt sine Bønner, gik han atter ind, tændte Kjærterne og spiste til Aften. Efter et kort Maaltid bad han sin Aftenbøn og gik til Ro.

Men Ro havde han ikke; thi næppe var han kommen til at ligge, førend det faldt ham ind: »Det er dog maaske mere sikkert at sove oppe i Huset end her nede under Forhallen, hvor enhver, som bryder ind i Huset, strax maa falde over mig.« Og han tog sine Sengklæder med sig og steg op ad en høj Trappe, der førte op til øverste Stokværk. Her traadte han ind i en prægtig Sal, hvis Loft var lueforgyldt og hvis Vægge straalede af Marmor i afvexlende Farver. I dette Værelse troede han at ville befinde sig vel, redte sig paany et Leje og lagde sig til Hvile, efter at have fremsagt et Afsnit af Koranen.

De foregaaende Dages Anstrengelser havde udmattet ham; han var dygtig træt, og Søvnen indfandt sig snart. Men næppe var de tunge Øjne faldet til, førend der lød en underlig Stemme igjennem det tomme Hus med de Ord: »Ali, Hassans Søn, skal jeg komme ned til Dig?«

Angsten gjennemrislede Ynglingen, og Forfærdelsen havde nær lammet hans Tunge. Men han tog sig sammen, og i den svævende Forestilling om, at han ligesaa godt kunde springe som krybe i det, svarede han rask: »Ja, kom kun!«

I samme Øjeblik gav det sig til at knage og brage, til at rasle og risle, og der strømmede en saadan Mængde Guldstykker ned i Salen, at den snart var fuld lige indtil Loftet.

Da Guldregnen endelig var ophørt, vedblev den samme Stemme: »Skjænk mig nu min Frihed, for at jeg kan drage videre! Her er mit Hverv bragt til Ende.«

Ali svarede: »Ved den almægtige Allah besværger jeg Dig at sige mig, hvad alt dette har at betyde!«

»Disse Penge er fra ældgammel Tid bestemte for Dig«, svarede Stemmen. »Saa ofte derfor nogen betraadte Huset, spurgte jeg: »Ali, skal vi komme ned til Dig?« Men stedse blev den fremmede bange og sagde: »Jeg hedder ikke Ali; bliv hvor Du er!« Og saa vred jeg Halsen om paa den ubudne Gjæst. Men da jeg nu ligeledes spurgte Dig, om jeg skulde komme ned, og Du svarede bekræftende, saa vidste jeg, at Du var den rette Mand, hvem Pengene tilhørte. Nu kan Du gjøre ved dem, hvad Du vil. Foruden denne Skat er der ogsaa en anden bestemt for Dig, som Du efter nærmere Anvisning vil finde i Kongeriget Yemen. Men skjænk mig nu min Frihed, eftersom mit Vogterembede er til Ende, og lad mig gaa, hvorhen jeg vil!«

Men Ali svor paa, at han ikke vilde slippe Aanden fri, førend han ogsaa havde hentet ham Skatten i Landet Yemen.

»Nu, den Tjeneste faar jeg vel saa endnu gjøre Dig«, svare Aanden. »Om et Øjeblik skal jeg være her igjen,«

»Stop lidt!« raabte Ali efter ham, »paa Vejen kan Du gjerne med det samme tage min Kone og mit Barn med Dig; men sørg for, at den hastige Rejse ikke falder dem altfor besværlig. De bor i Kairo; det ligger kun lidet af Vejen.«

»Ja, men det er en egen Ting, Du der forlanger«, svarede Aanden. »Kvinder er skrøbelige Kar at transportere, ligesom Glasvarer. En Rejse gjennem Luften i Bærestol vil i det mindste tage tre Dage, og Du kan vel tænke Dig, at jeg maa længes efter Friheden, efter at have været fængslet her til Stedet i fulde trehundrede Aar.«

»Ingen Snak, min Ven! Gjør, som jeg befaler!« lød Alis

bestemte Svar. »Saa snart Du har udrettet dette Hverv til min Tilfredshed, skal Du faa din Frihed, men ikke et Øjeblik før! Spild nu ikke Tiden!«

Aanden udstødte et Suk, saa at Loftet i den gyldne Sal slog en stor Revne, og begav sig uden videre Indvendinger paa Vejen.

Saa snart Ali mærkede, at han var ene i Huset, gav han sig til nøjere at se sig omkring. Da bemærkede han i Gulvet en Marmorsten, hvori der var en Kobberring; han løftede Stenen i Vejret og fandt en Dør, som førte ind i et stort Skatkammer, vel forsynet med ganske nye Pengesække. Nu vidste han, hvad han havde at gjøre. Han fyldte alt sit Guld i Sækkene og bragte disse ind i Skatkammeret; derpaa lukkede han atter til med Marmorstenen, og tog Plads paa en Bænk bag ved Døren for i Ro at overgive sig til Betragtningen af denne pludselige Lykkesomvexling.

Medens han sad saaledes ganske hensunken i sig selv, kom Kjøbmandens Tjener og bankede paa Husets Dør. Saa snart Ali aabnede, og han havde set ham levende, ilede han tilbage til sin Herre og fortalte ham, at den fremmede befandt sig fuldkommen uskadt. Hjertelig glad ved denne uventede Efterretning lod Kjøbmanden en Frokost tilberede og bringe hen i Huset; selv skyndte han sig forud, omfavnede og kyssede Ali og spurgte ham: »Hvorledes er det gaaet Dig, min Broder?«

»Ret godt«, svarede Ali, »jeg har sovet oppe i Marmorsalen.«

»Har Du da ikke set eller hørt eller oplevet noget usædvanligt?«

»Nej, jeg læste i Koranen, indtil jeg faldt i Søvn, og vaagnede først i den lyse Morgenstund, efter en fuldkommen rolig Nat.«

Da takkede Kjøbmanden Allah, og sendte Ali Tjenere og Slavinder, Tæpper og Divaner, og lod hele Huset rengjøre. Ali beholdt tre Slaver og fire Slavinder til sin Betjening og sendte de øvrige bort.

Efter tre Dages Forløb vendte Skattens Tjener tilbage med det Budskab: »Bered Dig og gak din Kone og dine Varer i Møde; de kommer fra Ægypten!«

Da gik Ali hen til Kjøbmanden og sagde: »Følg med mig! Vi vil gaa ud af Staden for at møde Karavanen. Medbring ogsaa Eders Koner, at de med det samme kan hilse paa min Hustru!«

Kjøbmanden begav sig med Ali ud til en Have udenfor Staden, og her besluttede de at vente Karavanens Ankomst. Pludselig saa de en mægtig Støvsky hæve sig i det fjerne; de gik ud for at se, hvad der nærmede sig, og se, det var en uoverskuelig Række af Muldyr og Kameler, ledsagede af Slaver, som nærmede sig syngende og dandsende. Karavanens Anfører traadte frem for Ali og sagde:

»Herre, Du er kommen længe før os, thi vi blev tvende Dage forsinkede af Røvere, med hvilke vi gjentagne Gange maatte kæmpe, inden Allah befriede os fra dem.«

Men alle Mændene og Lastdyrene i Karavanen var hverken mere eller mindre end Aander tilsammen i Menneske- og Dyreskikkelse. Kjøbmændene fulgte nu med Karavanen tilbage til Staden, men deres Koner blev tilbage for at tage imod Alis Hustru. Hver beundrede sit: Mændene de mange og kostbare

Varer, Kvinderne den Pragt og Smag i Klædning, som Alis Hustru udviste.

»Saadan Pragt fører selv ikke Khalifen af Bagdad. Slige Vareskatte er endnu aldrig set paa noget Marked.« Disse og lignende Ytringer lod sig idelig høre.

Førend Ali afskedigede sit anselige Følge af Stadens fornemste Mænd og Kvinder, gjorde han dem alle passende Foræringer; til Gjengjæld modtog han allehaande kostelige Gaver af dem, saasom Slaver og Slavinder, Tæpper, Klædninger, allehaande Kornsorter og Specerier, Muldyr, Faar og Oxer, saa at snart hans Hus og Gaard var saa fulde, at de ikke formaaede at rumme mere.

Ved Aftenstid gik Ali ind i sit Harem, hilste paa sin Kone og spurgte, hvorledes det var gaaet hende, siden de var skiltes ad. Han erfarede da, hvad han havde ventet at erfare, at hun og hans Barn imidlertid havde maattet udstaa allehaande Mangel. Derpaa spurgte han, hvorledes de var komne hid til Bagdad. Til Svar herpaa fortalte hans Kone ham følgende:

»Jeg sov i Gaar Nat tilligemed min lille; da følte vi os pludselig førte i Vejret ligesom højt igjennem Luften. Da vi ret kom til Bevidsthed, befandt vi os i et Telt af det Slags, som Beduinerne har; udenfor stod der tvende store og stærke Muldyr med Bærekurve, og trindt omkring saa vi en hel Del Drivere og Slaver.

»Hvor er vi og hvad betydet dette?« spurgte jeg.

»Vi er Slaver af Ali, Hassans Søn, og er sendt hid for at bringe Eder til Bagdad, hvor han opholder sig«, lød Svaret.

»Er der langt til Bagdad?« spurgte jeg videre.

»Nej, det er kun et kort Stykke Vej«, svarede man mig, »i Morgen tidlig kan I være der.«

»Og i Sandhed«, sluttede Alis Kone, »som I selv véd, indtraf vi hertil i god Tid efter en Nats Rejse.«

Derpaa spurgte Ali hende, hvem der havde givet hende de herlige Klæder.

»En af Førerne«, svarede hun, »lukkede en Kiste op og tog disse kostbare Klæder ud til mig og Barnet; derpaa overgav han Nøglen til Kassen i mine Hænder, idet han betydede mig, at alt, hvad den indeholdt, var min Ejendom.«

»Kjender Du den Kiste, hvoraf han fremtog Klæderne?« spurgte Ali videre.

»Tilvisse; Du behøver kun at følge med mig ud i Magasinet, saa skal jeg vise Dig den.«

Ali gik med sin Kone ud i Magasinet; imellem en Mængde Kister af forskjellig Størrelse og Form udfandt Kvindens opmærksomme Øje snart den rigtige. Ali aabnede Kisten og derpaa efterhaanden ogsaa alle de andre Kister; de var fulde af de største Kostbarheder, deriblandt Ædelstene og Perler saa fuldkomne, som ingen Konge besidder dem.

Nu var Turen kommen til Ali at give sin Kone Forklaring over de Undere, som saa pludselig havde foranlediget denne store Omvexling i deres Skjæbne. Han førte hende tilbage til Huset og viste hende sit med Guld fyldte Skatkammer; derpaa fortalte han hende alt, hvad der var mødt ham siden den Dag, han havde efterladt hende i Kairo. Da sagde hans Hustru til ham:

»Alt dette har Du din fromme Fader at takke for. Bad han ikke i sin Dødsstund Allah at frelse Dig af hver en Nod? Der gives intet, som jo den frommes Bøn kan udrette i Himlen. Lovet være den almægtige, som paa denne Maade har givet Dig tilbage, hvad Du havde tabt, og endnu mere til. Men nu maa

Du ogsaa hellig love mig, ikke mere at omgaas med letsindige Mennesker.«

Ali tog sig denne hendes Formaning til Hjerte, og bad Allah, at han dog ikke mere maatte sende ham slette Venner, som vilde føre ham vild fra Gudsfrygtigheds Veje. Uden Dvælen hengav han sig til et virksomt Liv, indrettede en Bod, hvilken han udstyrede med en Mængde Ædelstene af alle Slags, og levede fra denne Tid af i Fred og uformørket Lykke i Bagdad tilligemed sin Familie.

Men ikke længe varede det, inden Kongen selv hørte tale om ham og lod ham kalde til sig. Ali adlød Herskerens Befaling og indfandt sig for hans Aasyn med tvende Guldfade, indtil Randen fyldt med de skjønneste Ædelstene, hvilke han bød Kongen til Foræring.

Da Bagdads Konge saa disse uvurdérlige Ædelstene, tog han naadig imod dem og viste sit Riges Stormænd dem, idet han sagde: »Hvor mange Konger have ikke allerede bejlet til min Datter? Mon endog blot en eneste af dem har budt mig slig en Gave? Derfor har jeg besluttet at give denne Perle af Kjøbmand min Datter til Gemalinde. Hvad er Eders Mening derom?«

»Gjør, hvad Dig behager, saaledes er det godt!« svarede Raadsherrerne. Da overgav Kongen Fadene i en Slaves Hænder og lod dem bringe over til sin Gemalinde; selv fulgte han efter, fortalte hende, hvad han vidste om Ali, og erklærede, at han vilde have ham til Svigersøn.

Dronningen føjede sig gjerne i sin Herre og Gemals Ønsker. Strax den følgende Morgen lod Kongen derfor Ali og alle Stadens fornemme Kjøbmænd hente til sig; ogsaa Kadi'en blev hentet, og modtog Befaling til at opsætte Ægteskabskontrakten imellem Ali og Prindsessen.

Men da traadte Ali frem, kastede sig ned for Kongen og sagde: »O Du Tidens Konge, jeg er kun en uselig Kjøbmand, der har havt Lykken med sig, og fortjener ikke at vorde en Sultans Svigersøn.«

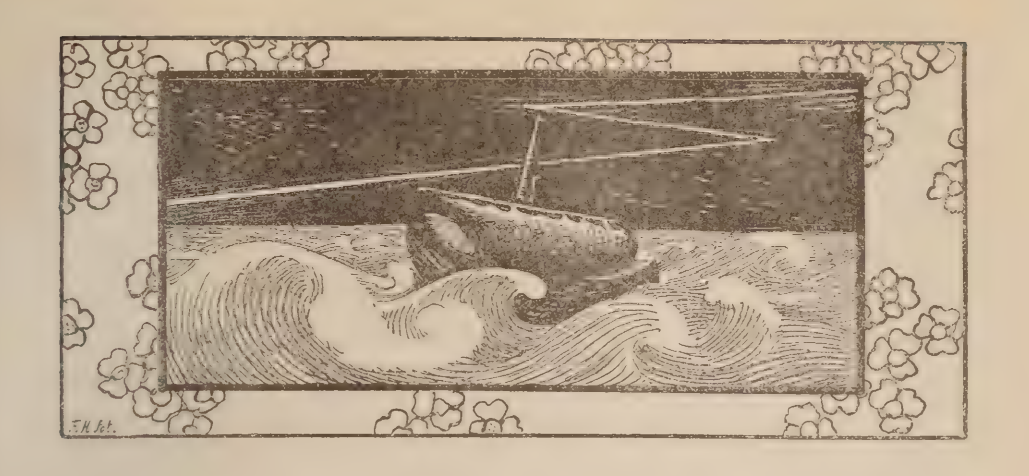
»Ligemeget«, svarede Sultanen, idet han tilkastede ham en Vezirs Overklædning, »jeg udnævner Dig paa samme Tid til min Vezir.«

»Lad mig blot tale ét eneste Ord endnu, glorværdige Hersker!« vovede Ali endnu en Gang at tage til Orde. »Hvis Du endelig vil formæle din Datter, saa giv min Søn hende; det er en vakker Knøs paa fjorten Aar. Jeg selv har i Forvejen en Kone, som trofast har delt ondt og godt med mig.«

»Saa lad din Søn strax komme, at vi kan faa Ende paa Historien«, befalede Kongen lidt utaalmodig.

Alis Søn, Hassan, blev øjeblikkelig hentet og fik Prindsessen; Ali selv blev med det samme højtidelig indsat som Vezir og modtog alle store og ansete Mænds Lykønskninger. Da Kongen nogle Aar senere gik til sine Fædre, blev Hassan, hans Svigersøn, enstemmig udvalgt til hans Efterfølger. Og han gjorde dette Valg Ære; aldrig havde Bagdad set nogen mere vis, retfærdig og mild Regent end Hassan, Alis Søn. I skjøn Samdrægtighed levede han og hans Forældre et langt og lykkeligt Liv med hverandre, tilligemed Prindsessen og hendes Børn, udgjørende én Familie, indtil Englen Azrafil (Dødsenglen) adskilte dem fra hinanden for atter at samle og forene dem paa den yderste Dag.

Sultanen af Yemen og hans tre Sønner.

Over Landet Yemen i Arabien herskede en Gang en rig og mægtig Sultan, som havde gjort sig en Mængde vidt omkring boende Fyrster underdanige. Da endelig efter en lang og lykkelig Regjering Alderdommen med sine Skrobeligheder lod ham mærke, at han snart vilde savne Kræfter til at forestaa Regjeringen længer, lod han sine tre Sønner kalde for sig og talte saaledes til dem:

»Om kort Tid, mine Børn, vil jeg naa mit Livs Ende; derfor vil jeg nu, forinden Skilsmissens Time slaar, dele imellem Eder alt, hvad jeg ejer, at I med Velsignelse maa tænke paa mig og leve i broderlig Endrægtighed. Lover I mig hellig at opfylde min sidste Villie?«

Uden Betænkning erklærede alle tre Sønner, at de med Ærbødighed vilde høre og adlyde hans Bud. Da tog Sultanen atter til Orde: »Nuvel, saa testamenterer jeg den ældste iblandt Eder mit Rige, den mellemste alle mine Skatte, og den yngste min store Samling af Sjeldenheder og mærkværdige Sager. Ingen

af Eder understaa sig at gjøre Indgreb i den andens Ret; tvertimod skal I broderlig hjælpe og beskytte hinanden.« Derpaa lod Sultanen sine Sønner underskrive et Dokument, hvori denne hans sidste Villie var opsat, og gik snart efter til en salig Hvile.

Hans Sønner foranstaltede en prægtig Begravelseshøjtid, vaskede og salvede egenhændig hans Lig, og tilbragte en hel Maaned i Bøn ved hans Hvilested. Efter Maanedens Udløb vendte de tilbage til den afdøde Sultans Palads. Her ventede Vezirerne, alle Hofembedsmænd samt Hovedstadens fornemste Indvaanere dem for at bevidne dem deres smertelige Medfølelse. Ogsaa fra Provindserne, hvor Sultanens Død allerede var bleven bekjendt, endog de fjerneste, havde der indfundet sig Afsendinge, der skulde hædre den hedengangne Sultans Minde og vise Rigets ny Hersker den skyldige Ærbødighed.

Efter at Sørgehøjtiden med denne sidste Akt var ført til Ende, gjorde den ældste Søn i Følge Testamentet Paastand paa at blive anerkjendt som regjerende Sultan. Dog dette gik ingenlunde saa let, som han havde troet; thi hans Brødre var lige saa ærgjerrige som han, og ønskede selv at regjere, uden i mindste Maade at bekymre sig om deres afdøde Faders Bestemmelse. Paa denne Maade opkom der Stridigheder imellem dem, der uden Tvivl vilde have foranlediget en ødelæggende Borgerkrig, hvis ikke Brødrene paa den ældste Prindses Forslag og med Vezirernes Billigelse var blevne enige om at overgive Sagen til en af de skatskyldige Sultaners uimodsigelige Afgjørelse, saa at den af dem, hvem han tilkjendte Tronen, skulde blive i ubestridt Besiddelse af det fædrene Rige.

I Følge denne Overenskomst begav de sig paa Vejen til en af de skatskyldige Sultaner.

Da de omtrent var halvvejs paa deres Vandring, holdt de

en Dag Rast paa et meget indbydende Sted, midt imellem friske, blomsterrige Enge, hvor alene Lyden af det rislende Vand afbrød den herskende Stilhed. Hvilende hos hverandre i det bløde Græs nød de nogle Forfriskninger og sladrede imidlertid saa gemytlig sammen, at man ikke skulde have anset det for muligt, at der fandt alvorlige Stridigheder Sted imellem dem. Idet en af dem tilfældigvis kastede et Blik hen over Grønsværet, udbrød han: »Her maa for nogen Tid siden være gaaet en Kamel, som paa den ene Side bar Sukkerværk, paa den anden Side Hvede. »Javel,« bekræftede den anden, »og jeg er desuden overbevist om, at Dyret har været blindt paa det ene Øje.« »Udentvivl,« tilføjede den tredie, »tillige vil jeg vædde paa, at det har været uden Hale.«

Næppe havde de ladet disse Ytringer falde, førend Kamelens Herre traadte frem af Buskene og stod for dem. Hans Kamel var løben bort fra ham, imedens han sov; paa sin Vandring for at opsøge den var han kommen hid og havde opfanget hvert eneste Ord, som var faldet imellem Brødrene. Da han nu hørte ikke alene sin Kamel saa nøjagtig beskrive, men ogsaa dens Byrde paa det bestemteste angive, kunde han ikke tro andet, end at Brødrene havde tilegnet sig hans Dyr, og beskyldte dem derfor. Rigtignok forsikrede de ham dyrt og hellig om, at de hverken havde set og hørt hans Kamel; men Manden lod sig ikke afvise, og truede dem med en Anklage for Sultanen, hvis de ikke paa Stedet gav ham hans Dyr tilbage.«

»Det staar Eder frit for,« svarede Brødrene, »lad os strax begive os hen til ham.«

Saasnart de naaede Landets Hovedstad, lod de sig melde i Paladset, og blev øjeblikkelig stedt til Audients hos Sultanen. Men Ejeren af den forsvundne Kamel fulgte efter dem og skreg

højt om Retfærdighed, idet han beskyldte dem for at have stjaalet hans Kamel, hvis Udseende og Byrde de saa fuldkommen nøje vidste Besked om.

Sultanen blev opmærksom og lod Skraalhalsen komme for sig. Kameldriveren fortalte da, hvad han havde hørt enhver af Brødrene sige, og Sultanen spurgte dem, om Manden talte Sandhed.

»Javist,« svarede de, »Manden taler den rene Sandhed; dog har vi alligevel ikke set hans Kamel for vore Øjne. Men paa det Sted, hvor Kamelen havde ligget, saa vi paa den ene Side en talløs Mængde Fluer, paa den anden derimod ikke en eneste; derfor sluttede vi med Grund, at der i den ene Kurv havde været Sukkerværk eller Honning, men i den anden alene Kornvarer. Da vi endvidere bemærkede, at Græsset var afbidt alene paa den ene Side af Vejen, formodede vi fremdeles, at Dyret maatte have været blindt paa det ene Øje. Sluttelig opdagede vi en samlet Dynge af Kamelmøg, og gjættede os heraf til, at Kamelen maatte have været uden Hale, eftersom disse Dyr ved Udtømmelserne stedse plejer at bevæge Halen frem og tilbage, saa at Gjødningen bliver adspredt vidt og bredt.«

Da Sultanen havde faaet denne Forklaring, bød han Anklageren at søge sin Kamel andet Steds, eftersom Forhøret over Brødrene kun havde bragt deres Klogskab og Skarpsindighed frem for Lyset. Derpaa gjorde han Anstalter til, at der blev anvist Prindserne en passende Lejlighed paa Slottet og vist dem den tilbørlige Opmærksomhed og Ære. Der blev anrettet et prægtigt Aftensmaaltid, hvorved den ældste af Prindserne, idet han brød et Brød over, gjorde den Bemærkning: »Dette Brød maa være bleven tilberedt af et sygt Fruentimmer.« Den anden, som spiste et Stykke Gedekjød, ytrede: »Denne

Ged maa være opammet af en Tævehund.« Den tredie vovede endelig den haarde Paastand, at Sultanen var et uægte Barn.

I samme Øjeblik traadte Sultanen ind i Værelset; han havde hørt alle deres Bemærkninger, og raabte forbitret: »I forvovne, hvorledes tør I driste Eder til at føre saadan Tale?«

»Herre,« svarede en af Brødrene: »undersøg dog Sammenhængen nøjere, førend I fordømmer os! Vi vil staa ved vore Ord.«

Helt ærgerlig til Mode begav Sultanen sig ind i sit Harem, hvor han strax foranledigede en streng Undersøgelse med Hensyn til Brødet og Geden. Da viste det sig virkelig, at en syg Slavinde havde tilberedt Brødet, og at Geden havde diet en Tævehund, saasom dens egen Moder var død fra den.

Forvirret og slagen af Forbauselse modtog Sultanen disse Oplysninger. Da han atter kom til klar Bevidsthed, styrtede han i rasende Vrede ind til sin Moder og truede hende med en forsmædelig Død, hvis hun ikke skriftede Sandheden og sagde ham, hvis Søn han virkelig var.

Sultaninden blev ved dette truende Spørgsmaal baade rød og bleg og svarede intet; men da Sultanen svang den dragne Sabel over hendes Hoved, krøb hun til Korset, kastede sig i Dødsangst for hans Fødder og bekjendte, at han rigtignok ikke var en Søn af den hedengangne Sultan, men af en stakkels Slave, hvis Kone havde født paa samme Dag som Sultaninden. Hun selv var nedkommen med en Datter, Slavinden derimod med en Søn. Da nu Sultanen inderlig havde længtes efter at faa en Tronarving, havde hun frygtet for ved denne Lejlighed at miste hans Gunst, og havde derfor, med Fornægtelse af sit eget i Purpur fødte Barn, lagt det fremmede, til Elendighed forudbestemte Barn til sit Moderbryst og til sin Gemals Hjerte.

Dette Barn var han, den for Tiden regjerende Sultan. »Overlæg nu,« sluttede hun sin Bekjendelse, »om Du har nogen Grund til at beklage Dig over mig.«

Saasnart den forbyttede Sultan havde fattet sig noget efter denne overraskende Meddelelse og tænkt sig en Smule om, fandt han det klogest, ikke at røre videre op i den Sag, og forlod helt spagfærdig Sultaninden for at begive sig tilbage til de tre Eventyrere, hvis Klarsynethed forekom ham at overskride al menneskelig Evne. Med rolig Alvor spurgte han dem, paa hvilke Grunde de havde støttet hine dristige Paastande, som i det mindste for en Del allerede havde vist sig som fuldkommen rigtig.

Da oplyste den ældste af Brødrene, hvorledes han, da han havde brudt Brødet, havde bemærket, at det faldt fra hinanden, og deraf sluttet, at det maatte være blevet behandlet af en Slavinde, som havde manglet Kræfter til rigtig at gjennemarbejde Dejgen og formodentlig altsaa havde været syg.

Den anden Broder forklarede, at han havde fundet Fedtet paa Gedekjødet siddende ved Benene, hvilket mellem alle Dyr kun fandt Sted hos Hunden, og deraf draget den Slutning, at den havde diet en Tævehund.

»I har begge Ret,« sagde Sultanen. »Men hvorledes hænger det sammen med Eders Tvivl angaaende min Herkomst?«

»Min Tvivl hidrører fra den Omstændighed,« svarede den yngste Prinds, »at Du ikke tog Plads hos os ved Taffelet, endskjøndt Du er af lige Rang med os. Man arver Egenskaber baade efter Bedstefader, efter Fader og efter Moder. Fra Faderen kommer Gavmildhed eller Gjerrighed, fra Bedstefaderen Modet eller Fejgheden, fra Moderen Forstanden eller Skamlosheden.«

»Du har talt Sandhed,« ytrede Sultanen, »men hvorledes kommer I til mig for at hente Raad, I, som uden Sammenligning er dygtigere end jeg til at løse Gaader og forviklede Spørgsmaal? Det eneste Raad jeg kan give Eder, er det, at I vender tilbage til Eders Land og i Samdrægtighed regjerer det med hverandre.«

De tre Prindser indsaa det fornuftige i Sultanens Raad; de vendte i den bedste Forstaaelse tilbage og brød ingensinde det Løfte, som de ved denne Lejlighed fornyede, samvittighedsfuldt at holde sig deres afdøde Faders Bestemmelse efterrettelig.

Vismanden og hans Fostersøn.

Der var en Gang en overordentlig lærd og vis Mand, som ganske havde vendt sig bort fra Verden og levede i en lille Celle tæt ved en Moske, for uforstyrret at kunne hengive sig til sine højere Betragtninger. Kun ved de mest paatrængende Foranledninger traadte han frem af sit indgetogne Liv, og drog sig da igjen tilbage saa hastig som muligt. Denne Levevis havde han ført i en lang Række af Aar, da der en Dag kom en lille Dreng ind til ham med den indstændige Bøn, at han skulde tage imod ham, enten som sin Discipel eller sin Slave. Drengens Ansigt behagede Vismanden, og han tog sig derfor hans Bøn til Hjerte, idet han spurgte ham om, hvo hans Forældre var og hvor han kom fra. Men herpaa svarede Drengen dybt bedrøvet: »Spørg mig ikke, Mester; thi jeg er forældreløs og hjemløs og véd ikke, om jeg tilhører Himlen eller Jorden.«

Oldingen forundrede sig, men trængte ikke videre ind paa Drengen, som fra denne Dag af blev hos ham og viste ham ikke alene den højeste Ærefrygt og den ømmeste Hengivenhed, men ogsaa den mest ubetingede Lydighed. Saaledes forløb tolv Aar, i hvilket Tidsrum der af den lille, elendige Dreng var bleven en smuk, kundskabsrig og vel opdragen ung Mand. Da hørte han en Dag Landets Prindsesse i Skjønhed, Dyd og Talenter hæves højt over alle sin Tids dejlige Prindsesser, og strax følte han den mest levende Attraa efter at faa hende at se, om det saa end kun var for et Øjeblik. Han aabenbarede sin Længsel for sin ærværdige Plejefader, som ikke blev mindre bedrøvet end overrasket ved denne uventede Meddelelse. Med Mildhed forestillede han ham, at Kvinderne i det hele taget og i Særdeleshed Fyrstedøtre ingensomhelst Omgang maatte have med Mænd. Desuden havde jo baade Lærer og Discipel gjort Afkald paa al Verdens Forfængelighed og maatte derfor med stor Flid sky enhver Berørelse med denne Verdens mægtige. Kort sagt, han opbød hele sin Veltalenhed for at kvæle Attraaen i sin Discipels Hjerte; men denne var i slig Henseende uimodtagelig for al Visdom, og sank tilsidst hen i et Tungsind, som truede med at undergrave hans Sundhed.

Denne Omstændighed vakte en dyb Bekymring hos den vise Olding. Derfor spurgte han en Dag den unge Mand, om han da troede, at han vilde blive helbredet for sin Hjertesygdom, naar der forundtes ham et Blik paa den dejlige Fyrstinde. Da Ynglingen hertil af Hjertet svarede ja, traadte Oldingen med et Suk hen til ham og bestrøg hans ene Øjenbryn med en Tryllesalve. Øjeblikkelig var den halve Del af hans Legeme ligesom forsvunden, og han var kun at se til som en halv Mand. Oldingen befalede ham nu strax at gaa hen paa Torvet,

og den unge Mand adlød med Beredvillighed. Men neppe viste han sig i Gaderne, førend han strax blev omringet af den forbausede Mængde. Alle vilde se det uhørte Særsyn; Rygtet for som en Løbeild igjennem Staden, og naaede snart Kongen, der befalede, at det formentlige Misfoster strax skulde bringes for hans Øjne.

Ifølge denne Befaling blev den unge Mand ført op i Paladset, hvor hele Hoffet med Forbauselse og Afsky tog ham i Øjesyn. Derpaa førte man ham ind i Haremet for ogsaa at tilfredsstille Kvindernes Nysgjerrighed. Saaledes fik Ynglingen ogsaa Prindsessen af se, og blev ved det første Blk saa indtagen i hende, at han svor paa at gjøre hende til sin eller ogsaa at dø.

Opfyldt af den smukke Prindsesses Billed kom han endelig igjen tilbage til sin Lærer, der strax spurgte ham, om han nu havde set Sultanens Datter. Den unge Mand svarede ja, men tilføjede: »Men det er ikke nok med den ene Gang; fra dette Øjeblik vil jeg hverken have Rist eller Ro, naar jeg ikke kan sætte mig ved Siden af hende, se mig mæt paa hendes Yndigheder og med min Haand berøre hendes dejlige Hals. Opnaar jeg ikke dette, vil jeg blive ubeskrivelig ulykkelig og maa overgive mig til Fortvivlelsen.«

Oldingen søgte at tale ham til Rette; men da hans vise Ord forblev uden Virkning, var han alene betænkt paa, hvorledes han skulde staa sin Yndling bi i den Fare, hvori han hovedkulds havde i Sinde at styrte sig, og stolede i dette Stykke paa Allahs Bistand. Han bestrøg derfor begge den unge Mands Øjne med sin Tryllebalsam, hvilket havde den Virkning, at han paa Stedet blev helt usynlig, og sagde til ham: »Saa gak da hen, min Søn, og tilfredsstil din Attraa! Men bliv ikke

for længe borte; husk paa, at Du har alvorlige Pligter at opfylde.«

Ynglingen ilede strax bort og trængte i sin Usynlighed let og uhindret ikke alene ind i Kongens Palads, men ogsaa ind i Haremet, ja lige ind i Prindsessens Værelse, hvor han øjeblikkelig tog Sæde hos sit Hjertes Elskede. I lang Tid følte han sig tilfreds ved at betragte hende, men efterhaanden berusede han sig mere og mere i Prindsessens Dejlighed og sin egen Lidenskab, og tilsidst lod han sig henrive til at udstrække Haanden og sagte berøre sin Elskedes blottede Hals. Prindsessen udstødte et højt Skrig og flygtede hen i sin Moders Arme, idet hun forklarede, at i samme Øjeblik havde en eller anden ond Aand berørt hendes Hals. Den ikke mindre forskrækkede Moder lod strax hente sin Datters Amme, og da denne paastod, at der intet var virksommere til Fordrivelsen af onde Aander end at ryge med Kamelgjødning, blev denne Besværgelsesakt strax foretagen.

Da den tætte Røg begyndte at svide Ynglingen i Øjnene, — i sit Hjerte lo han over disse taabelige Anstalter — tog han sit Tørklæde frem og aftørrede det klare Vand, der løb ham ned ad Kinderne, uden at lægge Mærke til, at han med det samme aftørrede Tryllesalven, hvormed hans Lærer havde besmurt hans Øjne. Pludselig var han igjen synlig; Dronningen, Prindsessen og alle de tilstedeværende Kvinder brød ud i høje Skrig forfærdede over pludselig at se en Mand nærværende midt imellem sig, og Larmen bragte øjeblikkelig Haremets Gildinger hid. Disse kastede sig over den arme Synder, pryglede og bandt ham og slæbte ham for Sultanen. Neppe havde denne hørt, hvor man havde fundet Ynglingen, førend han lod Skarpretteren komme og befalede

ham at iføre Forbryderen en sort, med Flammer bemalet Kappe, sætte ham paa en ussel Kamel og til Spot føre ham igjennem Gaderne, førend han slog Hovedet af ham.

Skarpretteren gav sig strax til sin Bestilling, og den arme unge Mand med det altfor varme Hjerte blev ført igjennem Byen paa en udlevet Kamel, med en Udraaber foran sig, der forkyndte: »Dette er den retfærdige Straf for hver en Usling, som vover at krænke Haremets Helligdom.« En Mænge Mennesker løb bagefter og beundrede gabende Forbryderens overordentlige Skjønhed, uden dog at vove nogen lydelig Ytring af Medlidenhed over hans ulykkelige Skjæbne. Endelig kom Toget forbi den Moske, ved hvilken Vismanden havde sin Celle. Larmen drog ham til Vinduet, og med Skræk saa han sin dyrebare Myndling i slig en overhængende Fare. Dybt bevæget i sit inderste paakaldte han sine tjenstpligtige Aanders Hjælp; hans Kundskaber i de hemmelige Videnskaber havde nemlig gjort ham en Del mægtige Aander underdanige. Øjeblikkelig var de til Stede, og han befalede dem at sætte en i Kvarteret vel bekjendt ærværdig Olding paa Kamelen i den unge Mands Sted; — neppe havde han udtalt sit Bud, førend Forandringen allerede var gaaet for sig.

Men saasnart Folk fik Øje paa Oldingen, opløftede de et højt Vredesskrig; thi man gjenkjendte i ham en ærværdig Shejk, som i mange Tider havde solgt helbredende Urter i Nærheden af den store Moske, og ikke uden harmfuld Medlidenhed kunde man se ham fordømt til slig en vanærende Straf. Men ogsaa Skarpretteren havde med Forbauselse bemærket sin Fanges pludselige og uforklarlige Forvandling, og vovede ikke at skride videre i Executionen. Tvertimod vendte han strax

tilbage til Sultanens Palads og førte Oldingen med sig paa Kamelen, efterfulgt af en talløs Folkeskare.

Da Skarpretteren var stedet for Sultanen, meldte han, at den unge Mand pludselig var forsvunden, og at i hans Sted den nærværende, i hele Byen vel bekjendte ærværdige Shejk havde været at se paa Kamelen. Sultanen vidste af Overraskelse og Forbauselse ikke at fatte sig, endnu mindre at raade sig selv, og tænkte: »Den, der er i Stand til sligt, kan ogsaa berøve mig min Trone og Livet, om ham lyster.« Han lod derfor sin Vezir hente, og denne erklærede efter nogle Øjeblikkes Overlæg: »Herre, i denne Sag maa enten Aander eller en anden os ubegribelig Magt have sin Haand med i Spillet, hvis Hævn, naar den følte sig fornærmet, rimeligvis paa frygtelig Maade vilde gaa ud over Eders Datter. Mit Raad er derfor, at I over hele Staden ved Eders Sultansære lader forkynde den Person Benaadelse, som har indsneget sig i Haremet, forudsat, at han af sig selv fremstiller sig for Eder. Gjør han det, saa byd ham Eders Datter til Gemalinde; hvis noget er i Stand til at formilde hans Vrede, saa maa det være slig en Skabnings Hengivelse og Ømhed. Da han desuden allerede iforvejen har set hendes Ansigt, saa er dette ogsaa det bedste baade for Eders og hendes Ære.«

Sultanen fulgte dette Raad og lod sin allernaadigste Villie udraabe over hele Byen. Men neppe havde den unge Mand hørt Forkyndelsen, førend han erklærede for sin Plejefader, at han havde i Sinde at gaa hen og fremstille sig for Sultanen.

»Min Søn,« indvendte den vise, »hvortil dette? Har Du ikke allerede lidt nok?«

Men da Ynglingen paa ingen Maade lod sig bringe bort fra

sit Forsæt, føjede Oldingen sig endelig deri og sagde: »Saa følg da din Bestemmelse! Jeg vil imidlertid bede for Dig.«

Den unge Mand gik da i Bad, og, efterat han fra Isse til Fodsaal havde salvet sig med den kosteligste Salve og draget sine rigeste Klæder paa, forføjede han sig hen til Sultanen, der med Utaalmodighed havde ventet den ubekjendtes Komme. Den unge Mand bøjede sig med Ærefrygt for ham, hilste ham med Artighed og Ynde og udtalte de sædvanlige Ønsker for hans Liv og Regjering, at begge Dele maatte vorde lange. Sultanen fandt Behag i den fremmedes mandige Skjønhed, hans ædle Holdning og fine Levemaade, takkede ham derfor med et naadigt Smil og udspurgte ham, hvo han var.

»Jeg er den samme,« svarede Ynglingen, »som I saa under Skikkelse af en halv Mand, og som havde den Dristighed at trænge ind i Eders Højheds Harem.«

Sultanen nødte ham derpaa til at indtage Ærespladsen ved Siden af sig, og indlod sig i en Underholdning med ham, ved hvilken Lejlighed den unge Mand saa grundig og træffende ytrede sig over de vanskeligste Materier i de forskjelligste Videnskabsfag, at Sultanen fattede en levende Højagtelse for ham og holdt ham for værdig til at eje hans Datter. Derfor tog han endelig saalunde til Orde: »Jeg har besluttet at lyksaliggjøre Eder med min Datters Haand. Set hende har I jo allerede, og hun vil sikkerlig have behaget Eder; ikke heller kan, efter det, der er foregaaet, nogen anden end I ægte hende.«

Den unge Mand udtalte sin Taknemlighed for den tilbudne Lykke og sin Beredvillighed til at adlyde, men udbad sig dog først Tilladelse til at raadføre sig med sine nærmeste desangaaende. Dermed var Sultanen ogsaa vel tilfreds, og bad ham alene komme snart igjen. Uden at spilde Tiden begav den

lykkelige Yngling sig tilbage til sin gamle Plejefader, hvem han berettede sin gunstige Modtagelse hos Sultanen, idet han bad om hans Velsignelse.

»Himlen give sit Held til denne Forbindelse!« svarede Oldingen med opløftede Hænder. »Jeg giver med inderlig Glæde mit Samtykke dertil. Forøvrigt kan Du sige til Sultanen, at den ensomme indbyder ham til et Besøg.« Hertil bemærkede den unge Mand: »Herre, saa længe jeg har været hos Eder, har I stedse beboet denne beskedne Celle, hvilken I saa godt som aldrig forlader. Hvorledes skulde jeg vove at indbyde Sultanen herhen?«

»Gjør blot, som jeg siger, og slaa din Lid til Allah, for hvem intet er umuligt!« gjensvarede Oldingen bydende: »Sig din tilkommende Svigerfader, at jeg venter ham den femte Dag efter denne!«

Ynglingen udrettede alt paa det punktligste; efterat Sultanen havde modtaget Indbydelsen, vendte Ynglingen tilbage til Cellen, hvor han med stedse stigende Utaalmodighed saa den femte Dag i Møde.

Endelig brød den da frem. Da opfordrede Vismanden sin Plejesøn til at forlade den usle Celle sammen med ham selv, for at træffe de nødvendige Forberedelser til Sultanens Modtagelse. »Vi vil nu begive os til vort eget Hus,« sagde han, og gik derpaa med ham hen til et stort, men i Ruiner liggende Hus midt i Staden.

»Det er mit Hus,« sagde Oldingen til den forundrede Yngling. »Gaa nu hen og hent Sultanen!«

»Herre,« svarede Ynglingen, »dette Hus er jo kun en Ruindynge? Hvorledes kan jeg indbyde Sultanen herhid, uden at staa Fare for at opvække hans Vrede?«

»Gaa kun og vær ubekymret!« befalede Oldingen.

Ynglingen gik, men kunde under Vejs ikke afværge den sig ham paatrængende Frygt for, at Oldingen enten havde mistet Forstanden eller havde en eller anden ilde anlagt Spøg for, som maatte komme ham dyrt at staa.

Sultanen modtog den unge Mand med naadig Velvillie; saasnart de brugelige Høflighedstegn var udvexlede, rejste han sig og brød med hele sit Hof op til Vismandens øde Bolig. Hjertet bankede højt i den unge Mands Bryst. Men hvor forbausedes han ikke, da han nærmede sig Stedet og ikke længer fandt de sammensunkne Ruiner, men et prægtigt Palads, foran hvilket en Mængde rigt klædte og udsmykkede Slaver syntes at vente Sultanens Komme. Den unge Mand havde af Forbauselse ganske mistet Talens Brug; han bemærkede kun ved sig selv, at dette Palads endog var ulige prægtigere end Sultanens eget. Hvorledes det var gaaet til med dette Under, begreb han naturligvis ikke.

Sultanen steg af Hesten tilligemed sine Hoffolk og begav sig ind i den herlige Bygning, hvor han fandt Oldingen siddende i en ikke mindre mægtig end prægtig Hal. Saasnart Sultanen derpaa havde taget Plads ved Siden af ham, samtalede de længere Tid med hinanden, og Sultanen følte sig lige stærkt slagen af sin Værts ædle, højt overlegne Holdning, og af den ubeskrivelige Glands, der omgav ham. Da det var paa Tiden at spise Frokost, gik Dørene op, og hundrede Slaver traadte ind, som paa deres Hoveder bar et Bord af gediegent Guld, besat med en forbausende Mængde af Tallerkener og Skaaler af Agat, Karneol, Smaragd og andre kostbare Stene, hvori var serveret en Mængde forskjellige Retter af den mest udsogte Art. Aldrig havde Sultanen haft nogen Forestilling om, langt mindre

set en saadan Pragt, og undrede sig højlig i sit stille Sind. Paa Oldingens Indbydelse nød han tilligemed hele sit Hof af det kostelige Maaltid, og fortsatte derpaa sin Samtale med Oldingen. Det senere frembaarne Middagsmaaltid overgik i Pragt endnu langt Frokosten; overhovedet var alt saaledes indrettet, at Gjæsternes Forundring stedse maatte være i Stigende.

Efterat de havde afspist, og der var blevet ombudt Vandkander og Vaskefade af purt Guld, Agat og lignende kostbare Sager, for at Gjæsterne efter Maaltidet kunde to deres Hænder, rettede Oldingen det Spørgsmaal til Sultanen, om han allerede havde bestemt den Bryllupsgave, som hans Søn skulde overrække Bruden. Sultanen svarede, at han slet ikke havde tænkt paa at forlange nogen; men Oldingen bemærkede, at uden Bryllupsgave var Giftermaalet jo ikke en Gang rigtig gyldigt. Derpaa vinkede han ad en af sine Slaver, som bragte ham en uhyre Sum i Guld og en uvurderlig Mængde af Diamanter og andre Ædelstene af den kostbareste Art; alt dette bød han Sultanen som Bryllupskjænk fra sin Plejesøn. Derpaa gjorde han for sit eget Vedkommende Sultanen en prægtig Foræring, og lod uddele prægtige Klæder til hele hans Følge, alt efter enhvers Rang og Værdighed. Endelig brød Sultanen atter op og vendte med sin tilkommende Svigersøn tilbage til sit Palads.

Da Timen dertil var kommen, blev den unge Brudgom ført ind i Prindsessens Gemak, som var udsmykket paa det prægtigste. Herlige Tæpper bedækkede Gulvet, og den kosteligste Røgelse brændte i Røgelsekarrene, alting tiltalte Sandserne paa det behageligste; kun et manglede, og det var — Bruden. Den unge Ægtemand forundrede sig højlig, men ventede dog med de bedste Miner til slet Spil taalmodig fra Minut til Minut; men Midnat kom og skred forbi, og endnu indfandt

der sig ingen Brud. Morgenen brød frem og blev hilset af den unge Mand i den ærgerligste Stemning efter en gjennemvaaget Nat fuld af Skuffelse.

Brudens Forældre troede naturligvis ikke andet, end at deres Datter befandt sig hos sin Herre og Gemal, og ventede med Længsel den Time, da de kunde gjense og lykønske hende. Ved Daggry stod Sultaninden op og gik ind i Brudekammeret; men hun fandt her alene den unge Mand, der fortrædelig kom hende i Møde og spurgte, hvorfor man havde holdt ham for Nar og ladet ham sove, eller rettere, vaage alene. Højlig forbauset svarede hans Svigermoder, at Prindsessen før ham havde begivet sig til Brudekammeret og ventet ham der. — Men jeg har ikke set hende for mine Øjne og forgjæves ventet hende hele Natten, — indvendte den mismodige Brudgom. Ved denne Meddelelse udstødte Sultaninden et højt Skrig, der naaede Sultanens Øre; denne kom i Hast ilende til, og erfor nu ogsaa med ubeskrivelig Forbauselse og Smerte, at Prindsessen var sporløst forsvunden. Forgjæves anstillede man i hele Paladset og sammes nærmeste Omgivelser de omhyggeligste Efterforskninger; Prindsessen var og blev borte; Brudgom og Forældre fortabte sig i en grændseløs Kummer.

Men Prindsessens pludselige Bortførelse var et Værk af en Aand, som undertiden for Morskabs Skyld plejede at besøge Sultanens Harem. Det traf sig netop saa uheldig, at denne Aand skulde befinde sig i Brudekammeret, da Bruden blev ført derind; øjeblikkelig følte han sig fortryllet af hendes Yndigheder, og besluttede at bortføre hende. Som sagt, saa gjort. Saasnart Aanden befandt sig i Enrum med Prindsessen, tog han hende i sine Arme og førte hende bort igjennem Luften. Efter nogle Timers Flugt sænkede han sig ned i en herlig Have

og lagde sin skjønne Byrde paa Grønsværet under nogle skyggefulde Buske. Her bød han hende allehaande dejlige Frugter og en kostelig Sorbet til Forfriskning, og forlystede sig med at beundre hendes Skjønhed, medens den arme Brudgom forgjæves maatte vente hende i Paladset.

Den unge Mand var saa dybt greben og behersket af sin Smerte, at det først sent faldt ham ind at søge Raad og Hjælp hos sin Plejefader. Endelig randt dog Oldingens vidunderlige Magt ham i Hu, og han begav sig hen til ham i Følge med sin Svigerfader. Nedbøjede af Sorg traadte de ind i Vismandens prægtige Palads; Husherren modtog dem med Agtelse og Venlighed, og hørte med Deltagelse deres Beretning om Prindsessens Forsvinden. Først søgte han at berolige dem og bringe dem til Fatning i deres Tab; men da al hans vise Tale intet hjalp, befalede han at bringe et Røgelsekar med glødende Kul. Nogen Tid sad han ligesom fordybet i Betragtninger; derpaa tog han nogen Røgelse af forskjellig Art og kastede den paa Ilden med nogle hemmelighedsfulde Ord. Saasnart han havde ophørt at tale, skjælvede Jorden og Tordenen rullede; tætte og sorte Skyer formørkede Himlen, og der viste sig Skarer af bevingede Væsner, udrustede med straalende Faner og gyldne Landser. Midt af Skarerne fremtraadte tre Sultaner over Aanderne, bøjede sig ærbødig for Oldingen og raabte med en Mund: »Hil den mægtigere, vor Herre! Vi er beredt til at adlyde!«

Oldingen befalede dem øjeblikkelig at bringe den Aand til Veje, som havde bortført hans Søns Brud. Aandernes Sultaner afsendte strax en Del af deres Følge for at opsøge Prindsessen og bringe hende tilbage i hendes Kammer, men føre Misdæderen frem for Oldingen. Disse Befalinger var neppe udstedte, førend de allerede ogsaa var udførte. Medens Prind-

sessen med ærbødig Varsomhed blev baaren tilbage til sit Værelse, stod allerede Bortføreren foran Oldingens Aasyn. I alvorlig, bydende Tone befalede Vismanden de tre Sultaner at brænde ham til Aske. Alt dette gik for sig for den forbausede Sultans Øjne; med Rædsel betragtede han de tre Aandesultaners Kæmpeskikkelser, og beundrede den Magt, som Oldingen havde over dem. Da Prindsessens lystne Bortfører var brændt til Aske, begyndte Oldingen atter sine Besværgelser; Aandefyrsterne bøjede sig igjen for ham og forsvandt tilligemed deres Følge.

Sultanen og hans Svigersøn takkede herpaa Oldingen med Hjerter fulde af Taknemlighed og Bæven, tog Afsked og vendte tilbage til Paladset, hvor de fandt alt i den største Glæde over Prindsessens pludselige Tilbagekomst. Nu var der intet i Vejen for at fejre Bryllupet, som det sig burde. Prægtige Fester, som varede tre Dage og Nætter, forherligede den glædelige Begivenhed; alle og enhver, fornem og ringe, rig og fattig, var Sultanens Gjæster, og alle vidste indtil deres Alderdom meget at fortælle om den Herlighed, der omgav Vismanden og hans Fostersøn.

Prindsen af Khowaresm og Prindsessen af Georgiens Historie.

En Gang for længe siden levede der en Konge af Khowaresm, som ingen Børn havde, og som uophørlig bestormede Himlen med Bønner, Løfter og Ofre for at faa nogle. Endelig modtog den miskundelige Gud i Naade hans Ofre, og skjænkede ham en Søn, der var skjønnere end Dagen selv. Denne Søns Fødsel blev højtideligholdt ved store Fester; Kongen uddelte Embeder og Værdigheder og Pensioner over en lav Sko, og lod sin Glædes Lys straale for alle sine Undersaatter. Strax efter denne glædelige Begivenhed lod han sammenkalde alle Stjernetydere i sit store Rige og befalede dem at stille Prindsens Horoskop. Deres Udsagn faldt imidlertid slet ikke ud efter Kongens Ønske; thi Stjernetyderne erklærede ham, at der truede hans Søn indtil hans tredivte Aar en Mængde forskjellige Ulykker, hvis Art dog var alene Gud bekjendt.

Denne Spaadom lagde et tungt Tryk paa Kongens Glæde og vakte efterhaanden mange Bekymringer hos ham. Imidlertid lod han sin Søn omhyggelig opdrage under sine Øjne, og, ligesom om det kunde nytte at stride imod Stjernerne, traf alle mulige Anstalter til at sikre sit dyrebare Afkom imod de truende Ulykker.

En lang Række af Aar syntes denne faderlige Omhu at lønne sig vel. Prindsen blev femten Aar gammel, uden at nogensomhelst Ulykke havde bekræftet Horoskopets Udsagn. Men, saasom ingen kan undgaa sin Skjæbne, saa hændte det sig, at Prindsen, da han en Gang paa et Spadsereridt havde naaet det udstrakte Havs Bred, fik Lyst til at gjøre en Sejltur. Han lod altsaa i en Hast et Fartøj bringe i Stand og besteg det tilligemed fyrretyve Personer af sit Følge. Men neppe var de komne ud fra Land, førend en europæisk Sørøver anfaldt dem. Uagtet deres tapre Forsvar blev de hastig overmandet, og Sørøveren sejlede med dem til Samsarernes Ø, hvor han solgte dem.

Samsarerne var sande Uhyrer, Menneskeædere med Hundehoveder paa menneskelige Kroppe. De havde naturligvis intet vigtigere at gjøre end at spærre Prindsen og hans Ledsagere inde paa et mørkt Sted, hvor de blev omhyggelig fodrede med Rosiner og Mandler. Da de begyndte at blive fede, blev daglig en af dem bragt op i den samsariske Konges Kjøkken, slagtet og tilberedt til forskjellige Retter, som smagte Hs. Majestæt ganske fortræffelig.

Da de fyrretyve Personer, hvoraf Prindsens Følge bestod, paa denne Maade var opspiste, ventede denne, hvem man havde gjemt til sidst som en overordentlig Lækkerbidsken, hver Dag med Rædsel paa, at Turen endelig skulde komme til ham.

Medens han levede i denne grufulde Forventning, sagde han til sig selv: »Det er aabenbart, at jeg ikke kan undgaa Døden. Men hvorfor skulde jeg lade mig slagte som et villieløst Stykke Kvæg? Er det ikke bedre at sælge Livet saa dyrt som muligt? — Ja, jeg vil værge mig til det yderste; jeg skal befordre i det mindste nogle af disse blodtørstige Uhyrer til Slagterbænken, førend jeg selv lader mig slagte.«

Prindsen havde just taget en fast Beslutning, da Samsarerne traadte ind. Uden Modstand lod han sig føre af dem til det kongelige Kjøkken. Men saasnart han var kommen der, fik han Øje paa den store Kniv, hvormed han skulde slagtes. Da tog han sig sammen, sønderrev Baandene, hvormed han var fængslet, snappede Kniven, og styrtede sig dermed over Hs. samsariske Majestæts Kjøkkenpersonale. Den ene maatte segne efter den anden, indtil han havde gjort Kjøkkenet ganske ryddeligt. Da stillede han sig i Kjøkkendøren med Kniven i Haanden, og enhver, der nærmede sig, fik hans Kniv at føle.

Hele det kongelige Palads kom herover i Oprør, og gjenlød af Raab og Skrig. Med Forbauselse erfarede Kongen, at et eneste Menneske havde formaaet at forsvare sig imod saa mange, og begav sig selv hen til Stedet. »O Yngling,« sagde han, »jeg beundrer dit Mod og skjænker Dig min Naade. Hold op at vove Livet imod mine Undersaatter, for hvis Mængde Du dog tilsidst maatte ligge under. Sig mig heller, hvem Du er og hvorfra Du kommer!« Efterat derpaa Prindsen havde fortalt, at han var en Søn af Kongen af Khowaresm, vedblev Samsarernes Behersker. »Din nylig udviste Tapperhed er det bedst Bevis for din ædle Byrd. Frygt ikke længer; fra dette Øjeblik af skal mit Hof alene være en Glædens Kilde for Dig! Du skal vorde det lykkeligste af alle Mennesker, eftersom jeg her-

ved udvælger Dig til min Svigersøn. Det er min allerhøjeste Vilje, at Bryllupet imellem Dig og min dejlige Datter øjeblikkelig skal fejres, for at Du i den rigeste Glædes Nydelse hastig kan glemme den Nød, Du har udstaaet hos os. Prindsessen er i Skjønhed, i Dyd og Forstand et af Tidens Vidundere. Alle Prindser ved mit Hof er forelsket i hende; men min Godhed er nu en Gang falden paa Dig, og jeg foretrækker Dig for dem alle.«

Prindsen af Khowaresm kunde neppe komme sig af sin Overraskelse over denne Tingenes Vending; men da Kongen tav og ventede paa Svar, gjenvandt han hastig sin Fatning og svarede med Ærbødighed, skjøndt kun i ringe Grad smigret ved den ham viste Forkjærlighed og Gunst: »Eders Højhed viser mig for megen Ære; sikkerlig er en eller anden samsarisk Prinds langt mere passende end jeg til Eders Svigersøn.«

»Nej, ingenlunde!« svarede Kongen, afbrydende ham rask, »Du skal være min Svigersøn, og jeg haaber, at Du forstaar at skatte denne Dig beviste høje Naade; i modsat Tilfælde kunde Du let komme til at fortryde det.«

Prindsen tog sig disse Kongens sidste Ord til Hjerte, og da han vel begreb, at han vilde blive et ynkeligt Offer for Kongens Vrede, hvis han ikke føjede sig i hans kundgjorte Villie, samtykkede han i Giftermaalet. Han formælede sig altsaa med Prindsessen, som havde det smukkeste Hundehoved paa hele Øen. Alligevel formaaede han ikke at vænne sig til Synet af og Omgangen med hendes Person, og hun blev ham i højeste Grad modbydelig. Jo ømmere hun viste sig imod ham, desto afskyeligere forekom hun ham, og denne Mangel paa gjengjældende Tilbøjelighed havde let kunnet blive fordærvelig for ham. Men Dødens Engel syntes at træde frel-

sende imellem, idet den stillede sig ved Prindsessens Leje og efter faa Dages Forløb gjorde Ende paa deres Ægteskab.

Prindsen vidste ikke, paa hvilket Ben han skulde staa af Glæde over denne velkomne Begivenhed, uagtet han i sin Adfærd fremviste alle Kjendetegn paa den dybeste Sorg. Men denne Glæde skulde kun være af kort Varighed; thi ligesom han allerbedst hoverede i den lykkelige Følelse af sin gjenvundne Frihed, erfarede han til sin Forfærdelse, at der paa denne Ø, ligesom paa Øen Serendib (Ceylon) herskede den umenneskelige Skik, at den efterlevende Kone blev begraven tilligemed sin afdøde Mand, og ligesaa den efterlevende Mand med sin hedengangne Kone. Ikke en Gang Kongerne, hed det, var fri for denne barbariske Lov, og Samsarerne var igjennem Aarhundreder blevet saa fortrolige med denne Skik, at de uden Bevægelse saa deres Begravelsesdag i Møde. Ja, denne Dag blev endogsaa meget mere betragtet som en Glædens end som en Sorgens Dag, saa at de ved Begravelsen tilstedeværende Mænd og Kvinder opførte Dandse derved og foredrog Sange, der i Stedet for Bedrøvelse tolkede den inderligste Tilfredshed med den grufulde Højtidelighed.

Prindsen af Khowaresm blev ved denne Efterretning styrtet fra sin Glædes Trone ned i Fortvivlelsens dybeste Afgrund; men han maatte føje sig i sin uundgaaelige Skjæbne. Da Begravelsesdagen kom, bar man ham, ligesom hans Kone, paa en aaben Baare tilligemed et Brød og en Krukke Vand hen til det Sted, hvor begge skulde stedes til Dødens Hvile. Stedet var en vid og dyb Hule med en snever Aabning, som man til denne Bestemmelse havde gravet ude paa Marken. Først blev hans afdøde Kone ved Hjælp af Reb sænket ned i Hulen; derpaa delte Ligfølget sig i to lige store Dele til Sang og Dands.

Paa den ene Side fremtraadte Ynglingerne med deres Kjærester, paa den anden alle de nyformælede Par. Hine greb hinanden i Hænderne og dandsede rundt omkring en Yngling, som stod i Midten og sang efterfølgende persiske Vers:

> Kjærlighedens Baand er hos os evige Baand. Naar Ægteskabets Genius forener os med hende, som vor Hu staar til, sværger vi hende Troskab indtil det sidste Aandedrag, og, af Frygt for at bryde vor Ed, stiger vi med hende ned i den mørke Grav.

De nyformælede dandsede parvis, enhver Mand med sin Kone, og Kvinderne sang den ene efter den anden følgende Vers:

> Naar vi ikke, dyrebare Gemal, frygter, Du min og jeg din Død, saa lad os bestandig elske hinanden, elske hinanden saa ømt, at den ene ikke føler Lyst til at overleve den anden!

Efter disse Dandse og Sange, hvori Prindsen af Khowaresm just ikke fandt nogen synderlig Nydelse, hejsede man ham ned i Graven til hans Kone, hvorefter Aabningen strax blev tillukket med en stor Sten, der endogsaa holdt Dagslyset ude.

Da Prindsen befandt sig i denne gyselige Afgrund, raabte han fortvivlende: »O, Allah, i hvilken Stilling har Du dog ladet mig komme! Er dette den Lod, som Du har bestemt for en Prinds, der stedse samvittighedsfuldt har iagttaget alle Koranens Forskrifter? Har Du bønhørt min Fader alene for at sende hans Hjertens Glæde i den skrækkeligste Død?« Og han udgjød de bitreste Taarer.

Endskjøndt Prindsen ikke nærede mindste Haab om at slippe op af denne rædsomme Afgrund, hvori han var levende begraven, havde han dog strax, da han var kommen til Bunden, rejst sig op fra sin Dødsbaare og famlede sig derpaa frem langs en Mur, som dannede en af Hulens Sidevægge. Men han havde paa denne Maade neppe tilbagelagt hundrede Skridt,

da han skimtede et Lys langt forude. Med højtbankende Hjerte fremskyndede han sin Gang, og opdagede snart, at Lyset hidrørte fra en Kvinde, som bar en Kjærte i Haanden. Hastig nærmede han sig hende; men saasnart hun opfangede Lyden af hans Trin, blæste hun Lyset ud, og han stod atter famlende i det dybeste Mørke.

»O Himmel!« stammede Prindsen, »skulde jeg have skuffet mig? Har jeg virkelig intet Lys set, — har det kun været et Blændværk, frembragt af min egen urolige Aand? — O, det var sikkerlig kun en Skuffelse, desværre! Ulykkelige Prinds, Du kan ligesaa godt først som sidst opgive Haabet om nogensinde mere at gjense Dagens Lys og den grønne Jord! O, Konge af Khowaresm, min ulykkelige Fader! Forgjæves skal Du vente din Søn og længes efter ham! Hans Bestemmelse blev det, i Stedet for at vorde din Alderdoms Støtte og Fryd, at dø længe før den ham af Naturen bestemte Tid, — en Død fuld af alle Helvedes Rædsler!«

Da Prindsen havde ophørt at tale og vilde overgive sig til sin haabløse Fortvivlelse, naaede som en skjøn Musik, som Englelyd — en blid Stemme hans Øre; ligesom forstenet og fortryllet lyttede han i aandeløs Spænding. »Trøst Dig, Prinds!« bød Stemmen. »Efterdi Du er Kongen af Khowaresms Søn, skal Du ikke omkomme her; jeg vil føre Dig ud herfra, naar Du forud hellig lover mig, at Du vil ægte mig.«

»Min Herskerinde,« svarede Prindsen, »det er vistnok en haard Lod at blive levende begraven i sit femtende Aar; men dog vil jeg heller udtømme alle denne Døds Rædsler end at give Dig min Tro, hvis Du ligner min afdøde Gemalinde. Har Du et Hundehoved som hun, vilde det vorde mig umuligt at elske Dig.«

»Herre,« svarede den melodiske Stemme, »jeg er ingen Samsarinde; forøvrigt er jeg kun fjorten Aar gammel, og jeg tror ikke, at mit Ansigt eller overhovedet min Person vil have noget afskrækkende for Dig.«

Idet hun talte saaledes, antændte hun igjen sin Kjærte, og lod Prindsen se et Ansigt af en overraskende Skjønhed. Henrykt raabte han: »O Allah, hvor guddommelig deilig! Din Lige i Skjønhed findes visselig ikke paa Jorden! — Skjønne Dame, jeg beder Dig, sig mig, hvo Du er! Du maa være en Peri[1]) alene af den Grund, at Du tør love mig Frelse fra Undergangen i denne frygtelige Hule.«

»Nej, Herre,« svarede den unge Kvinde, »jeg er ingen Fe, men kun et Menneskebarn som Du, en Datter af Kongen af Georgien, ved Navn Dilaram (Hjertenstrøst). Min Skjæbne vil jeg en anden Gang udførlig meddele Dig; for Tiden maa Du nøjes med at erfare, at en Storm har kastet mig i Land paa denne usalige Ø, hvor jeg, for at redde mit Liv, maatte ægte en gammel fornem Samsar. Efter et langvarigt Sygeleje døde han i Gaar, og jeg blev i Følge Landets Skik begraven med ham, tilligemed et lille Brød og en Krukke Vand. Men i Forvejen havde jeg vidst at skjule et Fyrtøj og et Lys under mine Klæder. Saasnart man havde hejset mig herned og med Stenen tillukket Aabningen foroven, steg jeg ud af min Kiste, slog Ild og tændte Lys. Jeg véd ikke, hvorledes det gik til, men jeg følte mig langtfra saa forfærdet, som min skrækkelige Stilling og de rædsomme Omgivelser lod vente. Himlen, som havde forudbestemt min Frelse, indgjød mig en Tillid, som jeg hen-

[1]) Peri'erne er overnaturlige kvindelige Væsner med gode Egenskaber, — veldædige Feer.

gav mig til og øste overnaturlige Kræfter af. Med Lyset i Haanden forfulgte jeg en lang snever Gang, dels for at fjerne mig fra de frygtelige Minder om Død og Forraadnelse, som omgav mig trindt omkring, dels for at efterspore, om der ikke skulde findes nogen Udgang fra dette underjordiske Fængsel. Neppe var jeg gaaet hundrede Skridt, førend noget hvidt stak mig i Øjnene. Det var den store Marmorplade, som Du ser histhenne. Jeg nærmede mig den og opdagede til min store Overraskelse en Indskrift derpaa, hvori mit Navn forekom. Træd nærmere, Prinds, og læs selv denne Indskrift; den vil ikke overraske Dig mindre end mig.«

Med disse Ord rakte hun Prindsen sin Kjærte; han traadte nærmere og læste:

> Naar Prindsen af Khowaresm og Prindsessen af Georgien kommer herhid, skal de løfte denne Sten i Vejret, og gaa nedad den derunder værende Trappe.

»Men hvorledes skal vi løfte denne Sten i Vejret?« spurgte Prindsen tvivlsom. »Hundrede Mennesker kunde forgjæves øve deres Kræfter derpaa.«

»Vi vil i det mindste forsøge det,« svarede Dilaram. »En eller anden Vismand eller velvillig Genius maa sikkerlig her have en Haand med i Spillet; jeg har den bestemte Forudfølelse af, at vi skal gaa frelste ud herfra.«

Prindsen gav Dilaram Kjærten tilbage, og lavede sig til at løfte Stenen i Vejret. Dertil behøvedes imidlertid ingen stor Kraftanstrængelse; thi neppe havde han rørt derved, førend den af sig selv gled til Side og aabnede Adgangen til en underjordisk Trappe. Uden lang Betænkning steg Prindsen og Prindsessen ned ad denne, og kom ned i et andet underjordisk

Rum, hvorfra en lang Gang førte dem til en ved Foden af et Bjerg udhugget Grotte, og til en Udgang, der satte dem i Forbindelse med Bredden af en stor Flod.

Saasnart de frelste befandt sig i det fri, forrettede de som gode og tro Tilhængere af Muhameds Lære, deres Bønner, og saasnart de ret af Hjertet havde takket Gud for deres Redning, bemærkede de en lille Baad, som, fastgjort til Strandbredden, syntes at vente paa dem. De tvivlede heller intet Øjeblik om, at dette var et nyt Underværk af Allahs Miskundhed til deres Fordel. Deres Glæde over atter at være komne frem til Dagslyset blev ved denne trøstefulde Tro mere end fordoblet, og endskjøndt de hverken fandt Roerfolk eller endog blot Aarer i Baaden, betænkte de sig dog ikke paa at overgive sig til dens Førelse og steg ind deri. »Denne Baad,« sagde Prindsen, »bliver vistnok styret af en Skytsengel, der vil føre os tilbage til den af virkelige Mennesker beboede Verden. Vi vil uden Frygt betro os til Flodens Strøm.«

Det gjorde de da. Men jo længere de sejlede, desto mere rivende blev Flodens Vande. Flodsengen blev bestandig snevrere, og tilsidst trængtes den helt sammen af tvende Bjerge, hvis Toppe foroven forenede sig til en uhyre Hvælving, i hvilken Mørket regjerede saa fuldkomment, at man ikke kunde se en Haand for sig. Baaden blev med en saadan Magt reven ind i Hvælvingens Nat, at Prindsen og Prindsessen troede deres sidste Time kommen, for en Stund rokkede i deres Tro paa et over dem vaagende miskundeligt Forsyn. I Virkeligheden var deres Stilling ængstelig nok; snart følte de sig hævede højt op under Hvælvingens Loft, snart igjen styrtede ned i den dybeste Afgrund. Men uagtet de frygtede og tvivlede, opgav de dog ikke at bede; tvertimod tiltog deres Bønner i Inderlighed, jo

frygteligere Faren viste sig. Og de bad ikke forgjæves; Baaden kom atter ud i det fri, ud til Lyset under den aabne Himmel og blev af Strømmen dreven i Land.

Haand i Haand forlod de Baaden, paany styrkede i deres Tro paa en god Skjæbne, men tillige i høj Grad udmattede af Træthed og Hunger. De saa sig omkring, om de ikke kunde opdage en eller anden Menneskebolig, hvor de kunde vente at finde nogle Forfriskninger. I Nærheden var der intet at se; men i det vide fjerne skimtede de paa Skraaningen af et Bjerg en mægtig Kuppelbygning, lig den, der bærer Navn af Kubbeh Khiramant, hellig Ihukommelse[1]). Derhen styrede de deres Fjed. Da de efter en lang Vandring nærmede sig den prægtige, vidtudstrakte Bygning, saa de, at Midten af samme indtoges af et herligt Palads, paa hvis Port der var anbragt hieroglyfisk-kabbalistiske Figurer tilligemed en Indskrift med arabiske Bogstavtegn. De traadte til og læste:

Enhver, som attraar at betræde dette herlige Palads, maa vide, at han forud maa ofre et otteføddet Dyr foran denne Port.

»Det var en slem Betingelse,« sagde Dilaram. »Jeg havde sat hele min Hu til at betræde dette herlige Slot, der sikkerlig vilde kunne yde os enhver Forfriskning og Hjælp, som vi trænger til.«

»Dyrebare Prindsesse,« svarede den unge Mand, »min Skuffelse er ikke ringere end Eders. Men det kan ikke nytte at tænke paa at gjøre det umulige muligt; denne Dør vilde spotte alle vore forenede Kræfter.«

---

[1]) Hvor, i Følge Sagnet, Adam ligger begraven.

»Nu, saa vil vi da i det mindste hvile os,« sagde Dilaram. »Lad os tage Plads paa Grønsværet og nærmere overveje med hinanden, hvad der under disse Omstændigheder er videre at gjøre.«

»Nej, Prindsesse,« tog den unge Prinds af Khowaresm atter Ordet, »lad mig heller faa din Historie at vide, medens vi udhviler os.«

»Nuvel da, men kun i faa Ord! Du maa da vide, at min Fader, Konge af Georgien, lod mig i sit Palads opdrage med al den Omhu, som en god Fader formaar at vise sine Børn. En ung Prinds af vor Slægt, som nu og da fik mig at se, hengav sig til en Følelse for mig, som truede med at blive farlig for hans Sjæls Ro. Han elskede mig, og jeg begyndte at komme ham i Møde, da Storveziren fra et mægtigt Naborige viste sig ved vort Hof for at andrage paa min Haand til sin fyrstelige Herre. Min Fader fandt dette Giftermaal fordelagtigt, og gav uden Vanskelighed sit Samtykke. Mit Ønske spurgte ingen om; viljeløs blev jeg overgiven i Vezirens Hænder.

Min Afrejse bedrøvede i den Grad den unge Prinds, min Slægtning, at hans Hjerte brast, da jeg sagde ham Levvel. Jeg begræd hans Død med en Inderlighed, der maatte vise alle og enhver, at jeg ikke havde hadet ham, imedens han levede. Alligevel skuffede Mængden sig, og holdt mig paa Grund af mine overflødige Taarer for en langt ømmere Datter, end jeg virkelig var.

Jeg afrejste altsaa med Veziren. Vi indskibede os i et lille Fartøj for at sætte over en smal Havbugt, som delte vor Vej; under vor Overfart opstod der en saa frygtelig Storm, at vore Søfolk gik fra Samlingen og gav Skibet til Pris for

Bølgerne, som kastede os i Land paa Samsarernes Ø. Da det rygtedes i Landet, at der var strandet et Skib, strømmede disse Uhyrer sammen og bemægtigede sig Mandskabet. Hvad der nu paafulgte, formaar jeg ikke uden Gru at tænke paa; de opaad nemlig Veziren og hele vort Følge. Hvad mig angaar, saa fandt jeg Naade for en gammel Samsars Øjne, der lod mig vide, at jeg ved at blive hans Kone kunde undgaa hin ellers uundgaaelige Lod. Rent ud maa jeg tilstaa, at jeg var saa angst for at blive opædt, at jeg foretrak at blive Samsarens Kone, uagtet jeg ikke uden Modbydelighed formaaede at betragte hans Hundehoved. To Dage efter vort Bryllup blev han syg; han led længe, og igaar — — — —

Her afbrød pludselig Prindsen af Khowaresm Dilaram, idet han raabte: »Se dig for! der kryber en Tarantel paa din Kjole!« Ved det advarende Udraab sprang Prindsessen i Vejret, udstødte et højt Skrig, eftersom disse Dyrs Farlighed var hende vel bekjendt, og rystede sin Kjole. Derved faldt Tarantelen til Jorden, og Prindsen søndertraadte den med Foden. Men neppe var dette sker, førend de hørte et højt Brag, som kom fra Paladset, og, da de saa derhen, bemærkede de, at Porten var sprungen op paa vid Gab. Forbauset over denne besynderlige Begivenhed betragtede de hinanden en Stund tause og spørgende. Endelig faldt det dem begge ind, at Tarantelen er et Dyr med otte Ben, netop saadant et Dyr, som Indskriften paa Paladsets Port havde forlangt til Offer. Inderlig glad ved dette Eventyr traadte de tilsammen ind i Paladset, og kom først ind i en stor Have, der syntes dem at indeholde al Verdens Træer og Planter. Træernes Grene var rigt belæsset med modne Frugter; men da den af Hungeren tilskyndede Prinds vilde plukke deraf, opdagede han, at de var gyldne, altsaa kun til

for Øjet. Midt igjennem Haven flød en Bæk, paa hvis Bund man igjennem det krystalklare Vand opdagede en Mængde funklende Ædelstene.

Efter at de havde ydet Haven den fortjente Opmærksomhed, vendte de sig til Paladset, som allerede fra det fjærne havde draget deres Blikke paa sig. Det bestod helt og holdent af Bjergkrystal. De traadte ind og vandrede igjennem en lang Række Værelser, som straalede af Guld, Diamanter og Rubiner, men uden at træffe nogen Moders Sjæl. Endelig kom de til en Dør af purt Sølv; denne aabnede de og traadte ind i et Gemak, hvor de paa en Sofa saa en Olding sidde med en Krone af Smaragder paa Hovedet. Hans snehvide Skjæg naaede lige ned til Gulvet, men bestod kun af sex enkelte stive Haar, tre paa hver Side. Til Knebelsbart havde han ogsaa tre Haar paa hver Side over Munden, som under Hagen forenede sig med Skjægget, der endskjøndt saaledes fordoblet, dog herved ikke blev synderlig tykkere. Neglene paa Oldingens Fingre var godt og vel maalt en Alen lange.

Den ærværdige Olding løftede sit Blik paa Prindsen og Prindsessen og sagde til dem: »Hvem er I, unge Folk?« »Herre,« svarede Prindsen, »jeg er en Søn af Kongen af Khowaresm, og denne unge Dames Fader er Konge i Georgien. Vi vil gjerne fortælle Eder vore Eventyr, saasnart I blot maatte forlange det. Jeg er sikker paa, at I vil skjænke os Eders Medlidenhed, og tvivler ikke om, at I jo ædelmodig vil indrømme os et Fristed hos Eder.«

»Uden Tvivl, Prinds,« svarede Oldingen, »uden Tvivl, et Fristed skjænker jeg Eder; vær mig begge inderlig velkomne! Eftersom I begge er Kongebørn og har været saa lykkelige at faa Adgang til dette Palads, saa kommer det kun an paa Eder

selv, om I vil dele mine Nydelser. Bliv altsaa her, og lad som om I var hjemme. I vil her nyde en uafbrudt Lyksalighed. Selve Døden, som lader alle Mennesker føle sin Magt, vil forskaane Eder paa dette Sted. — Men I er sagtens nysgjerrige efter at erfare, hvo jeg er. — Jeg var fordum Konge af Kina. Af mine Negles Længde kan I slutte Eder til min høje Alder. Et Oprør nødte mig til at forlade mit Rige; paa Flugten kom jeg i denne Ørken, hvor jeg ved Hjælp af flere tjenstvillige Aander, hvorover jeg som Kabbalist udøver Herredømme, lod opføre dette Palads. Det er nu allerede tusind Aar, siden jeg tog mit Ophold her, og jeg har bestemt at leve her til evig Tid; thi jeg er i Besiddelse af de Vises Sten og følgelig udødelig. Jeg skal nok meddele Eder den forunderlige Hemmelighed, naar I har opholdt Eder nogle hundrede Aar hos mig. — Mine Ord overraske Eder?« vedblev Oldingen, »men de er fuld Sandhed. Et Menneske, som besidder de Vises Sten, kan ikke dø nogen naturlig Død. Han kan rigtignok blive tagen af Dage; hans Hemmelighed beskytter ham ingenlunde imod en voldsom Død. Men for at sikre sig herimod behøver han kun at vælge sig et underjordisk Opholdssted, eller, som jeg har gjort, bygge sig et Palads i en eller anden Udørken. Her er jeg sikker; hverken Misundelse eller forbryderisk Idræt har nogen Magt over mig. Den Talisman, som I har bemærket paa Porten, er sammensat paa saadan Maade, at onde Mennesker, af hvilkensomhelst Slags de end er, ikke kan trænge herind, de maa ofre nok saa mange otteføddede Dyr. Kun for gode Mennesker aabner Porten sig.«

Da den gode Konge af Kina havde talt saaledes, tilbød han Prindsen og hans Ledsagerske sit Venskab, og begge besluttede at blive hos ham i Paladset. Derpaa forhørte Kongen

sig, om de trængte til nogen Forfriskning, og da de hertil svarede ja, viste han dem to Springvand, som udgjød sig i store Guldbækkener. Det ene leverede kostelig Vin, det andet sprang med herlig Mælk, der i Fadet forvandlede sig til den fortræffeligste Tykmælk. Samtidig kaldte Kongen paa tre Aander og befalede dem at servere. Strax dækkede Aanderne et Taffel til tre Personer og frembar tre Guldfade med Tykmælk. Prindsen og Prindsessen nød heraf med stort Velbehag; fra Tid til anden blev der ogsaa budt dem Vin i Kopper af herligt Krystal. Den gamle Konge hindrede de lange Negle paa Fingrene, i selv at lange til Maaltidet; han aabnede derfor blot Munden, og en af Aanderne madede ham ligesom et lille Barn.

Efter Maaltidet bad den gode, gamle Konge dem fortælle ham deres Historie, og heri føjede de ham, ligesaa meget af egen god Villie som af sømmeligt Hensyn til den ydede Gjæstfrihed. Da de var færdig med at skildre ham deres Eventyr, tog han atter saaledes til Orde: »Tab ikke Modet over de udstandne Gjenvordigheder! I er endnu begge unge, og naar I gjensidig har lovet hinanden ubrødelig Troskab, kan I her hos mig nyde den behageligste Tilværelse.«

Prindsen og Prindsessen havde allerede tilsvoret hinanden en evig Kjærlighed; de fornyede nu deres Ed, og formælede sig med hinanden i Hs. kinesiske Majestæts Nærværelse, hvem de tog til Vidne paa deres Forbindelse. Det ømme Par havde gjerne ofret deres Kjærlighed ethvert Øjeblik; men af Føjelighed og Taknemlighed ofrede de den gamle Konge en stor Del af deres Tid. Han var let at underholde; de behøvede blot at være opmærksomme Tilhørere til den Mængde gamle Historier, hvormed han opvartede dem uden nogensinde at trættes.

Saaledes forløb den ene Dag efter den anden af to hele Aar. Prindsessen havde imidlertid faaet to smaa Prindser med Ansigter som Fuldmaanen. Hun ernærede dem ved sit Bryst, og da de var saa gamle, at de kunde tage imod Undervisning, fik de en Aand til Lærer, som meddelte dem Kundskab om en Mængde højst mærkværdige Ting. Saaledes havde de naaet deres sjette Aar, da Prindsessen, deres Moder, en Dag henvendte sig til sin Gemal med følgende Ord: »Min dyrebare Herre, jeg maa tilstaa Eder, at jeg har faaet nok af Opholdet i dette Palads. Forgjæves frembyder det for mit Øje Tusinder af de herligste Gjenstande; Tanken om, at jeg er tvungen til at blive her for bestandig, berøver dem i mine Øjne hele deres Dejlighed. Kongen af China maa længe nok forsikre os om, at Døden her skal lade os i Ro; jeg finder slet ingen Glæde i denne Tryghed. Hans dyrebare Hemmelighed formaar ikke at hindre ham i at ældes, og et Liv, der føres under Byrden af alle Alderdommens Onder, forekommer mig snarere at være en Ulykke end en Lykke. Desuden længes jeg saa inderlig efter at gjense min Fader, hvis ikke Smerten over Tabet af mig alt for længe siden har taget ham af Dage.«

»Min Sultaninde,« svarede Prindsen; »ved at gaa ind paa den os forjættede Udødelighed har jeg intet andet haft for Øje uden den Lykke, evig at kunne elske Dig. Himlen skal være mit Vidne, at ogsaa jeg længes inderlig efter at gjense min ophøjede Fader, ved hvis Minde jeg ofte udgyder Taarer. Men hvilken Vej skal vi vel slaa ind paa for at komme til Georgien?«

»Herre,« svarede Prindsesse Dilaram, »vor Baad ligger endnu ved Bredden, hvor Strømmen drev den i Land. Lad os endnu en Gang betro vor Skjæbne til den! Vi vil følge

Flodens Løb; maaske vil den føre os til et Sted, hvorfra vi uden altfor store Vanskeligheder kan naa enten til din eller min Faders Stater og Lande.«

»Mit Samtykke har Du, kjære Hustru,« var Prindsens Svar. »Du véd, at jeg ene og alene tragter efter at behage Dig. Vi vil altsaa forlade dette Palads, eftersom Du kjeder Dig her, og indskibe os snarest muligt med vore Sønner. Men hvilken Sorg vil ikke vor Afrejse foraarsage den gode, gamle Konge af China! Han elsker os som sine Børn og staar i den Formening, at vi aldrig vil forlade ham. Han vil vorde utrøstelig, naar vi rejse bort fra ham.«

»Vi vil tale med ham,« svarede Prindsessen, »og for at skaane ham, søge at faa ham til at tro, at vi ingenlunde tænker paa at forlade ham for bestandig, men kun for en vis kort Tid.«

Ifølge denne Aftale begav de sig tilsammen til den gamle Konge og forestillede ham, at de følte en saa tvingende Attraa efter at gjense deres Forældre, at de ikke formaaede at beherske den. De bad ham derfor om at tilstede dem Hjemrejsen til deres Fædreland og forsikrede ham, at de om nogle Aar igjen vilde komme tilbage. Ved denne uforberedte Meddelelse brød den gamle Konge ud i Taarer. »Ak, mine kjære Børn,« raabte han, »I vil altsaa forlade mig? Ak, jeg faar Eder aldrig mere at se!«

»Herre,« tog Dilaram Ordet, »tillad os at følge Blodets Røst i vort Indre! Saasnart vi har tilfredsstillet vor ømme Længsel, vil vi vende tilbage til denne Ørken og dele Udødelighedens Glæder med Eder.«

Det samme lovede Prindsen. Men de kunde længe nok forsikre, at de igjen vilde komme tilbage; Oldingen lod sig ikke bedrage. Da han var i Besiddelse af Videnskaben Muka-

schefa[1]), læste han i deres Hjerter og vidste kun altfor vel, at de ikke havde i Sinde at holde deres Løfter. Smerten over den forestaaende Skilsmisse fra Personer, som han elskede med den dybeste Ømhed, gjorde ham Livet utaaleligt. Han paakaldte Dødens Engel, som han saa mange Aarhundreder ved sin Kunst havde holdt fjern fra sig; han opgav aldeles Omsorgen for et Liv, der ingen Tillokkelser mere havde for ham, og gik i Døden.

Neppe havde den gamle Konge udaandet, saa bare Aanderne ham bort, Paladset forsvandt — og Prindsen og Prindsessen befandt sig til deres Forbauselse pludselig under aaben Himmel i den nøgne Ørken. De formaaede ikke at holde deres Taarer tilbage ved Tanken om, at de havde været Foranledningen til den gode Konges Død; men deres Smerte formildedes ved Tanken om deres dyrebare Forældre, som de nu havde Haab om at gjense, og de tænkte ikke paa andet end at komme bort. De samlede nogle Frugter, som den iøvrigt golde Natur medynksfuld havde ladet fremkomme, ligesom udtrykkelig til deres bedste, og bar dem ned i Baaden. Denne fandt de bunden til en Pæl, ganske i samme Tilstand, hvori de havde forladt den. De steg alle fire i den og overlod sig til Flodens Strøm, der en Fjerdingvej længer fremme udgjød sig i Havet. Men foran Flodudløbet krydsede en Sørøver; saasnart han fik Øje paa Baaden, nærmede han sig den og tilraabte Prindsen, at han skulde overgive sig; ellers var han dødsens.

Prindsen var blottet for Vaaben, og desuden, hvad havde han vel formaaet imod en hel Skare af vel bevæbnede Mænd? Altsaa, i Stedet for at forsvare sig, overgav han sig i Sørøve-

[1]) Kunsten at læse Menneskers hemmelige Tanker.

rens Hænder, idet han paa det helligste besvor ham om at skaane hans Kones Ære og hans Sønners Liv.

Efterat Sørøveren havde taget sine Fanger ombord, sejlede han hen til en Ø, hvor han udsatte Prindsen af Khowaresm; derpaa stak han atter i Søen med Prindsessen af Georgien og hendes to Sønner. Det er umuligt at beskrive de ømme Ægtefællers Jammer over at se sig adskilt paa denne Maade; deres hjerteskjærende Klageskrig opfyldte Luften. Saa længe Prindsen endnu formaaede at øjne Sørøverskibet, blev han ved at raabe efter det: »O, Du Skurk, tro ikke, at Allah vil lade din Forbrydelse uhævnet! I hvilken som helst Krog af Verden Du end skjuler Dig, Du skal ikke kunne undgaa hans straffende Retfærdighed!« Derpaa vendte han sig mod Himlen: »Har Du da forladt mig, retfærdige Himmel, Du, der hidtil stedse har holdt mig i din Varetægt? Kan Du tillade, at man frarøver mig min Hustru og mine Børn? Ak, hvis Du ikke gjør noget nyt Under for at give mig dem tilbage, vil jeg snarere have Grund til at beklage mig over din tidligere Gunst end til at takke Dig for den. Hvorfor har Du frelst mig af saa mangen Dødsfare? Har Du maaske opsat min Død, for at jeg først skulde gjennemgaa alle en øm Ægtefælles og Faders Lidelser?«

Medens Prindsen af Khowaresm fortvivlet paa denne Maade gav sit Hjerte Luft, saa han en Skare Mennesker nærme sig, der saa ham helt forunderlige ud. De havde rigtignok menneskelige Legemer, men intet Hoved; paa hver af Skuldrene havde de derimod et Øje, og en vid Flab midt imellem. Disse Uhyrer bemægtigede sig ham og førte ham til deres Konge, idet de sagde: »Herre, her har vi paa Kysten fundet en fremmed af et højst forkert og mistænkeligt Udseende; det er rime-

ligvis en Spejder fra en af vore Fjender.« »Ej, se en Gang, det er mig en Person af et morsomt Udseende!« raabte Kongen; »I kan lave et godt Baal til, for at I strax kan kaste ham deri, saasnart jeg har forhørt ham.« Derpaa vendte han sig til Prindsen og vedblev: »Unge Menneske, hvo er Du, — hvor kommer Du fra og hvad vil Du?«

Prindsen aabenbarede uforbeholden de hovedløses Konge sin Herkomst og fortalte ham sine Eventyr paa det udførligste. Kongen forundrede sig derover og sagde: »Prinds, jeg ser tydelig, at Himlen paa en overordentlig Maade har taget Dig i sin Beskyttelse. Det vilde være en Formastelighed af mig at berøve Dig Livet. Jeg skjænker Dig af god Villie et Fristed ved mit Hof; maaske kan Du være mig nyttig i en Krig, hvori jeg netop er indviklet med et Nabofolk. Jeg skal fortælle Dig sammes Anledning. Den fjendtlige Konge og hans Undersaatter er ikke ordentlige Mennesker uden Hoved som vi; de har tvertimod Hoveder, og dertil Fuglehoveder. Og naar de tale, ligner deres Stemme Fugleskrig saa paafaldende, at vi, naar en af dem kommer over paa vor Ø, holder ham for en Strandfugl og uden videre spiser ham. Dette har opbragt deres Konge, der for at hævne sig nu og da udruster en Flaade og gjør Landgang paa vor Ø. Det har han nu allerede oftere forsøgt paa; men bestandig løber det galt af. Alligevel har han endnu ikke opgivet Haabet om ganske og aldeles at udrydde de hovedløse, og vi paa vor Side haaber ligeledes, at det skal lykkes os at faa ham og alle hans Undersaatter spiste.«

»Saaledes staa Sagerne for Øjeblikket,« sluttede Kongen. »Uagtet Du har et Hoved, kunde Du maaske dog faa et eller andet godt Indfald, der kunde hjælpe os til en afgjørende Sejr.«

Prindsen af Khowaresm var strax villig til at lægge sit Hoved i Blød og tjene de hovedløse af bedste Evne. Kongen udnævnte ham da til Feltherre over hele sin Hær. Den unge General kom heller ikke til at mangle Lejlighed til at vise sin Dygtighed og Iver. Det varede ikke længe, inden der viste sig en Mængde fjendtlige Skibe ved Kysterne; Fuglehovedernes Konge havde nemlig denne Gang besluttet at vove alting i ét Slag og havde udrustet sig til at gjøre en Landgang med Kjærnen af sit Folk. Prindsen af Khowaresm gav ham god Tid til at udskibe Halvdelen af sine Tropper; men da angreb han pludselig, kastede med voldsom Kraft de fjendtlige Tropper tilbage og nødte dem til atter at søge deres Skibe. En stor Mængde blev nedhugget, mange druknede, og Kongen med Fuglehovedet maatte liste sig bort igjen med de sørgelige Levninger af sin stolte Hær.

Aldrig havde de hovedløse tilfægtet sig saa skjøn en Sejr, og Prindsen af Khowaresm havde hele Æren deraf. Soldaterne maatte tilstaa, at de ingen Sinde før var bleven førte saa godt, og at ingen af deres tidligere Feltherrer havde vist saadant et Mod og Overblik.

Slig Ros smigrede den unge Feltherre. For nu end ydermere at gjøre sig fortjent dertil, foreslog han de hovedløses Konge, at han nu paa sin Side skulde udruste en Flaade og en Armé for at føre Krigen over i Fjendens Land og der udbrede Skræk og Ødelæggelse. Planen behagede Hs. Højhed. Han lod derfor i al Hast bygge, udruste og bemande en Flaade paa hundrede Skibe, og denne frygtelige Magt gik under Prindsen af Khowaresms Overbefaling under Sejl til Fuglehovedernes Land. Ved Nattetid iværksatte Prindsen sin Landgang og opstillede uden Larm sin Armé i Slagorden. Ved Daggry angreb

han Fjendens Hovedstad, hvis Indbyggere var aldeles uforberedte paa at tage imod ham. Hvad der gjorde Modstand, blev hugget ned; Kongen og hele hans Hof blev fangen, og Prindsen vendte i Triumf tilbage til de hovedløses Konge. Med grændseløs Jubel blev den sejerrige Hær modtagen af Fyrste og Folk, og Fest fulgte paa Fest gjennem en hel Maaned; Fangerne blev fordelt blandt Folket, som gjorde sig en Fornøjelse af at spise dem, tilberedt som Vandfugle; selve Fuglehovedernes Konge blev med stor Pomp serveret for Hs. hoved- men ikke mundløse Majestæt og allerhøjstsammes Familie.

Ni hele Aar forblev Prindsen af Khowaresm ved dette muntre og belevne Hof, og Kongen fik ham med hver Dag kjærere. Saaledes faldt det ganske naturligt, at Hs. Majestæt en Dag faldt paa at tale til Prindsen, som følger: »Prinds, jeg er allerede til Aars og har ingen Sønner; jeg har besluttet at lade Regjeringen gaa over paa Dig, under den Betingelse, at Du ægter min Datter, en for sin Dejlighed vidt berømt Prindsesse. Uagtet Du har en højst mærkværdig, jeg kan ikke nægte, endog en temmelig latterlig Skabning, vil jeg dog gjerne lyksaliggjøre Dig med Besiddelsen af alle hovedløses Skjønhedsdronning.«

Denne Gang og flere paafølgende Gange lykkedes det Prindsen at smøre Hs. Majestæt om Munden med Snak; men idelig kom han igjen tilbage til sin Yndlingsplan. Tilsidst begyndte han at fatte Mistanke om, at Forslaget maaske ikke var Prindsen saa behageligt, som han mente at have god Grund til at forudsætte. Men da var hundrede og et ude! »Prinds!« sagde han i helt forandret Tone. »Kun en Person med slig en Klods af Hoved, som der sidder paa dine Skuldre, kan være tosset nok til at miskjende den store Ære, der vises ham

ved et Tilbud som det foreliggende. Men mærk Dig dette! Fremturer Du i din Taabelighed og Utaknemlighed, skal ikke alle dine Fortjenester hindre mig i at kappe den naragtige Kugle af din Hals, hvoraf Du synes at være saa stolt. Gaa nu paa Raad med Dig selv! Ja eller nej! Enten ægter Du i Morgen min Datter, eller jeg og min Familie skal i Overmorgen spille Kegler med den Kugle, som rokker frem og tilbage imellem dine Skuldre, og som, for at Du kan vide det, uagtet al din Stolthed dog tager sig hel maadelig ud.«

Denne Meddelelse blev gjort i en Tone, der paatvang Prindsen den sikre Overbevisning, at enten maatte han gifte sig med Prindsessen eller dø. »O ve!« raabte han. »Ulyksalige Stjerne, som svæver over min Isse! Er det ikke nok, at jeg har maattet ægte en Kone med Hundehoved? Skal jeg nu ogsaa belemres med en Kone uden Hoved, med Øjne paa Skuldrene og en Flab paa Brystet? — O Dilaram, skjønne tilbedte Dilaram! Med dit Billede i Hjertet kan jeg i dette Tilfælde ikke ønske mig bedre, end at min hovedløse Gemalinde, naar hun en Gang vil kysse mig, af en Fejltagelse kommer til at sluge mig! — O, Dilaram!«

Men der hjalp ingen »kjære Moder!« —; Prindsen maatte nok en Gang bide i det sure Æble og ægte et Uhyre af Skjønhed. Bryllupet blev fejret med al den Pragt, der harmonerede med Parrets høje Stand. Den højtidelige Dags Sol gik ned, Stjernerne traadte glimtende frem paa den mørke Himmel; — Brudenatten var oprunden. Prindsen blev ført ind i Brudegemakket, hvor hans ny Gemalinde allerede nogen Tid i Forvejen havde begivet sig hen. Brudefolkene var alene med hinanden; men længe varede det, inden nogen af dem gav Tegn til Ønsket om en nærmere Forstaaelse. Den hovedløse Prind-

sesse syntes endelig at have bestemt sig til at gjøre det første indledende Skridt, uagtet samme hverken med Ret eller Billighed kunde fordres af hende, og nærmede sig sin Brudgom. Prindsen gyste af Væmmelse over denne Tilnærmelse; thi han kunde naturligvis ikke tro andet, end at hun vilde gjøre Fordring paa nogle af de Kjærtegn og ømme Opmærksomheder, som Navnet af Gemalinde berettigede hende til. Men det faldt ganske anderledes ud; Prindsessen følte ligesaa stor Modbydelighed for ham, som han for hende, og nærmede sig ham kun for at gjøre ham en Meddelelse, der vel egnede sig til at gjengive ham hele hans Ro.

»Herre,« sagde hun læspende og smægtende, med et grufuldt Smil om den uhyre Mund, »jeg kan vel tænke mig, at Du intet Behag kan finde i en Kvinde af min Skabning. Jeg dømmer i dette Stykke efter min egen Følelse. Uagtet al min Agtelse for Dig føler jeg dog en ikke ringe Grad af uovervindelig Modbydelighed for Dig. Vi anser hinanden gjensidig for Uhyrer, og beklager os begge over at se os tvungne til en unaturlig Forbindelse, — Du for at undgaa Døden, jeg af Lydighed imod min Fader. Men alt er ikke tabt endnu; det vil Du snart erfare. Jeg lover Dig herved at gjøre din Lykke, hvis Du som en Mand af ædel Følelse opgiver alle de Rettigheder, Du som Ægtefælle har over min Person.«

»O Prindsesse!« raabte Brudgommen henrykt, »af Hjertet gjerne, — af Hjertet gjerne, selv uden hint Løfte, at Du vil gjøre min Lykke! Men forklar mig dog, hvorledes Du tror Dig i Stand til at bevirke dette sidste Under!«

»Hør mig,« sagde Prindsessen, »jeg elsker en Aand, hvem min Dejlighed har indgydt en heftig øm Lidenskab. Naar han erfarer, at min Fader har formælet mig, vil han komme og bort-

føre mig. Jeg vil da bede ham om at bringe Dig tilbage til dit Hjem, og tvivler ikke paa, at han jo af Glæde over din ædelmodige Opførsel vil gjøre alt for Dig, hvad Du kan have at bede ham om.«

»Det er et Ord, skjønne Prindsesse!« udbrød Prindsen, henrykt over den ham aabnede Udsigt. »Jeg indvilger med Glæde deri og aftræder Aanden alle mine husherrelige Rettigheder over Dig.«

Da han havde talt saaledes, strakte han sig ud paa en Sofa, og faldt snart i Søvn; Prindsessen gjorde det samme i den anden Ende af Værelset. Men om Natten kom virkelig Aanden og bortførte dem begge i slumrende Tilstand til en nærliggende Ø. Her lagde han Prindsen af Khowaresm ned paa Grønsværet; men sin Elskede bragte han ned i en for hende beredt underjordisk Bolig.

Med største Forbauselse fandt Prindsen sig, da han vaagnede, paa en ubekjendt Ø. Rigtignok faldt det ham ind, at Aanden, den hovedløse Prindsesses Elsker, kunde have bragt ham herhid, medens han sov. Men det lod ikke til, at denne havde vist sig saa taknemlig, som Prindsessen havde saa godt som lovet ham; thi i Stedet for at være bragt tilbage til sit Fædreland, befandt han sig paa en fremmed Ø, hvor der maaske boede ligesaa afskyelige Folk som Samsarerne. — Endnu var han beskjæftiget med disse trøstesløse Betragtninger, da han nede ved Stranden opdagede en gammel Mand, der syntes i Færd med at gjøre sine Afvaskninger. Strax løb Prindsen hen til ham og spurgte ham, om han var en Muselmand. Den gamle svarede hertil ja, og spurgte paa sin Side: »Men hvem er Du? At dømme efter din ædle Anstand maa Du være af ædel Herkomst.«

»Ja, det skulde jeg tro,« svarede Prindsen, »thi jeg er en Konges Søn.«

»Og hvilken Konge er din Fader?« spurgte Oldingen ivrig videre. »Oplad dit Hjerte for mig! Jeg tilsværger Dig ved Profeten, at der ingen Falskhed ligger i mine Ord. — Jeg er meget mere oplagt til at hjælpe end til at skade Dig; tal uden Tilbageholdenhed!«

»Nu, eftersom Du er saa forlegen for at erfare, hvo jeg er,« svarede Prindsen, »saa vid, at jeg er en Søn af Kongen i Khowaresm.«

»O Allah!« udraabte Oldingen. »Skulde det virkelig være muligt, at Du er hin ulykkelige Prinds, som blev røvet af en europæisk Korsar?«

»Hvo har gjort Dig bekjendt med denne Begivenhed?« spurgte Prindsen forbauset.

»Sagen maa vel være mig bekjendt, eftersom jeg er fra din Faders Rige,« svarede Oldingen. »Du ser i mig en af de Stjernetydere, som stillede dit Horoskop. For endvidere at underrette Dig om, hvad der nærmest vedkommer Dig, saa vid, at Tabet af Dig gik din ophøjede Fader saa nær til Hjerte, at han døde af Sorg efter faa Dages Forløb. Hans Folk, der tilbad ham, begræd ham i lang Tid; men da det tvivlede om din Tilbagekomst, lod det Regjeringen gaa over til en med Tronen beslægtet Prinds. Denne ny Hersker samlede strax alle Stjernetyderne og befalede dem at spørge Stjernerne til Raads angaaende hans Regjering. Da vi kom frem med en Spaadom, som mishagede ham, lod han os undgjælde for den Ulykke, hvormed Stjernerne truede ham, og besluttede at lade os dræbe allesammen. Men ved Hjælp af vor Kunst opdagede vi i Tide hans onde Hensigt og forlod vort Fædreland. En-

hver af os gik sin egen Vej, og jeg har gjennemvandret en Mængde Lande, inden jeg nedlod mig paa denne Ø, der bliver regjeret af en saa vis Dronning, at der ikke gives lykkeligere Undersaatter end hendes.«

Imedens Stjernetyderen talte saaledes, udgjød Prindsen bitre Taarer. Efterretningen om hans Faders Død foraarsagede ham en saa levende Sorg, at Oldingen var nødt til at afbryde sin Fortælling for at trøste ham.«

»Herre,« sagde han, »har jeg meddelt sørgelige Nyheder, har jeg ogsaa glædelige at meddele. Endnu erindrer jeg mig fuldkommen vore astrologiske Iagttagelser. Himlen forjættede Dig et lykkeligt Liv efter dit tredivte Aar. Du tæller nu et og tredive, og har altsaa tilbagelagt din Ulykkestid. Følg mig nu! Jeg vil føre Dig til Storveziren, som er en Mand af Hjerte og Fortjenester. Han skal forestille Dig for Dronningen, og hun vil visselig berede Dig en passende Modtagelse, saasnart hun erfarer din Stand.«

Stjernetyderen og Prindsen begav sig altsaa tilsammen til Storveziren, der neppe havde hørt Prindsens Navn, førend han med Udtrykket af den højeste Forundring udraabte: »O store Allah, alene Du kan udrette slige Undere! — Herre,« vedblev han derpaa, »følg med mig til Dronningen, der vil I lære Aarsagen til min Forundring at kjende!«

Efter disse Ord førte Veziren Prindsen af Khowaresm til Paladset, hvor han bad ham vente i et af Gemakkerne, indtil han havde forberedt Dronningen paa Nærværelsen af en, som han udtrykte sig, ved glorværdig Herkomst, store Gaver og de mærkværdigste Bedrifter og Eventyr udmærket Prinds. Veziren lod ham ogsaa vente dygtig længe, og han var ikke langt fra at tabe Taalmodigheden, da endelig raske Fjed lod sig høre.

I næste Øjeblik sprang Døren til Gemakket op, Dronningen traadte ind, — et Skrig! — og hun laa i hans Arme.

Det var hans Gemalinde, hans dyrebare Dilaram, der hulkende af Glæde hvilede i hans Favn. »O min Gemal,« udraabte hun, »gives der nogen Glæde i den vide Verden lig min i dette Øjeblik!«

»O min Sultaninde,« svarede Prindsen, der paa sin Side øjeblikkelig havde gjenkjendt sin tabte, men aldrig forglemte Gemalinde, og som næsten var sandseløs af Forbauselse, Glæde og Kjærlighed, »o, min Sultaninde, er det ogsaa vist, at jeg har gjenfundet Dig, at jeg holder Dig i mine Arme? Hvilke Ulykker Himlen end har ladet mig gjennemgaa, maa jeg dog med inderlig Taknemlighed erkjende, at dens Godhed har været langt større end dens Strenghed, eftersom den har beredt mig et saa saligt Møde efter Skilsmissen!«

Og de omfavnede hinanden, den ene Gang efter den anden, inderlig og længe.

Da Prindsen endelig formaaede at løsrive sig, gjaldt hans første Spørgsmaal hans elskede Sønner.

»Dem vil Du snart faa at se;« svarede Dronningen, »jeg venter dem netop hjem fra Jagten.«

»Og hvorledes, min elskede, er Du bleven Dronning i dette Land?« spurgte Prindsen videre.

»Du skal erfare det,« svarede Prindsessen, »hvorledes jeg er kommen i Besiddelse af en Trone, som jeg den Dag i Morgen vil opgive for at følge Dig, hvis Folket ikke vil tillade, at jeg deler den med Dig. — Efter at Sørøveren havde sat Dig i Land paa hin Ø, stak han, som Du véd, atter i Søen. Men vi var kun kommen nogle faa Mile fra Land, da der opstod en frygtelig Storm, som uagtet alle Anstrængelser baade fra

Kaptajnens og Matrosernes Side, kastede vort Skib med saadan Kraft imod denne Øs Klipper, at det gik i tusinde Stykker. Nogle faa Matroser reddede sig ved Svømning i Land; Kaptajnen og hele den øvrige Besætning blev opslugt af Bølgerne. Jeg tænkte ikke paa at anraabe Himlen om Frelse for mit uden Dig værdiløse Liv; med mine Sønner i mine Arme ventede jeg den visse Død, men det var Allahs Villie, at jeg skulde bevares til denne Stunds salige Glæde. Øens Beboere havde været Vidne til Skibbrudet og foer ud i Baade for at redde os. Halvdøde drog de mig og mine Sønner op af Vandet, men da de dog endnu troede at finde Liv i os, bar de os op i deres Boliger, hvor det ogsaa tilsidst lykkedes de barmhjertige Mennesker at kalde Livet i os tilbage til sund Virksomhed. Landets Konge, for hvis Øren vor Ulykke var kommen, forlangte af Nysgjerrighed at se os. Det var en Mand paa halvfemsindstyve Aar, der var tilbedt af sine Undersaatter. Da han med Velvillie udfrittede mig angaaende min Skjæbne, overgav jeg mig tillidsfuld i hans Hænder, og fortalte ham alt, uden at skjule det mindste for ham. Min Fortælling rørte den gode, gamle Mand til den Grad, at hans Taarer paa flere Steder blandede sig med mine. Da han med stor Opmærksomhed havde hørt mig til Ende, tog han saalunde til Orde: »Min Datter, Ulykken maa man bære med Standhaftighed; Himlen sender os den for at lutre og prøve vor Dyd. Naar vi med Taalmodighed tager imod Lidelserne af Guds Haand, lader han stedse Glæder følge efter; denne Erfaring har jeg gjort, saa gammel jeg er. — Bliv nu hos mig, jeg skal nok sørge for Dig og dine Børn.«

Og det gjorde han redelig. Mine Børn behandlede han som sine egne, og mig selv viste han det ædleste og ømmeste

Hensyn. Efterhaanden drog han mig nærmere til sig; jeg maatte sige ham min Mening, snart om et, snart om et andet; jeg maatte give ham Raad i forskjellige vigtige Sager; tilsidst fik jeg virkelig Andel i Landets Regjering, idet han gav mig Sæde i Raadsforsamlingen. Fra dette Øjeblik var jeg Landets Dronning, uden at være Kongens Gemalinde. Saaledes forløb fem Aar, behøver jeg at sige Dig, i Savn og Smerte, endskjøndt under de i ydre Henseende lykkeligste Forhold. Da sagde Kongen en Dag til mig: »Prindsesse, det er paa Tide, at jeg gjør Dig bekjendt med en af mig udkastet Plan, der skal sikre din og dine Børns Fremtid. Det er mit Ønske, at Du efter min Død skal bestige Tronen, men for at sikre Dig denne, maa jeg formæle mig med Dig. Alle mine Undersaatter er indtagne af dine Fortjenester og vil juble over mit Valg, de vil takke mig for, at jeg paa denne Maade har skjænket Tronen Arvinger.«

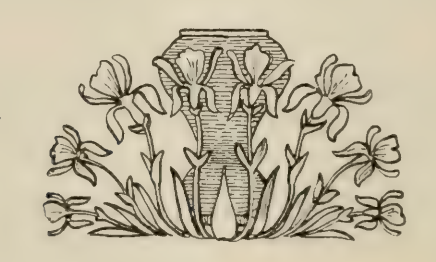
Jeg tænkte kun paa mine Sønner, og gav mit Samtykke til en Forbindelse, som blev indgaaet under hele Folkets Velsignelser.

Den samme Glæde ytrede sig midt i den dybeste Sorg hos Folket, da det efter Kongens Død erfarede, at han havde indsat mig og mine Sønner til Rigets Arvinger. Jeg blev den regjerende Dronning, mit Folk er tilfreds med mig, eftersom jeg i Sandhed ikke har haft andet Formaal end at gjøre det lykkeligt.«

Hermed endte Dronningen sin Fortælling. I samme Øjeblik saa Prindsen sine Sønner komme hjem fra Jagten. Dronningen kaldte paa dem, idet hun bevæget raabte: »Kom hid, mine Sønner, og omfavn Eders Fader, som den miskundelige Himmel har opholdt og givet os tilbage!« Blodets Stemme,

som talte højt i de unge Prindser, lod dem intet Øjeblik tvivle; de ilede hen imod Prindsen af Khowaresm, der aabnede sine Arme og sluttede dem i sin faderlige Favn, idet han henrykt kyssede den ene efter den anden paa Øjnene.

Efteraf disse fire af Naturens ømmeste Følelser dybt bevægede, lykkelige Mennesker havde udvexlet tusinde Glædes- og Kjærlighedstegn, forsamlede Storveziren paa Dronningens Befaling det hele Folk. Han fortalte de forsamlede Klynger Prindsen af Khowaresms Historie, og opfordrede dem til at anerkjende ham som deres Hersker. Endrægtige Bifaldsraab var Svaret paa Storvezirens Opfordring, og Prindsen blev med det samme udraabt til Landets Konge. I mange Aar regjerede han dernæst i Forbindelse med sin dyrebare Dronning det ham betroede Rige, og deres Regjering var saa velsignelsesrig, at den i Historien fik Navn af den lykkelige Periode.

Den vise Heykar.

Historien om den vise Heykar hører til de allerældste Overleveringer. Som første Minister hos den assyriske Konge Sancherib i Ninive styrede Heykar alene hele det mægtige Rige. Med denne sin Magt forenede han en høj Grad af Visdom og en udstrakt Lærdom; men den nagende Tanke at skulle dø barnløs, forstyrrede bestandig hans Sindsro. Forgjæves havde han taget sex Hustruer og havde nu opgivet alt Haab om, at nogen Arving til hans Navn og høje Rang skulde vorde ham beskjæret. En Dag klagede han sin Nød for alle Rigets forsamlede Vismænd, Sandsigere og Stjernetydere, og disse raadede ham til at forsøge, om han ikke ved Offergaver kunde tilvinde sig Gudernes Gunst. Men forgjæves fulgte Heykar deres Raad, og af Fortvivlelse derover vendte han sig bort fra

de afmægtige Hedningeguder og tog i brændende Bøn sin Tilflugt til den eneste, sande Gud. Da lød en Røst til ham fra Himlen og sagde:

»Heykar! Efterdi Du først bragte Afguderne Offer og Røgelse, skal Du, til Straf derfor, dø uden Afkom; men din Søster har en Søn, ham kan Du tage til Dig som din egen og gjøre ham til din Arving.«

Dette gjorde nu Heykar. Han lod sin Søstersøn, som den Gang var i den spæde Alder, pleje og senere opdrage paa det omhyggeligste, saa at han allerede efter faa Aars Forløb var velbevandret i alle Videnskaber.

Kong Sancherib havde imidlertid med Bedrøvelse lagt Mærke til, at hans Minister begyndte stærkt at ældes, og en Dag talte han saaledes til ham:

»Min oprigtige og trofaste Ven! Du, hvis Visdom og Erfaring betrygger mit Riges Lykke! Allerede bøjer dit Hoved sig under Aarenes Vægt, og med Smerte ser jeg en uundgaaelig Adskillelse nær forhaanden. Hvo fortjener vel, efter Dig at arve min Fortrolighed og Tillid, og hvo vil kunne være mit Riges Støtte, som Du har været det?«

»Herre,« svarede Heykar, »jeg har en Søstersøn ved Navn Nadan, hvem jeg har antaget som min Søn fra hans Barndom af og indviet i alle de Videnskaber, jeg selv kjendte noget til.«

»Saa lad ham komme for mit Ansigt,« sagde Sancherib, »og finder jeg ham dygtig til at styre mit Rige, saa overdrager jeg ham strax dit Embede, paa det at Du ikke skal savne den for din Alder nødvendige Hvile. Dog skal Du beholde alle de Forrettigheder, der tilkommer Dig i Følge din Rang og dine mangeaarige Fortjenester. Gid de Levedage, der endnu

maatte forundes Dig, min kjære Heykar, maa henrinde for Dig i Fred og Ære.«

Nadan blev da af sin Morbroder fremstillet for Kongen. Med Ærefrygt kastede han sig ned for hans Fødder, og den skønne Maade, hvorpaa han vidste at føje sine Ord, og den ædle, beskedne Tone, hvori han talte, indtog Kongen for ham i den Grad, at han strax sagde til Veziren: »Vise Heykar! Denne unge Mand synes mig værdig til den Ære at kaldes din Søn, og ligesom Du har tjent mig og min Fader Sarhaddon, saaledes skal nu ogsaa din Søn tjene mig og drage Omsorg for mine Staters Vel.«

Heykar takkede rørt, bad Sancherib bære over med de Fejl, som Ungdom og Uerfarenhed kunde bringe hans Søstersøn til at begaa, og bortfjernede sig tilligemed Nadan. Da de var kommen hjem, indskærpede Heykar endnu en Gang sin Fostersøn alle de gode Lærdomme, han havde givet ham fra Barndommen af. Heykar stod i den Formening, at den unge Mand dybt havde indpræget sig alle disse Lærdomme; han havde ikke den mindste Anelse om, at den nedrigste Utaknemlighed skulde blive Lønnen for alle hans Velgjerninger. Efter at have nedlagt sine Embeder drog han sig tilbage til sit Hus og overdrog Nadan endog Bestyrelsen af sin Formue, hvorover han gav ham fuldkommen fri Raadighed.

Magt fremavler Stolthed. Nadan, som nu var i fuld Besiddelse at sin Morbroders umaadelige Skatte og ikke kjendte nogen anden Lov end sine Tilbøjeligheder, ingen anden Skranke end sin egen Villie, begyndte snart at ringeagte sin Velgjører. Ligesaa skamløs som utaknemlig, vovede han endog offentlig at spotte over ham. »Min Morbroder,« hørte man ham sige,

»gaar i Barndom; den stakkels Mand har tabt al Forstand paa Livets Anliggender.« Dertil kom, at han mishandlede sine Slaver, solgte sine Ejendomme, og bortødslede paa den taabeligste Maade den langsomt erhvervede Formue. Opbragt herover jog Heykar ham ud af sit Hus og underrettede Kongen om det skete. Denne erklærede da Nadan, at saalænge Heykar levede, maatte ingen anmasse sig nogensomhelst Myndighed i hans Hus. Den gamle Vezir søgte at lindre sin Kummer ved at tage Nadans yngre Broder, Ebnasadam, til sig og overdrage ham Bestyrelsen af alt sit Gods, men dette forbitrede Nadan i den Grad, at han fra nu af kun tænkte paa Midler til Hævn. Han skrev da til Kong Akis af Persien følgende Brev:

— Sancherib, Konge af Assur, sender Persiens Konge sin Hilsen. Drag saa saare Du har modtaget dette Brev, ilsomt til Sletten ved Baskrin, hvor jeg vil overlevere Dig mit Rige og min Hovedstad uden Sværdslag. —

Et lignende Brev sendtes til Farao af Ægypten. Nadans Haandskrift lignede aldeles hans Onkels, og for at gjøre Skuffelsen fuldstændig satte han Heykars Segl paa begge Brevene og kastede dem fra sig i det kongelige Palads. Derpaa opdigtede han nu et tredie Brev fra Sancherib til Heykar af følgende Indhold:

— Det befales Dig, at Du næstkommende Torsdag skal have hele vor Krigshær i slagfærdig Stand, samlet paa Sletten ved Baskrin. Giv Soldaterne Befaling til, ved min Ankomst, at rykke frem imod mig og mit Følge som mod en Fjende, paa det at Ægypterkongens Sendebud, hvilke, som Du véd, for Tiden befinder sig ved mit Hof, ved denne Manøvre kan faa at se en Prøve paa vor Hærs Dygtighed og lære at frygte os. —

Denne Skrivelse lod Nadan en af Paladsets Slaver overbringe Heykar.

Imidlertid fandt man de to Breve til Kongerne af Persien og Ægypten og bragte dem til Sancherib. Fuld af Harme og Forbauselse over deres Indhold viste han dem til Nadan, som med fremhyklet Forlegenhed og som om Tilstaaelsen kostede ham megen Overvindelse, erkjendte, at det var hans Morbroders Segl og Haandskrift.

»Hvad kan jeg da have gjort Heykar?« udraabte Kongen. »Hvad kan have bragt ham til at gjengjælde mine Velgjerninger med saadan Troløshed?«

»Herre!« svarede den lumske Nadan. »Det er endnu for tidlig at tage sig Sagen saa nær. Først maa Du overbevise Dig om Heykars Forræderi, og dette kan alene ske paa Sletten ved Baskrin.«

I Følge Nadans Raad begav Sancherib sig den paafølgende Torsdag, fulgt af Hoffolk og en talrig Livvagt, til den omtalte Slette, hvor han saa Heykar i Spidsen for en i Slagorden opstillet Hær. Neppe blev Heykar Kongen var, før han i den Formening, at han derved kun efterkom sin Herres Befaling, gav sine Krigsfolk Tegn til, at de skulde styrte frem imod Kongens Følge. Sancherib kunde hverken skjule sin Forbauselse eller sin Harme.

»I ser nu med egne Øjne,« sagde Nadan, »hvad denne Forræder er i Stand til at gjøre mod Eders Majestæt. Men vær kun rolig, vend tilbage til Eders Palads og overlad til mig at fængsle Forbryderen og føre ham lænket frem for Eders Aasyn.«

Kongen fulgte dette Raad, og Nadan ilede derpaa hen til sin Onkel og talte saaledes til ham i sin Herres Navn:

»Hans Majestæt er fuldkommen tilfreds med den Nøjagtighed, hvormed I har udført hans Befalinger. Nu befaler han Eder at opløse Hæren og derefter selv, med Lænker om Hænder og Fødder, at fremkomme for hans Trone, paa det at de ægyptiske Gesandter, som nys var Vidner til Eders Magt, nu ligeledes kan blive Vidner til Eders Underkastelse.«

Heykar besvarede denne underfundige Tale med en Forsikring om sin ubetingede Lydighed mod Kongen, lod sig strax lægge i Lænker og føre til det kongelige Palads, hvor han i dybeste Ydmyghed kastede sig ned foran Tronen. Sancherib foreholdt ham med Heftighed hans Utaknemlighed og viste ham de tvende Breve, han skulde have skrevet til Kongerne af Persien og Ægypten, begge forsynede med hans Segl. Ved dette Syn mistede Heykar Fatningen; hans Lemmer skjælvede krampagtig, hans Tunge klæbede sig fast til Ganen og han formaaede ikke at fremføre et Ord. Den forbitrede Konge, som mistydede denne Taushed, befalede at føre ham til Døden, medens Nadan, ligesaa fræk som ondskabsfuld, overvældede sin Onkel med Skjældsord og Forhaanelser.

»Elendige Heykar!« tilraabte han ham. »Hvortil nytter Dig nu al din Nederdrægtighed? Hvilken Løn ventede Du Dig vel for alle de Rænker, Du smedede mod din Herre og Velgjører?«

Imidlertid kom Skarpretteren; hans Navn var Abu Somejka. Kongen befalede at gribe Heykar og halshugge ham udenfor Indgangen til hans eget Hus. Nu kom Heykar atter til sig selv og sagde:

»I har befalet, at jeg skal dø, og jeg underkaster mig min Konges Villie, skjøndt jeg er uskyldig. Jeg udbeder mig kun

som en Naade, at man vil lade mine egne Slaver begrave mit Lig.«

Dette tillod Kongen; og da Heykar nu saa det afgjørende Øjeblik nærme sig, sendte han sin Hustru Bud og lod hende sige, at hun skulde forsamle en Mænge unge Slavinder, lade dem iføre sig prægtige Klæder, og derpaa, ledsaget af dem, begive sig til ham for at begræde hans Død. Tillige paalagde han hende, at hun skulde dække et Bord med overflødig Mad og Vin for Abu Somejka og de ham ledsagende Soldater. Heykars Hustru gjennemskuede strax, ved Hjælp af sin store Skarpsindighed, Hensigten med denne Befaling, og hun efterkom den troligen. Da nu altsaa Skarpretteren indfandt sig med sine Folk, forefandt han et kostelig tilberedt Maaltid og de mest udsøgte Vine. Soldaterne hengav sig uforbeholdent til Bordets Glæder, og snart blev de berusede. Med Utaalmodighed havde Heykar afventet dette Øjeblik; han drog nu Abu Somejka til Side og sagde til ham:

»Kald tilbage i din Erindring hin Dag, da Sancheribs Fader Sarhaddon dømte Dig til Døden. Du véd, at jeg den Gang holdt Dig skjult, indtil Kongens Vrede havde lagt sig. Det varede ikke længe, før Sarhaddon beklagede at have mistet Dig, og han blev meget glad ved at se Dig igjen. Saaledes har Du altsaa mig at takke for dit Liv. Kom dette i Hu, Abu Somejka, og gjengjæld mig i Dag, hvad jeg den Gang gjorde for Dig. Jeg er bleven et Offer for den sorteste Bagvaskelse. Kongen har ladet sig bedrage og vil maaske allerede i Morgen begræde min Død. Hør nu, hvad jeg vil sige Dig! I mit Hus findes der et underjordisk Kammer, som ingen kjender; lad dette være mit Tilflugtssted. Ingen uden min

Hustru skal indvies i vor Hemmelighed. Heldigvis befinder der sig for Øjeblikket i et af mine Fængsler en Slave, som ved sine Forbrydelser alt længe har fortjent Døden; dette Menneske maa bringes herhid, for at han, iført mine Klæder, strax kan blive henrettet i mit Sted. Dine Folk er berusede og vil ikke lægge Mærke til Ombytningen. Liget overgiver Du, i Følge Kongens Tilladelse, til mine Slaver, at de kan begrave det. Paa denne Maade vil Du erhverve Dig et evigt Krav paa min Erkjendtlighed og ikke blot vise mig, men ogsaa Kongen en stor Tjeneste.«

Abu Somejka var ikke utaknemlig. Han opfyldte i et og alt sin gamle Velgjørers Begjæring, og Listen lykkedes. Det tilmeldtes strax Kongen, at hans Minister havde ophørt at leve. Heykars Hustru, som var den eneste, der kjendte hans Tilflugtssted, steg kun en Gang om Ugen ned til ham for at bringe ham Levnetsmidler. Snart udbredte sig i Ninive og i Provindserne Rygtet om, at Kongen havde ladet sin første Minister henrette. Overalt i hele Riget modtoges Budskabet med Bedrøvelse.

»O, fortræffelige Heykar!« raabte man overalt. »Hvor haardt vil man ikke komme til at føle Savnet af din Visdom, dine Talenter og Kundskaber! I hvilket Forfald vil ikke Riget komme efter din Bortgang!«

Ogsaa Sancherib følte snart, hvor stort et Tab han havde lidt, og Angeren afpressede ham frugtesløse Taarer. For at give et offentlig Vidnesbyrd om sin Smerte, bød han Nadan at sammenkalde alle sin Onkels Venner, selv tilligemed dem anlægge Sørgedragt og holde en Sørgefest til Heykars Ære. Den skjændige Nadan anstillede sig, som om han gjerne efterkom denne Befaling; men i Stedet for Onkelens Venner sam-

menkaldte han en Mængde unge Døgenigter af samme Slags som han selv, og overlod sig med dem til alle et ryggesløst Sviregildes Udsvævelser, og det i Onklens eget Hus. I sit Tilflugtssted kunde den ulykkelige Heykar høre Larmen; i brændende Bøn, ofte afbrudt af dybe Suk, tog han sin Tilflugt til Gud. Mangen Gang kom Abu Somejka til ham om Natten, og hans trøstefulde Tiltale lettede den fangnes betyngede Sind.

Imidlertid havde Rygtet om Heykars Død hurtigt fundet Vej til Nabolandene, hvis Konger, alt længe misundelige over Ninives Vælde, modtog denne Efterretning med Glæde. De vidste, at det var Heykars vise Statsstyrelse, der hidtil havde givet Assyrien saa stor en Overvægt over dem; nu var den frygtede Modstander død og borte, og Ægypterkongen var den første, som tog Mod til sig og rejste Krigsbanneret. For at faa et Paaskud til Fjendtligheder mod Sancherib, tilsendte han denne følgende Brev:

— Ægypten er den hele Verdens Moder. Dets Kæmpebygninger er Gjenstand for alle Folkeslags Beundring; men jeg har nu i Sinde at overgaa alle Faraonerne, mine Forfædre, idet jeg vil lade opføre et Slot midt imellem Jorden og Himlen. Findes der i dit Rige en Bygmester, som tør paatage sig at udføre dette Kæmpeværk og som tillige paa staaende Fod kan løse de vanskeligste Spørgsmaal, da send ham til mig, og jeg lover Dig til Gjengjæld Ægyptens Indkomster for tre Aar. Gjør Du det derimod ikke, da maa Du belave Dig paa at udbetale mig tre Aars Indkomster af dit eget Rige.

Sanhherib harmedes over dette Brev; men et Svar maatte der dog gives, og nu begyndte Forlegenhederne. Efter at have meddelt alle sit Hofs Stormænd Ægypterkongens sælsomme Forlangende og overtydet sig om, at ingen af dem vilde paatage

sig at besvare det, sammenkaldte han en stor Forsamling af Lærde.

»Hvo iblandt Eder,« spurgte han, »vil gaa til Faraos Hof og løse hans Opgaver?«

»Der fandtes i Eders Rige kun en Mand,« svarede de, »som vilde have været i Stand til at besvare hine spidsfindige Spørgsmaal, og denne Mand var den vise Heykar. Ingen af os kan erstatte ham; det skulde da være Nadan, hans Søstersøn, hvem han har meddelt sin Visdom.«

Men Nadan erklærede, at det var et taabeligt Forlangende, Ægypterkongen havde gjort, og at man gjorde bedst i slet ikke at ændse det. Disse Ord vakte hos Sancherib Savnet af Heykar i dets hele Bitterhed. Han steg ned fra sin Trone, satte sig i Støvet og strøede Aske paa sit Hoved, medens Taarerne strømmede ned over hans Kinder. Abu Somejka, som var Vidne til Kongens Smerte, indsaa, at nu var Øjeblikket kommet til at befri den ulykkelige Vezir. Med Ærefrygt nærmede han sig Monarken og kastede sig for hans Fødder.

»Herre,« sagde han, »giv Befaling til at dræbe mig.«

»Hvad har Du da gjort?« spurgte Sancherib forbauset.

»Enhver Undersaat,« svarede Abu Somejka, »som ikke adlyder sin Fyrste, fortjener Døden, og jeg har været ulydig mod Eders Majestæt.«

Nu fortalte han, hvorledes han, overtydet om Heykars Uskyldighed, havde henrettet en strafskyldig Slave i hans Sted.

»Heykar er endnu i Live,« tilføjede han, »og saafremt I tillader det, vil jeg øjeblikkelig bringe ham til Eder.«

Hans Fortælling gjorde paa Kongen et vidunderligt Ind-

tryk. I Begyndelsen vilde han ikke tro sine egne Øren, men da han ved Abu Somejkas gjentagne Forsikringer følte sig overbevist, hengav han sig til den mest levende Glæde. Strax befalede han at hente Heykar, og den ædelmodige Abu Somejka ilede til Vezirens underjordiske Bolig. »Frihed!« tilraabte han Heykar, saasnart han fik Øje paa ham; »I er fri i Følge Kongens Befaling!« Og nu fortalte han alt, hvad der var forefaldet, hvorefter begge begav sig til Slottet for at fremstille sig for Kongen.

Sancherib kunde ikke uden Medlidenhed se sin gamle Vezirs af Sorg og Bekymring medtagne Skikkelse. Han sprang op, ilede ham i Møde og sluttede ham grædende i sine Arme. »Lovet være Gud,« udbrød han, »at han har udfriet Dig fra Døden og givet Dig tilbage til mit Venskab!«

»Min Unaade,« svarede Heykar, »var en utaknemlig Nidings Værk. Jeg opelskede et Palmetræ til Støtte for min Alderdom, og Træet styrtede ned paa mig og slog mig til Jorden. Himlen har bevaret et til Eders Tjeneste indviet Liv; forjag derfor al Bekymring og overdrag mig Regjeringens Byrde.«

»Intet ringere ventede jeg mig af din Iver,» svarede Sancherib, »men først maa Du tilbringe nogle Dage i uforstyrret Fred og Ro.«

Heykar drog sig derpaa tilbage til sit Hus, og Kongen gav ham paany de mest rørende Beviser paa sit Venskab. Den tro Abu Somejka blev hædret med en Æresklædning og med rige Gaver. Nadan derimod, som havde været Vidne til hint Optrin, var saa betagen af Skræk, at han ikke vidste, hvad han skulde gjøre af sig selv.

Efter nogle Dages Forløb fremtraadte Heykar for Sancherib med alle Kjendetegn paa sin tidligere Rang. Kongen modtog

ham med den største Forekommenhed, bød ham tage Plads ved sin Side og overgav ham Faraos Brev. Tillige sagde han ham, at mange Assyrere allerede var flygtede til Ægypten, af Frygt for at komme til at bidrage til den af Farao forlangte Tribut, saafremt Opgaven, han vilde stille, ikke blev løst.

»Velan!« raabte Heykar, da han havde læst Brevet, »jeg vil rejse til Ægypten. Ikke alene lover jeg at bringe Flygtningerne tilbage, men ogsaa at tvinge Farao til selv at betale den Tribut, han forlanger af os. Til de nødvendige Forberedelser behøver jeg fyrretyve Dage.«

Den henrykte Sancherib stolede fuldkomment paa sin kloge Ministers Snille, og Faraos anmassende Udfordring forekom ham nu kun som tom Spidsfindighed, der snart, lige over for Heykars prøvede Visdom, vilde opløse sig i intet.

Da Heykar var kommen hjem, lod han nogle Jægere kalde og paalagde dem at skaffe ham to levende Ørne, hvilket ogsaa skete. Til samme Tid lod han forfærdige to Kasser af meget let Træ og to tykke Silkesnore af to tusind Alens Længde. Da disse Ting var færdige, lod han to smaa Drenge bringe til sig og øvede dem daglig i at holde sig oprejste i de tvende til Ørnenes Kløer fastgjorte Kasser, saa at Fuglene, naar de svang sig op i Luften, førte dem med sig, medens Heykar holdt den anden Ende af Strikkerne i sine Hænder. Denne Øvelse gjentoges ofte, saa at Ørnene mere og mere vænnedes dertil. De blev fodrede med Bedekjød, hvilket styrkede dem meget. Heykar havde oplært Drengene til, mens de svævede i Luften, at raabe af alle Kræfter: »Bring os Stene og Kalk, at vi her kan bygge Farao et Palads! Det er kun det, vi venter paa. Skynd Eder dog; det er jo skammeligt, at I saaledes lader os staa her med Hænderne i Skjødet!«

Sikker paa et heldigt Udfald, begav Heykar sig nu til Kongen, for i hans Nærværelse at anstille en Prøve. Sancherib begav sig, fulgt af sit Hofs Stormænd, til en nærliggende Slette, og var saa henrykt over sin Vezirs sindrige Opfindelse, at han omfavnede ham i hele sit Hofs Paasyn, overøste ham med nye Æresbevisninger og tillod ham strax at afrejse til Ægypten.

Da Farao erfor, at de assyriske Gesandter befandt sig paa Vejen til ham, sendte han dem sine fornemste Hofembedsmænd i Møde, hvilke i et pragtfuldt Optog førte dem til Kongens Palads. Heykar hilste Kongen ærbødig ved at kaste sig ned for ham og berøre Gulvet med sin Pande, og talte derpaa saaledes til ham:

»Herre! Sancherib, min Konge og Herre, lader Eder hilse. Jeg er den af hans Slaver, som skal besvare Eders Spørgsmaal. I har tilskrevet ham, at I vil opbygge et Palads mellem Himmel og Jord, og jeg vil, med Guds Bistand og under Forudsætning af Eders Højheds Tilladelse, udføre dette Værk. Skulde det mislykkes for mig, eller lader jeg et eneste af Eders Spørgsmaal ubesvaret, vil min Herre afstaa til Eder sit Riges Indkomster for tre Aar. Opfylder jeg derimod Eders Betingelser, da maa I betale ham en Tribut af samme Størrelse. Ægyptens Behersker! Dette var Eders eget Løfte, og I vil sikkert holde det.«

Disse Ords ædle Simpelhed og den tillidsfulde Tone, med hvilken de blev udtalt, overraskede Farao i høj Grad, og han spurgte om Gesandtens Navn. »Mit Navn er Abumakam,« svarede Heykar, »og jeg er kun en af de ringeste i Kongen af Assyriens Stater.«

»Hvorfor har da din Herre,« spurgte Farao, »ikke over-

draget dette vigtige og vanskelige Hverv til en Mand af større Anseelse?«

»Himlen,« svarede Heykar, »benytter ofte de svageste til at sætte Jordens mægtige i Forbauselse.«

Hermed endtes denne første Sammenkomst. Ægypterkongen lod den assyriske Gesandt med hans Følge bringe til den for ham bestemte Bolig, hvor alt var indrettet paa det bekvemmeste. Tredie Dagen derefter blev Heykar kaldt til Farao, som, omgiven af sit Riges store, sad i fuld Kongedragt paa sin Trone. Saasnart Sancheribs Minister var bleven ført ind i Salen, talte Kongen med Livlighed saaledes til ham:

»Betragt denne Forsamling, Abumakam, og sig os uden Betænkning: Hvem ligner vi, jeg og mit Hofs Stormænd?«

»Herre!« svarede Heykar, »I selv ligner et Gudebilled, og Eders Hoffolk dets Præster.«

Kongen var tilfreds med dette Svar og afskedigede Gesandten med den Befaling, næste Morgen at indfinde sig paany. Næste Morgen fandt Heykar Kongen iført en rød Klædning, medens alle, som omgav ham, var hvidklædte.

»Hvad ligner jeg nu?« spurgte Farao, »og hvad ligner mit Riges store?«

»I selv ligner Solen,« svarede Heykar, »og Eders Hoffolk Solens Straaler.«

Atter fik han Lov at bortfjerne sig, og næste Dag fandt han igjen Kongen klædt i rødt, men hans Hoffolk bar Klæder af alle Slags Farver.

»Hvormed sammenligner Du os nu?« spurgte Farao.

»Med Maaneden Nisan (Foraarsmaaneden) og de Blomster, den frembringer,« lød Svaret.

»Sig mig nu ogsaa,« vedblev Farao, »hvormed Du sammenligner din Herre Sancherib og de store ved hans Hof?«

»Gud forbyde,« raabte Heykar, »at jeg her skulde udtale min Herres Navn, medens I sidder ned. Kun naar I rejser Eder op, kan jeg tale til Eder om Kongen af Assyrien.«

Overrasket ved den sikre Tone, hvormed Gesandten sagde disse Ord, steg Farao ned fra sin Trone og gjentog sit Spørgsmaal.

»Min Herre,« begyndte Heykar, »ligner den almægtige Gud, og hans Tjenere er som Lynild og Torden. Han vinker, og strax bryder Uvejret løs; Solen formørkes, Regnen styrter ned i Strømme og de løsladte Storme ødelægger Maaneden Nisan og dens Blomster.«

Dette djærve Svar bragte Farao til at studse. Det forekom ham utroligt, at en simpel Mand skulde vove at tale saaledes.

»Vær aabenhjertig, Gesandt fra Assyrien,« sagde han, »og sig mig dit virkelige Navn!«

Heykar vilde nu ikke længer fordølge Sandheden og gav derfor baade sit Navn og sin Stand tilkjende. Forbauset spurgte Kongen ham, hvorfra da Fortællingen skrev sig om hans Død. Heykar fortalte aabenhjertig Sagens Sammenhæng og fik herpaa Tilladelse til at gaa, dog paa den Betingelse, at han næste Dags Morgen skulde kundgjøre Kongen noget, som hverken han eller nogen af hans Undersaatter nogensinde forhen havde hørt.

Saasnart Heykar var alene, skrev han et Brev, som han næste Dag overrakte Farao, af følgende Indhold:

— Kongen af Assyrien sender Kongen af Ægypten sin Hilsen. Broderen trænger ofte til sin Broders Hjælp, og derfor tager jeg nu min Tilflugt til Dig. Jeg behøver sexhundrede Talenter til

Udrustningen af min Hær; Du beviser mig vel den Godhed at laane mig denne Sum. —

»Ganske vist,« sagde Ægypterkongen smilende, »er endnu ingensinde noget saadant bleven forlangt af mig.«

»Og dog,« svarede Heykar, »er det en Gjæld, til hvis Betaling I har forpligtet Eder, og som I snart maa afgjøre.«

Farao begreb Heykars Mening og udraabte: »Dig skulde alle Kongers Tjenere ligne. Priset være det evige Væsen, som begavede Dig med Visdom og prydede Dig med saa stor en Forstand og saa megen Kundskab. Dog endnu har Du en svær Betingelse tilbage at opfylde; Du lovede at bygge mig et Palads mellem Himmel og Jord.«

Heykar svarede: »Ja vel har jeg lovet det og er ogsaa beredt dertil. Bygmestre har jeg bragt med mig; befal I nu kun at holde Sten, Grus, Kalk og Arbejdsfolk i Beredskab, for at hine ikke skal mangle det nødvendige Bygningsmateriale.«

Befalingen blev udstedt, og næste Morgen begav Farao sig med hele sin Hofstat ud til en vidt udstrakt Slette, hvor allerede en utallig Mængde Mennesker havde forsamlet sig for at se, hvorledes Heykar vilde bære sig ad med at opfylde sit Løfte. Snart indfandt han sig tilligemed begge de afrettede Drenge; Burene, hvori de to Ørne befandt sig, bares af hans Folk bagefter ham. Saasnart han var kommen ind paa den for ham bestemte indelukkede Plads, tog han Ørnene ud af deres Bure, lod Drengen stige ind hver i sin Kasse, og efterat disse var blevne fastbundne til Fuglenes Kløer, gav han los i Strikkerne. Øjeblikkelig hævede Ørnene sig højt op i Luften, og Drengene raabte af alle Livsens Kræfter: »Bring os nu hurtig Sten, Kalk og Grus, at vi kan bygge Faraos Palads! Naa, muntert, I Herrer Haandlangere! Hvor længe skal vi

staa ledig her? Det er jo mageløst, at man lader os staa her og vente saa længe!«

Medens Drengene vedblev at raabe saaledes, begyndte Heykars Folk, i den forbausede Mængdes Paasyn, at slaa løs paa Faraos Haandværksfolk, idet de sagde: »Saa gjør dog Eders Skyldighed, Folk!« og jo mere de huggede løs paa dem, desto hjerteligere lo Farao og hans Hofmænd. Imidlertid kunde Kongen dog ikke andet end føle sig en Smule beskæmmet, og for at gjøre en Ende paa disse Optrin sagde han til Heykar:

»Har Du mistet Forstanden? Hvorledes skal mine Folk faa Ting af en saadan Tyngde bragt saa højt op i Luften?«

»Aabenbart,« svarede Heykar, »har min Konge, Sancherib, ganske anderledes dygtige Arbejdsfolk; thi han vilde, dersom han fik Lyst dertil, paa en eneste Dag kunne lade opføre to saadanne Paladser paa engang.«

Farao kunde intet svare hertil, men sagde: »Nuvel, jeg giver Afkald paa Opbyggelsen af mit Palads; men belav Dig nu paa i Morgen at besvare forskjellige Spørgsmaal, som jeg vil forelægge Dig.«

Tidlig næste Morgen mødte Heykar for Farao, som derpaa fremsatte følgende Spørgsmaal:

»Hvad er det for en Hest i din Herres Stald, som, hver Gang den vrinsker i Ninive, indjager mine Hopper saadan Skræk, at de foler i Utide?«

Heykar sagde, at han strax skulde finde et Svar paa dette Spørgsmaal, gik til sin Bolig, tog en Kat og gav sig til at pidske den. Naboerne hørte Dyrets ynkelige Skrig og meldte det til Kongen. Strax lod denne Heykar kalde og spurgte, hvorfor han saaledes mishandlede et stakkels værgeløst Dyr.

»Den er mindre uskyldig end I tror,« svarede Heykar. »Min Herre, Sancherib, havde skjænket mig en smuk Hane, som galede utrættelig hver Time baade Dag og Nat, og nu er denne fordømte Kat sidste Nat løben til Ninive og har sønderrevet Hanen.«

»Dine Ord,« svarede Kongen, »kunde let bringe mig til at tro, at Du har lidt Skade paa din Forstand; thi hvorledes, o, vise Heykar, skulde vel denne Kat i en eneste Nat kunne løbe til Ninive og tilbage igjen, da Du dog véd, at der fra min Hovedstad og dertil er trehundrede og tresindstyve Mil?«

»Er det saaledes,« udraabte nu Heykar, »hvorledes kan I da sige, at Eders Hopper kan høre en Hingst vrinske i min Herres Stalde?«

Farao søgte nu paa alle Maader at bringe Heykar i Forlegenhed. »Hvad siger Du,« spurgte han, »om en Bygmester, som bygger et Palads af ottetusind syvhundrede og tresindstyve Sten og som deri har plantet tolv Træer, af hvilke ethvert har tredive Grene og hver Gren bærer en hvid og en sort Drue?«

»Det vilde enhver Bonde i Ninive kunne gjætte,« sagde Heykar. »Bygmesteren er Gud; Paladset, som han bygger, er Aaret, og de ottetusind syvhundrede og tredsindstyve Sten betyder Timerne, af hvilke Aaret bestaar; de tolv Træer er Aarets Maaneder. og de tvende Druer Dag og Nat.«

»Da Du nu saa snildt har gjættet min Gaade,« vedblev Farao, »forlanger jeg endnu kun en Tjeneste af Dig, og det skal være den sidste. Jeg har her en Møllesten, som er sprungen itu; vilde Du ikke være saa god at sy mig den sammen igjen?«

»Hvad skulde der vel være, som jeg ikke gjerne vilde gjøre Eder til Behag?« svarede Heykar. Han lod derpaa en

af sine Slaver bringe en Flintesten, holdt denne hen for Kongen og sagde: »I véd, min Fyrste, at jeg her er i et fremmed Land og ikke har det fornødne Værktøj hos mig; hav derfor den Godhed at befale en af Eders Haandværksfolk at gjøre mig en Syl, en Sax og en Fil af denne Flintesten, for at jeg dermed kan gjøre Eders Møllesten i Stand.«

Kongen af Ægypten kunde ikke bare sig for at le. Heykars Skarpsindighed vakte mere og mere hans Beundring, og da han saa, hvor sindrigt og tilfredsstillende Sancheribs Minister forstod at løse alle vanskelige Opgaver, var han selv den første til at erklære sig overvunden. Med stor Højmodighed opfyldte han de indgangne Forpligtelser; han overlæssede Heykar med Foræringer og de største Æresbevisninger, udbetalte ham den betingede Pengesum og befalede at belæsse en Mængde Kameler med de for Kongen af Ninive bestemte Gaver.

»Drag hjem i Fred!« sagde han til Heykar. »Jeg ønsker, at Sancherib i de Foræringer, jeg sender ham, vil se et Vidnesbyrd om mit Venskab. Vel er de ham ikke værdige, men Konger glædes ved en Ubetydelighed. Og Du, o, vise Heykar, Du din Herres Ære og Berømmelse, sig ham fremfor alt, at jeg ønsker ham til Lykke med en saadan Minister.«

Sancheribs Gesandt kastede sig ned for Faraos Fødder, tolkede ham sin Erkjendtlighed og bad ham udstede den Befaling, at alle assyriske Undersaatter, som var udvandrede til Ægypten, skulde vende tilbage til deres Hjemstavn. Hans Begjæring blev strax opfyldt, og han skiltes nu glad og tilfreds fra den ægyptiske Konge.

Ved Efterretningen om Heykars Tilbagekomst ilede Sancherib ham i Møde og græd af Glæde over at se ham igjen; han

overlod sig ganske til de Følelser af Venskab og Taknemlighed, som opfyldte ham, kaldte Heykar sin Fader, sin Støtte, sit Riges Stolthed, Fædrelandets Frelser; han bad ham selv at bestemme Lønnen for sine Fortjenester, og lovede ham alt, hvad han vilde forlange, var det end hans egen Krone.

Heykar svarede: »Herre! Min eneste Ærgjerrighed var den at tjene Eder, og den er nu tilfredsstillet. For min egen Person kan jeg altsaa ikke modtage Eders Velgjerninger; men at jeg endnu er i Live, skylder jeg, som I véd, ingen anden end Gud og den ædelmodige Abu Somejka. Overtag denne min Taknemlighedsgjæld og jeg vil bestandig velsigne Eders Navn.«

»Ja, denne Gjæld er min!« udraabte Sancherib; og da han var kommen tilbage til sit Palads, kjendte hans kongelige Gavmildhed ikke nogen Grændse længer. Skjøndt Abu Somejka allerede i Forvejen var bleven overøst med Foræringer, troede Kongen dog endnu ikke at have gjort nok; han hædrede ham med nye Begunstigelser og anviste ham anselige Indkomster. Af Heykar forlangte han derpaa en omstændelig Beretning om alt, hvad der var forefaldet mellem ham og Farao. Heykar tøvede ikke med at stille hans Nysgjerrighed tilfreds; han lod alle Ægypterkongens Foræringer saa vel som hans Tribut hente og fremlagde det altsammen for sin Herres Øjne.

»Takket være det højeste Væsen!« sagde Sancherib. »Kongen af Ægypten er bleven overvunden ved din Visdom, o Heykar! Nu er Turen til mig at gjøre Gjengjæld ved at skaffe Dig Hævn over din Søstersøn for hans Troløshed og Utaknemlighed.« Og strax udstedte han Befaling til at gribe Nadan og henrette ham. Men Heykar kastede sig for hans Fødder og sagde: »Min Konge! Overlad Hævnen til mig selv.

Giv Nadan i min Vold, at jeg selv kan straffe ham som han fortjener. Mig tilhører hans Blod, efter at I har besluttet at lade det udgyde for min Skyld.«

Heykars hemmelige Hensigt var at skjænke den utaknemlige Livet; hans Hævn skulde kun bestaa i at gjøre ham uskadelig og forøvrigt overlade ham til hans onde Samvittigheds Kvaler. Med Lænker om Hænder og Fødder overgaves Nadan i Onklens Hænder; denne lod ham indespærre og strængt bevogte. Han gav ham ingen anden Kost end Vand og Brød, og hver Gang han besøgte ham, bebrejdede han ham hans Utaknemlighed og hans Hjertes Troløshed.

»Min Søn!« sagde han til ham. »Jeg tog Dig til mig, medens Du endnu var et Barn; jeg opdrog Dig, elskede Dig og bragte Dig i Ære og Anseelse; jeg afstod Dig min Rang og betroede Dig mine Rigdomme, kort sagt: jeg viste mig imod Dig som en Fader, ja, mere end en Fader. Og hvorledes har Du lønnet mine Velgjerninger? Du har bagvasket mig, overøst mig med Skam og Skjændsel, efterstræbt mit Liv. Ja, dersom ikke Gud, han, som læser i Hjertets Inderste og trøster de undertrykte, men ydmyger de hovmodige, dersom ikke han havde kjendt min Uskyldighed og udfriet mig fra dine Efterstræbelser, da havde det været ude med mig. Engang vilde et Menneske kaste en Sten op imod Himlen, men Stenen faldt ned paa ham selv og knuste ham; dette, min Søn, er din Historie. Jeg troede, Du vilde bygge mig et Tilflugtssted for min Alderdom, og Du grov en Grav under mine Fødder. Nogle Brændehuggere vilde en Gang omhugge et Træ. Da raabte Træet til dem: »Havde jeg ikke selv givet Eder Skaftet til Øxen, vilde I nu ikke være i Stand til at fælde mig.«

»Var det saaledes, Du burde gjengjælde den Omhu, hvor-

med jeg vaagede over Dig fra din tidligste Barndom? Véd Du ikke, at Opdragelsen er en langt større Velgjerning end Livet? Dog, Du har godtgjort, at Opdragelsen intet formaar imod en ond Natur. En Gang sagde man til en Kat: »Afhold Dig fra at stjæle, og Du skal faa en Guldring om din Hals og hver Dag Sukker og Mandler at æde?« »Nej!« svarede Katten, »at stjæle var min Faders og min Bedstefaders Haandtering; hvorledes skulde jeg da kunne lade være dermed?« Man lod en Ulv gaa i Skole, for at lære den at læse; Skolemesteren begyndte: A, B, C — Ulven svarede: Buk, Lam, Ged, fordi den ikke tænkte paa andet. Et Æsel vilde man vænne til Renlighed og en anstændig Opførsel; man vaskede dets hele Krop og gav det Plads paa et kostbart Tæppe i en prægtig Sal. Hvad skete? Saasnart dets Herre lod det faa et Øjebliks Frihed, gik det ud paa Gaden og væltede sig i Skarnet. »Lad det kun ligge og vælte sig!« sagde en Forbigaaende. »Det er dets Natur, og den formaar I ikke at forandre.«

»Tilgiv mig!« bad Nadan ofte sin Onkel. »Tilgiv mig, og jeg lover, at jeg for Eftertiden skal føre et dadelfrit Levned. Mine Forbrydelser er store, men intet overgaar Eders Ædelmod; jeg er skyldig, men I er højmodig. Ligger det i min Natur at fejle, saa egner det sig derimod for Mænd af Eders Art at tilgive. Tilgiv mig da, og jeg vil leve som den ringeste Slave i Eders Hus for at gjøre min Utaknemlighed imod Eder god igjen. Paalæg mig at udføre de laveste Forretninger; jeg underkaster mig forud enhver som helst Ydmygelse.«

Men Heykar lod sig ikke skuffe af disse falske Forsikringer, »Et Træ,« sagde han, »stod i en frugtbar Jordbund ved Bredden af en Aa og bar dog ingen Frugt. Dets Ejermand vilde

fælde det; da sagde Træet: »Sæt mig hen paa et andet Sted, og hvis jeg da ikke bærer Frugt, saa hug mig kun om!« »Du staar her ved Aabredden,« svarede Ejermanden, »og har dog intet frembragt; hvorledes mener Du da, at det skulde blive bedre, fordi jeg planter Dig paa et andet Sted?« Sig ikke, at Du endnu er ung! Ørnens Alderdom er at foretrække for Ravnens Ungdom, og man løsriver sig aldrig fra sine oprindelige Tilbøjeligheder. Hvortil skulde det vel nytte at sige endnu mere om dine Fejl? Enhver faar Løn efter sine Gjerninger. Gud læser i alle Hjærter, og han vil dømme os begge imellem«.

Saaledes talte Heykar, og hans Bebrejdelser trængte som skarpe Pile ind i Nadans Hjerte. Samvittighedsnag fortærede ham; han nedsank stedse dybere i Fortvivlelsens Afgrund og opgav omsider Aanden under frygtelige Pinsler som et advarende Exempel for alle ugudelige.

Attaf fra Damaskus.

Khalifen Harun al Rashid begav sig en Dag tilligemed sin Storvezir Djafar og sin tro Mesrur ind i sit Kabinet for sjeldne og kostbare Sager, i den Hensigt at forfriske sig lidt efter de anstrengende Regjeringsforretninger. Mesrur maatte række ham en af de derværende Bøger, som indeholdt alle Slags besynderlige Hemmeligheder og Spaadomme. Khalifen læste deri, og Veziren undrede sig meget over at se sin Herre tre Gange efter hinanden gaa over fra Sørgmodighed til Lystighed. »Turde jeg vel spørge Eders Højhed,« tog han endelig til Orde, »hvorfor I lig en vanvittig næsten til samme Tid baade ler og græder?« Til hans ikke ringe Overraskelse svarede Khalifen: »Det er ingenlunde passende for en Vezir at sammenligne sin Herre, hvem han er Lydighed og Agtelse skyldig, med en vanvittig Nar.

Jeg kan nok tænke mig, at Du er nysgjerrig efter at faa denne Bogs Indhold at vide. Velan, rejs paa Stedet bort, og kom ikke igjen for mine Øjne, førend Du kan sige, hvad der staar deri! Da vil Du kunne forstaa min Adfærd og ikke mere anse mig for vanvittig. — Indfinder Du Dig, førend Du kan gjøre Rede derfor, saa er Du Døden hjemfalden.«

Khalifen lukkede Bogen og fjernede sig. — Djafar blev staaende som lammet af Overraskelse og Skræk.

Langsomt begav han sig paa Vejen hjem, idet han grundede over Aarsagen til den Unaade, hvori han saa pludselig var falden, uden dog at komme paa det rene med sig selv. Da han trøstesløs nærmede sig sin Bolig, mødte han sin Fader, Barmekiden Yahia, der formanede ham til Taalmodighed og raadede ham til strax at forlade Bagdad og begive sig til Damaskus, selv uden at tage Afsked med Gemalinde og Familie. »Det er aabenbart saaledes Skjæbnens Villie,« tilføjede han.

Veziren besteg et Muldyr og brød op til Damaskus. Efter en besværlig Rejse naaede han denne for sine henrivende Omgivelser vidt berømte Stad.

Den Gang boede der i Damaskus en ligesaa ædel som rig Mand, der ved Storvezirens Ankomst just spadserede i Violernes Dal. Forekommende tilbød han Djafar sin Bolig til Tjeneste og førte ham til sit ikke fjernt liggende Palads. Da Ministeren her havde styrket sig ved et kosteligt Maaltd og indtaget Kaffen, spurgte hans Vært ham, i hvilken Hensigt han havde foretaget sig denne Rejse, og fik da at vide, hvad der var foregaaet mellem Khalifen og hans Storvezir. Attaf — saaledes hed den højmodige Mand — søgte at trøste Djafar paa bedste Maade, og bad ham blandt andet om at betragte hans Palads som sit

eget, og opholde sig der, saa længe han havde Lyst, uden at frygte for i mindste Maade at falde til Besvær.

Da det var Sengetid, lod Attaf oprede en prægtig Seng til sin Gjæst, og ved Siden af en mindre til sig selv. Den derover forundrede Vezir spurgte sin Vært, om han da intet Harem havde.

»Tilvisse, jeg har en Gemalinde og jeg føler mig meget lykkelig ved hende, men jeg skal vel vogte mig for slig Uhøflighed at overlade Eder til Eder selv, saalænge I beærer mit Hus med Eders Nærværelse«. Djafar takkede ham for denne fine Opmærksomhed, og de gik til Hvile.

Næste Morgen gik de sammen i Bad; da Djafar igjen vilde tage sine Klæder paa, havde Attaf ombyttet dem med nye langt prægtigere. Derefter steg de til Hest, for at tage Mærkværdighederne i Damaskus i Øjesyn, og hermed tilbragte de de næste Dage.

Attaf var stedse betænkt paa nye Adspredelser, og saaledes løb Tiden, uden at den forviste Storvezir mærkede, hvor den blev af. Hastig var hele fire Maaneder henrundne, siden han havde forladt Bagdad. Uagtet nu Djafar vistnok førte et meget behageligt Liv, saa han dog med Smerte sin Forvisningstid trække ud, og ventede forgjæves at møde et eller andet overordentligt Eventyr, der kunde give ham Anledning til at vende tilbage til sin i alt, hvad der hed Eventyr, forgabede, strenge Herre. En Dag kunde han ikke holde sine Taarer tilbage; bekymret spurgte hans Vært ham om Grunden til hans Sorg. Veziren svarede, at han daglig følte sig mere og mere nedslaaet, uagtet alle de velvillige Bestræbelser for at underholde ham; han følte Trang til at være ene med sig selv, og havde derfor besluttet at aflægge et Besøg i Ommajadernes be-

rømte Moske[1]). Attaf forsikrede ham, at han for sin Død ikke vilde gjøre ham det mindste imod; naar Djafar derfor havde Lyst til at gaa ene ud, var han langt fra at ville hindre ham deri. Med det samme tilbød han ham sin Pung, hvis han skulde komme til at behøve Penge. Djafar takkede ham for hans Føjelighed og Ædelmod og forlod ham.

Ved sin Ankomst til den prægtige Moske steg han op ad de tredive Trin til Hovedindgangen, beundrede Guldprydelserne, Ædelstenene og det herlige Marmorarbejde og traadte derpaa ind i Moskeen selv, hvor han holdt sin Andagt. Da han atter forlod den, spadserede han rundt i Byen, indtil han følte sig træt. Han tog da Plads paa en Bænk, der befandt sig lige overfor et med Blomster næsten aldeles tilspærret Vindue. Vinduet aabnede sig, og Veziren fik Øje paa en ung, overordentlig dejlig Dame, der gav sig til at vande Blomsterne, men øjeblikkelig igjen lukkede Vinduet, saa snart hun blev den fremmede var. Veziren blev siddende og ventede den ene Time efter den anden, men den dejlige, unge Kvinde viste sig ikke mere. Natten faldt paa og nødte endelig Veziren til at begive sig paa Hjemvejen.

Attaf kom ham i Møde og fortalte, hvor bekymret han havde været over sin Gjæsts lange Udeblivelse. Djafar und-

---

[1]) Denne Moske, opført af den ommajadiske Khalif Welid, var oprindelig en kristen Kirke, der ved Arabernes Fremtrængen omdannedes og udvidedes. Den var udstyret med en umaadelig Pragt; blandt dens Herligheder nævnes 600 gyldne Lamper, men alt dette ødelagdes og plyndredes ved Tatarernes Indfald i det trettende Aarhundrede. I 1894 beskadigedes selve Bygningen ved en stor Ildebrand.

skyldte sig med sin Spadseretur; han havde i den Grad følt sig fængslet, at han først ved Nattens Indbrud havde tænkt paa at vende hjem. Men ved Aftensmaaltidet bemærkede Attaf, at hans Gjæst aldeles havde mistet sin Madlyst, og beklagede sig paany. Veziren undskyldte sig med det gode Maaltid, han havde holdt om Middagen.

Veziren gik til Ro, men Natten beredte ham ingen Hvile, endskjøndt han følte sig meget udmattet; bestandig svævede ham Billedet for Øjne af den unge Skjønhed, som han havde set i Vinduet. »Ak,« sukkede han, »hvor misunder jeg ikke ham, der tør eje Dig, Du Englebillede!«

Da han om Morgenen følte sig end mere utilpas og ikke kunde staa op, lod Attaf hente en Læge, der, efter at have følt hans Puls, øjeblikkelig gjættede Sygdommens Art og smilende ytrede, at den Sygdom døde Patienten ikke af. Han foreskrev ham noget, lagde Recepten under hans Hovedpude og anbefalede sig hos Attaf, der gav ham et Guldstykke for hans Ulejlighed.

Da nu Attaf tog Papiret, læste han med høj Forundring, at Djafar var forelsket, og at man maatte skaffe hans Lidenskab Tilfredsstillelse, hvis han ikke skulde blive alvorlig syg. Attaf gjorde Djafar Bebrejdelser for hans Indesluttethed og viste ham Lægens Forordning. Storveziren beundrede Lægens Skarpsindighed og saa sig tvungen til at bekjende Sandheden. Han maatte da forklare sig. Men alle de Angivelser, med hvilke Djafar fremkom for at oplyse sin Vært om, hvem Gjenstanden for hans Kjærlighed var, tjente kun til at paanøde Attaf den Overbevisning, at Djafar var bleven forelsket i hans egen Hustru, der boede i et fra Paladset adskilt Sommerlysthus.

Dog, uden at lade sig mærke med noget, forsikrede han Veziren, at han ret vel kjendte den Dame, i hvem denne var bleven forelsket; hendes Mand havde netop forstødt hende, og han vilde gjøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at forhindre, at hun blev formælet med nogen anden.

Med Løfte om snart at komme igjen og da at aflægge sin Gjæst Regnskab for, hvad han imidlertid havde udrettet for ham, forlod Attaf den elskovssyge Vezir og begav sig lige hen til sin Kone, der modtog ham med saa meget større Inderlighed, som han lige siden Djafars Ankomst havde holdt sig fjernet fra hende. Men Attaf sagde, at han kom for at underrette hende om, at hendes Moder var meget syg og ønskede at se hende saa hastig som muligt.

Forskrækket ilede den unge Hustru til sine Forældres Hus. Men hvor forbauset blev hun ikke, da netop hendes Moder var den første, hun mødte i Hjemmet, og da hun modtog Forsikring om, at der overhovedet slet ingen havde været syg i Familien. Den unge Kone stod endnu og kunde ikke fatte sig, da det bankede paa Døren, og der traadte Lastdragere ind, som sagde, at Attaf sendte dem med sin Kones Sager. Hele Familien geraadede i den største Sorg og Forvirring, og allerede havde Faderen kastet den skammeligste Mistanke paa sin Datter, og Moderen taget Datterens Parti imod ham, da Attaf selv traadte ind tilligemed nogle Venner.

Svigerfaderen spurgte ham nu om Grunden til hans ærekrænkende Opførsel; Attaf svarede, at han ikke i mindste Maade var utilfreds med sin Hustru, men i Ubesindighed havde svoret paa at forstøde hende. Ude af Stand til længere at tilbageholde sine Taarer over Skilsmissen fra sin dyrebare Ungdomshustru, overrakte han hende hendes Morgen-

gave og det befalede Skilsmissebrev og vendte tilbage til Djafar.

»Nu kan I være ganske rolig,« sagde han. »I kan være aldeles sikker paa den, I elsker. Jeg har indledet alt paa det bedste. Men nu maa I adsprede Eder og se til at vinde Kræfter, indtil hin lykkelige Dag oprinder, da hun kan vorde Eders.«

Denne Forsikring hjalp Veziren strax igjen paa Benene; han takkede sin Vært paa det varmeste, og var fra nu af kun betænkt paa at more og forfriske sig. Attaf fordoblede daglig sin Opmærksomhed imod ham for at gjøre ham Forventningens Tid let; det var ikke at mærke paa den højmodige Vært, at hans Indre gjemte et endnu aabent, blødende Saar.

Da nu Tiden var kommen, raadede han Djafar til at rejse til en nærliggende By, der at opgive sit Incognito og derpaa at drage ind i Damaskus paany med en til hans Rang svarende Pragt. »I maa,« sagde han, »lade Statholderen forstaa, at I paa Khalifens Befaling berejser Syrien, og han vil ikke undlade at vise Eder den Eders høje Person tilkommende Ære. Da kan I gjøre Eder gjældende hos Gjenstanden for Eders Kjærlighed uden at frygte for noget afslaaende Svar.«

Veziren fulgte Attafs Raad, forlod Damaskus, og sendte fra den nærmeste Stad tyve Ilbud derhen for at tilmelde Statholderen, at han var i Begreb med at besøge Syriens Hovedstad.

Abdal-Melek — den daværende Statholder i Damaskus, rejste ufortøvet tilligemed hele Stadens Øvrighed Storveziren en hel Dagsrejse i Møde, og modtog ham i et kostbart, til hans Ære opslaaet Telt, hvor et herligt Maaltid fandtes beredt. Hele Befolkningen i Damaskus var dragen Veziren i Møde, og hans Indtog blev en Fest for høje og ringe.

Det første, som Djafar foretog sig, var at lade sin Elskedes Fader hente og at bede om hendes Haand; med Glæde og Beredvillighed blev den lovet ham. Djafar betydede ham, at han den følgende Dag igjen skulde rejse, og at derfor hans nye Gemalinde i Tide maatte berede sig til at følge ham. Glædedrukken ilede Vezirens tilkommende Svigerfader hjem og meddelte sin Datter, i hvilken glimrende Forbindelse han paa hendes Vegne havde indladt sig; men hans Datter var, underligt nok, langt fra at glæde sig derover.

Natten forløb under festlig Tummel; hele Staden var glimrende oplyst til Ære for den store Khalifs almægtige Ven og Minister. Den følgende Dag tiltraadte denne sin Tilbagerejse. Hans Gemalinde besteg en prægtig Bærestol, og ved Bønnens Time satte hele Toget under Trompetskrald sig i Bevægelse. Statholderen tilligemed Stedets fornemste Indvaanere fulgte med indtil Kubbet al Asafir. Paa Tilbagevejen mødte de Attaf, som red efter Storveziren for endnu en Gang at tage Afsked med ham. Abdal-Melek udtrykte sin Forundring over, at han ikke havde sluttet sig til dem; Attaf svarede, at dette ogsaa havde været hans Hensigt, men at han havde forsinket sig, og jog afsted.

Da Attaf havde indhentet Veziren, steg han af Hesten og sagde: »Til Lykke, min ædle Herre! Eders Attraa har, Gud være lovet, fundet Tilfredsstillelse!«

»Ja, min Ven,« svarede Djafar, »og aldrig skal jeg glemme, hvor meget jeg baade i denne og i andre Henseender skylder Eder. Vend tilbage og gjør Regning paa min Erkjendtlighed!«

Denne sidste Sammenkomst imellem Vært og Gjæst, saa uskyldig den end i sig selv var, benyttede Attafs Fjender som

et Middel til at styrte ham i Ulykke. »Falder det Eder ikke ind,« sagde de til Abdal-Melek, »at Attaf maa have haft ganske særegne Grunde til at tage Afsked med Storveziren særskilt og i Enrum? Har Djafar ikke i flere Maaneder ukjendt boet hos ham? Og I maa vide, at Attaf har afstaaet Storveziren sin Gemalinde; Statholderskabet i Damaskus er visselig Lønnen for slig overordentlig Opofrelse.«

Disse skjændige Øretuderier efterlod et dybt Indtryk hos Abdal-Melek; fra samme Time af var Attafs Undergang besluttet. Ved Nattetid skaffede man Liget af en myrdet ind i hans Have, og om Morgenen kom en af Statholderens Embedsmænd for at fængsle ham og stille ham for sin Herres Domstol.

»I er altsaa beskyldt for et Mord?« begyndte Abdal-Melek. »Hvad har kunnet forlede Eder til slig Udaad? Erklærer I Eder skyldig?«

»Ja,« svarede efter nogen Betænkning den ædelmodige Attaf, som ikke vilde, at hans fattige Naboer skulde komme til at betale Mandebod. »Ja, jeg alene har dræbt ham og maa altsaa ogsaa finde mig i at betale Bøderne.«

Men det var ikke den onde Statholders Mening at lade ham slippe hermed; tvertimod fordrede han Koranens strenge Forskrifter angaaende Gjengjældelsesretten bragte i Anvendelse. Dødsdommen blev altsaa udtalt og skulde paa Stedet bringes til Udførelse.

Men da Efterretningen herom blev bekjendt i Staden, begyndte man at knurre højt over denne haarde Dom, der var fældet over en ædelmodig, af Folket yndet Mand, saa at Statholderen ansaa det for klogest at opsætte Henrettelsen. Han lod Attaf bringe tilbage i Fængslet og betydede Slutteren,

at han i al Hemmelighed vilde lade den fangne strangulere om Natten.

Til al god Lykke var denne Mand en af Attafs varmeste Tilhængere. Paa samme Tid, som han underrettede ham om Statholderens Bestemmelse, forklarede han ham den Plan, som han havde udkastet til hans Befrielse, tog Lænkerne af ham og lod ham gaa, efter at han selv frivillig havde ladet sig kneble. Rørt indtil Taarer over denne Ædelmodighed forlod Attaf Fængslet og begav sig paa Vejen til Bagdad. Imidlertid mishandlede Slutteren sit Ansigt, rev Skjægget af sig og slog Fængslets Dør op paa vid Gab. Da ved Midnatstid Statholderen kom med Skarpretteren, blev han meget forundret over at finde ham i denne Tilstand. Slutteren foregav da, at en Skare formummede omtrent ved Midnatstid havde opbrudt Fængslet, mishandlet ham og befriet den fangne. Abdal Melek lod sig vel skuffe, men var dog saa opbragt over Attafs Flugt, at han afsatte Fangevogteren. Men hans Bestræbelser for igjen at faa fat paa den undvegne var frugtesløse.

Den ulykkelige Attaf havde imidlertid omhyggelig undgaaet enhver befaren Vej, og befandt sig allerede i Nærheden af Bagdad, da han blev overfalden af Røvere og saa aldeles udplyndret, at han i den elendigste Tilstand betraadte Staden. Han spurgte strax efter Storvezirens Palads; men da han, smudsig og pjaltet, som han var, nærmede sig Indgangen, viste man ham tilbage. Nu tog han sin Tilflugt til en gammel Mand, der sad i en aaben Butik, og laante hans Skrivetøj for skriftlig at underrette Veziren om sin ulykkelige Stilling. Da han havde skrevet, overgav han sit Brev til en af Vagten, med Bøn om, at Brevet snarest muligt maatte komme i Djafars Hænder. Men just i samme Øjeblik rygtedes det, at der var

blevet født Khalifen et Barn, og i den derved foraarsagede Forvirring tabte Soldaten Attafs Brev. Da Vagten ved Storvezirens Palads afløstes, blev Attaf sat fast paa Grund af sit mistænkelige Udseende, men fik igjen sin Frihed ifølge en Befaling fra Khalifen, der i Anledning af Dagens glædelige Begivenhed lod alle Forbrydere slippe, imod hvilke der ikke havde rejst sig nogen altfor haard Anklage. Der blev desuden givet storartede og herlige Fester; ved denne Lejlighed levede Attaf flere Dage ret godt paa offentlig Bekostning.

En Aften vilde han tage sit Natteleje i en Moske; men Opsynsmanden jagede ham bort, fordi der Dagen i Forvejen var blevet stjaalet et Tæppe. Han maatte følgelig blive paa Gaden, hvor en stor Mængde Hunde forfulgte ham, og Stadens Vægtere jagede ham fra et Kvarter til et andet. Da han endelig troede at have fundet en mørk Krog, hvor han kunde slaa sig til Ro, faldt han over et Lig, og da han stod op, var han ganske tilsølet med Blod. I samme Øjeblik drog en Politiofficer forbi med sine Folk, blev opmærksom paa ham, lod ham gribe og føre i Fængsel.

Men vi maa atter vende tilbage til Djafar, hvem vi tabte af Syne paa Vejen til Bagdad tilligemed hans unge Gemalinde. Ved Nattens Frembrud gjorde han Holdt tilligemed sit anselige Følge og lod opslaa Telte for deri at tilbringe Natten. Den forelskede Vezir traadte strax ind i det for sin tilbedte bestemte Telt, i Haabet forberedt paa den bedste Modtagelse og den højeste Lykke. Men hvor forbauset blev han ikke, da hans nye Gemalinde ved hans Indtrædelse skjulte sit Ansigt i Hænderne og gav sig til at græde.

»Hvorledes,« spurgte Djafar, »I skjuler Ansigtet for mig? Er vi da ikke forenede, er I ikke min retmæssige Gemalinde?«

»Jo,« svarede den unge Dame,« jeg er din, hvis den store Khalifs almægtige Vezir er saa fattig paa Ædelmod, at han modtager en Mands Offer, som først bortødslede sine Skatte, dernæst tilsidesatte al sin Bekvemmelighed for ham og endelig drev sin Højmodighed saa vidt, at han aftraadte ham sin over alt i Verden dyrebare Gemalinde!«

»Ved Allah!« raabte Veziren; »skulde Verden nogen Sinde kunne sige, at Djafar var mindre ædel og højmodig end Attaf! — Allah forbyde!«

Nu paafulgte der en Forklaring, og Djafar erfarede med den største Overraskelse, hvor meget hans Vært i Damaskus havde ofret ham. Øjeblikkelig forsikrede han, at han vilde ære hende som sin Søster og give hende tilbage til Attaf; dog for Øjeblikket var der intet andet at gjøre, end at hun fulgte med til Bagdad, hvor hun vilde blive modtagen som hans retmæssige Gemalinde og faa de hende i denne Egenskab tilkommende Foræringer. I Bagdad skulde hun strax faa sit eget Palads og et selvstændigt Underhold, for at hun med Anstand og paa en behagelig Maade kunde afvente det Øjeblik, da hun uden Anstød atter kunde blive forenet med sin Gemal. Storveziren holdt ogsaa sit Løfte og gjorde desuden alt muligt for at gjøre hende Skilsmissen fra hendes elskede Attaf taalelig.

Strax efterat han var kommen tilbage til Bagdad, ilede Djafar til Khalifen i den Mening, at han ved at fortælle sit overordentlige Eventyr i Damaskus kunde formilde Fyrstens Vrede eller Lune. Harun spurgte ham øjeblikkelig, hvad han havde oplevet under sin Fraværelse, og han fortalte da alt, hvad der var mødt ham. »Alt dette vidste jeg forud,« sagde Harun, da han havde endt, og bød Mesrur hente den Bog, hvori han hin Dag havde læst. Obersten for Harems-

bevogterne gjorde, hvad der var blevet ham befalet, og Djafar fandt da til sin store Forundring hele sit Eventyr fra Damaskus optegnet deri. Han var netop kommen til det Sted, der talte om hans Afrejse fra denne By, da Khalifen tog ham Bogen af Haanden og bød Mesrur bringe den tilbage og sætte den, hvor han havde taget den. »Du ser nu, Djafar,« sagde han, »at hvad der den Gang var Dig saa paafaldende i min Adfærd, i sig selv var ganske naturligt. Idet jeg læste om de Eventyr, som Du skulde opleve, maatte jeg afvexlende gaa over fra Glæde til Bedrøvelse, og med fuld Ret sagde jeg til Dig, at Du ikke maatte komme mig for Øjne, førend Du kunde angive mig Indholdet af den Bog, som jeg havde i Haanden. Min Vrede var kun forstilt. Vend nu tilbage til dit Palads, pas dit Embed som tidligere, og gjør stedse Regning paa din Herres Bevaagenhed!« Djafar takkede Khalifen og gjorde, som han havde befalet.

Imidlertid vansmægtede den ulykkelige Attaf i Fængslet. Da han blev bragt for Kadi'en, følte han sig saa kjed af Livet, at han strax erklærede sig skyldig i det foreliggende Mord. Dødsdommen blev altsaa fældet over ham og alt forberedt til en hastig Henrettelse. Man slæbte ham til Galgen, og allerede laa Rebet om hans Hals, da Storveziren, som tilfældigvis red forbi, bemærkede Anstalterne til Henrettelsen og spurgte om Forbryderens Navn. Da han hørte, at det var Attaf fra Damaskus, udstødte han et højt Skrig og befalede, at man strax skulde sætte ham i Frihed. Den ulykkelige Attaf kastede sig i Storvezirens Arme, og begge tabte nogle Ojeblikke Bevidstheden, saa dybt følte de sig grebne af dette Gjensyn.

Djafar blev først igjen Herre over sig selv. Han førte Vennen med sig, lod ham strax bringe i Bad, besørgede præg-

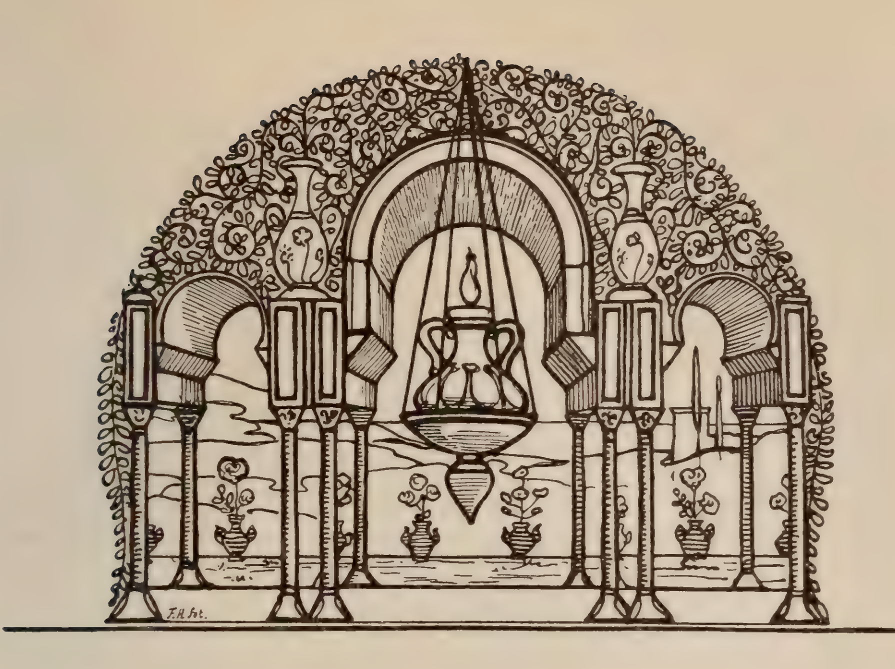
tige Klæder til ham og bad ham indfinde sig i hans Palads, saasnart han følte sig tilstrækkelig styrket og forfrisket. I Paladset ventede et herligt Maaltid ham; men saasnart han havde spist, maatte han fortælle Djafar sine Hændelser efter deres Skilsmisse. Da Attaf havde endt sin Fortælling, gav Storveziren ham Underretning om, hvad der var foregaaet mellem ham og hans Gemalinde, og førte ham ufortøvet til hende.

Attaf var ellevild af Glæde over at gjense hende, som han havde anset for tabt, men intet Øjeblik havde ophørt at elske, og hvis hele Kjærlighed han, uagtet det, der var foregaaet, endnu besad. Da den første Rus havde sat sig, fortalte hans fraskilte Gemalinde ham, hvor ædelt Storveziren havde opført sig imod hende, og de glemte i hinandens Arme alt, hvad de havde gjennemgaaet, siden hun forlod Attafs Hus.

Imidlertid havde Djafar strax begivet sig til Khalifen for at berette ham, hvad der var hændet. Harun viste ham da, at ogsaa dette Eventyr fandtes beskrevet i Bogen, og befalede ham at forestille Attaf for ham. Djafar førte ham altsaa frem for Khalifen, der tog venlig imod ham og strax spurgte, hvad han kunde gjøre for ham. »Herre,« svarede Attaf, »jeg udbeder mig som eneste Gunst Benaadning for Abdal Melek, Statholderen i Damaskus, der har forfulgt mig paa en saa uretfærdig Maade, da jeg er overbevist om, at hans bedrageriske Hoffolk har forledt ham. Men for at han ikke i Fremtiden paa lignende Maade skal forvilde sig, foreslaar jeg, at man stiller ham den ærlige og trofaste Slutter ved Siden i Egenskab af Raadgiver, med det Hverv at vogte paa og lede Statholderens Regjeringshandlinger.« — Khalifen ytrede høj Beundring over denne Attafs ædelmodige Opførsel og imødekom

hans Forlangende. Endvidere bad Attaf om, at Khalifen vilde bekræfte Overdragelsen af alle hans Ejendomme til Slutteren, hans Redningsmand. Khalifen opfyldte ogsaa denne Bøn og sendte strax et Ilbud med sine Befalinger til Damaskus. Storveziren paatog sig at holde Attaf skadesløs, og dette gjorde han med saadan Gavmildhed, at han blev endnu langt rigere i Bagdad, end han havde været i Damaskus.

Historien om Aladdin
og
den vidunderlige Lampe [1].

Det fortælles, at der i en By i Kina en Gang levede en fattig Skræder, som havde en Søn ved Navn Aladdin. Denne var lige fra lille af en doven og stridig Knægt. Da han var ti Aar gammel, vilde hans Fader, at han skulde sættes i

---

[1]) Texten til denne Fortælling er ikke tagen fra den Thisted'ske Oversættelse, hvori den vel ogsaa findes, men fra de af J. Østrup oversatte: Arabiske Sange og Eventyr (1889). Denne sidste Gjengivelse har nemlig kunnet støtte sig til en først i den nyeste Tid funden Redaktion af den arabiske Originaltext, der frembyder forskjellige æsthetiske Fortrin, og man har derfor ment at burde lade denne

Lære, men da han ikke havde Raad til at betale for hans Undervisning, tog han ham ind i sit eget Værksted, for at han kunde lære Skræderhaandværket. Men Sønnen var doven og vant til altid at løbe og lege med Drengene paa Gaden, og saa ofte som hans Fader gik ud for at besørge nogle Forretninger, løb Aladdin sin Vej og tumlede sig ude omkring med sine ligesindede Kammerater uden at bryde sig om sin Faders Befalinger og uden at tænke paa at lære noget. Hans Fader blev saa bedrøvet over sin Søns daarlige Opførsel, at han blev syg og døde; men Aladdin vedblev alligevel paa sin gamle Maner. Da hans Moder nu saa, at Sønnen ikke kunde være hende til nogen Hjælp efter Mandens Død, solgte hun Værkstedet med alt Tilbehør og gav sig til at spinde for derved at fortjene Føden til sig og Sønnen; thi denne, der nu var sluppen for Faderens strenge Opsigt, fremturede stadig i sin Dovenskab, færdedes altid ude og kom aldrig hjem, uden naar han vilde have noget at spise.

Dette varede nu ved, indtil Aladdin blev femten Aar. Da hændte det en Dag, da han som sædvanlig løb ude og legede med sine Kammerater, at der kom en Dervish fra Afrika gaaende; da han saa Drengene, standsede han for at more sig over deres Leg, men særlig tiltrak Aladdin sig hans Opmærksomhed. Nu maa man vide, at denne Dervish var en stor Troldmand, der ved sine magiske Kunster endog kunde flytte Bjerge, og som tillige kunde læse Folks Karakter i deres Ansigt.

Fortælling, der jo i den danske Literatur har en særlig Interesse, fremtræde ogsaa som Led af dette Værk i den korrektere og mere afrundede Form, som det omtalte Haandskriftsfund har muliggjort. Tilladelsen til at benytte den i Arabiske Sange og Eventyr meddelte Text er velvillig givet af denne Bogs Forlægger, Hr. Jakob Hegel.

Da han en Tid lang havde betragtet Aladdin, sagde han til sig selv: »Nu har jeg vist fundet, hvad jeg behøver; en saadan Knøs var det netop, som jeg ledte efter.« Derpaa forhørte han sig hemmelig hos en af Drengene om, hvem Aladdin var, og om alle hans Forhold, og da han havde faaet tilstrækkelig Besked, gik han hen og hilste paa Aladdin og sagde til ham: »Hør, min Søn, var din Fader ikke Skræder?« »Jo,« svarede denne, »men nu er han død; Gud glæde hans Sjæl.« Saa snart Dervishen hørte dette, kastede han sig om hans Hals, kyssede ham og gav sig til at græde heftigt. Aladdin undrede sig derover, men den anden sagde med brudt Stemme: »Du vil ikke undre dig, naar Du erfarer, at din Fader, hvis Død Du nu fortæller, var min Broder; jeg havde glædet mig saa meget til nu efter min lange Fraværelse at komme og se ham igjen, og saa hører jeg, at han er død. Men paa Dig kunde jeg strax se, at Du var min Broders Søn, skjøndt han endnu ikke havde giftet sig den Gang, da jeg drog bort. Da nu det Haab, som jeg havde næret om at komme hjem og være en Støtte for min Broder i hans Alderdom, er tilintetgjort ved hans Død (uransagelig er Allahs Visdom), saa er Du, Aladdin, min eneste Glæde, og Du skal være mig en Erstatning for din Fader.« Derpaa gav han Aladdin ti Denarer og sagde til ham: »Tag nu disse Penge og giv dem til din Moder med en Hilsen fra mig, og fortæl hende, at din Farbroder er kommen hjem efter en lang Fraværelse, og, om Gud vil, skal denne Dag, paa hvilken jeg er kommen, blive den lykkeligste for hende.« Aladdin kyssede Afrikanerens Haand og ilede glad hjem til stor Forundring for hans Moder, da han ellers aldrig plejede at komme hjem undtagen til Spisetiderne; men nu kom han farende, aandeløs af Henrykkelse, og sagde: »Aa, Moder,

jeg har en glædelig Efterretning at bringe Dig; min Farbroder er komman hjem fra de fremmede Lande, og han har bedt mig bringe Dig en Hilsen.« Men Moderen svarede: »Hør, min Søn, vil Du holde mig for Nar med den Snak om din Farbroder? hvor skulde Du vel faa en Farbroder fra?« »Ja, men Moder dog,« vedblev Aladdin, »hvor har Du kunnet sige, at jeg slet ingen Slægtninge havde, denne Mand er virkelig min Farbroder, han har jo baade kysset og omfavnet mig, og han græd, da jeg fortalte ham Faders Død.« »Ja, min Søn, jeg vidste nok, at din Fader havde en Broder, men han er død, og jeg har aldrig erfaret, at han havde nogen anden.«

Aladdin vedblev imidlertid at forsikre hende om, at Sagen virkelig forholdt sig saaledes, og da han gav sin Moder de ti Denarer med Anmodning om at tilberede et godt Maaltid og fortalte, at Onklen agtede at bo hos dem, begyndte hun at tro paa hans Ord. Hun skyndte sig hen paa Torvet og kjøbte alt, hvad hun behøvede, laante Kar og Potter inde hos Naboerne og gav sig til at tilberede Maaltidet. Da Spisetiden var kommen, sagde hun til Aladdin, at han skulde gaa ud for at hente Farbroderen, da denne vel næppe kjendte Gaderne i Byen, men lige da Aladdin skulde af Sted, bankede det paa Døren, og ind traadte den afrikanske Troldmand, fulgt af en Slave, der medbragte Vin og Frugter. Afrikaneren gik hen og hilste paa Aladdins Moder og bad hende derpaa om at vise ham det Sted, hvor hans Broder havde plejet at sidde, naar han arbejdede. Da hun havde gjort dette, knælede han ned og kyssede Gulvet paa det Sted, idet han under mange Taarer sagde: »Forbi er det med al min Lykke og Glæde i Livet, siden jeg har mistet Dig, min elskede Broder.« Paa denne Maade vedblev han at klage og jamre sig, saa at Aladdins Moder blev fuldt og fast

overbevist om, at han virkelig var hendes Mands Broder. Hun søgte derfor at trøste ham, og efterhaanden lykkedes det hende at faa ham til at holde inde med sine Klager.

De satte sig derpaa til Bords, og under Maaltidet fortalte Afrikaneren om sine egne Hændelser og sagde: »Min Broders Hustru, Du skal ikke undre Dig over, at Du aldrig før har set mig eller hørt om mig, medens min Broder levede; det kommer af, at det nu er fyrretyve Aar siden, at jeg forlod denne By og drog bort fra min Hjemstavn. I Løbet af den Tid har jeg rejst omkring i Persien, Indien og Arabien; jeg har ogsaa været i Ægypten og en Tid lang opholdt mig i dens Hovedstad, som er den prægtigste af alle Byer, derpaa drog jeg til Marokko, og der har jeg nu boet i et Tidsrum af tredive Aar. Men da skete det, at der paakom mig en Længsel efter min Hjemstavn og min Broder, og den blev saa stærk, at den hverken lod mig Rist eller Ro, førend jeg beredte mig til at drage af Sted. Jeg tænkte nemlig ved mig selv: Nu har Du vandret om i Verden og saa længe været adskilt fra din eneste Broder, drag nu hjem og bered ham en Glæde, førend Døden indhenter Dig; thi hvem kjender Dagens Tilskikkelser og Tidens Omskiftelser. Og jeg blev opfyldt af Angst for, at jeg skulde dø, førend jeg traf min Broder, og jeg tænkte endvidere paa, at han maaske var fattig og trængende, og da kunde jeg hjælpe ham og gjøre ham lykkelig. Da jeg nu havde taget denne Beslutning, forsynede jeg mig med alt nødvendigt, forrettede min Andagt og drog af Sted; og efter mange Farer og Besværligheder naaede jeg hertil. Og strax den første Gang, da jeg spadserede rundt i Byen, fik jeg Øje paa Aladdin, der legede med de andre Drenge og ved den store Allah, jeg forsikrer Dig, at saa snart som jeg saa ham, begyndte mit Hjerte at

banke, og en Stemme i mit Indre sagde mig, at det var min Broders Søn. Glemt var nu al Sorg og Møje, og Glæden gav mit Hjerte Vinger, indtil jeg hørte, at Allah, han være priset, havde bortkaldt min Broder; thi da overvældedes jeg af Sorgen, men nu har jeg dog en Slags Trøst i Aladdin, som min Broder har efterladt sig; den, som har Efterkommere, er ikke død.«

Ved denne Tale blev Aladdins Moder saa bevæget, idet hun mindedes sin Mand, at hun gav sig til at græde, og Afrikaneren søgte derfor at bringe hende paa andre Tanker, idet han sagde til Aladdin: »Hør, min Søn, sig mig nu, hvad tager Du Dig til? Du har vel lært et Haandværk, hvorved Du underholder din Moder og Dig selv?« Aladdin blev rød i Hovedet og sænkede skamfuld sit Blik mod Jorden, men hans Moder sagde: »Ak nej, Gud bedre det, han forstaar slet ingen Ting, aldrig har jeg set saa doven en Knægt som han, thi hele den lange Dag driver han om paa Gaden med sine ligesindede. Det var af Sorg over ham, at hans Fader døde, og nu maa jeg slide og slæbe og spinde Bomuld Dag og Nat for at fortjene to smaa Brød, hvorved vi kan opholde Livet, medens han driver om og aldrig kommer hjem, uden naar han vil have noget at spise. Men nu har jeg tænkt paa, at jeg en Dag vil lukke min Dør af for ham og saa lade ham gaa hen og skaffe sig noget, hvor han kan faa det, thi jeg er nu en gammel Kone, der ikke længere har Kræfter til et saadant Slid for Føden.« Ved disse Ord vendte Afrikaneren sig til Aladdin og sagde: »Hør nu, min Brodersøn, det kan ikke gaa an, at Du bliver ved paa den Maade; det vil ikke være passende for et Menneske for Dig; Du ser, hvorledes din gamle Moder maa trælle for at underholde Dig, og nu er Du tilmed i den Alder, at det vilde være passende, om Du valgte Dig en Livsstilling. Du kan jo tage Dig et Haand-

værk, og hvis Du ikke synes om din Faders, saa vælg et andet, som behager Dig, og jeg skal hjælpe Dig i alt muligt.« Men Aladdin tav, og da Afrikaneren skjønnede, at der ikke var noget Haandværk, som han syntes saa godt om som det intet at bestille, sagde han: »Sig blot din Mening uden Forlegenhed; hvis Du er utilfreds med at være Haandværker, saa skal jeg skaffe Dig en Butik fuld af kostbare Sager, hvor Du kan kjøbe og sælge og drive al Slags Handel og derved komme i Anseelse hos Folk i Byen.« Da Aladdin hørte dette, blev han glad, thi han tænkte paa, hvor det maatte være dejligt at være Kjøbmand og gaa med smukke Klæder og blive hilst med Agtelse af alle, og han sagde derfor strax ja. »Nu vel,« svarede den anden, »siden dette behager Dig, saa kom med mig i Morgen, for at vi kan gaa hen paa Torvet og skaffe Dig en smuk Klædning, der passer for en Kjøbmand, og derpaa vil jeg anvise Dig en Butik og forsyne den fuldstændig for Dig.«

Aladdins Moder havde bestandig bevaret en lille Tvivl om Afrikanerens Person, men nu, da hun hørte alt dette, tvivlede hun ikke længere, da jo ingen fremmed vilde bære sig saaledes ad med hendes Søn. Hun begyndte derfor at formane sin Søn til nu at slaa sin Dovenskab af Hovedet, blive stadig og fornuftig og altid vise Lydighed mod sin Onkel. Derpaa satte de sig til Aftensbordet, og Aladdin og Afrikaneren talte om Kjøbmandsforretninger, indtil Natten brød frem; da gik han efter at have lovet at komme igjen næste Morgen.

Hele Natten kunde Aladdin ikke sove af Glæde. Om Morgenen kom Afrikaneren; Aladdin løb ham i Møde og kyssede han Haand, og derpaa vandrede de af Sted til Torvet. Der gik de ind i en Butik, og Afrikaneren lod Aladdin vælge sig en kostbar Dragt; da han havde iført sig den, gik de videre

til de store Kjøbmænds Butiker, for at Aladdin kunde se dem og lære deres Ejere at kjende, og dernæst besøgte de alle de store og smukke Steder, som fandtes i Byen. Efter at have beset dissse tillige med Sultanens Palads, gik de til det Fremmedherberg, hvor Afrikaneren var taget ind; der forestillede han sin Brodersøn for de tilstedeværende fremmede Kjøbmænd, og satte sig derpaa til Bords med ham imellem dem.

Da han bagefter fulgte Aladdin hjem, og dennes Moder saa sin Søn i den prægtige Dragt fuldstændig som en Kjøbmand, lød det næsten rundt for hende, og hun udbrød i Taksigelser over hendes Svogers Gavmildhed. Det er ikke noget at takke for,« svarede den anden, »Aladdin er jo min Slægtning, og jeg staar ham i Faders Sted.« »Ja,« sagde hun, »jeg vil bede Allah om at beskytte og bevare Dig og forlænge dit Liv, for at Du kan være en Støtte for dette faderløse Barn; og det lover jeg, at bestandig skal han være Dig hørig og lydig og aldrig gjøre andet end, hvad Du vil have.« Aladdin,« sagde den anden, »er en god og fornuftig Knøs, og det er mit Haab, at han vil træde i sin Faders Fodspor og blive en Glæde for sin Moder. Kjedeligt er det, at det i Morgen er Fredag, saa at jeg ikke kan skaffe ham sin Butik; thi om Fredagen tager alle Kjøbmændene ud til deres Haver og Landsteder; men, om Gud vil, skal vi bringe Sagen i Orden paa Lørdag. I Morgen vil jeg komme og hente Aladdin til en Spadseretur til Haverne udenfor Byen, for at han kan se de Steder, hvor de fornemme Folk morer sig, og tillige skaffe sig Bekjendtskaber mellem disse.«

Om Natten laa Aladdin og tænkte paa sine nye Klæder og paa al den Herlighed, som han havde prøvet og set, og paa det, som han skulde faa at se den næste Dag, og af Glæde

lukkede han ikke et Øje; og strax om Morgenen, da han hørte sin Farbroder komme, fløj han op som et Lyn for at lukke ham ind. Afrikaneren kyssede og kjærtegnede Aladdin og sagde: »Naa, i Dag skal Du faa noget at se, som Du aldrig har set før.« Aladdins Ansigt straalede af lutter Smil og Solskin, og af Sted vandrede de derpaa ud igjennem Byens Port. Udenfor Staden laa der dejlige Haver og Lyststeder og pragtfulde Paladser, og hver Gang de kom til et saadant, standsede Afrikaneren for at give Aladdin, der var i den syvende Himmel af Glæde og Henrykkelse, Tid til ret at beundre det. Da de havde gaaet saa længe, at de var bleven trætte, gik de ind i en meget smuk Have med et Springvand, hvor Vandet flød ud af Løvehoveder af gult Kobber; der satte de sig paa Kanten af Bassinet og hvilte sig, medens Aladdin lo og spøgte med sin foregivne Farbroder. Denne fremtog af en Pose, der hang ved hans Bælte, nogle Kager og Frugter og bad Aladdin tage for sig af Retterne. Da de saaledes havde styrket sig, sagde Afrikaneren: »Kom nu, min Brodersøn, hvis Du har hvilt Dig tilstrækkeligt, for at vi kan fortsætte vor Spadseretur og komme videre.« Aladdin stod op, og de vandrede videre, indtil de havde alle Haverne bag ved sig og var naaet til et højt Bjerg.

Aladdin, som aldrig før havde været udenfor Portene, havde heller aldrig gaaet saa langt et Stykke som denne Dag, og han sagde derfor: »Hvor langt skal vi dog gaa, min Onkel, nu har vi passeret alle Haverne og er naaet lige til Bjergene, og hvis vi skal længere, har jeg ikke Kræfter til at vende tilbage igjen.« Den anden svarede: »Disse Haver, som vi har set, var ikke Maalet for vor Vandring; vi er paa Vejen til en Have, som ingen Konge har Mage til og som overstraaler al

den Herlighed, Du før har set. Tag derfor dine Kræfter sammen og gaa videre.« Paa denne Maade lokkede Afrikaneren ham videre, idet han underholdt ham med alle Slags eventyrlige Beretninger, hvor han blandede Løgn og Sandhed sammen.

Endelig naaede de til det Sted, som havde været Maalet for den afrikanske Troldmands lange Rejse fra det yderste Vesten og lige til Kina. Der standsede han og sagde: »Sæt Dig nu og hvil Dig lidt, nu er vi ved Maalet; nu skal jeg med Guds Hjælp vise Dig noget saa vidunderligt, som endnu aldrig nogen har set, og føre Dig ind, hvor aldrig nogen har været.«

Lidt efter sagde han: »Naar Du har hvilt Dig lidt, saa gaa hen og saml noget tørt Ved og Kvas, for at jeg kan føre Dig ind i Vidundernes Verden.« Ved disse Ord glemte Aladdin sin Træthed; han sprang op og samlede i en Fart en stor Bunke Ris og Kvas, indtil Afrikaneren sagde, at det var nok. Derpaa fremtog denne en lille Pose med noget Pulver, som han kastede paa Ilden, idet han mumlede nogle uforstaaelige Ord. Øjeblikkelig skjælvede Jorden og aabnede sig med et Brag. Aladdin blev bange og vilde løbe sin Vej; men da Troldmanden saa dette, blev han alvorlig vred; thi den Skat, som det var hans Hensigt at hæve, kunde han kun faa ved Aladdins Hjælp. Derfor gav han ham et ordenligt Slag, saa at han nær havde slaaet Tænderne ind i Munden paa ham, og Aladdin faldt besvimet om; men snart blev han ved den andens Kunster kaldt til Live og udbrød da grædende: »Hvad har jeg dog gjort, at jeg fortjener en saadan Behandling?« Afrikaneren lod sig formilde og sagde: »Min Søn, jeg er Dig jo i Faders Sted, og adlyd derfor villigt alt, hvad jeg siger; om et Øjeblik skal Du glemme al din Smerte og Træthed over de

Vidundere, som Du skal faa at se.« Da Jorden havde aabnet sig, kom der til Syne en Marmorsten med en Kobberring; paa den pegede Troldmanden og sagde: »Vær nu lydig, thi saa skal Du blive rigere end alle Jordens Konger; derfor var det, at jeg slog Dig; thi her ligger en Skat, som lyder paa dit Navn. Tag nu derfor fat i Ringen og løft Stenen op; intet andet Menneske kan nemlig løfte den end Du, og ingen anden kan træde ind i dette Skatkammer, da Skatten kun er bestemt for Dig. Derfor maa Du høre nøje efter og ikke vige et Haarsbred fra mine Befalinger, da det jo kun er til din egen Fordel.« Den fattige Aladdin tænkte nu ikke mere paa sin Træthed eller paa Slaget, som han havde faaet, men opfyldt af Glæde ved Tanken om den uhyre Rigdom, der ventede ham, sagde han: »Befal, min Onkel, hvad Du vil, og jeg skal adlyde.« Afrikaneren kyssede ham og sagde: »Du er nu ligesom min egen Søn; jeg har ikke andre Slægtninge end Dig alene, som tillige er min Arving, og det er kun for at skaffe Dig denne store Skat, at jeg har paataget mig denne Besvær. Gjør derfor, som jeg har sagt; tag fat i Ringen og løft Stenen op.« »Ja, men,« sagde Aladdin, »den Sten kan jeg ikke løfte alene, kom og hjælp.« »Nej,« svarede den anden, »det kan ikke nytte, selv om jeg tager fat med; men tag Du fat alene og træk til, og strax vil Stenen lette sig; thi jeg har jo sagt Dig, at intet Menneske formaar at udrette noget her uden Du. Og naar Du tager i Ringen, saa nævn dit eget, din Faders og din Moders Navn, og strax vil den gaa op, uden at Du mærker dens Tyngde.« Aladdin gjorde, som han sagde, tog fat og løftede Stenen med Lethed, idet han nævnede Navnene, og lagde den til Side.

Da Stenen var taget bort, viste der sig en Fordybning,

hvor en Trappe med tolv Trin førte ned. Afrikaneren sagde: »Min Søn, fat nu Mod og udfør til Punkt og Prikke mine Befalinger. Gaa ned ad denne Trappe, indtil Du naar Bunden, der vil Du finde et aabent Rum, delt i fire Sale. I hver af dem staa fire Vaser af Guld og andre af Sølv og Bronze, men Du maa ikke berøre dem eller tage noget med, førend Du kommer ind i den fjerde Sal, og Du maa heller ikke lade din Klædning berøre Vaserne eller Væggene, thi da vil Du strax blive forvandlet til en sort Sten. Men i den fjerde Sal vil Du finde en Dør, den skal Du aabne, idet Du udtaler de samme tre Navne som før, og Du vil da komme ud i en Have med de dejligste Træer og Frugter. Naar Du gaar længere frem, vil Du støde paa en Trappe med tredive Trin, som vil føre Dig op til en Niche, hvor der hænger en Lampe. Tag denne Lampe, hæld Olien af den og put den i Lommen; Du behøver ikke at være bange for, at den skal tilsmudse dine Klæder. Paa Tilbagerejsen kan Du plukke af Frugterne saa meget, som Du vil; det har Du Lov til, saa længe Du har Lampen i din Haand.«

Da Afrikaneren havde sagt dette, tog han en Ring af sin Finger og satte den paa Aladdins, idet han sagde: »Denne Ring vil beskytte Dig mod al Fare og Rædsel, naar Du blot holder fast ved det, som jeg har sagt Dig; gaa nu dristig ned og vær ikke bange; thi nu er Du jo en Mand og ikke længere en Dreng; og tænk desuden paa, at om et Øjeblik skal Du erhverve en Rigdom, der vil overgaa alle andres.«

Da Aladdin var kommen ned i Hulen, fandt han de fire Sale med de fire Guldvaser i hver; men han gik hurtig forbi, som det var blevet ham befalet, og kom ud i Haven. Den gik han igjennem, indtil han naaede den omtalte Trappe; der steg

han op og fik da Øje paa Lampen. Efter at have taget den og hældt Olien af den, puttede han den indenfor sin Klædning og vendte derpaa tilbage til Haven og gav sig til at betragte dens Træer; i dem sad der store Fugle, som sang højt, men som fløj bort, da han traadte ind. Frugterne paa disse Træer bestod af kostbare Ædelstene af alle Slags Farver, baade grønne og hvide, gule og røde, og de straalede med en stærkere Glans end Solen, naar den staar op; de var saa store, at ikke den mægtigste Konge ejede Mage til dem, og tillige overgik deres Værdi alle andre.

Aladdin gik nu og betragtede alle disse Ædelstene, baade Smaragderne, Hyacintherne, Perlerne og saa videre, men da han aldrig havde set sligt før og endnu kun var saa ung, kendte han ikke noget til deres Værdi, men troede, at det altsammen var Glas og lignende simple Ting. Først mente han, at det var rigtige Frugter, og prøvede, om de kunde spises, men da han opdagede sin Fejltagelse, tænkte han: »Ja, ja, saa vil jeg tage nogle med og lege med dem hjemme.« Nu fyldte han sine Lommer med Stene, idet han tog nogle af hver Slags som fandtes, og puttede ogsaa nogle i sit Bælte, indtil han havde faaet saa mange, som han kunde bære. Derpaa skyndte han sig af Sted igjennem Haven, idet han var bange for, at hans Onkel skulde være bleven utaalmodig, gik igjennem de fire Sale og naaede Trappen, som han begyndte at stige op ad. Da han naaede det næstsidste Trin, fandt han, at det var højere end de andre, saa at han ikke kunde komme op alene paa Grund af sin tunge Byrde; han sagde derfor til Afrikaneren: »Onkel, ræk mig din Haand og hjælp mig op.« Men denne svarede: »Min Søn, giv mig Lampen; thi maaske er det den, som tynger ned.« »Nej, vist er det ej,« sagde Aladdin, »giv

mig nu bare din Haand, saa skal Du faa Lampen, naar jeg er kommen op.« Men Afrikaneren vilde absolut have Lampen strax, og gav sig derfor til at skjænde paa Aladdin for at faa den, men denne havde puttet Lampen ind paa Brystet, og de tunge Poser med Ædelstenene laa oven paa, saa at han ikke kunde faa Haanden ind til den. Da Aladdin saa, at hans Onkel ikke vilde hjælpe ham, blev han vred og truede med, at han ikke vilde give ham Lampen, naar han kom op, uden at det dog virkelig var hans Mening at udføre denne Trusel. Men da Afrikaneren hørte dette, betog Forbitrelsen ham; han stødte Aladdin tilbage i Hulen og udtalte et Par Trylleord, idet han kastede noget af sit Pulver paa Ilden. Øjeblikkelig lukkede Hulen sig, Stenen faldt ned i sit gamle Leje, og Jorden gled hen over den og bedækkede den, saa at det hele saa ud lige som før, og Aladdin var saaledes levende begravet.

Som det allerede er fortalt, var denne Afrikaner slet ikke Aladdins Farbroder, men en Troldmand, som under dette Paaskud havde trængt sig ind hos Ynglingen for ved hans Hjælp at vinde Lampen. Han var fra en af de Byer i Afrika, hvor Kjendskabet til Trolddomskunster altid har været udbredt, og lige fra sin Barndom havde han syslet dermed. Da han omtrent i fyrretyve Aar havde givet sig af med Granskninger og Besværgelser, kom det til at staa klart for ham, at der et Sted i Kina laa en By ved Navn Kulas, og at der ved denne By laa en uhyre Skat begravet, hvis vigtigste Stykke var en vidunderlig Lampe af den Beskaffenhed, at dens Ejermand i Magt og Rigdom overgik alle Mennesker paa Jorden, saa at end ikke nogen Fyrste kunde maale sig med ham; tillige havde han erfaret, at denne Skat kunde hæves af en fattig Yngling ved Navn Aladdin, der boede i den samme By. Saa snart han havde erhvervet

sig denne Kundskab, havde han strax uden Betænkning begivet sig paa Rejsen til Kina og der vundet Aladdin for sig, saaledes som det er fortalt. Men da nu hans Foretagende strandede og hans Forhaabninger glippede, tog han den Beslutning at slaa Aladdin ihjel og lod derfor Hulen lukke sig over ham, tillige for at Lampen ikke skulde komme op paa Jorden og falde i andres Hænder. Derpaa skyndte han sig af Sted for at drage tilbage til Afrika med Hjærtet opfyldt af Sorg over sit fejlslagne Haab.

Hvad nu Aladdin angaar, da begyndte han strax at raabe og kalde paa sin Onkel, da han saa, at Hulen lukkede sig; men da ingen svarede, begyndte Sandheden at gaa op for ham, og han forstod, at det ikke var hans Onkel, men en eller anden bedragerisk Troldmand. Fortvivlelse og Dødsangst greb ham, og han satte sig ned og gav sig til at græde; noget efter stod han dog op og begyndte at famle i Mørket tilhøjre og venstre for at se, om der ikke skulde findes en Dør; men han følte kun de stejle Vægge; thi Troldmanden havde ved sine Kunster spærret alle Udgange, saa at han heller ikke en Gang kunde komme ud i Haven.

Da han saaledes indsaa, at enhver UdveJ til Redning var spærret, begyndte han at græde stærkere og jamre sig som den, der er udelukket fra alt Haab, og han gik hen og satte sig fortvivlet paa Trinene af Trappen ned til Hulen.

Men Allah, som være priset og ophøjet, er almægtig og baner Vej selv paa de trangeste Steder. Den Gang Troldmanden lod Aladdin gaa ned i Hulen, havde han sat sin Ring paa hans Finger, for at den kunde beskytte ham mod al Slags Nød og holde Faren borte fra ham, og dette havde Allah maget

saaledes, for at den kunde blive et Middel til Aladdins Befrielse.

Thi medens han sad der og græd og jamrede sig og vred sine Hænder, paakaldte han Allah og sagde: »Jeg vidner, at der ikke er nogen Gud uden Du alene; Du er mægtig og ophøjet, Du er den, der bringer Menneskene Døden og den, der kalder dem til Livet; Du befrier fra al Sorg og Nød, og til Dig alene sætter jeg mit Haab; og jeg vidner, at Muhammed er din Tjener og Profet, hvem Du har givet Magt til at frelse mig fra det onde.« Men idet han sagde dette og vred sine Hænder, kom han til at gnide paa Ringen, og øjeblikkelig stod der en Aand foran ham, som sagde: »Se, din Tjener staar for Dig, hvad ønsker Du af mig, thi jeg er rede til at tjene den, paa hvis Haand den Ring sidder, som Du nu bærer.« Aladdin saa paa ham uden at blive forfærdet, og da han hørte hans Ord, kom han øjeblikkelig til at tænke paa, hvad Troldmanden havde sagt, da han gav ham Ringen, og han blev glad og tryg og sagde! »Du Tjener af Ringens Herre, jeg ønsker, at Du bringer mig op paa Jordens Overflade.« Knap var Ordet udtalt, før Jorden revnede, og han stod paa dens Overflade, efter at han i tre Dage havde siddet i Hulens Mørke. Han blev derfor saa blændet af Lyset, at han ikke kunde taale Lysets Straaler, men maatte lukke Ojnene, og først nogen Tid efter kunde begynde at aabne dem lidt efter lidt.

Da Aladdin igjen kunde se sig om, undrede han sig over, at han slet ikke kunde opdage noget Spor af Indgangen til Hulen, og han troede derfor, at han var paa et fremmed Sted, men da han saa rigtig til, genkjendte han Stedet, hvor de havde tændt Baalet, og hvor Troldmanden havde staaet og udtalt de magiske Ord, og ved at vende sig om fik han Oje paa Haverne

og paa Vejen, ad hvilken de var komne. Han bragte derfor sin Tak til Allah, som havde frelst ham fra den Død, der havde syntes ham saa vis, og begav sig paa Hjemvejen, og endelig naaede han Staden og sit Hjem. Strax ilede han ind til sin Moder, men han var saa overvældet ved Tanken om alt, hvad han havde lidt, og ved Glæden over Gensynet, at han sank bevidstløs til Jorden.

Hans Moder havde været bedrøvet paa Grund af sin Søns Udeblivelse, men nu, da hun atter saa ham, fyldtes hendes Hjærte af Glæde; dog blandedes den med Skræk, da hun saa hans Tilstand; derfor tog hun strax noget Vand og stænkede ham i Ansigtet, løb ind til Naboerne og hentede noget Rosenvand, som hun lod ham lugte til, og efterhaanden lykkedes det hende at faa Liv i ham. Det første, Aladdin gjorde, var at forlange noget at spise, da han i tre Dage intet havde faaet, og strax kom hans Moder med alt, hvad hun havde, og sagde: »Spis nu, min Søn, og hvil Dig, og naar Du føler Dig styrket, saa fortæl mig, hvad der er hændet Dig; men giv Dig bare god Tid, jeg skal ikke plage Dig med mine Spørgsmaal, nu, da Du er saa udmattet.«

Da Aladdin atter var kommen til Kræfter, begyndte han sin Fortælling og sagde: »Jeg kunde egentlig beklage mig over Dig, Moder, fordi Du saaledes fuldstændig overlod mig til denne Mand, hvis eneste Formaal det var at slaa mig ihjel, og vid, at hvis ikke Allah, han være priset, havde frelst mig, vilde det nu have været ude med mig. Vi troede paa denne Mand paa Grund af hans mange Løfter og al den Omhu, han viste mig, men tænk Dig, i Virkeligheden var det en ond og bedragerisk og slet og nedrig Troldmand, som jeg tror, at der end ikke blandt Djævlene under Jorden findes Mage til. Hør

nu bare, hvad han gjorde med mig, og det, jeg fortæller, er den rene, skjære Sandhed.« Derpaa aflagde Aladdin en udførlig Beretning om alt, hvad der var hændet ham med Troldmanden lige fra det Øjeblik, da de havde forladt Moderens Hus, idet han i sin Skildring end ikke forbigik de mindste Smaating. Som Bevis fremtog han samtidig Lampen og Poserne med de Ædelstene, som han havde taget i den underjordiske Have.

Da Aladdin havde endt sin Fortælling, udbrød hans Moder: »Ja, visselig, min Søn, denne Mand, som jeg virkelig ansaa for din Faders Broder, maa være en ond Bedrager og Troldmand, og priset være Allah, som frelste Dig fra hans List og Svig.«

Derpaa besluttede Aladdin at gaa i Seng; thi i al den Tid, han havde været i Hulen, havde han ikke sovet, og han var nu derfor ganske udmattet. Da han vaagnede næste Morgen efter en lang og dyb Søvn, forlangte han atter noget at spise. da han var sulten endnu, men hans Moder svarede: »Ak, min Søn, jeg har ikke noget at give Dig; thi alt det, som jeg havde, spiste Du i Gaar; men hav blot en Smule Taalmodighed, jeg har noget Spind liggende færdigt, som jeg vil gaa hen og sælge paa Torvet, og for de Penge kan jeg købe noget Mad til Dig.« »Nej, Moder,« sagde Aladdin, »lad hellere dit Spind ligge og giv mig Lampen, som jeg havde med i Gaar; thi jeg tænker, at vi kunne faa mere for den end for det, som Du har spundet.« Aladdins Moder fik nu fat i Lampen, men da hun saa, at den var helt snavset, sagde hun: »Hør, min Søn, hvis jeg rensede Lampen og vadskede den, saa tror jeg, at Du kunde faa mere for den.« Strax tog hun en Tot Uld og begyndte at gnide paa Lampen; men i samme Øjeblik viste der sig en Aand med en kæmpestor, skrækindjagende Skikkelse, som sagde: »Sig,

hvad ønsker Du af din Slave; jeg tjener den, som holder Lampen i sin Haand, og ikke jeg alene, men ogsaa alle Lampens andre undergivne Aander.«

Aladdins Moder, som aldrig før havde set en slig Kæmpe, blev saa forfærdet ved dette Syn, at hun ikke kunde svare, men faldt bevidstløs om. Hendes Søn derimod, som allerede i den underjordiske Hule havde set Ringens Aand, løb hurtigt hen og greb Lampen og sagde til Aanden: »Du Slave af Lampen, jeg er sulten, bring mig derfor noget at spise, men det maa være noget, som er rigtigt godt.« Som et Lyn forsvandt Aanden og kom tilbage med et stort, kostbart Fad af det pure Sølv, hvorpaa der stod tolv Skaale med forskjellige udsøgte Retter og to Bægre med ædel Vin og Brød, der var hvidere end Sne; og derpaa forsvandt han. Aladdin søgte nu at bringe sin Moder til Bevidsthed igjen, og da dette var lykkedes ham, sagde han: »Kom nu, Moder, og lad os glæde os ved denne Mad, som Allah har sendt os.« Hans Moder blev meget forundret, da hun saa alt dette og spurgte: »Hvem er den ædelmodige Giver, som har sendt dette; det maa da aabenbart være Sultanen, som har hørt om vor Fattigdom og villet hjælpe os?« »Ja, nu er det ikke Tid at komme med Spørgsmaal,« svarede Aladdin, »kom nu bare og spis, for vi er jo sultne begge to.« Derpaa satte han og hans Moder sig til Bords, og da hun smagte paa Retterne, fandt hun, at hun aldrig i sit Liv havde faaet noget saa fortræffeligt; samtidigt sad hun og betragtede Opdækningen, men hun havde lige saa lidt som sin Søn nogen Anelse om, hvor kostbar den var, da hun aldrig før havde haft Lejlighed til at se den Slags Ting. Da de var færdige, saa de, at der endnu var saa meget tilbage, at de havde nok baade til den Aften og den næste Dag; derpaa satte de sig

hen, og Aladdins Moder begyndte at spørge ham ud om, hvad der var bleven af den Aand, som havde vist sig. Da hun hørte Sammenhængen, forbausedes hun og sagde: »Ja, det maa vel nok være rigtigt, skjøndt jeg aldrig før har set saadan et Gespenst; saa var det vel ogsaa ham, der reddede Dig ud af Hulen?« »Nej, Moder,« forklarede Aladdin, «det var en anden en, det var nemlig Ringens Aand, men denne, som Du saa, tjener Lampen.« »Hvad, det fæle Spøgelse, som gjorde mig saa bange, at jeg nær var død af Skræk, kommer han frem ved Hjælp af denne Lampe her?« »Ja, vist,« svarede Aladdin. »Ja, saa vil jeg bede Dig, min Søn, ved alt, hvad der er Dig helligt, at Du skiller Dig af med baade Ring og Lampe, for at jeg ikke skal se disse Spøgelser mere; thi Profeten (Allah være ham naadig og give ham Fred) har forbudt os at have med den Slags Væsener at gjøre.« »Ja, men Moder dog, jeg har vel al skyldig Ærbødighed for dine Ord, men Du kan virkelig ikke faa mig til at kaste denne Lampe væk, som har hjulpet os saa godt nu, da vi var sultne; denne Lampe var ogsaa det eneste, som den onde Troldmand vilde have af alt det Guld og Sølv, der var i Hulen, og hvis han ikke havde vidst saa god Besked med dens Egenskaber, vilde han ikke have foretaget en saa lang og besværlig Rejse, og det, at han lukkede mig inde i Hulen, var blot, fordi jeg ikke vilde give ham den; derfor skal vi netop beholde Lampen og passe paa den; thi den kan nu underholde os og i den bestaar al vor Rigdom. Og hvad Ringen angaar, saa vil jeg heller ikke skille mig ved den; thi uden den havde Du aldrig faaet mig mere at se, men jeg havde nu ligget død i den underjordiske Hule; og hvem véd, om der ikke en Gang træffer mig en Ulykke eller en Vanskelighed, saa vil denne Ring kunne redde

mig ud deraf.« Aladdins Moder kunde ikke andet end billige det rigtige i hans Ord og sagde derfor: »Ja, ja, min Søn, gør, som Du vil, men jeg for min Part ønsker aldrig mere at se dette Syn igjen.«

Den følgende Dag var det Forraad, som Aanden havde bragt, sluppet op, og Aladdin tog derfor en af de tolv Skaale, som alle var af Sølv, og gik hen paa Torvet med den; der traf han en Jøde, en rigtig gammel Snyder, hvem han dog uden Betænkning viste Skaalen. Strax trak Jøden ham med hen i en Krog, og efter at have undersøgt den nøje, sagde han: »Ja, hvor meget vil I have for den, Herre?« »Du maa selv bedst vide, hvor meget den er værd,« svarede Aladdin. Jøden var meget forlegen; thi han vidste ikke rigtigt, om Aladdin virkelig havde nogen Forstand derpaa, og om han skulde byde ham lidt eller meget; men da han efterhaanden begyndte at mærke Aladdins Uvidenhed, tog han et Guldstykke op af Lommen og gav ham. Saa snart Aladdin havde faaet Guldstykket, ilede han bort, medens Jøden stod ene tilbage, opfyldt af Ærgrelse over, at han ikke havde dristet sig til at byde ham endnu mindre for Skaalen.

Paa Hjemvejen gik Aladdin ind til en Bager og kjøbte Brød og bragte det tillige med Resten af Pengene hjem til sin Moder. Derpaa gik han i Byen og kjøbte alt, hvad de behøvede, og saaledes levede de, indtil de havde opbrugt det, som de havde faaet for den første Skaal. Saa tog han den næste og bragte den til Jøden, som kjøbte dem alle; men da han havde givet et Guldstykke for den første, vovede han nu ikke at give mindre for de andre af Frygt for, at Ynglingen skulde gaa hen og sælge dem til en anden, saa at han selv derved gik glip af denne rigelige Indtægt. Saaledes blev

Aladdin ved, indtil alle tolv var væk og kun Fadet var tilbage; da det var for tungt til at gaa med, hentede han Jøden til sit Hjem, og denne betalte ham strax ti Guldstykker for Fadet.

Men ogsaa disse fik en Ende, og Aladdin tog derfor paany Lampen frem og gned paa den. Strax kom Aanden frem og sagde som før: »Sig, hvad Du ønsker; thi jeg er din Slave, og ikke jeg alene, men ogsaa alle Lampens andre undergivne Aander.« Aladdin svarede: Bring mig en lignende Opdækning som forrige Gang; thi jeg er sulten.« Paa Øjeblikket kom Aanden tilbage med et Sølvfad ligesom det forrige, med tolv Skaale med udsøgte Retter og Brød og herlig Vin. Aladdins Moder var gaaet ud, fordi hun vidste, at hendes Søn vilde til at paakalde Lampens Aand, og da hun kom tilbage og saa denne Anretning, blev hun meget glad og overrasket, og Aladdin sagde derfor: »Naa Moder, det var den Lampe, som Du sagde, at jeg skulde kaste bort; nu kan Du se, hvor den er udmærket!« »Ja, min Søn,« svarede hun, »Allah har forøget sin Godhed imod os, og det er derfor heller ikke min Mening at skyde den fra mig.« Herpaa satte de sig til Bords og spiste og drak, og det gik ligesom forrige Gang, at de fik saa meget tilovers, at der var nok ogsaa til den næste Dag.

Da nu ogsaa dette var sluppet op, tog Aladdin igjen en Skaal og gik med den hen for at opsøge Jøden og sælge den til ham. Men tilfældigvis kom han forbi en Butik, hvor der boede en gammel Guldsmed, en ærlig og retskaffen Mand. Da denne fik Øje paa Aladdin, løb han ud og kaldte paa ham og sagde: »Min unge Ven, jeg har oftere set Dig gaa her forbi, og jeg har bemærket, at Du handler med en Jøde, og jeg tror, at det ogsaa nu er ham, som Du gaar og leder efter; men Du maa vide, at alle Jøder anser det for tilladeligt at snyde os ret-

troende Muhammedanere, og denne her er netop en af de værste Kjæltringer; vis mig, hvad det er, som Du vil sælge ham, og jeg forsikrer Dig, at jeg skal give Dig for det alt, hvad det er værdt.« Aladdin viste ham Skaalen, og da han havde set paa den, sagde han: »Er det den Slags, som Du har solgt ham?« — »Ja, akkurat Magen dertil.« — »Og hvad har Du faaet for dem?« — »En Dinar.«

Da den gamle Guldsmed hørte dette, udbrød han: »Nej, se dog, hvilken Tyveknægt! han har saamænd bedraget Dig tilgavns; thi Skaalen er af det fineste Sølv, og i Følge dens Vægt er den 70 Dinarer værd, og hvis Du vil sælge den for det, saa tag Pengene.« Aladdin tog dem og takkede ham for hans Uegennyttighed, og i den følgende Tid henvendte han sig altid til ham, naar han vilde af med en af Skaalene.

Skjønt Aladdin og hans Moder nu var bleven saa rige, vedblev de dog at leve paa deres gamle Maade, uden at tillade sig ny, overdaadige Udgifter. Kun hørte Aladdin nu op med at løbe og lege med Drengene og begyndte at søge dannede Mænds Selskab; hver Dag gik han hen paa Torvet og talte med Kjøbmændene, baade de gamle og de yngre, om deres Forretninger og Prisen paa deres Varer og lignende. Særlig færdedes han blandt Guldsmede og Juvelererne og betragtede de forskjellige Slags Ædelstene, som blev kjøbte og solgte, og derved kom han til Kundskab om, at de to Poser med Frugter af Træerne i Hulen ikke indeholdt Glas eller lignende, men at det var Ædelstene, saa kostbare og prægtige, at ingen Konge ejede Magen til dem; thi naar han betragtede alle de Ædelstene, som fandtes hos Juvelererne, saa han, at end ikke de største kunde maale sig med de mindste af hans.

Saaledes vedblev han at omgaas disse Kjøbmænd og han

begyndte at gjøre sig afholdt af dem, saa at de fortalte ham alt muligt om deres Forretning og lignende; da traf det sig en Morgenstund, da han efter Sædvane vilde begive sig hen til Torvet, at han paa Vejen mødte en Udraaber, der gik rundt og raabte: »Hans Majestæt Sultanen kundgjør herved som sin Vilje, at alle Folk skal lukke deres Boder og Butikker og holde sig inde i deres Huse, fordi Prinsesse Badr-al-budûr[1]), vor Sultans Datter, ønsker at begive sig til Badet; enhver, som er denne Befaling overhørig, vil blive straffet med Døden.« Da Aladdin hørte dette, paakom der ham en ubetvingelig Lyst efter at faa Sultanens Datter at se, da han altid havde hørt alle Folk prise hendes Skjønhed og Ynde, og han besluttede derfor at gaa hen for at stille sig bag ved Døren til Badet, for om muligt paa denne Maade at faa hende at se, naar hun kom. Øjeblikkelig ilede han af Sted og stillede sig bag ved Døren paa en saadan Maade, at han ikke kunde opdages, og ventede der. Saa snart Sultanens Datter, der havde været tilsløret, medens hun gik igjennem Byens Gader, var kommen hen til Badet, slog hun Sløret til Side, og hendes Ansigt kom til Syne, straalende som den opgaaende Sol eller som en skinnende Ædelsten. Om hende siger Digteren:

Hendes Øje har en Trolddom, som man ej forstaar
og Roser blomstre frem paa hendes Kinder,
og Nattens sorte Mørke dækker hendes Haar,
men for Pandens klare Dagslys det forsvinder.

Da Aladdin saa Prinsessen uden Slør, sagde han ved sig selv: »Sandelig, dette er et af Naturens Mesterværker; lovet være Allah, som har frembragt noget saa smukt og yndefuldt.«

[1]) »Fuldmaanernes Fuldmaane«.

Og med det samme forvirredes hans Tanke fuldstændig og hans Hjerte blev grebet af den dybeste Kjærlighed. Da han kom hjem, var han endnu fuldstændig aandsfraværende paa Grund af dette Syn, og hans Moder sagde derfor til ham: »Hvad er der hændet Dig, min Søn, sig mig, hvad der er i Vejen; thi Du er jo slet ikke, som Du plejer at være.« Men Aladdin, der tidligere havde troet, at alle Kvinder saa ud som hans Moder, og som nu saa pludselig havde erfaret, hvad Skjønhed var, bad blot om at faa Lov at være i Ro. Hans Moder trængte ind paa ham for at faa ham til at nyde noget, men han spiste kun lidet og begav sig derpaa til Hvile, idet han tænkte at finde Fred i Søvnen.

Hans Moder blev ved denne Opførsel alvorlig bekymret, idet hun troede, at han var syg, og hun sagde derfor den næste Dag: »Hør, min Søn, sig mig nu, hvad der fejler dig; jeg har nemlig hørt, at der paa Sultanens Opfordring er kommen en berømt Læge hertil fra Arabien, og hvis Du nu er syg, saa vil jeg gaa hen for at hidkalde ham.« Men Aladdin svarede: »Nej, Moder, jeg er fuldstændig rask og fejler intet; men jeg havde altid troet, at alle Kvinder saa ud som Du, indtil jeg i Gaar saa vor Sultans Datter, Prinsesse Badr-al-budûr.« Derpaa fortalte han, hvorledes det hele var gaaet til; hvorledes han havde hørt Udraaberens Bekjendtgjørelse og havde stillet sig op bag Døren og faaet Prinsessen at se, da hun slog Sløret til Side. »Og,« sluttede han, »siden jeg har set hende, er mit Hjerte bleven grebet af Kjærlighed og en brændende Attraa efter hende, og jeg kan ikke leve, hvis jeg ikke faar hende; jeg har derfor besluttet at bede hendes Fader Sultanen om hende, saaledes som Skik og Brug er.« Da hans Moder hørte dette, sagde hun: »Du maa jo have mistet din Forstand, min

Søn; tal nu dog fornuftigt og ikke saadant noget vanvittigt Snak.« »Nej, Moder,« svarede Aladdin, »jeg er ikke gal, og alt, hvad Du end vil sige, kan ikke rokke min Beslutning; min Fred er forbi, hvis jeg ikke faar Prinsessen, og derfor vil jeg fri til hende hos Sultanen.« »O, min Søn, jeg besværger Dig, lad dog endelig ingen faa slige Ord at høre; men lad hellere alt dette fare; selv om det virkelig ogsaa er din oprigtige Mening; saa véd jeg ikke, hvorledes Du vil bære Dig ad dermed.« »Ved din Hjælp, kjære Moder, det var min Hensigt, at Du skulde frembære dette Frieri for mig.« »Nej, Allah bevare mig derfor, saa gal er jeg endnu ikke bleven; tænk dog paa, at din Fader var den ringeste og fattigste Skræder i hele Byen, og jeg, din Moder, er heller ikke rigere, og saa vil Du fri til Datteren af vor Sultan, som ikke en Gang vil nøjes med Prinser til Svigersønner, undtagen de er hans jævnbyrdige i Magt og Ære.«

Aladdin hørte taalmodig efter, indtil hans Moder var færdig; men saa sagde han: »Ja, kjære Moder, det véd jeg altsammen meget godt, at jeg er af fattig Slægt, men det kan ikke forandre min Beslutning, og det er mit Haab, at Du vil hjælpe din Søn heri, thi ellers mister Du mig, da Døden er mig vis, saafremt jeg ikke naar det Maal, min Kærlighed har sat sig.« Da hans Moder hørte dette, græd hun og sagde: »Ja, min Søn, Du er jo mit eneste Barn, og jeg vil sikkert hjælpe Dig i alt. Men sæt nu, at jeg kom for at fri for dig hos en eller anden, saa vilde de strax spørge, om Du drev noget Haandværk eller Handel eller havde Jord, som Du kunde leve af, og hvad skulde jeg saa svare? og naar det vilde gaa saadan med vore Ligemænd, hvordan skal jeg saa bære mig ad overfor Kinas Sultan, som er den storste og mægtigste. Jeg er sikker

paa, at naar jeg kommer med denne Tale for Sultanen, vil det blive en farlig Sag for os; maaske bliver vi endog slaaet ihjel begge to. Hvordan skulde jeg vel faa Dristighed nok under saadanne Farer til at fremkomme med et sligt Frieri? de maa jo tro, at jeg er gal, naar de hører, hvad jeg vil. Ja, jeg véd nok, at Sultanen er en naadig Herre, der ikke jager dem bort, som kommer til ham med deres Bønner og tager deres Tilflugt til ham, og han belønner dem, som har gjort sig fortjente ved at forsvare hans Land i Krigen og den Slags, men hvad har Du vel udrettet for Sultanen eller for Landet, som kunde berettige Dig til en saadan Belønning. Og det er sandt, enhver, som kommer med en eller anden Anmodning til Sultanen, er forpligtet til at bringe en Gave, som passer for Hans Majestæt; hvordan vil Du nu bære Dig ad med at staa frem og fri til hans Datter, naar Du ikke en Gang har en passende Foræring at bringe ham?« »Moder, Moder, det véd jeg nok, det véd jeg godt altsammen; men Kjærligheden har nu en Gang slaaet Rod hos mig, og paa anden Maade faar jeg aldrig Fred. Men en Ting var der dog, som Du huskede mig paa, og som jeg havde glemt! Du sagde, at jeg ikke havde nogen Foræring at bringe Sultanen, men nu skal jeg fortælle Dig, at jeg har en Skat, som ingen Konge har Mage til. Du maa nemlig vide, at de Stene, som jeg havde med fra den underjordiske Hule i de to Poser, ikke er Glas, som jeg først troede, men at det er lutter Ædelstene; det har jeg faaet at vide ved at færdes paa Torvet hos Juvelererne, hvor jeg har set alle de Ædelstene, som blev kjøbte og solgte, og der bemærkede jeg, at der ikke fandtes en eneste, som kunde maale sig med mine i Størrelse og Skjønhed. Hvis Du derfor vil hjælpe mig, som Du har lovet, saa tag det Porcellainsfad, som vi har, for at

jeg kan fylde det med Ædelstene; dem skal Du saa bringe til Sultanen, og jeg tror, at med en saadan Foræring vil Du let faa Adgang, saa at Du kan faa den overrakt til ham selv, samtidig med at Du fremfører dit Ærinde; men hvis Du ikke vil hjælpe mig til at faa Prindsessen, da er det ude med mig. Men kom nu med Fadet, for at vi kan se, hvordan Ædelstenene tager sig ud i det.« Aladdins Moder stod nu op og hentede Fadet, og han fyldte det derpaa med en Mængde forskjellige Slags Ædelstene, saa at Glansen af dem næsten helt blændede hans Moder, og skjønt hun ikke rigtig vilde tro paa hans Udsagn om deres umaadelige Værdi, syntes hun dog, at det var en saadan Sjældenhed, at de godt kunde passe for Sultanen. Aladdin forsikrede om deres Kostbarhed, og om, at Sultanen vilde overøse hende med Ære i Anledning af en saadan Gave, og hans Moder sagde derfor: »Ja, ja, min Søn, jeg vil saamænd gjerne tro, at de er saa kostbare, men en gruelig Frækhed er det nu alligevel at komme til Sultanen med en saadan Anmodning, og jeg ved ikke, hvor jeg skal faa Mod til at komme frem med den, og sæt ogsaa, at Allah giver mig Dristighed, og jeg faar sagt, hvad der ligger mig paa Hjerte, saa bliver jeg dog erklæret for gal og jaget ud, og maaske bliver ikke alene jeg, men ogsaa Du slaaet ihjel. Men det er nu lige meget, for din Skyld vil jeg tage mig sammen og gaa derhen, og hvis Sultanen tager pænt imod mig i Anledning af den smukke Gave, saa tænker jeg nok, at jeg skal faa det sagt.

Men det er sandt! naar nu Sultanen har hørt mit Frieri og saa spørger om din Stilling og din Rigdom, som Folk plejer, hvad skal jeg saa sige? for Du skal se, det Spørgsmaal kommer han nok med.« Aladdin svarede: »Nej, det kan han ikke

faa nogen Grund til, naar han ser disse Ædelstene, saa det skal Du ikke bekymre Dig om; gaa Du blot af Sted, og gjør Dig ikke Sagen værre i din Forestilling, end den er i Virkeligheden. Desuden er det mit Haab, at Lampen, som skaffer os alt, ogsaa vil kunne sætte mig i Stand til at besvare et saadant Spørgsmaal fra Sultanen.»

Under saadanne Samtaler hengik Natten, og efterhaanden kom der mere Mod i Aladdins Moder, særlig ved Tanken om, hvad Lampen kunde udrette. Da hendes Søn bemærkede dette, blev han bange for, at hans Moder skulde udplapre Hemmeligheden og sagde: »Vogt Dig vel, Moder, for at sige et eneste Ord om Lampen, for at vi ikke skal miste den: thi af den afhænger al vor Herlighed.« Moderen sagde, at det skulde han ikke være bange for; derpaa tog hun Skaalen med Ædelstenene, svøbte et stort Tørklæde om og begav sig af Sted til Sultanens Raad, hvor hun kom saa tidligt, at det endnu ikke var samlet. Da hun havde staaet noget, kom Storveziren og en Del fornemme Folk ind og lidt efter de øvrige Vezirer øg Rigets øverste. Nogen Tid efter dem kom Sultanen og tog Plads paa sin Tronstol; alle de fornemme rejste sig ved hans Indtrædelse og blev staaende, indtil han havde givet dem Tilladelse til atter at tage Plads. Derpaa kom de audienssøgende frem og deres Sager blev paadømte, den ene efter den anden, indtil Audienstiden var forbi; da rejste Sultanen sig og gik tilbage i sit Palads, og hele Forsamlingen skiltes.

Aladdins Moder var gaaet derhen saa tidlig, at hun var kommen til at staa foran de andre, men da ingen sagde til hende, at hun skulde gaa frem, blev hun staaende der, lige indtil Forsamlingen blev hævet, og da hun saa de andre forlade Salen, mente hun, at nu burde hun ogsaa gaa. Da Aladdin saa hende

komme hjem igjen med Skaalen, skjønnede han nok, at der var noget i Vejen, og kom derfor ikke med noget Spørgsmaal, førend hun selv begyndte at fortælle: »Naa, lovet være Allah, at det gik saa godt; jeg fik rigtignok ikke talt med Sultanen, men, om Gud vil, skal jeg nok faa ham i Tale i Morgen; der var saa mange i Dag, der maatte gaa bort med uforrettet Sag ligesom jeg.« Da Aladdin hørte dette, blev han glad over, at der ikke var andet i Vejen, og skjønt han i sin utaalmodige Kjærlighed helst havde set Sagen afgjort strax, søgte han dog at slaa sig til Taals. Den næste Dag gik hans Moder igjen med sin Skaal til Sultanens Divan, men der var lukket, og paa sin Forespørgsel hos Vagten erfarede hun, at Sultanen kun gav Audiens tre Gange om Ugen, saa at hun blev nødt til at gaa hjem igjen. Saaledes blev hun ved at komme igjen en hel Uge i Træk, og hver Gang, der var aabent, gik hun ind og stillede sig foran Sultanen, uden at hun dog nogen Sinde fik Lejlighed til at træde frem eller sige noget.

Sultanen havde imidlertid hver Gang lagt Mærke til hende, og en Dag, da han fra Divanet gik ind i Paladset, ledsaget af Storveziren, sagde han: »Vezir, nu har jeg en sex, syv Gange i Divanet lagt Mærke til en Kone, der staar lige over for mig med noget under sit Tørklæde; véd Du noget om, hvad hun vil?« »Eders Majestæt véd,« svarede Veziren, »at Kvinder ofte viser sig meget uforstandige; hun her kommer vel blot for at klage over sin Mand eller sit Tyende eller lignende.« Dette Svar tilfredsstillede ikke Sultanen, og han befalede, at næste Gang hun kom, skulde hun føres frem for ham, hvorpaa Veziren førte Haanden til Hovedet og sagde: »Eders Majestæt, jeg hører og adlyder.«

For Aladdins Moder var det efterhaanden blevet en Vane

at gaa til Divanet, og skjønt det faldt hende temmelig besværligt at staa, fandt hun sig dog gjerne deri for sin Søns Skyld. Men da hun kom næste Gang, saa Sultanen hende og sagde: »Vezir, der er den Kone, som jeg talte om; før hende nu frem, for at jeg kan faa at vide, hvad hun vil, og paadømme hendes Sag.« Strax blev hans Befaling opfyldt, og Aladdins Moder blev ført frem; hun udtalte de sædvanlige Ønsker for Sultanens Liv og Lykke og kyssede Jorden foran ham, hvorpaa han sagde: »Jeg har allerede tidligere set Dig her, uden at Du har haft Lejlighed til at henvende Dig til mig; men sig mig nu, hvad Du ønsker?« Aladdins Moder kyssede endnu en Gang Jorden foran ham og svarede: »Jeg beder Eders Majestæt paa Forhaand om ikke at vredes, naar jeg faar mit Ærinde fremført; thi sikkert vil det forekomme Eders Majestæt besynderligt.« Sultanen var en Mand af en mild og venlig Karakter, og han lovede det derfor villigt og befalede alle at gaa ud undtagen hans Storvezir og sagde derpaa: »Naa, kom saa frem med, hvad Du har paa Hjerte.« »Eders Majestæt,« begyndte Aladdins Moder, »jeg har en Søn, som hedder Aladdin: en Dag, da han gik paa Gaden, hørte han en Udraaber bekjendtgjøre, at alle skulde lukke deres Boder og holde sig inde, fordi Prindsessen begav sig til Badet. Han fik da Lyst til at se hende, og skjulte sig derfor bag Døren og saa hende. Men lige fra den Dag har han ikke haft en rolig Time, men hængt over mig for at faa mig til at fri for ham hos Eders Majestæt, og det er forgjæves, at jeg har forsøgt at bringe ham fra den Tanke; thi Kjærlighed tager ikke mod Fornuft.« Da Sultanen hørte denne Tale, gav han sig til at le og spurgte derpaa: »Men hvad er det, som Du har i din Pose?« Aladdins Moder, der fik Mod, da hun saa, hvorledes Sultanen tog Sagen, lukkede

op for Posen og fremviste Ædelstenene, som farvede hele Salen med deres brogede Skjær.

Ved dette Syn forbausedes Sultanen og udbrød: »Nej, aldrig har jeg dog set Ædelstene saa store og saa smukke, og jeg tror ikke, at jeg selv ejer Mage dertil; hvad mener Du, min Vezir, har Du set noget lignende før?« »Nej, Eders Majestæt, og jeg tror ikke en Gang, at der i Eders Skatkammer findes Stene, der svarer til de mindste af disse.« »Nu vel,« vedblev Sultanen, »den, der bringer slig Gave, er vel berettiget til at blive min Datters Brudgom, og ingen kan have større Krav paa hende.« Ved disse Ord blev Veziren meget forfærdet; thi Sultanen havde tidligere lovet sin Datter til hans Søn, og han sagde derfor: »Eders Majestæt har tidligere været saa naadig at give mig Eders Løfte, og jeg beder derfor om tre Maaneders Frist, for at min Søn, om Allah vil, kan skaffe Eders Majestæt en endnu større Gave end denne.« Dette Forslag gik Sultanen ind paa, og han vendte sig derpaa til Aladdins Moder og sagde: »Sig til din Søn, at jeg modtager hans Frieri, men at jeg forbeholder mig tre Maaneders Frist for at ordne Prindsessens Forhold og skaffe hende, hvad hun behøver.«

Da hun havde faaet dette Svar, takkede hun og begav sig ilsomt hjem; thi Glæden gav hende næsten Vinger. Aladdin, der saa hendes straalende Ansigt, og som lagde Mærke til, at hun kom tidligere hjem, end hun plejede, og uden at have Skaalen med, modtog hende glad, idet han ivrigt spurgte, hvordan det hele var gaaet. »Jo, Sultanen blev henrykt over Ædelstenene, og lovede Dig sin Datter; saa gik Veziren hen og hviskede ham noget i Øret, og jeg blev bange for, at han

havde søgt at faa ham fra det; men saa bekræftede bag efter Sultanen sit Løfte, idet han blot forlangte tre Maaneders Frist.«

Da Aladdin hørte dette Budskab og Sultanens sikre Løfte, blev han overordentlig glad, skjøndt de tre Maaneder nok forekom ham at være en lovlig lang Tid, og han takkede sin Moder for al den Møje, som hun havde haft, og sagde: »I Sandhed, det er som om jeg havde været i en Grav, og Du har frelst mig ud af den, og jeg takker Allah (han være priset), thi jeg tror, at nu er jeg ikke blot den rigeste, men ogsaa den lykkeligste af alle Mennesker.«

Aladdin gik nu og ventede til Fristens Udløb, men da hændte det, efter at de to Maaneder var gaaede, at hans Moder en Dag gik ud for at kjøbe Olie. Men da hun kom hen paa Torvet, fandt hun, at alle Boder var lukkede, hele Byen var i Festdragt, og alle Soldaterne var ude og Livvagten til Hest, og overalt var der Glædesblus og Fakler. Hun blev meget forundret, og da hun endelig fandt en Oliehandler, der havde aabent, gik hun derind og spurgte, hvad der var paa Færde. »Hør, min gode Kone,« sagde han, »I er vist ikke her fra Byen?« »Jo, jeg er.« »Og saa véd I ikke, at Prindsesse Badr-al-budur i Aften har Bryllup med Storvezirens Søn! Han er nu i Badet, og disse Soldater staar her og venter paa ham for at føre ham til Paladset.« Ved disse Ord blev Aladdins Moder helt forstyrret ved Tanken om hendes stakkels Søn, der sad hjemme og talte hvert Minut, indtil de tre Maaneder var omme, og strax ilede hun hjem og sagde: »O, min Søn, jeg maa bringe Dig en Nyhed, men jeg er rigtignok bange for, at den vil bedrøve Dig meget; Sultanen har brudt sit Løfte til Dig, thi i Aften holder hans Datter Bryllup med Vezirens Søn; saa gik det dog, som jeg tænkte, at Veziren havde faaet Sul-

tanen fra sin Beslutning ved det, som han hviskede ham i Øret.« Paa Aladdins Spørgsmaal om, hvor hun vidste det fra, fortalte hun om al Stadsen i Byen og om, hvad hun havde hørt af Oliehandleren, og om alle Soldaterne, der stod og ventede paa Vezirens Søn.

Aladdin blev dybt bedrøvet, men ved Tanken om Lampen mandede han sig atter op og sagde: »Hør, Moder, jeg tror at Vezirens Søn ikke skal faa stor Glæde deraf, men sørg Du nu blot for vor Aftensmad, medens jeg gaar ind i mit Kammer et Øjeblik.« Da Aladdin var kommen derind og havde lukket Døren, tog han Lampen frem og gned den, og strax viste Aanden sig og spurgte, hvad han vilde. Aladdin svarede: »Vid, at Sultanen havde lovet mig sin Datter efter tre Maaneders Forløb, men dette Løfte har han brudt, thi i Aften holder Vezirens Søn Bryllup med hende. Men hvis Du nu er en trofast Tjener af Lampen, saa befaler jeg Dig, at Du i Aften skal bringe Brudesengen med de nygifte herhen.« »Jeg hører og adlyder,« svarede Aanden, »har Du mere at befale?« Aladdin svarede nej, og derpaa forsvandt Aanden.

Om Aftenen spiste Aladdin med sin Moder, men da det blev sent, gik han ind i sit Kammer, og lidt efter kom Aanden med Brudefolkene. »Tag denne Mand her,« befalede Aladdin, »og skjul ham paa et afsides Sted.« Øjeblikkelig bragte Aanden ham bort og førend han satte ham ned, pustede han paa ham, saa at alle hans Lemmer stivnede. Derpaa vendte Aanden tilbage, og Aladdin sagde: »Kom i Morgen og bring dem tilbage til det Sted, hvor Du tog dem.« »Jeg hører og adlyder,« svarede Aanden og forsvandt.

Aladdin kunde selv næppe tro, at det virkelig var sket, som han havde befalet; men da han saa Prindsessen i sit Kam-

mer, nærmede han sig og sagde med al Sømmelighed: »Skjønne Prindsesse, ikke har jeg bragt Eder hid for paa nogen Maade at krænke Eders Ære, men jeg vilde ikke taale, at nogen anden kom til at besidde Eder, da Sultanen, Eders Fader, har givet sit Løfte til mig.«

Prindsessen, der paa en saadan Maade saa sig hensat i disse fattige Omgivelser, var saa forfærdet, at hun ikke kunde svare et Ord. Derpaa tog Aladdin sine Klæder af og efter at have lagt et Sværd mellem sig og Prindsessen, sov han ind, glad ved Tanken om at have forhindret Forbindelsen med Vezirens Søn; Prindsessen derimod tilbragte en meget angstfuld Nat, og endnu værre var det for Brudgommen, der stod hele Natten uden at kunne røre sig. Om Morgenen kom Aanden, og paa Aladdins Befaling tog han Brudelejet og satte det tillige med Brud og Brudgom paa sin Plads i Paladset, uden at blive set af dem, der begge to var opfyldte af den forfærdeligste Rædsel over disse Begivenheder. Lidt efter kom Sultanen for at hilse paa sin Datter, men da Vezirens Søn hørte ham komme, ilede han ind i et Sideværelse for at klæde sig paa, da han vilde undgaa at møde Sultanen.

Da Sultanen var kommet ind, kyssede han Prindsessen mellem Øjnene og spurgte efter hendes Brudgom, men i sin Forlegenhed svarede hun ikke, skjøndt han gjentog sit Spørgsmaal flere Gange. Da blev han vred og gik bort og begav sig hen til Sultaninden for al fortælle hende dette; men hun søgte at berolige ham og sagde: »Eders Majestæt, saaledes er det med alle nygifte; men det er kun Undseelse, som efterhaanden vil forsvinde, og Prindsessen vil tale og bære sig ad som sædvanlig; nu vil jeg selv se til hende, og da er hun nok anderledes.« Derpaa gik hun til Prindsessens Kammer og hilste

hende ved at kysse hende meilem Øjnene, men Prindsessen bevarede haardnakket Tausheden. Da mærkede hendes Moder vel, at der maatte være hændet noget overordenligt, og spurgte derfor: »Min Datter, forklar mig dog Grunden til din Opførsel; hvad er der sket, siden Du modtager mig paa den Maade, naar jeg hilser Dig?« »Ak, min Moder,« svarede Prindsessen, idet hun hævede Hovedet, »vredes ikke, jeg véd vel, at jeg burde modtage Eder med sømmelig Ærbødighed, men hør nu blot Grunden til, at jeg opfører mig saa underligt.« Derpaa gav Prindsessen en tro Beretning af alt, hvad der var hændet i den forløbne Nat, om hvorledes hun var bleven bortført, og hendes Brudgom forsvundet, og de derpaa begge var kommen tilbage igjen. »Og,« sluttede hun, »da saa min Fader Sultanen kom, var jeg saa angst og bevæget, at jeg slet ikke kunde svare ham, og maaske er han blevet krænket derved; men jeg haaber, at I fortæller ham det hele, for at han ikke skal vredes over min Opførsel, men tilgive mig.«

Da Sultaninden hørte dette, sagde hun: »Min Datter, det er godt, at Du ikke har fortalt dette til din Fader, og vogt Dig vel for at tale derom til nogen, for at de ikke skal tro, at Sultanens Datter har mistet Forstanden.« »Min Moder,« forsikrede Prindsessen, »det er sandt, hvad jeg fortæller, jeg er ikke vanvittig, og hvis I ikke tror mig, saa spørg min Brudgom.« Men Sultaninden vilde ikke høre mere og sagde: »Staa nu op, min Datter, og forjag disse Drømmesyner af dine Tanker. Se blot Festen og Tummelen i Byen, og hør Trompeterne og Sangen. Det er altsammen alene for din Skyld.« Efter dernæst at have hidkaldt Slavinderne for at paaklæde Prindsessen, gik hun til Sultanen og forklarede ham, at det hele kun kom af en Drøm, som hans Datter havde haft, og at han ikke skulde bryde

sig om det; men senere kaldte hun Vezirens Søn til sig og spurgte? »Er det sandt, hvad Prindsessen fortæller?« Men da han var bange for, at Ægteskabet skulde ophæves, skjulte han Sandheden og sagde: »Jeg véd ikke, hvad Eders Majestæt mener,« og Sultaninden blev derved forvisset i sin Formodning om, at det hele kun var en Drøm.

Hele den Dag fortsattes Festen under Jubel og Glæde, og Sultaninden tillige med Veziren og hans Søn gjorde alt for at oplive og adsprede Prindsessen, men hun vedblev at være taus og indesluttet formedelst Nattens Begivenheder, medens alle andre gik rundt og priste Vezirens Søn lykkelig paa Grund af dette fornemme Giftermaal og formedelst Prindsessens Skjønhed og Ynde. Aladdin derimod spadserede om i Gaderne og saa paa Stadsen, og naar han hørte Folk udbrede sig over Vezirens Søns mageløse Lykke og Ophøjelse, tænkte han ved sig selv: »Ja, I skulde bare vide, hvordan han havde det i Nat, saa vilde I vist ikke misunde ham hans Lykke.«

Da det blev Aften gik Aladdin hjem og efter at han som sædvanlig havde hidkaldt Aanden ved Lampens Hjælp, gav han Befaling til atter at hente Prindsessens Seng. Lige som den foregaaende Nat blev Vezirens Søn bragt bort, og Aladdin sov paa hans Plads efter at have lagt Sværdet mellem sig og Prindsessen, og om Morgenen blev Sengen af Aanden ført tilbage til Paladset. Næppe var den kommen tilbage, førend man hørte Sultanens Skridt, og Vezirens Søn, der denne Gang næsten var helt stivnet af Kulde, skyndte sig bort for at klæde sig paa og undgaa at møde Sultanen. Denne var begjærlig efter at se, hvorledes hans Datter vilde modtage ham, og kom derfor strax hen og hilste hende paa sædvanlig Vis og spurgte, hvorledes hun havde det, men Prindsessen svarede ikke et Ord og

saa ganske forstyrret og nedslaaet ud. Da blev Sultanen vred, han drog sit Sværd og sagde: »Hvad er det, som er sket med Dig? sig mig det øjeblikkelig eller jeg slaar Dig ihjel paa Stedet; er det en Maade at vise mig Ærbødighed paa? svarer Du ikke et Ord, naar jeg taler til Dig?« Da Prindsessen bemærkede sin Faders Vrede og saa den dragne Sabel, søgte hun at samle sine Tanker, hævede Blikket og sagde: »Min høje Fader, bliv ikke vred og overil Eder ikke i Eders Hidsighed, men hør, hvad der er hændet mig i disse to Nætter, og Eders Majestæt vil da sikkerlig tilgive mig.« Derpaa fortalte hun alt, hvad der var sket, og sagde tilsidst: »Hvis Eders Majestæt ikke fæster Lid til mine Ord, kan I adspørge min Brudgom, og tillige erfare, hvad der skete med ham, efter at han blev taget bort, thi det véd jeg ikke.«

Da Sultanen hørte denne Beretning, fyldtes hans Øjne med Taarer, han stak Sværdet i Skeden, kyssede hende og sagde: »Hvad Du her fortæller, min Datter, er sandelig af den Art, at jeg ikke kan andet end undskylde din Opførsel, men vær nu ved godt Mod og tænk ikke mere derpaa, jeg skal næste Nat sørge for at bevogte Dig saaledes, at sligt ikke kan ske.« Derpaa gik Sultanen bort, lod sin Vezir kalde og spurgte ham: »Har din Søn fortalt, hvad der er hændet ham og min Datter?« »Eders Majestæt,« svarede Veziren, »jeg har endnu ikke haft Lejlighed til at se min Søn.« Derpaa fortalte Sultanen det hele og sagde: »Jeg ønsker nu, at Du adspørger din Søn, thi maaske har Prindsessen overdrevet noget i sin Frygt, skjøndt jeg tror, at det er sandt, hvad hun har sagt.« Øjeblikkelig gik Veziren til sin Søn, og paa hans Spørgsmaal svarede denne: »Min ophøjede Fader, Prindsessen har talt sandt; i Stedet for at være to Glædesnætter har det været de to forfærdeligste Nætter,

som jeg har tilbragt; jeg har staaet i et mørkt og snævert Hul, medens hele mit Legeme var stivnet af Frygt og Kulde. Jeg besværger Dig derfor om, at Du anmoder Sultanen om at opløse dette Ægteskab; thi skjøndt denne Ophøjelse er en stor Ære for mig og trods min Kjærlighed til Prindsessen føler jeg dog, at jeg ikke har Kraft til endnu en Gang at udholde slig en Nat.«

Ved disse Ord blev Veziren meget bedrøvet, thi han havde gjort sig store Forhaabninger med Hensyn til Sønnens Ophøjelse ved dette Giftermaal, som han af den Grund naturligvis nødig saa ophævet, og han opfordrede derfor sin Søn til at holde ud en Nat endnu ; thi maaske kunde de træffe saadanne Forholdsregler, at det, som før var sket, kunde undgaas. Men da han kom til Sultanen og fortalte, at hans Søns Udsagn stemmede med Prindsessens, mente denne, at Ægteskabet burde tilbagekaldes; strax befalede han, at alle Festligheder skulde ophøre, og Giftermaalet blev saaledes ophævet. Dette vakte stor Forundring hos Folk, især da de saa Veziren og hans Søn komme ud af Paladset med en Mine, hvori Sorgen og Bedrøvelsen tydelig stod at læse. Den eneste, der vidste rigtig Besked, var Aladdin, men ham havde Sultanen aldeles glemt, og han havde derfor ikke nogen Anelse om, hvorledes disse Begivenheder var gaaet til.

Aladdin ventede imidlertid troligt, indtil de tre Maaneder var omme, og først da de var forbi, sendte han sin Moder til Paladset for at minde Sultanen om hans Løfte. Da denne traadte ind i sit Divan og fik Øje paa hende, der stod foran ham, kom han strax til at huske paa sit Løfte, og han befalede derfor Veziren at kalde hende frem, førend de tog fat paa de andre Sager. Aladdins Moder traadte frem og hilste Sultanen

efter Skik og Brug ved at ønske ham et langt Liv og Lykke og sagde derpaa: »Eders Majestæt, nu er de tre Maaneder forbi, efter hvis Forløb I lovede at lade min Søn ægte Eders Datter, Prindsesse Badr-al-budur.« Sultanen, der saa hendes fattige og uanselige Ydre, vidste ikke rigtig, hvad han skulde sige, og spurgte derfor Veziren: »Hvad mener Du, at jeg skal gjøre? jeg har ganske vist givet mit Løfte, men det er jo aabenbart fattige Folk, som ikke er af fornem Æt.«

Veziren opfyldtes af Misundelse ved Tanken om, at en anden skulde opnaa den Lykke, som hans Søn havde mistet; han vendte sig mod Sultanen og sagde: »Intet er lettere, Eders Majestæt, end at forebygge, at Eders Datter bliver givet til en saadan Mand, hvem ingen kjender.« »Ja, men hvorledes? jeg har jo givet mit Løfte, og en Sultans Løfte er ubrødeligt.« »Eders Majestæt, I skal forlange fyrretyve Skaale af rent Guld, fyldt med lignende Ædelstene som dem, I fik, og baarne af fyrretyve Slavinder, der ledsages af lige saa mange Slaver.« »Ja, ved Allah,« sagde Sultanen, »Du har Ret; thi det er noget, som han umulig kan skaffe.« Derpaa sagde han til Aladdins Moder: »Gaa hjem og sig din Søn, at jeg er rede til at opfylde mit Løfte, saafremt han som Brudegave kan bringe fyrretyve Guldskaale med Ædelstene som dem, Du bragte mig; de skal bæres af fyrretyve Slavinder, og disse skal ledsages af fyrretyve Slaver, der fuldstændig passer sammen med dem; paa den Betingelse skal han faa min Datter.«

Medens Aladdins Moder begav sig hjem, tænkte hun ved sig selv: »Hvor skal dog min Søn faa alle de Ædelstene fra; jeg tror ikke, at han kan komme tilbage til Hulen og plukke dem, og selv om han ogsaa kunde det, hvordan vil han saa bære sig ad med Slaverne.« Disse Tanker opfyldte hende

stadig, og, saasnart hun kom hjem, sagde hun til Aladdin: »Ja, jeg sagde Dig nok, at Du ikke skulde tænke paa Prindsessen; sligt lader sig ikke gjøre for Folk som os.« »Hvordan gik det da?« spurgte Aladdin. »Jo,« sagde hun, »Sultanen, han tog rigtig pænt imod mig som sædvanlig, men det er Veziren, som gjør alle Ulykkerne, for da jeg havde sagt, hvad jeg skulde sige, at nu var Fristen løbet ud, saa hviskede Sultanen lidt med Veziren, og saa gav han mig denne Besked.« Derpaa fortalte hun ham alt og sagde: »Naa, hvad siger Du saa til det? men det har Du vel ikke noget at sige til?«

Da Aladdin hørte dette, lo han og sagde: »Du tror, Moder, at jeg ikke har noget at svare hertil, og at det er umuligt, og det samme har vel Sultanen tænkt, men gaa Du nu blot ud og kjøb, hvad Du skal bruge til vort Maaltid, og naar vi har spist, haaber jeg at kunne svare Dig, thi denne Opgave er langt lettere, end jeg havde tænkt.« Saasnart hans Moder var gaaet bort, hidkaldte han Aanden og sagde: »Jeg bejler til Sultanens Datter, og nu forlanger han fyrretyve Skaale af massivt Guld, som alle skal være fyldt med Ædelstene fra den underjordiske Have; dette maa Du bringe mig tillige med fyrretyve Slavinder til at bære dem og lige saa mange Slaver.« Aanden svarede: »Jeg hører og adlyder,« forsvandt og kom kort efter tilbage med alt det forlangte og for derpaa atter bort. Da Aladdins Moder kom hjem, blev hun højlig forbauset og udbrød: »Sandelig, Allah har velsignet min Søn,« men inden hun fik taget sit Slør af, bad Aladdin hende om strax at begive sig til Sultanen og overlevere ham det forlangte, for at denne kunde se, hvad han formaaede. Derpaa aabnede han Døren og lod Slaverne gaa ud parvis, idet hans Moder gik foran. Folk stimlede sammen paa Gaden og betragtede dem med Forbauselse,

idet de beundrede Slavernes Skjønhed og deres pragtfulde Klæder, der var indvævet med Guld og broderet med Perler af en umaadelig Værdi, som funklede ligesom Solstraaler, og over hver Skaal var der udbredt et guldbroderet Stykke, der ligeledes var besat med Perler og Ædelstene.

Da Slaverne, der marcherede frem i ordnede Rækker, naaede Paladset, vakte de overordentlig Forbauselse blandt Hoffolkene og Officererne, som holdt Vagt; thi aldrig i deres Liv havde disse set noget lignende, og Ædelstenene i Skaalene og paa de prægtige Klædninger spillede med en saadan Glands, at de næsten fik ondt i Øjnene af at se derpaa. Da Sultanen fik Efterretning om dette Optog, befalede han strax, at de skulde føres ind i hans Divan, og da de var kommen ind med Aladdins Moder i Spidsen, hilste de Sultanen med Underdanighed og Ærbødighed og satte Skaalene foran ham efter at have taget de guldbroderede Stykker af. Forbauselse over al denne Pragt greb Sultanen i den Grad, at han blev aldeles stum og ikke kunde tale; og hans Forundring forøgedes endnu mere ved Tanken om, at alt dette var skaffet til Veje næsten i et eneste Øjeblik; endelig befalede han, at Gaverne skulde bringes til Prindsessen. Aladdins Moder gik nu frem og sagde: »Ganske vist, Eders Majestæt, er denne Gave langtfra Prindsessen fuldt ud værdig, men —«; men Sultanen afbrød hende og sagde til Veziren: »Mener Du ikke, at den, der i vor Tid kan bringe saadanne Gaver, vel kan fortjene at blive Sultanens Svigerson?« Men Veziren, der var opfyldt af Nag og Misundelse, svarede: »Nej, det mener jeg ikke, ikke al Verdens Skatte kan opveje Eders Datter, og dog synes Eders Majestæt at sætte disse Ting her højere end hende.«

Sultanen mærkede imidlertid godt, hvad det var, der lagde

Veziren disse Ord i Munden; han vendte sig derfor til Aladdins Moder og sagde: »Gaa hjem til din Søn, Kvinde, og sig, at jeg modtager hans Gave og er beredt til i Følge mit Løfte at give ham min Datter, Prindsessen, til Brud; sig ham endvidere, at han skal komme hid, for at jeg kan lære ham at kjende og modtage ham med al Hæder og Ære, og at jeg ønsker, at Brylluppet skal fejres allerede i Aften.« Med denne Besked gik Aladdins Moder bort og ilede hjem, idet Glæden gav hende Vinger, opfyldt som hun var af Tanken om, at hendes Søn skulde være Sultanens Svigersøn; denne derimod opløste Divanet og befalede, at alle Skattene skulde bringes til Prindsessen. Da hun saa al denne Herlighed, blev hun aldeles betaget af Forbauselse; thi hun mente, at sligt fandtes der ikke Mage til i Alverdens Skatkamre, og da hun hørte, at det hele kom fra hendes nye Brudgom, blev hun overmaade henrykt, og Sultanen glædede sig ved at se, at alle hendes sørgmodige Tanker nu var forsvunden, og mente, at dette Ægteskab nok vilde bringe hende større Glæde end det med Vezirens Søn.

Imidlertid sad Aladdin og ventede paa sin Moder; da han saa hende komme med smilende Ansigt, tænkte han nok, at det var gaaet godt og udbrød: »Allah være priset, nu er vel mit Ønske gaaet i Opfyldelse?« »Ja, min Søn,« svarede hun, »nu kan Du være glad, Sultanen har bestemt, at dit Bryllup skal staa endnu i Aften; desuden skal jeg sige, om Du vil komme til ham, for at han kan se Dig og modtage Dig med Hæder og Ære; se, det er, hvad jeg havde at melde, nu maa Du selv om Resten.« Da stod Aladdin op og kyssede sin Moders Haand og takkede hende for al hendes Kjærlighed; derpaa gik han ind i sit Kammer, hidkaldte Aanden og befalede at bringe ham til et Bad, saa herligt indrettet, som det kunde

tænkes, samt skaffe ham en kostbar Dragt. I næste Øjeblik befandt han sig i et Marmorbad, som ingen Konge havde Mage til; det var smykket med vidunderlige Billeder, og i hvert Kammer var Væggene indlagt med Ædelstene. Der steg Aladdin ned, og Genier tvættede ham og gik ham til Haande paa Lampens Aands Befaling. Derpaa kom en anden Skare Genier, der salvede ham og iførte ham de prægtige Klæder, som Lampens Aand havde bragt og lagt der i Stedet for hans egne, og ingen skulde nu mere tro, at Aladdin var en fattig Skrædersøn, men enhver maatte antage, at han var en mægtig Kongesøn.

Da han dernæst var bragt tilbage til sit Hus, sagde han til Aanden: »Nu maa Du skaffe mig 48 Tjenere, hvoraf 24 skal gaa foran mig og 24 bagved, og deres Klæder og Vaaben maa være fuldendte i enhver Henseende, saa at ingen Fyrste ejer Magen, endvidere maa jeg have en prægtig Ganger, hvis Saddeltøj skal være helt besat med Guld, og hver af de 48 Tjenere skal have en Pung med tusinde Guldstykker; til min Moder maa Du bringe tolv skjønne og prægtigt klædte Slavinder, som skal ledsage hende til Sultanens Slot; alt dette maa Du skaffe mig, thi det kan jeg ikke undvære, naar jeg skal begive mig til Sultanen.« Aanden svarede blot: »Jeg hører og adlyder,« og bragte paa Timen alt, hvad Aladdin havde ønsket sig.

Derpaa sendte denne en af Slaverne af Sted for at se, om Sultanen var rede til at modtage ham, og da han meldte, at han ventede, svang Aladdin sig paa sin Hest og red af Sted, omgivet af de 48 Tjenere. Undervejs kastede disse Guldstykker rundt til den forsamlede Mængde, der stimlede sammen opfyldt af Beundring over det prægtige Tog og over Aladdin selv. Thi Lampen havde den Egenskab, at den ikke blot skjænkede sin

Ejermand Rigdom og Magt, men ogsaa Skjønhed og Forstand, og skjøndt Folk kjendte Aladdins ringe Herkomst, var der derfor alligevel ingen, der misundte ham hans Lykke, men alle ønskede alt godt over ham for hans Værdigheds og Gavmildheds Skyld.

Imidlertid havde Sultanen forsamlet hele sit Hof og alle Rigets Stormænd, og forkyndt dem, at hans Datter skulde fejre sit Bryllup med Aladdin, som de skulde berede sig til at modtage; og da denne kom ridende, stod derfor Vezirerne og Kammerherrerne og alle Hoffolkene opstillede ved Paladsets Port. Da han var kommen indenfor Porten, vilde han staa af, men en af Emirerne tog hans Hest og førte den lige hen til Indgangen til Divansalen, medens alle de andre gik foran. Der sad Sultanen paa sin Trone, men da Aladdin kom, steg han ned og omfavnede ham uden at tillade ham at kaste sig til Jorden for ham, og lod ham derpaa tage Plads ved sin højre Side. Aladdin frembar sin Hilsen til Sultanen og sagde: »Min høje Fyrste, Eders Majestæt har vist mig en stor Ære ved at skjænke mig Eders Datter, skjøndt jeg langtfra er værdig til denne Hæder, jeg vil derfor nøjes med at bede Allah bevare og beskytte Eders Majestæt, thi min Tale formaar ikke at tolke min Taknemmelighed.« Sultanen sad imidlertid betaget af Forbauselse over den Pragt, der omgav Aladdin og hans 48 ledsagende Tjenere, og den forøgedes endnu mere, da han hørte hans forstandige Tale og bag efter saa hans Moder i en herlig Klædning, fulgt af de tolv dejlige Slavinder. Ogsaa hele Hoffet var opfyldt af Beundring, undtagen Veziren, hvis Hjerte nagedes af Misundelse ved alt, hvad han saa og hørte, at Aladdin foretog sig.

Sultanen gav nu Befaling til at lade Musikens Toner klinge

og begav sig til Bords med Aladdin, der atter fik Plads ved hans højre Side, hvorpaa de øvrige Hoffolk tog Sæde, hver efter sin Rang. Under Maatidet talte Sultanen stadig med Aladdin, og denne gav sine Svar med en Finhed og Vittighed, som om han aldrig havde levet mellem andre end Konger og Fyrster, saa at Sultanen følte sig henrykt og tiltrukket af ham. Efter at han havde spist, lod han de retslige Øvrighedspersoner kalde for at de kunde affatte Ægteskabskontrakten mellem Aladdin og Prindsesse Badr-al-budûr, og da denne var underskrevet, vilde Aladdin begive sig bort. Da Sultanen vilde holde ham tilbage, svarede Aladdin: »Eders Majestæt, det er mit Ønske at opføre for Prindsessen et Palads, som kan være hende en passende Bolig, og skjøndt mit Hjerte er opfyldt af Længsel, anser jeg det dog ikke for rigtigt at nærme mig hende, før dette er fuldendt.« »Min Søn,« svarede Sultanen, »jeg giver Dig fri Raadighed til at vælge det Sted, som Du selv ønsker, men hvis Du synes om den Plads, som ligger her foran mit Slot, saa kan Du jo bygge det der.« »Ja, Eders Majestæt, det var netop mit højeste Ønske; thi derved kan jeg altid være i Eders Nærhed.«

Derpaa begav Aladdin sig hjem i det samme Optog og hilset af den forsamlede Mængdes Bifaldsraab, og saa snart han var kommen ind i sit Kammer kaldte han paa Aanden og sagde: »Nu har jeg et meget stort Arbejde at paalægge Dig; Du skal bygge mig et Palads paa Pladsen foran Sultanens, men det skal være hurtigt færdigt og det skal overgaa alt andet i Verden, saa at end ingen Konge kan have ejet noget lignende.«

Den næste Morgen før Solen brød frem, stod Aanden ved Aladdins Leje: »Herre, nu er Paladset færdigt, kom og se.«

Øjeblikkelig stod Aladdin op, og Aanden bragte ham derhen og førte ham omkring i hele Slottet, der var bygget af lutter Marmor og Jaspis og Porfyr; først gik de ind i Skatkammeret, der var opfyldt med Sølv og Guld og Ædelstene i en saadan Mængde, at der hverken var Tal eller Maal derfor; ogsaa i de andre Sale var alle Redskaber af Guld, endog i Slottets Kjøkken; desuden var der Værelser, der laa fulde af de prægtigste Dragter, og i Staldene stod Gangere, som man aldrig havde set Mage til; hele Slottet vrimlede af Slaver og Slavinder, der fængslede Øjet ved deres Skjønhed og Ynde. Alt dette betragtede Aladdin, idet endogsaa han var betagen af Forbauselse over, at det havde kunnet frembringes paa en eneste Nat, og tilsidst blev han ført op til det vidunderligste af det hele, en Sal med fire og tyve Vinduer, hvis Skodder var af lutter Smaragder og Hyacinther paa nær et, som efter hans egen Befaling ikke var gjort færdig. Da han havde beundret alt, sagde han til Aanden: »Nu har jeg kun et at bede om, som jeg har glemt; Du maa bringe et guldbroderet Silketæppe, som naar herfra til Sultanens Slot, for at Prindsessen kan gaa derpaa, naar hun begiver sig herhen fra sin Faders Palads.« Aanden forsvandt, og da han kom tilbage, sagde han: »Det er alt sket,« og viste ham Tæppet, som laa udbredt paa sit Sted.

Medens Aladdin begav sig hjem igjen, var Sultanen imidlertid staaet op; han gik hen til Vinduet og saa ud, men da han fik Øje paa det nye Slot, vilde han ikke tro sine egne Sanser; han begyndte at gnide sine Øjne i den Tanke, at han sov endnu, men snart mærkede han, at han var vaagen og at han virkelig saa et pragtfuldt Slot, udenfor hvilket der laa et Tæppe, som naaede helt hen til hans eget. Den samme Forbauselse havde ogsaa grebet Dørvogterne og Veziren, der just

kom gaaende, og strax kom Sultanen ham glad i Møde og udbrød: »Ser Du nu, at Aladdin vil være værdig til at være min Datters Brudgom; hans Rigdom er jo saadan, at intet Menneske kan stille ham en Opgave, der er for vanskelig.« »Eders Majestæt«, svarede Veziren, »blot ikke denne Bygning og al denne Pragt er et rent Bedrag, frembragt ved Trolddomskunster; thi intet Menneske i Verden, hvor rig og mægtig han end kan være, formaar at rejse et saadant Palads paa en eneste Nat.« »Det er underligt«, sagde Sultanen, »at Du altid nærer de sletteste Tanker om Aladdin, men det maa vel hidrøre fra en Misundelse hos Dig; tror Du da, at den, der kan bringe min Datter slige Ædelstene i Brudegave, ikke ogsaa skulde kunne bygge et Palads som dette?« Ved disse Ord mærkede Veziren, hvor stor Pris Sultanen satte paa Aladdin, og skjønt Misundelsen kogte i ham, tav han derfor stille, da han indsaa, at han ikke mere formaaede noget.

Da Dagen fuldstændig var brudt frem, begav Aladdin sig til Sultanens Slot, efter at han af Aanden havde faaet titusinde Guldstykker, som hans Tjenere ligesom tidligere uddelte blandt Mængden, der jublede over hans Gavmildhed. Ved Paladset blev han modtaget af hele Hoffet, der ventede paa ham; Sultanen kyssede og omfavnede ham og førte ham derpaa til Bords, medens Musikens Toner lød og Festen begyndte at fejres overalt i Byen; ogsaa alle de fremmede Gesandter og de Rejsende fra fjærne Steder kom for at deltage i Højtiden og i Beundringen over dette mærkværdige, prægtige Palads, som var bleven bygget paa en eneste Nat.

Efter Maaltidet forlod Aladdin Sultanen og red med sine Tjenere til sit eget Slot for at gjøre alt rede til Modtagelsen af sin Brud, idet Folket der hilsede ham og nedbad Allahs Vel-

signelser over hans Hoved, ledsagede ham i et prægtigt Optog, i Paladset uddelte Aladdin sine Befalinger til sine Slaver og hele Tjenerskabet, for at alt kunde være rede, naar Prinsesse Badr-al-budur skulde komme. Om Aftenen, da Solheden var taget af, forsamlede Sultanen sine Vezirer og Emirer og alle sine Officerer i Slottets Gaard; der kom ogsaa Aladdin ridende og begyndte at tumle sin Hest for at vise sin Kunst, og der var ingen, som kunde maale sig med ham; thi en Hest som hans havde intet Menneske Mage til. Prindsessen var fra sit Vindue uset Vidne til dette Skuespil, og da hun saa hans Skjønhed og Mandighed, optændtes hendes Hjærte af Elskov og hun blev helt betaget af Glæde. Derpaa red ogsaa alle de andre frem og foretog forskjellige Øvelser, men Aladdin vandt stadig Prisen. Da denne Leg var endt, fulgte Vezirerne og Rigets Stormænd ham til Sultanens Bad, og efter at han der havde badet sig og iført sig en endnu prægtigere Klædning, red de i et højtideligt Optog med ham til hans Slot; paa begge Sider af ham fulgte fire Vezirer, bærende Sværd i Hænderne, og foran gik en stor Skare med Fakler og Trommer og Trompeter. Da de naaede hans Palads, steg de af Hestene og han lod dem alle tage Plads, skjønt de var saa mange, at de næppe kunde tælles, og bød derpaa sine Slaver at skænke Forfriskninger for dem, medens der stadig blev kastet Guldstykker ud til Folket udenfor.

Da Sultanen var vendt tilbage fra Slotsgaarden, gav han Befaling til, at man skulde følge Prindsessen til Aladdins Palads, og øjeblikkelig satte Optoget sig i Bevægelse, bestaaende af Rigets Stormænd samt fakkelbærende Slaver; Aladdins Moder gik ved Prindsessens Side, og desuden ledsagedes hun af alle Vezirernes og Emirernes Hustruer; foran gik otte og fyrretyve

Slavinder med kostbare, ambraduftende Lys i Guldlysestager, der var besat med Ædelstene, og bagefter fulgte alle, baade Mænd og Kvinder, som hørte til Slottet. Af denne Skare blev Prindsessen, der forinden var bleven omklædt og iført sin fulde Stads, ført til sin Brudgoms Slot, og der kom Aladdin hende i Møde og tog Sløret af hende. Hans Moder, der ledsagede hende, forbausedes, da hun saa hendes Skjønhed og Ynde, men endnu mere forundrede hun sig ved at betragte den Pragt, der omgav dem i de med Perler og Smaragder smykkede Værelser, og hun sagde ved sig selv: »Naa, jeg troede, at Sultanens Palads var noget særlig herligt, men dette alene overgaar da alt, hvad Konger nogen Tid har ejet, og jeg tror ikke, at noget Menneske skulle kunne bygge noget lignende.« Saaledes tænkte hun, og en lige saa stor Beundring opfyldte Prindsessen ved alt, hvad hun saa. Imidlertid blev Maaltidet baaret frem, og under dette traadte firsindstyve Slavinder frem med alle Slags Instrumenter, som de begyndte at spille paa, idet de sang saa herligt, at de henrev alle Tilhørernes Hjærter, og Prindsessen hensank i Beundring; thi hun mente, at saa dejlige Toner havde hun endnu aldrig hørt. Paa denne Maade vedblev Jublen og Glæden, og der holdtes i denne Nat en saadan Fest, saa at end ikke Alexander, de to Verdeners Behersker, nogen Sinde havde fejret en lignende.

Om Morgenen stod Aladdin op, og den af hans Tjenere, der havde Opsynet med hans Kostbarheder, bragte ham en ny og prægtig Klædning; derpaa befalede han, at hans Hest skulde føres frem, og han steg op og red med sit Følge til Sultanens Palads, hvor han strax blev indladt. Saasnart Sultanen erfarede, at han var kommen, ilede han ham strax i Møde og kyssede og omfavnede ham, og lod ham tage Plads

ved sin Side, medens Vezirerne og Rigets Stormænd bragte ham deres Hyldest og tillige med Sultanen selv udtalte alle gode Ønsker for ham. Derpaa spiste de, men da de var færdige sagde Aladdin: »Hvis det behager Eders Majestæt, og hvis I vil vise mig en Ære, vil jeg bede Eder om med hele Eders Følge at aflægge et Besøg hos Eders Datter, Prindsessen.« Dette Forslag modtog Sultanen med Glæde og begav sig øjeblikkelig af Sted med alle sine Hoffolk; da han var kommen til Slottet gav han til nøje at betragte dets Arkitektur og de Dele, hvoraf det var bygget, og forbauset over al denne Storhed og Rigdom vendte han sig til sin Vezir og sagde: »Sig mig, har Du nogen Sinde set noget saadant? mon nogen Konge i Verden raader over saadanne Masser af Guld og ædle Stene som dem vi ser her?« »Eders Majestæt«, svarede Veziren, »sligt besidder ingen jordisk Konge, og ikke al Verdens Folkeslag kunde formaa at bygge et saadant Palads; thi der findes heller ikke Kunstnere, som kan udføre Arbejder som disse; men jeg tror, som jeg allerede har sagt Eders Majestæt, at alt dette skyldes Trolddomskunster.« Men Sultanen, der mærkede, at det var af Misundelse, at Veziren talte saaledes, og at han vilde søge at indtage ham mod Aladdin ved denne Beskyldning for Trolddom, svarede blot: »Det, som Du her siger, mener Du ikke; men for øvrigt véd jeg godt, hvorfor Du siger det.« Derpaa førte Aladdin Sultanen af Sted, indtil de kom til den høje Sal, hvor han viste ham de kostbare Vinduer, der var prydede med Smaragder og Hyazinther. Da Sultanen gik rundt og beundrede dette, lagde han Mærke til det Vindue, som Aladdin havde lagt en særlig Plan med, og da han saa, at det var ufuldendt vendte han sig til Veziren og spurgte ham, om han vidste Grunden til, at dette ikke var færdigt.

»Eders Majestæt,« sagde denne, »Aarsagen ligger vel i, at Brylluppet gik saa hurtigt for sig, at der ikke har været Tid til at fuldende det.«

Imidlertid var Aladdin gaaet ind for at forkynde Prindsessen hendes Faders Ankomst, og da han vendte tilbage, kom Sultanen med sit Spørgsmaal angaaende Vinduet. »Eders Majestæt,« sagde Aladdin, der lod som intet, »paa Grund af Ilsomheden har Kunstnerne endnu ikke faaet den færdig.« »Ja, men saa vil jeg lade det gjøre færdig,« sagde Sultanen. Aladdin takkede ham meget, og strax befalede han, at hans Juvelerer og Guldsmede skulde komme, efter at de i hans Skatkammer havde forsynet sig med, hvad de behøvede for at gjøre det af Vinduet færdigt, som manglede. Derpaa kom Prindsessen for at hilse paa sin Fader, som modtog hende med Glæde, og fulgte med hende ind i hendes Værelser, hvor der stod et Bord dækket for ham, hans Datter og Aladdin og et andet for Vezirerne, Officererne og alle de øvrige fornemme. Saasnart Sultanen smagte paa, hvad der var sat frem, forbausedes han over de udsøgte Retter, og samtidig traadte de firsindstyve Slavinder, der i Skjønhed kappedes med Fuldmaanen, frem og anslog Strængene paa deres Instrumenter, idet de sang saa henrivende, at det kunde vække Glæde endog hos den mest bedrøvede, og mere og mere satte den Overbevisning sig fast hos Sultanen, at ingen Kejser eller Konge nogen Sinde havde formaaet at tilvejebringe noget lignende.

Efter Maaltidet blev Desserten baaret frem i en anden Sal, og derpaa gik Sultanen op for at se, hvorledes det gik med Arbejdet, men han saa, at der manglede meget, og at det, som de havde taget i Skatkammeret, langtfra slog til. Da de fik Lov til at tage af, hvad der fandtes i Statens Skatkammer,

og hvis dette ikke slog til, maatte de ogsaa bruge de Ædelstene, som Aladdin havde givet ham; men der manglede stadigt meget, og Sultanen gav da Befaling til, at de frit kunde raade over de Kostbarheder, som fandtes hos alle Rigets Stormænd.

Den næste Morgen kom Aladdin for at se, hvorledes det gik, og da han saa, at de ikke en Gang havde faaet gjort Halvdelen færdig, befalede han dem at tage det altsammen fra hinanden og bringe Ædelstenene tilbage, hvor de havde taget dem. Da Juvelererne kom til Sultanen og berettede dette, spurgte han dem om Grunden, men da de svarede, at Aladdin ikke havde givet nogen Grund for sin Befaling, begav han sig strax over til Aladdins Slot. Denne havde imidlertid, efter at han havde sendt Guldsmedene bort, hidkaldt Lampens Aand og befalet ham at gjøre Vinduet færdigt, og da han kort efter kom op i Salen, var det allerede gjort. I dette Øjeblik kom en Eunuch og meddelte Sultanens Ankomst, og strax ilede Aladdin ned for at modtage ham. »Min Søn«, sagde Sultanen, »hvorfor har Du ikke ladet Juvelererne gjøre deres Arbejde færdigt? thi det er da ikke værdt, at der findes noget ufuldendt i dit Palads«. »Eders Majestæt«, svarede Aladdin, »jeg har ogsaa vel formaaet at fuldende det, og for at I kan overbevise Eder derom, saa stig op og se selv.« Da Sultanen kom op i Salen, gav han sig til at undersøge Vinduerne, men da han fandt, at de alle var ganske ens, udbrød han i Beundring: »Hvad er dette dog for et Vidunder, min Søn, at Du har kunnet bygge i en Nat, hvad almindelige Kunstnere ikke kunde tilendebringe i Maaneder; sikkerlig, din Lige findes ikke i Verden.« »Allah beskytte Eders Majestæt og forlænge Eders Liv,« svarede Aladdin, »men slig en Ros er jeg langtfra værdig til.« »Jo,

min Søn, den, der som Du kan gjøre det, som ingen anden formaar, er vel værdig til slig Ros«. Derpaa gik Sultanen tilbage til Prindsessen, og da han havde set hendes Glæde over al den Herlighed, som hun levede i, vendte han tilbage til sit eget Palads.

Hver Dag red nu Aladdin ud, bestandig fulgt af sine Tjenere, der altid kastede Guld ud blandt Mængden. Derved vandt han en overordentlig Yndest hos alle Folk, baade høje og lave, og tillige en betydelig Stilling blandt Rigets Stormænd, og det blev en almindelig Skik at aflægge Ed ved hans Liv; desuden færdedes han ofte paa Jagt og deltog i Øvelserne paa Rendebanen, hvor Prindsessen altid var Tilskuer; og hun fattede mere og mere Kjærlighed til ham og takkede Allah for, at han havde befriet hende for Vezirens Søn.

Da Aladdin havde vundet en saadan Anseelse, skete det, at Sultanens Rige blev angrebet af en fjendtlig Skare; han udrustede derfor en Hær og satte sin Svigersøn i Spidsen. Denne drog af Sted, og skjønt Fjenderne havde en betydelig Styrke, angreb han dem dog strax, og der førtes en haard Kamp, men tilsidst blev de dog slaaede og den største Del af dem dræbte. Aladdin bemægtigede sig et uhyre Bytte og vendte tilbage som hæderkronet Sejrherre. Sultanen og hans Datter modtog ham ved hans Hjemkomst med den største Jubel og Glæde, og der blev givet en Befaling til, at der over hele Riget skulde fejres en Fest til Ære for Aladdin, der nu af alle blev anset for deres bedste Hjælp næst efter Allah, og hvis Yndest og Ære voxede overordentlig paa Grund af denne Sejrvinding.

Imidlertid var den afrikanske Troldmand vendt tilbage til sin Hjemstavn, opfyldt af Bedrøvelse over, at hans Møje og

Besvær for at faa Lampen havde ført til saa lidet, og at han var gaaet Glip af den just i det Øjeblik, da han troede at have den; og da han mindedes dette, forøgedes hans Harme mod Aladdin, men han tænkte dog: »Siden han nu er død, kan jeg maaske endnu gjøre mig Haab om Lampen, da næppe nogen anden kan have taget den.« Derfor tog han noget Sand og gav sig til at tegne magiske Figurer i det for at faa en Bekræftelse paa, at alt forholdt sig rigtigt. Men forbitret blev han, da han saa, at Lampen ikke mere fandtes i Haven, og endnu mere, da han skjønnede, at Aladdin ikke var død i Hulen, og da han undersøgte Sagen nøjere, fandt han, at han var i Live og i Besiddelse af den Lampe, som han selv forgjæves havde stræbt at komme til at eje. Da tænkte han: »Skal jeg have døjet alt dette forgjæves, medens den uværdige opnaar Lampen, som gjør ham til den rigeste af alle, hvis han kjender dens Brug? nej, dette skal hævnes!« Derpaa randsagede han videre, og da han fandt, at Aladdin levede i stor Rigdom og Herlighed og havde ægtet Sultanens Datter, blussede Vreden og Misundelsen endnu stærkere op i ham, og paa Timen begav han sig af Sted til Kina.

Saa snart som han havde naaet Sultanens Hovedstad og var taget ind i et Herberge, hørte han kun Tale om Aladdin, og ogsaa senere, da han havde udhvilet sig og spadserede ud, hørte han alle, hvem han mødte, lovprise det herlige Palads og dets Ejermands Ædelmodighed og Gavmildhed. Derfor gik han hen til en af dem, som omtalte Aladdin saaledes og sagde: »Unge Mand, hvem er det, der omtales saaledes?« »Du maa nok være en fremmed«, sagde den anden, »og være kommen fra et fjærnt Land, siden Du ikke har hørt om Prinds Aladdin, hvis Ry gaar hele Verden over, og om hans Palads, som er et

helt Underværk. Det var da mærkeligt, at Du ikke kjender ham (Allah beskytte og bevare ham)!« »Ja, jeg vilde gjærne se dette Palads«, sagde Afrikaneren, »og Du vilde gjøre mig en stor Tjeneste ved at vise mig Vejen, da jeg er fremmed.« »Gjærne«, svarede Manden og fulgte ham derhen.

Da Afrikaneren saa Paladset, skjønnede han nok, at det kun var bygget ved Lampens Hjælp, og han tænkte ved sig selv: »Ha, ha, jeg maa se at lægge en Fælde for den elendige, dovne Skrædersøn og hvis Kunst ikke slaar fejl, skal jeg nok faa ham og hans Moder bragte i den Tilstand, som de var i før.« Derpaa begav han sig hjem, og ved Hjælp af sine magiske Tegninger i Sand erfarede han, at Lampen var paa Slottet og ikke hos Aladdin. Da blev han overordentlig glad og tænkte: »Nu er Resten let, nu véd jeg, hvorledes jeg skal faa den.« I den Hensigt begav han sig hen til en Kobbersmed og forskaffede sig hos ham en Del Kobberlamper; med dem vendte ham tilbage til Herberget, lagde dem i en Kurv og gik derpaa ud paa Gader og Stræder og gav sig til at raabe: »Hvem vil bytte gamle Lamper for nye?« Da Folk hørte dette, begyndte de at le, thi de tænkte, at den Mand maatte være gal, som vilde drive den Slags Handel, og strax samlede der sig en Mængde om ham, og alle Gadedrengene fulgte spottende og skrigende med fra den ene Gade til den anden. Han lod sig imidlertid ikke forknytte, men blev ved at gaa af Sted, indtil han kom hen til Aladdins Palads, hvor han gav sig til at raabe rigtig højt, medens Drengene rundt om skrege: »Hurra, han er gal, Hurra!«

Tilfældigvis sad Prindsessen i den store Sal og hørte dette Spektakel, men da hun ikke vidste, hvad det skulde betyde, sendte hun en Slavinde af Sted med Befaling om at skaffe at

vide, hvem det var, der gik og raabte, og hvad det var, han sagde. Slavinden løb af Sted, og da hun fik at se, hvad der var paa Færde, gav hun sig til at le og vendte tilbage, og sagde: »Prindsesse, det er en Mand som gaar og raaber: »Hvem vil bytte gamle Lamper for nye?« og alle Drengene er rundt om ham og huje og spotte.« Prindsessen lo ogsaa, da hun hørte dette, men en af Slavinderne sagde: »Jeg faar et Indfald, Prindsesse; jeg fandt i Eders Gemals Værelse en gammel Lampe« (Aladdin havde glemt den der og ikke lukket den inde i sit Skatkammer); »den kunde vi tage og byde Manden for en ny for at se, om han mener, hvad han siger.«

Prindsessen, som ikke vidste det mindste om, at det var denne Lampe, der havde skaffet Aladdin al hans Herlighed, sagde strax ja dertil, da hun var meget nysgjerrig efter at se, om Manden virkelig vilde give en ny i Bytte, og da Slavinden havde hentet den i Aladdins Værelse og bragt hende den, gav hun den til sin Kammerslave, for at han kunde gaa ned med den til Manden; han gik, og lidt efter kom han op med en anden, som han gav til Prindsessen, der brast i Latter, da hun saa, at det i Virkeligheden var en splinterny Lampe.

Saasnart Lampen var bleven bragt Troldmanden, kjendte han den strax, og idet han skjulte den under sin Klædning, lod han de Folk, der kom for at bytte med ham, beholde alle de andre Lamper, og ilede hurtigt bort, indtil han kom udenfor Byen til et øde og forladt Sted. Der ventede han, indtil det blev Nat, og da han havde set, at der ingen var i Nærheden, tog han Lampen frem og gned paa den. Øjeblikkelig viste Aanden sig og sagde: »Se, din Slave staar foran Dig; sig, hvad ønsker Du?« — »Jeg ønsker, at Du bringer Aladdins

Palads med dets Beboere og alt, hvad der er i det, tillige med mig selv til min Hjemstavn i Afrika og stiller det der.« »Før Du kan lukke dit Øje og aabne det igjen, skal Du og Paladset være der«, svarede Aanden, og i samme Nu var det hele virkelig sket.

For nu at komme tilbage til Sultanen, saa havde han den Vane hver Morgen, naar han vaagnede, at at gaa hen og aabne Vinduet for at se over til sin elskede Datters Bolig. Da han nu ogsaa denne Morgen saa ud, men intet bemærkede uden en øde Plads som i gamle Dage, blev han højlig forfærdet, og gav sig til at gnide sine Øjne i den Tro, at han sov endnu, men da han havde overbevist sig om, at Slottet var og blev borte, uden at det var ham muligt at forstaa,, hvorledes det var gaaet til, gav han sig til at vride sine Hænder og græde bitterlig over Tabet af sin Datter. I dette Øjeblik kom Veziren, og da han saa Sultanen i den Tilstand, udbrød han: »Allah holde alt ondt borte fra Eders Majestæt, men hvad er der hændet?« »Véd Du det da ikke?« — Nej, Eders Majestæt, jeg véd intet.« — »Men har Du da ikke bemærket noget der, hvor Aladdins Palads staar.« — Aladdins Palads,« sagde Veziren, »ja, det er ikke lukket op endnu.« — »Gaa hen til Vinduet og se ud, og sig mig saa, hvor Aladdins Palads, som Du taler om, er henne.« Veziren saa ud, men Forfærdelse greb ham, da han bemærkede, at det var forsvundet. »Nu véd Du Grunden til min Sorg,« sagde Sultanen; »thi Du kan vel heller ikke se Paladset?« »Eders Majestæt,« svarede Veziren, har jeg ikke allerede tidligere udtalt som min Mening, at der laa Trolddomskunster skjulte under alt dette?« »Ja, hvor er Aladdin?« udbrød Sultanen optændt af Harme. »Paa Jagt,« blev der

svaret, og øjeblikkelig befalede han en Afdeling Soldater at drage af Sted og bringe Aladdin tilbage i Lænker.

Da Soldaterne havde fundet Aladdin, henvendte de sig til ham og sagde: »Prinds Aladdin, bliv ikke vred, men Sultanen har befalet at fængsle Dig, og hans Befalinger maa vi adlyde.« Aladdin blev stum af Forbauselse ved disse Ord, men endelig udbrød han: »Men hvad er dog Grunden hertil; thi jeg véd med mig selv, at jeg ikke har forbrudt mig hverken mod Sultanen eller Riget.« Men da de intet vidste, steg han af Hesten og sagde: »Gjør med mig, som Sultanen har sagt; thi han er Herre over os alle.«

Da nu Soldaterne kom med Aladdin bunden og i Lænker, og da Indbyggerne saa deres Yndling i denne Tilstand og hørte, at han førtes til Døden, ilede de til efter at have grebet deres Vaaben og fulgte med for at se, hvorledes denne Sag vilde løbe af. Saa snart Aladdin var kommen ind i Slottet, befalede Sultanen at henrette ham, men da Mængden hørte om dette, besatte de alle Slottets Udgange og sendte Bud til Sultanen om, at ikke en eneste skulde slippe levende ud, saafremt der blev tilføjet Aladdin den mindste Skade. Aladdin var allerede knælet ned paa Bøddelens Tæppe og var bleven bundet for Øjnene, men da Veziren raadede til Eftergivenhed og Mængden stadig trængte paa, gav Sultanen efter og lod en Herold udraabe, at Aladdin var bleven løsladt. Saasnart denne var bleven fri, gik han hen imod Sultanen, der sad foran ham, og sagde: »Min høje Sultan, da I har vist mig den Naade at skjænke mig Livet, saa vis mig ogsaa en anden og fortæl mig, hvori min Brøde bestaar.« »Usle Bedrager,« sagde Sultanen, »véd Du ikke det? Gaa hen, Vezir, og lad ham se ud af Vinduet efter sit Palads.« Aladdin blev betagen af Rædsel, da han

saa den øde Plads, og Sultanen vedblev: »Ja, hvor er Paladset, og hvor er min Datter, min eneste, højtelskede Datter?« »Store Sultan,« sagde Aladdin, »jeg forsikrer, at jeg ikke har haft den mindste Anelse om, hvad der er sket.« »Aladdin,« sagde Sultanen, »jeg har kun givet Dig fri for at Du kunde skaffe mig min Datter, men hvis Du kommer tilbage uden hende, da sværger jeg ved mit Hoved, at Du skal dø.« »Jeg hører og adlyder, Eders Majestæt, men forund mig blot en Frist af fyrretyve Dage; hvis jeg ikke inden den Tid bringer Eders Datter, kan I gjøre ved mig, hvad I vil.« »Det skal være Dig tilstaaet,« sagde Sultanen, »men tro blot ikke, at Du kan unddrage Dig min Magt; thi om Du saa skjuler Dig i Skyerne, skal jeg vel vide at finde Dig.«

Da Aladdin kom ud fra Paladset, jublede Folket over hans Befrielse, men Skammen og Fortvivlelsen nedtyngede hans Hoved, og i to Dage gik han om i Byen uden at vide, hvad han skulde gjøre for at bringe Prindsessen og Slottet tilbage; hemmeligt kom Folk imidlertid og bragte ham Spise og Drikke. Da de to Dage var forbi, gik han ud af Byen og flakkede raadvild om paa øde Steder, indtil han kom til en Flod; i sin haabløse Fortvivlelse besluttede han at kaste sig i den, men som en troende Muslim vilde han først rense sig og begyndte derfor at vadske sine Hænder. Men da kom han til at gnide Ringen paa sin Finger, og strax viste der sig en Aand, som sagde: »Se, din Tjener staar for Dig, sig, hvad Du ønsker.« Aladdin blev glad ved dette uventede Syn og svarede: »Bring mit Slot med Prindsessen og alt, hvad der er i det, tilbage.« »Herre,« sagde Aanden, »denne Befaling kan jeg ikke udføre; thi det er noget, som kun Lampens Aand formaar.« »Nu vel da, saa bring mig atter til mit Palads.« »Jeg hører og adlyder,« sagde

Aanden, og i samme Nu stod Aladdin i Afrika ved sit Palads nedenfor Prindsessens Vinduer.

Da han nu saa sit Slot igjen, forsvandt alle hans Sorger, og han fattede Haab paa ny, efter at han helt havde mistvivlet om nogen Sinde at se sin elskede Hustru igjen, og han tænkte paa Allahs naadige Tilskikkelser, og paa, hvor vidunderlig Ringen, som han helt havde ladet upaaagtet, havde hjulpet ham. Men da han paa Grund af sin Bedrøvelse ikke havde sovet i fire Nætter, gik han hen og lagde sig til at sove under et Træ, thi Paladset var beliggende mellem to Haver i en Udkant af Byen. Der hvilte han sig til om Morgenen, da han blev vækket af Fuglenes Kvidren; da stod han op og gik hen til en Flod i Nærheden og vadskede sig og forrettede sin Morgenbøn.

Prindsessen var bleven meget bedrøvet over Troldmandens onde Gjerning, der havde skilt hende fra hendes Fader og hendes Mand, og hver Dag lige fra den tidlige Morgen sad hun og græd, og hun sov ikke om Natten og rørte hverken Spise eller Drikke. Denne Morgen kom hendes Slavinde som sædvanligt for at klæde hende paa, og tilfældigvis gik hun hen og aabnede Vinduet for at forsøge at adsprede sin Herskerinde. Men da bemærkede hun Aladdin og udbrød: »O, Prindsesse, Prindsesse, men er det ikke vor Herre Aladdin dernede?« Prindsessen gik hen og fik Øje paa Aladdin, der i det samme saa op, og strax hilste de med Glæde paa hinanden, og Prindsessen raabte: »Skynd Dig og kom herop gjennem den hemmelige Dør, thi Troldmanden er her ikke nu.« Aladdin ilede op, og da de mødtes, sank de i hinandens Arme og udgød Taarer af Glæde. Derpaa sagde Aladdin til Prindsessen: »Fremfor alt maa jeg gjøre Dig et Spørgsmaal; jeg havde i mit Værelse

lagt en gammel Lampe —« »Ak, min Elskede,« sagde hun afbrydende, »den er netop Skyld i al vor Ulykke,« og paa hans Spørgsmaal herom fortalte hun alt fra først til sidst, hvorledes de havde bortbyttet Lampen, og derpaa den næste Dag opdagede, at Paladset var flyttet, og efter hvad Troldmanden havde sagt, var de nu i Afrika.

Da hun havde berettet dette, spurgte Aladdin: »Sig mig, hvad siger han til Dig, og hvad er hans Hensigt med Dig?« »En Gang hver Dag,« fortalte hun, »er han kommen og har anmodet om min Kjærlighed og har opfordret mig til at glemme Dig; thi Dig havde min Fader allerede slaaet ihjel, sagde han, og han fortalte ogsaa, at Du havde været fattig og kun var bleven rig ved hans Hjælp, og han har søgt at vinde mig paa alle Maader, men han har ikke faaet andet Svar end mine Taarer.« »Men hvor har han Lampen?« »Den bærer han hos sig og skiller sig aldrig ved den, og den Gang han fortalte mig alt det, jeg har sagt Dig, tog han den selv selv frem og viste mig den.« Aladdin blev glad, da han hørte alt dette, og sagde: »Hør nu, hvad jeg vil gjøre; jeg gaar nu bort, og bliv ikke forundret, naar jeg kommer forklædt tilbage, men lad en Slavinde staa Vagt ved den hemmelige Dør, for at hun kan lukke mig ind; thi jeg ponser paa en List for at dræbe denne Nidding.« Dermed gik Aladdin bort og begav sig ind til Byen, og paa Vejen traf han en Bonde, hvem han foreslog at bytte Klæder; men Bonden vilde ikke, førend Aladdin trængte ind paa ham. I Byen kjøbte han for to Guldstykker to Unzer Bendj (en øjeblikkelig bedøvende Drik) hos en Apotheker og begav sig dermed tilbage til Slottet, hvor han blev lukket ind ad den hemmelige Dør.

Da Aladdin var kommen tilbage, sagde han til Prindsessen:

»Hør nu vel efter, nu skal Du smykke og pynte Dig og forjage al Bedrøvelse fra dit Ansigt, og naar Troldmanden kommer, skal Du tage venlig og smilende imod ham og indbyde ham til at spise sammen med Dig; og lad, som om Du helt har glemt mig og har forelsket Dig i ham; dernæst skal Du bede ham om Vin, og naar Du har skænket flere Gange for ham, skal Du komme disse Draaber i et Bæger, og saa snart han drikker det, vil han strax falde om som død.« »Det er et farligt Hverv, som Du paalægger mig,« svarede Prindsessen, »men dog vil jeg gjøre alt for at befri mig fra denne skjændige Troldmand, der har skilt mig fra Dig og fra min Fader.« Derpaa gik Aladdin, og Prindsessen hidkaldte sine Slavinder, for at de kunde smykke hende paa bedste Maade.

Da Troldmanden kom og saa hende i denne Tilstand, blev han meget glad, og endnu mere blussede Elskoven op hos ham, da hun lod ham tage Plads ved sin Side og sagde: »Min kjære, bliv her hos mig i Aften; jeg har nu kastet al min Sorg til Side, thi om jeg saa sørgede i tusinde Aar, kunde jeg dog ikke kalde Aladdin op fra Graven, da jo naturligvis, som Du sagde i Gaar, min Fader i sin Forbitrelse har ladet ham slaa ihjel. Og bliv blot ikke forundret over, at jeg er ganske anderledes i Dag end i Gaar; thi jeg har nu besluttet at tage Dig til Mand, da Du er den eneste, som jeg nu har tilbage. Men kom nu og spis og drik hos mig i Aften; jeg vilde forøvrigt ogsaa gjerne have, at Du lod mig smage Eders Vin her fra Afrika, thi den, som jeg har, er alt sammen hjemme fra vort eget Land.« Da Troldmanden saa Prindsessens Elskværdighed og den store Forandring, der var foregaaet med hende, blev han glad, idet han troede, at hun nu havde slaaet alle Tanker om Aladdin af Hovedet og han sagde derfor: »Jeg adlyder

Dig, i hvad Du end befaler; jeg har et Anker Vin, som jeg nu har gjemt paa i otte Aar; det vil jeg hente til os.« Prindsessen, der rigtig vilde indsmigre sig, svarede: »Min kjære, gaa ikke fra mig, men send hellere en Slave og bliv siddende her.« Men da Troldmanden forklarede, at ingen anden kjendte Stedet, maatte han selv af Sted, men kom strax efter tilbage med Vinen. Derpaa tog de Plads og gav sig til at spise og drikke, og Prindsessen tog sit Bæger og drak for Troldmanden, idet hun ønskede ham et langt Liv og Lykke, og han gjorde derpaa det samme for hende. Under Maaltidet samtalte de stadig, og da Prindsessen var forstandig og kløgtig, besnærede hun ham aldeles ved sin sindrige Tale, idet han optog alt, hvad hun sagde, som fuldt Alvor, og Kjærligheden til hende overvældede ham aldeles. Da nu Vinen begyndte at faa Magt over ham, sagde Prindsessen: »Vi har i vort Land en Skik, men jeg ved ikke, om den ogsaa findes her —« »Hvori bestaar den da?« »Den bestaar deri,« sagde hun, »at ved Maaltidets Slutning tager hver sin elskedes Bæger og tømmer det.« Med disse Ord tog hun og fyldte hans Bæger og samtidig befalede hun Slavinden at tage et andet, nemlig det, der var blandet med Sovedrikken; thi derom var denne bleven underrettet i Forvejen, og alle Slaverne og Slavinderne i Slottet var lige saa ivrige for at faa Troldmanden dræbt som Prindsessen selv. Saa snart det andet Bæger var blevet bragt, tog hun hans Bæger, og idet hun bøjede sig over imod ham og lagde sin Haand i hans, sagde hun: »Min elskede, tag nu mit Bæger, ligesom jeg har taget dit.« Derpaa drak hun af hans og kyssede ham paa Kinden, og han blev aldeles betaget af Henrykkelse og greb hendes Bæger og tømte det til Bunden uden at tænke paa,

hvad der var i det; men i samme Øjeblik sank han om lige som en død.

Nu løb Slavinderne hen og lukkede op for Aladdin, der ventede udenfor; strax ilede han op i Salen og omfavnede sin Hustru og takkede hende for, hvad hun havde gjort; derpaa opfordrede han hende til at lade ham alene, da der var noget, han vilde udføre, og da Prindsessen med sine Slavinder havde begivet sig til sine Værelser, gik han hen og tog Lampen fra Afrikaneren efter at have dræbt ham med sit Sværd. Det første, han gjorde, var at hidkalde Aanden og befale ham at bringe Slottet tilbage til sit gamle Sted foran Sultanens Palads, og da dette var sket, gik han atter ind til sin Hustru, Prindsessen, og befalede Slaverne og Slavinderne at frembære alle Slags herlige Ting for dem; derpaa holdt de et festligt Maaltid og tilbragte hele Natten i Fryd og Glæde over Gensynet, indtil det begyndte at gry. Den næste Dag stod Aladdin op og iførte sig en prægtig Dragt, og befalede ligeledes Prindsessen at smykke sig, da de naturligvis den Dag skulde gjense hendes Fader, hvem hun med længselsfuld Utaalmodighed higede efter at møde.

Hvad nu Sultanen angik, saa havde han efter Aladdins Bortgang ikke aflagt Sorgen over sin Datter; hver Dag sad han og græd som en Kvinde over Tabet af sit eneste Barn, og hver Morgen gik han hen for at se ud til det Sted, hvor Paladset havde staaet, og da fyldtes hans Øje atter med Taarer, saa at hans Øjelaag tilsidst var helt opsvulmede. Ogsaa denne Morgen aabnede han Vinduet for at se ud, men se, da stod Slottet der igjen. Sultanen forbausedes, men strax forlangte han sin Hest ført frem og ilede ned og red derover for at se, hvordan det hang sammen.

Da Aladdin saa ham komme, ilede han ham i Møde og uden at spilde Tiden med Ord, førte han ham op til Prindsessen, der kom styrtende imod ham og grædende kastede sig i sin Faders Arme. Da deres overvældende Bevægelse havde sat sig, tog de Plads alle tre, og Sultanen spurgte hende om alt, hvad der var hændet hende. Som Svar begyndte Prindsessen at give udførlig Beretning og sagde: »Først i Gaar, kjære Fader, levede jeg atter op ved Synet af min elskede Ægtefælle, der har frelst mig fra en ond Troldmand, som jeg tror er det afskyeligste Menneske, der har levet; og hvis Aladdin ikke havde været, saa havde det været ude med mig; thi Sorgen over Adskillelsen fra Dig og fra ham havde helt overvældet mig, og hele mit Liv igjennem vil jeg nære Taknemlighed mod ham derfor.« Derpaa fortalte hun, hvem Troldmanden var og hvorledes han havde anvendt Knebet med at bytte nye Lamper mod gamle, hvorved Prindsessen, der ikke kjendte noget til Vidunderkraften i Aladdins Lampe, var bleven bevæget til at skille sig af med den, fordi hun syntes, at Forsøget var saa morsomt; dernæst berettede hun om Troldmandens Plageri og om sin Befrielse ved Aladdins Hjælp. Denne fuldstændiggjorde hendes Skildring ved at fortælle, hvorledes han atter havde taget Lampen fra den bedøvede Troldmand og derpaa dræbt denne og ført Slottet tilbage, »og,« sluttede han, »hvis Eders Majestæt vil have Syn for Sagen, kan I selv faa hans Lig at se.« Sultanen fulgte nu med Aladdin op i den store Sal og saa Liget og gav Befaling til, at det skulde brændes og Asken udstrøes for alle Vinde. Dernæst vendte han sig til Aladdin og sagde: »Tilgiv mig, min Søn, for min Fremfærd mod Dig, hvorved jeg nær havde berøvet Dig Livet, men Du ser, at jeg er uden Skyld, da jeg jo troede at have mistet min eneste Datter, hvem jeg skatter

højere end hele mit Rige, og Du ved, hvor øm enhver Fader er over sit Barn.« »Min høje Sultan,« svarede Aladdin, »I har kun handlet, som I kunde og burde, men I ser, at ogsaa jeg er uskyldig, og alt det onde kun skriver sig fra Toldmanden.« Derpaa befalede Sultanen, at Staden skulde iføre sig sin Festdragt, og ved Herolder lod han bekjendtgjøre, at der i hele Riget i tredive Dage skulde fejres Fester for Prindsessens og hendes Ægtefælles Tilbagekomst.

Den afrikanske Troldmand, hvem Aladdin saaledes havde frelst sig fra, havde imidlertid en Broder, der var en lige saa dygtig Troldmand som den anden, og begge lignede hinanden som to Halvdele af en overskaaren Bønne; men de boede hver i sin Ende af Verden. En Dag vilde den ene se, hvorledes hans Broder levede; han fremtog derfor sit Tryllesand og gav sig til at tegne sine Figurer, men da saa han, at hans Broder var død. Da han fortsatte sine Undersøgelser for at faa mere at vide, opdagede han, at han var slaaet ihjel i en By i Kina paa den grueligste Maade af en Yngling ved Navn Aladdin. Øjeblikkelig begav han sig paa Rejsen og drog af Sted i mange, lange Maaneder over Bjærge og Dale, indtil han naaede Sultanens Residensstad i Kina. Der tog han ind i et Fremmedherberg, og efter at have udhvilet sig gik han ud i Byen for at udspejde en Lejlighed til Hævn. Tilfældigvis kom han ind i en Kafe, hvor Folk sad og spillede Dam og Shach og samtalte, og der hørte han nogle fortælle om den gamle, fromme Kone Fâtimah, som bestandig opholdt sig i sin Eremitbolig uden for Byen, og som kun to Gange om Maaneden kom ind til Staden, hvortil hun overalt var bekjendt for sine fromme Gjerninger.

Ved disse Ord spidsede Troldmanden Øren og sagde til sig selv: »Her har jeg vist, hvad jeg søger til Udførelsen af

min Plan.« For nu at faa nærmere Besked gik han hen til en af de samtalende og spurgte ham nøjere ud; men denne blev meget forundret over, at han ikke havde hørt Tale om hende og om det strænge, afholdende Liv, hun førte. Troldmanden forklarede ham, at han var fremmed og først var kommen til Byen den foregaaende Dag, men han vilde gjerne træffe den hellige Kone, da han var ramt af et Onde, som han haabede at kunne blive befriet for ved hendes Forbønner. Den anden fulgte ham derfor udenfor Byen og viste ham Fatimah's Bolig, der laa paa et øde Sted oppe paa en lille Høj, og derpaa skiltes de under mange Taksigelser fra Troldmandens Side.

Den næste Dag traf det sig, at Fatimah kom til Staden, og da Troldmanden om Formiddagen gik ud, bemærkede han en Masse Mennesker, der stimlede sammen, og da han gik nærmere for at se, hvad der var paa Færde, fik han Øje paa den hellige Kone, der var omringet af en Mængde syge og lidende, som søgte Helbredelse blot ved at blive berørt af hende. Troldmanden fulgte efter hende hele den Dag, indtil hun begav sig hjem om Aftenen; da ventede han, til det var bleven Nat, og begav sig saa ud til hendes Hytte, hvor han fandt hende sovende. Idet han tog sin Dolk i Haanden traadte han hen til hende og kaldte paa hende; strax slog hun Øjnene op, men blev meget forfærdet ved at se en Mand staa foran hende med en Dolk i Haanden. »Hør nu vel efter mine Ord,« sagde Troldmanden, »hvis Du giver en Lyd fra Dig slaar jeg Dig ihjel paa Stedet, men hvis Du adlyder, hvad jeg befaler Dig, lover jeg ikke at slaa Dig ihjel. Giv mig nu først dine Klæder, saa kan Du tage mine i Stedet.« Fatimah adlød og gav ham alt, hvad der hørte til hendes Dragt. »Det er godt,« sagde han, »men skaf mig nu noget Salve til at bestryge mit Ansigt med,

saa at det faar samme Farve som dit.« Ogsaa dette udførte hun; derpaa gav hun ham sin Stok og sin Rosenkrans og underrettede ham om, hvorledes han skulde bære sig ad, naar han kom ind til Byen og sagde: »Se, nu ligner Du mig jo fuldstændig i et og alt.« Men da alt var færdigt brød Troldmanden sit Løfte til hende; thi han kvalte hende med et Reb og kastede derpaa hendes Lig i en Brønd udenfor Hytten.

Efter denne Misgjerning lagde han sig til at sove i Hytten, og da det blev Morgen, gik han hen til Byen og hen paa Pladsen udenfor Aladdins Slot. Der strømmede Folk sammen om ham, da de troede, at det var den rigtige Fatimah, og han velsignede dem og læste Bønner over de syge ligesom hun havde plejet at gjøre. Men al denne Uro paa Pladsen hørte Prindsessen, og for at erfare Aarsagen sendte hun en Slave ned, der strax kom tilbage og fortalte, at det var den hellige Fatimah, og spurgte, om Prindsessen vilde have hende op til sig. Prindsessen havde allerede længe ønsket at se denne Person, hvis udmærkede Fromhed hun havde hørt prise i de mest overdrevne Udtryk, og gav derfor Befaling til strax at hente hende. Da Troldmanden kom gaaende, idet han førte sig paa en saadan Maade, at enhver maatte tro, at det var den rigtige Fatimah, hilste Prindsessen ham ydmygt, og efter at have bedt ham tage Plads, sagde hun: »Min kjære, allerede længe har det været min Hensigt at bede Eder komme hid og blive hos mig, for at jeg kunde nyde godt af Eders Fromhed og opbyggelige Tale.« Dette passede lige i Troldmandens Plan og han troede allerede at være ved Maalet, men han lod som intet og svarede: »Prindsesse, jeg er kun en fattig Kone, som ikke passer til at leve i Fyrsters Selskab.« — »Ja, men jeg vil give Dig et Værelse her i Paladset, hvor ingen maa komme uden Du, og

hvor Du uforstyrret kan opholde Dig og dyrke Gud.« — »Ja,« svarede Troldmanden, »da sømmer det sig vel bedst, at jeg giver efter for dine Ord, thi mod de mægtige skal man ikke gjøre Modstand; men det vil jeg blot bede om, at jeg maa faa Lov til at holde mine Maaltider i Enrum; thi jeg er ikke vant til Eders prægtige Gjæstebud, og jeg behøver kun at faa en Drik Vand og saa meget, som er nødvendigt til Livets Ophold.« Han var nemlig bange for, at naar han tog Sløret af under Maaltidet, skulde man se paa hans Skjæg, at han var en Mand, hvorved hans Plan vilde blive røbet. Prindsessen lovede ham det, og sagde: »Det skal altsammen ske, som Du ønsker, og kom nu for at se det Værelse, som jeg vil give Dig.« Med disse Ord stod hun op og tog den falske Fatimah med ind i det for hende bestemte Værelse og viste hende derpaa den store Sal med de pragtfulde Vinduer, og spurgte, hvad hun syntes om den. »Jo,« min Datter, sagde Bedrageren, »den er i Sandhed smuk og der mangler kun en eneste Ting for at gjøre den fuldendt.« — Men hvad er da det? jeg havde altid troet, at den ikke kunde være smukkere.« — »Jo, hvis der hang et Æg af Fuglen Rok her under Hvælvingen, da vilde der i hele Verden ikke være Mage til denne Hal.« — »Ja, men,« spurgte Prindsessen, »hvad er det for en Fugl?« — »Det er en Fugl, som er saa stor, at den tager Kameler og Elefanter i sine Kløer og flyver bort med dem; men den, som har bygget dette Palads, vil vel ogsaa nok vide at kunne skaffe et Æg af den.« Da Troldmanden havde sagt dette, blev Samtalen afbrudt, idet Maaltidet blev baaret frem for Prindsessen; hun søgte at faa ham til at deltage deri, men han afslog det og lod sig føre til sit Kammer, hvor han spiste alene.

Om Aftenen kom Aladdin hjem fra Jagt, og som sædvanlig

kyssede og omfavnede han Prindsessen, men han bemærkede, at hun ikke saa saa smilende ud, som hun plejede, og spurgte derfor, hvad der var i Vejen. »Min Elskede,« sagde hun, »jeg har altid før troet, at vort Palads var fuldendt, men nu er det faldet mig ind, at der burde hænge et Rokæg midt i den store Sal; først da vilde den overgaa alt andet i Verden.« »Ikke andet,« svarede Aladdin, »det var ogsaa noget at være mismodig for; vær Du kun rolig, thi det skal jeg skaffe Dig, førend Du mindst venter det.«

Da Aladdin paa den Maade havde stillet sin Hustru tilfreds, gik han ind i sit Kammer og gned paa sin Lampe, og da Aanden viste sig, forlangte han, at han skulde bringe ham et Rokæg. Men ved disse Ord formørkedes Aandens Aasyn, og han udstødte et Skrig af Harme og raabte: »Ha, Du utaknemmelige, er det ikke nok, at jeg og alle Lampens andre Aander staar i din Tjeneste, siden Du nu forlanger, at jeg skal bringe Dig vor Herskerinde hid for at tilfredsstille dine og din Ægtefælles Luner; visselig, Du fortjente, at jeg knuste Dig og dit Palads til Støv og spredte det for alle Vinde. Men dog — Du har her handlet i Blinde og jeg vil skaane Dig, thi Skylden er ikke hos Dig, men hos en Troldmand, der har forklædt sig som den hellige Fatimah, hvem han har dræbt, og som er kommen hid for ogsaa at fælde Dig til Hævn for sin Broder; det er ham, som har faaet din Hustru til at ytre dette Ønske for Dig.« Med disse Ord forlod Aanden den forfærdede Aladdin og forsvandt.

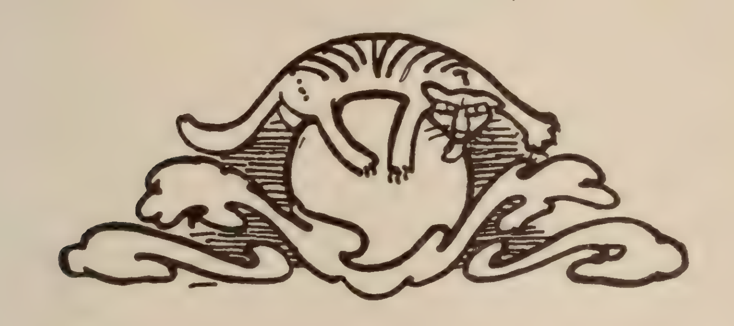
Da Aladdin var kommen sig af sin Skræk, udtænkte han en Plan. Han vidste, at den hellige Fatimah formaaede at stille alle Slags Smerter, og derfor gik han ind til sin Hustru og lod, som om han havde stærk Hovedpine. Da hun erfarede,

hvad der fejlede ham, fortalte hun strax, at den hellige Fatimah havde taget Bolig hos hende, og befalede, at hun skulde hidkaldes for at helbrede Aladdin. Denne modtog den falske Fatimah, som om han intet vidste, kyssede Sømmen af hendes Klædning og bad hende om at helbrede ham, da hendes Evne dertil var saa berømt.

Troldmanden kunde næppe tro sine egne Øren, i den Grad traf al Ting sig heldigt for ham; han gik hen til Aladdin, men medens han lagde sin ene Haand paa hans Hoved, stak han den anden ind under sin Klædning for at faa fat i sin Dolk. Men Aladdin vogtede paa enhver af hans Bevægelser, og i det Øjeblik, da den anden fik Dolken ud, greb han den og stødte den i hans Hjerte. Da Prindsessen saa dette, udstødte hun et højt Skrig og sagde: »Nej, hvad har Du dog gjort; Du har jo dræbt den fromme Fatimah; sig, frygter Du ikke for Allahs Straf for en saa ugudelig Gjerning?« »Nej,« sagde Aladdin, »jeg har ikke dræbt Fatimah, men derimod hendes Morder; denne her er en Broder til den Troldmand, som røvede Dig og Paladset, og han kom hid i denne Forklædning for at hævne den andens Død paa mig, derfor var det, han fik Dig til at forlange af mig, at jeg skulde bede Lampens Aand om et Rokæg, men se nu selv og overbevis Dig.« Med disse Ord tog han Sløret af Liget, og da Prindsessen saa paa Skjæget, at det var en Mand, udbrød hun: »Ak, min Elskede, allerede to Gange har jeg været nær ved at volde din Død.« »Min Elskede,« svarede Aladdin, idet han kyssede og omfavnede hende, »alt, hvad der kommer fra Dig, finder jeg mig i med Glæde.« I samme Øjeblik kom Sultanen, og da de havde fortalt ham det altsammen, befalede han, at

ogsaa dennes Lig ligesom Broderens skulde brændes og Asken udstrøes for alle Vinde.

Derpaa levede Aladdin og Prindsessen i Ro og Fred, fri for alle Farer. Efter nogle Aars Forløb døde Sultanen, og Aladdin besteg Tronen og styrede Landet vist og retfærdigt, saa at han blev elsket af alle sine Undersaatter. Han og hans Hustru levede længe i Herlighed og Lykke, indtil den Stund kom, der lader Glædens Blomster visne og opløser alle Baand paa Jorden.

Zajn Alasnam og Aandernes Fyrste.

Der var en Gang en Konge i Basra, som besad rige Skatte, og var inderlig elsket af sine Undersaatter, men til sin store Sorg ingen Børn havde. Forgjæves havde han længe uddelt anselige Foræringer til alle fromme Mænd i sine Stater, at de skulde bede for ham til Himlen om at lade ham faa en Søn. Dog tilsidst blev deres varme Bønner hørt; Dronningen følte sig frugtsommelig, og nedkom lykkelig med et smukt Drengebarn, som fik Navnet Zajn Alasnam. Alle Landets Stjernetydere blev ved denne Lejlighed forsamlede for at stille den lille Prindses Horoskop. Deres Iagttagelser bragte dem enstemmig til at udsige, at han vilde leve længe og lykkelig, og komme til at besidde et højt Mod, hvilket han imidlertid ogsaa vilde faa højlig nødig til at bestaa de mangfoldige ham med Ulykke og Død truende Farer.

Denne Forudsigelse vakte ingen Bekymring hos Kongen. »Min Søn er ikke til at beklage,« ytrede han, »om end Livet vil bringe ham Modgang og Farer, eftersom han vil besidde Mod til at gaa begge Dele i Møde. Modgang er desuden en Skole for Fyrsterne, hvori deres Dyd bliver prøvet og styrket og deres Erfarings Skat beriget, saa at de bliver sig selv og deres høje, ansvarsfulde Stilling værdigere.«

Med rund Haand belønnede han Stjernetyderne og henvendte dernæst hele sin Opmærksomhed paa at skaffe sin Søn en saadan Opdragelse, at han kunde vorde et Mønster for alle Prindser. Men under disse faderlig-ømme Bestræbelser blev han pludselig angrebet af en heftig Sygdom, som Lægerne ikke forstod at helbrede. Da han følte sig Døden nær, kaldte han sin dyrebare Søn til sig og gav ham forskjellige gode Lærdomme, blandt andre disse, at han snarere skulde stræbe efter at gjøre sig elsket af sit Folk end frygtet, aldrig laane Øre til Smigrerier, og endelig være ligesaa betænksom i at belønne som i at straffe, eftersom Fyrsterne ligesaa ofte var udsat for ved deres Velgjerninger at give Ondskaben Raaderum som ved deres Unaade at undertrykke Dyden.

Saasnart Kongen var død, anlagde Prindsen dyb Sorg, hvilken han bar i syv Dage. Men den ottende besteg han Tronen, tog sin Faders Segl ud af det kongelige Skatkammer for at nedlægge sit eget i Stedet for, og begyndte at prøve, hvor sødt det er at herske over Land og Folk. Unægtelig havde det en stor Tillokkelse for ham at se alle Hoffolkene bøje sig og kaste sig i Støvet for ham, samt at mærke, hvorledes de udelukkende var betænkte paa, hvorledes de kunde gjøre ham, deres Fyrste, til Behag. Saaledes gik det ganske naturlig til, at han saa godt som udelukkende tænkte paa, hvilke Pligter hans Undersaatter

havde imod ham, men forglemte de Pligter, som han var sit Folk skyldig, og lod en god Regjering være sin mindste Bekymring. Ungdommen forvilder sig saa let. I Selskab med en Del unge Galninger, hvem han havde overdraget Statens højeste Værdigheder, overgav han sig sorgløst til alle Slags Udsvævelser, uden at kjende hverken Maal eller Maade i nogen Ting. Gavmild var han af Naturen; hans Ødselhed kjendte derfor ingen Grændser, og hans Skatkammer udtømtes rask af hans Favoritinder og Yndlinger.

Hans Moder, Enkedronningen, der levede endnu, havde som en klog Fyrstinde flere Gange forsøgt at sætte en Grænse for sin Søns Udsvævelser og Ødselhed, idet hun forestillede ham, at hvis han ikke snart opgav den Levemaade, han hidtil havde ført, vilde hans Skatte svinde bort imellem hans Hænder, og hans Undersaatter, der med Utaalmodighed bar Trykket af en slet Regjering, ende med at gjøre formeligt Oprør imod ham. Hvis altsaa Krone og Liv var ham kjære, skulde han i Tide forandre sin uforstandige Opførsel. — Men den unge, vilde Prinds havde saa længe forgjæves ladet hende gjentage sine Formaninger, at hendes Forudsigelse nær var bleven til fuld Virkelighed. Folket, der følte sig udpint og mishandlet, gik over fra Raad til Daad, og Oprøret vilde være udbrudt over hele Landet i høje Flammer, hvis Dronningen ikke i det yderste Øjeblik var traadt imellem den letsindige Konge og det forbitrede Folk. Denne Gang laante Zajn Alasnam, tvungen af Nøden, opmærksomt Øre til sin Moders Forestillinger, og fattede en kraftig Beslutning til en gjennemgribende Forbedring af Tingenes Tilstand. Han fjernede sin Forvildelses Stalbrødre, og indsatte til Ministre erfarne Oldinge, som kjendte Folkets Tarv og hyldede Retfærdigheden. I kort Tid var ikke alene

Hoffet, men ogsaa hele Staten ligesom forvandlet; alt var igjen Ro og Orden, Velstand og Sømmelighed.

Dog Kongen forstod ikke at holde den gyldne og sikre Middelvej, men gik ved denne Lejlighed over fra en Yderlighed til en anden. Han tog sig nemlig Tabet af sine Skatte, hvilke han havde bortødslet til rent værdiløse Ting, saa nær til Hjerte, at han fortabte sig i en sygelig Tungsindighed, som intet, hverken Opmuntring eller Trøst kunde hæve.

Men en Nat viste der sig for ham en ærværdig Olding, der venlig nærmede sig ham med følgende Ord:

»O, Zajn, læg Dig paa Hjerte, at der efter enhver Kummer følger Glæde, og at enhver Ulykke drager en eller anden Lykke efter sig. Vil Du se en Ende paa din Jammer, maa Du rejse til Kairo i Ægypten; der venter Dig en stor Lykke.«

Helt underlig til Mode vaagnede Kongen af sin Drøm, og tøvede ikke med at gjøre sin Moder til sin fortrolige. Men Dronningen lo ham ud for hans Godtroenhed og ytrede: Du har dog vel ikke i Sinde at rejse til det fjerne Ægypten paa Foranledning af denne tossede Drøm?«

»Hvorfor ikke?« svarede Zajn. »Holder I maaske alle Drømme for tomme Hjernespind? Nej, der gives dem, der har en dyb, om end stundom tillige hemmelighedsfuld Betydning. Mine Lærere har fortalt mig tusinde Historier, som ophæver al Tvivl desangaaende. Og selv om jeg ikke troede derpaa, vilde dog denne Drøm alligevel fængsle min Opmærksomhed. Det var ikke alene en ved sin høje Alder ærværdig Mand, som viste sig for mig; han havde tillige i hele sit Væsen noget helt ualmindeligt, jeg kunde sige guddommeligt. Kort sagt, han lignede paa et Haar de Skildringer af vor store Profet, som

Traditionen har overleveret os, og, skal jeg sige Eder min Hjertens Mening, saa tror jeg, at Profeten selv har følt sig rørt af min Nød og har besluttet at hjælpe mig. Jeg vil bygge paa den Tillid, som Drømmesynet indgjød mig; jeg vil anse det for et Løfte, jeg har modtaget af Profeten selv, og uden Tvivl og Tøven følge hans hellige Kald.«

Forgjæves bestræbte Dronningen sig for at bringe ham fra hans Beslutning. Prindsen overdrog hende Regjeringen, forlod ved Nattetid ganske hemmelig sit Palads, og begav sig uden alt Følge paa Vejen til Kairo.

Efter mange og store Møjsommeligheder naaede han endelig denne berømte Stad, og lagde sig, da han fandt alle Porte lukkede, mødig til Hvile udenfor Døren til en Moske. Men neppe var han falden i Søvn, førend den samme Olding viste sig for ham i Drømme, og sagde til ham:

»Min Søn, jeg er tilfreds med Dig. Du har haft Tillid til mit Ord, og har ingen Anstrengelse skyet for at efterfølge mit Varsel. Saa vid da, at jeg har ladet Dig vandre denne lange og møjsommelige Vej alene for at prøve Dig. Jeg véd nu, at Du besidder en Mands Mod og Fasthed, og finder Dig værdig til at blive den lykkeligste Fyrste paa hele Jordens Kreds. Vend ufortøvet tilbage til Basra! i dit eget Palads vil Du finde umaadelige Skatte, langt større end nogen Fyrste nogen Sinde har ejet dem.«

Denne Drøm satte ikke Kongen i det bedste Lune. »Saa rendte jeg dog med Limstangen!« udbrød han, saasnart han vaagnede. »Jeg holdt hin ærværdige Olding for vor hellige Profet, og nu ser jeg, at han dog hverken er mere eller mindre end en Skabning af min egen tossede Fantasi. Jeg var saa opfyldt af Troen paa denne Drøm, at det intet Under er, naar

den paany har gjentaget sig. — Det bedste, jeg nu kan gjøre, er igjen at tøfle hjem til Basra. Her har jeg intet at gjøre, mærker jeg vel. Til al god Lykke kjender ingen uden min Moder Grunden til min Rejse; jeg vilde jo blive til Nar for alle mine Undersaatter, hvis de kjendte Sammenhængen.«

Mismodig og ærgerlig vendte han tilbage til sit Kongerige. Straks, da hans Moder gjensaa ham, spurgte hun, om han havde haft nogen Nytte af sin Rejse. Til Svar herpaa fortalte han hende alt, hvad der var mødt ham, og ytrede ved denne Lejlighed saa stor Utilfredshed med sin egen Lettroenhed, at Fyrstinden ikke nænnede at forøge hans Mismod ved Spot og Bebrejdelser, men tvertimod stræbte at forsone ham med sig selv.

»Tag Dig ikke den Sag saa nær, min Søn!« ytrede hun. »Har Allah bestemt Dig Skatte, saa vil Du visselig ogsaa komme i Besiddelse af dem. Hold op med at være nedslaaet og bedrøvet! Af alle Skatte er Dyden dog den bedste; stræb først og fremmest at vinde den! Giv Afkald paa Gjæstebud og Dands og den purpurfarvede Vin! Læg Dig derimod dine Undersaatters Velfærd paa Hjerte; Du vil føle Dig lykkelig i samme Forhold, som de er det.«

Kong Zajn aflagde en højtidelig Ed paa, at han fra nu af alene vilde følge sin ømme Moders og sine vise Vezirers Raad, og begav sig tilbage til sine egne Værelser.

Men — hvor forunderligt! Den allerførste Nat efter sin Hjemkomst fra Kairo saa han atter i Drømme den ærværdige Olding!

»Modige Zajn,« sagde denne til ham, »endelig er din Lykkes Øjeblik kommet. Saasnart Du staar op i Morgen tid-

lig, saa grav efter i den afdøde Konges Kabinet, og Du vil finde en stor Skat!«

Saasnart Kongen den følgende Morgen var paaklædt, ilede han ganske ophidset til Dronningen, sin Moder, og fortalte hende sin Drøm.

»I Sandhed, min Søn,« svarede denne, »det er en meget haardnakket, gammel Person, denne Olding! Vil Du ogsaa denne Gang lade Dig narre af ham?«

»Paa ingen Maade« svarede Kongen, »men jeg vil dog for Løjers Skyld grave efter i Kabinettet.«

»Det tænkte jeg mig nok!« ytrede Dronningen højt leende. »Gaa da kun hen og stil din Nysgjerrighed! Heldigvis er dette Stykke Arbejde mindre angribende end en Vandring til Kairo.«

»Jeg formaar ikke at nægte det,« sagde Zajn, »denne ny Drøm har atter styrket min Tillid til den forunderlige Olding. Den stemmer fuldkommen overens med de tvende andre. Først bød Oldingen mig rejse til Ægypten, hvor han lod mig vide, at han alene havde voldet mig denne Ulejlighed for at prøve mig. »Vend tilbage til Basra,« tilføjede han, »der vil Du finde den Dig bestemte Skat!« Nu sidste Nat endelig har han fuldkommen nøje anvist mig det Sted, hvor jeg skulde søge Skatten. — Jeg vil derfor heller anstille en unyttig Undersøgelse, end hele min øvrige Levetid bebrejde mig, at jeg af lapset Vantro har forspildt Lejligheden til at vorde en af de rigeste og lykkeligste Fyrster.«

Med disse Ord forlod han sin Moder og begav sig lige tilbage til sin Faders Værelse, hvor han strax begyndte at arbejde. I kort Tid havde han allerede løftet over den halve Del af Gulvets Fliser, uden at finde det allermindste usædvanlige.

Træt og forpustet holdt han et Øjeblik inde med Arbejdet og sagde til sig selv: »Jeg er næsten bange for, at min Moder alligevel har Ret i at spotte min næsten blinde Tillid.« Ligefuldt fortsatte han, saa snart han havde udhvilet sig lidt, sine ivrige Efterforskninger, og ikke længe varede det nu, inden han stødte paa noget, der betydelig hævede hans sunkne Mod.

Han fandt nemlig under Gulvet en hvid Marmorsten. Da han hævede denne i Vejret, opdagede han en med Staalhængelaas vel forvaret Dør. Laasen maatte give efter for nogle dygtige Øxeslag af den i Haabet paany styrkede Zajn; da han i feberagtig Hast havde revet Døren op, fandt han en af hvidt Marmor forfærdiget Trappe, som førte ned i Dybet.

Kong Zajn havde nu ingen Ro paa sig, førend han fik tændt et Lys, der skulde vejlede ham paa hans eventyrlige Nedfart til Mørkets Rige. Han steg ned ad Trappen, og befandt sig i et Værelse med kinesisk Porcellænsgulv og med Vægge af sleben Krystal. Iblandt de mange Sager, som dette Værelse indeholdt, fængsledes hans Opmærksomhed især af fire Estrader, hvorpaa der stod fyrretyve Urner af Porphyr, ti paa hver. I den Mening, at disse Vaser indeholdt Vin, sagde han til sig selv: »Ret vel! denne Vin maa være dygtig gammel, og skal smage mig fortræffelig.« Han traadte nærmere og tog Laaget af den første den bedste Urne, og opdagede til sin store Glæde og Overraskelse, at den ikke indeholdt Vin, men Guldstykker lige indtil Randen. I en Hast undersøgte han nu ogsaa de øvrige, og fandt dem alle fulde af blanke Zechiner.

Han puttede en Haandfuld til sig og ilede dermed tilbage til Dronningen, hvis Forbauselse over alt det, hendes Søn havde fundet, ikke lader sig beskrive.

»O, min Søn,« udraabte hun, »vogt Dig vel for at bort-

ødsle disse Skatte ligesaa letsindig som de forrige! Giv ikke dine Fjender en saa gyldig Aarsag til at glæde sig!«

»Nej,« svarede Zajn, »fra nu af haaber jeg ganske vist, at I skal føle Eder tilfreds med min Opførsel.«

Derpaa lod Dronningen sig føre ned i det underjordiske Værelse, med hvis Indretning hendes afdøde Gemal var gaaet saa hemmelig til Værks, at hun ikke havde faaet mindste Nys derom. Forbauset saa hun sig omkring overalt, og bemærkede tilsidst i en Krog en ganske lille Porphyrvase, som Kongen selv havde overset, og hvori der fandtes en lille Guldnøgle.

»Min Søn,« ytrede Dronningen, »denne Nøgle vil rimeligvis aabne os Adgangen til et nyt Skatkammer. Lad os hjælpe hinanden med at finde det!«

De undersøgte Værelset med den største Omhyggelighed, og fandt endelig et Nøglehul midt paa en af Væggene. Den fundne Nøgle passede til Hullet, og en skjult Dør aabnede sig for dem til et højt hvælvet Værelse, i hvis Midte der hævede sig ni Piedestaler af det pure Guld. Otte af disse bare Statuer, der var udarbejdet af en hel Ædelsten, og som udbredte slig en Glands trindt omkring sig, at hele Rummet blev oplyst som af den klare Dag.

»O, Himmel,« udraabte Zajn ved dette Skue, »hvor mon min Fader har faaet disse herlige Sager fra?«

Men den niende Piedestal vakte ikke i mindre Grad hans Forbauselse, end de øvrige havde vakt hans Beundring. Thi denne fremviste i Stedet for en Statue et Stykke hvidt Atlask, hvorpaa følgende Ord var at læse:

»Min kjære Søn, Erhvervelsen af disse otte Billedstøtter har kostet mig store Ofre, som dog ikke staar i noget Forhold til deres uberegnelige Værdi. Men saa herlige disse end er,

saa gives der dog en niende, der saa meget overgaar de andre, at den alene er mere værd end tusinde Stykker af hin Slags. Vil Du sætte Dig i Besiddelse heraf, saa rejs til Kairo i Ægypten! Der lever en af mine forrige Slaver ved Navn Mobarek, til hvem den første den bedste, som Du møder, kan vise Dig hen. Søg ham op, og sig ham, hvad der er hændet Dig! Han vil da anerkjende Dig for min Søn og føre Dig hen til det Sted, hvor hin vidunderlig dejlige og kostbare Statue er at finde, hvis Besiddelse vil udgjøre dit Livs Lykke.«

Da Kongen havde læst dette, sagde han til sin Moder: »Jeg vil for ingen Pris undvære denne niende Statue; det maa være et over al Maade sjældent Stykke, eftersom alle disse herlige Kunstværker tilsammen langtfra naar dens Værdi. Jeg rejser strax til Kairo, og er overbevist om, at min Moder fuldkommen billiger denne Beslutning.«

»Tilvisse,« svarede Dronningen, »jeg tvivler ikke længere om, at Du jo staar under vor store Profets særegne Beskyttelse, og han vil føre Dig frisk og sund tilbage, og med vel forrettet Sag. Rejs naar Du vil! Jeg og dine Vezirer skal i din Fraværelse nok besørge Regjeringsforretningerne.«

Kongen lod sit nødvendigste Tøj pakke sammen, udvalgte nogle faa Slaver til sit Følge, og tilendebragte sin Rejse til Kairo uden videre Hændelser. Strax efter sin Ankomst forhørte han sig om Mobarek; man fortalte ham da, at denne Mand var en af Stadens rigeste og mest ansete Indbyggere, at han levede paa en stor Fod, og især satte sin Glæde i at holde aabent Taffel for alle fremmede.

Zajn lod sig føre hen til hans Vaaning. Da Slaven, som lukkede ham op, spurgte, hvem han var og hvad han ønskede, gav han til Svar: »Jeg er en fremmed, som har hørt Tale om

din Herres høimodige Gjæstfrihed, og som derfor ønsker at stifte hans Bekjendtskab.« Slaven bad Zajn blot at vente et Øjeblik og ilede ind at melde den fremmede for sin Herre. Snart efter kom han igjen tilbage med venlig Hilsen fra Mobarek, at han skulde være velkommen.

Derpaa blev Kongen ført over en stor Gaard ind i en pragtfuld Sal, hvor Herren selv kom ham artig i Møde og bevidnede ham sin Tak for den Ære, han viste hans Hus ved at søge et Ophold deri. Fyrsten besvarede hans Høflighed og forklarede derpaa: »Jeg er en Søn af den afdøde Konge i Basra og hedder Zajn Alasnam. I var jo en Ven af min Fader?«

»Jeg var en Gang hans Slave, maa I hellere sige, min Fyrste,« var Mobareks Svar. »Men jeg vidste ikke, at min kjære Herre, hvem Profeten glæder i Paradiset, havde efterladt sig nogen Søn. Hvor gammel kan I vel være?«

»Tyve Aar. — Hvor længe er det siden I forlod min Faders Hof?«

»Det er næsten to og tyve Aar siden,« svarede Mobarek. Men hvormed kan I bevise, at I virkelig er hans Søn?»

»Min Fader,« fortalte Kongen, »havde i sit Værelse et underjordisk Gemak, hvori jeg har fundet fyrretyve Porphyrvaser fulde af Guldstykker.«

»Og hvad fandtes der mere paa samme Sted?« spurgte Moberek.

»Ni Piedestaler af massivt Guld,« svarede Zajn: Paa de otte stod der Statuer af hele Diamanter; paa den niende fandtes derimod kun et Stykke hvidt Tøj, hvorpaa min Fader havde skrevet, hvad jeg skulde gjøre for at komme i Besiddelse af den niende Statue, der i og for sig alene overgaar alle de

andre i Værdi. I maa visselig vide, hvor den niende Statue er at søge; thi det staar skrevet paa Tøjet, at I skal føre mig derhen.«

Fyrsten havde endnu ikke udtalt, da Husets Herre kastede sig for hans Fødder, flere Gange kyssede hans Haand og udraabte: »Gud være lovet, at han førte Eder herhid! Jeg erkjender i Eder en Søn af min afdøde, dyrebare Herre. Ønsker i at drage derhen, hvor den underfulde niende Statue findes, skal jeg visselig ledsage Eder. Men først maa I udhvile Eder nogle Dage hos mig. Jeg giver i Dag de fornemme Herrer i Staden en Fest, og vi sad just til Bords, da Eders Ankomst blev anmeldt for mig. I vil dog ikke forsmaa at tage Del i vor Glæde?« »Nej,« svarede Zajn, »det skal tværtimod være mig overmaade behageligt at nyde godt af Eders uindskrænkede Gjæstfrihed.«

Strax førte Mobarek Kongen ind i en højt hvælvet Sal, hvor Selskabet var forsamlet, anviste ham Hæderspladsen, og begyndte at betjene ham knælende. De fremmede følte sig højlig overraskede og spurgte hviskende hinanden: »Hvem mon denne fremmede er, som Mobarek behandler med slig overordentlig Ærefrygt?«

Saasnart man havde rejst sig fra Bordet, løste han Gaaden for sine nysgjerrige Gjæster. »Mine Herrer,» sagde han, »de maa ikke undres over, at jeg opvarter den senest indtrufne fremmede paa saadan Maade! Han er nemlig en Søn af den forrige Konge i Basra. Jeg var denne Konges Slave; han havde kjøbt mig for sine Penge, og han døde uden at have frigivet mig. Følgelig er jeg endnu Slave, og ikke alene min Person, men ogsaa alt, hvad jeg ejer, tilhører denne unge Fyrste, min afdøde Herres eneste Arving.«

»O, Mobarek,« afbrød ham her Kongen af Basra, »i disse ærede Herrers Nærværelse erklærer jeg Eder herved for fri, og frasiger mig al Ret saa vel til Eders Person som til Eders Ejendom. Og oven i Kjøbet maa I udbede Eder en Naade af mig.«

Da Mobarek hørte disse Ord, kyssede han Jorden og udtømte sig i Taksigelser til den unge Fyrste. Derpaa lod han bringe kostelige Vine, og man tilbragte Dagen i Lystighed og Glæde. Ved Aftenstid modtog Gjæsterne de sædvanlige Foræringer og fjernede sig.

Den følgende Morgen sagde Zajn til Mobarek: »Jeg har nu tilstrækkelig udhvilet mig. Jeg kom ikke til Kairo for at more mig, men ene og alene for at finde en niende Statue, og det er paa Tide, at vi i denne Hensigt begiver os paa Vejen.«

»Herre,« svarede Mobarek, »jeg staar til Eders Tjeneste. Men I kjender endnu ikke de Farer, som er knyttet til denne Erhvervelse.«

»Jeg kjender dem ikke,« svarede Zajn, »men jeg har nu en Gang besluttet at friste dem, de være nok saa skrækkelige. Enten vil jeg opnaa min Hensigt eller tilsætte Livet derved. Hvad der end forresten hændes mig, sker dermed alene Allahs Villie. Jeg forlanger kun, at I skal ledsage mig med en Standhaftighed, der svarer til min egen.«

Da Mobarek saa ham saa fast bestemt paa at vove Eventyret, hidkaldte han sine Tjenere, og befalede dem at pakke ind til Rejsen. Saa snart derpaa han og Kongen havde forrettet de dem foreskrevne Bønner og Aftvætninger, begav de sig paa Vejen.

Efter nogle Dages Vandring naaede de en yndig Plet, hvor

Mobarek befalede, at der skulde gjøres Holdt. Her blev Tjenerne efterladt for at passe paa Dyrene og Rejsetøjet, indtil deres Herre og den unge Fyrste kom tilbage fra den Udflugt, som de vilde foretage ganske ene.

»Herre,« sagde Mobarek derpaa til Zajn, »vi maa uden Følge tilbagelægge den øvrige Del af Vejen. Saml nu hele Eders Mod! Thi det skrækkelige Sted, hvor den niende Statue findes, er ikke mere langt borte.«

Taus fulgte Zajn sin Fører, bestemt paa at vove alt uden at ræddes. Efter nogen Tids Vandring kom de til Bredden af en stor Sø; her satte Mobarek sig ned, idet han sagde: »Denne Sø maa vi nødvendigvis sætte over.«

»Ja, det er godt nok,« svarede Zajn, »men hvorledes komme vi over uden Fartøj?«

»Der vil strax være et til Stede. Aandernes Konge vil sende os sit Trylleskib. Men i Anledning heraf maa jeg bede Eder at erindre følgende: I maa iagttage en fuldkommen Taushed; saa underlig end Baadens Fører maa forekomme Eder, saa meget forunderligt der end forøvrigt maa hændes Eder, saa tal ikke et eneste Ord! Thi i dette Tilfælde vilde Baaden øjeblikkelig synke til Bunds.«

»Jeg har lært at tie,« svarede Kongen. »I behøver kun at sige mig, hvad jeg har at gjøre, og jeg skal paa det punktligste efterkomme det.«

Imedens han endnu talte saaledes, viste der sig ude paa Søen et Fartøj af rødt Sandeltræ, der havde en Mast af Ibenholt med en blaa Vimpel af Silketøj. I Baaden befandt sig kun en eneste Rorkarl, en besynderlig Skikkelse med Elefanthoved og Tigerkrop. Da Baaden var tæt nok ved Land, greb Baadsmanden Zajn og hans Ledsager, den ene efter den anden,

og satte dem om Bord. Derpaa gav han sig til at ro, og i nogle faa Øjeblikke havde de naaet Søens modsatte Bred. Her satte den forunderlige Baadsmand dem atter paa samme Maade i Land, og forsvandt derpaa tilligemed sit Fartøj for deres Øjne.

»Nu kan vi igjen tale,« sagde Mobarek. »Vi befinder os paa Aandefyrstens Ø; det er et Opholdssted, som ikke finder sin Lige. Se Eder godt omkring! Kan der vel gives nogen mere henrivende Plet i Verden? Betragt en Gang de med Blomster og allehaande vellugtende Urter ligesom baldyrede eller overvævede Marker; beundre disse herlige Træer, som bugner imod Jorden under Vægten af de kosteligste Frugter og lad Eder henrykkes af Fuglenes tusindstemmige harmoniske Sang i deres Grene!«

Zajn kunde hverken se eller høre sig mæt paa al denne Herlighed, som omgav ham trindt omkring; ved hvert et Skridt maatte han staa stille, og opdagede stedse ny Skjønheder.

Endelig naaede de et Palads af Smaragder, omgivet af en bred Grav, ved hvis Rand der i bestemte Mellemrum stod saa mægtig høje Træer, at de overskyggede hele Paladset. I lige Linie med Indgangsdøren, som var af massivt Guld, fandtes der en Bro, der bestod af et eneste Fiskeskjæl, uagtet samme i det mindste var sex Favne lang og tvende bred. Foran denne Bro var der posteret en Skare af kæmpestore Aander, som holdt Vagt ved Paladsets Indgang med uhyre Køller af kinesisk Staal.

»Her maa vi standse,« ytrede Mobarek, »disse Aander forstaar ikke Spøg, og vilde øjeblikkelig knuse os, hvis vi ikke betjente os af magiske Forholdsregler.«

Da han havde talt saaledes, fremtog han af en Pose, som

han havde under sit Klædebon, fire Strimler gult Taft. Med den ene ombæltede han sig, den anden heftede han sig paa Ryggen, og overleverede Zajn de to tiloversblevne til et lignende Brug. Derpaa udbredte han paa Jorden to store Tørklæder, lagde paa Kanten af dem nogle Ædelstene samt nogle Stykker af Ambra og Moskus, og nedlod sig dernæst paa det ene Tørklæde, efter at have indbudt Zajn til at tage Plads paa det andet.

»Herre,« begyndte han derpaa, »jeg vil nu ved Besværgelser hidkalde Aandernes Fyrste, som har sin Bolig i Paladset lige for os. Maatte han kun vise sig uden Vrede! Finder han Mishag i vort Komme til hans Ø, vil han vise sig for os under Skikkelse af et frygteligt Uhyre; er vort Besøg ham derimod tilpas, indfinder han sig under Skikkelse af en ærværdig Olding. Saasnart han kommer til Syne, maa I øjeblikkelig rejse Eder i Vejret, dog uden at forlade Tæppet, i hvilket Tilfælde I øjeblikkelig vilde omkomme, og ærbødig hilse paa ham, idet I taler omtrent i følgende Udtryk:

»Uindskrænkede Fyrste over Aanderne! Min Fader, Eders Tjener, er af Dødens Engel bleven kaldt herfra; maatte Eders Højhed værdige mig den samme Naade og Beskyttelse som min Fader!« »Naar saa Aandernes Fyrste spørger Eder,« vedblev Mobarek, »hvilken Naade I udbeder Eder af ham, saa giv ham til Svar: »Herre, jeg beder ydmygeligst om den niende Statue, mere værd end alle de andre.«

Da Mobarek havde gjort Zajn denne Meddelelse, gav han sig til at besværge Aandernes Fyrste. Strax efter blev de blændede af en frygtelig Lynstraale, der efterfulgtes af et forfærdeligt Tordenslag. Hele Øen hvilede i Mørke; en voldsom Orkan brød frem. Man hørte i Luften rædsomme Skrig, og Jorden

gav sig til at skjælve, ligesom en Gang paa Dommens Dag Asrafil[1]) skal bringe den til at bæve ved Klangen af sin Basun. Zajn begyndte at føle sig lidt beklemt om Hjertet, og var tilbøjelig til at anse disse mægtige og frygtelige Tegn for et slet Forvarsel; men Mobarek, som bedre vidste, hvad han skulde tænke derom, beroligede ham, idet han sagde: »Vær kun uden Frygt, min Fyrste! Alt gaar godt og vel.«

Virkelig viste sig i det samme Øjeblik Aandernes Fyrste under Skikkelse af en ærværdig, gammel Mand, der uagtet sin Skjønhed dog havde noget grueligt ved sig. Saasnart Zajn fik Øje paa ham, tiltalte han ham saaledes, som Mobarek havde lært ham. Aandernes Fyrste gjensvarede med et huldrigt Smil:

»Min Søn, din Fader var mig inderlig kjær; saa ofte han kom hid for at besøge mig, forærede jeg ham en Statue, som han tog med sig tilbage. Den samme Godhed nærer jeg for Dig. Det var mig, som foranledigede din Fader til faa Dage før sin Død at nedskrive de Ord, som Du har læst paa det hvide Stykke Atlask. Tillige lovede jeg ham, at overføre mit Venskab for ham paa Dig, og forære Dig den niende Statue, som i Værdi overgaar alle de andre. Begyndelsen til dette mit Løftes Indfrielse var, at jeg i Oldingsskikkelse viste mig for Dig i Drømme og lod Dig finde det hemmelige Værelse under Jorden med Porphyrurnerne og Statuerne. I alt, hvad der mødte Dig, havde jeg den største Andel, eller, rettere sagt, det var mig, som foranledigede det altsammen. Jeg véd, hvorfor Du er kommen til mig, og dit Forlangende skal vorde opfyldt, selv om jeg ikke havde lovet din Fader det. Men forud

---

[1]) Opstandelsens Engel, som ifølge Muhammedanernes Tro ved Lyden af sin Basun skal fremkalde de døde af Gravene.

maa Du ved alt, hvad der er Dig helligt tilsværge mig, at Du vil vende tilbage til denne Ø, og medbringe en ung Pige, som er femten Aar gammel, og aldrig har vidst af nogen Mand at sige, ikke heller endnu har næret mindste Attraa derefter. Hun maa dertil være fuldkommen skjøn, og Du selv maa besidde saa stor en Magt over Dig, at der ikke opstaar den mindste Attraa efter hendes Besiddelse i dit Bryst, medens Du fører hende herhid, hendes Bestemmelse i Møde.«

Zajn aflagde den dumdristige Ed, som blev affordret ham. »Men,« sagde han derpaa, »selv om jeg er saa lykkelig at finde en Jomfru, som I ønsker hende, hvorledes skal jeg da erkjende, at hun er det?«

»I Sandhed,« svarede Aandefyrsten smilende, »intet kunde lettere ske, end at Du skuffede Dig! Saavidt gaar de dødeliges Kundskab ikke, at Du skulde kunne læse i Hjerterne. Men jeg har heller ikke i Sinde, blindthen at forlade mig paa Dig i denne Henseende. Jeg vil medgive Dig et Spejl, som skal vejlede Dig bedre end dine egne Formodninger paa Lykke og Fromme. Kommer Dig en fuldkommen skjøn Pige for Øjne, saa behøver Du kun at se i dette Spejl, hvori da Pigens Billede strax vil vise sig. Er Jomfruen ren, saa vil Glasset forblive fuldkommen klart; løber det derimod an, saa er dette et sikkert Kjendetegn paa, at den unge Pige enten i Gjerningen eller i det mindste i Tankerne allerede har mistet sin Uskyldighed. Men fremfor alt, glem ikke din Ed! Hvis Du brød den, da vilde det sikkert komme til at gjælde dit Liv, saa stort et Venskab jeg end nærer for Dig.«

Zajn Alasnam forsikrede paany, at han paa det punktligste vilde holde sit Ord. Da lagde Aandefyrsten et lille Spejl i hans Haand, idet han sagde: »Min Søn, her har Du Spejlet,

din trofaste Vejleder! Kom igjen, saasnart Du kan! Jeg haaber, at Du skal blive mig hjertelig velkommen.«

Derpaa forsvandt Aandernes Konge med et Smil og et naadigt Nik. Men Zajn Alasnam og Mobarek vendte tilbage til Søbredden, hvor Baadsmanden med Elefanthovedet allerede ventede dem. Saasnart de var sat over Vandet, opsøgte de deres Følge, og vendte tilbage til Kairo.

Da Kong Zajn havde udhvilet sig nogle Dage i Mobareks Hus, sagde han til ham: »Nu vil vi bryde op til Bagdad for der at opsøge en ung Pige til Aandernes Fyrste.«

»Gives der da ikke smukke Piger nok i Kairo?« spurgte Mobarek.

»Deri kan I have Ret,« svarede Kongen. »Men hvorledes skal vi finde dem?«

»Lad dette blot være min Sag!« ytrede Mobarek. »Jeg kjender en gammel Kone, som herlig passer til vor Hensigt; hun skal gaa os til Haande med at opspore smukke, unge Piger«.

Mobarek havde Ret i at rose den gamle Kone; i meget kort Tid skaffede hun dem en Mængde unge Piger paa femten Aar. Men saasnart Kongen saa i Spejlet for at raadføre sig dermed, formørkedes bestandig dette ufejlbare Vidne om deres indre Værd. Efterhaanden blev alle femtenaarige Piger ved Hoffet og i hele Staden underkastede Prøvelsen; men ikke en eneste bestod samme.

Da de nu var overbevist om, at der i Kairo ingen rene og skjære Jomfruer gaves, begav de sig til Bagdad, hvor de lejede et prægtigt Palads i en af de skjønneste Dele af Byen, og begyndte at føre et lystigt Liv. De holdt aabent Taffel for

alle og enhver, og saa snart Gjæsterne og Paladsets Folk var mættede, blev Levningerne givet til Dervischerne, som deraf levede i Fryd og Glæde. I det samme Kvarter boede der en Iman ved Navn Bubekir Muessin. Det var en stolt, forfængelig og misundelig Mand, som hadede de rige, alene fordi han selv var fattig. Saa snart han hørte Tale om Zajn Alasnam og den Overflod, der herskede i hans Hus, behøvede han ikke mere for at fatte en dyb Uvillie imod ham. Denne gik saa vidt, at han en Dag efter Aftenbønnen i Moskeen henvendte sig til Folket med de Ord:

»O, mine Brødre, efter hvad jeg har hørt, lever der nu i vort Kvarter en fremmed Herre, som daglig bortødsler uhyre Summer. Maaske er denne Person en Skurk, som hjemme i sit eget Land ved Misgjerning har samlet sig Skatte, og her hos os vil gjøre sig til Gode derfor. Lader os passe vel paa, mine Brødre! Erfarer Khalifen, at et saadant Menneske opholder sig imellem os, straffer han os maaske, fordi vi ikke har anmeldt det for ham. Jeg for min Del vasker mine Hænder i Uskyldighed, lad saa komme, hvad der vil, min Brøde er det ikke!«

Det forsamlede Folk, der stedse lader sig noget foresnakke, tilraabte Bubekir: »I har Ret, Iman! Men det er Eders Sag at gjøre Angivelse for Statsraadet.«

Hjertelig glad forlod Imanen Moskeen og gik hjem til sin Bolig, hvor han strax gav sig i Færd med at opsætte en underdanigst Promemoria, som han den følgende Dag vilde overrække Khalifen. Men Mobarek, der tilfældigvis havde overværet Bønnen i Moskeen og hørt Imanens Tale til Folket, lagde fem hundrede Zechiner i et Tørklæde, pakkede en Del kostbare Silkestoffer sammen, og begav sig dermed hen til Bubekir. Imanen spurgte barsk, hvad han vilde.

»Fromme Mand,« begyndte Mobarek i blid og indsmigrende Tone, idet han efterhaanden puttede Guldstykkerne og Silketøjerne til ham, »jeg er Eders Nabo og ærbødige Tjener, og kommer fra Kong Zajn, som bor her i Nærheden. Han har hørt Tale om Eders Fortjenester, og overdraget mig at sige Eder, hvor meget han ønsker at stifte Eders Bekjendtskab. Til Indledning beder han Eder at modtage disse Ubetydeligheder.«

Ganske ude af sig selv af Glæde svarede Bubekir, pludselig helt anderledes til Sinds imod den fremmede Ødeland: »Vær saa god, min Herre, paa mine Vegne at bede Fyrsten om Forladelse for, at jeg ikke allerede har gjort ham min skyldige Opvartning. Imidlertid skal jeg efter Evne stræbe at indhente det forsømte, og allerede den Dag i Morgen bevidne ham min Ærbødighed.«

Den følgende Dag efter Morgenbønnen holdt Imanen en ny Tale til Folket, saalydende:

»Mine Brødre, ingen er saa god, at han jo har sine Fjender. Men i Særdeleshed giver Misundelsen sig med dem at bestille, hvem Lykken har velsignet med en stor Formue. Den fremmede Herre, som jeg i Aftes talte til Eder om, er ikke nogen Forbryder, som nogle Ildesindede har ment, men tværtimod en ung Fyrste, der besidder tusinde Dyder. Vi maa vel vogte os for at bringe Khalifen noget slet om ham for Øre.«

Saa snart Bubekir ved denne nye Tale igjen havde tilintetgjort den ufordelagtige Mening, han den foregaaende Aften havde bibragt det forsamlede Folk om Zajn, gik han hjem til sit eget. Efter at have iført sig sine bedste Klæder, begav han sig hen til

Kongen af Basra, der modtog ham med den største Venlighed. Efter at der fra begge Sider var faldet en hel Del høflige Talemaader, spurgte Bubekir Fyrsten, om han havde i Sinde endnu længe at opholde sig i Bagdad.

»Jeg bliver her kun saa længe,« svarede Zajn, »indtil jeg har fundet en femtenaarig Pige, som er fuldkommen smuk, og dertil saa ren og skjær, at hun aldrig endnu har vidst af Mand at sige, ikke heller har næret mindste Attraa derefter.«

»Der søger I en meget stor Sjældenhed,« bemærkede Imanen, »og I skulde maaske forgjæves søge hele Verden rundt, naar ikke jeg netop vidste, hvor en Jomfru af denne fuldkomne Art er at finde. Hendes Fader var tidligere Vezir; nu lever han, efter at have draget sig ganske tilbage fra Hoffet, i et ensomt beliggende Hus her i Nærheden, udelukkende beskjæftiget med at fuldende sin eneste Datters Opdragelse. Hvis I ønsker det, Herre, vil jeg anholde for Eder om hendes Haand? uden Tvivl vil den gamle Vezir ikke afslaa et saa fordelagtigt Parti for sin Datter,«

»Saa sagte!« svarede Zajn. »Jeg har ikke i Sinde at ægte Pigen førend jeg véd, om hun behager mig. I Henseende til Skjønheden kan jeg vel forlade mig paa en saa fin Kjender som I er; men hvilken Borgen kan I give mig for hendes uplettede Renhed?«

»Hvilken Borgen forlanger I?« spurgte Bubekir. »Jeg maa se hendes Ansigt,« svarede Zajn. »Videre forlanger jeg ikke for at bestemme mig.«

»I maa altsaa være en udmærket Physiognom,« bemærkede Imanen smilende, »at I kan læse Folk ud af Ansigtet, hvad de indeholder. Saa følg da med mig til hendes Fader! Jeg vil

bede ham om, at han lader Eder se hende et Øjeblik i sin Nærværelse!«

Bubekir førte altsaa Fyrsten hen til Veziren. Denne havde aldrig saa snart hørt, hvem Zajn var og i hvilken Hensigt han kom, førend han lod sin Datter komme, og befalede hende at aflægge Sløret. Aldrig havde Fyrsten endnu set en saa fuldkommen Skjønhed; ligesom forstenet af Beundring vedblev han at stirre paa hende. Endelig erindrede han dog, hvorfor han var kommen, og drog sit Spejl frem for at gjennemskue den unge Piges Væsen. Helt underlig, næsten ængstelig bevæget kastede han et Blik deri; men — o, Under! — Spejlet forblev denne Gang aldeles rent og klart!

Da Fyrsten saa, at han nu endelig havde fundet, hvad han søgte, bad han strax Veziren om den unge Piges Haand. Øjeblikkelig blev Khadien hentet, en Ægteskabskontrakt blev opsat, og den sædvanlige Bøn udtalt over det forenede Par. Derpaa førte Zajn Veziren tilbage med sig til sin Bopæl, beværtede ham kostelig og gjorde ham anselige Foræringer. Samtidig sendte han sin Brud en Mængde prægtige Stoffer og Juveler; saa snart hun havde modtaget Gaverne, førte Mobarek hende til Brudgommens Hus, hvor Brylluppet blev fejret med al den Glands, der sømmede sig for Brudgommens Rang.

Saa snart Gjæsterne havde fjernet sig, sagde Mobarek til Kongen: »Nu maa vi ufortøvet bryde op til Kairo. Erindre Eder det Løfte, I har givet Aandernes Fyrste!«

»Ja, vi vil strax bryde op,« svarede Zajn. »Jeg er nødt til at holde mit Løfte. Imidlertid maa jeg tilstaa Eder, min kjære Mobarek, at jeg kun ugjerne føjer mig i Aandefyrstens Ønske. Den unge Pige, som jeg nylig har ægtet, forekommer

mig saa henrivende skjøn, at jeg heller førte hende tilbage med mig til Basra for at lade hende dele min Trone.«

»For Himlens Skyld, tænk ikke paa sligt!« lød Mobareks Advarsel. »I maa beherske Eders Lidenskab og staa ved Eders Ord, hvilken Overvindelse det end maatte koste Eder.«

»Saa sørg i det mindste for, min kjære Mobarek,« sukkede Zajn, »at det elskværdige Barn aldrig mere kommer mig for Øje. Desværre har jeg maaske allerede set altfor meget paa hende.«

Mobarek lod alt gjøre færdigt til Afrejsen, og de vendte ad den lige Vej tilbage til Kairo. Derfra drog de videre til Aandefyrstens fortryllede Ø. Undervejs spurgte den unge Kone, som gjorde Rejsen i en velforvaret Bærestol: »Hvor er vi? Er der endnu langt til min Herre og Gemals Stater? Ak, jeg har ikke set ham siden vor Bryllupsaften!«

»Det er paa Tide,« svarede Mobarek, »at I bliver reven ud af Eders Vildfarelse. Eders Giftermaal var alene et Middel til at bringe Eder ud af Eders Faders Hus. I er ikke bestemt for Kongen af Basra, men for Aandernes Fyrste, der har paalagt os at skaffe ham en ung Pige af Eders Art.«

Saa snart den arme Brud uden Brudgom hørte dette, udgjød hun bitre Taarer, som gik baade Fyrsten og Mobarek inderlig nær til Hjerte. »Forbarm Eder over mig!« bønfaldt hun dem. »Jeg er en fremmed iblandt Eder, ene og forladt, overgiven i Eders Hænder paa Tro og Love; I skal en Gang for Allah i Himlen aflægge Regnskab for det Forræderi, som I begaar imod Tilliden og Uskyldigheden!«

Dog alle hendes Klager og Taarer var spildt, endskjøndt der i Zajns Indre talte en Stemme for hende, som er mægtigere

end nogen anden Stemme i Verden. Saa snart Kongen af Basra havde naaet sit Bestemmelsessted, overgav han med et kvalfuldt Hjerte den unge Pige i Aandefyrstens Hænder.

»Zajn, jeg er tilfreds med Dig!« sagde Aandernes Fyrste. »Den Pige, Du har bragt mig, er lige saa uplettet og ren som god og smuk. Jeg glæder mig inderlig over, at Du saa vel har forstaaet at opfylde og holde dit Løfte. Vend nu tilbage til Basra! Naar Du atter betræder det underjordiske Værelse, hvor de otte Statuer findes, vil Du ogsaa finde den niende der, som jeg har lovet Dig. Jeg skal ved en af mine Aander lade den bringe derhen.«

Zajn takkede Aandernes Fyrste, og vendte, ledsaget af Mobarek, med et tungt Hjerte tilbage til Kairo. Men han havde ingen Ro paa sig til at opholde sig her; han higede alene efter at komme i Besiddelse af den dyrekjøbte, kun altfor dyrekjøbte niende Statue, og fortsatte uden Tidsspilde sin Rejse videre. Den unge Piges Billede foresvævede hans Sjæl baade Nat og Dag; tidlig og silde hørte han hendes hjerteskjærende Klager. »Ak,« sagde han til sig selv, »jeg rev hende ud af en øm Faders Arme for at overgive hende i en lunefuld Aands Hænder! Hun havde visselig fortjent en bedre Skjæbne!«

Opfyldt af disse Tanker og Følelser naaede Zajn endelig igjen sin Residentsstad Basra, hvor han af sine Undersaatter blev modtaget med de mest levende Glædesytringer og glimrende Fester. Først og fremmest aflagde han sin Moder Regnskab for Udfaldet af sin Rejse; med Henrykkelse erfarede hun, at han var kommen i Besiddelse af, eller rettere havde faaet bestemt Løfte om den niende Statue.

»Kom, min Søn,« ytrede hun, »vi vil strax begive os hen og tage Klenodiet i Øjesyn! Thi sikkerlig er det allerede til

Stede i det underjordiske Værelse, som Aandefyrsten har lovet Dig.«

Dronningen og hendes Søn steg altsaa ned i det underjordiske Rum, og traadte ind i det Gemak, hvor Statuerne fandtes opstillede. — »Ganske rigtig! Paa den niende Piedestal hævede sig det niende Billede, hint Klenodie, for hvis Besiddelse Kongen af Basra havde bragt saa store og saa smertefulde Ofre. Dog et Slør tilhyllede endnu dets uforlignelige Dejlighed. Feberagtig spændt og fuld af Attraa traadte Zajn rask nærmere og rev Sløret til Side. »O, Allah, hvad er dog dette?« Som lynslagen tumlede Kongen tilbage med Blikket fasttryllet til Billedet.

Thi Statuen rørte sig, — den begyndte at tale. »Min Fyrste,« lød det i hans Øren som Musik fra det aabne Paradis, »I maa visselig undre Eder over at gjenfinde mig, en stakkels forskudt Pige, i dette Øjeblik, da I ventede at komme i Besiddelse af Verdens største Underværk. Men ikke min egen, alene Aandefyrstens Vilje har stillet mig paa denne ophøjede Plads.«

Zajn kom ved denne Tiltale atter til sig selv; han kunde ikke tage fejl, det var virkelig hans Hjertes tilbedte, hende, som han havde udvalgt sig iblandt Tusender, som han med blødende Hjerte havde skilt sig ved, og havde anset for tabt for stedse!

»O, Du mine Øjnes livsalige Lys,« stammede han, »nu først forstaar jeg ret Aandefyrstens veldædige Hensigt! Han har opfyldt sit Løfte paa en Maade, som himmelvidt overgaar alt, hvad jeg i min blinde Attraa ventede mig. I Stedet for at skjænke mig Fylden af Verdens døde Skatte, har han aabnet mig et Paradis paa Jorden, fuldt af Liv og salig Lykke! Allah

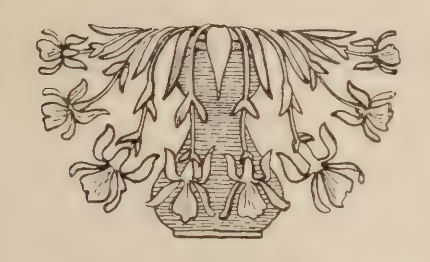
er mit Vidne, at jeg med en sønderreven Sjæl blev min Ed tro og overgav Dig i Aandefyrstens Hænder! — Kom til mit Bryst, min Elskede! — Nu ejer jeg Skatte nok for dette Liv, og kalder mig med unævnelig Fryd den rigeste Fyrste paa Jorden!«

Medens Kong Zajn endnu talte saaledes, bragte et Tordenslag alt i det underjordiske Gemak til at bæve. Zajns Moder følte sig greben af Forfærdelse; men Aandernes Fyrste, der i samme Øjeblik stod iblandt dem, beroligede hende hastig og fuldkommen.

»Min Dronning,« tog han med højt Alvor og Værdighed til Orde, »jeg elsker og agter Eders Søn, og føler mig derfor kaldet til at være hans tro Beskytter. Jeg vilde kun prøve, om han i sin unge Alder ogsaa formaaede at beherske sine Lidenskaber. Vel véd jeg, at han ikke er forbleven uberørt af den unge Piges Yndigheder, og at han ikke fuldkommen er bleven sit Løfte tro, ikke at ønske sig hendes Besiddelse; men jeg forstaar at bære over med den menneskelige Naturs Skrøbelighed, og finder hans Selvbeherskelse kun saa meget mere fortjenstfuld. Her er den niende Statue, som jeg har lovet ham; den er mere sjelden og kostbar end nogetsomhelst andet Klenodie i Verden!«

»Lev lykkelig!« vedblev han, henvendt til Zajn. »Lev lykkelig med din Elskede! Vil Du bevare hendes Troskab ren og uplettet som Tryllespejlet, da Du skuede hendes Billed deri, saa del ikke din Kjærlighed, men lad hende beholde den for sig alene som en uforkrænkelig Ejendom! Saalænge Du ikke giver hende nogen Medbejlerinde, vil jeg indestaa Dig for den Renhed, som nu gjør hende til Verdens herligste Klenodie.«

Med disse Ord forsvandt Aandefyrsten. Men den lykkelige Zajn holdt endnu samme Dag sit Bryllup, og lod sin unge Gemalinde udraabe til Dronning af Basra. Ingen Sinde glemte han sin ophøjede Vens Formaning, og han beholdt derfor ogsaa lige indtil sin Død den Velsignelse, som Aandernes Fyrste ved sin Gave havde nedkaldt over hans Liv.

Shejken Shahabeddin.

En Dag forsamlede Sultanen af Ægypten i sit Palads alle Hovedstadens Lærde, og underholdt sig med dem om allehaande overordentlige Gjenstande. Ved denne Lejlighed opstod der en haardnakket Strid. Det hedder nemlig, at Ærkeenglen Gabriel en Nat havde ført Profeten Muhammed bort fra hans Leje, og vist ham alt, hvad der findes i de syv Himle, i Paradiset og i Helvede. Efter at Profeten endnu desuden havde haft halvfemsindstyve Samtaler med Allah, bragte Engelen ham tilbage til hans Seng. Alt dette havde tildraget sig i saa kort Tid, at Muhammed endnu fandt sit Leje ganske varmt, og rejste en Vandkrukke, som ved Bortførelsen var bleven væltet, endnu førend alt Vandet var flydt ud af den.

Sultanen førte Forsædet i denne Forsamling, og paastod, at det fortalte var en ren Umulighed. »Efter Eders egen Forsikring,« sagde han til de Lærde, »gives der syv Himle; mellem hver to og to ligger der en Udstrækning af fem hundrede Aars Rejse, og hver af Himlene har dertil en lige saa stor Vidde,

som den er fjernet fra den foregaaende og den næstfølgende. Hvorledes er det nu muligt, at Muhammed, efter at være fløjet igjennem alle Himlene og have haft halvfemsindstyve Samtaler med Gud, ved sin Tilbagekomst endnu har kunnet finde sit Leje varmt og Vandet endnu ikke helt løbet ud af den væltede Krukke. Hvem er saa lettroende, at han vil holde saa latterlig en Fabel for sand? Véd I da ikke ret vel, at, naar I vælter en Vandkrukke og øjeblikkelig igjen rejser den op, er der saa godt som slet intet Vand mere i den.«

De Lærde svarede dertil, at sligt rigtignok ikke gik til paa naturlig Maade; men for Gud var ingen Ting umulig. Men Sultanen var en Fritænker, og havde det Princip ikke at tro andet, end hvad han kunde gribe med Hænderne. Derfor vilde han heller ikke fæste Lid til dette Under, og de Lærde skiltes ad, dog ikke førend denne Strid havde gjort Opsigt i hele Landet.

Saaledes kom da ogsaa Sagen den lærde Shejkh Shahabeddin for Øre, der af visse ej angivne Grunde ikke havde taget Andel i de Lærdes Forsamling. I den hedeste Dagstid begav han sig paa Vejen til Sultanens Palads. Saa snart Sultanen havde faaet hans Ankomst at vide, gik han ham i Møde og førte ham ind i et prægtigt Værelse. Her bad han ham tage Plads og sagde til ham:

»Shejkh, Du havde ikke haft nødig selv at ulejlige Dig herhen; det havde været tilstrækkeligt, om Du blot havde sendt en af Dine Tjenere; jeg skulde med Glæde have tilstaaet ham alt, hvad han havde forlangt i dit Navn.«

Shejkhen svarede, at han alene kom for at nyde den Ære, nogle Øjeblikke at underholde sig med hans Højhed.

Det var Sultanen vel bekjendt, at Rygtet skildrede Shejkhen

som stolt i Omgangen med Fyrsterne, og han behandlede ham derfor paa den mest forekommende Maade. Nu traf det sig, at Værelset, hvori de befandt sig, havde fire Vinduer imod de fire Himmelshjørner. Shejkehn bad Fyrsten om at lade Vinduerne tillukke, og da dette var sket, fortsatte de nogen Tid deres Underholdning. Derpaa lod Shejkhen igjen det ene Vindu aabne, det af de fire, som havde Udsigt imod Kiseldaghi (det røde Bjerg) og sagde til Kongen, at han skulde se ud.

Sultanen traadte hen til Vinduet og saa baade Bjerget og Sletten bedækket med Ryttere i Pantsersærker og med Skjolde; talløse som Stjernerne sprængte de med dragne Sabler imod Slottet. Ved dette Syn skiftede Sultanen Farve og raabte forskrækket: »Himmel, hvad er det for en frygtelig Krigshær som stormer frem imod mit Palads!«

»Har intet at betyde,« sagde Shejkhen og lukkede Vinduet. Da han atter aabnede det, saa Sultanen hverken paa Bjerg eller Slette nogen levende Sjæl mere.

Nu lod Shejkhen aabne det Vindue, som vendte ud imod Staden. Da saa Sultanen Kairo staa i lys Lue, saa at Flammerne naaede halvt op til Himlen. »Hvilken Ildebrand!« udraabte den forfærdede Hersker. »Ak, der synker min Hovedstad, det skjønne Kairo, i Aske!«

»Vær kun ubekymret, Herre!« ytrede Shejkhen. »Det har intet at betyde.« Han lukkede Vinduet, og da han atter aabnede det, var Ildebranden aldeles forsvunden.

Nu lod Shejkhen aabne det tredje Vindu, og Sultanen saa, hvorledes Nilen gik over sine Bredder og dens Bølger i rasende Oprør væltede sig frem imod Paladset. Omendskjøndt han nu, som det skulde synes, ved Krigshæren og Ildebranden, som begge Dele intet havde haft at betyde, maatte være godt for-

beredt paa dette nye Underværk, og forud Herre over Indtrykket, formaaede han dog paa ingen Maade ved dette nye Rædselssyn at beherske sin Frygt, men udraabte med Forfærdelse: »Ve, o ve! Det er ude med os! denne skrækkelige Oversvømmelse vil bortrive mit Palads og drukne mig og alle mine Undersaatter.«

»Har slet intet at betyde,« ytrede Shejkhen rolig og lukkede Vinduet. Da han aabnede det igjen, flød Nilen ganske rolig i sit sædvanlige Leje.

Endelig aabnede han det fjerde og sidste Vindu, som vendte ud imod en tør og øde Egn. Hvilken Forvandling! Lige saa stor Rædsel, Fyrsten havde følt ved det hidtil sete, lige saa stor Henrykkelse følte han ved det forhaanden værende Syn. Han var vant til igjennem dette Vindu at betragte en ufrugtbar og hæslig Egn; nu betragtede han med maalløs Overraskelse Vinbjerge og Haver fulde af de herligste Frugttræer. Bække rislede blidt hen imellem yndige Bredder, der var smykkede med en Flor af Roser, Basilicum, Balsambuske, Hyacinther og Lilier, lige henrykkende ved deret Farvepragt og deres berusende Duft. I Træerne vrimlede det af Turtelduer og Sangfugle, hvis ømme Kurren og Melodier gjennem Øret med Vellyst sænkede sig i Sjælen. Sultanen følte sig i den Grad henreven af al denne Herlighed, at han troede sig hensat i Erams Have eller det jordiske Paradis. »O, hvilken Forandring!« udraabte han, slagen af Forbauselse. »Hvilken dejlig Have, hvilket herligt Opholdssted! Hvilke søde Timer skal jeg ikke daglig tilbringe der!«

»Hold Maade med Eders Henrykkelse!« ytrede Shejkhen koldt. »Det har slet intet at betyde!« og lukkede Vinduet. Da han atter aabnede det, saa Sultanen hverken mer eller mindre end den vel bekjendte Ørken.

»Herre,« tog Shejkhen Ordet, »I har ladet Eder forbause at disse mine Underværker, og dog er de for slet intet at regne imod hvad jeg nu vil vise Eder. Eders Højhed være saa naadig at befale, at der bliver bragt et Kar med Vand ind i Værelset!«

Sultanen gav en af sine Tjenere Befaling desangaaende. Da Karret var bragt, vedblev Shejkhen: »Eders Højhed tillader, at man afklæder Eder, binder Eder et Klæde om Hofterne og stiller Eder i Karret.« Sultanen tilkjendegav sin Beredvillighed, lod sig klæde af og traadte ind i Karret. Da vedblev Shejkhen: »Eders Højhed behager nu at dukke Hovedet under Vandet og strax igjen at løfte det i Vejret!«

Sultanen dukkede Hovedet under Vandet. — — — — I samme Øjeblik saa han sig hensat paa Havbredden ved Foden af et Bjerg. Uden Sammenligning endnu mere forbauset over dette Underværk end over de foregaaende, og paa samme Tid ude af sig selv af Vrede, raabte han rasende: »Ha, troløse Shejkh, hvor grusomt har Du ikke bedraget mig: Kommer jeg nogensinde igjen tilbage til Ægypten, hvorfra Du har ladet mig forsvinde ved din forbandede sorte Kunst, saa skal Du til Gavns komme til at føle min Hævn!«

Længe vedblev han paa denne Maade at udstøde Forbandelser mod Shejkhen, men kom dog til sidst til den Erkjendelse, at Trusler og Klager her var unyttige. Han tog sig altsaa sammen og gik hen til nogle Folk, som fældede Træ paa Bjerget. Men han holdt det ikke for raadeligt at underrette dem om sin egentlige Stand og sit Eventyr; »thi,« tænkte han, »udgiver jeg mig for en forhexet Sultan, vil man anse mig enten for en Nar eller en Bedrager.«

Da altsaa Brændehuggerne vilde vide, hvem han var, for-

talte han dem, at han var en skibbrudden Kjøbmand, der var svømmet i Land paa en Planke, og nu nærmede sig dem i det Haab, at hans ulykkelige Forfatning skulde vække deres Medlidenhed.

I Virkeligheden følte de sig ogsaa rørt over hans Ulykke, men befandt sig selv i saa kummerlige Omstændigheder, at de ikke formaaede at yde ham nogen synderllg Hjælp. Dog gav de gode Folk ham, hvad de kunde, den ene en pjaltet Kaftan, den anden et Par gamle Sko, den tredje et Par gamle Benklæder, og den fjerde en Lap til en Turban. Da de saaledes efter Evne havde udstyret ham, førte de ham til den hinsides Bjerget liggende Stad. Her sagde de ham Farvel, idet de anbefalede ham til Forsynet, og begav sig hjem til deres Familier.

Sultanen blev altsaa alene tilbage. Saa stor Fornøjelse man end ellers har af at betragte nye Gjenstande, saa var han dog for Tiden saa behersket af sin ulykkelige Stilling, at han næppe havde noget Blik eller nogen Tanke tilovers for den fremmede Natur, der omgav ham. Uden at vide hverken ud eller ind, vandrede han omkring i Gaderne. Da han endelig blev træt, saa han sig om efter et Sted, hvor han kunde udhvile sig, og blev staaende udenfor en gammel Grovsmeds Hus. Oldingen maatte kunne se paa ham, at han trængte til Hvile og følte sig forladt; thi strax bad han ham træde inden for. Ex-Sultanen fulgte beredvillig den venlige Indbydelse og satte sig paa en nærmest Døren staaende Bænk.

»Unge Mand,« spurgte den alderstegne Husherre, »tør jeg spørge om dit Haandværk og hvorledes Du er kommen her?«

Sultanen meddelte Smeden den samme Forklaring som Brændehuggerne, og fortalte derpaa videre: »Jeg traf paa gode Mennesker, som fældede Træ, og forklarede dem min Ulykke;

de var ædelmodige nok til at skjænke mig disse gamle Klæder, hvori Du ser mig. Men dermed er min Nød desværre ikke afhjulpen.«

Grovsmeden svarede, at han maatte takke Gud for at han havde frelst Livet fra Skibbruddet, og trøstede ham efter bedste Evne. »Du skal ikke tage Dig Tabet af din Ejendom altfor nær,« sagde han. »Du er ung endnu og kan i denne Stad maaske gjøre din Lykke. Der hersker nemlig her overordentlig fordelagtige Skikke til Gunst for fremmede, som har Lyst til at nedsætte sig her. Er dette din Hensigt, min Søn?«

»Javist,« svarede den ulykkelige Sultan, »jeg forlanger intet bedre end at blive her, naar jeg blot kan skaffe mig et sorgfrit Udkomme.«

»Nu, saa maa Du følge det Raad, som jeg nu vil give Dig,« vedblev den gamle Grovsmed. »Gaa her fra lige hen til de offentlige Badehuse for Kvinderne, sæt Dig ved Døren, og spørg hver, der træder ud, om hun har en Mand; den, som ingen har, bliver ifølge Stedets Skik din Kone.«

Sultanen stod strax op for at følge dette Raad, sagde Farvel til Smeden, og begav sig hen til Badene, hvor han tog Plads ved Døren. Han havde endnu kun ventet ganske kort Tid, da en henrivende smuk Kvinde traadte ud. »Ak,« tænkte han, »hvor lykkelig vilde jeg ikke være, hvis dette huldsalige Væsen ikke var gift! I hendes Arme vilde jeg glemme alt, hvad jeg har tabt!« Derpaa gjorde han hende sit Spørgsmaal: »Skjønne Dame, har I en Mand?« »Ja, jeg har en,« svarede Damen og gik videre. »Det gjør mig hjertelig ondt,« sukkede Sultanen, »I havde ganske været efter min Smag.«

Kort efter traadte en anden Kvinde ud fra Badet, som var overordentlig styg. Sultanen fik en alvorlig Forskrækkelse, og

tænkte ved sig selv, at det vilde være meget lettere at dø af Mangel end at leve sammen med sligt et Uglebilled. Gjerne havde han ladet hende gaa uspurgt forbi; men den gamle Smed havde sagt, at han skulde henvende sig til alle Kvinder; det maatte altsaa rimeligvis være en bestemt Regel, og han var nødt til at rette sig derefter. »Men hvis hun nu ingen Mand har?« tænkte han ved sig selv: »Det kan dog være, at den gamle Skræmsel har fisket en eller anden stakkels fremmed op, hvem Ulykken har kastet i Land paa denne Kyst ligesom mig. — I ethvert Tilfælde maa jeg bide i det sure Æble, saa nødig jeg end vil.«

»Har I en Mand, min smukke Dame?« spurgte Sultanen med halv Stemme. »Ja, jeg har en, og har mere end nok i ham,« lød det beroligende Svar. Sultanen aandede igjen friere.

Nu fremtraadte den tredie Kvinde, som i Hæslighed kun gav den foregaaende lidet efter. »O, Allah!« sukkede Sultanen. »Hvad har Du tænkt paa ved at skabe saadanne Fugleskræmsler! Hvis hun ingen Mand har, saa er det ude med mig! Dog, jeg maa opfylde min Skjæbne! Men har hun en Mand, saa skal det være mig en stor Trøst; thi saa ser jeg, at der gives Mænd, der er endnu mere at beklage end jeg selv. »Skjønne Dame, er I gift?«

»Ja, unge Mand,« svarede Damen uden at standse. Sultanen sendte i sit stille Sind sine Velsignelser efter hende.

»Hvor lykkelig er jeg dog,« sagde han ved sig selv, »at jeg ikke længer har noget at frygte af disse to Kvinder. Dog — man skal ikke rose Dagen, førend Aften er indtraadt; endnu har ikke alle Kvinderne forladt Badet, og Skjæbnen kan gjerne

spille mig en slem Streg endnu. Det er et Lykkespil, hvori der er mange tomme Lodder. — Forbandede Shejkh!«

Han var fattet paa at se, om muligt, en endnu styggere Kvinde end de to foregaaende træde ud fra Badet. Hvad lignede da vel hans Henrykkelse, da der viste sig en ganske ung Dame, der i Skjønhed endog langt overgik den første overordentlig skjønne. »Hvilken Forskjel!« udraabte han. »Der er visselig ikke saa stor Forskjel paa Dag og Nat som imellem denne Dame og hendes tvende Forgængersker! Kan Engle og Djævle da bygge paa samme Sted!«

Med al mulig Belevenhed gik han Skjønheden i Møde og spurgte: »Henrivende skjønne Dame, har I allerede en Mand?«

»Nej,« svarede hun, idet hun maalte ham med et gjennemtrængende og stolt Blik, og fortsatte sin Gang uden at standse. Sultanen blev staaende i den højeste Overraskelse. Hvad skulde han vel tænke derom? Den Mistanke faldt ham ind, at Grovsmeden maaske havde bundet ham noget paa Ærmet. — »Hvis det er virkeligt, at jeg efter de her gjældende Bestemmelser skal ægte denne Kvinde, hvorfor gik hun da saa hastig og stolt forbi? Hun betragtede mig fra øverst til nederst, og jeg tror, at jeg læste dyb Foragt i hendes Miner. — Iøvrigt kan jeg, sandt at sige, ikke fortænke hende meget deri; denne pjaltede og forslidte Dragt skal visselig ikke tjene til at fremhæve min Persons Fortrin og indtage en smuk Kvinde for mig. Jeg maa være billig og ikke fortryde paa, hvis hun mener at kunne gjøre et bedre Valg.»

Medens Sultanen af Ægypten anstillede slige Betragtninger, nærmede en Slave sig og tiltalte ham med disse Ord:

»Herre, jeg søger en fremmed i en pjaltet Dragt; efter Udseendet at dømme maa det være Eder. Vær saa god at

følge mig; jeg skal føre Eder et Sted hen, hvor I bliver ventet med stor Utaalmodighed.«

Sultanen fulgte Slaven, og betraadte et stort Hus, hvor han blev ført ind i et vel indrettet Værelse med Anmodning om her at vente et Øjeblik. Men han maatte her tilbringe to stive Timer, uden at han fik noget Menneske at se, undtagen Slaven, der Tid efter anden indfandt sig for at bede ham ikke blive utaalmodig. Endelig traadte fire meget rigt klædte Kvinder ind, tilligemed et femte, der var ganske bedækket med Juveler, hvis Glands dog ganske faldt igjennem imod hendes vidunderlige Skjønhed. • Øjeblikkelig gjenkjendte Sultanen den Dame, der sidst var traadt ud fra Badet. Venlig smilende kom hun ham i Møde og sagde: »Undskyld mig, at jeg har ladet Dig vente lidt; jeg vilde ikke vise mig for min Gemal og Herre i en skjødesløs Paaklædning. Du befinder Dig i dit eget Hus; alt, hvad Du ser omkring Dig, er din Ejendom, jeg selv derunder indbefattet. Du er min Mand og behøver kun at befale, jeg er beredt til at adlyde.«

»Skjønne Dame,« svarede Sultanen, »endnu for et Øjeblik siden beklagede jeg min Lod, og nu er jeg det lykkeligste Menneske. Men, eftersom jeg nu er din Mand og har Ret til at byde, saa sig mig, hvorfor Du ved Badet tilkastede mig saa stolte Blikke! Jeg frygtede for, at Synet af mig var Dig ubehageligt, og, ærlig talt, fortænkte jeg Dig ikke deri.«

»Herre,« svarede Damen, »jeg bar mig saaledes ad med velberaad Hu; det er nemlig i denne Stad Skik og Brug, at Kvinderne, naar de viser sig offentlig, optræder med en stolt Tilbageholdenhed; desto mere forekommende er de inden Døre.« — »Det er en god Skik,« mente Sultanen. »Men eftersom jeg nu er uindskrænket Hersker over denne lille, smukke Verden,

saa skal min første Regjeringshandling være en Befaling til at hente en Skræder og en Skomager. Jeg skammer mig ved at staa for Dig i denne usle Klædning og disse gamle Sko, hvilke Ting rigtignok kun daarlig passer til min hidtilværende Stilling i Verden.«

»Dette Bud har jeg forudset og forekommet,« svarede den skjønne, »jeg har strax sendt Bud til en jødisk Kjøbmand, der handler med færdige Klæder, og hos hvem Du øjeblikkelig kan forsyne Dig med alt, hvad Du behøver. Imedens Du venter paa ham, kan Du nyde nogle Forfriskninger.«

Med disse Ord tog hun ham ved Haanden og førte ham ind i en stor Sal, hvor et Bord stod dækket med kostelige Frugter og Syltetøjer. Hun bad ham sætte sig, og tog selv Plads ved hans Side. Medens de spiste, foredrog de bag dem staaende fire Fruentimmer flere dejlige Sange og ledsagede deres Stemmer med Klangen af forskjellige Instrumenter. Endelig tog ogsaa deres Herskerinde en Cithar og henrykte Sultanen med Spil og Sang.

Jødens Ankomst afbrød denne behagelige Underholdning. Han var ledsaget af flere Betjente, som bar store Pakker, der indeholdt Klæder af forskjellig Art. Alt blev gjennemmønstret; blandt mange andre Ting blev en hvid med Guldblomster overvævet Klædning lagt til Side. Da Jøden havde leveret alle til en fuldstændig Dragt nødvendige Stykker, ıjernede han sig under mange Taksigelser tilligemed sine Folk.

Nu først fik Damen Øjnene op for Sultanens gode Udseende, og følte sig ligesaa tilfreds med saadan en Mand, som han med saadan en Kone. Saaledes begyndte de et meget lykkeligt Ægteskab.

Syv Aar havde de levet sammen, og i denne Tid faaet

syv Sønner og syv Døtre. Da de imidlertid begge elskede Overdaadighed og alene tænkte paa at gjøre sig til Gode og fornøje sig, saa var Konens hele ikke betydelige Formue efter syv Aars Forløb aldeles gaaet til Grunde. Nu maatte de afskaffe Slaver og Slavinder, og efterhaanden sælge Husets Bohave for at have noget at leve af. Men da der endelig slet intet mere var at sælge, og de var nedsunkne i den yderste Trang, sagde Konen en Dag til sin Mand: »Saa længe jeg havde Formue, lod Du staa til; Du henlevede din Tid uden at bestille noget og tænkte kun paa at nyde gode Dage. Men nu er de Tider forbi; nu maa Du samle Dig, Mand, og huske paa, at Du er Familieforsørger.«

Ved denne Tiltale blev Sultanen ikke synderlig glad; da han imidlertid ikke vidste at hjælpe sig, opsøgte han igjen den gamle Grovsmed, af hvem han havde modtaget det forrige gode Raad: »O, min Fader,« sagde han, »her er jeg igjen, og i en endnu elendigere Tilstand end ved min Ankomst til denne Stad. Jeg har nu en Kone og fjorten Børn, og savner aldeles Midler til at ernære dem.«

»Forstaar Du da intet Haandværk?« spurgte Oldingen. Da Sultanen benægtede dette, greb han i Lommen og tog tvende Aktsche[1]) frem og gav ham dem med de Ord: »Gaa da hen og kjøb Dig et Par Bæreseler og stil Dig dermed hen imellem Lastdragerne paa Torvet!«

Sultanen gjorde, som Grovsmeden havde tilraadet ham, og havde ikke længe staaet paa Torvet, da der kom en og spurgte ham, om han vilde paatage sig en Dragt. »Ja, netop derfor

[1]) Aktsche var den mindste Skillemønt.

staar jeg her,« svarede Sultanen. Han fik en tung Sæk at bære; det oversteg næsten hans Kræfter, og Bæreselerne gnavede hans Skuldre indtil det blodige Kjød. Lønnen for dette Stykke Arbejde var ligesaa let som Byrden var tung; den bestod i en eneste Aktsche. Da han med denne kom hjem til sin Kone, erklærede hun ham, at, hvis han ikke i det mindste fortjente ti Gange saa meget om Dagen, vilde hans Familie snart dø af Sult.

Den følgende Dag i Middagsstunden vandrede den af Sorg nedbøjede Mand langs med Havbredden. Han havde endnu slet intet tjent, og kunde ikke komme hjem med tomme Hænder til sin ventende Familie. Ved Synet af Havet blev hans Tanke ført tilbage til den første og egentlige Aarsag til hans nuværende Elendighed, og han fortabte sig i Grublerier over, hvorledes det var gaaet til med hans ulyksalige Forflyttelse. Med Opmærksomhed betragtede han det Sted, hvor han ved den forræderiske Shejkhs Trolddomskunst var dukket frem af Havet, og tilbagekaldte sig alle Omstændigheder ved dette fordærvelige Eventyr; ved Sammenligningen imellem hvad han en Gang havde været og hvad han nu var, følte han sig saa ubeskrivelig elendig, at han ikke kunde tilbageholde de hede Taarer.

Da han endnu ikke havde forrettet den før Bønnen foreskrevne Afvaskning[1]), traadte han ud i Vandet, vædede sine Hænder og dukkede sit Hoved under. Men da han igjen hævede det op, — fandt han sig staaende i Vandkarret i sit

---

[1]) Den muhammedanske Lov paalægger fem bestemte Bønner om Dagen og før Bønnerne ligesaa mange Afvaskninger. Tiderne er: Solopgang, Middag, Eftermiddag, Solnedgang og en Time efter Solnedgang.

Palads, omgiven af hele sit Hof. Med maalløs Forbauselse saa han sig omkring. Men da han fik Øje paa Shahabeddin, der endnu stod i den samme Stilling, hvori han havde set ham sidste Gang, gav den rasende Vrede ham det tabte Mæle tilbage, og han skreg: »Du Skurk af en Shejkh! Mener Du, at Allah vil lade slig Skjændighed ustraffet, som Du har vovet at begaa imod din Herre og Sultan?«

»Herre, hvad har da opbragt din Højhed saa meget imod mig?« spurgte Shejkhen. »Du har i dette Øjeblik dukket dit Hoved under i dette Vandkar, og strax igjen hævet det i Vejret; alle de omstaaende kan bevidne Sandheden af, hvad jeg siger.«

»Shejkhen taler Sandhed, Eders Højhed,« raabte alle som med en Mund. Men den opbragte Sultan lod sig ikke stille tilfreds med dette Vidnesbyrd, men raabte: »I er alle Bedragere! Denne fordømte Shejkh har ved sin Hexekunst fastholdt mig hele syv Aar i et fremmed Land. Jeg har giftet mig der, faaet syv Sønner og syv Døtre, og døjet usigelig meget ondt; men intet gaar mig dog mere til Hjerte, end at jeg har maattet trælle i en Lastdragers Sele. O, Du nederdrægtige Shejkh, hvorledes turde Du vove at lade mig slide som et Asen?«

»Herre,« svarede Shejkhen, »da Du ikke tror mig paa mit Ord, vil jeg i Gjerningen overbevise Dig. Med disse Ord afklædte han sig, bandt et Klæde omkring Lænderne, traadte ind i Vandkarret, og dukkede under. Den endnu stedse rasende Sultan, der ingenlunde havde glemt sin Ed, hvis han nogensinde kom tilbage til Kairo, at lade Shejkhen drøjt undgjælde for sin Spøg, greb sin Sabel, for at hugge Shejkhens Hoved af, saasnart han igjen løftede det i Vejret. Men Shejkhen vidste

ved Hjælp af Videnskaben Mekaschefa[1]), hvad Sultanen havde i Sinde, gjorde sig ved Hjælp af Kunsten Algaïb-analabsar hastig usynlig, og forflyttede sig til Damaskus, hvorfra han skrev følgende Brev til Sultanen:

»O Herre, vid, at vi begge, baade Du og jeg, kun er Allahs arme Tjenere. Medens Du dukkede dit Hoved under Vandet, har Du, uagtet Du strax igjen løftede det i Vejret, gjort en syvaarig Rejse, taget Dig en Kone, avlet syv Sønner og syv Døtre, og døjet meget ondt. Og alligevel vil Du ikke tro, at vor store Profet endnu har fundet sit Leje varmt og Vandet endnu ikke udløbet af den væltede Vandkrukke. Erkjend endelig, at der intet er umuligt for ham, som skabte Himmel og Jord af intet, alene ved Ordet Kun[2]).«

Efterat Sultanen havde modtaget dette Brev, fik han vel Troen i Hænderne, men tabte ingenlunde sin Forbitrelse mod Shejkhen. Tvertimod skrev han til Kongen af Damaskus, og bad ham om at tage Shejkhen til Fange, henrette ham og sende hans Hoved til Kairo. Kongen af Damaskus var strax villig og gjorde alt muligt for at opfylde Sultanens Ønske. Da han havde faaet at vide, at Shejkhen beboede et fra Staden temmelig fjernt liggende Hus, befalede han sine Kapidschi'er[3]) at begive sig derhen, tage Shejkhen til Fange og føre ham tilbage. Kongens Tjenere mente at have let Spil med den enlig boende Shahabeddin, og begav sig med godt Mod paa Vejen.

---

[1]) Den Videnskab, ved Hjælp af hvilken man lærer at gjætte andres hemmeligste Tanker.

[2]) Imperativ af det arabiske Verbum — at være.

[3]) Dørvogtere, Paladsbetjente, de sædvanlige Redskaber til Udførelse af Sultanens Befalinger.

Men hvor forbausedes de ikke, da de fandt Indgangen til hans Hule forsvaret af en Mængde vel beredne og vel bevæbnede Krigere. Med uforrettet Sag vendte de tilbage og forklarede Kongen det rette Sammenhæng. Men Kongen blev forbitret over at finde Modstand; i en Hast samlede han en Del af sin Arme og rykkede selv i Marken imod Shahabeddin. Dog, var han hastig dragen ud, vendte han endnu hastigere tilbage, da han stødte paa en hans egen langt overlegen Arme.

Ærgerlig over dette slette Udfald og fast bestemt paa ikke at give efter, spurgte han nu sine Vezirer til Raads om, hvad han skulde gjøre. Disse svarede, han maatte være saa stor en Konge, han være vilde, han maatte dog ikke tro, at han med Magt vilde faa Bugt med en Mand, der aabenbart var understøttet af overnaturlige Væsner. »Men vil din Højhed alligevel have Shejkhen i din Vold,« vedblev en af de ældste Vezirer, »saa gjør Du bedst i at faa ham til at slutte Fred med Dig. Udsøg derpaa de smukkeste Slavinder i dit Harem, og giv ham dem til Foræring. Men i Forvejen maa Du befale dem at gjøre sig al Flid for at faa at vide, om der ingen Tid gives, da Shejkhen er ude af Stand til at gjøre Underværker.«

Dette Raad behagede Kongen; han tilbød Shejkhen Fred og Venskab, og forærede ham nogle af sine skjønneste Slavinder. Shjekhen var virkelig godmodig nok til at tro, at Kongen fortrød sin uretfærdige Fremgangsmaade imod ham, og gik lige i Fælden. Uden at tænke paa noget ondt, tog han imod Slavinderne, og forelskede sig dødelig i en af dem. Næppe havde Slavinden bemærket dette, førend hun iagttog Lejligheden og spurgte sin henrykte Elsker: »Kjære Shejkh, jeg er i højeste Grad nysgjerrig efter at faa at vide, om Du til enhver Tid er i Stand til at gjøre Underværker.«

»Min smukke,« svarede Shejkhen, »jeg beder Dig ikke at gaa videre i den Sag. Hvad Du spørger om, kan være Dig aldeles ligegyldigt, lad os hellere tænke paa, hvorledes vi kan leve en nydelsesrig Tilværelse!«

Slavinden anstillede sig meget krænket over dette Svar og lod, som om hun var dybt bedrøvet. Da Shejkhen vilde kjærtegne hende, brød hun ud i Taarer og sagde: »Ak, denne Ømhed har intet at sige! Hvis Du virkelig elskede mig, vilde Du ingen Hemmmelighed have for mig.« Kort sagt, hun forstod saaledes at gaa ham paa Klingen, at han tilsidst begik den Svaghed at aabenbare hende, at han efter enhver Sammenkomst med en Kvinde var blottet for overnaturlig Magt, indtil han havde forrettet de ved Lovene foreskrevne Afvaskninger. Strax meddelte Slavinden Sultanen den ranede Hemmelighed, og denne befalede sine Kapidschi'er i en bestemt Nat hemmelig at stille sig paa Vagt ved Shejkhens Dør. Naar det var Tid, vilde Slavinden aabne for dem, og de skulde da trænge ind og bemægtige sig Schejkhen.

Shahabeddin havde for Skik hver Nat at have en stor Krukke med Vand staaende udenfor sin Seng, for at have den ved Haanden, naar han skulde foretage sine Afvaskninger. Men den bestemte Nat havde Slavinden hældt Vandet ud af Krukken, uden at Shejkhen mærkede det. Han fandt altsaa Krukken tom, da han vilde vadske sig. Beredvillig tilbød strax Forrædersken at hente noget, tog Krukken og gik ud, hvorved hun med det samme aabnede Døren for Sultanens Drabanter. I vild Hast trængte disse ind, og Shejkhen fik, desværre for silde, Øjnene op for Slavindens Forræderi, men han var endda ikke raadvild; hastig greb han de to paa høje Stager staaende Kjærter og begyndte med dem at dreje sig rundt i

hvirvlende Fart, medens han tillige fremsagde en Del for Kapidschi'erne uforstaaelige Ord. Drabanterne blev ved begge Dele hede om Ørerne, og smurte Haser det bedste, de kunde, af Frygt for, at han skulde udøve en eller anden fordærvelig Trolddom imod dem.

Shejkhen spildte, som man vel kan tænke, ingen Tid, inden han fik lukket Døren af og vasket sig. Derefter tog han for at hævne sig paa den forræderiske Slavinde, hendes Skikkelse paa sig, gav hende sin egen, og løb efter Drabanterne. »I Usselrygge,« raabte han efter dem, »udfører I saaledes Eders Herres Befalinger? Han vil visseligen uden Forskjel lade Eder alle hænge, naar I kommer tilbage til Damaskus uden Shejkhen! Hvorfor løb I da Eders Vej? Saa I Uhyrer eller Soldater, der viste sig til hans Forsvar? Vend om og betræd uden Frygt Troldmandens Hule! Modigere end I skal jeg selv gribe og overlevere Eder ham!«

Paa denne Tiltale gjorde Drabanterne Holdt og skjød atter Hjærtet op i Livet. De vendte om og fulgte den under Slavindens Skikkelse foran dem gaaende Shejkh ind i Hulen, og greb den under Shejkhens Skikkelse der værende Slavinde. De bandt Hænder og Fødder paa hende, uden at hun gav nogen Lyd fra sig, eftersom Shahabeddin havde berøvet hende Mælet, og førte hende for Kongen af Damaskus. Denne troede at se Shejkhen for sig, og lod hende ufortøvet henrette. Men i samme Øjeblik som Hovedet blev skilt fra Kroppen, fik de begge, baade Slavinden og Shejkhen, deres naturlige Udseende igjen, og Kongen tilligemed hele hans Hof saa, at deres egen Forbundsfælle havde maattet betale Gildet. Men Shejkhen traadte uden Frygt frem for Kongen i sin egen høje, ærefrygtindgydende Skikkelse og talte saaledes:

»O, Konge af Damaskus, Du som af Føjelighed imod Sultanen af Ægypten har opbudt alt for at styrte mig i Fordærvelse, læg Du Dig paa Hjerte, at man ikke skal laane sin Arm til at fremme en uretfærdig Hævn. Tak forøvrigt Allah, at jeg indskrænker min Hævn til dette menederske, elendige Væsen, hvis Blod Du har udgydt!«

Efter disse Ord forsvandt Shejkhen, og efterlod Kongen af Damaskus og hele hans Hof med aabne Munde og lange Ansigter.

Brændehuggeren og hans onde Kone.

Der var en Gang i Bagdad en Brændehugger ved Navn Ahmed, hvem Skjæbnen havde beskjæret ikke alene dyb Armod, men ogsaa en gjenstridig, trættekjær og gjerrig Kone. Hun lod ham intet Øjeblik have Fred, og tænkte tidlig og silde paa, hvorledes hun skulde faa Fingre i hans ringe Dagløn. Da hun en Dag mærkede, af hendes Mand havde lagt nogle Skillinger til Side, for hvilke han havde besluttet at kjøbe et Reb, som han haardt behøvede, tilraabte hun ham: »Fanger jeg Dig endelig, dit Skarn! Jo, Du er en net en! Du putter Penge til Side til en eller anden Kvinde af dit Bekjendtskab. Men vent Du kun, jeg skal nok se Dig paa Fingrene! Du skal ikke mere faa Lov at gaa ud af Huset uden mig.«

Indtil da havde Ahmed i det mindste ved Arbejdet i Skoven været sikker for sin Kone, men den følgende Dag besteg hun et Æsel og fulgte den ulykkelige Mand ogsaa did hen. »Nu kan jeg dog holde Regnskab med, hvad Du bestiller,

naar Du render ud,« sagde hun. — Men den arme Brændehugger vidste hverken ud eller ind, og pønsede forgjæves paa et Middel til at skaffe sig hende af Halsen. Pludselig fik han dog et godt Indfald. »Kjære Kone,« sagde han, da de var paa Stedet, »da Du nu dog en Gang er her, kan Du med det samme hjælpe mig med noget, som jeg i lang Tid har haft for, men som jeg ikke har vovet at indvie nogen fremmed i. I hin Cisterne, det har jeg allerede længe vidst, ligger en Skat forvaret; jeg vil nu binde dette Reb om mig og lade Dig hisse mig derned.«

»Jo, det vilde være en net Akkord!« hvinede Kjærlingen. »Nej, Du skal hisse mig derned; jeg kan ligesaa godt som Du udrette, hvad der er at gjøre. Har jeg fanget Dig? — Du havde naturligvis stukket det halve af Skatten til Side.«

Det var netop saaledes, Brændehuggeren vilde have det. Han bandt sin Kone Rebet om Livet, hissede hende ned i Cisternen; men saa snart hun havde naaet Bunden, slap han Rebet og raabte derned: »Nu, min Putte, tænker jeg, at jeg har Fred for Dig, indtil det atter behager mig at trække Dig op. Tag til Takke med Lejligheden indtil videre!« Derpaa gik han hen til sit Arbejde, og lod hende skjælde og true, saa meget hun vilde.

Nogen Tid derefter, da han kunde tænke, at denne Lære havde gjort hende lidt myg og spagfærdig, gik han hen til Cisternen, lod Tovet gaa ned og raabte til hende: »Nu, skynd Dig, og bind Rebet om Dig, at jeg atter kan drage Dig op!« Derpaa drog han med stor Anstrængelse en tung Gjenstand op af Brønden, og saa endelig med stor Forbauselse tilligemed Rebet en Aand komme op af Dybet.

»Hvorledes skal jeg takke Dig, gode Muselmand!« raabte

Aanden. »Jeg hører til de Aander, som ikke formaar at hæve sig i Luften, og havde taget min Bolig i denne Cisterne. Pludselig sender en af mine Fjender mig den mest ondskabsfulde Kjælling af Verden paa Halsen, og hun har pint og plaget mig næsten tildøde. Hvorledes skal jeg dog lønne Dig, fordi Du har befriet mig af denne Helvedes Nød? — Lad se! Belønnes maa Du, og det med begge Hænder. — Saa hør da efter, hvad jeg ser mig i Stand til at gjøre for Dig! Som jeg sikkert véd, besidder Kongen af Indien en henrivende dejlig Datter; hen til hende vil jeg forføje mig og fare i hende, saa at hun bliver ganske rasende. Forgjæves skal Kongen lade hidkalde al Verdens Læger for at helbrede hende; men Dig vil jeg her give nogle Blade, som Du kun behøver at bløde i Vand og gnide Prindsessen med i Ansigtet, for at uddrive mig af hende og gjøre hende fuldkommen rask. — Il og grib din Lykke!«

Brændehuggeren takkede Aanden, og begav sig paa Vejen til Kongen af Indien. Da han var naaet derhen, hørte han strax meget Tale om, at Landets dejlige Prindsesse var besat af en ond Aand, og at Kongen, hendes Fader, efter forgjæves at have prøvet alt andet for at faa hende helbredet, tilsidst havde lovet hende til den, som kunde gjøre hende til et frit og sundt Menneske igjen. Strax gik Ahmed hen og lod sig melde hos Kongen, der med aabne Arme tog imod ham, og øjeblikkelig førte ham til Prindsessen. Saasnart Ahmed befandt sig i hendes Nærhed, vædede han de af Aanden modtagne Blade i Vand og gned Prindsessen dermed i Ansigtet; — i samme Øjeblik var hun fuldkommen helbredet. Til Belønning modtog han af Kongen hendes Haand, og Bryllupet blev fejret med stor Pragt.

Imidlertid var den uddrevne, onde Aand faret i Prindsessen af Kina, i hvem den var forelsket. Hendes Fader hørte tilfældigvis Tale om Prindsessen af Indiens underfulde Helbredelse, og afsendte ufortøvet en Gesandt til Ahmed, for at indbyde ham til sit Hof og bønfalde ham om ogsaa at helbrede Prindsessen af Kina. Ahmed fandtes villig til at føje Kejseren af Kina, og begav sig paa Vejen derhen; men næppe var han bleven bragt sammen med den besatte Prindsesse, førend han vidste, at han havde her netop med den samme Aand at gjøre, som han havde draget op af Cisternen. »Er Du der, utaknemlige Ahmed!« lod Aanden sig forlyde. »Vov ikke at drive mig ud af en Prindsesse, som jeg elsker! Hvis Du virkelig skulde prøve derpaa, farer jeg øjeblikkelig til Indien og tager Livet af din Kone.«

Ahmed blev over denne Trusel højlig forskrækket, og stod lige paa Nippet til at erklære Kejseren af Kina, at her var hans Magt utilstrækkelig; men i det samme faldt der ham en List ind.

»O, min kjære Aand,« sagde Ahmed, »tro blot ikke, at jeg er kommen her for at drive Dig ud! Nej, tvertimod er jeg kommen for at anraabe Dig om Hjælp. Mindes Du endnu hint Fruentimmer, som nær havde taget Livet af Dig i Cisternen! — Det var min Kone. — En eller anden maa siden efter have trukket hende op, nok er det, hun forfølger mig Skridt for Skridt, hvor jeg gaar og staar. Om lidt vil hun ogsaa være her; og jeg kommer da til at trænge til den Hjælp, jeg saa indstændig beder Dig om.«

»Til min Hjælp!« udraabte Aanden, »Himlen bevare mig for nogensinde mere at komme i fjerneste Berørelse med det gale Fruentimmer! Nej, min kjære Ahmed, deri kan jeg virkelig

ikke tjene Dig. Se til, hvorledes Du kan hjælpe Dig selv! Jeg maa øjeblikkelig af Sted; — farvel, hils hjemme!«

Med disse Ord forlod Aanden Prindsessen af Kina, der øjeblikkelig igjen blev fuldkommen karsk. Men Ahmed vendte, belæsset med Æresbevisninger og Gaver af den taknemlige Fader, tilbage til Indien til sin fyrstelige Gemalinde, med hvem han længe levede tilfreds og lykkelig, uden nogensinde mere at se noget hverken til Aanden eller den onde Kone, deres fælles Rædsel.

Et godt Raad.

En Konge af Tartariet, som en Dag med Følge drog ud til et Lystparti, mødte undervejs en Dervisch[1]), som raabte med høj Stemme: »Hvo som vil give mig 100 Dinarer, skal faa et godt Raad af mig.«

Da Kongen hørte dette, standsede han og spurgte: »Hvori bestaar da dette gode Raad, som ikke kan betales med mindre end 100 Guldstykker?« Dervischen svarede: »Herre, det er min Hemmelighed, indtil I har givet Befaling til at udbetale mig Pengene.«

Kongen lod ham give de 100 Guldstykker, og ventede nu

[1]) Dervischerne er muhammedanske Munke, som dels lever sammen i Kloster, dels fører en ustadig, omflakkende Tilværelse.

at faa noget aldeles uhørt at vide. Dervischen drog ham til Side og hviskede ham i Øret: »Herre, mit gode Raad er, — at I ved alt, hvad I vil gjøre, forud ser hen til Enden.«

Kongen vendte sig halv smilende, halv alvorlig om til sine Hofmænd og meddelte dem, hvilken Handel han havde gjort. Da gav de sig alle til at le, og den ene sagde: »Ej, den Dervisch har i Sandhed udfundet noget splinternyt!« og den anden: »Dervischen har visselig baaret sig klogt ad, idet han lod sig betale i Forvejen!« Men da Kongen saa, at de alle gjorde sig lystige over Dervischen, sagde han: »I behøver slet ikke at le over det Raad, som den fromme Mand har solgt mig; det er maaske ærlig de Penge værd. Endskjøndt enhver ret godt ved, at man forud vel skal overveje sit Forehavende og beregne sammes Følger, sker dette dog kun sjelden, og man hører hver Dag, at Folk begynder paa planløse eller endog fortvivlede Ting. — Jeg vil holde Dervischens Raad i Ære; jeg vil tidlig og silde have det for Øje, og befaler derfor, at det skal anbringes over alle Porte og Døre, paa alle Vægge i mit Palads, paa alle mine Fade og Skaale og overhovedet paa hele mit Husgeraad.«

Befalingen blev samvittighedsfuldt udført. Ikke lang Tid efter fattede en af Rigets Store, mere af Ærgjerrighed end fordi han havde Grund til at beklage sig over den regjerende Fyrste, den Plan at berøve sin Konge Tronen og Livet. I denne Hensigt bestak han Kongens Livlæge med ti tusinde Guldstykker til at aarelade ham med en forgiftet Lanzet. »Saasnart dette er sket,« havde han tilføjet for endnu stærkere at blænde Lægen, »staar Vejen til Tronen mig aaben, og Du skal da blive min Storvezir.«

Lægen lod sig forføre, og blev ikke længe efter kaldt op

til Kongen for at aarelade ham. Han snørede som sædvanlig et Klæde om hans Arm, og der blev sat et Bækken frem til at opfange Blodet. Derpaa tog Lægen den fordærvelige Lanzet frem af sin Turbans Folder. Men idet han nærmede den dødbringende Spids til Kongens Arm faldt hans Blik tilfældigvis ned i Fadet, og han læste deri med store Bogstaver:

»Ved alt, hvad Du vil gjøre, se hen til Enden!«

Øjeblikkelig blev han betænkelig tilmode, og overvejede hos sig selv: »Bruger jeg denne Lanzet, dør Kongen ufejlbarlig, og dør Kongen, bliver jeg ufejlbarlig greben, kastet i Fængsel, og henrettet paa den grufuldeste Maade. Men er jeg først død, har jeg hverken Nytte eller Fornøjelse af mine 10000 Guldstykker.« Ganske forvirret efter disse i en Hast gjorte Betragtninger, gjemte han den forgiftede Lanzet igjen i Turbanen, og tog en anden frem af sin Taske.

Kongen blev opmærksom og spurgte, hvorfor denne Forandring skete. »Herre,« svarede Lægen, »Spidsen paa den første Lanzet duer ikke.« Men Kongen lod det ikke bero herved, men befalede ham at vise Lanzetten frem. Da mistede Lægen Fatningen aldeles og stod skjælvende og bleg foran sin Konge og Herre.

»Skurk, hvad har dette at betyde?« raabte Kongen truende og sprang op. »Man bliver ikke bleg og skjælver uden Grund, tilstaa øjeblikkelig, eller Du er en Dødens Mand!«

Da kastede den af sin Samvittighed overbeviste Læge sig for Kongens Fødder og stammede: »Herre, hvis Eders Højhed vil tage mig til Naade, saa skal jeg tilstaa alt.«

»Det ske, som Du forlanger!« svarede Kongen. »Tal Sandhed, og alt skal være Dig tilgivet.«

Nu tilstod Lægen, at en af hans Riges Store havde kjøbt

ham til at tage Livet af Kongen, en Udaad, som den i Bækkenet indgravede Skrift havde hindret ham i at udøve.

Kongen af Tartariet gav strax Befaling til at fængsle og henrette Forræderen, og vendte sig derpaa til sine Hoffolk med de Ord: »Mon I nu indser, hvor taabelig Eders Latter var over den gode Dervisch og hans Raad? Det er min Villie, at han øjeblikkelig skal opsøges og bringes for min Trone. Et Raad, der er i Stand til at redde en Fyrstes Liv, kan ikke betales dyrt nok.»

Albondukani.

Khalifen Harun al Rashid havde hele Dagen været syssel-sat med at modtage sine Emirers og andre Stormænds Hylding; han følte sig træt og kjed af den Mængde tomme Ceremonier og festlige Formaliteter, hvoraf hans Højhed var en Slave, og længtes efter Adspredelse.

Til dette Formaal besluttede han, under Forklædning at gaa ud med sin Storvezir Djafar for at uddele Almisser, og med det samme overbevise sig om, at hans Embedsmænd samvittighedsfuldt opfyldte deres Pligter. Ufortøvet bragte han sin Beslutning til Udførelse, og begge forlod Paladset under Dragter, som gjorde dem aldeles ukjendelige.

Saaledes vandrede de igjennem Bagdads Gader og uddelte milde Gaver. Allerede havde de udstrøet en Mængde Velgjerninger, da de midt paa Gaden traf en Kvinde, som ogsaa bad om Almisse. Haanden, som hun udstrakte, var paafaldende fin

og blændende hvid. Dette undgik ikke Khalifens Opmærksomhed; han tog et Guldstykke og rakte Djafar det for at han skulde give det til den bønfaldende.

Kvinden bemærkede strax, at hun havde faaet et Pengestykke af en usædvanlig Størrelse og Tyngde; hun betragtede det nøjere, og da hun saa, at det var et Guldstykke, raabte hun efter den allerede flere Skridt fjernede Djafar:

»Herre, I har givet mig et Guldstykke; er det ogsaa sket med Eders Vilje?«

Storveziren svarede, at hun ikke havde ham at takke for den modtagne Gave, men hans unge Ledsager, og pegede derhos paa Khalifen. Tiggerkvinden spurgte nu denne, om han virkelig havde tiltænkt hende saa stor en Gave, og da hun havde modtaget et bekræftende Svar, nedbad hun Himlens Velsignelse over den unge, gavmilde Herre.

Khalifen befalede da sin Storvezir at gjøre Kvinden et Ægteskabsforslag paa sine Vegne. Djafar adlød Befalingen, idet han henvendte sig til Tiggerkvinden med de Ord: »Min Ledsager ønsker at besidde Eders Haand, hvis I endnu er fri.«

»Den vil jeg ikke nægte ham,« svarede Kvinden, »hvis han kan tilstaa mig den Morgengave, jeg forlanger.«

»Det vil visselig sætte Khalifen i Forlegenhed at tilfredsstille slig Tiggerkvinde,« tænkte Djafar ved sig selv, og spurgte, hvor stor en Morgengave hun da forlangte.

»Den maa veje op imod de aarlige Indkomster af Khorasan og Ispahan,« var Kvindens Svar.

Djafar meddelte Khalifen hendes Fordring, og til Vezirens Forbauselse gik han ind paa den stillede Fordring.

Saasnart Tiggerkvinden hørte dette, vilde hun vide sin til-

kommende Ægteherres Navn, og Djafar oplyste hende om, at det ikke var nogen anden end selve Khalifen Harun al Rashid.

Men Kvinden syntes slet ikke forbauset over denne store, ligesom himmelfaldne Lykke; hun lod det simpelthen bero ved at takke Gud, fordi han havde givet hende de Troendes Behersker til Gemal. Efterat hun havde bragt sit Slør lidt i Orden, begav hun sig paa Vejen med ham til Paladset.

Saasnart Khalifen atter var hjemme, befalede han strax, at en ældre Kone og flere Slavinder skulde gives hans nye Gemalinde til Betjening. Hun blev bragt i Bad, vadsket med vellugtende Vande og smykket med prægtige Klæder og Klenodier; derpaa førte man hende til et herligt Palads, og endnu samme Aften begav Khalifen sig derhen tilligemed Kadi'erne, som udfærdigede Ægteskabskontrakten. Saasnart Khalifen endelig befandt sig alene med sin ny Gemalinde, spurgte han hende, hvem hun var, og hvorledes hun havde vovet at forlange en saa betydelig Morgengave.

»Herre,« svarede hun, »jeg har ikke fordret mere af Eder, end hvad min Fødsel berettiger mig til. I ser for Eder en Efterkommer af den berømte Khosru Nuschirvan[1]); en Række af ulykkelige Tilstød har været Skyld i den ynkværdige Tilstand, hvori min Gemal har fundet mig.«

»Hvis Historieskriverne har Ret,« sagde Khalifen, »saa var Eders ophøjede Stammefader dog ikke just saa sjelden uretfærdig og tyrannisk mod sine Undersaatter.«

---

[1]) Khosru Nuschirvan, ogsaa kaldet Kosroes, var Konge i Persien og samtidig med Profeten Muhammed. I alle orientalske Traditioner berømmes hans Højmodighed og Retfærdighed. og hans betydelige Magtstilling og store Bedrifter i Perserrigets Kamp mod de byzantinske Kejsere har Legenden yderligere udsmykket.

»Det er vel netop for at paalægge os Bod for denne Fyrstes Fejl,« svarede Khosru's Slægtning, »at Gud har fornedret os til at leve af Almisse.«

»Imidlertid,« vedblev Khalifen, »forsikrer man, at han har forbedret sig, og senere skal have vist sig overordentlig højmodig og naadig.«

»Maaske netop derfor,« svarede ham hans Gemalinde, »har Guds Barmhjertighed draget mig op af Fornedrelsen og givet mig Andel i Khalifens Trone.«

Khalifen havde al Grund til at være vel fornøjet med sin ny Gemalinde. — Just et Aar efter denne Begivenhed gik han atter under Forklædning ud, i Følge med sin tro Djafar og med Mesrur, Obersten for Haremsbevogterne. Idet han saaledes vandrede gjennem en af Bagdads Gader, bemærkede han en Butik, som fortrinlig udmærkede sig ved sin Renlighed og Pyntelighed, og hvori en ung Mand var beskjæftiget med at bage Smaakager. Khalifen fandt Behag i Manden, og for at skaffe ham en fordelagtig Afsætning lod han strax efter sin Hjemkomst til Paladset hente hundrede Smaakager fra denne Postejbager. Kagerne blev bragt Khalifen; under hver enkelt lagde han et Guldstykke, og oversendte dem til Prindsessen af Persien, som han havde ægtet for et Aar siden. Han lod hende med det samme vide, at hun kunde vente hans Besøg om Aftenen, og forespurgte sig derhos, om hun endnu havde et eller andet at ønske. Prindsessen udbad sig tusinde Guldstykker, og en erfaren Ledsagerinde, med hvem hun kunde gaa ud og uddele Almisser. Gjerne imødekom Khalifen hendes Ønske; men saasnart han havde tilsendt hende den forlangte Pengesum, gik hun ud med en fortrolig Ledsagerinde, gjennemvandrede Bagdads Gader og uddelte rigelige Almisser.

Da hun i Dagens stærke Hede længe var vandret om, følte hun en pinlig Tørst. Men hun fandt det modbydeligt at drikke af en Vandbærers Bæger, og bad derfor sin gamle Ledsagerinde at banke paa Døren til et Hus af anstændigt Udseende og bede om et Glas Vand. Paa den gamle Kones sagte Banken traadte en smuk og rigt klædt ung Mand ud i Døren og spurgte, hvad deres Begjæring var. »Min Søn,« svarede den gamle, »vi kommer for at forlange en Villighed af Eder. Min Datter lider af en brændende Tørst og kan ikke overvinde sig til at drikke hos en Vandbærer; derfor tillader vi os at udbede os et Glas Vand hos Eder.«

Den unge Mand skyndte sig at imødekomme den gamles Forlangende, gik ind i Huset, og kom snart igjen tilbage med et fuldt Bæger. Prindsessen drak med Begjærlighed, idet hun vendte sig saaledes bort, at den unge Mand ikke kunde se hendes Ansigt; efter at have takket ham for hans Artighed og nedbedet Himlens Velsignelse over ham, vendte de tvende Kvinder tilbage til Paladset.

Kagerne, som Khalifen havde sendt Prindsessen, stod endnu urørt paa Fadet. Khalifens Gemalinde, som var i Forlegenhed over, hvorledes hun skulde vise sig erkjendtlig imod den unge høflige Mand, tog sin Tilflugt til Kagerne, Khalifens Foræring, og bød sin gamle Ledsagerinde at bringe ham dem. Den gamle begav sig paa Vejen. Under Vejs følte hun rigtignok stor Lyst til at anstille en Prøve med Kagerne, men bekæmpede den snart, da Tilegnelsen af blot en eneste vilde have frembragt et altfor mærkeligt Hul i det Heles Anordning. Saaledes modtog den unge Mand, der just sad udenfor sin Dør, Fadet aldeles urørt. Han takkede den gamle for den ham viste Opmærk-

somhed, og bad hende sætte Kagerne paa Bænken ved Siden af ham.

Næppe var den gamle borte, da en af Kvarterets Vægtere indfandt sig hos den unge Mand og sagde: »Herre, det er i Dag Festdag; vær dog saa god at give mig lidt, hvorfor jeg kan kjøbe Sukkergodt til mine Børn!«

»Du kan tage Fadet der,« svarede ham den unge Mand, »og i mit Navn gjøre dem en Foræring dermed.«

Vægteren lod sig ikke længe bede, tog Fadet og bar det hjem.«

»Ulyksalige, hvor har Du da stjaalet disse Kager?« udraabte hans Kone, da han traadte ind.

»Jeg har ikke stjaalet dem,« var Mandens Svar; »en af Khalifens Kammerherrer har foræret mig dem. Kom hid, saa mange, som I er, glæd Eder med mig og lad det smage Eder vel!«

Men hans Kone raabte: »Og Du vil spise Kager, medens dine Børn ikke har det nødvendige til at skjule deres Nøgenhed! Skammer Du Dig ikke? Gaa heller hen og sælg Kagerne; de maa være en kjøn lille Sum værd!«

Vægteren maatte føje sin Kone, og overgav Kagerne til Salg i en offentlig Udraabers Hænder. Kjøberne indfandt sig snart, og Handelen skulde just afsluttes, da man paa Randen af Fadet opdagede en Indskrift, som antydede, at Kagerne var bleven bagt paa Khalifens Befaling. »Ulyksalige!« skreg man til Udraaberen. »Er Du kjed af at leve, siden Du giver Dig af med at sælge saadanne Kager? Ser Du ikke, at de tilhører de Troendes Behersker?«

Den forskrækkede Udraaber maatte give Folk Ret; og ansaa det for det raadeligste under slige betænkelige Omstæn-

digheder, ad den lige Vej at bringe Kagerne tilbage til Khalifens Palads.

Harun al Rashid geraadede i den heftigste Vrede, da han fik de Kager tilbage, som han egenhændig og med Omhu havde ordnet, gjennem en offentlig Udraaber. Han spurgte ham, hvem der havde givet ham disse Kager til Salg, og da han nævnede Kvarterets Vægter, blev der strax sendt Vagt efter dette elendige Menneske. Man bandt ham Hænderne paa Ryggen og førte ham for Khalifen.

»Ve!« sukkede Vægteren hos sig selv, »min fordømte Kone er Skyld i hele denne Ulykke; havde hun blot ladet os spise Kagerne, vilde jeg ikke være bleven indviklet i denne slemme Sag.«

Da Vægteren stod for Khalifen, spurgte denne, af hvem han havde faaet Kagerne. Manden tilstod strax, at han havde en af Paladsets Kammerherrer at takke derfor, og betegnede med det samme hans Bopæl. Derover blev Haruns Vrede endnu mere truende; altsaa en af hans Omgivelse havde gjort sig skyldig i den Forbrydelse, som han eftersporede! Han befalede, at han paa Stedet skulde bringes hid, at man skulde rive ham Turbanen af Hovedet, slæbe ham paa Ansigtet gjennem Gaderne, og prisgive hans Hus til Plyndring.

Khalifens Afsendinge kom til Kammerherrens Bolig, bankede voldsomt paa, greb Husherren og sagde: »Arme Aladdin, kun med Smerte udfører vi vor Herres Vilje, der lyder paa at prisgive dit Hus, rive Dig Turbanen af Hovedet og føre Dig bunden for ham. Du maa vel vide, at vi ikke kan andet.«

Da Aladdin stod for Tronen, spurgte Khalifen ham rasende, om han kjendte Kvarterets Vægter, og paa Kammerherrens bekræftende Svar befalede han ham at tilstaa, hvor han havde

faaet de indleverede Kager fra. Ganske frimodig fortalte da Aladdin, hvad der var foregaaet imellem ham og en ung Kvinde, som ledsagedes af en gammel Kone: hvorledes de havde anmodet ham om et Glas Vand, og til Gjengjæld for hans Beredvillighed tilsendt ham hint Fad med Kager, som han igjen havde foræret Kvarterets Vægter.

Denne simple Forklaring dæmpede Haruns Vrede. Men ulykkeligvis faldt det ham ind at spørge sin Kammerherre, om han havde set den unge Dames Ansigt, da hun løftede Sløret op for at drikke. Aladdan svarede letsindig, at han havde set det, og denne Tilstaaelse bragte atter Khalifens Vrede til at flamme op. Han lod øjeblikkelig Prindsessen af Persien hente, og befalede, at hun og hans Kammerherre skulde miste deres Hoveder.

Med Smerte og Skræk hørte den ulykkelige Prindsesse sin Gemals Beskyldninger og hans strenge Befaling. Hun spurgte Aladdin, hvad der kunde bevæge ham til at udsige noget, der maatte bringe dem begge Døden.

Den stakkels, unge Mand svarede: »Uden Tvivl er det saaledes Skjæbnens Vilje. Jeg vilde netop sige det modsatte af hvad min Mund udtalte; min gjenstridige Tunge er Skyld i en Vildfarelse, der koster os begge Livet.«

Under denne Samtale udbredte man Huden, der snart skulde farves af deres Blod. Skarpretteren sønderrev deres Klæder, lagde dem Bind for Øjnene, og spurgte derpaa Khalifen, om han skulde hugge til. Khalifen svarede ja. Tre Gange gjentog han i Følge nedarvet Sædvane sit Spørgsmaal, og tre Gange fik han det samme Svar. Derpaa spurgte han Aladdin, om han endnu havde noget Ønske, inden han førte Dødshugget. Aladdin udbad sig den Naade, for et Øjeblik at

faa sine Venner at se. Skarpretteren opfyldte hans Forlangende, og Aladdin saa alle sine Venner i den højeste Forfærdelse. Herpaa vendte han sig til Khalifen selv og sagde:

»Herre, vær saa naadig at opsætte min Henrettelse blot tre Dage; med dristig Tillid forsikrer jeg Eder, at I da vil komme til at opleve de overordentligste Ting.«

»Nuvel,« svarede Khalifen, »det være saa! Men efter Udløbet af denne Henstand skal Du visseligen dø, og intet i Verden skal stille sig imellem Dig og min Hævn.«

De tre Dage var næsten udløbne, og endnu havde Khalifen intet set. Utaalmodig besluttede han at iføre sig en ny Forklædning og gjennemvandre Staden. Han tog altsaa grove Klæder paa, trykkede en simpel Turban ned i Panden, udrustede sig med Flint[1]), Krudthorn og Kuglepung, og gjennemstrejfede ved højlys Dag Bagdads Gader, uden Frygt for at blive kjendt under denne Forklædning.

Idet han traadte ind i en Bazar, lagde han Mærke til en ung Mand, som i de stærkeste Udtryk gav sin Forundring til kjende. Harun spurgte ham om Anledningen, og erfarede, at der var en gammel Kone til Stede, der udenad fremsagde Koranen saa fortræffelig, at man troede at høre Ærkeenglen Gabriel selv, som havde aabenbaret Profeten den. »Men,« tilføjede han, »den Stakkel har allerede siddet længe, uden at det er faldet nogen ind at give hende det mindste.«

Nysgjerrig efter at se og høre den omtalte Kone skred

---

[1] Krudtet blev opfundet omtrent 5 Aarhundreder efter Haruns Regjering, Flinter kom endnu senere i Brug. Men over slige naive Fejltagelser maa man ikke undre sig i 1001 Nat.

Khalifen længere frem i Bazaren, og hørte Konen fremsige hele lange Afsnit af den hellige Bog. Han nærmede sig for at give hende et Bevis paa sin Gavmildhed, da han hørte hende tilhviske en ung Kjøbmand, der stod hos, at hun vilde vise ham en uforlignelig Skjønhed. Kjøbmanden tog imod Tilbudet og forlod Bazaren tilligemed Matronen. Khalifen vilde skaffe sig nøjere Underretning om denne besynderlige gamle Kones Karakter, og fulgte efter dem, med Hovedet allerede fuldt af de sælsomste Muligheder. Da de traadte ind i et lille Hus, lykkedes det Harun ubemærket at smutte ind efter dem, og han saa da den gamle føre sin Datter frem fra et tilstødende Værelse. Med den højeste Forbauselse fik han Øje paa en af de skjønneste Kvinder i hele Bagdad, en Skikkelse fuld af Højhed og Ynde, herlige sorte Øjne med smægtende Blik, kort sagt, det mest fortryllende Billed af en Huri. Men neppe havde den unge Pige faaet Øje paa den fremmede, førend hun hastig traadte tilbage og gjorde sin Moder Bebrejdelser, fordi hun havde udsat hende for en Mands Blikke. Den gamle svarede, at den fremmede var hendes tilkommende Gemal, hvem hun jo dog maatte se en Gang før Bryllupet.

Talen faldt nu paa Morgengaven, og Matronen forlangte fire tusinde Guldstykker. Kjøbmanden svarede, at denne Sum oversteg hans Formue, og bød Halvdelen, hvoraf han dog vilde have en Del anvendt til Husgeraad og Brudepynt. Men den gamle Kone svor paa, at hun ikke vilde slaa noget af sin Fordring, og Kjøbmanden saa sig til sin store Ærgrelse nødt til at gaa bort med uforrettet Sag. Nu besluttede Khalifen at tilbyde sig i hans Sted, sneg sig med Behændighed ud af Huset, skred derpaa atter med Larm ind, traadte frem for den gamle og sagde:

»Jeg mødte fornylig en ung Mand, som kom fra Eder; han fortalte mig, at I havde en Datter, som han ønskede at ægte, men som han havde maattet opgive paa Grund af den høje Morgengave, som fordres. Jeg byder Eder den Sum, I forlanger; lad mig faa Eders Datter!«

»Usle Røver,« svarede Matronen, idet hun betragtede ham opmærksomt, hvor vil Du tage de mange Penge fra, som Du forbinder Dig til at erlægge? Din Dragt tilkjendegiver tydelig nok, hvad Du er for en.«

»I tager fejl, min bedste;« svarede Khalifen, »jeg vil tælle Eder Pengene til i klingende Mønt.«

»Nu, saa lad se da!« ytrede Matronen. »Kom med de fire tusinde Guldstykker, og Du skal faa min Datter.«

»Ja nok!« sagde Harun, idet han tog Plads. »Inden Aften skal Pengene være til Stede; Handelen er altsaa sluttet. Gaa nu strax hen til Kadi'en og sig ham, at Albondukani lader ham kalde.«

»Usling,« udraabte den gamle Kone, »bilder Du Dig virkelig ind, at Kadi'en vil gjøre sig Ulejlighed for en Person, som Du er!« Harun svarede ganske rolig:

»Forivre Eder ikke, gode Moder! Husk blot paa at anbefale Kadi'en ikke at glemme Skriverør og Papir!«

Den gamle begav sig paa Vejen og tænkte ved sig selv: »Hvis Kadi'en virkelig følger denne Indbydelse, maa min Svigersøn dog være en Kjæltring af Betydning, i det allermindste Anfører for en hel Bande.«

Men da hun betraadte Kadi'ens Hus, og saa ham omgiven af Dommere og fornemme Betjente, tabte hun Modet og lavede sig til at vende om igjen; dog, hun skammede sig over sin Svaghed, skred atter frem, tabte Modet paany, drog sig atter

tilbage, og fortsatte dette Spil med at trippe frem og tilbage saa længe, indtil Kadi'en blev opmærksom paa hende og befalede Dørvogteren at føre hende frem. Da lod Matronen sig ikke længe bede, men gjorde en Dyd af Nødvendigheden og traadte frem for den store Mands Aasyn,

Kadi'en spurgte hende, hvad hendes Ærinde var.

»Der er en Person hos mig, der ønsker at tale med Eder,« svarede den gamle.

»En Person, — hvad for en Person, min gode Kone?« Med Blusel fremstammede Matronen Navnet Albondukani.

»Albondukani!« udraabte Kadi'en, idet han fo'r op, »kom, saa lad os skynde os!« Og uden at give Svar paa de ham omgivende Personers Spørgsmaal, hvor han gik hen, begav han sig strax paa Vejen.

»Min Tro,« sagde den gamle til sig selv, »Kadi'en synes just ikke at være nogen Helt! Den stakkels Mand har sikkert en Gang maattet spytte i Bøssen til min Svigersøn, og ønsker ikke at have noget udestaaende med ham. Hvilket Hastværk! Mine gamle Ben har ondt ved at følge ham!«

Da Kadi'en traadte ind i den gamles Hus, saa han strax, at Khalifen ikke vilde være kjendt. Han hilste derfor paa sædvanlig Maade og spurgte, hvad der var til Tjeneste.

»Det gjælder en Ægteskabskontrakt imellem mig og denne Jomfru, som jeg her er i Begreb med at ægte,« sagde Khalifen.

Kadi'en spurgte da Kvinderne, hvor højt Morgengaven var ansat, og da han havde faaet at vide, at den beløb sig til fire tusinde Guldstykker, lavede han sig til at opsætte Kontrakten.

Men han havde i sit Hastværk glemt at tage Papir med. Da han imidlertid frygtede for at vække sin strenge Herres Uvillie, naar han viste sig ude af Stand til øjeblikkelig at efter-

komme hans Befaling, tog han sit Kjoleskjød og begyndte ufortøvet at skrive Khalifens og hans Forfædres Navne i Spidsen af Kontrakten. Da han var færdig dermed, vendte han sig til Brudens Moder og spurgte om hendes, hendes Mands og hendes Svigerfaders Navne. Ved dette Spørgsmaal kunde den gamle ikke holde sine Taarer tilbage. »Ak,« raabte hun, »saa dybt skal vi altsaa synke, at en Røver ustraffet skal faa Adgang til mit Hus og oven i Kjøbet bortføre min Datter! Ak, havde min Mand blot levet, vilde det aldrig være sket!«

»Berolige Eder!« sagde Kadi'en. »Véd I ikke, at Gud er de ulykkeliges og især Enkers og umyndige Børns Beskytter?«

Men denne Trøst gjorde ikke nogen synderlig Virkning paa den gamle; hun blev ved at klage og jamre sig. Khalifen kom hjertelig til at le over disse Veklager, og Kadi'en havde hele sin Belvbeherskelse behov for at vedligeholde sin Embedsværdighed. Saa snart han var færdig, skjar han Kjoleskjødet af, overgav Khalifen den derpaa opstillede Kontrakt, og vilde fjerne sig. Men den gamle raabte, henvendt til sin Svigersøn: »Giver I da denne ærværdige Embedsmand slet intet, uagtet han for Eders Skyld har opofret sin gode Kjole?«

»Lad ham gaa!« svarede Khalifen. »Jeg har intet at give ham.«

»Du store Gud,« raabte den gamle, »hvilken gnieragtig Røver! Ikke nok med, at han intet giver Manden for den udviste Tjeneste, men han trækker ham oven i Kjøbet Kjolen af Kroppen!«

Khalifen maatte atter dygtig le, og rejste sig for at gaa. Kort efter tog han Afsked, idet han ytrede, at han maatte hen at hente de fire tusinde Guldstykker, samt de for Bruden

bestemte Foræringer. »Du Kjæltring!« raabte Matronen, »Du mener nok, at Du maa ud at plyndre nogle Kjøbmænd! Gud naade de Stakler, som skal rykke ud med Foræringerne! Det er let at betale af andre Folks Lommer, — skam Dig dog!«

Da Harun var kommen tilbage til sit Palads, kastede han sin Forklædning, lod øjeblikkelig Malere, Snedkere og Marmorarbejdere komme; først og fremmest lod han give hver især to hundrede Stokkeslag for at opmuntre dem til Udførelsen af sine Befalinger, derpaa tilkjendegav han dem sin Villie, betegnede sin Svigermoders Hus, og betydede dem, at hvis de ikke inden Aften havde fuldendt de Arbejder, han havde paalagt dem, vilde han lade Hænderne afhugge paa dem.

»Naar Husets Frue,« sagde han, »spørger Eder, fra hvem I kommer, saa sig blot: fra hendes Svigersøn; forlanger hun at vide hans Næringsvej, saa svar blot, at I kjender den ikke; og spørger hun Eder om hans Navn, saa husk at svare: Albondukani. Husk dette vel; thi siger I blot et eneste Ord mere, lader jeg Eder fæste til Korset.«

Marmorarbejderen begav sig altsaa med alle de Folk, han formaaede at tilvejebringe, til det af Khalifen betegnede Hus, og medbragte det nødvendige Materiale. Den gamle spurgte dem hvad de vilde, og fik til Svar: »Vi vil lægge Marmorgulv.« »Og hvo har sendt Eder hid?« spurgte Matronen videre. »Eders Svigersøn.« »Hvad er da egentlig min Svigersøn?« »Det véd vi ikke.« »Saa sig mig dog i det mindte hans Navn!« »Han hedder Albondukani.«

Dette Svar og de gjorte Anstalter bekræftede Matronen i hendes Forestilling om, at hendes Svigersøn maatte være en af

Røverhøvidsmændene fra Egnen omkring Bagdad. Det samme Optrin gjentog sig, da senere Snedkerne og Malerne indfandt sig for at udføre Khalifens Befalinger. Den gamle fik lige saa lidt noget ud af disse.

»Denne Albondukani,« sagde hun til sig selv, »maa være en frygtelig Røver; thi det er tydeligt nok, at alle disse Folk ikke vil kjende ham, fordi de er bange for ham.«

Arbejdsfolkene omskabte i kort Tid hele Husets ydre Udseende, og da dette var fuldbragt, vendte de tilbage til Khalifen og berettede, at hans Befaling var udført.

Harun sendte nu et stort Antal Lastdragere med Husgeraad af alle Slags, med Kurve fulde af Tøjer, Broderier og Klenodier, bestemt for hans Gemalinde. Da den gamle saa alle disse Kostbarheder komme, vilde hun først vise dem fra sig, fordi hun troede, at Folkene var gaaet fejl; men Dragerne var visse i deres Sag, og overgav alt i hendes Hænder med den Anvisning, at ordne og inddele alt paa det bedste, eftersom hendes Svigersøn endnu samme Nat vilde besøge hende. Den mistænkelige Tid, som Khalifen havde valgt, bestyrkede den gamle endnu mere i hendes forudfattede Mening om ham. I al Hast bad hun sine Naboersker være hende behjælpelig med Anordningen af alle de Sager, hun havde modtaget. Hvor forbausedes ikke disse, da de kom og saa den skete Forandring! »Er det en Drøm? Er det muligt?« spurgte de. »Af Eders Hytte er der blevet et prægtigt Palads! Hvorfra kommer alle disse Marmorprydelser, disse herlige Malerier? Er det Trylleri?«

»Ingenlunde,« svarede den gamle. »Al Ting kommer fra min Svigersøn.« »Eders Datter er altsaa bleven gift?« »Ja, netop i Dag,« svarede Matronen. »Og hvem er da Eders Svigersøn?« vedblev Nabokonerne. »Det véd jeg med Skam at

sige ikke,« bekjendte den gamle Kone, »men skal jeg tale rent ud af Posen, saa maa jeg tilstaa, at jeg har nogen Mistanke om, at han just ikke driver det aller ærligste Haandværk. Men dog maa I ikke tro, at han er nogen almindelig Røver; han er i det mindste Høvidsmand over alle de andre Røvere.«

»For Guds Skyld!« raabte hendes Naboersker. »I har valgt en Røveranfører til Svigersøn! — Men da det nu en Gang er saaledes, saa vær saa god at bede Eders Svigersøn om at skaane Eders Naboer; dette Hensyn venter vi billigvis af hans Delikatesse,«

Den gamle beroligede dem, roste sin Svigersøns Ædelmodighed, og lovede paa hans Vegne, at deres Ejendom skulde blive skaanet. Da nu dette var bragt i Orden, gav Kvinderne sig i god Ro og med Fornøjelse til at opstille og ordne Husgeraadet, og til at pynte Bruden, som man iførte de prægtige Stoffer og bedækkede med Ædelstene.

Snart blev der atter banket paa Døren, og en Mængde af Khalifens Tjenere kom med en Anretning af de mest udsøgte Spiser og det kosteligste Sukkerværk; — de afleverede Sagerne til den gamle med den Besked, at hendes Svigersøn sendte hende dem, for at hun og hendes Naboersker kunde gjøre sig lidt til Gode.

»Mine kjære Venner,« sagde Matronen til dem, »vær dog saa god at sige mig, hvem min Svigersøn er!«

»Det véd vi ikke, ædle Frue,« svarede de. »Men hvis det er Eder om Navnet at gjøre, saa hedder han Albondukani.«

»Lad ham da være, hvad han vil!« sagde den gamle. »Den, der er saa højmodig og gavmild, har ikke sin Lige i hele Bagdad. — Kom hid, Veninder, og lad os gjøre min Svigersøn Ære!«

Hendes Naboersker lod sig ikke bede forgjæves, men tog med stor Lyst for sig af alle Retter og af Desserten; men det bedste lod de dog staa urørt, for at det kunde tjene til Bryllupsmaaltid for de nygifte.

Imidlertid var det allerede kommet hele By-Kvarteret rundt, at den gamle Kone havde giftet sin Datter bort til en Røverhovidsmand, og at hendes Hus allerede var fuldt af Svigersønnens Foræringer. Men saa snart den unge Kjøbmand, som havde maattet slaa Giftetankerne af Hovedet, hørte, at en Røver var bleven foretrukken for ham, besluttede han at hævne sig. Han nærede endogsaa Haab om, at han ad denne Vej maaske endnu kunde blive den lykkelige, og ilede strax til Politipræfekten, hvem han lovede en anselig Belønning, hvis han kunde bemægtige sig Røverhøvidsmanden, hvis Opholdssted han nærmere beskrev. Han forsikrede ham tillige, at han ved dette Foretagende vilde blive Herre over et betydeligt Bytte, som han ganske vilde overlade ham.

Overmaade glad over denne den unge Mands Angivelse afventede Politipræfekten den første Nattetime, for desto sikrere at træffe Røveren i sin Svigermoders Hus. Han bestemte forud at afstraffe baade Røveren og den gamle Kone paa den mest afskrækkende Maade og at overlevere den unge Mand Bruden til fri Raadighed. Ved det bestemte Klokkeslet begav Præfekten sig tillige med den unge Mand og fire hundrede af sine Folk, inddelte i fire Skarer under lige saa mange Anførere, med en Mængde Fakler og Lygter tilhest til det betegnede Hus. Moder og Datter ventede, uden at ane det mindste ondt, endnu paa Albondukanis Ankomst. Pludselig hørte de det banke stærkt paa Døren. Den gamle gik hen, kiggede gjennem Sprækkerne,

og fik Øje paa Politibetjentene, der fyldte hele Gaden og allerede lavede sig til med Magt at skaffe sig Adgang til Huset.

Iblandt Anførerne var ogsaa en vis Schamana, ret en indædt Djævel, et Menneske af det værste Rygte, af hvem man kunde vente sig alt. Da denne saa, at der ikke blev aabnet, sagde han til Præfekten: »Herre, hvorfor dvæler vi med at støde Døren ind, da man vægrer sig ved at aabne den? Naar vi overfalder dem uformodet, kan vi bemægtige os alt, hvad der findes i Huset, og vil desto sikrere fange ham, som vi søger.«

Til al god Lykke befandt der sig ogsaa mellem Anførerne en ung Mand, der snakkede Præfekten fra at iværksætte Schamanas Forslag. »Vi maa meget vogte os for,« sagde han, »at skride til saa voldsomme Forholdsregler; vi kan ikke vide, om ikke den unge Kjøbmands Angivelse endog er ganske falsk, Skinsygen kan gjerne have ført ham paa Afveje. I dette Tilfælde kunde vi let forløbe os slemt; dog, I kan jo gjøre, hvad Eder synes.«

Matronen, som inden for Døren hørte hele denne Forhandling, var halv død af Skræk. »O, min stakkels Datter,« udraabte hun, »vi er fortabte! Politiet er uden for; det er paa Spor efter Røveren!«

»Tillaas omhyggelig Døren, kjære Moder!« bad Datteren, »Gud sender os maaske endnu Hjælp.«

Dette Raad fulgte den gamle. Da imidlertid Slagene fordobledes, dristede hun sig til at spørge: »Hvem er det?« »Elendige!« svarede Schamana. »Du, en Røvers usle Hælerske, Politimesteren befaler Dig at lukke op!« Matronen gav til Svar, at hun var en gammel Kone, der ingen Røvere havde hos sig, og at hun ikke vilde modsætte sig Politipræfektens Befaling.

Derpaa ilede hun til sin Datter og sagde: »Har jeg ikke sagt Dig det? Nu maa Du sande mine Ord; denne fordømte Røver er Skyld i hele Spektaklet. Gud bevare ham dog fra at komme her i Aften! Ak ve, hvorfor skulde dog ogsaa din stakkels Fader dø! Hvis han endnu levede, skulde hverken Politimesteren eller nogen anden dødelig have vovet at gjøre slig Larm uden for vort Hus.« Den unge Pige formanede sin Moder til Taalmod og Hengivenhed i Skjæbnens Villie, efter som de intet Middel havde til at modsætte sig, — og saaledes afventede de, hvad der vilde komme.

Da Gaderne begyndte at blive øde, tog Khalifen sin gamle Forklædning paa, og begav sig under Nattens Skjul til sin nye Gemalindes Bolig. Men allerede da han drejede ind i Gaden, saa han ved Faklernes Skin Vagten og Politibetjentene, og fornam Stemmer, der højt skreg paa, at man skulde støde Døren ind og lægge den gamle Hex paa Pinebænken for at faa hende til at bekjende, hvor hendes Svigersøn var skjult. En enkelt Stemme anstrengte sig derimod for at dæmpe de Belejrendes Raseri, og formanede dem til at ære Lovene og ikke paa en usikker Angivelse med Vold bryde ind i to ensomme og forsvarsløse Kvinders Bolig.

»Gaa Hassan, og sæt Dig, hvor Du hører hjemme med dine kloge Betragtninger, i Dommersædet, men bland Dig ikke i Sager, som udfordrer hastig Fatning og Daadkraft!« raabte Schamana overlydt. »Du forstaar Dig ikke paa slige Ting; her gjælder det om at have Egenskaber, som Du slet ikke besidder.«

Khalifen svor hos sig selv, at Schamana drøjt skulde komme til at undgjælde for sin Raahed og fremfusende Voldsomhed.

Øjeblikkelig besluttede han at forsøge paa at komme ind i det belejrede Hus. Da han i Baggrunden af en aaben Forstue bemærkede en stor med et Tæppe skjult Dør, som bevogtedes af en Gilding, gik han uden Betænkning derind. Her boede en Officer af Khalifens Livvagt, Emiren Junis, hvis Vildhed gik saa vidt, at han efter Sagnet af Utilfredshed med sig selv slet intet nød de Dage, han ikke havde ombragt en eller anden.

Saa snart Gildingen ved det svage Skin af en Lampe saa Khalifen nærme sig, sprang han ham i Møde med dragen Sabel, og spurgte, hvor han vilde hen. »Hvad kommer det Dig ved?« svarede Khalifen med frygtelig Stemme, og Gildingen flygtede saa forskrækket, som om han havde set en Løve, ind til sin Herre, som spurgte ham, hvad der var paa Færde. Stammende svnrede Gildingen: »Ak, Herre, jeg stod paa min Post ved Døren; da traadte en Mand med Hast ind i Gangen. Jeg vilde hindre ham i at gaa videre og truede med at slaa til; men den fremmede raabte med Tordenrøst: »Tilbage, usle Slave!« og hans Stemme forskrækkede mig i den Grad, at jeg ansaa det for min Pligt at retirere, og ufortøvet melde Eder, hvad der gik for sig,«

»Ha, hvorledes!« raabte Emiren og sprang rasende op. »Hvo er denne forvovne, som drister sig til at fornærme mine Folk i mit eget Hus? Jeg skal øjeblikkelig tugte ham for hans Uforskammethed.« Med disse Ord greb han en uhyre Kølle og styrtede den ubekjendte i Møde. »Hvor er han, hvor er han?« skreg han. »Her, Junis!« svarede Khalifen.

Den vilde Emir kjendte strax Khalifens Stemme, kastede sig til Jorden og bad om Tilgivelse.

»Ej, ej,« sagde Harun. »Du sidder rolig hjemme og taaler, at min Politipræfekt i dit Naboskab kommer og mis-

handler nogle stakkels Fruentimmer, som ingen Mand har til deres Forsvar! Synes Du ikke, at det baade var Løjer og Ret at sætte en Skranke for denne Mands lumpne Vilkaarlighed?«

»Herre,« svarede Junis, »hvis jeg ikke havde æret hans Embedsværdighed og frygtet for at hindre ham i Udøvelsen af din Højheds Befalinger, skulde jeg allerede for længe siden have tugtet ham efter Fortjeneste. Khalifen behøver kun at sige et eneste Ord, og jeg gaar strax hen at jage disse usle Snaphaner Pokker i Vold.«

Khalifen takkede ham for hans Tjenesteiver og sagde, at han vilde bestige Husets flade Tag. Emiren førte Fyrsten derop. Ved Hjælp af en Strikkestige nedlod Harun sig derfra uden Vanskelighed paa Taget af det tilgrændsende Hus, de tvende enlige Kvinders Bolig. Han befalede Junis at vente ham her og holde sig beredt til at efterkomme hans Befalinger. Derpaa listede han sig over Taget, kom ubemærket ned i Huset, og standsede ganske blændet af den ham omgivende Glands, den rige Forgyldning, det kunstige Arbejde, den glimrende Oplysning. Bruden, der i sin herligste Pynt sad paa en prægtig Trone, lignede Solen i dens fulde Glands og fordunklede Lyset af de utallige Kjærter.

Medens Khalifen, endnu ikke bemærket, frydede sit Øje ved hendes Skjønhed, hørte han Moderen sige til hende: »Ak, min Datter, hvad skal der dog blive af os, — hvo skal befri os fra disse Menneskers Raseri? Hvor vi dog er at beklage! Hvorfor maatte ogsaa denne Røver komme for at bejle til Dig! Levede dog blot endnu din ulykkelige Fader! — — Men vi maa hengive os i Guds Villie.« »Kjære Moder,« svarede Datteren, »det er jo ham, der har sendt den Mand, som I har

givet mig til Gemal, og I gjør Uret i at krænke mig ved at kalde ham en Røver.«

»Himlen holde blot den ulyksalige borte herfra i Nat!« sagde den gamle. »Det vilde visselig gaa ham ilde.«

Khalifen tog nu en lille Sten op, og kastede den med saadan Færdighed efter en Kjærte, at denne slukkedes. »Hvor forunderligt!« ytrede Matronen, da hun saa det. »Der gaar en Kjerte ud, medens endnu alle de øvrige brænder.« Imedens hun tændte den ene Kjerte, slukkede Khalifen to andre. Matronens Forbauselse vilde netop give sig Luft i endnu stærkere Udtryk, da en lille Sten traf hende paa Haanden. Hun saa i Vejret og opdagede Khalifen.

»Se,« sagde hun til sin Datter, »der er din Mand kommen ind i Huset over Tagene! Ja, det er en Vej, som Folk af hans Lige vel maa kjende. Men vel har han gjort i at vælge denne; ellers vilde han være falden i sine Forfølgeres Hænder! Fly, uden at spilde Tiden!« vedblev hun, henvendt til Khalifen, »ellers vil Du dog blive fangen af de Uslinger, som belejrer vort Hus! Vi to stakkels Fruentimmer vilde ikke være i Stand til at forsvare Dig.«

»Lad mig om det!« svarede Khalifen. »Jeg føler nu Lyst til at blive for at se, hvad jeg kan bidrage til disse Kjæltringers Optugtelse.«

»Du maa blot ikke tro at kunne skræmme dem; det er Politimesteren selv med hele sin Vagt.«

»Fat Mod, gode Moder!« sagde Khalifen, idet han traadte ind i Værelset. »Jeg er skrupsulten; bring mig i en Hast noget at spise!«

»Hvorledes, Du skulde virkelig have Lyst til at spise, i den Stilling, hvori Du befinder Dig?«

»Unægtelig,« svarede Harun, og den gamle maatte dække op for ham.

Khalifen gav sig til at spise. Men da Larmen uden for bestandig tog til, rejste han sig utaalmodig fra Bordet, drog sin Seglring af Fingeren og rakte den til sin Svigermoder med de Ord: »Gjør mig den Tjeneste at overbringe Politimesteren denne Ring, og sig ham, at den, han søger, er inde i Huset og forlanger, at han skal indfinde sig tillige med Bandens fire fornemste Anførere, og tage en Stige, Reb og Stokke[1]) med sig.«

»Ej hvad!« indvendte den gamle. »Det kommer jeg aldrig levende fra! Han vil styrte over mig og ombringe mig paa Stedet!«

»Vær I kun ganske rolig, gode Moder! Jeg lover Eder hellig, at Politimesteren skal adlyde mit Bud.«

»O, hvis I besidder den Hemmelighed at bringe en saadan Mand til at lystre,« svarede Haruns Svigermoder, »saa beder jeg Eder være saa god at lære mig denne Kunst; det vilde ikke lidet raade Bod paa mine knappe Kaar, hvis jeg nu og da ustraffet kunde bestjæle Kvinderne, ligesom I Mændene. — Nu, saa faar jeg da vel gaa og prøve!«

Hun nærmede sig Døren med den Beslutning, kun med Forsigtighed at aabne den paa Klem, og raabte ud: »Hvad vil I da, Godtfolk?«

»Gamle Hex,« svarede Schamana, »hvorledes kan Du spørge saa tosset? Vi vil have fat i den Røver, som er hos Dig, og afhugge ham Haand og Fod. Hvad der bliver af Dig, vil Du snart faa at se.«

[1]) De til en Bastonnade fornødne Gjenstande.

»Er der nogen iblandt Eder, som kan læse?« spurgte den gamle. »Jeg har her en Seglring at overbringe. Læs dog Navnet, som staar derpaa, og lad høre, hvem der ejer den!«

»I Galgen med den, der ejer den!« sagde Schamana, og raadede Politimesteren, saa snart den gamle aabnede Døren, at kaste hende til Jorden, trænge ind i Huset, gribe dets Beboere og overgive det til Plyndring. Men den gamle var dem for snu; hun vogtede sig vel for at aabne Døren videre, end det netop var nødvendigt for at stikke Ringen ud. Schamann tog imod den og overgav den til Politimesteren. Men saa snart denne saa Khalifens Ring, begyndte hans Knæ at vakle under ham.

»Nu, hvad er det for en Ring?« spurgte Schamana, »hvad fejler Eder?«

I Stedet for Svar overgav Politimesteren ham Ringen. Schamana gjenkjendte strax det hellige Segl, som udgaar fra de Troendes Behersker, og sank til Jorden, som om et Slag havde truffet ham. Men Politimesteren hjalp ham igjen paa Benene, og nødte ham til at spørge den gamle, hvad hun forlangte. Med den dybeste Sønderknuselse og med Udtrykket af en bævende Ærefrygt skilte han sig ved sit Hverv.

»Seglringens Herre,« svarede Matronen, »forlanger at se for sig Politimesteren tillige med de fire fornemste af Banden og alt, hvad der hører til en Bastonnade.«

Schamana forsikrede hende, at alle var beredt til at adlyde, og den gamle vendte tilbage til sin Svigersøn for at underrette ham om det overraskende heldige Udfald af sin Sendelse. »I er dog en underlig Røverhøvidsmand,« sagde hun. »Kadien, Politipræfekten og hans Haandlangere, Alverden bærer Frygt for Eder. — Min Sandten, paa den Maade gad jeg

selv være Røver! I vil vel nok tage mig i Eders Tjeneste, og hviske mig den Djævel af Hemmelighed i Øret; saa kan jeg bestjæle Kvinderne, medens I røver fra Mændene. Jeg skal nok gjøre Eder Ære; — som Herren, saa Tjeneren, véd I nok! — Men I maa tilstaa, at vi havde befundet os i den skrækkeligste Stilling, hvis man i Eders Fraværelse havde stødt Døren ind til os. — Gud være lovet, der har vi Stigen og Kjæppene!«

Medens den gamle snakkede, og Khalifen underholdt sig med sin fra al Angst befriede, lykkelige Brud, traadte Politipræfekten ind med Vagtens fire Anførere, hvoriblandt Schamana og Hassan befandt sig. Khalifen lod Emir Junis hente, og befalede ham at give Politipræfekten og Schamana en ordentlig Bastonnade. Junis skilte sig saa godt fra sit Hverv, at Neglene faldt Patienterne af Fødderne. Strax beklædte Khalifen Hassan med Politimesterens Værdighed. Derpaa spurgte han den gamle: »Hvorledes synes Eder, at Røverhøvidsmanden har Greb paa at opvarte saadanne Folk?«

»Fortræffelig; jeg har endnu kun en eneste Bøn til Gud, at Khalifen selv maa blive straffet for den Uretfærdighed, han har begaaet imod os. Han er Skyld i, at et Menneske af din Art, det være sagt med al Agtelse for din Dygtighed, har vovet at sætte Fod i vort Hus.«

Harun følte sig højst overrasket ved denne Bebrejdelse, den kom ham ganske uventet; han tænkte ved sig selv, at han maaske, uden at vide det, kunde have begaaet en Uretfærdighed, og bad Konen om en nærmere Forklaring af den Beskylddding, hun havde rettet imod Khalifen.

»Det er ham,« svarede hun, »som har ladet vort Hus udplyndre fra øverst til nederst, og ikke levnet os mindste Bid Brød, saa at vi uden din Hjælp vilde have været prisgivet

Hungersnøden. Min Søn var en af hans Kammerherrer. En Dag bankede tvende Kvinder paa vor Dør og bad om et Glas Vand. En Time senere kom den ældre af dem tilbage og bragte ham et Fad med Kager, til Tak for den ydede Forfriskning. Min Søn skjænkede Kagerne til Bykvarterets Vægter, som bad ham om en Gave, og ikke længe efter overfaldt en Skare af Khalifens Folk vort Hus, udplyndrede det og bortslæbte min Søn. Lykkeligvis er hans Henrettelse bleven opsat. Men uden disse ulykkelige Omstændigheder skulde Du aldrig have ægtet min Datter.«

»Vær trøstig, min gode Moder!« sagde Khalifen. »Jeg skal lægge et godt Ord ind for Eder hos Khalifen, og formaa ham til ikke alene at skjænke Eders Søn Friheden, men ogsaa til at hædre ham med en høj Ansættelse og give Eder rigelig Erstatning for Eders tabte Ejendom.«

I Begyndelsen fandt Matronen Glæde i disse Løfter; men ikke længe varede det, inden hun skiftede Tanker og sagde:

»Her er Spøg kun ilde anbragt, min kjære Svigersøn; der er nemlig ikke længer Tale om en Kadi eller Politimester, men om selve de Troendes høje Behersker, den vidtberømte Harun al Rashid, som er Herskernes Herre, og hvis ringeste Slave har tusinde Gange større Magt end alle Rigets Embedsmænd. Jeg besværger Dig, giv Dig ikke i Kast med Khalifen! Din Undergang vilde være ganske vis, og i Dig vilde vi miste vor sidste Støtte. Jeg vil heller i min arme Søns Sag forlade mig paa den albarmhjertige Guds uendelige Naade, hvis Navn være lovet i al Evighed!«

Disse Ord gjorde et dybt Indtryk paa Harun. Han tog Afsked, uagtet hans Gemalinde og hans Svigermoder søgte at holde ham tilbage, og vendte hjem til sit Palads. Her besteg

han sin Trone, omgiven af alle sine Hoffolk. Efterat de sædvanlige Beviser paa Ærefrygt var bleven givet og modtaget, ytrede han sin Forundring over, at det ikke var faldet nogen ind at gaa i Forbøn for den til Døden dømte Kammerherre.

»De Troendes Behersker,« sagde en af Emirerne, »vi frygtede for at støde an imod den Eders Højhed skyldige Ærefrygt; men eftersom I er saa naadig at tillade os det, tror jeg at udtale hele Hoffets ærbødige Ønske, idet jeg beder Eder om at lade Naade gaa for Ret.«

Khalifen benaadede nu den til Døden dømte Kammerherre, lod ham give en Æresklædning og føre frem for sig, udnævnte ham til Emirernes Overhoved, og bød ham gaa hjem til sin Moder. De fleste af Hoffets høje Personer ledsagede ham under Jubel af en talrig Folkemasse.

Imidlertid havde allerede hans Moder og Søster modtaget Efterretningen om denne lykkelige Vending i Tingene, ved nogle Hofbetjente, der var ilet i Forvejen for at vinde Adkomst til en god Foræring. Endelig indfandt han sig selv. Efterat Gjensynets første Henrykkelse havde sat sig, fortalte han sine kjære, hvorledes det var gaaet ham; de paa deres Side meddelte ham alt, hvad der var tilstødt dem, siden han var bleven ført bort i Fangenskab; især dvælede de ved Husets Plyndring og den skrækkelige Nød, hvori de, forladt af al Verden, havde tilbragt hele tre Dage.

»Men hvorfra kommer da al denne Herlighed?« spurgte Kammerherren, og saa sig om: »Er denne Pragt maaske Trylleri eller endog blot en Drøm?«

»Nej, min Søn, det er alt sammen en Foræring fra min Svigersøn.«

»Hvorledes, er da min Søster bleven gift uden mit Minde, — tør jeg spørge: naar og med hvem?«

»Brylluppet gik for sig i Gaar, og Brudgommen er, med Skam at sige, kun en Røverhøvidsmand.«

»En Røver!« raabte Kammerherren, og kunde neppe holde sin Vrede i Skranker. »Har I virkelig kunnet kaste min Søster i Armene paa en Røver? Sig mig dog, hvor han er, at jeg paa Stedet kan tugte ham for hans Forvovenhed!«

»Tal ikke saa højt, Sønneke!« sagde Matronen. »Min Røver har allerede før haft med lige saa farlige Folk at bestille som Du er, uden at føle sig synderlig ængstet.« Derpaa fortalte hun ham alt, hvad dette overordentlige Menneske havde udrettet. »Han havde lovet os,« vedblev hun, »at udvirke din Benaadelse hos Khalifen, at formaa ham til at beklæde Dig med nye Æresbevisninger, og give os Erstatning for alt, hvad vi havde mistet; og neppe har han forladt os, førend vi ser Dig fri, æret og lykkelig. — Det er ene og alene hans Værk.«

»Men hvad hedder han da?« spurgte Sønnen.

»Ja, det kan jeg rigtignok ikke sige Dig; forgjæves har jeg gjort mig al mulig Umage for at erfare det. Jeg véd ikke andet, end at han fører Tilnavnet Albondukani.«

Neppe havde Matronen udtalt dette hemmelighedsfulde Navn, førend den unge Mand, ligesom ude af sig selv, fo'r i Vejret kastede sig ned og syv Gange kyssede Jorden.

Forbauset spurgte hans Moder ham, om allerede ogsaa han var en Slave af hendes Svigersøns hemmelighedsfulde Magt, eller om han havde mistet Forstanden.

»Min kjære Moder,« raabte Kammerherren, »den, om hvem Du taler, er ingen anden end de Troendes Behersker selv, den høje og mægtige Harun al Rashid!«

»Er det muligt?« skreg den gamle. »O, jeg ulyksalige, der har behandlet ham som en Røver? Aldrig vil han tilgive mig de Fornærmelser, hvormed jeg har overøst ham!«

Medens hun endnu talede saaledes, saa hun Khalifen komme, og flygtede ud af Værelset. Saa snart Harun erfarede, at hun ikke vovede at træde ham under Øjne, bød han hende træde ind, og sagde med Venlighed til hende: »Nu, kjære Moder, hvorledes gaar det til, at I nu flygter for mig, da I dog havde bestemt Eder til at træde i min Lære og Tjeneste, I véd nok, paa Røveriets Vegne?«

Matronen bad om Tilgivelse; Khalifen lod strax Kadi'en komme, forstødte Kosruf's Slægtning, og gav sin Kammerherre hende til Kone. Han selv fejrede derpaa sin Formæling med sin nye Gemalinde. Det blev en Fest uden Lige i Pragt og Lystighed; hele Bagdads Befolkning tog Del deri, og de fattige fik de rigeligste Almisser.

De to Ægtemænd.

I ældgammel Tid levede der i Ægypten en Kone, som hørte til de listigste og mest snedige Kvinder, Verden har frembragt. Som et Exempel iblandt mange paa hendes exempelløse Snuhed vil jeg her anføre, at hun langt fra at tage sig til Hjerte den hellige Profets Lov, som tilsteder de sande Troende tre retmæssige Koner, ved sin Forslagenhed havde bragt det dertil, at hun levede og førte Husholdning sammen med to Mænd. Hun forstod nemlig at gribe sine Forholdsregler saa vel, at den ene ikke havde den ringeste Anelse om den andens Tilværelse.

Rigtignok kom det hende meget til Gode, at de tvende Mænds Næringsveje var af den Art, at den ene hele Dagen holdt sig hjemme, og hele Natten var ude af Huset, medens den anden tvertimod kun kom hjem om Natten og tilbragte hele Dagen ude. Den første ved Navn Haram, var nemlig en Røver, og strejfede om Natten omkring efter Bytte; men den

anden, hvis Navn var Akil, var Taskenspiller, og maatte om Dagen drive sit Haandværk.

Paa denne Maade var flere Maaneder forløben; begge Mændene var paa det fuldstændigste ført bag Lyset, og bildte sig hver for sig ind at leve det lykkeligste Husliv, da Røveren en Dag meddelte sin Kone, at han nødvendig maatte forlade hende paa nogen Tid. Den kjærlige Hustru ytrede sin Beklagelse over Skilsmissen, og beviste ham sin Ømhed ved omhyggelig at forsyne ham med alt, hvad han kunde behøve paa sin Rejse. Iblandt andre gode Sager tog hun ogsaa en Bedekølle, delte den, og gav ham den ene Halvdel med paa Vejen.

Røveren tog kjærlig Afsked med sin Kone og begav sig paa Vej langs op med Nilflodens Bred. Men næppe havde han været et Par Timer borte, førend ogsaa Taskenspilleren Akil kom hjem og fortalte, at han nødvendigvis for nogen Tid maatte forlade Kairo. Ogsaa han bad sin Kone om noget Mundforraad paa Vejen; hertil fandtes hun øjeblikkelig villig, medens hun i sit stille Sind takkede Gud for, at han ikke havde ladet begge Mændene træffe sammen. Hun ytrede ligeledes for Akil i ømme Klager sin Smerte over den uformodede Skilsmisse, og forsynede ham rundelig med alt, hvad han kunde behøve, blandt andet med Halvdelen af den Bedekølle, som Haram i Forvejen havde faaet sin Del af.

Ogsaa Akil vandrede op langs Nilen, og kom sildig om Aftenen til et herligt Karavanseraï[1]), hvor han besluttede at overnatte. Han traf paa Stedet kun en eneste Mand, med hvem

[1]) I Almindelighed offentlige Bygninger, hvori den rejsende finder Tag over Hovedet, kan udhvile sig og nyde sit Mundforraad.

han snart stiftede Bekjendtskab. »I synes meget træt, Kammerat,« sagde han til ham og fik til Svar: »Ja jeg har ogsaa i Dag gjort Rejsen herhid fra Kairo.« »Der kommer jeg netop ogsaa fra,« ytrede Akil, »og hvis I rejser videre, kan vi maaske gjøre Følgeskab med hinanden. Jeg har allerede følt Nag over at have tilsidesat Profetens Forskrift: »Begiv Dig aldrig paa Vandring uden en god Stalbroder!« — Hvis I vil være min Gjæst, kan jeg byde Eder nogle Dadler og et Stykke Bedekjød med Hvidløg.«

Den anden rejsende modtog Tilbudet, men vilde ogsaa levere noget til det fælles Maaltid, hver for sig pakkede altsaa sit medbragte Mundforraad ud, men da de begge havde lagt paa Tæppet, hvad de havde, bemærkede de til deres største Forbauselse, at de to Stykker Bedekølle nøjagtig passede sammen.

»Ven,« udbrød Akil, »saa snart han atter havde samlet sig: »hvor har Du det Stykke Bedekølle fra?«

»Min Kone gav mig det ved min Afrejse,« svarede Haram. »Men maa jeg nu ogsaa være saa fri at spørge om, hvorfra dit Stykke skriver sig?«

»Jeg har ligesom Du faaet mit Stykke af min Kone,« var Akils Svar. »Med Forlov, i hvilket Bykvarter bor Du?«

»Nærved Sejersporten.«

»Der bor jeg ogsaa!« udraabte Akil. »Men i Himlens Navn, hvad hedder da din Kone?«

»Hun hedder Zeyneb?«

»Zeyneb — det hedder min Kone ogsaa.«

De to Mænd var kommen til den Overbevisning, at de i flere Maaneder havde været lige gode om én Kone.

Begge var bleven hede i Hovederne; fra heftige Ord var de lige paa Nippet til at gaa over til Haandgribeligheder, da

det endnu i rette Tid faldt dem ind, at det var ulige klogere, tilsammen at vende tilbage og kræve hende til Regnskab, som havde holdt dem saa skammelig for Nar.

De pakkede altsaa igjen i al Hast deres Mundforraad sammen, ikke at forglemme de to halve Bedekøller, de tause men veltalende Anklagere, og tøflede af, det bedste de kunde, tilbage til Kairo.

Da Konen saa dem komme tilbage sammen, kunde hun intet Øjeblik tvivle om, at jo hendes Bedrageri var opdaget, og fandt det klogest, uforbeholdent at tilstaa hele Sandheden. Hun kastede sig for deres Fødder, bekjendte sin Brøde og anraabte dem om Naade.

Men begge Mændene elskede hende med saa høj en Lidenskab, at ikke en Gang det mod deres Ømhed begaaede Forræderi mægtede at udslukke deres Kjærligheds Flammer. Hvad var herved at gjøre? Ligesom en stiltiende Overenskomst indskrænkede de sig begge til at give hende en stræng Irettesættelse, og til den bestemte Erklæring, at hun, eftersom de hverken havde Lyst eller Evne til at dele hendes Kjærlighed med hinanden, maatte gjøre et Valg imellem dem. Den hun valgte, skulde da være hendes eneste og virkelige Mand; den tiloversblevne maatte se sig om efter en anden Kone, som han havde bedre Udsigt til at beholde for sig selv.«

Men de kunde snakke længe nok for hende, hun var ikke at formaa til at gjøre noget Valg imellem dem, eftersom hun elskede dem begge lige højt. Men da de vedblev at trænge ind paa hende, sagde hun tilsidst: »Nuvel, skal jeg da endelig vælge imellem Eder, og jeg ikke har nogen Grund til at foretrække den ene af Eder for den anden, I er begge lige fortræffelige, saa vil jeg gjøre Eder et fornuftigt Forslag. I lever

begge to af Eders Behændighed; saa vil jeg da beholde den af Eder til Mand, som aflægger den bedste Prøve paa sin Behændighed og Kløgt.«

Dette Forslag syntes de godt om og gik uden Vægring ind derpaa. Akil, Taskenspilleren, skulde først aflægge sin Prøve. Han gik da med Haram hen i en af de mest besøgte Bazarer i Kairo og viste ham dér en gammel Jøde, som bevægede sig i Folkestimlen med en vis Betænksomhed. »Ser Du den Jøde dér?« spurgte Akil sin Ledsager. »Jeg vil tvinge ham til at give mig sin Pung, inden han naar den anden Ende af Bazaren.« Derpaa nærmede Akil sig ham og fravendte ham med Lethed hans temmelig svære Pengepung. Haram sagde, at det var godt stjaalet, og gjorde ham sin Kompliment over hans store Behændighed; men Akil sagde: »Stop lidt: Det er ingenlunde min Mening paa slig almindelig Maade at tilegne mig denne Pengepung; Politiet kunde jo faa Fingre i mig og tvinge mig til at give den fra mig igjen. Nej, Kadi'en i egen høje Person skal komme til at overlevere mig Jødens Pengepung.« »Det var som Pokker!« sagde Haram.

Akil traadte til Side, talte Pengene i Pungen, tog ti Zechiner ud, lagde sin Ring deri i Stedet for, og bandt atter omhyggelig Pungen til. Derpaa nærmede han sig atter Jøden og puttede Pungen igjen ligesaa behændig til ham, som han havde fravendt ham den. Men næppe havde Jøden vendt sig nogle Skridt fra ham, førend han gav sig højt til at skrige efter ham: »Elendige Jøde, Du vover at vise Dig paa et offentlig Sted, efter at Du paa en saa skammelig Maade har fraranet mig min Pengepung?«

Jøden følte sig ved slig uformodentlig Hilsen ikke lidet overrasket, indviklede sig i Undskyldninger og Forsikringer, og

svor ved Abraham, Isak og Jakob, at den fremmede Herre visselig maatte tage fejl, eftersom han aldrig havde tænkt paa at komme hans Ejendom for nær. Men Akil vedblev i endnu højere Tone: »Hvad, Usling, Du skulde virkelig vove at nægte det Tyveri, som Du har begaaet imod mig? Men forgjæves smigrer Du Dig med det Haab, ved din Ydmyghed at undgaa den fortjente Straf. Af Sted med Dig til Kadi'en!«

Med disse Ord greb Akil fat i Jødens Kaftan og slæbte ham mere død end levende for Kadi'ens Domstol. Til denne rettede han følgende Tiltale:

»Naadige Herre, jeg fører her frem for Eder en af de frækkeste Tyve, I nogensinde har haft med at bestille. Denne Jøde har frastjaalet mig en betydelig Sum; næppe er det endnu et Par Timer siden Tyveriet blev begaaet, og allerede vover han at vandre omkring midt paa Bazaren som et Menneske med den allerbedste Samvittighed.«

Den stakkels Jøde svor paa, ar han ingensinde havde gjort sig skyldig i nogen strafværdig Handling, og ligesaa lidt nogensinde for sine Øjne set det Menneske, der havde slæbt ham for Domstolen; — enten maatte Personen være fra Forstanden eller tage ganske fejl af sin Mand.

»Sømmer det sig for en Hund af en Jøde, saaledes at holde en sand Muselmand for Nar!« udraabte Akil. »Hr. Dommer, lad Eder ikke føre bag Lyset af dette samvittighedsløse Menneskes Forsikringer! Giv blot Befaling til at lade ham undersøge, og det vil snart komme for en Dag, hvo af os der er Bedrageren.«

Kadi'en befalede, at man skulde undersøge Jøden, og man fandt hos ham en vægtig Pengepung, hvilken Jøden erklærede for sin retmæssige Ejendom. Men paa modsat Side nedlagde

Akil den bestemte Paastand, at denne Pung netop var hans. Under disse tvivlsomme Omstændigheder bød Kadi'en begge Parter hver for sig at angive Pungens Indhold. »Der er 200 Zechiner deri,« sagde Jøden. »Du lyver, frække Skurk!« raabte Akil. »Der er kun 190 Zechiner i Pungen, foruden min Signetring, hvis Du ikke har puttet den til Dig! Det vil være mer end nok til at afgjøre Striden.«

Den arme Jøde var nærved ganske at miste Fatningen over denne Paastand. Men endnu mere forvirret blev han, da det viste sig, at hans Modstanders Angivelse af Pungens Indhold virkelig var den rigtige. Forgjæves kaldte han Himmel og Jord til Vidne paa sin Retskaffenhed og paa sin Ejendomsret til Pungen; Kadi'en lod ham uden videre Snak give en dygtig Bastonnade, og udleverede hans Pung til Taskenspilleren. —

Haram maatte tilstaa, at det vilde falde vanskeligt at overgaa Akil i Dristighed og Behændighed; alligevel vilde han forsøge derpaa, og indbød Akil til et Møde om Aftenen ved Sultanens Palads, og da de om Aftenen var mødtes der, talte Haram saalunde: »Akil, Du har taget en Jøde og en Kadi ved Næsen; jeg vil gjøre det endnu bedre og giver mig derfor i Lag med Sultanen selv. Jeg er fuldkommen vel bekjendt med Paladsets Indre; ved Hjælp af denne Strikkestige vil det ikke falde os vanskeligt at komme op paa en af Altanerne og derfra trænge ind i Haremets indre Værelser. Har Du Mod til at ledsage mig?«

Endskjøndt nu Akil vistnok følte sig trang om Hjertet ved Tanken om slig uhørt Forvovenhed, skammede han sig dog ved at træde tilbage, og hjalp Haram med at kaste en Strikkestige op paa Paladsets Mur og faa den til at gribe fat. Det lykkedes; Strikkestigen var vel befæstet. Uden Vanskelighed, men

med højt bankende Hjerter klatrede de forvovne Svende op ad Muren og naaede dens Tinde. Efter at Haram havde sprængt en lille Dør, førte han sin Stalbroder ud og ind igjennem en Labyrinth af forviklede Gange, og naaede endelig med ham den Korridor, som førte til selve Sultanens Bolig. Herfra gik det videre frem paa Tæerne og med tilbageholdt Aandedræt. Endelig standsede Haram ved en Dør, og gjorde Tegn til sin af Skræk halv døde Ledsager, at de nu var paa Stedet. Med Varsomhed løftede han Dørforhænget til Side, og viste den bævende Akil den i dyb Slummer hvilende Sultan, ved hvis Leje der sad en Page, der syntes mere end halvt overvundet af Træthed og Søvn. Fra et tilstødende Værelse hørte man Trinet af Officererne, som havde Vagt.

Akil var nær sunken sammen af Forfærdelse. »Store Gud!« stammede han, hvor har Du ført os hen? Lad os i al Hast vende tilbage. Vi er fortabt, hvis vi bliver opdaget.«

»Du bliver ogsaa forskrækket over ingen Ting,« hviskede Haram. »Du har talt med Kadi'en, jeg har foresat mig at tale med Sultanen.«

Med disse Ord nærmede han sig med en Behændighed uden Lige den unge Page, der halvt i Søvne var beskjæftiget med at gnide Sultanens Fodsaaler og med at tygge Mastrix for ikke helt at falde i Søvn, og lod ham indaande Duften af en bedøvende Essents, som han havde hos sig i en lille Flaske. Den bedøvende Virkning var saa stærk, at Pagen øjeblikkelig sank i en dyb Søvn[1]). Strax slog Haram ham et Reb under Armene og hængte ham op under Loftet. Derpaa indtog han

---

[1]) Man kommer herved uvilkaarlig til at tænke paa de bedøvende Midler, som Kirurgien i den allernyeste Tid betjener sig af.

Pagens forladte Plads ved Sultanens Leje, strøg ham under Fodsaalerne og indrettede det saaledes, at han maatte vaagne derved. Fyrsten gav sig til at gabe, og Haram greb Lejligheden og sagde til ham:

»Da Eders Højhed ikke sover, befaler I maaske, at jeg fortæller Eder et Eventyr?«

Hermed var Sultanen vel tilfreds, og Haram fortalte ham nu sit eget og Akils Eventyr i Kjærlighed og Ægteskab, deres Væddemaal, Akils dristige og sindrige Angreb paa Jøden, og endelig sit eget dumdristige Spil i selve Sultanens Palads. Sultanen fik saaledes til Punkt og Prikke at vide, hvad der netop foregik i hans umiddelbare Nærhed og med ham selv; Stedet og Personerne fik alene andre Navne. Efter at Haram saaledes havde fortalt sit sammensatte Eventyr til Ende, stillede han det Spørgsmaal til Sultanen, hvem af de to han holdt for den snildeste og behændigste.

»Uden Sammenligning ham, der sneg sig ind i Sultanens Palads,« svarede han.

Næppe havde han fældet denne Dom, førend Haram ved Hjælp af sit bedøvende Middel igjen lod ham synke tilbage i den dybe Slummer, og derpaa forlod han det kongelige Slot ad den samme Vej, han var kommen, med sin Stalbroder Akil, der, medens hele denne Underholdning stod paa, havde været mere død end levende.

Da Sultanen den følgende Morgen saa sin Page hænge under Loftet, fik han Troen i Hænderne og indsaa, at han selv havde spillet Hovedrollen i den Historie, der var bleven ham fortalt sidste Nat. Men langtfra at vredes, attraaede han meget mere begjærlig at lære den dristige Mand at kjende, som paa slig Maade havde leget med ham. Derfor lod han overalt bekjendt-

gjøre, at han ikke alene tilgav den skyldige, men endog tilstod ham en stor Belønning, hvis han indfandt sig af sig selv.

Haram meldte sig øjeblikkelig. Sultanen roste hans Mod, og udnævnte ham, fuld af Beundring over hans Behændighed, til sin Hovedstads Politimester. Den stakkels Akil maatte naturligvis erklære sig for besejret og afstaa sin Ret til den listige, men indtagende Skjønhed; dog, Haram søgte at holde ham skadesløs derfor, idet han lod ham faa Andel i de Velgjerninger, hvormed hans Velynder Sultanen saa gavmildt overøste ham.

SLUTNING[1]).

Med disse Fortællinger havde nu Shahrazad underholdt Sultanen i tusinde Nætter og én Nat, idet hun altid havde afpasset det saaledes, at hun ved Morgenens Frembrud standsede midt i en Fortælling. Naar da Søsteren Dunjazad udtalte sin Beundring over det, hun just havde berettet, tilføjede Shahrazad bestandig: »Men hvad er dette i Sammenligning med det, jeg har at fortælle i det følgende, saafremt da Kongen lader mig leve,« og paa denne Maade havde hun bevæget ham til at udsætte Henrettelsen fra Dag til Dag, idet han be-

---

[1]) Denne Afslutning, der ikke findes i den Thisted'ske Oversættelse, er ligesom den første Del af Fortællingernes Ramme her, tilføjet efter den arabiske Original. Udg.

standig var begjærlig efter at høre Afslutningen paa den paabegyndte Fortælling.

I dette Tidsrum havde Shahrazad ogsaa født sin kongelige Ægteherre tre Sønner. Da nu alle Fortællingerne var til Ende, traadte hun frem for ham, kyssede Jorden for hans Fødder og talte saaledes: »Mægtige Hersker, din Samtids Fyrste, se, i tusinde Nætter og én Nat har jeg nu underholdt dig med Fortællinger om de henfarne Slægter og belærende Beretninger om dem, der er gaaede forud; har jeg nu dermed vundet saa megen Naade for dine Øjne, at Du vil tilstaa mig Opfyldelsen af et Ønske.« »Det være Dig tilstaaet,« sagde Sultanen. Da kaldte Shahrazad paa Ammerne og Slaverne og befalede dem at bringe de tre Drenge; den ene af dem var allerede saa stor, at han kunde gaa, den anden derimod havde just begyndt at krybe, og den tredje laa endnu ved Brystet; dem fremstillede hun for Sultanen, idet hun tilføjede disse Ord: »Mægtige Hersker, se her dine Sønner; jeg beder nu, at Du vil fri mig fra den Død, Du havde tiltænkt mig, og at Du vil tage Hensyn til disse smaa, hvem Du derved vil berøve deres Moder, saa at de ikke vil kunne finde nogen til at tage sig af dem og opfostre dem.«

Ved disse Ord fik Kongen Taarer i Øjnene, han trykkede Børnene til sit Bryst og udbrød: »Allerede før Du viste mig disse, havde jeg opgivet alle onde Beslutninger mod Dig, Shahrazad; thi jeg har set, at Du er ren og uskyldig, ædel og trofast. Allah velsigne Dig, din Fader og Moder, og dit Hus og din Slægt, og jeg kalder Allah til Vidne paa, at alle onde Tanker mod Dig har jeg ladet fare.« Da fyldtes hendes Hjerte

med Glæde, hun kyssede hans Hænder og Fødder og sagde: »Allah skjænke Dig Livets Forlængelse og forøge din Herskermagts Glans.«

Nu spredtes Kongeparrets Glæde ogsaa over Slottet og hele Byen, og man tilbragte en Nat i lyksalig Beruselse, saa at dens sorte Mørke tyktes mere straalende end Dagen. Om Morgenen sammenkaldte Kongen hele sin Hær, og i dens Paasyn skjænkede han Veziren, Shahrazads Fader, en kostbar og pragtfuld Æresklædning, idet han tilføjede: »Allah beskytte Dig for den Datter, som Du har givet mig til Hustru; hun har atter bragt mig tilbage paa den rette Vej og faaet mig til at ophøre med at rase mod Landets Døtre; thi hun er ren og trofast af Hjærtet. Og tre Sønner har Allah skjænket mig ved hende; han være priset for denne sin naaderige Velsignelse.«

Derpaa uddelte Kongen ligeledes Æresgaver til de andre Vezirer og Rigets Stormænd, og lod foranstalte en Fest i Staden, der varede i hele tredive Dage, og hvori hele Befolkningen deltog, alt paa det kongelige Skatkammers Bekostning. Overalt lød Jubelen og Trommerne og Fløjterne klang; alle fik Kongens Gavmildhed at føle, og til de fattige og trængende uddeltes rigelige Almisser.

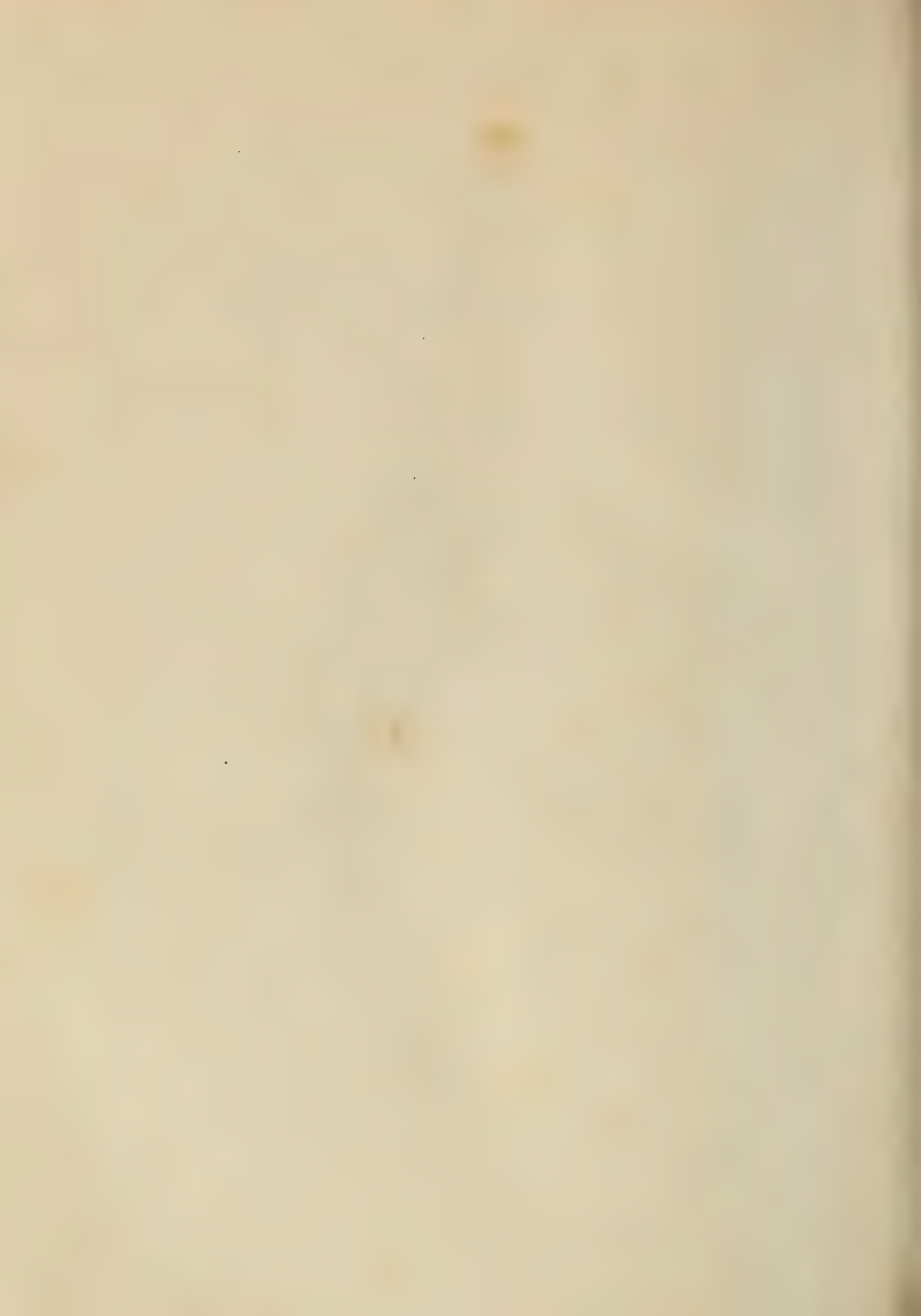
Og saaledes levede Sultanen og hans hele Rige i Lykke og Glæde, Fryd og Herlighed, indtil han kom, der lader os Glæden miste og lader Venskabs Baand briste.

Men priset være han, der ikke ældes under Seklernes evige Vandring og hos hvem der ikke er Omskiftelse eller Forandring,

han, som er hævet over al menneskelig Færd og som alene ejer Fuldkommenheden. Lovprisning og Velsignelse tillige over hans Skabnings ypperste og hans Folks udvalgte, vor Herre Muhammed, Menneskeslægtens Behersker; for ham bøjer vi os ved vort Værks lykkelige Fuldendelse.

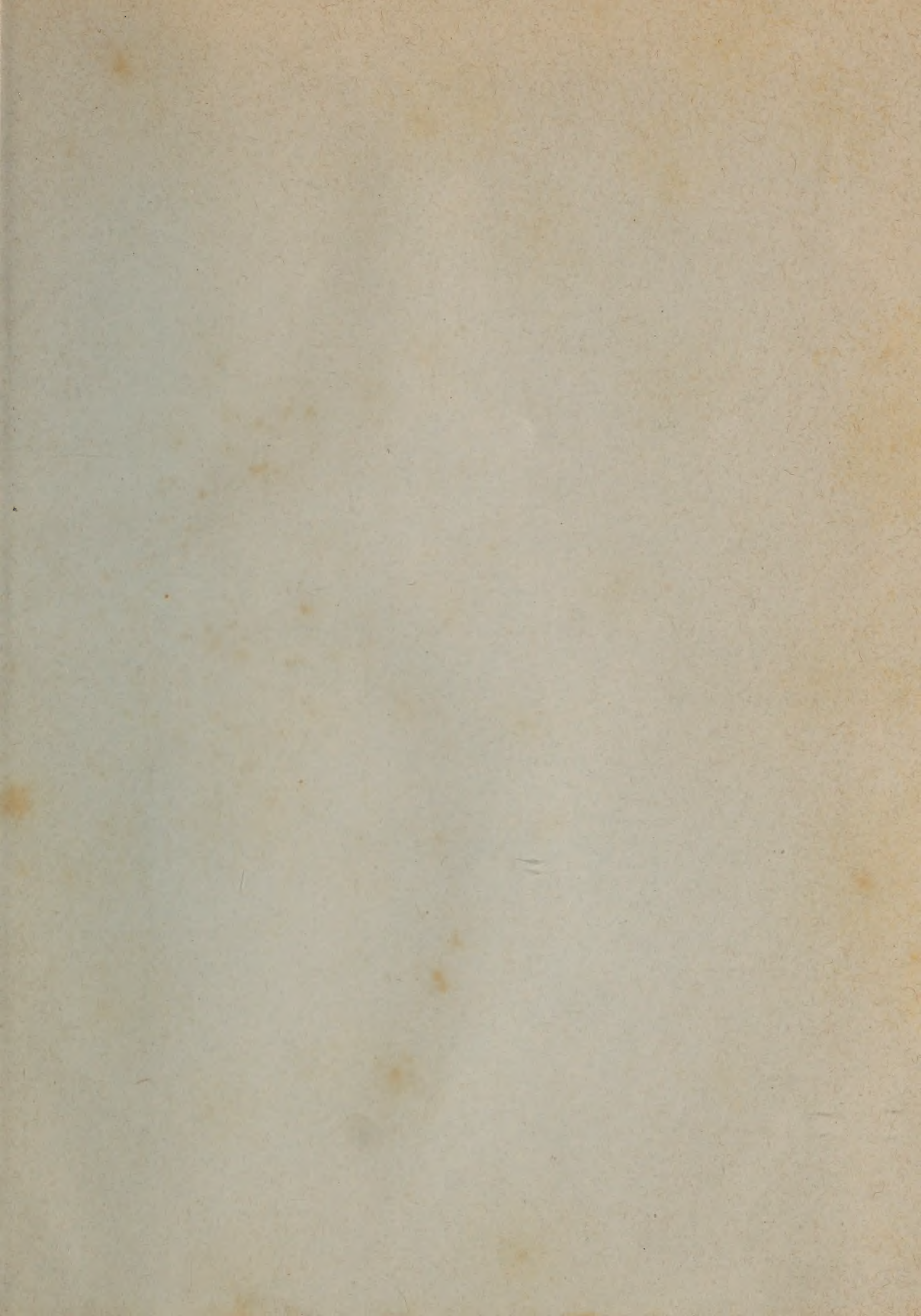

Indhold af fjerde Del.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 15 18 06 03 011 6